

Giới thiệu Khí Phi Hồ Sủng

Thể loại: Xuyên không, dị giới, nam cường nữ cường, HE

Tác giả: Nhược Thủy Lưu Ly

Editor: zNguyệt Tiểu

Nàng, bên ngoài nhìn như ngọt ngào động lòng người, nhu nhược vô hại, thực tế lại làm cho người ta vừa nghe đã sợ mất mật, chính là Thủy - một trong những sát thủ Ngũ Hành.

Một buổi sáng xuyên qua, nàng trở thành vương phi bị vứt bỏ của Lăng vương Diệp quốc.

Bởi vì thương hấn, cho nên nàng âm thầm giúp đỡ hấn tiêu diệt chương ngại, giúp hấn đoạt được đế vị, vậy mà ngay ngày hấn lên ngôi vua lại đưa nàng cho hoàng đế Huyền quốc!

Nàng mang trái tim nguội lạnh, đi theo hoàng đế lạnh lùng tàn ác đến Huyền quốc, chuyện gì sẽ chờ đợi nàng ở phía trước đây?

Đoạn ngắn đặc sắc một: Thủy Nguyệt Linh nhìn nam nhân đang ngồi trên long ý*, sắc mặt nàng có chút tái nhợt nhưng giọng nói lại cực kỳ bình tĩnh: “Người muốn tặng ta cho người khác?” Thượng Quan Lăng không để ý tới nàng, tiếp tục ôn nhu dỗ dành cô gái trong lòng.

Lòng nàng dần dần trở nên lạnh giá, nàng cúi đầu nở một nụ cười lạnh, Thượng Quan Lăng, từ nay trở về sau người đừng bao giờ mơ tưởng ta bỏ ra cho người dù chỉ là một chút tình cảm!

Đoạn ngắn đặc sắc hai: Một bóng dáng thon dài đi vào trong điện, thấy trên long sán* có một cô gái đang say sưa ngủ say, sắc mặt của nam nhân hết sức khó coi, sai bước đi đến bên giường đề lên thân thể mềm mại của nàng, hung hãn hôn lên bờ môi đỏ thắm của nàng.

Thủy Nguyệt Linh mơ màng mở hai mắt, liền thấy một gương mặt tuấn mỹ đang phóng đại, nàng nhẹ nhàng đẩy hấn ra, nói lầm bầm: “Làm gì vậy?”

Trong đôi mắt hẹp dài của Hiên Viên Mị tràn đầy tức giận, gằn nhẹ nói: “Ta ở Khuynh Tâm điện ngày ngốc cả một đêm, còn người lại ở đây an ổn ngủ như vậy?” Nàng thật sự không quan tâm đến hấn một chút nào sao?”

Thủy Nguyệt Linh nhìn bộ dáng nổi giận của hấn, bĩu môi, miễn cưỡng hỏi: “Vậy người cùng Khuynh Phi làm gì ở đó?”

Hiên Viên Mị nhìn nàng không chút để ý hỏi hấn, trong lòng cực kỳ tức giận nhưng không thể trút ra hết, bực mình nói: “Uống trà!”

Thủy Nguyệt Linh khẽ cười nói: “Vây là tốt rồi!”

Hiên Viên Mị cười cũng không được, tức cũng không xong, nàng như vậy có phải là tin tưởng hấn? Hấn nên vui vẻ sao?

Đoạn ngắn đặc sắc ba: “Linh Nhi...” Trong lòng Thượng Quan Lăng tràn ngập hối hận, trong mắt là một vẻ thống khổ. “Cho ta cơ hội một lần nữa được không?”

Thủy Nguyệt Linh tao nhã cười khẽ, “Lăng đế nói đùa!”

Quan Lăng nắm chặt hai nắm đấm, chua chát hỏi, “Người yêu hấn?”

Thủy Nguyệt Linh để ly trà trong tay xuống, giọng nói không nhanh cũng không chậm, “Chuyện đó hình như cùng Lăng đế không có liên quan đến nhau!”

Nhìn nàng thần sắc hơi hốt, không chút để ý, Thượng Quan Lăng thấp giọng rống giận: “Người là nữ nhân của ta!”

Thủy Nguyệt Linh nhú mày, nở nụ cười đầy quyến rũ: “Lăng đế chẳng lẽ đã quên? Người đã tặng ta cho người khác rồi!”

Đoạn ngắn đặc sắc bốn: “Mị, thiếp thật sự mang thai sao?” Thủy Nguyệt Linh nghi ngờ vuốt cái bụng bằng phẳng của mình, không phải thái y đã nói mang thai năm tháng sao? Tại sao đến giờ nàng cũng chưa có triệu chứng gì vậy?

“Cực kỳ chính xác!” Tiếp tục liếm mát trước ngực nàng.

Đôi mắt như thu thủy của nàng nhìn về phía nam nhân đang bận rộn trước ngực mình: “Vây chàng đang làm gì?”

“Yêu nàng!”

Đưa tay đẩy nam nhân trên người mình ra, về mặt Thủy Nguyệt Linh thành thật nói:

“Sẽ làm tiểu bảo bảo bị thương!”

Hiên Viên Mị không chút để ý nói: “Con của ta làm sao có thể yếu ớt như vậy? Nàng yên tâm! Nàng đập hấn hai chưởng hấn cũng chẳng có chuyện gì!”

Mặt Thủy Nguyệt Linh đầy hắc tuyến.

Đây chính là sủng văn, tuyệt đối cung chiều, một chọi một, xin mời nhay hố!

Ta nói một chút về 2 nhân vật chính:

Nam chính là vua nhưng sau khi gặp nữ chính thì chỉ có 1 mình chị.

Nữ chính: tuyệt đối sạch, chắc chắn là sạch.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Vương Phi bị vứt bỏ

Mở đầu

Trong một sơn động âm u tăm tối, một nam tử tuấn mỹ nhắm mắt lẳng lặng ngồi dựa vào tường, một đầu tóc bạc tùy ý xoã ở phía sau, khuôn mặt có góc cạnh rõ ràng, mày kiếm nhích lên, sống mũi cao thẳng, môi mỏng tái nhợt, cái cằm cương nghị, hần đường như là một tuyệt tác hoàn mỹ nhất do thượng đế tạo ra, nhưng mà tay chân lại bị xích sắt thô to khoá lại. Lúc này nam tử khẽ mím đôi môi tái nhợt, mi tâm nhíu chặt, rõ ràng là đang mất kiên nhẫn.

Đột nhiên trong hang động trống rỗng lại xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp trong trẻo như mặt nước, lông mày mảnh khảnh, đôi mắt sáng trong, lông mi dài đậm, cái mũi thẳng xinh xắn, môi trái tim đỏ thắm căng mọng, cằm nhọn nhỏ nhắn đáng yêu, da thịt sáng bóng trong suốt như nước, một thân hi phục* đồ thắm nổi bật càng làm cho người ta cảm thấy nàng có nước da trắng như tuyết.

Nam tử chợt mở cặp mắt hẹp dài ra, đôi mắt sâu sắc nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện, trên mặt lộ ra một chút dịu dàng, giọng nói trầm thấp dễ nghe, nhẹ giọng kêu: “Thủy Nhi...” Trong mắt ẩn giấu vẻ vui sướng.

Cô gái nhìn nam tử tuấn mỹ liền nở một nụ cười, giọng nói thanh thúy ngọt ngào như nước, làm cho người nghe cả người có cảm giác thoải mái, “Tà, hôm nay ta thành thân!”

Về mặt của nam tử liền trầm xuống, cặp mắt hẹp dài híp lại, nhìn bộ hi phục đồ thắm nàng của nàng liền trầm giọng nói, “Tới đây!” Hần không tin là nàng sẽ phản bội hắn, nhưng mà quần áo nàng đang mặc quả thật rất chói mắt.

Thủy Nhi vẫn cười rất ngọt ngào như cũ, nghe lời đi đến bên cạnh hắn, một cánh tay của Ma Tà ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, một tay giữ chặt ót nàng, đôi môi tái nhợt hung hăng hôn lên đôi môi đỏ thắm của nàng, mấy ngày nay nàng không có tới, hần nhớ nàng sắp đến rồi!

Nụ hôn của hắn tuy cuồng nhiệt nhưng lại mang theo một chút ôn nhu, làm cho nàng không tự chủ được mà trầm luân, đôi mắt sáng như nước mùa thu của nàng dần dần có một lớp sương mù.

Đột nhiên xích sắt lạnh như băng chạm vào da thịt nóng bỏng của nàng làm Thủy Nhi khẽ run một chút, cũng lấy lại tinh táo, bắt lấy bàn tay đang hướng về giữa hai chân nàng, thở hắt ra nói: “Tà, bây giờ không được!”

Đôi mắt Ma Tà mang theo dục vọng nặng nề nhìn nàng lộ nửa thân thể mềm mại, mày kiếm nhíu chặt, nàng lần đầu tiên cự tuyệt hắn!

Thủy Nhi nhẹ nhàng hôn khoé môi của hắn một cái, sau đó lấy ra một chuỗi chìa khoá, nhanh chóng cởi bỏ xiềng xích trên người hắn, lại đút một viên đan dược vào trong miệng hắn, nàng liền lôi kéo bàn tay to lớn chạy về phía cửa động, Ma Tà nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm yếu như không xương của nàng, trong lòng có một chút bất an.

Bước chân chợt dừng lại, trước mắt là Yêu Vương một thân áo cưới đỏ thắm giống nàng, dẫn theo người của Yêu Tộc lẳng lặng nhìn hai người, lớn tiếng nói: “Thủy Nhi, nàng để cho ta thất vọng quá rồi!”

Về mặt của Thủy Nhi rất lạnh lùng, không còn là vẻ mặt xinh đẹp đáng yêu như khi đối diện với Ma Tà, mà là lạnh lẽo như băng, nhìn Yêu Vương bình tĩnh hỏi: “Người vẫn luôn biết?”

Yêu Vương cười lạnh: “Thủy Nhi, nàng nghĩ Ly Mặc ta là đồ ngốc hay sao?”

Thủy Nhi nắm tay Ma Tà thật chặt, mà Ma Tà cảm giác được sự bất an trong lòng nàng liền đưa tay kéo nàng vào trong ngực, Ly Mặc nhìn thấy nữ nhân mình yêu mến bị nam nhân khác ôm vào trong ngực, mà nam nhân kia lại là kẻ thù không đội trời chung với hắn! Tầm mắt của Ly Mặc dừng ngay cần cổ của nàng, ở nơi đó có một vài chấm đỏ làm đôi mắt hắn nhói đau, trong mắt bị lửa ghen cùng lửa giận thiêu đốt, hắn lạnh giọng hạ lệnh, “Thủy Yêu cầu kết Ma Đế, giết không tha!”

Lúc trước Ma Tộc quá lớn mạnh làm cho Yêu Tộc và Tiên Tộc thấy bất an, vì thế hai tộc cấu kết, dùng hết thủ đoạn để tiện, chặn linh lực của Ma Tà lại, nhốt hẳn ở bên trong sơn động kia, cái xích sắt kia được đặc biệt chế tạo cho hẳn gọi là Trói Ma Liên.

Có thể khiến cho Yêu Tộc cùng Tiên tộc kiêng kỵ như vậy, năng lực của Ma Tà không thể nào khinh thường được, mặc dù lúc này linh lực của hắn vẫn còn chưa khôi phục nhưng để ứng phó đám người kia vẫn còn dư dả. Điều hắn lo lắng chính là Ly Mặc, nếu là lúc trước Ma Tà nhất định không sợ, nhưng hiện tại hắn biết mình không phải là đối thủ của Ly Mặc. Ma Tà lo lắng nhìn thoáng qua nữ tử lạnh lùng bên cạnh đang ra tay giết những người cùng tộc với nàng, trong lòng Ma Tà dâng lên chút đau xót cùng với yêu thương.

Yêu Vương nhìn Thủy Nhi trong tay cầm băng kiếm toả ra ánh sáng lạnh lẽo không chút lưu tình chém giết, tay nắm chặt hai quả đấm, lạnh giọng nói: “Thủy Nhi, nài lại vì hắn mà sát hại người cùng tộc!”

Ánh mắt Thủy Nhi lạnh như băng nhìn nam nhân vừa cùng nàng bãi đường, âm thanh lạnh lùng nói: “Người nào đã thương hắn, đều là cừu nhân của ta!”

“Haha... Được lắm! Kẻ thù phải không?” Trong lòng của Ly Mặc dường như vừa bị cái gì xé rách cực kỳ đau đớn nhìn về phía Ma Tà, trong mắt nổi lên sự điên cuồng cùng sát ý nồng đậm.

Nhìn thấy một thanh kiếm sương mù màu đen bén nhọn bắn thẳng về phía Ma Tà, trong lòng Thủy Nhi hoảng hốt, kêu lên một tiếng, “Tà...” Theo bản năng phi thân đến chắn trước người của hắn.

Tay của Ly Mặc run rẩy liên hồi, trong mắt hắn tất cả đều là một vẻ khó tin, hắn vừa giết người mình yêu thương nhất! Haha... Tại sao lại như vậy? Tại sao nàng có thể vì Ma Tà mà phản bội tộc nhân, ngay cả việc chết vì Ma Tà mà nàng lại không hề nhìn thấy tấm lòng của hắn?

“Thủy Nhi...” Ma Tà bắt được thân hình yếu ớt của nàng, trong mắt có chút mờ mịt, không có cách nào chấp nhận được việc vừa xảy ra.

Thủy Nhi chỉ bị thương ở bả vai, nhưng mà đó chính là chiêu thức trí mạng vô cùng tàn nhẫn độc ác của Xà yêu - Yêu Vương, dù chỉ là chạm vào da một chút, cũng không có khả năng sống sót.

Thủy Nhi nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Ma Tà, thân thể từng trận lạnh run, làm cho nàng nhìn không được cũng run run, giọng nói cũng run theo, “Tà... Hôn ta... Được không...” Nàng không nghĩ mình sẽ phải rời bỏ hắn, thật sự chưa từng nghĩ qua!

Ma Tà gắt gao ôm chặt thân hình đang run rẩy của nàng vào lòng, môi mỏng nhẹ nhàng dán lên đôi môi của nàng, hết sức dịu dàng hôn lên đôi môi càng ngày càng lạnh kia, đột nhiên thân thể hắn cứng đờ, dừng một chút, sau đó chợt ngửa đầu rống lên một tiếng bi thương, vang vọng thiên địa, nhưng cũng không thể nào diễn tả hết sự bi thương cùng tuyệt vọng trong lòng Ma Tà. Hai tròng mắt của Ma Tà dần dần đầy máu cho đến khi cả hai đều là một mảnh màu đỏ, một giọt huyết lệ tràn ra hốc mắt, chảy dọc theo khuôn mặt tuấn mỹ trượt xuống đến trán của Thủy Nhi, bỗng nhiên một trận gió điên cuồng tiến đến tàn sát bừa bãi, từng cơn gió sắc bén lấy đi tánh mạng của tất cả Yêu tộc, Yêu Vương trong lúc đau khổ cũng bị một cơn gió lướt qua, phun ra một ngụm máu tươi.

Ly Mặc lấy tay ôm ngực, nhìn Thủy Nhi một cái thật sâu, rồi xoay người chạy đi, Ma Tà đã khôi phục linh lực, không phải là người mà hắn có thể đối phó! Nhưng hắn nhất định sẽ giết Ma Tà để báo thù cho Thủy Nhi! Nếu như không vì Ma Tà, thì Thủy Nhi bây giờ đã là Yêu Hậu tôn quý, chứ không phải là một thi thể lạnh lẽo.

Thật lâu sau, mọi thứ đều yên tĩnh lại, trên đất chỉ còn một đôi uyên ương đang ôm nhau giữa đồng thi thể không nguyên vẹn trên đất, Ma Tà ôm thật chặt thi thể lạnh như băng trong lòng, nhẹ giọng gọi: “Thủy Nhi... Thủy Nhi...” Đôi mắt màu đỏ mất đi tiêu cự, trên người hắn nồng đậm hơi thở đau thương làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Đột nhiên đôi mắt màu đỏ thoáng hiện lên một chút ánh sáng, chỉ nghe hắn lầm bầm nói “Thủy Nhi... Ta ở cùng ngươi có được hay không... Vĩnh viễn phụng bồi ngươi...” Dứt lời, một ngọn gió lười dao xẹt qua cổ tay hắn, máu tươi không ngừng trào ra, nhìn máu tươi đang chảy đầm đìa ở cổ tay, môi mỏng khẽ mở: “Lấy máu của Ma Đế ta làm máu dẫn, phù chú đồng sinh cộng tử, xin ban cho ta cùng Thủy Yêu được tình duyên trọn đời, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn ở bên nhau!”

Trong nháy mắt, máu trên tay của Ma Tà sáng rực lên toả ra hào quang cực kỳ mạnh mẽ cùng chói mắt, chờ ánh sáng kia dần dần lui đi, thân thể Ma Tà dường như bị rút cạn hết sinh lực, cố gắng hết sức vươn bàn tay to lớn vuốt gương mặt tái nhợt của nàng, ôn nhu khẽ gọi, “Thủy Nhi...” Môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên đôi môi tái nhợt của nàng, thân thể hai người từ từ trong suốt cho đến khi biến mất, trên đất chỉ còn lại một giọt nước đỏ như máu.

Quyển 1: Vương Phủ Thiên.

Chương 1: Vương Phi bị vứt bỏ

Editor: zNguyệt Tiểu

Đêm, đã rất sâu, bóng đen dày đặc trải dài trên bầu trời, không có ánh trăng, cũng không tìm được một ngôi sao nào.

“Bịch” Thủy ngã người về phía giường lớn, thân thể nhỏ nhắn bị tung lên một cái sau đó liền không nhúc nhích.

Nhiệm vụ đêm nay làm cho nàng thiếu chút nữa thì không thể về được, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ánh đèn trong phòng ảm áp nhu hoà, chiếu một vầng sáng lên gương mặt xinh xắn của nàng, lông mày tinh tế khẽ nhíu lại, lông mi thật dài ở mí mắt, đường cong tuyệt đẹp ở sống mũi nhỏ nhắn, cánh môi đỏ thắm sáng bóng mê người, trên trán có nốt ruồi son nhỏ màu đỏ càng làm cho khuôn mặt ngây thơ có thêm vài phần quyến rũ. Mặc dù nốt ruồi nhỏ nhưng nếu có người gặp qua gương mặt của nàng chắc chắn sẽ không quên nốt ruồi kia.

Thân thể nhỏ nhắn nằm trên giường rộng lớn nhìn có vẻ có chút mảnh mai, khiến cho người ta yêu mến, cho dù là người đã từng thấy nàng tàn nhẫn giết người, cũng sẽ làm cho người đó vô tình buông lỏng cảnh giác.

Hô hấp dần dần ổn định, lồng mày vẫn nhíu lại như cũ, đột nhiên nốt ruồi ở trên trán của nàng càng lúc càng hồng cho đến khi phát ra ánh sáng chói mắt đỏ như máu, sau đó mọi thứ yên tĩnh trở lại, người trên giường dường như đã tiến vào mộng đẹp, lồng mày nhíu lại đã lặng lẽ buông ra từ sớm, khoé môi tươi cười nhếch lên có chút ngọt ngào.

Mở mắt ra lần nữa, Thủy nhìn thấy màn che xám xịt làm nàng sùng sốt một chút, nàng đứng ra nên nhìn thấy trần nhà mới phải chứ? Thủy hết sức giật mình, trong đầu nàng dần dần hiện ra một đoạn trí nhớ của người khác, nhưng mà trí nhớ này không hề có chút vui vẻ nào, nhưng lại làm cho nàng hiểu hoàn cảnh hiện tại của mình, nàng xuyên không rồi! Thân phận của thân thể này là con thứ hai của thừa tướng đương triều, Thủy Nguyệt Linh. Trong một lần say rượu, mẹ của nàng được Thủy Thừa tướng sùng hạnh sau đó liền có nàng, nhưng mẹ nàng bị bệnh mất sớm, cha cũng không thích nàng, từ nhỏ đã bị người ta khi dễ, nhất gan yếu ớt.

Không hiểu vì sao, Thủy Thừa tướng chẳng bao giờ quan tâm đến nàng đột nhiên lại cầu xin hoàng thượng một thánh chỉ, gả nàng cho Lăng Vương - Vương gia Diệp quốc nổi danh lãnh khốc. Mặc dù gương mặt của Lăng Vương luôn rất lạnh lùng nhưng hán cũng là đệ nhất mỹ nam Diệp quốc, cho nên Thủy Nguyệt Linh nghĩ rằng cha nàng cuối cùng cũng để ý đến nàng, muốn bồi thường cho nàng, vì vậy vô cùng vui vẻ đi lấy chồng, nhưng nàng không ngờ rằng chờ đợi nàng là một con ác mộng.

Trong đêm tân hôn, nàng nhìn thấy nam tử tuấn mỹ xốc khăn voan* của nàng lên, tim liền đập nhanh, hai gò má đỏ ửng, nhưng mà hán lại cười lạnh một tiếng, cởi áo cưới đỏ thắm trên người nàng ra, không đợi nàng phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ, đã dùng sức kéo hai chân của nàng ra, nửa thân dưới giống như bị xé rách truyền đến đau đớn, làm nàng thán thiết kêu lên, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Nam tử chỉ cười lạnh, trong cơ thể nàng thô bạo ra vào, nàng khóc thút thít, khổ sở van nài cũng không làm cho hán có một chút thương tiếc nào, nhìn thấy trong mắt hán tràn đầy hận ý, nàng kinh ngạc sợ hãi, cũng có nghi ngờ và khó hiểu, cuối cùng nàng liền hôn mê.

Sau khi tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang ở trong một cái sân cũ nát, thậm chí so với chỗ của nàng ở phủ Thừa Tướng còn tàn tạ hơn, cả tiểu viện chỉ có mình nàng, quản gia cũng đã từng nói với nàng, là từ nay về sau nàng không được phép bước ra khỏi tiểu viện nữa bước, mỗi tháng sẽ có một tỷ nữ mang đồ đến cho nàng, nàng là do hoàng đế tự ý gả cho Lăng Vương, Lăng Vương dù có không vừa lòng, cũng không thể để cho nàng chết đói, nhưng mà mỗi lần tỷ nữ kia đến, một câu cũng không nói, chỉ để lại đồ cho nàng sau đó liền bỏ đi, hoặc là sẽ liếc nàng một cái, cho nên nàng cũng không biết ở đây là đâu.

Trùng hợp là nàng không cẩn thận bị bệnh ngay giữa tháng, cho nên không ai biết, đương nhiên, cũng không ai tìm đại phu giúp nàng, vốn là cảm lạnh một chút nhưng càng để lâu càng nghiêm trọng, lại thêm uất ức tích tụ trong lòng. Cứ như vậy, Thủy liền xuyên qua đến trên người nàng.

Khoé miệng Thủy gọi lên một nụ cười lạnh, bồi thường gì chứ? Chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ mà thôi! Nàng và tỷ tỷ được gả vào hoàng cung đều giống nhau, cho dù có được sủng ái đi nữa, cuối cùng cũng chỉ là một quân cờ!

Sắp xếp lại trí nhớ trong đầu, nàng phát hiện nơi này cũng không hán là cổ đại, mà là một thế giới hoàn toàn khác biệt, người ở đây tu tập là linh lực, thần kỳ hơn so với nội lực – đó là một loại năng lực.

Thủy nhíu mày, Thủy Nguyệt Linh từ nhỏ đã co đầu rút cổ tại tiểu viện cũ nát kia, cho nên đối với thế giới này cũng không có nhiều hiểu biết, có thể biết được linh lực cũng đã là kỳ tích rồi. Thủy xem lại trí nhớ của thân thể này một lần nữa, xác định là không còn tin tức nào hữu dụng nữa, mới bỏ dây, ngồi vào trước bàn trang điểm, trên bàn trang điểm có một cái kính nho nhỏ, đã dính rất nhiều bụi bặm, tuy ý lau hai cái, nhìn thật kỹ dung mạo của nàng trong gương, Thủy Nguyệt Linh này, ngay cả dung mạo của mình cũng không nhớ rõ ràng.

Nhìn gương mặt xa lạ trong gương, trong lòng có chút không tự nhiên, nhưng mà hình dáng của Thủy Nguyệt Linh cũng không tệ cho lắm, tuy không tính là tuyệt sắc nhưng cũng là thanh tú đáng yêu, đáng đáp giống như Lâm muội muội yếu đuối làm cho người ta muốn thương yêu. Trùng hợp là trên trán cũng có một nốt ruồi son giống nàng, khoé miệng gương nhẹ, liền giống như đang tươi cười quyến rũ, gương mặt thanh tú liền trở nên xinh đẹp mê hoặc lòng người.

Tay Thủy vuốt ve gương mặt, lầm bầm nói, “Cũng không tệ lắm! Có thể mê hoặc cũng có thể hấp dẫn người khác!” Về sau nàng chính là Thủy Nguyệt Linh rồi, có điều nàng không phải lại là Thủy Nguyệt Linh mặc cho người khác ức hiếp!

Tuy ý xử lý một chút, làm cho bản thân không nhìn giống mấy tên ăn mày, sau đó sờ sờ cái bụng đang đói, nàng hướng đến phòng bếp nhỏ, nàng chiên cơm trước để lấp đầy bụng, rồi đến phía sau viện xách hai thùng nước, từ từ đun nóng, đổ vào bồn tắm, nàng thoải mái ngâm mình trong bồn, Thủy Nguyệt Linh nhắm mắt suy nghĩ về cuộc sống sau này của nàng.

Đây chính là thế giới linh lực, mặc dù thân thủ của nàng linh hoạt nhưng cũng không đủ, hơn nữa thân thể này chắc chắn không thể phát huy trình độ lúc trước của nàng. Điều này làm trong lòng có chút buồn bực, nàng chán ghét nhất là cảm giác lực bất tòng tâm, nàng không thể nào là kẻ yếu được, mở mạnh mắt ra, trong mắt đều là kiên định, nàng nhất định phải tu tập linh lực!

Nhưng mà hiện tại cái gì nàng cũng không biết, muốn học cũng không biết phải làm như thế nào, cần phải suy nghĩ kỹ một chút!

Cho đến lúc nước trở nên lạnh, Thủy Nguyệt Linh mới đứng dậy tìm một bộ y phục cũ, có thể coi là sạch sẽ lấy ra mặc.

Mặc dù chỉ có một mình, nhưng nàng cũng không có cảm giác cô đơn, cũng không thấy khổ sở, từ đó đến giờ nàng cũng chỉ có một mình, điều đó đã trở thành thói quen sống một mình của nàng, chỉ có điều trước kia ở biệt thự sang trọng, bây giờ thì ở tại một tiểu viện cũ nát mà thôi!

Chương 2: Hai nước hoà thân

Ở thế giới này cũng có rất nhiều quốc gia, nhưng đa số là các nước nhỏ, chỉ có duy nhất hai cường quốc có thể đối đầu với nhau, mặc dù đã mấy đời không có xảy ra chiến loạn, hiệp nghị không xâm phạm lẫn nhau vẫn tồn tại như cũ, nhưng tình hình hiện tại khiến cho đại thần của hai nước có chút khản trương.

Trong đại điện, sứ giả Diệp quốc không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh hành lễ, “Sứ giả Diệp quốc tham kiến Hiên Viên bệ hạ!”

Ngồi trên long y*, nam tử tuấn mỹ có thân hình thon dài lười biếng tựa lưng vào ghế, một đầu tóc bạc không mang theo bất kỳ thứ gì trôi buộc, tùy ý xoã ở phía sau, đôi mắt thâm thúy làm cho người ta không nhìn ra cảm xúc, khoé miệng mang theo ý cười làm người ta không nắm bắt được, một thân y phục màu đen nửa mở, lộ ra một nửa lồng ngực săn chắc màu lúa mạch, trên người lộ ra vẻ phóng đảng không thể kiềm chế được, toàn thân toát ra hơi liệu lĩnh và tùy tiện.

Chúng thần Huyền quốc mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tâm tư của bệ hạ luôn luôn khó đoán, chỉ hơi sơ xuất nói không chừng sẽ tự chuốt lấy tai hoạ, ai cũng không muốn rước lấy xui xẻo vào người!

Thật lâu không có tiếng đáp lại, sứ giả Diệp quốc nhẹ nhnú mày, hai nước đều là cường quốc, Hiên Viên Đế không thể có thái độ khi dễ sứ giả như vậy!

Trong điện im lặng một lúc lâu, nam tử lười biếng ngồi ở trên cao cuối cùng cũng mở miệng, “Văn Đế muốn cùng ta liên minh hoà thân?” (Câu này mình thấy lung củng quá. Bạn nào có ý hay hơn giúp mình nhé! Nguyên văn là: “文帝想与我国联姻?”)

“Đúng vậy, công chúa Ngọc Dao là muội muội ruột của bệ hạ, là người mà bệ hạ yêu thương nhất, từ nhỏ danh tiếng tốt đã vang xa, cảm kỳ thi hoạ mọi thứ đều giỏi, lúc này nàng đang ở ngoài điện chờ Hiên Viên bệ hạ triệu kiến.”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên tay cầm của long y*, một cái rồi thêm một cái, trên vẻ mặt mang một vẻ cười như không cười, làm cho người ta không đoán được tâm tư của hắn, theo nhịp gõ của ngón tay, trong lòng mọi người tư duy cũng khản trương.

Gấp gáp như vậy, xem ra hành động của Thượng Quan Lăng làm cho Thượng Quan Văn cảm nhận được sự uy hiếp, cho nên mới vội vã đưa muội muội ruột của mình cho hắn, cho dù không thể cầu được sự ủng hộ của hắn, nhưng cũng hi vọng hắn không cần để ý và nghiêng về hướng của Thượng Quan Lăng.

Nụ cười trên khoé miệng mở rộng, “Tuyên!”

“Tuyên công chúa Ngọc Dao yết kiến!”

*****

Thượng Quan Ngọc Dao tha thướt đi tới, thấy trên long y là nam tử tuấn mỹ không kiềm chế được vẻ phóng đảng, mặt đỏ lên, trái tim liên tục đập nhanh, “Ngọc Dao tham kiến bệ hạ!”

Nữ tử quý trong đại điện, lựa mông che mặt, dáng người uyển chuyển, dung mạo tuyệt mỹ như ẩn như hiện mê hoặc lòng người, Hiên Viên Mị lại thân nhiên nhìn lướt qua một cái, giọng nói cũng bình thường: “Phong công chúa Ngọc Dao làm Dao Phi, ban thưởng Ngọc Dao Điện!”

Sứ giả Diệp quốc thở dài nhẹ nhõm một hơi, đối mặt với vị Hiên Viên Đế này làm cho hắn có cảm giác thở không nổi, có một áp lực vô hình làm cho hắn kinh sợ, may mắn là hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi!

Trong lòng Thượng Quan Ngọc Dao cực kỳ vui vẻ, “Tạ bệ hạ!” Lúc đầu hoàng đế ca bắt nàng đến Huyền quốc để cầu thân, nàng vô cùng không muốn, ngay cả nhịn ăn để kháng nghị, kết quả cuối cùng vẫn bị đưa đến Huyền quốc, nhưng mà hiện tại... Len lén liếc mắt nhìn nam tử tà mị kia một cái, nhịp tim nàng lại tăng nhanh thêm lần nữa, giống như muốn nhảy ra ngoài. (Nguyệt: thím này mê trai dữ ử))

Nữ tử tuyệt sắc ngồi ở góc giường, hai tay gặt gao nắm ống tay áo, lại liếc mắt nhìn nam nhân của nàng (Nguyệt: thím này, chưa gì đã nhận là của mình rồi ử)) , nghĩ tới chuyện kế tiếp sẽ xảy ra, trong lòng Thượng Quan Ngọc Dao cực kỳ hồi hộp cũng thập phần mong đợi.

Hiên Viên Mị nhìn vẻ mặt then thưng của nữ tử, trong lòng tràn đầy xem thường, hắn đã từng cho người điều tra, công chúa Ngọc Dao này nổi danh là đánh đá tùy hứng, thậm chí phải nói là độc ác, nhưng mà nữ nhân có thủ đoạn tương đối hợp ý với hắn.

“Bệ hạ...” Thấy Hiên Viên Mị hồi lâu không có bất kỳ động tác gì, cuối cùng Thượng Quan Ngọc Dao nhìn không được đã lên tiếng.

Khoé miệng Hiên Viên Mị nhếch lên, “Cởi quần áo!”

Thượng Quan Ngọc Dao sững sốt một chút, mặt lập tức đỏ lên, nhìn hấn một cái, thấy hấn đang nhìn nàng, hai tay run run cởi quần áo trên người, sợ hãi nhìn hấn, trong lòng ngưng ngừng, lại có chút lo lắng.

Đôi chân dài của Hiên Viên Mị bước đi đến bên giường, nhìn thấy thân thể trần truồng mềm mại của nàng, sắc mặt của hấn không chút biến đổi.

Thượng Quan Ngọc Dao do dự trong chốc lát, liền vươn tay muốn giúp hấn cởi y phục trên người, Hiên Viên Mị thân nhiên mở miệng, “Không cần!” Nghi ngờ thu hồi tay lại, lại thấy hấn cởi tay từ từ cởi quần áo trên người ra, mọi cử động đều lộ ra phong thái ưu nhã cao quý, nhìn thân hình thon dài cường tráng của hấn, nàng liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nuốt một ngụm nước bọt, liền bị Hiên Viên Mị đẩy ngã trên giường, nhưng chỉ là nửa người nằm ở trên giường, chân trắng nõn còn đang rơi giữa không trung, mũi chân vừa chạm được mặt đất.

Nhìn vật to lớn giữa hai chân của hấn, thân thể của Thượng Quan Ngọc Dao run lên, nghĩ đến nàng đã từng thấy hình ảnh cung nữ và thị vệ vụng trộm, bộ dạng của cung nữ kia dường như rất thoải mái, gương mặt hồng giống ri mầu, nhưng trong lòng không hề sợ hãi như vậy.

Hiên Viên Mị tách hai chân của nàng ra, đứng ở giữa hai chân nàng, liền cử động, “A...” Thượng Quan Ngọc Dao kêu lên một tiếng thảm thiết, hai tay nắm chặt khăn trải giường, sắc mặt tái nhợt, nước mắt giống như từng hạt trân châu chảy xuống không ngừng, dậm một phát vào bên trong “Thật là đau...” Cặp mắt nàng cầu xin nhìn nam tử muốn hấn động tâm.

Hiên Viên Mị nhú nhú mày, tựa hồ bất mãn với việc thân thể nàng cứng đờ, kéo hai chân của nàng rộng ra, dường như không thấy sự cầu xin trong mắt nàng, dong đưa eo ếch, lãnh khốc nói, “Trẫm không có thói quen hầu hạ nữ nhân!”

Hàm răng của nàng cắn môi dưới tái nhợt, hai mắt đăm lệ nhìn về mặt thờ ơ của nam nhân trước mắt, hấn... Là ác ma sao? Vì sao lại muốn đối xử với nàng như vậy?

*****

“Vương gia, người xem thử thế nào là tốt?” Nhiều năm chuẩn bị, Văn Đế đã không còn là mối đe dọa, nhưng nếu Hiên Viên Đế đột nhiên xía vào chuyện này...

Ngồi phía sau bàn đọc sách, đôi mắt sắc bén mà tàn nhẫn của Thượng Quan Lăng trong đêm đen lại càng trở nên thâm thúy, giọng nói lạnh như băng, “Người cho rằng Hiên Viên Đế sẽ bị ảnh hưởng bởi một nữ nhân hay sao? Từ khi bắt đầu đến giờ, hấn chưa từng có dự định sẽ nhúng tay!” Nam nhân kia, hấn cũng đoán không ra, nhưng Hiên Viên Mị tựa hồ đối không có hứng thú đối với việc thông nhất thiên hạ.

“Cốc, cốc... Vương gia, là ta!”

Thượng Quan Lăng thoáng nhìn cửa phòng đang đóng chặt, nói với nam tử có vẻ mặt tràn đầy sầu lo như cũ, “Người đi xuống trước đi!”

“Dạ!”

Lăng Mạn Diệp lướt nhìn thoáng qua người mới gặp, quay đầu nhìn về phía nam tử có vẻ mặt lạnh như băng, dịu dàng nói, “Biểu ca, đã trở thế này sao còn chưa nghỉ ngơi, thân thể chắc cũng mệt muốn chết rồi sinh bệnh thì làm sao giờ?”

Thượng Quan Lăng kéo nàng vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Ủy khuất người!”

Ánh mắt Lăng Mạn Đẹp loé sáng, khéo léo hiểu lòng người nói, “Đó là do bề hạ ban hôn, biểu ca không thể từ chối, Diệp nhi không uỷ khuất, Diệp nhi chỉ cần ở bên cạnh biểu ca là hạnh phúc rồi!”

“Diệp nhi...” Thượng Quan Lăng trêu mếu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, bây giờ còn chưa đến lúc, đợi tâm nguyện của hấn hoàn thành, hấn nhất định sẽ đền bù cho nàng!

Quần áo xóc xếch, trong lúc đang động tình, lại nghe thấy tiếng đập cửa, giọng nữ nũng nịu vang lên, “Vương gia...”

Thượng Quan Lăng nhú mày, lập tức buông ra, tùy ý sửa lại quần áo lộn xộn một chút, giọng nói vẫn lạnh như băng, “Vào đi!”

Triển Tuyết Ngan lắc lắc vòng eo mảnh khảnh, chân thành đi đến chỗ hấn, nũng nịu nói, “Vương gia, thần thiếp sợ người bận rộn không chú ý đến thân thể, nên đặc biệt hầm cách thủy thuốc bổ cho người, Vương gia ăn một chút đi!” May mắn là nàng đến kịp lúc, bằng không thì nữ nhân kia được như ý rồi!

Lăng Mạn Diệp cuối đầu, trong mắt tràn đầy tức giận, Triển Tuyết Ngan này lúc nào cũng phá hoại chuyện tốt của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nhật được hồ ly hảo sắc

Thừa dịp trời tối, Thủy Nguyệt Linh lặng lẽ đi ra khỏi tiểu viện, vốn dĩ “Thủy Nguyệt Linh” nhát gan yếu đuối, không cho phép nàng ra khỏi tiểu viện một bước, nàng liền nghe lời sống ở tiểu viện cũ rách đó, cho dù ngã bệnh, cũng thành thật ở trong tiểu viện, không dám đi ra ngoài cầu cứu, cho nên từ trước đến giờ tiểu viện này không hề có một bóng thủ vệ nào, hoặc là Lăng Vương kia càng hi vọng nàng bị thích khách giết chết đi!

Tuy rằng năng lực ẩn nấp của Thủy Nguyệt Linh thuộc hạng nhất, nhưng thế giới này phổ biến sử dụng linh lực, nàng cũng không dám chủ quan, không có đi quá xa tiểu viện, chẳng qua là đi dạo ở xung quanh, sau đó liền trở về tiểu viện.

Nàng chưa từng nghĩ rằng tiểu viện này lại nằm ở trong Vương Phủ, đường đường là

Lăng Vương Phủ lại có thể tìm ra được một tiểu viện cũ nát như vậy, không thể không nói là một kỳ tích, cũng không biết có phải đặc biệt xây vì nàng hay không.

Vừa suy tư vừa đi về phía phòng mình, đi ngang qua một hòn non bộ sắp bị đổ thì thấy có một chút màu bạc thoáng qua, vừa đến gần nhìn, lại phát hiện thì ra là một tiểu hồ ly màu bạc.

Dường như phát hiện có người đến gần mình, lỗ tai nhỏ lông xù màu bạc giật giật, sau đó tiếp tục thờ to ngủ.

Hình như nàng đã bị mê hoặc, Thủy Nguyệt Linh đưa tay ôm nó vào trong ngực, nàng không có phát hiện khoé miệng của mình cong lên cùng với ánh mắt trở nên dịu dàng.

Đột nhiên có một thanh trường kiếm sắc bén đặt ở trên cổ nàng, trong mắt Thủy Nguyệt Linh lạnh lùng, trong lòng có chút chán nản, quyết tâm trở nên mạnh mẽ càng thêm kiên định, nàng tuyệt đối không phải là người mất cho người ta chém giết, tiểu hồ ly trong ngực đột nhiên mở mắt nhìn về phía nàng, Thủy Nguyệt Linh có chút sững sốt khi nhìn thấy đôi mắt đỏ như máu của nó, cười cười an ủi nó, nàng dịu dàng vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

Giọng nam vang lên sau lưng nàng, “Mang ta đi tìm Lăng Vương!”

Thủy Nguyệt Linh nhìn trường kiếm ở cần cổ, khoé miệng cong lên gọi lên chút thị huyết, nam tử phía sau không có nhìn thấy, mà nàng cũng không nhìn thấy ánh mắt nghiền ngẫm của tiểu hồ ly ở trong lòng.

“Đại ca... Đừng có giết ta... Người nhìn cái địa phương rách nát này xem, chán chán không có nhân vật lớn nào, ta làm sao biết Vương gia ở đâu...” Giọng nói yếu ớt run rẩy kịch liệt, thân thể cũng run run theo, làm cho người ta buống lòng dễ phòng.

Nhìn thấy mặt nàng không chút thay đổi lại nói ra những lời như vậy, sự nghiền ngẫm trong mắt của tiểu hồ ly lại càng tăng thêm, nhưng lại che giấu rất khéo, không làm cho Thủy Nguyệt Linh phát hiện.

Nam tử mặc đồ đen phía sau nàng nhìn hết một vòng quanh tiểu viện cũ nát, có chút do dự, ngay lúc này, Thủy Nguyệt Linh liền lấy một thanh đoản kiếm có chút rỉ sét từ trong tay áo, đẩy trường kiếm ở trên cổ ra, bàn tay nhỏ bé trắng nõn bóp cổ người phía sau, rắc rắc một tiếng, nam tử từ từ từ ngã xuống đất, đôi mắt tròn to tràn đầy vẻ không dám tin.

“Muốn giết người nhưng ngay cả mục tiêu cũng tìm không được, thế nào cũng thất bại!” Cát thanh đoản kiếm không dễ dàng gì tìm được vào tay áo, tao nhã vỗ vỗ tay, nhật tiểu hồ ly bị nàng ném vào trong đồng cỏ lên, nhìn người nó toàn đầy rom rạ, bộ dạng chật vật, không khỏi cười khẽ một tiếng, “Thật có lỗi, ta sợ làm người bị thương!”

Trong mắt của tiểu hồ ly tràn đầy tức giận, chân nhỏ đạp một cái nhảy lên vai của nàng, Thủy Nguyệt Linh cười quay đầu nhìn nó, chột nụ cười liền cứng đờ, liền trở nên thần thờ.

Thấy nàng chưa lấy lại tinh thần, trong mắt tiểu hồ ly loé lên một vẻ tà ác, đầu lưỡi nhẹ nhàng dùng lực đẩy cánh môi của nàng ra, đưa vào trong miệng nàng.

Thủy Nguyệt Linh chột lấy lại tinh thần, một phát bắt được da lông sau cổ cầm nó lên, hít mắt nhìn nó với vẻ mặt nguy hiểm, hồ ly hảo sắc chết tiệt, đây chính là nụ hôn đầu tiên của nàng!

Về mặt tiểu hồ ly vô tội, đôi mắt như hồng bảo thạch* đáng thương nhìn nàng, Thủy Nguyệt Linh hừ lạnh một tiếng, ôm nó vào trong ngực, dạy dỗ nói, “Nhớ! Người là hồ ly, chỉ có thể lấy vợ là hồ ly biết không? Đúng rồi, còn chưa biết người là đực hay cái đây?” Nói xong liền cầm hai chân sau của nó lên, nhìn vào giữ hai chân nó, lầm bầm nói, “Quả nhiên là đực! Hèn gì hảo sắc như vậy!”

Đôi mắt màu đỏ của tiểu hồ ly hiện lên sát ý kinh khủng, hít hít mắt, sau đó liền biến mất, dường như sát ý khi nãy chỉ là ảo giác mà thôi!

Thủy Nguyệt Linh hình như cảm giác được tâm trạng tiểu hồ ly có chút khó chịu, ôm nó để ở trước mắt, “Thế nào?” Nhìn xem mặt tiểu hồ ly, giống như... Đang tức giận! Nhìn một hồi lâu, kéo nó vào trong ngực lần nữa, lầm bầm nói, “Người không phải là hồ ly tinh chứ!” Tuy rằng nói như vậy nhưng trong lòng cũng không nghĩ nhiều lắm, có rất ít người biết trên đời này còn có những chủng tộc khác tồn tại! Mà “Thủy Nguyệt Linh” chắc chắn không biết.

Giữa đêm, trên môi Thủy Nguyệt Linh có chút ngứa liền mở mắt ra, nhìn thấy một cái mặt hồ ly đang phóng đại, cặp mắt nàng nhú lại, không chờ nàng tức giận, trong mắt tiểu hồ ly chuyển động, đáng thương nhìn nàng, móng vuốt nhỏ xoa xoa bụng.

Giận dữ của Thủy Nguyệt Linh liền biến mất, ôn nhu nói, “Đôi bụng?” Nhìn tiểu hồ ly gật gật đầu, bắt đầu đi lắc đầu một cái, đứng dậy mặc áo khoát, ôm nó vào trong bếp.

Chỉ một chốc lát sau, nàng mang lên bàn vài món ăn ngon miệng, nhìn vẻ mặt hạnh phúc khi được ăn của tiểu hồ ly, trên mặt Thủy Nguyệt Linh lộ ra một nụ cười, có lẽ... Nàng cô đơn quá lâu rồi!

Tiểu hồ ly lười biếng nằm xuống bàn, thấy nàng hồi lâu không có phản ứng, vươn móng vuốt vỗ vỗ tay nàng, chỉ chỉ cái cánh gà chiên, Thủy Nguyệt Linh lắc đầu một cái, nàng trở thành bà vú rồi sao?

Gặm sạch sẽ cánh gà trên tay của nàng, đầu lưỡi liếm ngón tay của nàng, Thủy Nguyệt Linh buồn cười nói, “Đó là ngón tay của ta, không phải cánh gà, không thể ăn!”

Chờ tiểu hồ ly ăn uống no nê, trời cũng đã gần sáng, dời xích đu ở trong phòng ra ngoài sân, Thủy Nguyệt Linh ôm tiểu hồ ly dựa vào xích đu, nhẹ nhàng chuyển động, nàng cũng không để ý những âm thanh cọt kẹt chói tai kia.

Lông mày nhẹ chau lại, đến giờ nàng vẫn chưa tìm được cách tu tập linh lực, một tay khẽ vuốt bộ lông mềm mại của tiểu hồ ly, thở dài nói, “Lúc nào thì có thể tìm thấy lão nhân gia đầu bạc đây?”

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của tiểu hồ ly, khẽ cười nói, “Tiểu hồ ly, nếu ngươi thật sự là hồ ly tinh thì tốt! Vậy thì người có thể dạy ta linh lực rồi!” Tuy rằng thế giới linh lực cùng với yêu pháp trong truyền thuyết cũng không quá giống nhau, nhưng mà... Cũng... Có thể chứ!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Sư phụ

“Tiểu hồ ly..” Chạy đi đâu mất rồi? Nó không phải rất thích bám theo nàng sao? Chẳng lẽ mới mười mấy ngày, nàng liền bị bỏ rơi? “Tiểu..”

Chợt dừng bước chân lại, ngẩng đầu nhìn lên, một nam nhân đang đứng trên hòn non bộ có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, đúng lúc này một ngọn gió đêm lướt nhẹ qua, một thân quần áo trắng như tuyết nhẹ nhàng lay động, tóc đen tung bay, khuôn mặt tuấn mỹ dường như bị bịt kín bởi một tầng sương trắng, như ẩn như hiện, hần lảng lảng đứng ở đó, phiêu dật xuất trần đến nỗi không nói nên lời, giống như đang hoà cùng với bầu trời.

Thủy Nguyệt Linh híp mắt nhìn hần, lạnh lùng nói, “Ngươi là ai?”

Nam tử giương môi cười, rõ ràng rất giống với thần tiên, nhưng nụ cười này lại mang theo mấy phần tà nịnh, phảng phất giống như thần tiên đột nhiên hoá thành yêu ma.

Nam tử nhẹ nhàng hạ xuống trước người của nàng, đưa tay vén một sợi tóc bên má của nàng, đầu ngón tay lưu luyến quấn quanh sợi tóc, tầm mắt không có ý tứ nhìn từ đầu đến chân của nàng, giọng nói mang theo chút từ tính, “Cần cốt không tề! Ta liền mở lòng từ bi thu nhận ngươi làm đồ đệ, thế nào?”

Thủy Nguyệt Linh lẳng lặng nhìn hần, mặt không thay đổi cảm xúc hỏi, “Mục đích?” Nàng đúng là rất hi vọng có một vị sư phụ từ trên trời rớt xuống, nhưng mà cho tới bây giờ nàng chưa từng tin bầu trời sẽ rơi một cái bánh bao có nhân, cho dù thật sự có rơi xuống phần lớn cũng là đồ chết người ta!

Tròng mắt của nam tử hơi động, mơ hồ lộ ra một vẻ thương thức, mập mờ tới gần nàng, hơi thở ấm áp như có như không lướt nhẹ qua lỗ tai nhạy cảm của nàng, “Theo giúp ta một đêm được không?” zNguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hai tròng mắt của Thủy Nguyệt Linh khép hờ, kéo nhẹ khoé miệng, giọng nói trong trẻo nhưng có chút lạnh lùng, “Có thể!”

“Ngươi nói, có thể?” Âm thanh có chút cất cao, mang theo tức giận nhưng không dễ dàng phát giác, đầu ngón tay căng thẳng, da đầu truyền tới đau đớn khiến Thủy Nguyệt Linh nhẹ cau mày.

Hai tròng mắt nhìn thẳng con người thâm thúy của hần, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng nói lại lần thứ hai, “Có thể!”

Đôi mắt hẹp dài của nam tử híp lại, khoé miệng cong lên có một chút mỉa mai, đưa tay ấn người nàng vào trong lòng, âm thanh lạnh đi vài phần, “Như vậy, ta mong chờ biểu hiện của ngươi!” zNguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mặt Thủy Nguyệt Linh không chút thay đổi đẩy hần ra, “Chờ ngươi hoàn thành trách nhiệm của sư phụ rồi nói sau!”

Trong đôi mắt hẹp dài tràn đầy cân nhắc, tức giận không rõ ràng cũng biến mất, bàn tay mập mờ vuốt nhẹ thắt lưng nàng, “Nếu lỡ đến lúc đó ngươi không chịu trả nợ thì tính sao giờ?”

Thủy Nguyệt Linh nhàn nhạt liếc hần một cái, khoé miệng cong lên, tựa như chế giễu tựa như không, “Ta không phải là đối thủ của ngươi, không đứng

sao?”

“Vây cũng chưa chắc, chưa từng nghe qua trò giỏi hơn thầy sao, lỡ mà thắng thì làm sao?”

Thủy Nguyệt Linh ngửa đầu nhìn hấn, đột nhiên lộ ra nụ cười quyến rũ, “Như vậy ta phải cảm ơn sư phụ đã hết lòng chỉ dạy!”

Trông mắt nam tử khề chớp, nhếch miệng lên, giao cho nàng một quyển sách nhỏ, “Đây là tâm pháp, trước tiên học thuộc lòng, đêm mai ta lại đến!”

Sau khi Thủy Nguyệt Linh nhìn hấn biến mất, mới hiện ra một vẻ kích động, lật quyển sách nhỏ xem tỉ mỉ một lần, rồi cất vào trong lòng, lúc này nàng mới nhớ tới nàng đang đi tìm tiểu hồ ly.

Nhìn thấy nó từ trong một đồng rom rạ chui ra, dường như tiểu hồ ly còn đang choáng váng, Thủy Nguyệt Linh khề cười ôm nó vào lòng, con tiểu hồ ly này ngoại trừ hay ra ngoài háo sắc, còn tham ăn tham ngủ, nhất định chính là heo!

Những ngày tiếp theo, đối với Thủy Nguyệt Linh mà nói, thật sự khổ cực vô cùng, nàng vô cùng nghi ngờ tên nam nhân kia có ý chính nàng, nhưng mà, bất kể như thế nào, nàng nhất định phải mạnh mẽ!zNguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Chỉ thấy dưới bầu trời đêm đen kịt, nam tử khi thì giống thần tiên lúc thì giống yêu nghiệt đang ngồi trên xích đu, tiếng cọt két liên tục vang lên, mà Thủy Nguyệt Linh trên đầu đầy mồ hôi, mà trên người lúc này đang có hơn một, hai vết thương, toàn bộ y phục trên người đã nhuộm máu.

Có trời mới biết, sư phụ của nàng nói cái này chẳng qua chỉ là truyền một chút linh lực vào người nàng, dẫn đường nàng, để cho nàng nhớ kỹ cách vận hành linh lực mà thôi.

“Ta dạy cho ngươi tâm pháp mà trên đời này chưa ai sở hữu, điểm trân quý của nó về sau ngươi mới hiểu được, chỉ cần tu tập qua lần thứ nhất, linh lực tích lũy trong cơ thể của ngươi sẽ tự vận chuyển, cho nên linh lực này phải dựa vào thời gian, cái mà ta muốn dạy cho ngươi là làm thế nào để chống địch!”

Sau đó liền phi thân đánh tới, hấn chẳng qua miễn cưỡng giật giật ngón tay, lại làm cho nàng phải cố hết sức nhiều hơn so với những thứ phải đối mặt trước kia, điều này cũng kích thích ý chí chiến đấu của nàng.

Thủy Nguyệt Linh chuyên tâm né tránh từng ngọn gió sắc bén, nên không nhìn thấy ánh mắt thương thức của nam tử trước mặt, hấn vốn có suy nghĩ ác độc, muốn dạy dỗ nàng một chút, ban đầu tưởng rằng nàng sẽ lùi bước, nhưng không có nghĩ tới nàng càng đánh càng hăng rồi!

Hấn chưa từng thấy qua nữ nhân như vậy, nhìn nàng cả người đầm máu, bất giác nhú mày, nắm ngón tay lại cử động nhanh hơn!

Tới lúc hấn thu tay lại, Thủy Nguyệt Linh tính di động nữa người nhưng lại mất hết sức lực, nam tử đứng dậy đi tới trước người của nàng, xoay người đem nàng ôm lấy, cũng không để đến quần áo trắng của hấn đã nhiễm máu thành đỏ tươi.zNguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cảm giác được hấn đã dừng lại, Thủy Nguyệt Linh cố sức mở mắt ra, nhìn thác nước suối không ngừng chảy xuống, Ôn Tuyền* (suối nước nóng)? Không phải chứ!zNguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nam tử trực tiếp ôm nàng đi vào trong nước suối, Thủy Nguyệt Linh dường như cảm giác được có một lực lượng không ngừng tràn vào trong cơ thể của nàng, đau đớn trên người nhanh chóng biến mất, nhìn vết thương khép lại trong nháy mắt, Thủy Nguyệt Linh nhú mày, nhắm mắt lại vận hành linh lực trong cơ thể, quả nhiên nàng đoán không sai, đúng là làm chơi mà ăn thật, tu luyện ở chỗ này tuyệt đối tốt!

Những ngày kế tiếp vẫn như vậy, Thủy Nguyệt Linh càng ngày càng có thói quen với sự huấn luyện ma quỷ mỗi đêm, ứng phó càng thêm tự nhiên, nhưng nàng biết là nàng vừa mới bắt đầu mà thôi, so sánh với sư phụ đúng là một trời một vực.

Nhưng mà nàng thật sự muốn cảm tạ Lăng Vương ném nàng ở chỗ này không thêm quan tâm, giúp nàng giảm đi rất nhiều phiền toái!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thành công

Trong hẻm nhỏ tối đen như mực, có thể thấp thoáng nhìn thấy hai bóng đen.

“Chuyện gì?” Tiếng nói trầm thấp mang theo từ tính dễ nghe.

Ngay sau đó một âm thanh dễ nghe khác vang lên, mang theo một chút đùa cợt, “Ngươi sẽ không yêu nàng chứ?” Quan sát nam nhân giống như tiên ở trước mặt quan sát một phen, vuốt cằm cười đùa nói, “Thầy trò yêu nhau cũng không tệ!”

Nhờ ánh trăng nhàn nhạt, có thể mơ hồ thấy được nam tử trước mặt chính là sư phụ của Thủy Nguyệt Linh, đúng là gương mặt kết hợp giữa thần tiên và

yêu ma.

Nam tử cười nhạo một tiếng, “Yêu? Làm sao có thể?”

“Vây vì sao ngươi lại đối xử đặc biệt với người ta như vậy, nói một chút cho ta nghe?” Thậm chí ngay cả lãnh thổ cá nhân của mình cũng cho nàng vào, ngay cả hân cũng chưa được vào suối Địa Tâm!

Nam tử nhếch miệng lên, “Ngươi không cảm thấy nàng rất thú vị hay sao? Nàng là nữ nhân duy nhất mà ta cảm thấy hứng thú!”

Trên mặt của nam tử đối diện hân vẫn là nụ cười quái dị, tựa hồ không nói gì, dường như có chút vui sướng khi người khác gặp họa, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm trọng, có chút nghiêm túc nói, “Có một số việc cần ngươi trở về xử lý!”

Nghe vậy, cặp mắt hẹp dài của nam tử híp lại, khoe miệng giờ lên một nụ cười khát máu, khí chất như tiên liền biến mất trong nháy mắt, còn dư lại là một yêu ma khát máu, “Xem ra bốn tôn quả nhân từ!”

Nam tử đối diện thấy hân cười như vậy, khoa trương run người lên, trên mặt tràn đầy vẻ mong đợi, thấy hân đột nhiên cau mày không nói, lại cười đùa trêu chọc nói, “Thế nào? Ngươi không bỏ được tiểu đồ đệ bảo bối à?”

Nam tử nhàn nhạt nhìn hân, lắc mình một cái liền biến mất. Nguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Một hồi lâu, trong hẻm nhỏ truyền ra một câu nói mang theo chút đùa cợt, “Thật muốn nhìn xem tình hình đặc biệt lúc ngươi yêu nữ nhân đó là cảnh tượng gì!” Ngay sau đó truyền đến một trận cười gian vui sướng lúc người ta gặp họa, tiếng cười truyền ra thật xa, người nào không cẩn thận nghe thấy, trong lòng liền tràn đầy sợ hãi.

“Thủy nhi...” Thủy Nguyệt Linh mở mắt thấy một nam tử tựa thần tiên ngồi ở mép giường, sừng sốt một chút, “Sự phụ...” Không phải hân chỉ xuất hiện buổi tối thôi sao?

Đợi chút, hân vừa kêu nàng là gì? Hân biết thân phận của nàng đương nhiên không hề khó hiểu, nhưng mà đó là họ của nàng? Nhưng mà nàng không có sửa lại cho đúng, trên thực tế vốn chỉ có một chữ đó là thuộc về nàng (Mọi người đọc tới khúc này rồi ngừng lại cái mở đầu có đoán ra được sự phụ này là ai không? :)) :)).

Nam tử dịu dàng vuốt vuốt sợi tóc lộn xộn của nàng, “Ta có việc phải xử lý, về sau không thể tới nơi này, ta đã để lại lối vào suối Địa Tâm cho ngươi, ngươi lúc nào cũng có thể vào đó tu luyện!”

Thủy Nguyệt Linh im lặng hồi lâu, đột nhiên vươn cánh tay ôm lấy hân, “Sự phụ, bảo trọng!” Nguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mặc dù cho đến bây giờ nàng cũng không biết hân là ai, hơn nữa luôn bị hân chinh vô cùng thâm, nhưng mà hơn nữa năm làm bạn, hân và tiểu hồ ly đối với nàng mà nói thì giống như người thân rồi!

Nam tử lặng đi một chút, vươn cánh tay ôm thân hình nhỏ nhắn của nàng, trong lòng dường như có chút cảm xúc kỳ lạ đang lên men.

Nhìn thấy bóng lưng nam tử rời đi, Thủy Nguyệt Linh vẫn ngây ngốc ngồi đó, cho đến khi tiểu hồ ly nhảy vào trong ngực nàng mới lấy lại tinh thần, xoa xoa bộ lông mềm mại của nó, đứng dậy làm đồ ăn cho nó ăn.

Không ngừng lăn lộn sôi nổi trong suối nước, Thủy Nguyệt Linh mở mắt ra, trong mắt loé lên một vẻ vui mừng, cuối cùng nàng đã đột phá tầng thứ hai! Sự phụ truyền thụ loại tâm pháp này cho nàng, uy lực mạnh vô cùng, nhưng cũng không dễ tu luyện, Cửu Huyền Thiên bí pháp, tổng cộng có chín tầng, mà khi luyện xong một tầng thì khó khăn lại gia tăng gấp mấy lần.

Đứng dậy đi ra ngoài, nhưng mà...

“Bịch...” lại thêm một tiếng, Thủy Nguyệt Linh đứng lên, khoe miệng co rút, chắc sự phụ sẽ không quên để lại lối ra cho nàng chứ! (Chính xác là chị bị nhốt ah~~~~=)))

Thủy Nguyệt Linh cau mày, nàng không lo lắng những thứ khác, ở suối Địa Tâm sẽ không bị đói, nhưng mà nàng có chút lo lắng cho tiểu hồ ly, thử lại vài lần, đều là thất bại, nàng bắt đầu dĩ phải ở lại trong suối Địa Tâm tiếp tục tu luyện, trước mắt chỉ có thể chờ sự phụ trở về hoặc là luyện thành Cửu Huyền Thiên, phá vỡ tầng kết giới kia, ài... Hi vọng tiểu hồ ly sẽ không bị đói chết! Nguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Có điều tiểu hồ ly khôn ngoan như vậy, chỉ cần nó đi ra ngoài, nhất định sẽ có người nhặt nó về cung cấp đồ ăn ngon cho nó, chắc...Không có sao đâu...

Bên ngoài suối Địa Tâm, bạch y nam tử thấy nàng bắt đầu tu luyện, vươn tay, mười ngón tay thon dài tung bay, bày một Tự linh trận, nhìn nữ tử trong suối một cái, mới xoay người rời đi. (ta biết ngay là bị nhốt mà =)))

Đôi mắt sáng ngời như nước mở ra, dù là Thủy Nguyệt Linh cũng không nhận được kích động trong lòng, trên mặt lộ một nụ cười thật tươi, nàng cuối cùng cũng thành công! Nàng tưởng rằng phải tốn mấy chục năm mới có thể luyện xong Cửu Huyền Thiên bí pháp, ai ngờ luyện xong nhanh như vậy, làm sao mà không kích động?

Nhưng mà nàng phát hiện được Cửu Huyền Thiên còn có thể tu luyện thêm nữa, nhưng mà mặt sau đã không còn công pháp* (chiêu thức chỉ dẫn luyện linh lực), chỉ có thể tự mình nghiên cứu.

Lần này, Thủy Nguyệt Linh thử dò xét đi ra ngoài, lại dễ dàng đi qua tầng kết giới kia, nàng căn bản không cần động võ, trên mặt có mấy vạch hắc tuyến -_-||| , sự phụ cơ bản là có ý nhốt nàng ở bên trong!zNguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mũi chân điểm nhẹ, nàng lao nhanh về phía vương phủ, nàng thật sự rất lo lắng cho tiểu hồ ly.

Vừa mới vào trong viện, ánh sáng màu bạc chợt loé, trong ngực liền có một sinh vật ấm áp, “Tiểu hồ ly...”

Tiểu hồ ly uất ức nhìn nàng, trong đôi mắt màu đỏ đều là tố cáo, Thủy Nguyệt Linh liền đau lòng một hồi, đem nó ôm trước mắt, hôn lên cái mắt đầy lông của tiểu hồ ly, “Thực xin lỗi...” Sau đó nghĩ tới một vấn đề: “Ngươi vẫn luôn ở đây sao?”

Tiểu hồ linh ngoan ngoãn gật đầu, Thủy Nguyệt Linh nhủ thầm, “Vậy ngươi ăn cái gì?” Nhìn nó vô tội chớp mắt, mày nhíu càng chặt hơn, cẩn thận quan sát nó một phen, thấy nó không có việc gì, mới buông mày đang nhíu chặt ra.

Nàng ngây người ở tuổi Địa Tâm hơn một năm, cũng không biết ở Vương phủ có ai phát hiện nàng mất tích không?

Vì bồi thường cho tiểu hồ ly nên nàng làm một đại tiệc, ra ngoài lại phát hiện trong viện có nhiều hơn một cái giỏ đồ lớn, lúc này mới nhớ ra hình như đã tới cuối tháng, cũng khó trách tiểu nha đầu kia mỗi lần tới đều là một sắc mặt không tốt, một cô gái lúc nào cũng bị bắt mang đồ nặng, khó trách nàng khó chịu! Không biết tông quân này muốn thế nào, cũng không chịu phải thị vệ đưa tới, không lẽ sợ nàng ở đây một mình cho nên quá cô đơn, không chịu được sự hấp dẫn của nam nhân, làm ra chuyện gì đó khó coi?

Nếu còn tiếp tục mang đồ ăn tới, khẳng định là không biết nàng mất tích, nhưng mà tại sao ở đây lại đặt mười mấy cái giỏ? Suy nghĩ một chút, nghĩ không ra, liền vứt vấn đề qua một bên.zNguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nhìn đồng hồ kia một chút, vật liệu một tháng chỉ có nhiều đây, không thể không nói rằng Lăng Vương đối với “Thủy Nguyệt Linh” thật sự rất hà khắc, hơn nữa nàng lại nuôi một tiểu hồ ly tham ăn, cuộc sống thật sự rất khó khăn! Xem ra đã đến lúc cải thiện cuộc sống của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thu hoạch ngoài ý muốn

Editor: zNguyệt Tiểu

Trên đường lớn ồn ào, một thiếu nữ hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, từ từ đi, bước chân thỉnh thoảng gần lại, dường như là đang suy nghĩ, trên người thiếu nữ là bộ đồ cũ vải thô, nhưng lại không thể che được khí chất tươi mát như nước của nàng, gương mặt cũng chỉ được coi là xinh xắn thanh tú nhưng bởi vì nốt ruồi màu đỏ nho nhỏ liền tăng thêm vài phần quyến rũ.

Cô gái ôm tiểu hồ ly màu bạc trong lòng, toàn thân long xù, nhìn rất đáng yêu, đôi mắt đỏ như máu giống như Hồng bảo thạch, xinh đẹp vô cùng.

Thủy Nguyệt Linh đang tự hỏi cách nào kiếm tiền nhanh mà ít tốn sức lực nhất, bước chân đột nhiên dừng một chút, khoé miệng giờ lên một nụ cười lạnh, ôm tiểu hồ ly đi về phía con hẻm yên tĩnh.

“Haha...Tiểu mỹ nhân, cùng ca ca chơi đùa một chút được không? Ca ca đảm bảo sẽ cho nàng dự tiên dự tử!” Tên côn đồ mang theo nụ cười bỉ ổi từng bước một đi đến gần Thủy Nguyệt Linh.

Sát khí trong mắt tiểu hồ ly chợt loé rồi biến mất, không ai để ý tới, đôi mắt màu đỏ đang nhìn nam nhân kia, giống như đang nhìn một người chết.

Thủy Nguyệt Linh khoé miệng gọi lên chút tươi cười quyến rũ, đôi mắt sáng ngời then thùng ẩn tình nhìn hắn, nũng nịu nói, “Nhưng mà... Ta đói bụng... Có thể cho ta ăn no hay không?”zNguyệt Tiểu - ĐDLQĐ

Nam nhân cười thâm trầm, “Không thành vấn đề, tiểu mỹ nhân biết điều như vậy, ca ca như ta sao lại keo kiệt chứ? Đi thôi! Ca ca mang ngươi đi ăn cơm!”

Đột nhiên mu bàn tay đau xót, Thủy Nguyệt Linh cúi đầu nhìn, phát hiện trên mu bàn tay đã bị tiểu hồ ly cào thành 3 đường máu, nhìn cặp mắt màu đỏ điên cuồng tức giận,

Thủy Nguyệt Linh sửng sốt, cau mày hỏi, “Tiểu hồ ly, ngươi bị gì vậy?” Nàng chưa từng thấy qua bộ dáng này của tiểu hồ ly!

Tiểu hồ ly nhìn vết thương trên mu bàn tay của nàng, trong mắt dường như có chút ảo não, nhìn nàng một cái, sau đó nhắm mắt không thèm để ý tới nàng. (Tiểu hồ ly ghen dễ thương quá nhỉ :)))

Ách... Làm sao vậy? Ánh mắt đó là sao? Giống như rất tức giận, dường như có chút phức tạp khó hiểu, đó thật sự là ánh mắt có ở một tiểu hồ ly sao?

Cau mày nhìn tiểu hồ ly dường như đang giằng dứ ở trong ngực, trong lòng Thủy Nguyệt Linh có chút nghi ngờ.

Chắc có lẽ là do thế giới thần kỳ này! Nhẹ nhàng vuốt đầu nhỏ đang xù lông của tiểu hồ ly, cho dù có như thế nào, thì nó cũng chỉ là một tiểu hồ ly!zNguyệt Tiểu - ĐDLQĐ

Ăn no nê một bữa, đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, tên háo sắc liền hôn mê bất tỉnh, cũng thuận tay lấy túi tiền trên người hắn, ước chừng một týt, rất nặng, đúng lúc nàng đang thiếu tiền, nhìn số bạc trên tay, nàng tạm thời tha cho hắn một mạng!

Nhìn tiểu hồ ly vẫn tức giận như cũ, Thủy Nguyệt Linh đưa tay kéo kéo lỗ tai nhỏ của nó, “Sao vậy? Không gặp một năm, tính tình trở nên nóng nảy à?”

Tiểu hồ ly vẫn vẫy vẫy đầu, né ngón tay của nàng, chân nhí đạp một cái, nhảy lên vai của nàng, nhắm mắt ngủ.

Thủy Nguyệt Linh sờ sờ lỗ mũi, tức giận đến vậy sao? Nàng có làm chuyện gì có lỗi với nó sao?

Trong gian phòng trang nhã ở từ lâu, nam nhân từ từ tỉnh lại, đột nhiên nhớ tới chuyện gì, nhanh chóng bò dậy, ánh mắt quét hết bốn phía, không có phát hiện bất kỳ ai, chỉ có hắn trong gian phòng rộng lớn, đưa tay sờ sờ bên hông, trống rỗng “Tiền nhân chết tiệt! Dám lừa gạt ta, nếu để ta bắt được ngươi, ta nhất định...Ngươi...Ngươi là ai?”zNguyệt Tiểu - ĐDLQĐ

Nhìn nam tử tóc bạch kim một thân màu đen, hắn theo bản năng liền cảm thấy nguy hiểm, thân thể run rẩy không ngừng lui về phía sau.

Hai chân nam tử tuấn mỹ tóc bạch kim di chuyển, từng bước từ từ đến gần, nhếch miệng lên, lãnh khốc khát máu, “Ngay cả món đồ chơi mà ta coi trọng cũng dám động đến, lá gan của ngươi cũng lớn lắm!”

“Ngươi...Món đồ chơi của ngươi?” Nữ nhân kia sao? Sao hắn lại xui xẻo vậy chứ?

Nữ nhân kia mặc bộ đồ thô cũ nát, hắn cho rằng nàng chẳng qua là một người bình thường không có thân phận mà thôi!

Hừ lạnh một tiếng, khoé miệng từ từ cong lên một nụ cười khát máu, sau đó chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết, nam tử về mặt tái nhợt vừa che quần vừa lăn lộn trên đất, máu từ tràn ra ngày càng nhiều, chảy tràn ra trên mặt đất.

Qua một hồi lâu, cho đến khi nam nhân kia yên lặng, nam tử tóc bạch kim mới lạnh lùng nói, “Đáng chết!”zNguyệt Tiểu - ĐDLQĐ

Ngay lúc đó, tròng mắt nam nhân trên đất chớp một cái, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, nơi cổ họng vang lên hai tiếng ú ớ liên tiếp thờ.

Nam tử tóc bạch kim liếc mắt, chán ghét nhìn thi thể một cái, vừa tính bước đi, đột nhiên bóng đen chợt loé lên, một người áo đen xuất hiện, tướng mạo bình thường cho dù trộn lẫn vào đám người cũng không phát hiện, quỳ gối xuống trước mặt hắn, “Chủ tử, trong cung có chuyện, xin chủ tử lập tức về cung!”

Nam tử tóc bạch kim do dự một lát, lướt qua người hắn, mặt không thay đổi đi ra ngoài.

Thủy Nguyệt Linh chậm rãi dạo chơi ở trên đường, tuy rằng nàng đã ở thế giới này hai năm, cũng tiếp thu một chút trí nhớ của khối thân thể này nhưng mà thực tế nàng một chút cũng không hề biết về thế giới này.

Chợt dừng bước, mùi máu tươi? Đó là mùi vị quen thuộc của nàng, nhất định sẽ không sai! Do dự một chút, liền đi dọc theo hướng có mùi máu tươi.

Trong một hẻm nhỏ không người, một nam tử cả người đầy máu đang dựa vào tường, nghe động tĩnh, nam tử ngẩng đầu nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh, ánh mắt sắc bén lạnh lùng như băng.zNguyệt Tiểu - ĐDLQĐ

Thủy Nguyệt Linh quan sát hắn, ngũ quan thâm thúy, hình dáng hào phóng, má phải có một vết sẹo mờ mờ do đao chém, chẳng những không làm cho người ta thấy đáng sợ, ngược lại còn cho hắn rất nam tính tăng thêm sự hấp dẫn.

“Cần ta giúp không?”

Nam tử thận trọng nhìn nàng, không nói gì, cũng đúng! Bình thường cô gái nhìn thấy cảnh tượng này đều bị dọa sợ đến hét chói tai, đáng lý ra nên xoay người bỏ chạy, làm sao giống như nàng, cười híp mắt hỏi người ta cần giúp không? Hơn nữa nàng còn cười đến như vậy, giống như là không có ý tốt!

Không để ý tới sự đề phòng của nam tử, Thủy Nguyệt Linh từng bước từng bước đến gần hắn, nhìn hắn người đầy máu tươi, nàng cười cười, vẻ mặt không có ác ý, dịu dàng nói, “Nếu cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa ngươi sẽ chết!”

“Ta cứu mạng ngươi! Nhưng mà...” Thủy Nguyệt Linh quan sát hắn một lần nữa, tiếp tục nói, “Về sau ngươi chính là người của ta, vĩnh viễn trung thành với ta, ta cho ngươi thời gian suy nghĩ cho kỹ!”zNguyệt Tiểu - ĐDLQĐ

Nam tử nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, nhẹ giọng nói, “Được!” Giọng nói có chút khàn khàn, nhưng cũng rất dễ nghe.

Trời gần tối, Thủy Nguyệt Linh mới trở về tiểu viện cũ rách kia, tâm trạng rất là vui vẻ, không ngờ tới sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy!

Vừa định vào nhà, đột nhiên cứng đờ, sờ sờ bả vai, trống trơn! Nàng vứt bỏ tiểu hồ ly rồi!

Đang tính xoay người ra ngoài tìm, màu bạc chợt thoáng qua, định thần nhìn kỹ lại, chính là tiểu hồ ly! Đưa tay xoa xoa đầu nó, trách móc nói, “Tiểu hồ ly, sao ngươi lại tự mình trở về?”

Tiểu hồ ly nhắm mắt, không thèm để ý tới nàng, dường như vẫn còn tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lăng vương

Editor: zNguyệt Tiểu

Nửa đêm, toàn bộ thế giới dường như chìm trong yên tĩnh, tiểu viện cũ rách không có một tiếng động, lại càng yên tĩnh.

Trên giường gỗ chật hẹp, thiếu nữ lẳng lặng ngủ say, tiểu hồ ly màu bạc đang yên ả vui đùa vào một bên cổ của nàng, đột nhiên, tiểu hồ ly mở mắt ra, đôi mắt đỏ như máu chăm chú nhìn gương mặt thanh tú quyến rũ của thiếu nữ, một hồ lâu, một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Tiểu hồ ly đột nhiên mở miệng nói chuyện! “Ngươi biết không? Không có bất kỳ nữ nhân nào lại có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của ta!” Giọng nói trầm thấp dễ nghe, móng vuốt nhỏ nhỏ vuốt ve cổ của nữ chính, mềm mại nhưng nguy hiểm, “Ngươi nói xem, ta nên giữ ngươi lại sao?” Đôi mắt hẹp dài của tiểu hồ ly híp lại, móng vuốt từ từ dùng sức.

Cần cổ đau đớn, làm cho Thủy Nguyệt Linh nhú mày, lẩm bẩm nói, “Tiểu hồ ly, ngoan ngoãn ngủ đi!”

Tiểu hồ ly dùng một chút, trong đôi mắt màu đỏ hiện lên vẻ gầy dựa, nhắm mắt lại, thu hồi móng vuốt, ánh mắt phức tạp nhìn nàng một cái, một ánh sáng màu bạc chợt loé lên, tiểu hồ ly đã biến mất.

Trời còn chưa sáng, trong viện liền truyền đến một vài tiếng ồn, Thủy Nguyệt Linh nhú mày, ai lại đến thăm tiểu viện của nàng? Nhắm hai mắt ngồi dậy, nhưng đợi thật lâu không thấy tiểu hồ ly nhảy vào trong ngực nàng, lật chăn tìm kiếm, không có!

Sùng sốt một chút, đứng dậy mặc quần áo tử tế, chậm rãi tìm khắp phòng, nhưng không có thấy được bóng dáng của tiểu hồ ly, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột, nghĩ đến hôm qua tiểu hồ ly có hơi khác lạ, nàng có chút hối hận vì không để việc đó trong lòng.

Vội vàng chạy ra ngoài sân, lại đụng phải một bức tường thịt ngay cửa, ngẩng đầu nhìn lên, chính là một nam tử tuấn lãng.

Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng lại có chút lạnh lùng, sống mũi cao thẳng, đôi môi thật mỏng, một vài sợi tóc mai màu đen rơi xuống mày kiếm cùng với lông mi, ánh mắt sắc sảo thâm thúy, vẻ mặt lạnh như băng, giống như núi băng ngàn năm không thay đổi.

Dường như có chút ấn tượng, híp mắt nghĩ nghĩ, nàng mới nhớ được đây chính là vị phu quân của “Thủy Nguyệt Linh”, Vương gia nổi danh lãnh khốc, Lăng Vương!

Về mặt của nàng khẽ động, nom nớp lo sợ hành lễ, “Ra mắt Vương gia!” Khoé mắt liền thấy đôi mắt đen của hán tử tràn đầy chán ghét cùng khinh bỉ, trong đầu liền suy nghĩ, nếu như thân thể này đã là của nàng, có một số việc nàng phải điều tra kỹ càng rồi!

“Buổi tối tiến cung cùng với bốn vương!” Giọng nói rét lạnh không hề có chút tình cảm, ánh mắt ghét bỏ nhìn trang phục trên người nàng, tiếp tục nói, “Ngươi nên nhớ kỹ thân phận của mình! Nếu làm sai chuyện gì, bốn vương sẽ hỏi tội ngươi!”

Nếu không phải hoàng huynh của hán tử bắt hán tử nhất định phải đem Vương phi tham gia đại điển phong Hậu, nói là muốn cho hai tỷ muội của nàng gặp mặt, thì hán tử nhất định sẽ không mang nàng theo. Bây giờ là thời điểm mấu chốt, không thể có quyết định sai lầm nào, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc.

“Dạ...”

Nhìn nàng như kẻ hèn nhất, bộ dáng dè dặt, Thượng Quan Lăng hừ lạnh một tiếng, xoay người rồi đi, giống như ở lại một chút sẽ bị xui xẻo đeo bám, nhìn bóng lưng hán tử rồi đi, Thủy Nguyệt Linh không kiên nhẫn nhú mày, “Phiền phức...”

“Tiểu hồ ly...” Trong lòng Thủy Nguyệt Linh lo lắng, nàng đi khắp nơi tìm kiếm, tiểu hồ ly dường như đột nhiên bốc hơi, tìm bằng cách nào cũng không thấy.

“Vương phi, xin cho chúng nô tỳ trang điểm cho người!” Thái độ của mấy tiểu nha hoàn này không phải là cung kính, trong vương phủ này ai cũng biết Vương gia sủng ái nhất là Diệp sùng phi, tiếp theo là Nhạn sùng phi, Vương phi căn bản chỉ để trang trí.

Thủy Nguyệt Linh liếc các nàng một cái, đè nén tức giận trong lòng, bây giờ chưa phải là lúc để trở mặt, mặc dù lần ban hôn này nàng không rõ nội tình cho lắm, nhưng nàng khẳng định là có rất nhiều người liên quan, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nếu không rõ sự tình mà tự tiện hành động thì

chính là không có lý trí.

Thật ra thì bình thường nàng cũng không vì chuyện nhỏ này mà tức giận nhưng mà hiện tại không tìm được tiểu hồ ly, nàng rất lo lắng.

Xoay người đi vào trong nhà, cuối cùng nàng cũng không nhịn được mở miệng nói, “Các người chọn ra hai người ra ngoài săn tìm giúp ta một con tiểu hồ ly màu bạc.”

“Dạ!”

Hai nha hoàn ra khỏi cửa, không hề che giấu thần sắc bất mãn cùng khinh miệt trên mặt, một nha đầu hừ lạnh nói, “Hừ, lúc này mà đi tìm tiểu hồ ly làm gì?”

Một nha đầu khác tiếp lời, “Ta nghĩ nàng ta từ lúc đến đây chưa có sai bảo được ai, cho nên hiện tại liền muốn thể hiện!” Vừa nói vừa khinh miệt nhìn bên trong nhà một cái.

Thủy Nguyệt Linh đã đột phá tầng thứ chín Cửu Huyền Thiên, đã sớm tai thính mắt tinh, những lời nói của các nàng, nàng đều nghe không sót một chữ, trong lòng cười nhạo một tiếng, không còn từ gì để nói.

Bên ngoài Vương phủ, “Vương gia...” Thủy Nguyệt Linh sợ hãi cúi đầu thi lễ đối với Thượng Quan Lăng.

Thượng Quan Lăng liếc nàng một cái, lạnh lùng nói, “Lên xe!”

Thủy Nguyệt Linh nhìn Thượng Quan Lăng đỡ hai vị sủng phi lên xe ngựa trước, nhú mảy, tự giác đi vào xe ngựa phía sau.

Ngồi dựa vào xe ngựa, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, mảy lại nhú lại, tiểu hồ ly bình thường rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ chạy lung tung, tại sao có thể đột nhiên mất tích? Nhìn đáng vẻ ngày hôm qua của nó, giống như đang giận nàng, chẳng lẽ tự nó bỏ đi?

Không ngờ nó dám giận đối nàng, bỏ nhà trốn đi, chờ nó quay về, nàng nhất định sẽ đánh cho nó một trận!

Xe ngựa đột nhiên động một cái, Thủy Nguyệt Linh mở mắt ra, vừa đúng lúc nhìn thấy Thượng Quan Lăng chui vào xe, không chút dấu vết nhú mảy* (nghĩa là nhú mảy mà không để người khác phát hiện được), Lăng Vương chẳng phải nên chăm sóc hai nữ nhân kia sao, chạy đến chỗ nàng làm cái gì? Hiện tại nàng cũng không có tâm tình để ứng phó hắn.

Xe ngựa từ từ khởi hành, đợi một lát, Thủy Nguyệt Linh thấy hắn không phản đối, cũng lười để ý đến hắn, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, việc như vậy chắc chắn sẽ có người kìm chuyện với nàng, trước tiên nên dưỡng cho tinh thần tốt một chút rồi hãy tính.

Thượng Quan Lăng nhìn cô gái đang nhắm mắt dưỡng thần, ánh mắt loé loé, không phải nàng sợ hắn sao? Nhìn bộ dạng lúc này của nàng rất nhàn nhã!

Thâm tàng bất lộ sao? Vốn hắn không nghĩ ra vì sao trước kia Thủy Hằng đem con cò vô dụng để ở bên cạnh hắn, hiện giờ xem ra, Thủy Hằng chưa bao giờ xem thường hắn!

Trong xe ngựa chỉ có im lặng, cho tới khi xe ngựa dừng lại, Thượng Quan Lăng mới mở miệng, giọng nói lạnh giá khiến người nghe cảm thấy lạnh lẽo, “Ta không cần biết ngươi có mục đích gì? Tối nay tốt nhất ngươi nên an phận một chút!” Tầm mắt sắc bén nhìn về phía nàng, hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu đi xuống xe ngựa.

Khoé miệng Thủy Nguyệt Linh giương nhẹ, chỉ như vậy liền nghi ngờ nàng, Lăng Vương này thật đúng là một người không đơn giản! Nhưng mà, như vậy thì sao chứ? Nghĩ nghĩ thì nghỉ nghĩ đi! Dù sao nàng cũng sẽ sớm rời khỏi, còn khi nào rời đi, thì phải xem Độc Cô Hân! (ai biết anh Hân này là ai không?)

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đại điển phong Hậu

Editor: zNguyệt Tiểu

Ngự Hoa viên buổi tối có ngàn vạn đèn cung đình chiếu sáng như ban ngày, các loài hoa kỳ lạ hoà với ánh đèn và ánh trăng toả ra ánh sáng hết sức mê người, nhóm đàn sáo trong cung cũng đứng lên biểu diễn.

Bọn cung nữ thái giám đã chuẩn bị xong thức ăn, tất cả phi tần cùng các vị đại thần dẫn theo phu nhân của mình cũng từ từ ngồi xuống, cực kỳ náo nhiệt.

“Hoàng thượng giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Tiếng nói đặc biệt chói tai của thái giám kéo dài, chờ giọng nói ngưng, trong ngự hoa viên đã có một đồng người rậm rạp quỳ xuống.

“Tham kiến bệ hạ! Tham kiến Hoàng Hậu nương nương!”

Hoàng đế Thượng Quan Văn dắt tay Hoàng Hậu đi tới ghế rồng, đứng lại, phát tay nói,

“Miễn lễ!”

“Tạ bệ hạ!”

Thủy Nguyệt Linh không để lại dấu vết quan sát hoàng đế Diệp quốc, dáng dấp rất tuấn lãng, có ba phần tương tự với Thượng Quan Lăng, nhưng giữa lông mày có chút tà khí ác độc làm cho người ta rất khó chịu.

Thấy rõ người bên cạnh hẳn, Thủy Nguyệt Linh mới biết, thì ra tân hoàng hậu lại là tỷ tỷ của nàng! Dường như phát giác được ánh mắt của Thủy Nguyệt Linh, Thủy Doanh Doanh nhẹ nhàng nhìn nàng, kiều căng hất cằm, ánh mắt của nàng mang theo chút khiêu khích.

Thủy Nguyệt Linh cúi đầu, khoe miệng lộ ra một nửa nụ cười châm chọc, chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi, cho dù là ngồi ở vị trí hoàng hậu, cũng chỉ là một quân cờ có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào, thân phận như vậy cũng đáng khoe sao?

Cũng không biết có phải do tập tục Diệp quốc là vậy, hay là có gì mờ ám đằng sau việc phong Hậu, không ngờ chỉ đọc một chiếu chỉ sắc phong đơn giản thì có thể thành hoàng hậu.

Thủy Nguyệt Linh sợ hãi cúi đầu ăn uống dâng hoàng, khoe mắt cũng không ngừng quan sát, nàng phát hiện các đại thần dường như chia làm ba phe, nàng liếc nhìn Thượng Quan Lăng như có điều suy nghĩ, lại nhìn về phía hoàng đế, ngược lại nàng cảm thấy Thượng Quan Lăng thích hợp làm hoàng đế hơn.

Khoe miệng giương nhẹ, dù sao nàng cũng không liên quan, nàng cũng không muốn bị cuốn vào trong đó, rất phiền phức! Xem ra phải kêu Độc Cô Hân đẩy nhanh tốc độ!

Lúc này nàng không hề nghĩ đến không lâu sau, nàng cam tâm tình nguyện ra tay giúp hắn, chỉ vì...

Đang suy nghĩ, cảm giác có người đánh úp về phía nàng, theo bản năng muốn phản kích, đột nhiên nghĩ tới đây là trường hợp gì, nên vội vã dừng lại, “Xoảng” một tiếng, cái chén rơi trên mặt đất, vỡ vụn ra từng mảnh, trong khoảng thời gian ngắn, cả ngự hoa viên đều im lặng, tất cả tầm mắt đều tập trung trên người nàng, khoe mắt đảo đến nữ nhân đang có biểu tình vui sướng khi người ta gặp họa, nàng hung ác híp mắt lại, sợ hãi quỳ xuống “Bệ hạ tha mạng...”

Thủy Doanh Doanh nhìn nàng một cách khinh miệt, không vui nói, “Muội muội, mặc dù tình cảm tỷ muội của chúng ta không tốt lắm, nhưng người cũng không cần trù ta xui xẻo như vậy!” (tại vì ở đại điển phong hậu mà làm vỡ đồ là điếm xấu)

“Ta...ta không phải có ý...” Giọng nói run run mang theo chút nghẹn ngào, nghe thấy rất đáng thương, nhưng ở trong lòng Thủy Nguyệt Linh hết sức không vui, nàng đã không quý bao lâu rồi? Ngay cả nàng cũng không nhớ rõ, vậy mà hôm nay nàng lại phải quỳ.

“Hoàng huynh, có thể Linh Nhi quá mệt mỏi, xin Hoàng huynh tha cho nàng lần này!” Không ngờ Thượng Quan Lăng ra mặt cầu xin dùm nàng.

Trong lòng liền suy nghĩ, Thượng Quan Lăng kêu thân thiết như vậy, rõ ràng là muốn cho người ngoài thấy bọn họ rất ân ái, nhẹ nhàng nâng tầm mắt lên, nhìn thần sắc không rõ của Thượng Quan Lăng, chẳng lẽ nàng thật sự là con cò của hoàng đế?

Im lặng trong chốc lát, Thượng Quan Văn đột nhiên cười nói, “Hoàng đế không cần nghiêm túc như vậy, bất quá chỉ là lỡ tay, trẫm sao lại có thể hẹp hòi như vậy?” Nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh, đùa giỡn nói, “Vương phi mau đứng lên đi! Nếu không hoàng đế sẽ đau lòng!” Nghe được lời ấy, tất cả đại thần đều phụ họa trêu đùa.

“Tạ bệ hạ!” Thủy Nguyệt Linh cúi đầu đứng dậy về lại chỗ ngồi, khoe mắt lướt qua Thượng Quan Lăng, vẻ mặt của hắn vẫn không thay đổi như cũ, nhưng ánh mắt nhìn nàng lại mang theo vẻ cảnh cáo.

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh chế nhạo, cười cợt nhiều nữ nhân thì càng có thêm nhiều thế lực, nhưng mà nếu nội bộ mâu thuẫn, nói không chừng cả cửa lớn của phủ cũng đốt, nhất là nếu gặp được một nữ nhân ngu xuẩn không biết nặng nhẹ, chỉ sợ mất nhiều hơn được.

Cung nữ nhanh trí đã sớm dọn dẹp xong, thay cái chén mới cho nàng, yến hội lại náo nhiệt như cũ, coi như chuyện vừa xảy ra chưa từng xảy ra.

Trong lúc nàng vô tình ngẩng đầu, nhìn thấy một lão đầu không ngừng nháy mắt với nàng, sững sờ một chút mới phản ứng được, hình dáng vị lão đầu này trong đầu “Thủy Nguyệt Linh” cũng không rõ ràng lắm, cũng chỉ gặp gặp qua một lần thôi, nhưng nhìn chỗ ngồi của hắn nàng có thể đoán được hẳn nhất định là Thừa tướng, là phụ thân của “Thủy Nguyệt Linh”!

Thấy hắn đứng dậy bỏ đi, Thủy Nguyệt Linh do dự một chút, nhìn về phía Thượng Quan Lăng mở miệng nói, “Vương gia, nô tỳ muốn đi hóng mát một chút!”

Thượng Quan Lăng nhìn nàng thật sâu một cái, nhân nhật gật đầu, nhìn bóng lưng nàng rời khỏi, thần sắc trong mắt khó phân biệt, tay để ở bên hông làm một động tác kỳ quái, sau đó mặt không chút thay đổi tự rót tự uống.

Thủy Nguyệt Linh không hề dừng bước chân lại, khoe miệng nhẹ nhàng giơ lên, Thượng Quan Lăng này đúng là rất cẩn thận! Đối với một cô gái ‘nhát

gan nhu nhược” “yếu đuối” cũng phải đề phòng kỹ như vậy, chưa từng lơ là cảnh giác, xem ra Thượng Quan Văn ngồi lên ngôi vị hoàng đế cũng không được thoải mái cho lắm!

Nhìn lão đầu phúc hậu ở trước mặt, Thủy Nguyệt Linh tiến lại gần, yếu ớt kêu lên một tiếng, “Phụ thân...”

Thủy Hằng nhíu mày nhìn nàng, hỏi, “Ồ Vương phủ có khỏe không?” Rõ ràng là lời nói quan tâm nhưng nghe lại không có tình cảm trong đó.

Nàng ngẩng đầu lên sợ hãi nhìn một cái, sau đó nhanh chóng cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Con...khỏe lắm...”

Thủy Hằng nhìn bộ dạng nhát gan hèn nhát của nàng, mày càng nhíu chặt hơn, không kiên nhẫn nói, “Người phải hầu hạ Vương gia thật tốt, biết không?”

Hầu hạ vương gia thật tốt? “Đạ biết...”

“Được rồi, quay về đi...”

Khoé mắt Thủy Nguyệt Linh nhìn đến bộ dạng gét bỏ của hắn, nhíu mày, thi lễ với hắn một cái, rồi trở về yến hội.

Thủy Hằng kêu nàng ra đây chỉ để dặn nàng phải hầu hạ Thượng Quan Lăng thật tốt? Xem ra có một số việc phải sớm điều tra cho rõ, chuyện không rõ ràng như vậy, cảm giác không nắm chắc mọi việc trong tay thật khó chịu!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thù hận

Editor: zNguyệt Tiểu

Sau đại điển phong Hậu, Thủy Nguyệt Linh vẫn sinh hoạt bình thường ở tiểu viện cũ rách kia, khác biệt duy nhất là ở ngoài viện có thêm một vài người giám sát nàng, mà cũng không hề thấy bóng dáng của tiểu hồ ly.

Trong bầu trời đêm, ánh trăng sáng lẳng lẳng ở trên cao, ánh sáng của trăng đổ bóng xuống, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong nhà, trên gương mặt thanh tú nhỏ nhắn của thiếu nữ đang ngủ say có một vệt sáng nhàn nhạt.

Đột nhiên thiếu nữ mở mắt ra, ngồi dậy nhẹ giọng kêu, “Hàn!”

Bên trong phòng đột nhiên xuất hiện một nam nhân áo đen bộ dạng phóng khoáng, chỉ thấy hắn cung kính hành lễ, “Chủ tử!” Nhìn thấy thiếu nữ trên giường chỉ mặc nội y, cổ áo rộng mở, lộ ra xương quai hàm tinh xảo, áo ngực màu hồng lúc ẩn lúc hiện, trên mặt nam nhân có vẻ đỏ ửng, vội vàng cúi đầu không dám nhìn nữa, đưa cho thiếu nữ một xấp giấy tờ, giọng nói có chút khàn khàn, “Đây là thứ mà chủ tử muốn!”

Thủy Nguyệt Linh cảm lấy, cẩn thận lật xem sau đó trả cho hắn, “Hệ thống tình báo của Diêm La Điện cũng không tệ lắm!”

“Đạ tạ chủ tử khích lệ!”

Thủy Nguyệt Linh khẽ cười một tiếng, nói, “Người nên trở về trước đi!”

Nhìn nam nhân lác mắt liền biến mất, Thủy Nguyệt Linh nằm lại trên giường lần nữa, vận khí của nàng đúng là không tệ, vốn dĩ lúc trước cứu Độc Cô Hàn bởi vì nhìn thấy hắn hợp ý nàng, cũng chưa từng nghĩ rằng hắn chính là Điện chủ Diêm La Điện nổi danh trong chốn giang hồ, nàng có được một thế lực lớn, nhưng chưa đủ, muốn thoát khỏi cái nhà tù này nàng nhất định phải có thực lực có thể chống lại triều đình, nàng không muốn rời đi mà còn để lại nỗi lo về sau.

Tình báo của Diêm La Điện quả thật rất xuất sắc, ngay cả hậu cung tranh đấu ở triều đình nhiều năm trước cũng được điều tra rõ ràng.

Năm đó tiên hoàng sủng ái Ngọc phi nương nương – mẫu thân của Thượng Quan Lăng, hơn nữa tài năng của Thượng Quan Lăng giữa đám hoàng tử cũng được truyền ra, tiên hoàng cô ý lập Thượng Quan Lăng làm thái tử, mà em ruột của Thủy Thừa Tướng –

Thủy Như Yên cũng là phi tử của tiên hoàng, hơn nữa cũng có một đứa con trai, chính là đương kim hoàng thượng Thượng Quan Văn. Thủy Như Yên ý thức được Thượng Quan Lăng có thể uy hiếp địa vị của hai mẹ con nàng, liền hợp tác với ca ca ruột Thủy Thừa tướng độc hại Ngọc phi nương nương, mà độc được đó lại là do chính tay Thượng Quan Lăng bưng cho Ngọc Phi!

Tuy rằng Thượng Quan Lăng không hề biết rõ sự tình, nhưng cũng bởi vì vậy mà tiên đế không thêm ngờ đến hắn một lần nào nữa, cuối cùng lập Thượng Quan Văn làm thái tử.

Nghĩ đến nam tử lạnh như băng đó, trong lòng nàng xẹt qua một chút thương tiếc, còn nhỏ như vậy, nhìn thấy mẫu thân chết trước mặt mình, mà được đó

cũng do chính tay mình dâng, đau khổ trong lòng của hân chỉ sợ là tới bây giờ vẫn còn đó! Hèn gì hân lại có thái độ đó với “Thủy Nguyệt Linh”.

Nàng tự cười chê chính mình, nàng từ lúc nào đã biết thương tiếc người khác?

Không cần nghĩ cũng biết, Thượng Quan Lăng chuẩn bị nhiều năm như vậy, chắc chắn là vì đoạt lại ngôi vị hoàng đế, báo thù cho Ngọc phi! Mà hai vị sủng phi của hân, Lăng Mạn Điệp là con gái của đại tướng quân Lăng Thiên và muội muội ruột của tiên hoàng là Tĩnh Nhiên công chúa, Thượng Quan Tĩnh Nhiên là tỷ muội tốt của Ngọc phi, cho nên sau khi Ngọc phi mất, nàng liền đặc biệt chăm sóc Thượng Quan Lăng. Mà Thượng Quan Lăng cùng với Lăng Mạn Điệp là thanh mai trúc mã, tình cảm rất tốt, vốn là muốn cưới nàng làm vợ, nhưng mà hoàng đế lại đột nhiên ban hôn làm hại Lăng Mạn Điệp chỉ có thể là sủng phi.

Còn một vị khác là nữ nhi của Triển Ưng – Vương gia khác họ, trên tay của Triển Ưng đang nắm binh quyền, cũng là trợ thủ đắc lực của Thượng Quan Lăng, hèn gì Triển Tuyết Nhận được sủng ái!

Hiện tại, một nửa binh quyền đã rơi vào tay Thượng Quan Lăng mà hân còn chậm chạp chưa có hành động gì, rõ ràng là đang chờ một lý do có thể danh chính ngôn thuận lên ngôi.

Về phần phụ thân của nàng, chỉ sợ ngoài mặt là người của hoàng thượng, thuyết phục hoàng thượng ban hôn, đem quân cờ là nàng để ở bên cạnh Thượng Quan Lăng, mà trên thực tế cũng là muốn mượn sức Thượng Quan Lăng, làm qua nhiều năm, hân chắc chắn cũng đã nhìn ra, Thượng Quan Lăng có năng lực hơn Thượng Quan Văn, hai phe ai cũng không thể đắc tội, mặc kệ cuối cùng ai thắng ai thua, hân cũng có một đường lui! Nhưng mà hân nghĩ rằng chuyện hân hạ độc Ngọc phi có thể che giấu được sao?

Thờ dài một cái, chuyện của hoàng gia thật sự rất phiền phức! Bây giờ Thượng Quan Lăng lại còn hoài nghi nàng, xem ra cuộc sống sau này sẽ không còn thanh tĩnh như lúc trước!

“Chủ tử, Vương phi không có hành động khả nghi!” Hắc y nhân quỳ một chân trên đất, cung kính bẩm báo.

“Không có hành động? Thủy Hằng không phải đã kêu nàng phải phục vụ ta thật tốt sao?” Môi mòng của Thượng Quan Lăng mím chặt lại, lạnh lùng mĩa mai, trong mắt tràn đầy hận ý, kẻ thù giết mẹ, hân sẽ nhanh chóng làm cho Thủy gia trả giá thật lớn!

Trong đầu xẹt qua một gương mặt thanh tú, tròn mắt mờ mịt khó hiểu, phân phó,

“Cho Vương phi dời đến Mộng U Các!” Nếu như người ta muốn hầu hạ hân cho tốt, hân đương nhiên phải cho nàng một cơ hội chứ?

“Bang bang...”

“Người nào?” Ánh mắt bén nhọn của Thượng Quan Lăng nhìn về phía cánh cửa, giọng nói cũng mang theo sát ý.

“Biểu ca...”

Điệp nhi? Nhíu nhíu mày, phát tay một cái để cho hắc y nhân đi xuống, nói với người bên ngoài, “Điệp nhi, vào đi!”

Lăng Mạn Điệp đi tới bên cạnh hân, cúi đầu trầm mặc, Thượng Quan Lăng kéo nàng vào trong ngực, quan tâm hỏi, “Sao vậy?”

“Biểu ca, người... Có phải người thích Vương phi hay không?”

Nghe giọng nói nghẹn ngào của nàng, Thượng Quan Lăng cau mày nâng mặt của nàng lên, nhìn nước mắt trong mắt nàng, đau lòng nói, “Điệp nhi, người biết ta chỉ yêu người mà, Thủy Nguyệt Linh là con gái của Thủy Hằng, ta sao có thể yêu nàng?”

“Biểu ca...” Lăng Mạn Điệp tiến sát vào lòng ngực của hân, ánh mắt rù xuồng có một chút đau thương lướt qua, biểu ca, người yêu ta thật sao?

“Biểu ca, ta yêu người...” Đôi môi đỏ mọng hôn lên đôi môi đang mím chặt của hân, hai tay mảnh khảnh cõng thắt lưng của hân ra, tay trượt lên lồng ngực rắn chắc của hân.

Đôi mắt của Thượng Quan Lăng tối sầm lại, nhanh chóng cởi đồ của hai người ra, động thân tiến vào, Lăng Mạn Điệp vịn bả vai chắc nịch của hân, chân mày nhíu chặt, “Biểu ca... Chậm một chút... Đau...”

Thượng Quan Lăng nhíu mày, vui mặt sâu vào ngực nàng mà găm cán, bàn tay to cực lực sờ soạng khắp người nàng, nhưng động tác phía dưới chân chưa từng dừng lại.

Trong mắt Lăng Mạn Điệp loé lên chút thất vọng, nhưng rất nhanh bị hân khơi mào lửa tình, ý loạn tình mê ngân nga thờ gáp.

Ngoài cửa, Triển Tuyết Nhận oán hận lôi kéo nha hoàn rời đi, móng tay bấm trên người nha hoàn một cái cho hả giận, “Tại người đó! Động tác chậm chạp như vậy, làm cho nữ nhân kia thực hiện được ý đồ!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đột nhiên dịu dàng

Mới sáng sớm đã bị tiếng vang ở bên ngoài viện đánh thức, Thủy Nguyệt Linh cực kỳ không vui.

Nhìn bộ dạng khúm núm của quản gia Vương phủ, Thủy Nguyệt Linh mỉa mai cười một tiếng, nàng nhớ không lầm thì lúc đầu hắn cực kỳ hống hách đến đây truyền lời nói rằng không cho nàng bước ra khỏi tiểu viện nữa bước!

“Chúc mừng Vương phi! Kể từ hôm nay, ngài không phải ở chỗ này nữa, Vương gia đã căn dặn tiểu nhân sau khi dọn dẹp Mộng U Các xong, sẽ mời Vương phi vào đó ở!” Quản gia cười cười lấy lòng, bộ dạng cực kỳ chân chó, trong lòng hắn lo lắng Thủy Nguyệt Linh sẽ trả thù, nếu hắn sớm biết nữ nhân này có sẽ có ngày trở mình được, thì ban đầu hắn đã đối xử với nàng tốt hơn một chút!

Thủy Nguyệt Linh hí hí mắt, Thượng Quan Lăng muốn làm gì? Trầm ngâm một lát, liếc nhìn gương mặt bất an của quản gia, nhà nhạ gật đầu một cái.

Ngược lại quản gia thấy nàng không hề có chút vui vẻ nào, có chút kinh ngạc, chẳng lẽ nàng vui mừng quá mức cho nên không phản ứng kịp? Liếc nhìn một thân vải thô nghèo túng của Thủy Nguyệt Linh, hắn nghĩ không ra tại sao vương gia lại có hứng thú với nàng.

Nhìn căn phòng xinh đẹp tao nhã, đưa tay xoa nhẹ gỗ bình phong bằng gỗ trầm hương, nghe từng trận hương thơm, khoe miệng của Thủy Nguyệt Linh giờ nhẹ, chuyện này xem như là nàng đang lợi ngược dòng hay sao?

“Thích không?” Vẫn là âm thanh lạnh như băng như cũ, nhưng mà so sánh với thái độ lúc trước thì bây giờ có vẻ dịu dàng hơn!

Ánh mắt Thủy Nguyệt Linh loé lên một cái, Thượng Quan Lăng, rốt cuộc ngươi muốn làm gì đây? Chẳng lẽ muốn dùng mỹ nam kế sao? Ánh mắt nàng có một chút đùa cợt, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy nữa, xoay người nhìn băng sơn nam tử, trong mắt có chút nghi ngờ, có chút hoảng sợ, có chút yếu ớt nói, “Đạ...Thích!”

Ánh mắt Thượng Quan Lăng loé lên một cái, không đợi Thủy Nguyệt Linh thấy rõ, liền trở về bộ dạng bình thường, trông mắt đen thâm thúy không gọn sóng, làm cho người ta không nhìn thấy cảm xúc bên trong, giọng nói cũng không mang theo chút tình cảm, “Thích là được rồi!”

Trong thư phòng yên tĩnh, trên giường êm, Thủy Nguyệt Linh chống cằm, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt nghiêm túc của nam nhân ngồi sau bàn đọc sách, nghĩ hoài cũng không hiểu trong khoảng thời gian này hắn trở nên khác thường là có mục đích gì, nếu nói là mỹ nam kế, vậy thì hắn chưa có chút thất bại rồi!

Tuy rằng mỗi ngày hắn đều dẫn nàng đến thư phòng với hắn nhưng mà hắn chỉ làm việc của mình, rất ít nói chuyện với nàng, nếu như mỹ nam kế thì hắn phải lấy lòng nàng chứ? Hơn nữa, nếu như hắn có điều hoài nghi đối với nàng, vậy cũng không cần thiết phải bỏ ra cái giá cao như vậy chứ! Huống chi tính tình của hắn lạnh như băng...

Hơn nữa, theo lý mà nói, hắn cưng chiều nàng như vậy, chắc chắn đám nữ nhân ở hậu viện sẽ tìm nàng để gây phiền toái mới đúng, nhưng kỳ lạ là trong khoảng thời gian này nàng rất là bình yên, giống như những nữ nhân đó điều biến mất, chỉ còn lại có hai người họ.

Nóng nảy nhũ mảy, nàng không rõ đây có phải là ảo giác của nàng hay không, hay là do hắn cố ý tạo ra cảnh tượng giả.

Đột nhiên bị người khác ôm vào lòng, Thủy Nguyệt Linh chấn động, thiếu chút nữa là đập một chưởng vào ngực hắn, hèn là nàng kịp thời bình tĩnh lại.

“Sao vậy?” Âm thanh không có nhiều cảm xúc, nhưng không hề khiến cho người khác cảm thấy lạnh lẽo, dường như hàn khí trên người hắn đã giảm bớt.

Thân thể nàng cứng ngắc một chút, mới từ từ thả lỏng, nhẹ giọng nói, “Không có gì!” Đôi mày đang có nếp nhăn lại càng nhăn thêm, nàng không nên nóng lòng như vậy!

Đôi môi lạnh dán lên giữa lông mày của nàng, làm cho nàng lại cứng ngắc, thần sắc trong mắt của Thượng Quan Lăng khó phân biệt, môi mỏng đang dính trên trán của nàng cũng chưa có rời đi, hắn cũng không có động tác khác.

Thủy Nguyệt Linh không nhúc nhích, cặp mắt rũ xuống, nhìn y phục trắng tấp trước ngực hắn, cảm giác hơi lạnh trên trán dường như theo máu truyền đến trái tim, để tâm của nàng cũng cảm thấy lạnh lạnh.

Chờ cho đến khi nàng hoàn toàn thả lỏng, Thượng Quan Lăng mới buông nàng ra, kéo tay nàng, thản nhiên nói, “Đi thôi, tới giờ ăn trưa rồi!”

Thủy Nguyệt Linh để hắn tùy ý lôi kéo, lặng lẽ theo sau hắn, tầm mắt nàng dừng ở đôi tay đang nắm lấy nhau, ánh mắt có chút hoảng hốt, trong trí nhớ, dường như chưa từng có người dắt tay nàng dẫn nàng đi.

Đã từng khao khát qua, hoặc là có một ngày kia sẽ có một đôi vợ chồng xuất hiện ở trước mặt nàng, nói với nàng, bọn họ là cha mẹ của nàng, đưa nàng trở về, nhưng hi vọng xa vời chính là hi vọng xa vời! Dần dần nàng cũng không còn khát vọng tình thân nữa, cũng không khát vọng có người để nàng dựa vào, bởi vì cái thế giới tàn khốc ngoài kia nói cho nàng biết, chỉ có chính mình mới không phản bội mình.

Mà bây giờ nàng đã có sự phụ cùng với tiểu hồ ly đã đủ rồi! Làm người không thể quá tham lam.

Nhẹ nhàng tránh khỏi bàn tay to đẫy hơi lạnh, người này đúng là núi băng, toàn thân đều lạnh! Cảm giác được tầm mắt trên đỉnh đầu, Thủy Nguyệt Linh không ngẩng đầu nhìn hấn, đi thẳng về phía trước.

Đột nhiên, khoé mắt dường như thấy một màu bạc xẹt qua, trong mắt vui mừng, chạy tới hòn non bộ phía trong viện.

Thượng Quan Lăng cũng nhíu mày đi tới, lại thấy nàng sững sờ nhìn thỏi bạc trên đất, vẻ mặt có chút không vui, không khỏi hỏi, “Sao vậy?” Cho dù hiện tại nàng không thiếu tiền, nhưng mà cũng không đến nỗi đối với bạc có thâm cừ đại hận.

“Không có gì!” Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong mắt là mắt mắt không cách nào che dấu sẽ không thể lừa người được.

“Có cái gì khó nói sao?” Giọng nói có chút không vui, giọng nói cũng lộ ra từng đợt hàn khí lạnh thấu xương.

Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn hấn một cái, nhíu mày, lạnh nhạt nói, “Chỉ là một tiểu hồ ly!” Đột nhiên nàng không có tâm trạng để nguy trang nữa.

Trong mắt Thượng Quan Lăng khẽ dao động, khoé miệng giờ lên một độ cong khó phát hiện, đây mới chính là con người thật của nàng sao?

Đêm thật yên tĩnh, ánh trăng lọt vào trong phòng, chiếu lên cái bóng thật dài trên đất, Thủy Nguyệt Linh mở mạnh mắt ra, tầm mắt sắc bén bắn về phía người xuất hiện trong phòng.

Nhờ ánh trăng nàng liền thấy rõ hình dáng của người vừa tới, rất nhanh rũ mắt xuống, trong lòng thầm kêu một tiếng hồng bét.

Về mặt Thượng Quan Lăng đen tối không rõ, từng bước đi đến bên giường, trong lòng Thủy Nguyệt Linh lạnh run, linh lực từ từ tụ ở bàn tay. “Người...” Nhìn Thượng Quan Lăng cởi quần áo trên người, Thủy Nguyệt Linh sững sờ, hấn tới phòng nàng trẻ như vậy, đừng nói là muốn...

Về mặt Thượng Quan Lăng không chút thay đổi giờ chần lén nằm vào, bàn tay ôm lấy Thủy Nguyệt Linh vào lòng, cảm giác được thân thể nàng cứng ngắc, nhẹ giọng nói, “Yên tâm, ta sẽ không ép buộc người!”

Sẽ không ép buộc nàng? Vậy đêm tân hôn là ai hành hung “Thủy Nguyệt Linh”?

Dường như biết được suy nghĩ trong lòng nàng, Thượng Quan Lăng nhẹ nhàng vuốt mặt của nàng, “Về sau sẽ không...” Trên mặt hấn xuất hiện một chút dịu dàng.

Nhìn vẻ mặt dịu dàng của hấn, trong lòng Thủy Nguyệt Linh có chút rung động, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tự nói với mình, đó là giả dối, hấn có mục đích khác!

Cảm giác được có một thứ nóng rực ở trên đùi, trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy chán ghét, nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, không phải hấn yêu Lăng Mạn Diệp sao? Tình yêu như vậy đúng là quá rẻ mạt!

Nghe tiếng hít thở càng ngày càng nhẹ, Thượng Quan Lăng nhắm mắt lại, đem cảm xúc che giấu thật sâu trong mắt, dần dần đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tâm loạn

Sắc trời dần sáng, Thượng Quan Lăng mở mắt ra, sững sờ một chút, nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh đang bị hấn ôm vào trong ngực, ánh mắt có chút phức tạp, hấn lại có thể ở bên cạnh nàng mà ngủ sâu như vậy, nếu như nàng muốn ám sát hấn...

Đứng dậy mặc quần áo từ từ, liền đi ra ngoài không thèm quay đầu lại, bóng lưng của hấn có chút hỗn loạn, nhìn giống như là đang chạy trốn chết.

Chờ tới khi Thượng Quan Lăng đi khỏi, Thủy Nguyệt Linh mới mở hai mắt, trong mắt nàng rất tinh táo, bị Thượng Quan Lăng ôm như vậy nàng vốn không thể ngủ được, ngay người nhìn trên đỉnh của màn treo, ngay cả nàng cũng không biết nàng suy nghĩ cái gì.

Qua một lúc lâu sau, mới ngồi dậy, vuốt vuốt cặp mắt đang bị xót.

“Chúc mừng vương phi!”

Thủy Nguyệt Linh đảo mắt nhìn vẻ mặt vui mừng của Nhạc Nhi, cũng hiểu nàng đang nghĩ gì, cũng lười phải giải thích, hơn nữa nàng ta là người của Thượng Quan Lăng, không tin được!

Chậm rãi ăn đồ ăn sáng, thiết kế một cái kết giới ở trong phòng, nhắm mắt ngồi thiền, đêm qua Thượng Quan Lăng ở đây, nàng không thể vào suối Địa Tâm, bây giờ phải bù lại một chút.

Lần nữa mở mắt ra, phát hiện đã tới giờ cơm trưa, hôm nay Thượng Quan Lăng không gọi nàng đến thư phòng, nhủ nhủ mảy, đưa tay huy bỏ kết giới, đi ra ngoài.

“Nhạc Nhi, ta tự đi dạo một chút, ngươi đừng theo ta!”

“Nhưng mà...” Nhạc Nhi nhìn thấy trong mắt nàng có chút không vui, do dự một chút, liền gật đầu, đứng yên một chỗ.

Nàng suy nghĩ miên man, bước chân cũng đi theo quán tính, nàng trở mình được ở Vương phủ cũng có một lợi ích duy nhất đó là có thể tự do đi lại, chợt ngửi thấy mùi hương hoa, ngẩng đầu nhìn lên, nàng lại đi tới một tiểu viện nở đầy hoa đào.

Nhìn hoa đào tươi đẹp đang nở rộ, ánh mắt của Thủy Nguyệt Linh có chút mờ lung, đưa tay tiếp được một mảnh hoa đào đang bay xuống, cuộc sống như vậy cũng có thể coi như là nhân nhĩ! Nhưng nàng lại có cảm giác, cảm thấy thiếu một thứ gì đó, tự giễu cười một tiếng, nàng có phải là không biết “đủ” hay không!

Cảm giác có người tới gần, Thủy Nguyệt Linh ngừng suy nghĩ, nhưng không xoay người lại, hai ngón tay cọ xát cánh hoa vừa lấy được, cho đến khi nó cực kỳ tàn úa.

Chờ đến lúc người vừa tới dừng bước, Thủy Nguyệt Linh xoay người lại, không nghĩ tới sẽ gặp một nam tử khôi ngô, nàng còn tưởng rằng đây là một chỗ ở của thị thiếp nào đó của Thượng Quan Lăng!

Thận trọng đánh giá người trước mặt, một đầu tóc đen vén lên thật cao, mày kiếm nối tiếp với đôi mắt hoa đào hẹp dài, tràn đầy đa tình, thỉnh thoảng lại toát lên một vẻ trong lành, phía dưới sống mũi cao thẳng là đôi môi mỏng đỏ mọng, nụ cười khiến người khác chói mắt, chính là một bộ dáng phong lưu đa tình.

Trong lòng nàng thờ dài một tiếng, lại là một nhân vật không đơn giản, hơn nữa lại ở tại Vương phủ, như vậy không tránh khỏi việc liên quan đến Thượng Quan Lăng.

“Mỹ nhân đến tìm ta sao?” Nam tử đi mấy bước đến gần nàng, dường như dính vào người nàng, quạt giấy trong tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, vẻ mặt ngả ngón tươi cười.

Mỹ nhân? Dung mạo hiện tại của nàng còn chưa tới mức thay đổi như vậy mới đúng! Cười quyến rũ, sóng ngầm trong mắt chuyển động, cười duyên nói, “Công tử nghĩ vậy thật sao?” Chợt nụ cười cứng đờ, đáng chết! Biết rõ người này cùng với Thượng Quan Lăng có dính dáng tới nhau, vậy mà nàng lại lộ tính tình thật ở trước mặt hắn, chẳng lẽ do nàng đề nén quá lâu!

Nụ cười quyến rũ của nàng làm cho Âu Dương Mặc thất thần một chút, thì ra nàng thật sự là một mỹ nhân! Thấy sắc mặt của nàng đột nhiên thay đổi, Âu Dương Mặc đưa cột kéo nàng vào lòng, ở bên tai nàng nói nhỏ, “Sao vậy?”

Hơi thở ấm áp phả vào trong lỗ tai, vẻ mặt Thủy Nguyệt Linh không đổi, thản nhiên nói, “Ta nhắc nhở ngươi một câu, trên đầu chữ sắc có một cây đao!” Tuy nói như vậy, nhưng nàng cũng không xuất thủ, nàng không muốn bị bại lộ quá nhiều!

“Mặc!” Giọng nói lạnh băng dường như mang theo chút tức giận.

Âu Dương Mặc cảm giác được thân thể của người trong ngực cứng đờ, nhủ mảy, buông nàng ra, quay đầu nhìn về hướng người đang đi tới, trong mắt hiện lên chút kinh ngạc, dường như đây là lần đầu tiên hắn thấy cái tên núi băng này tức giận! Lại đưa mắt nhìn Thủy Nguyệt Linh, chẳng lẽ...

Thân hình thon dài đứng ở cửa viện, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn về phía nàng, còn có tràn đầy tức giận, Thủy Nguyệt Linh mấp máy môi, nhưng cũng không nói gì cả, dù sao hắn cũng chỉ là phu quân trên danh nghĩa của nàng mà thôi!

Thấy Thủy Nguyệt Linh không giải thích, lửa giận trong ngực Thượng Quan Lăng càng tăng cao, ánh mắt dời đến chỗ của Âu Dương Mặc, lạnh lùng nói, “Thế nào? Nhìn trúng nàng?” Khoé mắt liếc tới vẻ mặt không chút thay đổi của Thủy Nguyệt Linh, hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói, “Dù sao nàng cũng là Vương phi do hoàng huynh tứ hôn cho ta, các ngươi muốn làm gì cũng không nên trắng trợn như vậy!”

Ách... Âu Dương Mặc liếc nhìn vẻ mặt không chút biểu cảm của Thủy Nguyệt Linh, đoán không ra nàng nghĩ gì, nàng lại là vị Vương phi kia của Lăng? Lại nhìn về phía Thượng Quan Lăng trở nên bất thường, chẳng lẽ Lăng động tâm đối với nàng? Nữ nhân này thật sự có chút đặc biệt, nhưng mà...

“Lăng, ngươi hiểu lầm! Chúng ta...” Vợ của bạn không thể đứng, hắn dĩ nhiên biết đạo lý này!

Thượng Quan Lăng ngắt lời của hắn, không mẫn không nhạt nói, “Phải vậy không?” Lửa giận trong mắt vẫn chưa dập tắt.

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh có chút phiền loạn, nhàn nhạt mở miệng nói, “Ta đi về trước!” Cũng không chờ Thượng Quan Lăng mở miệng liền đi về hướng cửa viện.

Thượng Quan Lăng nhìn thấy bóng lưng của nàng rời khỏi, gân xanh trên trán nổi lên, nàng dám đi như vậy! Hồng hạnh xuất tường* (ngoại tình) bị hắn bắt được, không ngờ một câu giải thích cũng không có, còn rời đi giống như là cây ngay không sợ chết đứng!

Âu Dương Mặc nhìn vẻ mặt có chút hung dữ của hắn, dè dặt hỏi, “Lăng, ngươi có phải hay không... Yêu nàng?”

Thân thể Thượng Quan Lăng đột nhiên chấn động, xoay qua quát hấn, “Người nói tầm bậy cái gì đó?” Sau đó liền xoay người bối rối chạy đi.

Nhìn bóng lưng hoàng hốt của hấn, trong mắt Âu Dương Mặc tràn đầy lo lắng. Lăng cuối cùng cũng không có cách nào bỏ thù hận xuống, lại vẫn cứ động tâm với nữ nhi của Thủy Hằng, nếu hấn cố chấp như vậy, sợ rằng cuối cùng bản thân hấn sẽ bị tổn thương! (hử...còn lâu nhé!).

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Âm thầm giúp đỡ

Ánh Trăng lơ mờ, một bóng đen chợt loé lên, nhẹ nhàng đáp xuống nóc nhà, bàn tay trắng nõn nhỏ bé cẩn thận lấy một mảnh ngói trên nóc nhà ra, nhìn xuống dưới.

Trong phòng chỉ có ba người, trừ người ngồi phía sau bàn đọc sách là Thượng Quan Lăng, còn có một người mà ban ngày nàng đã gặp – Âu Dương Mặc và một nam tử khác.

“Vương gia, thời cơ đã chín muồi, là lúc chúng ta hành động!” Thật ra thì cả Diệp Quốc vốn đã nằm trong tay của Thượng Quan Lăng, chỉ còn việc phế hoàng đế, danh chính ngôn thuận lên ngôi.

Âu Dương Mặc mở miệng nói, “Nhưng mà phải xài lý do gì?” Tên hoàng đế bên kia vẫn nhìn chăm chăm vào bọn họ, nếu lộ ra bất cứ nhược điểm gì, sợ rằng không thể dễ dàng giải quyết.

Tiếp theo cả thư phòng chìm trong im lặng, dường như cũng đang suy nghĩ, Âu Dương Mặc nghiêm túc được một chút, liền trở lại vẻ mặt cười đùa, “Tốt nhất là hoàng đế đột nhiên chết bất đắc kỳ tử!”

Thượng Quan Lăng liếc hấn một cái, lạnh lùng nói, “Đừng quên, hấn còn có hai hoàng tử!” Cho dù hoàng đế chết, cũng chưa tới phiên hấn lên ngôi!

“Ách... Hay là bắt hấn để lại chiếu thư truyền ngôi?”

“Mặc!” Ánh mắt lạnh lẽo của Thượng Quan Lăng quét về phía hấn, “Ta không ngờ rằng ngươi lại ngu ngốc như vậy!” Hoàng đế đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, lại còn để lại chiếu thư truyền ngôi cho hấn, hơn nữa vị hoàng đế này còn có hai hoàng tử, lại là một hoàng đế trẻ tuổi, ai nhìn cũng biết là hấn ra tay!

Âu Dương Mặc cười hi hi, “Chỉ đùa một chút thôi! Sao lại nghiêm túc như vậy!” Không ngờ tên núi băng này nóng giận lại phiền như vậy!

Thượng Quan Lăng xoa xoa trán, “Hôm nay cứ như vậy trước đi!”

Nam tử kia chào một cái, lẳng lặng lui ra ngoài, Âu Dương Mặc cũng nằm xuống giường êm, bày ra một bộ dáng cả lơ phất phơ, quan sát Thượng Quan Lăng hồi lâu, đột nhiên mở miệng nói, “Lăng, ngươi hình như cũng không muốn gấp gáp!”

Thượng Quan Lăng nhắm mắt nghĩ ngợi, không để ý tới lời nói của hấn, tinh quang trong mắt Âu Dương Lăng chợt loé lên, gắt gao nhìn chăm chăm về mặt của hấn, tiếp tục mở miệng, “Bởi vì Thủy Nguyệt Linh?” Trong nháy mắt liền nhìn thấy thân hình hấn cứng ngắc, trong lòng hiểu rõ, “Ngươi đang trốn tránh!”

Trên nóc nhà, Thủy Nguyệt Linh nhìn về mặt không chút cảm xúc của người kia, trong lòng cũng nghĩ, một khi lên ngôi, hấn chắc chắn sẽ tiêu diệt Thủy gia, vậy thì nàng...

Ánh mắt của nàng trở nên phức tạp, mũi chân nhún nhẹ, lắc mình một cái liền biến mất...

Đột nhiên Thượng Quan Lăng mở mắt ra, ánh mắt bén nhọn nhìn về phía Âu Dương Mặc, “Ta nhất định sẽ diệt trừ Thủy gia, Thủy Nguyệt Linh cũng không ngoại lệ!” Mỗi một người ở Thủy gia đều đáng chết, bởi vì bọn họ thiếu nợ hấn!

Âu Dương Mặc cau mày, trong lòng thờ dài, nói cho cùng Thủy Nguyệt Linh cũng là vô tội!

“Chủ tử!” Độc Cô Hàn lo lắng nhìn Thủy Nguyệt Linh, đêm nay nàng luôn ngẩn ngơ, hấn rất nghi ngờ những gì hấn nói này giờ nàng đều không nghe thấy.

Thủy Nguyệt Linh hoàn hồn, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, im lặng một chút, dường như vừa mới quyết định chuyện gì, nhìn về phía hấn, mở miệng nói, “Hàn, ta muốn có bản đồ của hoàng cung Diệp Quốc!”

Trong triều đình, Thượng Quan Văn ngồi trên ghế rồng, sắc mặt có chút tái nhợt, hô hấp khó khăn, ánh mắt có chút ngây đại, giống như người bị bệnh nặng.

Sắc mặt của chúng đại thần đều không đồng nhất, trong lòng cũng rối rít suy đoán, không ít người không biết vô tình hay cố ý nhìn về phía Thượng Quan Lăng, hiển nhiên là có chút hoài nghi đối với hắn.

Về mặt của Thượng Quan Lăng vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng có chút nghi ngờ, đúng lúc này Thượng Quan Văn lại lên tiếng, “Trẫm đột nhiên bệnh nặng, thái y cũng không có biện pháp chữa trị, sợ rằng sống không được lâu nữa!”

Lời này vừa nói ra, giống như quăng xuống một trái bom, chúng thần sợ hãi quỳ xuống, Thượng Quan Văn phất tay một cái, ý bảo bọn họ không nên cắt đứt lời của hắn, thở dốc một chút, tiếp tục nói, “Hai vị còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu lỡ trẫm có chuyện gì bất trắc, ngôi vị hoàng đế sẽ truyền cho Lăng Vương!”

Mọi người liên kinh ngạc, tầm mắt tới tập roi vào người của Thượng Quan Lăng, có hoài nghi, có kính sợ, có sợ hãi.

Về mặt Thượng Quan Lăng vẫn như cũ, nhưng trong lòng kinh ngạc không dứt, huynh đệ bọn họ vẫn như nước với lửa, cho dù đột nhiên bệnh nặng, thật sự sắp qua đời, đúng lý ra Thượng Quan Văn cũng bao giờ truyền ngôi vị hoàng đế cho hắn, huống chi hắn còn có hai vị hoàng tử, tuy rằng còn nhỏ, nhưng Đại hoàng tử thông minh hơn người, đào tạo thêm một chút, sau này chắc chắn sẽ là một vị minh quân* (vua tốt).

“Xin bệ hạ nghĩ lại!” Thượng Quan Lăng dĩ nhiên rất vui vẻ, nhưng mà trong lòng những người của phe phái Thượng Quan Văn sẽ nghi ngờ, nhất trí cho rằng, nhất định là do Thượng Quan Lăng đã làm gì đó.

Trên long sàng*(giường của vua), Thượng Quan Văn lẳng lặng nằm đó, có vẻ rất là suy yếu, Thủy Doanh Doanh lo lắng hỏi, “Thái y, bệ hạ sao rồi?”

Thái y thở dài một tiếng, lắc đầu một cái, “Vi thần cũng không nhìn ra được bệ hạ bệnh gì, nhưng theo thể trạng của bệ hạ cho thấy, cũng chỉ có thể sống tới đa ba tháng!”

“Ngươi nói gì?” Thủy Doanh Doanh tức giận nhìn chằm chằm thái y quát.

Thái y “bịch” một tiếng quỳ xuống, “Hoàng hậu nương nương tha mạng, vi thần chẳng qua là nói thật! Bệ hạ hắn...”

“Cút!” Thủy Doanh Doanh đã quên duy trì dáng vẻ đoan trang, đá một cước vào người thái y, nhìn thái y vội vàng chạy ra ngoài, Thủy Doanh Doanh ngồi ngã trên mặt đất, tại sao lại như vậy? Nàng mới vừa lên làm hoàng hậu, sao bệ hạ lại chết?

“Khụ Khụ...” Thượng Quan Văn ho khan một cái.

“Bệ hạ...” Thủy Doanh Doanh vội vàng bò lên trên giường, khóc lóc nói, “Bệ hạ... Bệ hạ ngươi không thể có chuyện gì nha! Nếu không có ngươi ở đây, ta với hai vị phải làm sao giờ?” Vừa nói, vừa kéo tay Thượng Quan Văn đặt lên bụng băng phăng của mình.

Nhưng mà Thượng Quan Văn chỉ ngây ngốc nhìn nàng, dường như hoàn toàn không nghe rõ nàng đang nói cái gì!

“Bệ hạ...” Nhìn Thượng Quan Văn cả người mệt mỏi, hai mắt lại từ từ nhắm nghiền, trong mắt Thủy Doanh Doanh loé lên một vẻ kiên định, nàng rất vất vả mới có thể ngồi lên được ngôi vị hoàng hậu này, nàng không thể buông ra dễ dàng như vậy!

“Lăng, ngươi nói Thượng Quan Văn sắp chết? Hơn nữa còn chính miệng nói muốn truyền ngôi cho ngươi?” Về mặt của Âu Dương Mặc giống như gặp quỷ, lâm bảm nói, “Lời của ta linh như vậy sao?”

“Xem ra là có người âm thầm trợ giúp Vương gia!” Một nam tử khác mở miệng.

Thượng Quan Văn gật đầu một cái, nhìn về phía hắn hỏi, “Mặc Thành, ngươi có thấy nghi ngờ ai không?”

Tô Mặc Thành cau mày suy nghĩ một lát, lắc đầu một cái, “Vi thần cũng đoán không ra, nhưng mà nhìn tình hình hiện tại của Thượng Quan Văn, có thể là bị trúng thuốc, mặc dù vi thần chưa từng nghe qua được vật thần kỳ như vậy, nhưng dĩ sĩ tài giỏi trong chốn giang hồ rất nhiều, có lẽ là một nhân vật thần bí trong giang hồ tạo ra!”

“Người trong giang hồ? Tại sao hắn muốn giúp Lăng?”

Không ai thêm đề ý đến hắn, nếu bọn họ biết, còn ở chỗ này suy đoán lung tung sao? Âu Dương Mặc sờ sờ lỗ mũi, cũng biết bản thân hắn hỏi hơi bị nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nhịp tim

Thượng Quan Lăng lẳng lặng ngồi ở bàn đọc sách, hai mắt nhắm lại, giống như là đang ngủ thiếp đi.

“Biểu ca...” Dịu dàng khẽ gọi, Lăng Mạn Điệp đưa tay xoa nhẹ vai hắn, “Sao còn chưa nghỉ ngơi?”

Thượng Quan Lăng mở mắt ra, kéo nàng vào trong ngực, “Biểu ca...” Môi đỏ mọng chủ động hôn lên đôi môi mỏng của hắn, nhưng mà đợi hồi lâu cũng không thấy đáp lại, “Biểu ca?”

Thượng Quan Lăng dường như mới hồi hồn, nhìn nàng một chút, “Điệp nhi, nàng trở về phòng nghỉ ngơi trước, ta còn một số việc phải giải quyết!”

“Ta...” Lăng Mạn Điệp mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn nghe lời gật đầu, “Được, nhưng chàng cũng đừng làm việc quá sức!”

Thượng Quan Lăng không yên lòng gật gật đầu, Lăng Mạn Điệp cúi đầu đi ra khỏi thư phòng, trong lòng dâng lên một chút bất an, trong khoảng thời gian này biểu ca và nữ nhân kia quá gần gũi, mặc dù biểu ca nói là chỉ dò xét mục đích của nàng ta, nhưng mà gần đây thái độ của biểu ca đối với nàng ngày càng lạnh nhạt, làm cho nàng nhìn không được mà lo lắng!

Trông mắt thâm thúy nhìn về phía cửa đang đóng chặt, không nhìn ra được hắn đang suy nghĩ gì, im lặng hồi lâu, Thượng Quan Lăng đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài.

“Hàn, gần đây cần phải chú ý nhiều đến động tĩnh của triều đình!”

“Dạ!”

“Chuyện ta kêu ngươi làm, thế nào rồi!”

“Rất thuận lợi, có Diêm La Điện giúp đỡ, muốn phát triển một thế lực cũng không gặp nhiều khó khăn...”

Thủy Nguyệt Linh đột nhiên ngồi thẳng người, cắt đứt lời của hắn, “Có người tới, người trở về trước đi!”

Độc Cô Hàn có một chút nghi ngờ, hắn chưa nghe được có người đến gần nhà! Nhưng mà vẫn gật đầu một cái, từ cửa sổ bay ra ngoài.

Thủy Nguyệt Linh thông thả ung dung nằm trên giường, một lát sau, tiếng bước chân nhẹ dừng lại, Thượng Quan Lăng đứng cách giường mấy bước nhìn người đang ngủ say trên giường, tâm trạng rối hỗn loạn, nếu người không phải là nữ nhi của Thủy Hằng, có lẽ...

Từ từ đến gần người nằm trên giường, đưa tay xoa nhẹ gương mặt xinh đẹp của nàng, hàn khí trên người dần dần giảm xuống, trên mặt lộ một vẻ dịu dàng, bản thân hắn cũng chưa từng phát hiện.

Ngón tay xoa xoa trên mặt nàng, mang theo chút dịu dàng, ôm ấp làm lòng của nàng vốn bình tĩnh như nước hồ thu, lơ đãng xuất hiện một tia rung động. Thượng Quan Lăng nhẹ nhàng vén chăn nằm vào, đưa tay kéo nàng vào trong ngực, nhắm mắt lại.

Nhiệt độ trên người hắn có chút thấp, lạnh lạnh như băng, nghe thấy hơi thở vững vàng của hắn, Thủy Nguyệt Linh mới mở mắt ra, tầm mắt rơi trên khuôn mặt anh tuấn, duỗi ngón tay nhẹ nhàng vuốt cặp lông mày đang nhíu lại của hắn, ánh mắt có chút phức tạp, lẩm bẩm nói, “Thượng Quan Lăng...” Nàng... Cuối cùng cũng động tâm rồi!

Thủy Nguyệt Linh lẳng lặng nhắm mắt đến trời sáng, nàng không có thói quen ngủ bên cạnh một người khác, cảm giác được người bên cạnh có động tĩnh, nàng vẫn không mở mắt ra như cũ, cho đến khi Thượng Quan Lăng đi khỏi, nàng mới miễn cưỡng ngồi dậy.

Nhìn bức rèm treo đang đung đưa dường như đang suy nghĩ gì đó, nếu không có xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Thượng Quan Lăng chỉ cần chờ ba tháng sau là có thể lên ngôi, hoàng đế...

Kéo miệng cong nhẹ, nụ cười nhẹ lại mang theo chút mỉa mai, nàng trở nên đa sầu đa cảm từ lúc nào vậy?

“Mỹ nhân, nhớ ta không?” Âu Dương Mặc lần thứ hai xuất hiện dưới tàng cây hoa đào, trêu chọc hỏi nàng.

Thủy Nguyệt Linh nhàn nhạt liếc hắn một cái, khẽ vuốt ve hoa đào xinh đẹp đang nở rộ, nàng biết bọn họ đang điều tra người thần bí, có điều nàng không hề lo lắng bọn họ sẽ điều tra ra được bất cứ gì.

“Âu Dương Mặc, cẩn thận Thủy Hằng một chút!” Thủy Hằng gần đây có vài hành động, nhưng mà nàng không đoán ra hắn muốn làm gì, cái lão hồ ly đó, dường như nàng đã xem thường hắn rồi!

Trong lòng Âu Dương Mặc cả kinh, tinh quang trong mắt chợt lóe lên, “Tại sao ngươi không nói với Lăng?”

Thủy Nguyệt Linh khẽ cười nhìn về phía hắn, “Ngươi nghĩ hắn sẽ tin ta sao?” Cặp mắt của nàng híp lại một cái, tiếp tục nói, “Ta không phủ nhận Thượng Quan Lăng khôn khéo cơ trí, nhưng mà những chuyện liên quan đến Thủy Hằng, hắn vĩnh viễn không bao giờ phán đoán bằng lý trí được!”

Âu Dương Mặc đùa giỡn cười nói, “Ngươi dường như rất hiểu hắn!” Cẩn thận quan sát nàng, hỏi, “Ngươi yêu hắn?”

Lấy một đoá hoa đào xuống, đưa tới chóp mũi ngửi nhẹ, Thủy Nguyệt Linh nhàn nhạt trả lời, “Cứ xem như là vậy đi!”

Âu Dương Mặc nhú mi, “Cái gì gọi là cứ xem như?”

Bóp nát đoá hoa trên tay, trong mắt Thuý Nguyệt Linh chợt loé lên ánh sáng không rõ, “Ta thừa nhận có động tâm đối với hân, nhưng cũng không phải là không phải hân thì không thể!” Ý thức tự chủ phòng vệ của nàng quá mạnh mẽ, không thể hoàn toàn mở rộng cánh cửa lòng, biết rằng duy trì thích hân sẽ bị tổn thương nhưng cũng không tới nỗi không thể không có hân, do lúc trước nàng là sát thủ nên đó ảnh hưởng còn lưu lại, có thể bị thương, nhưng tuyệt đối không thể để mất đi mạng sống!

“Phải không?” Dĩ nhiên Âu Dương Mặc cũng không quá tin tưởng những gì nàng nói, lấy kinh nghiệm của hân, nữ nhân một khi gặp được người đàn ông mình yêu sẽ vì họ mà phấn đấu quên mình, bây giờ lập trường của nàng rõ ràng là đứng ở phe của Lăng, ngay cả cha ruột nàng cũng bán đứng, nàng còn muốn chứng minh bản thân không yêu thương Lăng quá nhiều hay sao?

Thuý Nguyệt Linh chỉ cười không trả lời, nàng không cần thiết phải giải thích cho hân nhiều như vậy.

Ra khỏi Đào viện, lại gặp Triển Tuyết Nhạn nhìn nàng bằng ánh mắt không có ý tốt, Thuý Nguyệt Linh nhú mày, dựa vào tính tình của nữ nhân này, không thể nào không chờ cơ hội để khi dễ nàng.

Trong mắt xẹt qua một nụ cười, nàng dạy dỗ nữ nhân này một chút, để cho nàng ta từ nay về sau không dám quấy rầy nàng!

Triển Tuyết Nhạn tức giận đi tới, bước chân không ngừng, hung hân đụng vào người Thuý Nguyệt Linh, ánh mắt Thuý Nguyệt Linh chợt loé lên, khoe mắt liếc về phía cánh công vòm trong cách đó không xa, nàng lão đảo lui về sau hai bước rồi ngã trên đất, hôm nay coi như nữ nhân này tránh được một kiếp!

“Người đi đứng kiểu gì vậy, nói! Có phải người cố ý đụng trúng ta hay không?” Triển Tuyết Nhạn hung hăng chỉ vào Thuý Nguyệt Linh đang ngồi trên đất mà quát.

Thuý Nguyệt Linh cảm thấy có chút buồn cười, hiện tại bộ dạng của nàng như vậy ai sẽ tin tưởng nàng cố ý đụng Triển Tuyết Nhạn chứ, ngay cả hân hại người ta như thế nào nữ nhân này cũng không biết?

“Tuyết Nhạn muội muội...”

Thuý Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn cô gái xinh đẹp đang đi tới, mắt to mũi cao, da trắng tóc đen, dáng người hoạt bát, trên người tản ra một loại khí chất phong tình khó tả.

Lăng Mạn Diệp... Hèn gì Thượng Quan Lăng lại cưng chiều nàng đến vậy! Mi mắt buồn xuống, làm cho người ta không thấy rõ cảm xúc trong mắt nàng.

Lăng Mạn Diệp nhìn về phía cô gái trên đất, ánh mắt chợt loé lên, dịu dàng đỡ nàng dậy, quan tâm hỏi, “Vương Phi sao rồi, có bị thương không?”

Thuý Nguyệt Linh sợ hãi tránh né bàn tay của nàng, nhỏ giọng nói, “Ta... không sao!”

Triển Tuyết Nhạn hừ lạnh một tiếng, xinh đẹp cười nói, “Mạn Diệp tỷ tỷ...” Nụ cười kia đầy giả tạo vậy mà Lăng Mạn Diệp dường như không có phát hiện, dịu dàng gạt đầu một cái.

“Nếu không có gì... Ta đi về trước...” Lăng Mạn Diệp nhìn dáng vẻ yếu đuối của nàng, dường như có điều gì đó suy nghĩ, Thuý Nguyệt Linh ngẩng đầu lên dè dặt nhìn nàng một cái, xoay người rời đi.

Xem ra người có lòng dạ khó lường phải là Lăng Mạn Diệp mới đúng, Triển Tuyết Nhạn không thể nào là đối thủ của nàng được, nếu không phải Triển Ung cầm binh quyền trong tay, sợ rằng Lăng Mạn Diệp ở trong Vương phủ này cũng sẽ không tha cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Cái gọi là phản bội

Thuý Nguyệt Linh đang nhắm mắt ngồi thiền, đột nhiên nàng mở mắt ra, phát tay bỏ kết giới, chỉ chốc lát sau, Thượng Quan lăng liền đi vào, nhìn nàng một cái, nhàn nhạt hỏi, “Người vừa đến Đào viện?”

“Ừ.”

Giọng nói không mặn không nhạt làm trong lòng Thượng Quan Lăng sinh ra một chút lửa giận, “Người lại đến đó làm gì?” Bởi vì Mặc sao? Hân biết Mặc luôn luôn được nữ nhân yêu mến, nàng cũng không ngoại lệ sao?

“Hoa đào ở đó rất đẹp!” Giọng nói vẫn bình thản như cũ, tròng mắt đen thâm thúy của Thượng Quan Lăng dính chặt trên người nàng, nhưng mà vẫn nhìn không rõ lời của nàng nói là thật hay là giả, trong lòng không khỏi có chút phiền não.

Thủy Nguyệt Linh nhìn hấn, đột nhiên cười nói, “Ngươi ở đây tức chuyện gì?”

Thượng Quan Lăng có chút hốt hoảng khi nhìn thấy nụ cười của nàng, trong trí nhớ hấn chưa từng nhìn thấy nụ cười của nàng, giống như bị mê hoặc, từ từ đến gần nàng, mắt thấy hấn sắp hôn vào môi nàng, Thủy Nguyệt Linh đột nhiên nghiêng đầu né tránh.zNguyệt Tiểu - Diễn Đàn Lê Quý Đôn.

Mi mắt của Thượng Quan Lăng sụp xuống, vẻ mặt có chút lạnh lùng.

“Lăng...” Âu Dương Mặc đột nhiên xông vào, thấy tư thế mập mờ của bọn họ, không khỏi sùng sốt một chút, sau đó lo lắng nói, “Đã có chuyện xảy ra!”

Thượng Quan Lăng thấy vẻ mặt nghiêm trọng của hấn, không khỏi cau mày, vừa đi ra ngoài vừa nói, “Đi tới thư phòng nói chuyện!”

Thủy Nguyệt Linh nhìn bóng lưng đang rời đi của hấn, ánh mắt có chút phức tạp, hấn sẽ nhanh chóng đăng cơ làm hoàng đế, coi như nàng yêu hấn, cũng sẽ để bản thân phải chịu ủy khuất mà phải chia xẻ một người đàn ông với một đám nữ nhân, mà nàng cũng thừa biết, Thượng Quan Lăng không thể giải tán hậu cung của hấn vì nàng, mặc dù nhìn bề ngoài là hấn vì báo thù, nhưng trọng lượng của một nữ nhân ở trong lòng hấn hoàn toàn không thể so sánh với giang sơn này, sau lưng của phi tử ở hậu cung là thế lực triều đình, một vị hoàng đế giỏi, sao có thể vì một nữ nhân mà để mất thế lực ở triều đình, hơn nữa còn có Lăng Mạn Diệp, cười khổ một tiếng, bởi vì thấy quá rõ ràng, cho nên nàng biết đoạn tình cảm này sẽ không có kết quả, giúp hấn bước lên ngôi vua sau đó nàng liền rời đi!

“Chủ tử!”

“Hàn!” Thủy Nguyệt Linh biến sắc, “Chuyện gì xảy ra?” Nếu không có chuyện gì nghiêm trọng, hấn sẽ không đến tìm nàng vào ban ngày!

“Thủy Hằng ăn cắp binh phù của Lăng vương!”

Binh phù*(lệnh bài để điều khiển quân lính)? Một nửa quân số ở Diệp Quốc là ở trên tay của Thượng Quan Lăng, mà một nửa binh lực này là của Lăng Thiên, Triền Ứng, Thượng Quan Lăng mỗi người giữ một phần, hiện tại Binh phù của Thượng Quan Lăng rơi vào tay của Thủy Hằng, Thượng Quan Lăng dĩ nhiên nằm ở thế yếu hơn, mặc dù chính miệng Thượng Quan Văn nói là truyền ngôi lại cho Thượng Quan Lăng, nhưng nếu Thủy Hằng có hành động thuyết phục Thượng Quan Văn tạo phản thì...

Cặp mắt của Thủy Nguyệt Linh híp lại, mặc dù không thể khinh thường Thủy Hằng, nhưng Thượng Quan Lăng cũng không ngu ngốc đến nỗi để Thủy Hằng ăn cắp vật quan trọng như vậy, chẳng lẽ có nội gián?

“Hàn...” Khẽ vuốt mu bàn tay của mình, Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn hấn, “Muốn đem binh phù trả về vị trí cũ, đối với ngươi mà nói thì cũng không có khó đúng không?” Mặc dù võ công của Độc Cô Hàn không bằng nàng, nhưng cũng đứng nhất nhì trên giang hồ, còn tại sao lúc đầu hấn bị thương nặng như vậy, hấn không nói, Thủy Nguyệt Linh cũng không hỏi.

Thủy Nguyệt Linh đối với Độc Cô Hàn là sự tin tưởng, đó là một loại trực giác, trực giác cho nàng biết hấn sẽ không phản bội nàng, mặc dù nàng cũng không hiểu lắm vì sao lúc đầu hấn lại dễ dàng đồng ý trở thành thuộc hạ của nàng.

“Dạ!”

Thủy Nguyệt Linh ngồi một lát, sau đó nằm xuống giường, không ngừng suy nghĩ, chỉ một lát sau, tiếng hít thở nhẹ nhàng kéo dài, rõ ràng là đang ngủ, ai bảo buổi tối nàng ngủ không đủ!

Bên trong căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, giống như chỉ còn lại tiếng hít thở, âm thanh gì cũng biến mất, Thủy Nguyệt Linh dường như ngủ không được yên ổn, lông mày nhẹ nhú lại, ngay cả trong giấc mơ cũng có vẻ ưu buồn, nốt ruồi son trên trán loé loé, dường như chỉ là ảo giác, nhưng mà nhìn kỹ lại, liền thấy lông mày của nàng từ từ thả lỏng, khoé miệng giờ lên một độ cong rõ ràng.

“Ngươi nói cái gì?” Thượng Quan Lăng giận dữ quát, hấn khí trên người toả ra bốn phía, ánh mắt mang theo sát ý đi ra ngoài.

“Lăng! Ngươi bình tĩnh một chút!” Âu Dương Mặc liền vội vàng kéo hấn lại, hấn biết chắc chắn Thượng Quan Lăng sẽ nghi ngờ Thủy Nguyệt Linh, nhưng mà theo quan sát của hấn, sẽ không thể xảy ra chuyện Thủy Nguyệt Linh phản bội Lăng.

Thượng Quan Lăng hất tay của hấn ra, một thân sát khí đi về phía Mộng U Các, chân mày của Âu Dương Mặc nhíu chặt, Thủy Nguyệt Linh nói không sai, bất cứ chuyện gì liên quan tới Thủy Hằng, Lăng sẽ mất đi lý trí, chuyện năm đó vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng hấn!

Thượng Quan Lăng nhìn người đang ngủ trên giường, trong lòng tràn ngập tức giận, hấn lại muốn giữ nàng lại, thật là buồn cười, thiếu chút nữa thì hấn quên mất, nàng là con gái của Thủy Hằng, là thù nhân của hấn!

“Xẹt...rẹt!” Xé rách quần áo của người ở trên giường, giống như sư tử giận dữ, đè lên trên người nàng, hung hăng gặm cắn da thịt trắng như tuyết của nàng.

Thủy Nguyệt Linh bị hấn làm cho giật mình tỉnh giấc, lại thấy rõ ràng tình cảnh trước mắt, thân thể run run, trong mắt ngưng tụ nước mắt, “Vương...Vương gia...”

Thượng Quan Lăng nhìn dáng vẻ sợ hãi của nàng, mĩa mai cười, “Sao nào? Còn giả bộ?” Kéo hai chân của nàng ra.

“Không muốn!” Thủy Nguyệt Linh hét chói tai, trong mắt đều là sự hoảng sợ, Thượng Quan Lăng hừ lạnh một tiếng, eo ếch động một cái, “A... Đau quá... Đòi ra ngoài...” Nhìn dáng vẻ đau khổ của nàng, trong mắt Thượng Quan Lăng tràn đầy vẻ lạnh giá, điên cuồng va chạm vào bên dưới của nàng, một tay kéo tóc nàng, giọng nói đầy căm hận mắng, “Tiện nhân... dám phản bội ta!”

Thủy Nguyệt Linh khóc thút thít, “Không có... Ta không có...”

“Không có?” Cúi đầu cắn dùng hết sức lực cắn ngực trắng nõn của nàng, trong miệng liền có mùi máu tươi, trên mặt Thượng Quan Lăng càng thêm điên cuồng, trong mắt của hắn tràn đầy tia máu, “Vậy người nói ta nghe xem, tại sao bình phù của ta lại nằm trong tay Thủy Hằng?”

“Không biết... Ta không biết... Thật đau quá! Cầu xin người... Tha cho ta đi...”

“Tha cho người? Có can đảm phản bội ta thì không nên cầu xin tha thứ!” Thượng Quan Lăng thô bạo lật người nàng lại, từ phía sau đâm vào, bởi vì nhìn gương mặt xinh xắn đầm nước mắt của nàng, hắn sẽ đau lòng! Cũng bởi vì vậy, mà hắn lại càng tức giận hơn, lửa giận trong lòng tiếp tục cháy, cũng không biết là vì nàng hay vì bản thân hắn, động tác càng thêm thô bạo, dường như muốn xé rách người ở dưới thân mới cam tâm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hồn rời khỏi xác

Cảm giác khó tả khiến cho Thủy Nguyệt Linh nhìn không được mà cọ cọ, ầm ập, thật thoải mái, lông mi cong vút nhẹ nhàng rung động vài cái, đôi mắt mở ra mang theo một chút sương mù.

Thấy trước mắt là lồng ngực màu lúa mạch, Thủy Nguyệt Linh kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lại, một nam tử có dung mạo xuất sắc làm nàng hơi giật mình, gương mặt của Thượng Quan Lăng và sự phụ đã vô cùng xuất chúng*(hon người), nhưng người đàn ông này lại xuất sắc hơn họ gấp mấy lần, ngũ quan tuấn mỹ không thể tìm ra được khuyết điểm, từng sợi tóc màu bạc bay tán loạn ở trên giường lớn màu đen, có chút hỗn độn, mặc dù lúc này hắn đang ngủ say, nhưng trên người vẫn toả ra một sức hấp dẫn mà không bất cứ người nào cưỡng lại được.

Chỉ một lát sau, Thủy Nguyệt Linh phục hồi tinh thần, ánh mắt bén nhọn nhìn về phía người bên cạnh, hắn bỏ lên trên giường của nàng từ lúc nào, nàng cứ nhiên không biết!

Nhưng rất nhanh nàng đã phát hiện có chỗ không đúng, quan sát bốn phía, căn phòng này cực kỳ lộng lẫy, đây không phải là phòng của nàng!

Thu hồi tầm mắt, lúc này nàng mới phát hiện nàng đang nằm trên người nam nhân này, hơn nữa toàn thân hắn còn không mặc đồ, nhìn quần áo trên người nàng vẫn còn đầy đủ, chắc là không có chuyện gì xảy ra!

Chẳng lẽ nàng lại xuyên không? Cau mày bò xuống giường rộng màu đen, nhìn tấm gương lớn cách giường không xa, Thủy Nguyệt Linh đi đến, người trong kính có chút ngậy thơ ngọt ngào lại thêm mấy phần quyến rũ, nhìn gương mặt quen thuộc, nàng càng thêm nghi ngờ, đây là gương mặt cũ của nàng, nhưng từ căn phòng này cho thấy đây không phải là thế giới cũ của nàng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Đang suy nghĩ, người trên giường giật giật, dường như sắp tỉnh, Thủy Nguyệt Linh nhanh chóng lách mình đến giường đưa tay điểm nguyệt ngủ của hắn, nhưng mà một phút sau, nàng liền nhìn thấy đôi mắt hẹp dài mở ra, cả người Thủy Nguyệt Linh liền sững sốt, sao lại vô dụng?

Nam nhân chống người lên dựa vào giường, kéo hai chân lên, đôi mắt hẹp dài híp lại, trông mắt thâm thúy nhìn không ra được tâm trạng, có chút lười biếng nhưng lại hấp dẫn, những cũng thập phần nguy hiểm, Thủy Nguyệt Linh xác định một chuyện...Hắn không thấy được nàng!

Thử đưa tay đụng vào lồng ngực rắn chắc của hắn, cảm giác ầm ập ở trên tay rất chân thật, nhưng mà nam nhân kia không hề có chút phản ứng gì!

Người bên ngoài phòng nghe được tiếng động vang lên, lên tiếng hỏi thăm, “Bệ hạ?”

Nam nhân tao nhã đứng dậy bước xuống giường, nhàn nhạt mở miệng, “Vào đi!” Giọng nói có chút lười biếng nhưng lại trầm thấp dễ nghe.

Bệ hạ? Thủy Nguyệt Linh quan sát hắn, hắn là hoàng đế nước nào?

Một thái giám dẫn mười mấy cung nữ đi vào, thấy toàn thân hắn trắng trợn, mấy cung nữ đỏ mặt cúi đầu, nhưng lại nhìn không được len lén nhìn về phía hắn.

Thủy Nguyệt Linh nhú mày, nhìn về phía người hoàn toàn không có chút gì mất tự nhiên kia, nam nhân này quả thật rất xuất sắc, gương mặt vô cùng tuyệt mỹ, đáng người cũng không cần bàn cãi, mà còn là hoàng đế, nữ nhân muốn leo lên giường của hắn sợ rằng còn phải đứng xếp hàng!

Nhưng mà hình như những người này không nhìn thấy nàng, đưa tay chọc chọc một cung nữ bên cạnh, nàng ta không hề có một chút phản ứng nào, nhưng mà nàng lại cảm nhận được một cách chân thật.

Suy nghĩ hồi lâu, Thủy Nguyệt Linh rút ra một kết luận, đó là đối với bản thân nàng mà nói, nàng tồn tại, còn đối với người khác mà nói, thì nàng không tồn tại! Hơn nữa nàng lại khôi phục dung mạo, nhưng y phục trên người nàng lại là y phục trước khi nàng ngủ, xem ra nàng là linh hồn rời khỏi thân xác, nhưng mà không phải là linh hồn thường nhẹ nhàng bay bổng, hơn nữa không thể đứng vào người khác sao? Bây giờ nàng nghĩ không ra, cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua.

Đi tới long sàng rồi ngồi xuống, nhắm chán nhìn một đám người đang bận rộn, bộ dạng hiện tại của nàng có thể làm gì bây giờ ?

Đang suy nghĩ, đột nhiên có một sức hút cực kỳ mạnh mẽ, nếu không phải nàng phản ứng nhanh, chắc chắn sẽ té xuống giường, ổn định thân thể, nhúu mày lần nữa, xảy ra chuyện gì?

Chỉ thấy nam nhân kia bước ra ngoài hai bước, nàng cũng bị kéo theo hai bước, do dự một chút, thử đi về phía trước, sau đó lui về phía sau, đi vài vòng quanh người hắn, nàng phát hiện một vấn đề hết sức nghiêm trọng, nàng rõ ràng chỉ có thể cách hắn trong vòng ba thước!

Thấy nam nhân kia đi ra ngoài, Thủy Nguyệt Linh đuổi theo sát hắn, tránh cho khỏi bị kéo tới nỗi ngã trái ngã phải, nhìn về bóng dáng trước mặt, trong lòng nàng liền buồn bực, chuyện này là sao?

Trên triều đình, các vị đại thần như đang ngồi trên lưng cọp, mà bộ dáng người ngồi trên ghế rồng hết sức nhàn nhã, tự tiểu phi tiểu*(cười như không cười), trầm mặc không nói, lại làm cho những người phía dưới càng thêm bất an!

Rốt cuộc cũng có người lấy dũng khí, mở miệng nói, “Bệ hạ, không biết hi phi nương nương phạm lỗi gì?” Cái vị không nhìn được mà mở miệng hỏi chính là cha ruột của Hi phi Liễu Nghị.

Thủy Nguyệt Linh nhìn lão đầu đó một cái, nàng ngồi xuống cách ghế rồng không xa, đứng suốt thật là mỏi! Híp mắt nhìn nam nhân đang ngồi trên ghế rồng, nàng không ngờ rằng hắn lại là hoàng đế Huyền quốc!

Trong khoảng thời gian ở đây nàng cũng có chút hiểu rõ, thực lực của Diệp quốc hoàn toàn không thể so sánh với Huyền Quốc, nhưng mà không biết vì sao Hiên Viên Mị không có nuốt Diệp quốc, mà là mặc kệ cho nó phát triển lớn mạnh!

Hiên Viên Mị nhìn Liễu Nghị, tự tiểu phi tiểu nói, “Hi phi được cung chiều mà kiêu, ghen ghét đồ kị, cho nên có ý đồ mưu hại Hoàng hậu.”

Trong lòng Liễu Nghị chợt lạnh, tức giận không ngừng cuộn cuộn, sao hắn lại không biết nữ nhi do chính mình sinh ra chứ? Từ nhỏ Hi nhi đã rất lương thiện, ngay cả con kiến cũng không nhẫn tâm đạp, làm sao có thể vừa vào cung liền đi mưu hại hoàng hậu!

Sớm đã nghe nói lòng dạ Hoàng hậu độc ác, chỉ cần bệ hạ có một chút biểu cảm đối với vị hậu phi nào thì người đó sẽ tự chuốc họa vào thân, hôm nay sợ rằng nửa đời sau của Hi nhi sẽ phải ở lãnh cung rồi! Chỉ mong rằng Hoàng hậu vì vậy mà bỏ qua cho nàng, không cần đuổi cùng giết tận!

Liếc nhìn người ngồi ở ghế rồng, bệ hạ là người khôn khéo, không thể nào không rõ ràng sự thật, nhưng mà con người bệ hạ luôn vô tình, làm sao có thể vì một cô gái mà đắc tội Vệ Thành? Chỉ có thể trách hắn chỉ là một Binh Bộ Thị Lang nho nhỏ, mà Vệ Thành cũng là Thừa Tướng dưới một người trên vạn người, cho dù Hoàng Hậu có làm mưa làm gió ở hậu cung, bệ hạ cũng chỉ mất nhắm mắt mở cho qua!

Nhưng mà hắn thương tiếc Hi nhi, lúc đầu không nên để nàng vào hậu cung!

Thấy vẻ mặt hối hận của Liễu Nghị, Thủy Nguyệt Linh giễu cợt một tiếng, hậu cung từ xưa đến giờ là vậy, bây giờ mới hối hận thì có tác dụng gì?

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Không được?

Thủy Nguyệt Linh nhìn giường lớn màu đen mà khóc không ra nước mắt, chỉ còn một chút nữa! Chỉ thiếu một chút nữa thôi nàng đã có thể nằm trên đó! Trùng trùng nhìn Hiên Viên Mị cách đó không xa, tiếc rằng hắn không hề có cảm giác!

Nhìn hắn đứng dậy đi ra ngoài, Thủy Nguyệt Linh càng thêm buồn bực, “Ta van người! Lão huynh người không ngủ, còn ta thì rất muốn ngủ a!” Cố gắng theo sát hắn đi ra ngoài, ai bảo hiện tại nàng không thể rời bỏ hắn chứ!

“Bệ hạ?” Nhìn người vừa ra ngoài, Tiêu Mặc nhẹ giọng cung kính hỏi thăm, trong hoàng cung ai cũng biết tổng thái giám Tiêu Mặc là đại hồng nhân bên cạnh bệ hạ, là người duy nhất có thể suy đoán được một vài phần ý nghĩ của bệ hạ!

Hiên Viên Mị không kiên nhẫn phun ra ba chữ, “Ngọc Dao Điện!” Sau đó bước chân không ngừng đi về phía trước.

“Bãi giá Ngọc Dao Điện!” Nghe giọng nói kéo dài, khoé miệng Thủy Nguyệt Linh co quắp một trận, liếc nhìn khoảng cách giữa nàng và Hiên Viên Mị, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, xem ra nàng chỉ có thể xem một vở Cung Xuân Đồ sống rồi!

Mắt Hiền Viên Mị nhìn thẳng đi vào Ngọc Dao điện, ngồi xuống trước bàn gỗ trong điện, rót cho mình một ly trà, khẽ nhấp một cái, mảy kiếm nhủu chặt, có vẻ có chút mất kiên nhẫn, lại có chút không tập trung.

Mà mặt Thủy Nguyệt Linh kinh ngạc nhìn về phía giường lớn trong điện, chỉ thấy một cô gái tuyệt mỹ nửa nằm nửa dựa vào giường, toàn thân trần truồng, dáng người như ma quỷ được bày ra không hề bỏ sót chỗ nào, mà lúc này một tay nàng đang vuốt ve ôm trọn bầu ngực của mình, một tay chà sát chỗ tư mật, đôi mắt phượng hơi khép lại, đôi mắt quyến rũ như tơ, hấp dẫn quyến rũ người khác, trong mắt loé lên tia mừng rỡ khi nhìn thấy Hiền Viên Mị, càng thêm động tình mà vận vẹo vòng eo, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, phun ra từng tiếng rên rỉ nũng nịu mê người.

Thủy Nguyệt Linh chặc chặc lưỡi, nữ nhân này sao phải đói khát như vậy chứ? Xem ra Hiền Viên Mị không hề có chút phản ứng nào, nhủu mảy, hẳn không cảm thấy lòng tự trọng bị đá kích sao?

Thượng Quan Ngọc Dao nhìn thấy hẳn không có một chút phản ứng, do dự một chút, chống đỡ thân thể sắp nhũn ra của nàng đi tới bên người Hiền Viên Mị, thử đưa tay dò xét về phía thắt lưng của hắn, thấy hẳn không tức giận, mới đánh bạo cởi áo của hắn ra, nhưng mà nàng lại không dám chạm vào thân thể của hắn, bởi vì đó là điều cấm kỵ!

Lúc đầu nàng không biết thói quen của hắn, bị đối đãi một cách thô bạo, nàng nghĩ rằng hẳn sẽ ghét nàng, nhưng mà sau đó mới biết hẳn đối xử với tất cả nữ nhân đều giống nhau, sẽ không có sự thương tiếc, nữ nhân chẳng qua là công cụ để giúp hắn giải toả dục vọng, trừ việc đó ra thì hẳn sẽ không chạm vào nàng nhiều hơn, cũng sẽ không để cho bất kỳ nữ nhân nào đụng vào người hắn, đã từng có một hậu phi vô ý để lại dấu vết trên người hắn trong lúc động tình, liền bị hắn không chút lưu tình đưa vào lãnh cung, nhưng mà mặc dù hắn vô tình nhưng nàng cũng không tự chủ được mà động tâm.

Huyền y*(quần áo màu đen) mở ra một nửa, thân thể cường tráng lộ ra, Thượng Quan Ngọc Dao chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, trong cơ thể có một trận trống rỗng, thấy hẳn vẫn không có phản ứng như cũ, không khỏi lúng túng nói, “Bệ hạ... nô tỳ đã chuẩn bị xong...” Phi tần trong hậu cung lúc thị tẩm đã chịu không ít đau khổ, nên phải chuẩn bị tốt phần ở dưới thân, nếu biết trước hẳn muốn đến, thì phải chuẩn bị sẵn sàng sớm một chút.

Hiền Viên Mị vẫn không có chút biểu cảm nào như cũ, cũng không nói gì, Thượng Quan Ngọc Dao cắn cắn môi, tay thử đưa qua thăm dò dục vọng chưa ngẩng đầu của hắn, chân mày của Hiền Viên Mị nhíu chặt hơn, trong lòng tràn đầy chán ghét, nhưng lại ngấm ngấm chịu đựng, không có đẩy nàng ra.

Thủy Nguyệt Linh tràn đầy hứng thú quan sát hai người này, cảm thấy rất thú vị! Miễn cưỡng ngồi xuống ở bên cạnh bàn, đưa tay muốn rót một ly trà cho mình, để xem diễn trò, nhưng mà cố gắng hồi lâu cũng không nhắc nổi bình trà đó, chỉ có thể buồn bực thu tay lại.

Thượng Quan Ngọc Dao khuấy động hồi lâu nhưng một chút phản ứng hẳn cũng không có, không khỏi có chút gấp gáp đến nỗi đầu đầy mồ hôi, nhìn hẳn cầu xin, “Bệ hạ...”

Hiền Viên Mị phiền não đẩy nàng ra, tùy ý mà sửa lại quần áo một chút, mang theo tràn đầy tức giận ra khỏi Ngọc Dao Điện.

Thủy Nguyệt Linh cũng đi theo sau lưng hắn, tầm mắt nhìn từ trên xuống dưới trên người hắn, không nghĩ tới, thật không nghĩ tới! Hiền Viên Đế nhìn qua chính là người hoàn mỹ không có khuyết điểm khiến cho tiên phạm phần nộ nhưng mà lại...Không được? ! Quả nhiên trên đời này không có người thập toàn thập mỹ!

Trở về Ngự Thiên Điện, Hiền Viên Mị vẫn đen mặt như cũ, lửa giận trong mắt bùng cháy, đánh một chuông về phía cái bàn bên cạnh, lửa giận ngút trời mà nguyên rủa, “Nữ nhân đáng chết!” Có trời mới biết, sau khi hắn về cung liền không muốn chạm vào nữ nhân khác, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn cứ lúc ẩn lúc hiện trước mắt hắn, làm lòng của hắn lúc nào cũng nóng nảy, ngay cả hắn cũng không thể giải thích được cảm giác đó!

Thủy Nguyệt Linh nhìn về phía bàn gỗ bị đánh vỡ vụn, “Chặc chặc” hai tiếng, có thể dùng tay đánh bẻ cái bàn như vậy, có thể thấy được hẳn tức giận cỡ nào! Bìu môi, cái này gọi là giận chó đánh mèo! Bản thân “không được”, lại có thể trách nữ nhân, thật là không có đạo đức! (ta chết cười với hai người này =)), kiểu ông nghĩ gà bà nghĩ vịt =)))

“Ai nha nha... là ai chọc trúng Hoàng đế bệ hạ của chúng ta?” Chỉ nghe âm thanh mà chưa thấy người tới, giọng nói có vẻ trêu chọc, sau đó liền thấy một nam nhân tiến tới, lông mi dày dài, đôi mắt phượng hơi nhỏ mang theo vẻ hài hước, lỗ mũi cao, môi dày mỏng vừa phải giờ lên, vẻ mặt cười tủm tỉm, sợi tóc đen nhánh được trâm ngọc tùy ý cuốn ở sau ót, dáng vẻ cả lơ phất phơ giống như Hoa Hoa công tử*(play boy), mặc dù không xuất sắc quyến rũ như Hiền Viên Mị, nhưng cũng một trong những nam tử đẹp trai nhất nhì!

“Vưu Diệc...” Hiền Viên Mị hí hí mắt, tao nhả ngồi xuống, nhàn nhạt hỏi, “Ngươi tới đây làm gì?”

Vưu Diệc không thèm để ý đến vấn đề của hắn hỏi, đi tới trước mặt hắn thần thần bí bí mà hỏi, “Mị, có phải ngươi đang suy nghĩ đến tiểu mỹ nhân đó hay không?”

Hiền Viên Mị chột vung ra một quyền, Vưu Diệc vội vàng lách mình tránh né, vỗ ngực một cái, oán giận nói, “Mị, ngươi quá hung ác rồi! Nếu không phải ta trốn lẹ, gương mặt anh tuấn của ta sẽ bị huỷ trong tay ngươi rồi!”

Không cho hắn có cơ hội tiếp tục nói chuyện, Hiền Viên Mị tiếp tục công kích hắn, Vưu Diệc vừa tránh né, vừa oa oa kêu gào, “Ngươi rõ ràng là thẹn quá hoá giận, yêu người ta còn không dám thừa nhận!”

Động tác của Hiền Viên Mị ngừng lại, yêu sao? Vưu Diệc cũng thở ra một hơi, may mắn may mắn! Hắn không phải là đối thủ của Mị nha, nếu mà đánh tiếp nữa, chắc chắn hắn sẽ bị sưng mặt sưng mũi! Nhìn Hiền Viên Mị lâm vào trầm tư, thở dài, vỗ vỗ vai hắn,

“Ta nói người cũng có chút quá chậm chạp rồi! Nghĩ cho rõ ràng rồi nhanh chóng hành động, nếu không tới lúc bị người khác đoạt đi, cũng đừng trách ta không nhắc nhở người!”

Nói xong liền gạt gù đắc ý mà đi ra ngoài, xem ra bây giờ Mị không có thời gian xử lý những chuyện kia, aizzz... Xem ra hần và Từ Phong phải vất vả rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Trái tim băng giá

Tầm mắt bén nhọn của Thuỷ Nguyệt Linh dán chặt trên người Vu Diệc, cho tới khi hần biến mất mới thu hồi lại tầm mắt, phiền muộn mà sửa sang lại quần áo có chút xóc xệch, không ngờ linh lực của hai người này thâm hậu đến vậy, nhất là Hiên Viên Mị, nàng vốn không thể nhìn ra năng lực thật của hần, thần sắc trong mắt khẽ động, xem ra nàng cần phải gia tăng công lực mới được.

Cuối cùng vào lúc mà Thuỷ Nguyệt Linh cực kỳ chờ mong, Hiên Viên Mị rút cuộc dự định lên giường, nhưng mà nam nhân này lại có thói quen trần truồng mà ngủ, cũng lạ nha! Không phải buổi sáng nàng cũng vừa nhìn thấy hần khoả thân hay sao? Nhìn người đang khoả thân nằm ở trên giường, Thuỷ Nguyệt Linh do dự một chút, đi đến giường rồi nằm xuống, dù sao giường này cũng rất rộng, tám chín người nằm cũng không có vấn đề gì, nàng cũng không muốn phải nằm trên mặt đất lạnh như băng mà ngủ một đêm.

Trong lúc ngủ mơ, nàng có cảm giác khó thở ở ngực, mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy nam nhân đang đè lên người mình, Thuỷ Nguyệt Linh im lặng, dùng sức đẩy một cái, không có chút hiệu quả nào, bấu môi, dù sao đẩy cũng đẩy không ra, chỉ có thể để mặc cho hần đè ép!

Thời gian dần dần trôi qua, Thuỷ Nguyệt Linh càng thêm phiền não, nàng sẽ phải sống trong bộ dạng như vậy hoài sao? Chẳng lẽ muốn nàng đi theo bên cạnh Hiên Viên Mị cả đời?

Tính tới ngày hôm nay, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Thượng Quan Lăng chắc chắn đã đăng cơ rồi! Đang suy nghĩ, trên người lại xuất hiện một nam nhân trần truồng,

Thuỷ Nguyệt Linh liếc mắt, nàng vẫn luôn nghi ngờ, hần có phải là thật sự không cảm giác được nàng, nếu không vì sao lại đúng lúc như vậy, mỗi lần đi ngủ, nếu không phải đúng lúc đè nàng, thì chính là đúng lúc ôm nàng?

Mặc dù biết là vô dụng, nhưng mà nàng không nhịn được đẩy tay hần một cái, thậm chí nói “Nặng muốn chết!” Rõ ràng mỗi lần ngủ nàng đều nằm cách xa hần, nhưng mà hần luôn có cách thừa dịp nàng không để ý mà lăn lên người nàng!

Bất đắc dĩ đành nhắm mắt lại, chuẩn bị tiếp tục ngủ, trên môi đột nhiên truyền tới một cảm xúc mềm mại khiến nàng ngẩn ra, chợt mở mắt ra, nhìn gương mặt đang phóng to, vẻ mặt nàng tối sầm, đưa tay về phía gương mặt tuấn tú tán một cái, nhưng mà hần vẫn không động đậy như cũ.

Khoé miệng nàng giật giật, chẳng lẽ một đêm này nàng cứ như vậy mà ngủ! Đôi mắt trong suốt như nước tròng người nam nhân đang vô tri vô giác, đây là nụ hôn đầu của nàng đấy! Ngay cả Thượng Quan Lăng cũng chưa từng hôn! Tiểu hồ ly thì không tính!

Thượng Quan Lăng... Suy nghĩ đến nam tử lạnh như núi băng đó, ánh mắt nàng có chút âm đạm, trong lòng dâng lên một hồi cay đắng, bọn họ nhất định là hữu duyên vô phận! Nàng quá ít kỹ, mà hần cũng không thể nào thỏa hiệp được!

Nhắm mắt lại lần nữa, từ từ ngủ thiếp đi, nốt ruồi son trên trán toả ra một chút ánh sáng yếu ớt, thoáng qua rồi biến mất.

Sắc trời dần sáng, Hiên Viên Mị vẫn lâm triều như bình thường, nhưng trong lòng luôn có cảm giác mất mát chút gì đó, không biết cảm giác kia từ đâu mà đến, lại làm cho trong lòng người ta có chút phiền muộn.

Gương mặt thanh tú lại chợt thoáng qua trong đầu, Hiên Viên Mị xoa xoa trán, yêu sao? Khoé miệng tà mị cong lên, trong mắt lộ ra một sự hưng phấn giống như nhìn thấy được con mồi của mình, nếu là vậy, vậy nàng đừng mơ tưởng thoát khỏi bàn tay của ta!

Người trên giường khẽ động đậy, sau đó hình như sùng sốt một chút, đưa tay sờ sờ, không sờ trúng thân thể trơn bóng ẩm áp, Thuỷ Nguyệt Linh hơi nghi ngờ mở mắt ra, thấy đỉnh màn vải xám xịt, liền trở nên thần thờ trong chốc lát.

Nơi này không phải là tấm điện của Hiên Viên Mị, cũng không phải là Mộng U Các, mà là tiểu viện cũ rách mà nàng ở lúc vừa tới thế giới này, lẳng lặng nằm một lát, tiếp nhận trí nhớ ở nơi này hơn hai tháng qua của “Thuỷ Nguyệt Linh”, khoé miệng có chút mỉa mai gợn lên, lại mang theo chút khổ sở mà chính nàng cũng không hề biết.

Bởi vì chuyện binh phù mà Thượng Quan Lăng lại tàn bạo cưỡng hiếp nàng lần nữa, sau khi nàng hôn mê lại ném nàng vào tiểu viện cũ rách này giống lúc trước, hơn hai tháng qua hần chẳng thêm quan tâm, quét mắt một vòng quanh tiểu viện cũ rách, nụ cười trên khoé miệng mở rộng, thần sắc trong mắt âm đạm tối tăm, thật đúng là có chút.... Trong lòng người lạnh!

Đề xuống nỗi chua chát khổ sở trong lòng, lúc này nàng mới nhớ tới một sự việc quan trọng! Nàng cứ tưởng rằng “Thủy Nguyệt Linh” đã bị bệnh chết, nhưng mà bây giờ nghĩ kỹ lại, linh hồn của “Thủy Nguyệt Linh” lại vẫn ở đây! Vậy tại sao linh hồn của nàng lại có thể tới bên trong thân thể của “Thủy Nguyệt Linh”? Chẳng lẽ “Thủy Nguyệt Linh” không có cách nào đối mặt với thực tế, cho nên mới lựa chọn cách trốn tránh không muốn tỉnh lại? Nhưng mà tại sao linh hồn của nàng đột nhiên rời khỏi thân thể, còn bị trôi ở bên cạnh Hiền Viên Mỹ?

Không nghĩ ra, cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua một bên, một lần nữa trở về tiểu viện này, nàng có chút nhớ nhung sự phụ và tiểu hồ ly, cũng không biết tiểu hồ ly chạy đi đâu rồi? Còn tưởng rằng nó sẽ tự động quay về đây!

Sờ sờ bụng xẹp lép, đi về phía vòng bếp nhỏ, trong lòng thờ dài, “Thủy Nguyệt Linh” cho dù muốn đi tìm cái chết cũng không nên chọn biện pháp tuyệt thực ngu ngốc này chứ!

Ngoài viện, Thượng Quan Lăng lăng lững đứng đó, tầm mắt nhìn chăm chăm vào tiểu viện rách nát có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, ánh mắt dường như có thể đục khoét một cái lỗ thật to trên tường, hai quả đấm nắm thật chặt vừa buông ra, lại nắm chặt thêm lần nữa, liên tục như vậy, nhưng mà chính hắn cũng dường như không biết mình đang làm gì.

Một góc cách đó không xa, Lăng Mạn Diệp nhìn dáng vẻ hồn vía lên mây của hắn, trong mắt có lo lắng cũng có căm hận, đưa tay sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình, ở bên trong là hài tử của họ, nhưng hắn đã quên quan tâm tới nàng, cũng quên quan tâm tới con của bọn họ, ngược lại mỗi ngày lại chạy đến bên ngoài tiểu viện cũ rách này, vừa đứng chính là đứng tới một, hai canh giờ.

Cặp mắt gắt gao nhìn chăm chăm tiểu viện, vẻ thù hận và không cam lòng trong mắt từ từ trở nên kiên quyết, nàng nhất định sẽ không để cho nữ nhân kia cướp đi biểu ca!

Cảm giác được sau lưng có người đến gần, Thủy Nguyệt Linh không quay đầu lại, nhàn nhạt mở miệng, “Âu Dương Mặc, mỗi ngày ngươi đều chạy tới nơi này, không sợ Thượng Quan Lăng bên ngoài nghi ngờ ta với ngươi là đồng bọn hay sao?”

Âu Dương Mặc thở ra một hơi, cuối cùng nàng cũng tỉnh lại rồi! “Mỹ nhân, ta còn tưởng rằng ngươi định để cho chính mình đói đến chết ở đây?”

Thủy Nguyệt Linh bụng hai cái đĩa xoay người, nhàn nhạt liếc hắn một cái, đem chút thức ăn được để trên đĩa đặt trên bàn gỗ nhỏ, tao nhã ngồi xuống, bắt đầu công việc lấp đầy bụng.

Âu Dương Mặc nhìn một chút thức ăn kia, cũng không tệ lắm, đưa tay cầm một chút thức ăn nếm nếm, cặp mắt sáng lên, bản thân tự động cầm một không đĩa, không chút khách khí mà gấp thức ăn.

Nhìn thức ăn trong đĩa đang không ngừng giảm bớt, Thủy Nguyệt Linh hí mắt một cái, lạnh giọng nói, “Âu Dương công tử, mấy ngày nay ta không có ăn cơm!”

Âu Dương Mặc chợt dừng động tác, xấu hổ cười cười, vẻ mặt lấy lòng, “Mỹ nhân, không ngờ ngươi nấu ăn ngon như vậy! Hay là... Ngươi làm thêm một đĩa?”

Thủy Nguyệt Linh liếc mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt ý bảo nhìn cái phòng bếp này một chút, mở miệng nói, “Không có nguyên liệu!”

Ách... Âu Dương Mặc liếc nhìn phòng bếp trống rỗng, không khỏi cau mày, tại sao Lăng lại làm vậy? Nhìn vẻ mặt không chút cảm xúc của Thủy Nguyệt Linh, nhẹ giọng hỏi, “Ngươi hận hắn sao?”

“Hận?” Khoé miệng châm chọc giơ lên, “Ta còn chưa ăn no, làm sao có sức để mà hận?” Hận một người so với yêu một người hao tổn sức lực hơn nhiều!

Ách... Âu Dương Mặc không biết nên nói gì, cũng sợ đụng tới nỗi đau của nàng, đứng lên, vỗ vỗ lồng ngực, “Yên tâm đi! Có ta ở đây nhất định sẽ không để cho mỹ nhân chết đói!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hãm hại

“Chủ tử!” Nhìn vẻ mặt lười biếng của người trước mặt, ánh mắt lạnh lùng của Độc Cô Hàn thoáng qua vẻ vui sướng, mà một vẻ đau lòng lại được hắn che giấu rất khéo, không để cho nàng phát hiện.

Thủy Nguyệt Linh nở một nụ cười nhẹ, “Hàn, để cho ngươi lo lắng rồi!”

“Chủ tử không sao là tốt rồi!” Nhìn người đang trầm mặc, Độc Cô Hàn mấy lần há mồm muốn nói, cuối cùng lại không nói gì.

Lẳng lững ngồi thật lâu, Thủy Nguyệt Linh mới mở miệng lần nữa, “Hàn, đã chuẩn bị xong chưa?”

“Dạ!”

Thủy Nguyệt Linh gật đầu một cái, không nói gì, mấy ngày nữa, Thượng Quan Lăng sẽ lên ngôi, cũng là lúc nàng nên rời đi.

“Mỹ nhân, nhanh lên một chút nhanh lên một chút!”

Thủy Nguyệt Linh xoa xoa trán, cặp mắt híp lại nhìn người vừa đi tới, cắn răng nghiêng lợi mà nói, “Âu Dương Mặc, có thể phiền toái người không đến đây một ngày được không?”

Âu Dương Mặc ha ha cười khúc khích, sờ sờ bụng, về mặt lấy lòng nhìn nàng, khoe miệng Thủy Nguyệt Linh giật giật, người này thật sự là công tử phong lưu lúc đầu sao?

Liếc mắt, đi tới nhà bếp, ai bảo bây giờ người ta là com cha áo mẹ của nàng đây! Mặc dù có chút dư thừa!

Âu Dương Mặc ăn uống no nê, ưu nhã phẩy phẩy cây quạt, trở về bộ dáng công tử văn nhã, hoàn toàn không nhìn thấy được bộ dáng chân chó lúc nãy, “Mỹ nhân, ngày mai ta trở lại!”

Nhìn bóng lưng vừa rời đi, Thủy Nguyệt Linh không nói gì, những ngày qua, vừa đến giờ cơm trưa mỗi ngày thì hắn sẽ tự xuất hiện gặp nàng!

Khí trời bên ngoài cũng không tệ lắm, Thủy Nguyệt Linh dời xích đu ra ngoài sân, nhàn nhã nằm ở phía trên, nhắm mắt lại phơi nắng.

Nghe tiếng bước chân truyền tới ngoài viện, Thủy Nguyệt Linh sừng sốt một chút, sau đó mở mắt ra liền thấy Lăng Mạn Điệp mang theo người hầu bước vào.

“Vương phi...” Lăng Mạn Điệp chào nàng một cái theo quy cũ, Thủy Nguyệt Linh không để lại dấu vết nhíu mày, đứng lên, cúi thấp đầu, rúc bả vai, có chút khiếp sợ hỏi, “Người... Người có chuyện gì không?” Không ai nhìn thấy trong mắt nàng thoáng qua một tia sáng, nàng không tin là Lăng Mạn Điệp đặc biệt tới thăm nàng!

Nghe tiếng bước chân lần nữa truyền tới từ ngoài viện, Thủy Nguyệt Linh nhíu mày, tại sao lại có nhiều người tới tiểu viện cũ rách này vậy?

Sau đó chỉ nghe Lăng Mạn Điệp nhẹ giọng nói, “Vương phi, thật xin lỗi!” Muốn trách chỉ có thể trách người đã để cho biểu ca động tâm! Sau đó liền ngã xuống dưới đất, ánh mắt Thủy Nguyệt Linh rét lạnh, nha đầu kia vội vàng chạy tới đỡ Lăng Mạn Điệp dậy, tức giận quát, “Sao người lại ác độc như vậy? Tiểu thư nhà ta có ý tốt đến thăm người, người biết rõ tiểu thư đang mang thai, lại còn dám đẩy nàng!”

Trong nháy mắt, Thủy Nguyệt Linh liền hiểu được, đôi chủ tớ này đặc biệt chạy tới để hãm hại nàng!

Thượng Quan Lăng nghe âm thanh của tiểu nha đầu kia, bước chân vội vàng tăng nhanh, vừa vào cửa liền thấy ánh mắt mang theo sát ý nhìn Lăng Mạn Điệp, trong lòng dâng trào tức giận, phất tay tát nàng một cái.

Thủy Nguyệt Linh vuốt một bên má đang nóng lên, trong mắt là một vẻ lạnh như băng, nhưng cũng không có nhìn Thượng Quan Lăng một cái.

“A! Vương gia, tiểu thư chảy máu!” Lúc này lại nghe thấy tiếng nha đầu kia hét hoảng kinh hô.

Thượng Quan Lăng nghe vậy liền nhìn lại, chỉ thấy Lăng Mạn Điệp nằm nhũn tửa vào người nha hoàn, dưới chân từ từ chảy máu tươi, cắn chặt môi, sắc mặt tái nhợt nhìn đáng vẻ đau khổ của nàng, Thượng Quan Lăng vội vàng ôm lấy nàng, ánh mắt lạnh như băng bắn về phía Thủy Nguyệt Linh, mang theo sát ý nói, “Nếu mà Điệp Nhi có chuyện gì, ta nhất định sẽ khiến người đền mạng!”

Nhìn vết máu nhanh chóng nhuộm đỏ giữa hai chân Lăng Mạn Điệp, trong lòng Thượng Quan Lăng cực kỳ đau đớn, đó là đứa con của hắn, đứa con đầu tiên của hắn! Hắn thực hối hận, hắn lại có thể yêu một nữ nhân ác độc như vậy, ngay từ lúc nàng phải bội, hắn nên giết nàng, chỉ vì hắn mềm lòng với nàng, lại hại tới Điệp Nhi và hài tử của bọn họ!

Thủy Nguyệt Linh lấy tay nhẹ nhàng vuốt vuốt gương mặt của mình, nhìn người vừa rời đi, nhếch miệng lên, mỉa mai nhưng cũng bi thương, Lăng Mạn Điệp, hãm hại ta phải trả cái giá lớn!

“Người nói cái gì?” Thượng Quan Lăng nắm chặt hai quả đấm, nghe được lời của đại phu thì không nhịn được mà gầm nhẹ một tiếng.

Đại phu lắc đầu thờ dãi thêm lần nữa nói, “Đứa bé không giữ được! Sợ rằng Điệp Sườn Phi sau này cũng không thể sinh con!”

Lăng Mạn Điệp yếu ớt tỉnh lại, nghe được lời đại phu nói, không cách nào chấp nhận được liền lắc đầu liên tục, lắm bả nói, “Sẽ không... Sẽ không...” Nước mắt theo gương mặt trượt xuống, tại sao lại có thể như vậy? Nàng chỉ muốn để cho Thủy Nguyệt Linh chết tâm, nhưng mà cũng không tính làm mất đứa con của mình! Nàng rõ ràng rất cẩn thận ngã xuống, không thể nào lại có thể tổn thương đứa bé được! Hơn nữa... Hơn nữa về sau nàng lại không thể làm mẹ được nữa! Tại sao lại có thể như vậy?

“Điệp nhi...” Thượng Quan Lăng đau lòng kéo nàng vào ngực, dịu dàng an ủi, “Không có chuyện gì, biểu ca sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi cho người, về sau chúng ta sẽ có đứa bé!”

“Biểu ca...” Lăng Mạn Điệp khóc nức nở trong ngực của Thượng Quan Lăng, nàng chưa từng nghĩ tới sự việc sẽ ra nông nổi này, đó là đứa bé của

nàng với biểu ca! Tiếng khóc dần dần ngừng lại, bị thương từ từ biến thành oán hận, đều là tại Thủy Nguyệt Linh! Tất cả là do nàng ta! Nếu như không phải nàng ta, nàng sẽ không mất đi đứa con của mình cùng với biểu ca, sẽ không mất đi tư cách làm mẹ!

Khẽ vuốt bụng, trong lòng thăm thẳm, nàng nhất định sẽ thay đứa con đã chết đi của nàng mà báo thù! Cầm lấy tay của Thượng Quan Lăng, nước nờ nói, “Biểu ca...Biểu ca, người nhất định phải lấy lại công đạo cho con của chúng ta...”

Thượng Quan Lăng nắm chặt hai quả đấm, trong mắt một mảng đau xót kịch liệt, Thủy Nguyệt Linh, đó là đứa con của ta, người lại có thể ra tay giết nó! Vô vô làm yên lòng người trong ngực, âm thanh khàn khàn nói, “Người yên tâm, ta sẽ không để cho con của chúng ta phải chết một cách vô ích!”

Âu Dương Mặc nghe được tin tức, lập tức chạy tới tiểu viện cũ rách, thấy Thủy Nguyệt Linh đang nhàn nhã phơi nắng, nhưng mà trên khuôn mặt tròn bóng kia lại có dấu năm ngón tay hồng hồng rất nổi bật, “Mỹ nhân, người không sao chứ?”

Thủy Nguyệt Linh nhìn đáng vẻ dè dặt của hắn, khẽ cười một tiếng, “Ta có thể có chuyện gì sao?”

“Người...” Âu Dương Mặc tinh tế quan sát gương mặt của nàng hồi lâu cũng không nhìn ra cảm xúc hiện tại của nàng, đi vào trong nhà mang một cái ghế nhỏ đi ra rồi ngồi xuống bên cạnh nàng, lặng lẽ phụng bồi nàng, cũng không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tình đã hết

Thượng Quan Văn băng hà, nước không thể một ngày không có vua, Thượng Quan Lăng bận rộn chuẩn bị công việc, lại còn phải chăm sóc Lăng Mạn Điệp, nên tạm thời không có thời gian xử lý Thủy Nguyệt Linh. Bởi vì sự kiện lần này nên người trong vương phủ lại càng không thêm để Thủy Nguyệt Linh vào mắt, quân gia hay nịnh hót kia cũng không cho người đưa tới vật phẩm ít ỏi mỗi tháng, nhưng Thủy Nguyệt Linh lại có một bộ dạng không sao cả.

Ngược lại, đáng vẻ đó lại làm cho Âu Dương Mặc lo lắng, cả ngày đều chạy tới tiểu viện cũ rách, dường như hấn sợ nàng sẽ nghĩ quẩn!

Nhìn người vừa xuất hiện, Thủy Nguyệt Linh tò mò hỏi, “Âu Dương Mặc, không phải người cũng rất bận rộn sao?” Làm thân tín của Thượng Quan Lăng, sao lại rảnh rỗi như vậy? Thật ra thì trong lòng nàng cũng cảm động đối với Âu Dương Mặc, hấn chưa bao giờ hỏi việc đó có phải do nàng làm hay không, nhưng mà hấn cũng chỉ lặng lẽ phụng bồi nàng, cái gọi là bằng hữu chính là như vậy!

Âu Dương Mặc nhìn nàng, đột nhiên nói, “Mỹ nhân, nếu không người khóc một trận đi!” Vô vô bả vai của mình, “Bả vai của ta cho người mượn xài!”

Thủy Nguyệt Linh liếc hấn một cái, phun ra hai chữ, “Bệnh à!”

Âu Dương Mặc đi vòng quanh người nàng hai vòng, nghi ngờ hỏi, “Người thật sự không thương tâm?”

Khoé miệng Thủy Nguyệt Linh nhẹ cong lên, liếc xéo hấn, khiêu khích hỏi, “Người cảm thấy như thế nào?” Âu Dương Mặc sùng sốt, mà là bởi vì vẻ mặt của nàng...Tà mị!

Liếc mắt nhìn người đang còn ngờ ngác, Thủy Nguyệt Linh lắc đầu đi về phía phòng bếp, Âu Dương Mặc này không phải phong lưu công tử à? Hết ăn rồi lại uống nàng cũng không nói, lại còn thường xuyên ngăn người! Ban đầu sao nàng lại có thể nhìn lầm chứ!

Tân vương lên ngôi, cả nước cùng vui chúc mừng, ngay cả Hiên Viên Đế của Huyền Quốc cũng đến chúc mừng, các nước nhỏ đều phụ thuộc vào hai cường quốc này, Hiên Viên Đế đến đương nhiên vua của các quốc gia khác đều phải đến đông đủ!

Trên dưới cả nước đều là một mảng vui mừng, cực kỳ náo nhiệt, vị hoàng đế Thượng Quan Văn mới chết giống như bị lãng quên, hoàng thất Diệp quốc cũng thật là không có tình người, nói thế nào đi nữa thì người vừa chết cũng là một vị hoàng đế, lại có thể quăng người ta ra sau ốt!

Mà lúc này, Thủy Nguyệt Linh lại đang chuẩn bị rời khỏi vương phủ, liếc nhìn tiểu viện lung lay sắp sập, nở một nụ cười xinh đẹp, nhưng mà vừa xoay người đi, lại bị hôn mê, lập tức mất đi ý thức, Thủy Nguyệt Linh hung hăng mắng “Thủy Nguyệt Linh” một trận, nàng thật vất vả bồi dưỡng thân thể này, bị nàng ta chà đạp ba tháng lại có thể trở nên như vậy!

Hoàng cung Diệp quốc, trong cung điện ngập tràn màu đỏ đang ca múa mừng cảnh thái bình, Thượng Quan Lăng một thân long bào đồ thẫm, càng thêm tuấn tú, hàn khí trên người dường như cũng giảm bớt, bên cạnh hấn chính là tân Hoàng Hậu Lăng Mạn Điệp, sắc mặt của nàng lúc này dường như có chút tái nhợt, nhìn qua thấy nàng rất tiêu tụy, nhưng trong mắt nàng lại có vẻ mừng rỡ cùng tình yêu nồng đậm dành cho Thượng Quan Lăng.

Hiên Viên Mị ngồi ở dưới, vẫn một bộ dạng lười biếng như cũ, môi mỏng khẽ giương lên, có chút tà mị cùng liêu lĩnh, khí thế dường như còn hơn Thượng Quan Lăng một bậc.

Ca múa tạm ngừng, Thượng Quan Lăng nâng chén, “Các vị đường xa mà đến, vô cùng có thành ý, trước tiên trầm kính các vị một chén, để bày tỏ lòng

biết ơn!” Nhìn về phía Hiên Viên Mị, tiếp tục nói, “Ta hi vọng Diệp quốc cùng Huyền quốc tiếp tục giúp đỡ lẫn nhau, duy trì hảo hữu!”

Hiên Viên Mị nhẹ nhàng đưa ly rượu trong tay, nở một nụ cười đầy ẩn ý, chưa nói được, cũng chưa nói không được! Ánh mắt Thượng Quan Lăng loé loé, ngira đầu uống cạn ly rượu.

Trong ngự thư phòng, hoàn toàn yên tĩnh, im lặng một hồi lâu, Thượng Quan Lăng cũng không vòng vo, trực tiếp mở miệng nói, “Không biết Hiên Viên Đế có điều kiện gì?” Hắn vừa mới lên ngôi, hơn nữa hắn cũng tự hiểu được, trước mặt thực lực của Diệp quốc chưa đủ mạnh để tuyên chiến cùng với Huyền quốc, huống chi một khi khai chiến, dân chúng là người chịu khổ, hắn thân là hoàng đế Diệp Quốc, đương nhiên phải suy nghĩ cho con dân của mình!

Hiên Viên Mị lười biếng dựa vào ghế ngồi, ngón tay gõ nhẹ đầu gối một cái, chậm rãi nói, “Ta chỉ muốn có một người!”

“Người nào?” Có ai có thể để cho hắn buông tha một quốc gia? Không đúng! Tính cả những nước nhỏ phục tùng Diệp Quốc, phải nói là nửa thiên hạ mới đúng!

Đôi mắt hẹp dài của Hiên Viên Mị nhúu lại, môi mỏng phun ra ba chữ, “Thủy Nguyệt Linh!”

Bàn tay của Thượng Quan Lăng đang đặt trên ghế rồng chợt căng thẳng, Thủy Nguyệt Linh? Nghĩ đến nữ nhân khiến hắn vừa yêu vừa hận, trông mặt thâm thủy màu đen có vẻ dao động, trầm mặc hồi lâu, bàn tay từ từ buông ra, “Được!”

Nàng phản bội hắn, giết chết con của hắn, làm hại Diệp Nhi mất khả năng làm mẹ, xem như là để cho nàng chuộc tội! Dùng nàng đổi sự bình an cho cả Diệp quốc! Nhưng mà từ khi nào mà nàng lại đáng giá tới Hiên Viên Đế, xem ra hắn quá coi thường nàng, Hiên Viên đế lại có thể vì nàng mà chấp nhận bỏ nửa thiên hạ! Đề nén tức giận trong lòng, cắn دندان thuộc hạ, “Hung Nguyên, đưa Vương Phi đến đây!”

Nhìn người vừa được ôm vào, cặp mắt Hiên Viên Mị nhúu lại, trong mắt xẹt qua một vẻ nguy hiểm, chợt loé rồi biến mất!

Thượng Quan Lăng nhìn thấy liền nhúu mày một cái, nhìn Hiên Viên Mị, mới lạnh giọng hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Hồi bệ hạ! Nô tài cũng không biết chuyện gì xảy ra? Lúc nô tài đến nơi đã thấy Vương Phi ngã xỉu ngã xuống đất!” Mà hắn lại không dám làm chậm trễ việc bệ hạ phân phó, cho nên không thể làm gì khác hơn là ôm nàng đến đây!

“Truyền thái y!”

Thủy Nguyệt Linh yếu ớt tỉnh lại, cổ tay đang bị thái y nắm, quét mắt một cái, nàng lại có thể đang ở ngự thư phòng, liếc nhìn hai hoàng đế, mí mắt buông xuống, che giấu ý nghĩ sâu xa ở trong mắt.

“Khởi bẩm bệ hạ! Vương phi có thai!”

Mang thai? Thủy Nguyệt Linh cả kinh, sờ sờ bụng, vẻ mặt cực kỳ khó coi! Hiên Viên Mị hơi híp mắt, không nhìn ra thái độ của hắn.

Thượng Quan Lăng nghe vậy, trong lòng vui mừng, ngược lại nghĩ đến việc nàng phản bội sau lưng hắn, nghĩ đến đứa con của hắn và Lăng Mạn Diệp, nghĩ đến chuyện hắn vừa đồng ý với Hiên Viên Mị, vui sướng trong lòng liền mất hết, nhìn về phía Hiên Viên Mị, khách sáo mà nói, “Có thể phiền Hiên Viên Đế ra ngoài trước một chút không?”

Hiên Viên Mị nhìn Thủy Nguyệt Linh thật sâu một cái, xoay người đi ra ngoài, để cho nàng chết tâm cũng tốt! Thái y cũng tự giác lui ra ngoài!

Thượng Quan Lăng đi tới ghế rồng ngồi xuống, nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh đang nằm trên giường êm, lạnh lùng nói, “Bỏ đi!”

Mặc dù đó không phải là con của nàng, hơn nữa nàng cũng không hoan nghênh đứa bé này, nhưng mà hắn không chút lưu tình như vậy khiến tim nàng trở nên băng giá, “Tại sao?” Giọng nói không nghe ra vui buồn, bởi vì đang cúi đầu cho nên lúc này hắn không thể nhìn thấy vẻ mặt của nàng!

“Bởi vì ngươi không xứng đáng để sinh con cho ta!” Hắn vốn cũng không muốn có chút quan hệ nào với người của Thủy gia, hắn sẽ nhanh chóng diệt trừ tận gốc nhà họ Thủy, trong mắt loé lên chút hận ý, nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh tiếp tục nói, “Hơn nữa, ngươi sẽ nhanh chóng là người của Hiên Viên đế, trong bụng ngươi không thể có con của ta!”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh tràn đầy chua xót, đột nhiên nàng cảm thấy dường như chưa bao giờ nàng biết nam nhân này!

“Cốc cốc” Tiếng gõ cửa vang lên, Thượng Quan Lăng không vui nhúu chặt chân mày.

“Biểu ca...” Nghe được âm thanh của Lăng Mạn Diệp, vẻ mặt Thượng Quan Lăng trở lại bình thường, “Vào đi!”

Lăng Mạn Diệp nhìn Thủy Nguyệt Linh trên giường êm, ánh mắt loé loé, đi về phía Thượng Quan Lăng, Thượng Quan Lăng kéo nàng vào trong ngực, trách cứ nói, “Thân thể của ngươi còn chưa khoẻ, sao không nghỉ ngơi cho tốt?”

Lăng Mạn Diệp yếu ớt nói, “Không có Biểu ca ở đây nên ta sợ, ta mơ thấy con của chúng ta, nó...” Thật ra thì nàng chính là nghe nói biểu ca gọi Thủy Nguyệt Linh tiến cung, không yên lòng cho nên tới nhìn một chút.

Thượng Quan Lăng ôm sát thân thể của nàng, an ủi, “Không sao đâu!” Ánh mắt nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh lại càng lạnh như băng.

Thủy Nguyệt Linh nhìn nam nhân đang ngồi trên long ý, sắc mặt nàng có chút tái nhợt nhưng giọng nói lại cực kỳ bình tĩnh: “Ngươi muốn tặng ta cho người khác?” Thương Quan Lăng không để ý tới nàng, tiếp tục ôn nhu dỗ dành cô gái trong lòng.

Lòng nàng dần dần trở nên lạnh giá, nàng cúi đầu nở một nụ cười lạnh, Thương Quan Lăng, từ nay trở về sau ngươi đừng bao giờ mơ tưởng ta bỏ ra cho ngươi dù chỉ là một chút tình cảm!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bỏ trốn không thành!

Nhìn bộ dáng tình ý liên tục của hai người, Thủy Nguyệt Linh mỉa mai cười một tiếng, lấy ra một viên thuốc từ trong ngực, không chút do dự nuốt vào, đây là kiệt tác lúc nàng nhâm chán.

Không cần sử dụng biện pháp gì nhưng có thể phá thai mà không tổn thương nguyên khí, mà thuốc lại giảm tổn thương đến mức thấp nhất, lúc ấy cũng không biết nàng nghĩ gì, lại có thể chế tạo ra loại thuốc như vậy, chỉ có điều do lúc nàng nhâm chán cũng chế tạo không ít loại thuốc kỳ lạ cô quái, cho nên cũng không có gì lạ lùng, nhưng mà không ngờ rằng chính nàng sẽ phải dùng nó!

Cảm giác được máu tươi giữa hai chân liên tục chảy ra, mùi máu tươi dần dần tràn ngập cả ngự thư phòng, nhưng không có cảm giác đau đớn, Thủy Nguyệt Linh không khỏi bội phục khả năng đoán trước của mình!

Thương Quan Lăng kinh sợ, nhìn vết máu từ từ hiện ra trên làn váy màu xanh của nàng, cánh tay chột căng thẳng.

“Biểu ca, đau...” Lăng Mạn Diệp kêu đau kéo thần trí của hắn trở về, đảo mắt không nhìn tới Thủy Nguyệt Linh, trong lòng tự nói với mình, đó là trùng phạt mà nàng phải nhận lấy.

Thủy Nguyệt Linh không hề ngại ngùng, đứng lên, cười cực kỳ mỉa mai, nốt ruồi son trên trán tựa hồ cũng tản ra một chút ánh sáng, đột nhiên nàng trở nên khỏe mạnh đứng dậy, cả người xinh đẹp quyến rũ, làm cho người ta không dám nhìn gần.

Lăng Mạn Diệp nhìn vết máu giữa hai chân nàng, trong lòng nổi lên một trận sung sướng, nhưng mà nàng ta đột nhiên thay đổi, lại làm cho nàng cảm thấy bất an, đây mới thật sự là Vương phi nhất gan nhu nhược đó sao?

“Thương Quan Lăng, ngươi không xứng làm cha của đứa bé, cho nên hai đứa con của ngươi đều chết hết!” Ánh mắt nhìn về phía Lăng Mạn Diệp, tràn đầy ẩn ý mà nói, “Nói không chừng sau này còn có thể chết nhiều hơn!”

Nói xong liền về phía cánh cửa, hai tay mảnh khảnh vừa chạm tới cửa, dừng một cái, đưa lưng về phía hai người, nhếch miệng lên, nói, “Ta quên nói cho ngươi biết, đứa bé này là của ngươi, không phải của ta, thật ra thì ta cũng rất ghét nó!” Mở cửa, đi thẳng ra ngoài, không thèm quay đầu lại.

“Biểu ca...” Lăng Mạn Diệp thử gọi Thương Quan Lăng để dò xét, trong lòng có chút oán hận, tại sao đến bây giờ ngươi vẫn còn để ý đến nàng ta? Nàng ta là kẻ thù của ngươi, cũng đã hại chết con của chúng ta, không phải sao?

“Diệp nhi, ngươi về trước đi!” Giọng nói khàn khàn, dường như nói ra những lời này đã tiêu hao hết sức lực của hắn, nhắm mắt lại không nói nữa.

Lăng Mạn Diệp nhìn hắn, trong mắt xét qua một vẻ đau thương mất mát, lẳng lặng rời khỏi.

Toàn thân Thương Quan Lăng cứng ngắc mà ngồi hồi lâu, mở hai mắt ra, lại khôi phục vẻ mặt lạnh như băng, đôi mắt thâm thúy không nhìn ra được tâm trạng, đứng dậy đi ra khỏi ngự thư phòng, mà trên tay vịn của ghế rồng, lại có những lỗ thủng nhỏ hình ngón tay.

Hiên Viên Mị nhìn Thủy Nguyệt Linh khắp người đều là máu, trong lòng sợ hãi, một tay kéo nàng vào trong ngực, “Thủy nhi...” Hắn cũng nghĩ rằng Thương Quan Lăng sẽ cho người phá thai của nàng, nhưng hắn biết, nếu nàng không muốn, Thương Quan Lăng sẽ không thể tổn thương được nàng, hắn chỉ muốn để cho nàng chết tâm mà thôi, không ngờ rằng nàng lại trở nên như vậy.

Thủy Nguyệt Linh nhẹ nhàng đẩy hắn ra, tiếp tục đi về phía trước, Hiên Viên Mị nhắc chân lên, cuối cùng cũng không có đuổi theo, có lẽ bây giờ nàng cũng không muốn gặp hắn!

Nhìn bóng dáng đầm máu, lần đầu tiên hắn có hoài nghi đối với bản thân mình, hắn... Có phải đã làm sai rồi hay không?

Trở lại tiểu viện, nhìn thấy trong viện có một bóng dáng màu trắng, Thủy Nguyệt Linh nhẹ nhàng cười một tiếng, “Su phụ...”

Nam tử giống như tiên nhìn nàng, không nói gì, chẳng qua là lẳng lặng đi tới bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng.

Thủy Nguyệt Linh an tâm mà vùi vào ngực hắn, nhìn suối Địa Tâm hỏi, “Su phụ, đi tới nơi này làm gì?”

Tà mị cười một tiếng, lại từ tiên biến thành yêu, trêu chọc nói, “Đã lâu không gặp, Thủy Nhi trở nên ngu ngốc rồi!” Mặc dù đang cười, nhưng trong mắt tràn đầy đau lòng cùng tự trách, dịu dàng nói, “Bây giờ, nước trong suối rất có lợi đối với thân thể của ngươi!”

Lặng lặng dựa vào ngực hắn, Thủy Nguyệt Linh từ từ nhắm mắt lại ngủ, lần này nhìn thấy sư phụ, dù sao nàng vẫn có cảm giác không giống như lúc trước, có chút cảm giác quen thuộc lạ lùng, không biết từ đâu mà tới, lại làm cho nàng càng thêm an tâm.

Khẽ vuốt gương mặt của nàng, gương mặt tuần tú trầm xuống, nhẹ giọng nói, “Rõ ràng ngươi có thể từ chối, không phải sao?” Nàng cứ dứt khoát như vậy, nếu biết là hắn... Có phải nàng sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho hắn hay không?

Cánh tay từ từ ôm chặt nàng, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng một cái, vứt bỏ một chút do dự trong lòng, ánh mắt từ từ trở nên kiên quyết.

Tỉnh lại lần nữa, là ở trên giường gỗ trong tiểu viện, nằm một lát, mới từ từ ngồi dậy, chân trượt ra, lộ ra thân thể trần truồng, Thủy Nguyệt Linh cả kinh, sau đó thở phào nhẹ nhõm, chắc là sư phụ!

Đứng dậy mặc quần áo tử tế, tìm tìm chung quanh, lại không tìm thấy người, suy nghĩ một chút, sư phụ chắc là có việc cần phải đi! Sờ sờ bụng, suối Địa Tâm quả nhiên là chỗ tốt, hiện tại nàng không hề có cảm giác khó chịu gì nữa!

“Chủ tử!”

Thủy Nguyệt Linh xoay người về phía nam từ sau lưng, “Hàn, sao ngươi lại tới đây?”

“Chủ tử vẫn chưa tới, thuộc hạ lo lắng, cho nên tới xem một chút!” Độc Cô Hàn nhìn thấy nàng không sao liền thở phào nhẹ nhõm, hắn còn tưởng nàng sẽ xảy ra chuyện gì!

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh liền thấy ấm áp, khẽ cười nói, “Ta không sao!” Nàng vốn tính rời khỏi Vương phủ đến Diêm La Điện, nhưng không nghĩ tới lại gặp một khúc nhạc đệm như vậy, suy nghĩ một chút, tốt nhất là nên nhanh chóng rời khỏi! Nàng ở bên cạnh Hiên Viên Mị ba tháng, rất rõ ràng rằng người nam nhân đó khó đối phó hơn so với Thượng Quan Lăng!

“Đi thôi!”

“Thủy Nhi ngươi muốn đi đâu vậy?” Giọng nói mang theo vẻ lười biếng, lại trầm thấp dễ nghe, làm cho Thủy Nguyệt Linh cứng đờ, xoay người nhìn về phía nam nhân tà tử, nét mặt ngưng trọng, xem ra nàng không đi được!

Hiên Viên Mị một thân huyền y, lười biếng dựa vào cửa viện, cặp mắt hẹp dài híp lại, nhìn hai người trong viện, cười như không cười.

Thủy Nguyệt Linh do dự một chút, nói, “Hàn, ngươi đi trước đi!”

“Chủ tử?” Sao hắn có thể bỏ nàng ở lại chỗ này một mình, tầm mắt bén nhọn bắn về phía Hiên Viên Mị, trên người tản ra sát khí.

Sắc mặt Thủy Nguyệt Linh lạnh lẽo, “Độc Cô Hàn, đây là mệnh lệnh!”

“Chủ tử, ta...” Nhìn dáng vẻ xinh đẹp lạnh lùng của Thủy Nguyệt Linh, Độc Cô Hàn do dự mà nhìn Hiên Viên Mị một cái, xoay người bỏ đi.

Hiên Viên Mị cười khê đến gần Thủy Nguyệt Linh, giống như nhìn thấy con mồi, ưu nhã lại lộ ra nguy hiểm không thể lơ là, cánh tay duỗi ra một cái, liền kéo nàng vào trong ngực, bàn tay mập mờ ma sát bên hông của nàng, giọng nói trầm thấp lại có chút mê hoặc, “Ta còn tưởng nàng sẽ để hắn cắn ta, một mình nàng chạy trốn!”

Thủy Nguyệt Linh đưa tay đỡ trên lồng ngực của hắn, nhàn nhạt nói, “Hắn không ngăn được ngươi!” Tay nhỏ bé chạm tới vòm ngực rắn chắc đã bị lộ ra phần nửa của hắn, nhưng không hề có chút gì là không tự nhiên, thậm chí ngay cả nàng cũng không hề phát giác.

Hiên Viên Mị nhìn tay của nàng, khoe miệng nở nụ cười rộng, cánh tay ôm nàng sát vào người hắn, thân thể hai người càng thêm chặt chẽ, trước khi nàng thu hồi lại bàn tay, bàn tay to đã cảm tay nàng trượt vào trong huyền y, xoa nhẹ lên da thịt rắn chắc.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tới huyền quốc

Thủy Nguyệt Linh hơi nhú mày một cái, không vui nhìn hắn hỏi, “Hiên Viên Mị, cuối cùng ngươi muốn làm gì?” Thượng Quan Lăng sẽ không vô duyên vô cớ đưa nàng cho người khác, chuyện này chắc chắn liên quan đến hắn, nhưng mà hắn và nàng vốn chưa từng gặp nhau mà!

Nhìn vẻ chán nản trong mắt nàng chợt lộ rồi biến mất, Hiên Viên Mị không vui mấp máy môi, còn đang nghĩ tới Thượng Quan Lăng sao? Thừa dịp nàng

ngắn người trong nháy mắt, hần liền cúi đầu đụng trúng đôi môi đỏ mọng của nàng.

“Ừm...” Thủy Nguyệt Linh dùng sức đẩy hần ra, nhưng hần vẫn không nhúc nhích, lưỡi dài nhanh nhẹn, bá đạo mà xông vào khuấy động trong miệng nàng.

Ánh mắt bén nhọn của Thủy Nguyệt Linh nhìn hần, trên mặt Hiên Viên Mị tràn đầy ý cười, bàn tay càng thêm dùng sức chế trụ cái ót của nàng, hôn càng thêm sâu.

Nụ hôn vừa kết thúc, cái trán Thủy Nguyệt Linh đã để ở trước ngực hần, liên tục thở dốc, ý nghĩ trong lòng càng thêm kiên quyết, nàng phải tu luyện thật giỏi!

“Hiên Viên Mị!” Thủy Nguyệt Linh cắn răng nghiêng lợi phun ra ba chữ này, cả người toát ra sát khí, nam nhân đáng chết! Lại dám điểm huyết của nàng!

Cả người Hiên Viên Mị lộ ra hơi thở nguy hiểm, ngón tay nhẹ nhàng mon trón da thịt nàng, dịu dàng hỏi, “Thủy nhi muốn chạy trốn thật sao?”

Bởi vì bây giờ nàng là người của hần, cho nên Hiên Viên Mị mang nàng vào hoàng cung, ngày mai hần phải trở về nước, cho nên buổi tối Thượng Quan Lăng đặc biệt vì hần mà tổ chức một yến hội, vốn là muốn thừa cơ hội này chạy trốn, nào ngờ lại bị hần bắt quả tang!

Nhìn đáng vẻ tà mị của hần, Thủy Nguyệt Linh cảm nhận được hần đang tức giận, vì vậy thức thối mà im lặng, không nên kích thích hần!

Trong lòng Hiên Viên Mị có chút tức giận, nếu hần biết rõ tim của mình sớm một chút, thì hiện tại người trong lòng nàng có phải là hần hay không? Híp Híp mắt, bất kể như thế nào, nàng cũng chỉ có thể là của hần!

Ngón tay từ từ trượt xuống cổ nàng, động tác êm nhẹ nhàng đó làm trong lòng Thủy Nguyệt Linh cảm thấy bất an, “Hiên Viên Mị!”

Hiên Viên Mị không để ý tới nàng, ngón tay tiếp tục trượt xuống dừng ở trước ngực nàng một lát, sau đó xuống tới dưới thắt lưng của nàng, hơi dùng lực một chút, quần áo trong phút chốc bị mở rộng ra.

“Hiên Viên Mị, ngưng tay cho ta!” Thủy Nguyệt Linh giương mắt nhìn chăm chăm về phía hần, nhưng mà không hề có hiệu quả, bàn tay xoa nhẹ lên da thịt mềm mại của nàng, từ từ di chuyển về phía sau thắt lưng của nàng, dùng sức một chút, Thủy Nguyệt Linh liền ngã vào trong lòng của hần, môi mỏng nhọt nhọt in lên đôi môi đỏ mọng của nàng, mang theo bất mãn mà dùng sức gặm nhấm.

Trên môi có cảm giác đau nhói khiến cho Thủy Nguyệt Linh nhíu mày, đôi mắt trong suốt sáng ngời nhìn thẳng vào tròng mắt đen thâm thúy của hần, vẻ tàn nhẫn trong mắt cũng không khiến hần lùi bước, ngược lại đôi mắt hẹp dài lại mang ý cười, bàn tay hơi dùng sức một chút, lưỡi dài nhân cơ hội xông vào khoang miệng của nàng mà càn quét, làm cho Thủy Nguyệt Linh cảm thấy nàng chính là con mồi bị hần bắt được.

Cho tới khi Thủy Nguyệt Linh thở không nổi, Hiên Viên Mị mới buông nàng ra, giải huyết đạo cho nàng, nhưng vẫn ôm thật chặt nàng vào trong ngực như cũ, nguy hiểm nói, “Thủy Nhi, đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn, nếu không ta sẽ đem Diêm La Điện chôn theo!”

Toàn thân Thủy Nguyệt Linh cứng đờ, nàng biết hần có khả năng đó, cảm giác được thân thể nàng cứng ngắc, Hiên Viên Mị cười vô cùng gian trá, tiếp tục cõi y phục trên người nàng, tiếp tục nói, “Đừng rồi, còn có Minh Thiên Lâu!”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh hoảng sợ, thậm chí ngay cả Minh Thiên Lâu hần cũng biết! Nàng dường như quá khinh thường hần! Thủy Nguyệt Linh không giãy dụa nữa, nàng biết nàng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của hần, ít nhất là tính tới thời điểm hiện tại nàng vẫn chưa có khả năng đó!

Nhìn nàng trở nên ngoan ngoãn, nhưng mà Hiên Viên Mị không hề cảm thấy vui vẻ, cảm giác buồn bực trong lòng khiến hần cảm thấy không thoải mái, ôm ngang eo nàng, đi về phía giường lớn trong điện.

Nụ hôn nóng bỏng trên cổ từ từ lan ra, từng dấu vết đỏ bùng xuất hiện ở trên da thịt trắng nõn nà của nàng, bàn tay nóng bỏng mon trón trên người nàng, giống như có một dòng điện chạy thẳng qua toàn thân, khiến cho nàng khẽ run lên từng trận, da thịt mềm người dần dần trở nên đỏ ửng.

Nhìn phản ứng của nàng, khoe miệng Hiên Viên Mị từ từ gợn lên, một tay lướt qua cái bụng bằng phẳng của nàng, thăm dò vào giữa hai chân, ma sát nơi mềm mại.

Hai tay Thủy Nguyệt Linh không tự chủ được mà nắm chặt cái mền ở dưới, không để cho âm thanh tuôn ra khỏi miệng, Hiên Viên Mị nhíu mày, đầu ngón tay hơi dùng lực một chút xâm nhập vào trong cơ thể của nàng, bắt đầu chậm chậm ra vào.

Hai tay càng thêm siết chặt, nàng lại không thể khống chế được thân thể của mình, Thủy Nguyệt Linh nhắm mắt lại, không nhìn tới vẻ mặt tà mị của hần, nàng điên rồi! Nàng sao lại có thể cảm thấy quen thuộc, giống như là bọn họ đã từng thân mật như vậy từ rất lâu rồi, cảm giác giống như được giấu thật sâu trong linh hồn nàng, một khi chạm vào được liền trở nên mất khống chế!

Ngón tay càn rỡ của hần khuấy động trong thân nàng, miệng lưỡi cũng nồng nhiệt mà tàn sát bừa bãi trên thân thể nàng, dịu dàng kêu, “Thủy nhi...”

Thủy Nguyệt Linh chợt mở mắt ra, đôi mắt ngập nước nhìn về phía hần, đây là ảo giác của nàng sao? Tại sao nàng lại cảm giác được hần đang cung chiều nàng! Không để nàng suy nghĩ được gì, ngón tay trong cơ thể chợt tăng nhanh, làm cho nàng bất ngờ, không kịp đề phòng mà rên lên một tiếng.

“Ừ...” Thân thể Thủy Nguyệt Linh đột nhiên giống như bị kéo căng ra, sau đó lại yếu đuối ngã xuống giường, cảm giác được vật nóng rực đặt giữa hai chân, thân thể cứng một chút, liền từ từ thả lỏng.

Đợi thật lâu, cũng không cảm thấy động tác tiếp theo của Hiên Viên Mị, có chút nghi ngờ mờ mắt nhìn hấn, lại thấy hấn nhìn mình chăm chăm, con người thâm thúy thoáng qua một chút ưu tư, không đợi nàng bắt được, liền biến mất không thấy nữa.

Hiên Viên Mị nằm xuống bên cạnh nàng, sau đó đem nàng kéo vào lòng, nhắm mắt lại, không có động tĩnh gì nữa, nghe bên tai vẫn là tiếng hít thở nặng nề như cũ, tầm mắt Thủy Nguyệt Linh liếc về phía giữa hai chân, dục vọng đứng thẳng to lớn kia làm cho nàng không thể hiểu nổi, hấn có phải là “không được” hay không? Ngay người ở bên cạnh hấn ba tháng, trừ lần đó ở Ngọc Dao Điện, liền không thấy hấn đi tới cung nào khác!

“Thủy Nhi, người còn nhìn nữa thì ta không dám đảm bảo sẽ không đụng vào người!” Thủy Nguyệt Linh giương mắt nhìn cặp mắt vừa mở ra của hấn, trong đôi mắt chứa dục vọng nồng đậm, nàng liền thức thời mà nhắm mắt lại, ngoan ngoãn mà nằm trong ngực của hấn, đầu vẫn không ngừng động náo như cũ, nhưng mà cuối cùng vẫn không nghĩ ra mục đích của hấn là gì!

Theo như lời nói của hấn và Vu Diệc lần trước, thì hấn đang yêu một nữ nhân, vậy tại sao lại tới đây gây phiền toái cho nàng? Trên thực tế thì ngay cả mặt mũi của nàng hấn vốn chưa từng thấy qua mà! Chẳng lẽ bởi vì hấn yêu nữ nhân kia? Nhưng mà nàng lại không nghĩ ra hấn theo đuổi nữ nhân thì liên quan gì tới nàng.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng bất giác ngủ thiếp đi! Hiên Viên Mị nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hấn cảm thấy có chút buồn cười, lẽ ra nàng nên phòng bị đối với hấn mới đúng chứ? Lại có thể yên tâm mà ngủ thiếp đi trong lòng ngực hấn!

Nhìn thân thể mềm mại trắng như tuyết kia, cổ họng của hấn không khỏi có chút căng lên, hấn không phải là không muốn nàng, nhưng mà nghĩ tới bộ dạng thân thể đầy máu của nàng, nàng cứ dứt khoát như vậy, nếu hiện tại hấn thật sự muốn nàng, có lẽ sẽ vĩnh viễn mất lòng của nàng!

“Mỹ nhân, bảo trọng!” Âu Dương Mặc nhìn nàng, trong lòng có chút áy náy.

Thủy Nguyệt Linh cười cười với hấn, cánh tay bên hông chợt siết chặt, cau mày nhìn Hiên Viên Mị một cái, thấy môi mòng của hấn mím chặt, vẻ mặt cực kỳ không vui, làm cho nàng có chút khó hiểu.

Thượng Quan Lăng nhìn thân thể hai người dính sát lại với nhau, còn có dấu vết đỏ trên cổ nàng, bàn tay trong tay áo không tự chủ được mà nắm chặt, đè xuống cảm xúc không nên có trong lòng, nói vài lời khách sáo từ biệt với Hiên Viên Mị.

Nhìn Hiên Viên Đế càng lúc càng xa, Âu Dương Mặc vẫn không có thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nói, “Lăng, người sẽ hối hận!” Nói xong liền xoay người rời đi.

Thượng Quan Lăng thu hồi tầm mắt, quả đấm trong tay áo dần dần buông ra, hối hận sao? Trong lòng hấn có chút mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Mục đích?

Ngự Thiên Điện, Thủy Nguyệt Linh nằm trên long sàng*(giường của vua), nhìn Hiên Viên Mị tao nhã cởi quần áo trên người hấn, trong lòng thờ dài, nàng dĩ nhiên biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, dọc trên đường đi, sự việc diễn ra mỗi đêm đều giống nhau.

Đang suy nghĩ, Hiên Viên Mị đã nằm đè lên người nàng, đưa tay kéo thắt lưng của nàng, môi mòng cắn cổ của nàng, Thủy Nguyệt Linh cũng lười chống cự, thân nhiên liếc hấn một cái, mặc kệ hành động của hấn, dù sao hấn biết dừng lại đúng lúc.

Mỗi đêm đều như vậy, hấn sẽ lột sạch quần áo của hai người, sau đó cố gắng trêu chọc nàng, nhìn nàng mặt không chế, nhưng cũng không thực sự mà ăn nàng, cho dù mỗi lần đều tự hại bản thân phải dục hoà đốt người, hấn cũng giống như làm không biết chán.

Sắc trời dần sáng, Thủy Nguyệt Linh nằm ở trên long sàng màu đen, mở to mắt ngẩn người mà nhìn màn che phía trên, có lẽ bởi vì nàng đã từng ở đây ba tháng, cho nên khi ở chỗ này, trái lại nàng không hề có cảm giác mất tự nhiên, chỉ là người nam nhân kia làm cho nàng không thể nhìn ra hấn nghĩ gì.

Hiên Viên Mị vừa đi tới, nhìn thấy bộ dạng ngẩn ngơ của nàng, trong lòng có chút không vui, phải làm như thế nào nàng mới có thể quên Thượng Quan Lăng? Hấn biết hấn cần phải cho nàng thời gian, nhưng mà hấn cũng không có đủ kiên nhẫn, nghĩ tới việc trong lòng nàng có một người đàn ông khác, nhưng không có hấn, hấn sẽ lập tức nóng nảy bất an, hơn nữa hấn sẽ đau lòng! A... Châm chọc cười một tiếng, thì ra hấn cũng biết đau!

Đi mấy bước tới giường, để quần áo nguyên vẹn mà nằm xuống, đưa tay kéo cả người nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hỏi, “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn hấn một cái, nhàn nhạt phun ra một chữ, “Người!”

Tâm trạng không vui nháy mắt liền biến mất, môi mòng giờ lên, tăng thêm phần tà mị, bàn tay thăm dò vào bên trong chăn mòng, xoa nhẹ lên da thịt mềm mòng của nàng, cười nói, “Thủy Nhi nghĩ tới ta thì có thể đi tìm ta!” Hoàn toàn quên mất rằng phi tần hậu cung không thể tiến vào triều đình, hưởng chi

nàng không hề có địa vị chỉ là một Vương phi của nước khác, hoặc có thể hẳn không quên, chỉ là hẳn hoàn toàn không thêm đề ý!

Thủy Nguyệt Linh bắt lấy bàn tay đang sờ loạn của hắn, nhìn hắn nói, “Hiên Viên Mị, rốt cuộc ngươi có mục đích gì? Ta không cảm thấy trên người mình có đồ vật có giá trị để cho ngươi phải hao tổn sức lực như vậy!” Nàng nghĩ không ra là hẳn có thể tìm được cái gì trên người nàng!

Hiên Viên Mị híp cặp mắt lại, ánh mắt loé loé, lộ ra một nụ cười, có thể đây là cách duy nhất cho nàng không có thời gian suy nghĩ tới Thượng Quan Lăng, lúc nào cũng nghĩ đến hắn!

“Hiên Viên Mị!” Đợi thật lâu nhưng không hề nghe tiếng đáp lại, Thủy Nguyệt Linh nhin không được liền cau mày.

Hiên Viên Mị cười cười vén chăn lên, ôm lấy cả người đang trần truồng của nàng, để xuống đất cho nàng đứng ngay ngắn lại, cầm lấy quần áo giúp nàng mặc vào, nhưng mà nhìn những dấu vết mập mờ trên người nàng, làm cho ánh mắt của hắn càng lúc càng nóng lên.

Thủy Nguyệt Linh không thể không quen thuộc ánh mắt như vậy, nhưng mà nàng hiện tại không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của hắn! Nàng rất rõ ràng về thể lực của hắn, bây giờ ngoài việc cố gắng luyện công ra thì nàng cũng không biết phải làm gì khác! Cái loại cảm giác vô lực khiến nàng cảm thấy có chút phiền não.

Hiên Viên Mị lấy một tay kéo nàng vào trong lòng, môi mỏng trực tiếp đặt trên đôi môi đỏ mọng của nàng mà hút vào, bàn tay ở trên người nàng bắt đầu hành động, bộ y phục mới vừa mặc vào lại bị hắn kéo xuống, đôi môi nóng bỏng ngậm vành tai nàng, nguy hiểm nói nhỏ, “Thủy Nhi, không cho phép nàng nghĩ tới việc chạy trốn! Nếu không ta liền giết Thượng Quan Lăng!”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, hắn liền hối hận, hẳn muốn cho nàng quên Thượng Quan Lăng, lại hết lần này tới lần khác dùng Thượng Quan Lăng để uy hiếp nàng, như vậy không phải lúc nào nàng cũng phải nghĩ đến tên kia sao? Chán nản căn vành tai của nàng, lưu lại một ấn ký trên cổ nàng một lần nữa.

Thủy Nguyệt Linh có chút phiền muộn, lại cảm thấy có chút buồn cười, phiền muộn là do nàng luôn để lộ tâm trạng ở trước mặt hắn, mà uy hiếp của hắn lại làm cho nàng thấy buồn cười! Trong khoảng thời gian này, cái gì có thể uy hiếp hắn đều lấy ra dùng, hiện tại còn Thượng Quan Lăng cũng kéo ra sử dụng! Người nam nhân kia đã không còn bất cứ quan hệ gì với nàng, nàng đã từng nói sẽ không hề cho hắn dù chỉ là một chút tình cảm, thì chắc chắn sẽ không bao giờ! Cho dù bây giờ nàng còn nhớ tới hắn, vậy thì sao chứ? Thời gian có thể xoá nhòa đi tất cả!

Nàng chưa bao giờ tin gương vỡ sẽ lại lành, cho dù vết thương có tốt hơn nhưng cũng để lại vết sẹo xấu xí, coi như không có vết sẹo, cũng sẽ không bao giờ quên được cảm giác đau đớn lúc đầu, đã từng chịu tổn thương làm sao có thể hoàn toàn xoá đi được? Nàng sẽ không hề do dự mà vứt bỏ tình yêu không còn hoàn mỹ!

Thấy nàng lại tiếp tục ngăn người, Hiên Viên Mị mang theo tức giận đặt lên môi nàng, gặm cắn thật mạnh, cho đến khi có mùi máu tươi, mới đột nhiên tỉnh táo lại, chợt buông nàng ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt đôi môi sưng đỏ của nàng, trong mắt tràn đầy chán nản.

Thủy Nguyệt Linh im lặng nhìn hắn, đột nhiên hỏi, “Hiên Viên Mị, ngươi tức giận cái gì?” Hắn uy hiếp nàng, người tức giận phải là nàng mới đúng chứ!

Hiên Viên Mị giữ chặt gương mặt nhỏ nhắn của nàng, gắt gao khoá chặt tầm mắt của nàng, bá đạo mà nói, “Không cho phép nghĩ tới nam nhân khác!”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh vô cùng kinh ngạc, lại tiếp tục ngăn người một hồi lâu, không phải là hắn... Ghen chứ? Hắn yêu nàng? Mục đích của hắn chỉ là nàng thôi sao? Như vậy có thể giải thích được hành động quái dị của hắn, nhưng mà làm sao hắn có thể yêu nàng? Hắn vốn chưa từng thấy nàng nha!

Không đợi nàng suy nghĩ nhiều, môi mỏng dán lên môi nàng lần nữa, cực kỳ dịu dàng liếm môi nàng, giống như muốn vuốt ve vết thương trên môi nàng, cũng có thể là vết thương trong lòng. . .

Thần sắc trong mắt Thủy Nguyệt Linh không ngừng dao động, nhắm mắt lại, che dấu cảm xúc trong mắt, đôi môi dịu dàng hôn nàng khiến trong lòng nàng có chút rối rắm, hai tay từ từ nắm chặt, quyết tâm phải thoát khỏi hắn càng kiên định hơn, hơn nữa là càng nhanh càng tốt, nàng cũng không muốn tổn thương hắn, không biết là tại sao, chỉ là không muốn! Hơn nữa nếu để cho người đàn ông này nhận định nàng, thì nàng chắc chắn sẽ không chạy thoát! Nhưng nàng không biết, Hiên Viên Mị đã sớm nhận thức nàng là người duy nhất, cho dù thế nào nàng cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn!

Hiên Viên Mị giúp nàng mặc quần áo từ từ, ôm nàng đi ra phía ngoài điện, dịu dàng nói, “Dùng đồ ăn sáng trước!”

Tiêu Mạc nhìn Hiên Viên Mị đặt Thủy Nguyệt Linh ở trên chân mình, vẻ mặt dịu dàng kia làm cho hắn phải nháy mắt nhiều lần, còn nghi ngờ có phải bản thân mình hoa mắt, lần này hẳn không có đi cùng bệ hạ, không ngờ bệ hạ liền xảy ra vấn đề!

Thủy Nguyệt Linh nhìn thức ăn trên bàn, thần sắc trong mắt dao động mạnh, dường như hắn biết rất rõ khẩu vị của nàng, dọc theo đường đi nàng đã sớm phát hiện, chỉ là cảm xúc đang tuột dốc, không có tâm trạng suy nghĩ nhiều, nhưng hiện tại nàng không thể không nghi ngờ!

Hiên Viên Mị thấy nàng có chút ngần ngại, hôn một cái lên mặt của nàng, hỏi, “Sao vậy?” Thủy Nguyệt Linh nhìn hắn, lắc đầu một cái.

Cuối cùng Tiêu Mạc cũng nhìn không được phải đưa tay dụi dụi mắt, bệ hạ thật sự ngã bệnh! Nếu không sao lại ôm nữ nhân, lại còn hôn nàng! Không phải bệ hạ ghét nhất là nữ nhân đụng vào hắn sao? Mỗi lần sùng hạnh hậu phi xong cũng lập tức đi tắm rửa! Hắn có nên gọi thái y hay không?

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 23: Tìm phiên toái

Trong ngực hoa viên, các loài kỳ hoa dị thảo ẩm áp nhẹ nhàng chấp chồn trong gió, trong đình, Hiên Viên Mị thoải mái nằm trên giường lớn vẫn không chịu buông tay mà ôm chặt Thủy Nguyệt Linh như cũ.

Dường như nàng đã hình thành thói quen với các cử chỉ thân mật của hắn, Thủy Nguyệt Linh hoàn toàn không có gì là không tự nhiên nằm ở trong ngực hắn, nhìn đoá hoa chấp chồn đến gần người.

Đối với trạng thái thỉnh thoảng hay thất thần của nàng, Hiên Viên Mị cực kỳ bất mãn, cúi đầu nhẹ nhàng cắn ở trên vành tai của nàng một cái, cảnh cáo nói, “Thủy Nhi...”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh có chút bất đắc dĩ, người đàn ông này quả thật rất bá đạo, nàng ngăn người cũng gây trở ngại cho hắn hay sao? Ngẩng đầu nhìn hắn một cái, hỏi, “Hiên Viên Mị, ngươi không cần phải phê tấu chương sao?” Vị hoàng đế như hắn có dường như rất rảnh rỗi, cả ngày đều dính lấy nàng, hại nàng ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, mặc dù bây giờ nàng chưa dám chạy trốn!

Lưỡi dài trơn trượt khẽ liếm lỗ tai nhạy cảm của nàng, làm cho nàng nhìn không được mà run lên một cái, Hiên Viên Mị lộ ra một nụ cười, tiếp tục liếm láp, mập mờ mà nói, “Đương nhiên là chăm sóc Thủy Nhi quan trọng hơn!”

Thủy Nguyệt Linh liếc mắt, nàng đã sớm biết người đàn ông này tuy hứng làm vậy, chỉ là không ngờ ngay cả quốc gia hắn cũng không để trong mắt, đầu nhỏ rụt vào trong ngực hắn một cái, nhỏ giọng thì thầm nói, “Người muốn làm hôn quân thì ta không có ý kiến, nhưng mà ta không muốn làm hồng nhan họa thủy!” Như vậy rất oan ức biết không?

Hiên Viên Mị thấy nàng dường như không ý thức được động tác nhỏ của bản thân mình, ý cười trong mắt liền loé lên, nàng đã bắt tri bất giác mà có thói quen với hắn, chỉ là hình như chính nàng cũng chưa phát hiện ra!

Một hồi lâu cũng không thấy hắn có phản ứng, Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu liền nhìn thấy tròng mắt đen tã mị đang híp lại nhìn về phía nàng, môi mông mở lên một đường cong kỳ lạ, cả người giống như là một con hồ ly tu luyện ngàn năm, xảo quyết mị hoặc.

Thủy Nguyệt Linh chống tay lên lồng ngực của hắn muốn tránh xa một chút, nhưng mà cánh tay bên hông ôm chặt nàng, làm cho nàng không thể động đậy, “Người đừng nhìn ta như vậy!” Làm cho nàng cảm thấy nguy hiểm, cảm thấy bản thân vô tình đã bị hắn tính kế!

Hiên Viên Mị lật người đè nàng ở dưới thân, vẻ mặt tà tứ mà nói, “Thủy Nhi muốn ta nhìn nàng như thế nào? Hừ?” Ngón cái nhẹ nhàng vuốt xương quai xanh tinh tế, mập mờ mê hoặc.

Không đợi nàng trả lời, bàn tay trượt dọc theo cổ áo mà đi vào, Thủy Nguyệt Linh im lặng một hồi, “Hiên Viên Mị, nơi này là ngực hoa viên!” Bất cứ lúc nào cũng sẽ có người tới! Nếu như bị những nữ nhân ở hậu cung của hắn nhìn thấy, nàng nhất định sẽ không ngừng gặp phiền toái!

Hiên Viên Mị vẫn không đụng tới hậu cung của hắn, còn nàng đều ở Ngự Thiên Điện mỗi ngày, tuy rằng hiện tại nàng không có thân phận gì, nhưng vẫn là mục tiêu công kích của mọi người như cũ, chỉ vì mỗi ngày Hiên Viên Mị đều dính lấy nàng cho nên những nữ nhân kia mới không dám tới gây phiền toái, nhưng mà sợ rằng Hoàng Hậu, sẽ nhìn không nổi!

Hiên Viên Mị cúi đầu ngăn chặn môi nàng, bàn tay càn rỡ chuyển động trên người nàng, đặt lên trước ngực mềm mại của nàng, tùy tiện vuốt ve, cho đến khi nàng hít thở không thông, vừa rời khỏi môi nàng, lưu luyến đẩy đưa hôn một đường thẳng xuống dưới cổ trắng nõn của nàng, găm cắn xương quai xanh hấp dẫn, bất mãn đưa tay kéo quần áo đang càn rỡ kia ra.

Thủy Nguyệt Linh nhẹ thở gấp bắt được tay hắn, cau mày nhìn hắn, “Hiên Viên Mị!”

Động tác của Hiên Viên Mị dừng lại, tròng mắt hẹp dài nhìn nàng, không vừa lòng nói, “Thủy Nhi, ngươi đừng có lúc nào cũng gọi cả tên lẫn họ của ta có được hay không!”

Thủy Nguyệt Linh nhàn nhạt trả lời, “Vậy ngươi có thể đừng luôn sờ tới sờ lui trên người ta có được hay không!”

“Không được!” Hắn muốn cho nàng có thói quen với sự hiện hữu của hắn, cũng không thể rời bỏ hắn! Vừa nói bàn tay vừa dò vào giữ hai chân nàng, ngón tay thon dài cũng chen lẫn đi vào.

“Ừ...” Thủy Nguyệt Linh nhìn chằm chằm hắn, cắn răng nghiêng lợi nói, “Hiên Viên Mị, ta không phải là đồ chơi của ngươi!”

Hiên Viên Mị chợt dừng lại, một chút đau đớn trong mắt chợt loé lên, sau đó cũng không nhìn ra cảm xúc của hắn, lẳng lặng nhìn nàng chằm chằm, khàn giọng nói, “Người vẫn nghĩ ta như vậy?”

Thủy Nguyệt Linh há miệng, nhưng cũng không biết nói cái gì, Hiên Viên Mị tự giễu cười một tiếng, thu tay lại, lẳng lặng nhìn nàng một cái, xoay người bỏ đi.

Thủy Nguyệt Linh chỉ yên lặng nhìn bóng lưng của hắn, cho đến khi không nhìn thấy nữa, mới nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nàng không hề cố ý nói vậy, nàng biết hắn thật sự yêu nàng, nhưng mà...

Như vậy cũng tốt, để hắn chết tâm đối với nàng! Nhưng mà tại sao trong lòng lại thấy buồn buồn? Động lòng sao? Có lẽ chỉ là có thói quen được hắn cưng chiều?

Hiên Viên Mị... Trong lòng thờ dài một tiếng, lúc đầu nàng rất có lý trí để đối với Thượng Quan Lăng, nhưng tại sao đối với hắn, nàng lại hồ đồ rồi? Mà nàng lại còn có chút nhút nhát?

Sửa sang lại quần áo cho tốt, ngồi chờ người ra, trong đầu tràn đầy hình ảnh của Hiên Viên Mị, chán nản kéo kéo tóc, bắt đầu từ khi nào nàng đã không còn nghĩ đến Thượng Quan Lăng rồi?

“Ô, đây không phải là Lăng Vương Phi sao?” Âm thanh mỉa mai vang lên, Thủy Nguyệt Linh không nhìn được ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy hoàng hậu mang theo một đám phi tử đi về hướng này, tinh quang trong mắt chợt loé, xem ra hôm nay vị hoàng hậu này nhất định sẽ gây sự với nàng!

“Vân phi tử tỷ, người nói sai rồi! Hiện tại người ta đã không còn là Lăng vương phi, Lăng Vương đã tặng nàng cho bệ hạ chúng ta, bây giờ người ta được bệ hạ vô cùng sủng ái đó!” Vừa nói trong mắt liền loé lên sự ghen tỵ.

“Đúng là tỷ nói sai rồi, Du phi muội muội, nếu tỷ tỷ nhớ không lầm, vị được bệ hạ cưng chiều này dường như là không hề được ban phẩm cấp, nhưng mà thấy hoàng hậu nương nương lại dám không hành lễ, đúng là không biết lễ phép, khó trách Lăng vương không cần nàng!”

Hoàng hậu lắng lặng mặc cho hai người một xướng một hoạ mà nói xong, mới mở miệng nói, “Lăng Vương phi, ta không cần biết trước kia người như thế nào, nhưng bây giờ là ở Huyền quốc, bốn cung giúp bệ hạ xử lý chuyện hậu cung, liền không thể chấp nhận được hậu cung có người khiến cho bệ hạ mất thể diện!” Nghiêm trang nói xong, trong mắt xẹt qua tia độc ác xen lẫn vui vẻ, phân phó cung nữ sau lưng, nói, “Dạy Lăng vương phi quy củ của hậu cung!”

Nhìn mấy cung nữ đi về phía nàng, Thủy Nguyệt Linh khinh thường nhìn hoàng hậu một cái, ổng tay áo vung lên, quật mấy cung nữ ngã trên mặt đất, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái một chút, ở bên cạnh Hiên Viên Mị nàng không hề chiếm được một chút tiện nghi nào, làm cho nàng hoài nghi công lực của nàng chẳng qua chỉ là công phu chân mèo: có vẻ bây giờ nó vẫn còn hữu ích!

“To gan! Không những thiếu tôn trọng mà còn dám dẫm thương người của bốn cung! Người đâu, bắt nàng lại cho ta!” Hoàng hậu làm mưa làm gió ở hậu cung, chuyện như vậy cũng không phải xảy ra lần đầu, thị vệ chạy đến, hoàn toàn không hỏi nguyên do, trực tiếp áp sát Thủy Nguyệt Linh, hoàng hậu nói bắt nàng lại, bọn họ liền nghe lệnh mà đối phó nàng!

Thủy Nguyệt Linh hừ lạnh một tiếng, nghĩ nàng dễ bị khi dễ lắm sao? Trọng khoảng thời gian này nàng đã bị ghen biết bao nhiêu nỗi phiền muộn mà không có chỗ trút ra, đúng lúc có người đưa tới cửa!

Một trận tiếng kêu thảm thiết vang lên, Thủy Nguyệt Linh đứng lên, ưu nhã vỗ tay một cái, có chút chưa thỏa mãn, những người này quá yếu, nàng vốn chưa thật sự xuất chiêu, toàn bộ đều gục xuống! Liếc nhìn đám nữ nhân còn đang run rẩy, Thủy Nguyệt Linh khinh thường cười một tiếng, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Phế hậu

Trên triều đình, Vệ Thành vẫn chưa nói lời nào, nhưng mà đã có không ít người đứng ra, rõ ràng bọn họ đều là người của Vệ Thành.

“Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương đã giúp bệ hạ xử lý chuyện hậu cung ngay ngắn rõ ràng, không có công lao cũng có khổ lao! Bệ hạ nói phế liền phế, không khỏi khiến người ta thất vọng đau khổ! Kính xin bệ hạ suy nghĩ lại!”

Hiên Viên Mị hơi khép mắt, lười biếng ngồi dựa vào ghế rồng, khoé miệng giơ lên, có vài phần lạnh lùng, vài phần giễu cợt, nghe lời khuyên can bên dưới như vậy, thân thể miễn cưỡng giật giật, thân nhiên mở miệng, “Nghe nói ái khanh mới cười thêm một tiêu thiếp!”

Không hiểu sao bệ hạ lại nhắc tới chuyện này, nhưng hắn vẫn thành thật trả lời, “Phải...”

Khoé miệng Hiên Viên Mị càng giơ cao hơn, thông thả ung dung mà tiếp tục nói, “Nghe nói tên của nàng ta đứng đầu bảng thanh lâu... Điều này thật sự có chút bôi nhọ thân phận của ái khanh, nhưng nếu là chuyện nhà của ái khanh, trẫm cũng không tiện hỏi nhiều!”

“Tạ ơn bệ hạ đã lượng thứ!” Lặng lẽ lui về vị trí của mình, ý tứ của bệ hạ đã rất rõ ràng, bệ hạ thân là vua còn không xen vào chuyện nhà của hắn, hắn thân là quan lại có tư cách gì mà quơ tay múa chân đối với chuyện nhà của bệ hạ?

Lúc này, không còn người nào góp lời nữa, Vệ Thành ngẩng đầu nhìn không ra cảm xúc của người phía trên, trong lòng khẽ động, xem ra kế hoạch đã

bại lộ.

Chỉ là hấn chưa từng nghĩ rằng động tác của Hiên Viên Mị lại nhanh đến vậy, không chờ hấn có hành động gì, đã âm thầm không một tiếng động diệt trừ tận gốc thế lực của hấn, mà hấn ngay cả một chút phản kháng để tìm một con đường sống cũng không có, hấn mới biết được thì ra hấn chưa bao giờ kiêng dè Hiên Viên Mị, tất cả mọi thứ hấn đều tự cho bản thân là đúng, nên mới phải có kết quả như bây giờ.

Trong ngực tối, Vệ Thành nhìn vị đế vương cao cao tại thượng kia, không hiểu hỏi, “Nếu bệ hạ đã sớm biết ta có dị tâm, sao không sớm tiêu diệt ta?” Từ xưa đế vương luôn đa nghi, vì thế số trung thần chết oan không phải là ít, mà Hiên Viên Mị rõ ràng biết dã tâm của hấn, lại còn dễ dàng tha thứ cho hấn nhiều năm như vậy, mặc kệ cho hấn mở rộng thế lực!

Môi mông giương cao, không chút để ý mà nói, “Ta vốn tính cùng chơi một trận với ngươi, nhưng mà nữ nhân bảo bối của ngươi lại dám động tới nữ nhân của ta!” Đôi mắt hẹp dài lộ lên một vẻ nguy hiểm, tiếc nuối mà nói, “Ta cũng chỉ có thể kết thúc trò chơi trước thời hạn!”

Nhìn bóng lưng vừa rời khỏi, Vệ Thành cười to một trận, thắng làm vua thua làm giặc, nhưng hấn chưa từng nghĩ tới hấn hoàn toàn chỉ là một món đồ chơi trong mắt của vị vua kia!

“Như Nhi, đã xảy ra chuyện gì?” Cho dù không có để ý cho lắm, Thủy Nguyệt Linh cũng cảm nhận được hai ngày nay hậu cung vô cùng căng thẳng.

Như Nhi kính cẩn trả lời, “Nương nương, gần đây trên triều đình và hậu cung đã xảy ra chuyện lớn, đầu tiên là bệ hạ đột nhiên đầy Hoàng hậu nương nương vào lãnh cung, sau đó lại có tin đồn Vệ Thừa Tướng có ý đồ tạo phản, bị bệ hạ hạ chỉ tịch chém đầu và tịch thu tài sản, hiện tại các vị nương nương trong hậu cung đều muốn ngồi lên vị trí hoàng hậu!”

Tay Thủy Nguyệt Linh đang cầm ấm trà đột nhiên dừng một chút, sau đó lại có vẻ như không có chuyện gì mà cầm lấy một chén nhỏ châm trà, nàng từng nghĩ Hiên Viên Mị có lẽ sẽ bao che cho nàng, nhưng không nghĩ tới hấn lại làm tới mức này, nàng chần chẫn biết, những chuyện này đều là vì nàng!

“Nương nương, nước trà tràn ra rồi!” Như Nhi kinh ngạc la to làm nàng hồi phục tinh thần, để bình trà trong tay xuống, để bình trà trong tay xuống, sững sờ nhìn nước trà đang tràn ra trên bàn, hai ngày nay nàng không có thấy Hiên Viên Mị, nàng biết hấn vẫn còn giận nàng!

“Nương nương, có nóng hay không?” Như Nhi khóc lên, nếu mà nương nương bị thương, bệ hạ nhất định sẽ chém nàng!

“Không sao! Ta muốn nghỉ ngơi, ngươi lui ra đi!”

Lặng lặng nhắm mắt lại, nhưng trong lòng không thể nào bình tĩnh được, nàng thật sự rất sợ hãi! Nàng công khai đối đầu với hoàng hậu, có lẽ chỉ muốn nhìn xem phản ứng của Hiên Viên Mị, nàng vốn tưởng rằng nàng không còn thương Thượng Quan Lăng, mọi chuyện đều kết thúc rồi, nhưng không ngờ rằng chuyện đó lại làm nàng trở nên dè dặt, sợ bản thân bị tổn thương, cho nên chỉ có thể tổn thương Hiên Viên Mị! Khoé miệng giờ lên một nụ cười khô, nàng quả thật rất ích kỷ!

Bóng đêm tràn ngập, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu xuống một bóng dáng trải dài trên mặt đất, chỉ thấy bóng dáng kia từ từ đi về phía giường lớn trong điện.

Thở dài một tiếng, Hiên Viên Mị cõng lưng dựa vào tường, vén chăn lên nằm vào trong, nhìn Thủy Nguyệt Linh vô ý thức mà tiến sát vào trong lòng ngực hấn, cuối cùng âm ức bị đè nén trong lòng cũng tốt hơn chút.

Áp sát vào lồng ngực ấm áp, chân mày đang nhíu chặt của Thủy Nguyệt Linh lặng lẽ giãn ra, khoé miệng hơi nhếch lên, tạo thành một độ cong ngọt ngào.

Ngón tay khẽ vuốt gương mặt đang ngủ say, Hiên Viên Mị cười khổ nói, “Thật không biết có phải là áo ứng hay không, có lẽ là do kiếp trước ta thiếu nợ ngươi!” Hấn chưa dễ dàng tha thứ cho bất cứ người nào như vậy.

Vốn tưởng rằng lạnh nhạt với nàng mấy ngày, có lẽ nàng sẽ chủ động tới tìm hấn, nhưng mà đến cuối cùng hấn mới phát hiện, thì ra chỉ có hấn gây khó dễ cho chính bản thân mình, nàng cứ lặng lẽ như mọi ngày làm như không có chuyện gì, có hấn hay không cũng vậy, ngược lại hấn thì phải nín nhịn một bụng đầy âm ức!

Cánh tay siết chặt, ôm thân thể mềm mại của nàng, thở dài nói, “Cứ cho là kiếp trước ta thiếu nợ ngươi!”

“Ừm...” Lòng mi thật dài nhẹ nhàng rung động, thân thể giật giật, cảm nhận được cảm xúc da thịt kề nhau, mờ mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú đang phóng đại, “Hiên...Ngô...”

Lưỡi dài linh hoạt mang theo cuồng nhiệt, tùy ý khuấy mát trong cái miệng nhỏ ngọt ngào của nàng, bàn tay ra sức dao động trên đùi trên người nàng, cho tới khi nàng thở không nổi mới buông môi nàng ra, bàn tay trượt theo bụng băng phẳng của nàng tới giữa hai chân, nhẹ nhàng ma sát.

“Ừ...” Cố gắng đè nén tiếng rên rỉ, Thủy Nguyệt Linh thở gấp nói, “Hiên Viên Mị...Ngừng...Dừng lại...Ta có chuyện muốn nói với ngươi...Ừm...” Môi mông đặt lên môi nàng lần nữa, chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại, không để cho nàng mở miệng, ngón tay chen vào túy ý tàn phá trong cơ thể nàng.

Ngón tay tà ác trong cơ thể khiến cho Thủy Nguyệt Linh quên mất nàng muốn nói gì, ánh mắt đầy sương mù nhìn con ngươi thâm thúy, dần dần mất phương hướng, không có nhìn thấy đáy mắt của Hiên Viên Mị xẹt qua một tia tự giễu.

Bắt đầu từ khi nào mà hấn ngay cả dừng khí để nghe một câu nói cũng không có, chỉ là nhìn thấy vẻ nghiêm túc trong mắt nàng hấn liền sợ, sợ nàng nói ra

câu nói mà hắn không muốn nghe nhất.

Chỉ nghĩ tới thôi trong lòng liền mất cân bằng, nhìn nữ nhân đang ý loạn tình mê dưới thân, ngón tay chợt tăng nhanh, không nỡ tổn thương nàng, cũng chỉ có thể dùng cách này trừng phạt nàng, trút hết bất mãn trong lòng.

Cúi đầu liếm cắn vành tai trắng nõn của nàng, thở dài nói nhỏ, “Thủy Nhi...Ta nhớ ngươi lắm...”

Đôi mắt tràn đầy sương mù khẽ động, Thủy Nguyệt Linh đưa tay đẩy hắn, muốn nhìn rõ vẻ mặt của hắn, nhưng mà hắn cố chấp chôn mặt ở hõm cổ của nàng, làm cho nàng không cách nào quan sát hắn.

“Ngươi...Lấy ra...” Thủy Nguyệt Linh thở dốc tựa vào trong ngực hắn.

Hiên Viên Mị ôm chặt nàng, “Không muốn!” Nói xong giật giật ngón tay, Thủy Nguyệt Linh rên lên một tiếng, đôi mắt ướt át nhìn hắn chằm chằm, “Ngươi còn muốn thế nào nữa?”

“Ta muốn thế nào! Nàng sẽ làm như thế ấy sao?” Nhìn một bộ dạng uỷ khuất của hắn, Thủy Nguyệt Linh không khỏi cười khẽ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thừa tướng mới

Nhớ tới lời nói lúc nãy bị hắn cắt đứt...Thủy Nguyệt Linh ngưng cười, nhìn vào con ngươi thâm thúy của hắn nói, “Ta có lời muốn nói với ngươi! Ta...”

Hiên Viên Mị có chút kích động ngăn cản nàng, “Không cho phép!”

Ách...Phản ứng kịch liệt của hắn làm cho nàng giật mình, không hiểu vì sao hắn lại kích động như vậy! Chờ tới khi nàng hồi phục tinh thần, chỉ thấy Hiên Viên Mị đã mặc xong quần áo, “Hiên Viên Mị, ngươi...”

Không ngờ lại bị ngắt lời lần nữa, Hiên Viên Mị nhàn nhạt nói, “Ta còn bận việc!” Sau đó thẳng ra ngoài mà không quay đầu lại.

Nhìn bóng lưng của hắn giống như là đang chạy trốn, Thủy Nguyệt Linh có chút không hiểu sờ đầu, hắn bị sao vậy? Sau đó lại nở một nụ cười tà ác, “Là ngươi không để cho ta nói, không được trách ta nha!” Bị hắn ức hiếp lâu như vậy, bây giờ là thời điểm báo thù!

Tâm trạng tốt mà ngồi dậy, nhìn vết hôn khắp người mình làm nàng hơi sững sốt một chút, cái này rõ ràng được để lại trong lúc nàng đang mơ hồ không hiểu tình huống, trong lòng thở dài một tiếng, thói quen thật đáng sợ! Bị hắn lột trần mà găm cắn, nàng lại không hề phát hiện được một chút nào.

Sau khi nghĩ thông suốt, trong lòng ngược lại cảm thấy dễ chịu không ít, cũng không cần nghĩ tới việc chạy trốn, dùng xong đồ ăn sáng, liền nhàn nhã ngồi du đưa ở Ngự Hoa Viên, muôn hoa khoe sắc, tranh giành toả sáng, giống như một đám nữ nhân ở hậu cung.

Nhìn về người đang đi tới phía trước, Thủy Nguyệt Linh dừng bước chân, nguy hiểm hip hip mắt, tốt lắm! Nàng có chuyện cần tìm hắn tính sổ!

Ánh mắt thân nhiên lướt qua Hiên Viên Mị, sau đó dừng lại trên người nam tử bên cạnh hắn, nam tử kia một thân áo xanh, môi hồng răng trắng, ngũ quan tuấn đạt hoàn mỹ không tỳ vết, nhẹ lay động quạt xấp, phong thái tuấn đạt, nho nhã dịu dàng, nhưng vẻ mặt lại vô cùng hơi hợm, dường như có quan hệ không tệ với Hiên Viên Mị! Hình như lại là một nhân vật không đơn giản!

Ánh mắt loé loé, nhỏ giọng hỏi, “Như Nhi, hắn là ai?” Như Nhi này là Hiên Viên Mị phái đến bên cạnh nàng, dường như không chỉ đơn giản là cung nữ, bất kể nàng muốn biết việc gì, nàng ta cũng trả lời cực kỳ rõ ràng, cho dù là việc liên quan đến bí mật của triều đình!

Như vậy cũng có thể thấy được sự coi trọng của Hiên Viên Mị đối với nàng, hắn không hề muốn gạt nàng bất cứ chuyện gì, mặc dù biết rằng trong lòng nàng không có hắn, nhưng nếu hắn đã nhận định rồi, nàng cũng chỉ có thể là của hắn, cho dù là người, hay là tâm!

“Khởi bẩm nương nương, đó là thừa tướng mới nhận chức Đoan Mộc Hiên, cùng với đại tướng quân Thạch Tu đều là tâm phúc của bệ hạ!”

Thủy Nguyệt Linh gạt đầu một cái, quan sát Đoan Mộc Hiên lần nữa, người mà Hiên Viên Mị coi trọng chắc chắn không hề tầm thường! Hiên Viên Mị nắm chặt hai quả đấm, gắt gao nhìn Thủy Nguyệt Linh, cặp mắt tràn đầy lửa giận, nữ nhân đáng chết! Khi hắn không có ở đây thì không nói, nhưng mà ngay trước mặt hắn mà dám nhìn chằm chằm vào nam nhân khác! Tên kia nhìn rất đẹp mắt sao?

Dường như cảm nhận được con giận của hắn, cô gái theo đuôi phía sau hắn từng bước tiến lên, nũng nịu quát lớn nói, “Tiện tỳ lớn mật, nhìn thấy bệ hạ sao không hành lễ!”

Thủy Nguyệt Linh nguy hiểm hip hip mắt một cái, chỉ là không chờ nàng nổi giận, một tay của Hiên Viên Mị đã bóp cổ nữ nhân kia, ánh mắt mang theo sát ý, lạnh lùng nhìn nàng, giọng nói lạnh như băng giống như đèn từ địa ngục, rét lạnh thấu xương, “Ngươi nói lại lần nữa xem!” Cho dù hắn đang giận nàng,

cũng không thể chịu đựng được việc người khác dám khi dễ nữ nhân của hắn!

Đoan Mộc Hiên nhìn vẻ mặt lạnh lẽo u ám của hắn mà giật mình sùng sốt một chút, vốn là Thuý Nguyệt Linh chăm chú quan sát khiến trong lòng hắn không vui, nhưng lúc này lại nhìn không được mà giương mắt quan sát nàng, chẳng lẽ nàng chính là Lăng vương phi? Chân mày nhẹ nhíu lại, bệ hạ coi trọng nàng cũng không biết là tốt hay xấu!

Cô gái trong tay Hiên Viên Mị run lẩy bẩy, hắn như vậy khiến cho trong mắt nàng ta đều là sợ hãi, khó khăn lên tiếng, “Bệ... Bệ hạ...”

Đã lâu rồi Hiên Viên Mị chưa từng đến hậu cung, phi tần hậu cung cũng có chút sốt ruột, nhưng mỗi lần đến ngự thư phòng cầu kiến đều bị cản ở ngoài, mà Ngự Thiên Điện lại không cho phép bất cứ nữ nhân nào đến quấy rầy, các nàng không dám vi phạm cấm kỵ của Hiên Viên Mị, mặc dù hiện tại đã phá lệ đối với Thuý Nguyệt Linh! Cho nên những cô gái này chỉ có thể ngày ngày chạy loạn trong Ngự Hoa Viên, hi vọng có thể may mắn gặp được Hiên Viên Mị.

Mà mấy ngày trước nàng ngã bệnh, luôn nằm dưỡng bệnh tại hậu cung, bây giờ buồn bực tới luống cuống, hôm nay nàng phá lệ đi ra Ngự Hoa Viên sớm một chút, đi tới đây vốn là để ngắm hoa, cũng không có hi vọng gặp được bệ hạ, dù sao nàng đã thất vọng quá nhiều lần, nhiều người cũng đã từ bỏ, nàng đã không còn ôm hi vọng từ sớm, nhưng mà lần này lại may mắn nhìn thấy bệ hạ cùng thừa tướng đi tới, trong lòng vui vẻ không ngừng, nếu cơ hội đã nằm trên tay nàng, nàng đương nhiên không thể bỏ qua.

Cho nên dù là Hiên Viên Mị hoàn toàn không để ý tới nàng, nhưng nàng lại nhắm mắt mà theo đuôi hắn, mong đợi vị Thừa tướng đại nhân mau mau biến mất, như vậy có lẽ bệ hạ sẽ cung chiều nàng, mặc dù bây giờ là ban ngày ban mặt.

Nhưng mà nàng tuyệt đối không muốn trở thành bộ dạng như bây giờ, nàng thấy sắc mặt bệ hạ không tốt, nghĩ rằng hắn tức giận nữ nhân kia không hiểu lễ nghĩa, cho nên mới lớn tiếng quát nạt nàng, nhưng mà xem ra nàng dường như đã làm sai!

Đoan Mộc Hiên cau mày nhìn, sau đó lên tiếng nói, “Bệ hạ, hạ thủ lưu tình!” Dù sao nàng cũng không phạm sai lầm gì quá lớn, tàn nhẫn quá mức, có thể tổn hại thanh danh của bệ hạ, như vậy cũng không tốt!

Tuy là cầu xin tha thứ, nhưng lời nói của hắn lại cực kỳ lạnh lùng, không có chút thương tiếc nào đối với nữ nhân kia.

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, một tay ném nữ nhân kia xuống đất, vô tình nói, “Đày lãnh cung!”

Thuý Nguyệt Linh hít mắt nhìn Đoan Mộc Hiên, khẽ cười nói, “Thừa tướng đại nhân thật sự biết thương hoa tiếc ngọc, xem ra các phu nhân ở phủ Thừa tướng sẽ rất hạnh phúc!” Mặc dù nói như vậy, nhưng không thể nhìn ra cảm xúc trong mắt nàng.

Nàng cũng không để ý tới Hiên Viên Mị giết nữ nhân kia, cũng không có lòng thương hại nào.

Hiên Viên Mị bị nàng bỏ rơi liền không kiềm chế được tức giận, tiến lên vài bước, đưa tay ôm nàng vào trong ngực, môi mỏng mang theo tức giận hung hăng hôn lên miệng nhỏ nhắn của nàng.

Mi mắt của Thuý Nguyệt Linh rũ xuống, che đậy ý cười vừa loé lên trong mắt, tay nhỏ bé dính sát vào ngực hắn, nhưng không có ý đẩy hắn ra, mặc cho hắn trực tiếp mút môi nàng.

Đoan Mộc Hiên nhíu mày nhìn hai người một cái, sau đó lại giãn ra, dời tầm mắt tới hướng khác, vẫn là một bộ dáng dịu dàng lại trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như thần tiên.

Cho đến khi cảm giác được tay của Hiên Viên Mị tính mò vào bên trong áo của nàng, Thuý Nguyệt Linh mới đề tay của hắn lại, quá mức rồi!

Hiên Viên Mị mặc kệ nàng phản kháng, lại lật khuấy trong miệng của nàng một hồi lâu, mới không cam lòng mà lui ra, nhưng mà lại ôm nàng cố định trong ngực, không có ý định buông ra.

Đảo mắt nhìn về phía Đoan Mộc Hiên, ánh mắt bây giờ không còn thiện ý, lạnh lùng nói, “Chuyện đó lần sau bàn lại!” Sau đó liền ôm Thuý Nguyệt Linh xoay người rời đi.

Đoan Mộc Hiên đứng tại chỗ, nhíu chặt mày, dường như Lăng vương phi có ảnh hưởng rất lớn đối với bệ hạ!

Thuý Nguyệt Linh nhíu mày, vui vẻ trong mắt chợt loé lên, nam nhân này ăn dấm chua thật ghê gớm, hơn nữa dường như rất có tiềm năng trở thành hôn quân!

Vị Thừa tướng đại nhân kia dường như cũng có chút nhưc đầu nha! Nghĩ tới nghĩ lui lại quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Hiên, nhưng mà bên hông ngay lập tức bị siết chặt, đầu bị vòng trở lại, tầm mắt vừa đứng lúc chạm ngay ánh mắt sắp phun lửa của Hiên Viên Mị.

Trong mắt của Hiên Viên Mị, cái nhìn vừa rồi của nàng chính là lưu luyến không muốn rời xa!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Uy hiếp

Ngự Thiên Điện, Hiền Viên Mị dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn nữ nhân trong ngực, mà Thủy Nguyệt Linh không hề bị ảnh hưởng, mặc dù thời gian bọn họ tiếp xúc không phải là dài, nhưng nàng cảm giác được, hắn sẽ không làm tổn thương nàng!

Giống như lần trước, lúc hắn không khống chế được cảm xúc hắn sẽ tránh xa nàng, cách xa nàng ra!

Thật ra thì Thủy Nguyệt Linh nghĩ mãi vẫn không hiểu, tại sao hắn lại yêu nàng?

“Hắn nhìn rất đẹp? Sao hả?” Giọng nói tràn đầy tức giận, còn mang theo vị chua nồng nặc!

Thủy Nguyệt Linh cố gắng nén cười, vô tội nhìn hắn, “Người nói thừa tướng đại nhân sao? Thừa tướng đại nhân quả thật rất tuấn tú lịch sự, hơn nữa lại còn là tuổi trẻ tài cao...”

Nhìn đau đớn chợt loé lên trong mắt hắn, Thủy Nguyệt Linh lập tức im miệng, trong lòng có chút rung động, tình cảm hắn đối với nàng đã tới mức này rồi sao? Nàng nghĩ hắn tối đa chỉ là ăn dấm mà thôi!

Đưa tay ôm hông hắn, rú mắt xuống, trong mắt tràn đầy chán nản, mà bởi vì trong lòng Hiền Viên Mị tức giận cùng đau lòng, nên không chú ý tới động tác nhỏ của nàng.

Hắn chưa từng có cảm giác vô lực như bây giờ, hắn toàn tâm toàn ý đối với nàng, nhưng vẫn không thể chiếm được lòng nàng sao?

“Mị, ta... Ừm...”

Trên môi bị gặm cắn làm cho Thủy Nguyệt Linh có chút đau, nhú nhú mảy, nhưng không có đẩy hắn ra, ngược lại nàng ôm hắn thật chặt, mặc cho hắn phát tiết, trong lòng thờ dài, nàng dường như trở nên mềm lòng, mềm lòng đối với hắn!

Ngón cái vuốt ve cánh môi sưng đỏ của nàng, hai mắt Hiền Viên Mị gắt gao nhìn nàng, giọng nói trầm thấp nói lớn lời thề của hắn, “Thủy Nhi, người chỉ có thể là của ta, người trốn không thoát đâu!” Dứt lời, ôm nàng thật chặt vào trong ngực, cảm đặt ở trên vai nàng, không nhìn tới vẻ mặt của nàng.

Cho dù nàng hận hắn, hắn cũng sẽ khoá nàng ở bên cạnh, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay!

Thủy Nguyệt Linh nhếch miệng lên, rất hài lòng đối với biểu hiện quyết liệt của hắn, nàng không thích một người chỉ vừa bị một đả kích nhỏ liền không thể gượng dậy nổi!

Ngay lúc này, bên trong Ngọc Dao Điện, một cung nữ vừa trang điểm vừa bẩm báo chuyện xảy ra ở Ngự Hoa Viên cho Dao phi, mặc dù người từng gặp Thủy Nguyệt Linh cũng không nhiều lắm, nhưng mà Dao phi có thể còn sống trong hậu cung này, ngay cả hoàng hậu trước kia cũng kiêng nể nàng vài phần, có thể chứng minh nàng là người có đầu óc, có thủ đoạn! Suy đoán một chút liền biết, nữ nhân kia chính là Thủy Nguyệt Linh, mất phượng híp lại, tính ra thì nàng ta chính là Nhị tẩu của nàng!

Theo nàng biết, hoàng hậu bị phế, tịch thu tài sản của phủ Thừa tướng giết kẻ phạm tội cũng có liên quan đến nàng ta, hôm nay hậu vị đang trống, một vài nữ nhân ngu xuẩn trong cung đã rục rịch ngóc đầu, đối với sự kiện lần này, nàng cũng không gấp gáp, bởi vì nàng biết, thân phận không hề quan trọng, chỉ cần được bệ hạ sủng ái, còn sợ gì hoàng hậu? Giống như Thủy Nguyệt Linh không có thân phận kia!

Trong mắt chợt loé lên vẻ ghen tỵ cùng căm hận, nhiều ngày qua bệ hạ chưa từng tới Ngọc Dao Điện, bởi vì chuyện lần đó, nàng cho là thân thể bệ hạ có vấn đề, đã âm thầm hỏi thái y, nhưng bây giờ sợ rằng là bởi vì nữ nhân kia.

Ngày thứ nhất, nữ nhân kia liền vào ở Ngự Thiên Điện, lúc rảnh rỗi bệ hạ đều phụng bồi nàng, những việc này nàng đều biết, nhưng mà ngoại trừ căm hận, cũng không biết làm sao cho đúng, nàng biết bệ hạ nóng tính, không dễ tùy tiện mạo phạm hắn, nhưng nàng làm sao có thể cam lòng?

So với những nữ nhân ở hậu cung kia, Thủy Nguyệt Linh mới đúng là uy hiếp lớn nhất! Cho dù có phải mạo hiểm, nàng cũng không thể lưu nàng ta lại! Hơn nữa, chỉ cần làm việc cẩn thận một chút, bệ hạ chắc chắn sẽ không biết, về ác độc chợt loé lên trong mắt nàng.

Không chỉ riêng mình Dao phi cảm nhận được sự uy hiếp, tất cả mọi người trong hậu cung đều coi Thủy Nguyệt Linh là cái đinh trong mắt, bởi vì Hiền Viên Mị chưa từng cung chiều bất kỳ nữ nhân nào, mà sự sủng ái hắn dành cho Thủy Nguyệt Linh đã vượt qua khỏi giới hạn của bậc đế vương.

“Bệ hạ, Vân phi nương nương cùng với Du phi nương nương cầu kiến!”

Hiền Viên Mị vẫn ôm Thủy Nguyệt Linh như cũ, chỉ là lẳng lặng ôm, ngửi hơi thở tươi mát trên người nàng, lạnh lùng nói, “Bắt đầu từ khi nào lời nói của ta đã không còn phân lượng?” Hắn đã từng nói không cho phép bất kỳ nữ nhân nào quấy rầy Ngự Thiên Điện, chuyện này còn cần phải bẩm báo sao? Sao Tiêu Mặc lại không phán đoán được rồi?

Tiêu Mặc biết Hiền Viên Mị có bất mãn đối với hắn, nhưng mà vẫn nhắm mắt nói, “Hai vị nương nương tới cầu kiến nương nương!” Hắn biết bệ hạ hết sức coi trọng vị nương nương chưa được phong hào này, cho nên hắn mới nghĩ rằng nên bẩm báo một cái, hi vọng sẽ không vì vậy mà rơi đầu!

Hiên Viên Mị cau mày, trong mắt loé lên một tia bén nhọn, hai nữ nhân này muốn đánh chủ ý tới trên người Thuý Nguyệt Linh sao?

Vân Phi? Du Phi? Nàng nhớ lúc hoàng hậu tới tìm nàng gây phiền toái, người dẫn đầu chính là hai phi tử này! Trong mắt xét qua một vẻ suy xét, “Mị, cho vào đi!”

Nghe vậy, ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Mị nhìn về phía Tiêu Mạc, “Còn không mau đi!”

“A! Dạ!” Tiêu Mạc có chút sững sờ, sao lại như vậy? Bệ hạ luôn luôn nói một không hai, không ngờ rằng..

Vừa chạy ra ngoài, trong lòng vừa suy nghĩ, sau này nhất định phải phục vụ vị nương nương này thật tốt!

Hiên Viên Mị thu hồi tầm mắt liền hung hăng hôn Thuý Nguyệt Linh một cái, nhìn vẻ mừng rỡ ở đáy mắt của hắn, Thuý Nguyệt Linh sững sờ một chút, sau đó lắc đầu bật cười, không phải chỉ là gọi vào thôi sao? Cũng đáng để hắn cao hứng như vậy? Thật là không giống Hiên Viên Đế bí hiểm chút nào!

Vân Phi cùng Du Phi vừa bước tới, liền thấy Thuý Nguyệt Linh đang ngồi ở trên bập dề của Hiên Viên Mị, bị hắn ôm chặt vào trong ngực, có chút phản ứng không kịp, ngây ngẩn đứng ở đó, may mà Tiêu Mạc có lòng tốt ho khan một tiếng, mới giúp hai người họ hồi phục tinh thần.

“Nô tỳ tham kiến bệ hạ!”

Hiên Viên Mị nhàn nhạt liếc hai người họ, không mặn không nhạt nói, “Đứng lên đi!” Hắn sẽ không bao giờ dịu dàng đối với nữ nhân, nhưng mà bây giờ... Thật không biết có phải là ông trời trừng phạt hắn hay không!

Nhìn hai người không tính để ý đến hai nàng, khiến bọn họ cảm thấy chút lúng túng, cũng có chút ghen ghét, cẩn thận che giấu đi tâm tình trong mắt, trên mặt Vân Phi vẫn mang nụ cười hoàn mỹ, dịu dàng mở miệng nói, “Bệ hạ thương muội như vậy, muội muội phải phục vụ bệ hạ thật tốt!” Ngày trước còn có Hoàng hậu phối hợp, tình trạng của các nàng cũng không tệ lắm, nhưng mà bây giờ hoàng hậu bị phế, bệ hạ lại sủng ái vị Lăng Vương Phi này, với tính cách thích gì làm đó của bệ hạ, cho dù là chúng thần có phản đối đi nữa, bệ hạ cũng có thể lập Thuý Nguyệt Linh làm hậu!

Nếu các nàng đắc tội vị Lăng Vương Phi này, sau này nàng thành Hoàng Hậu, các nàng làm sao có thể mỗi ngày đều trôi qua trong an nhàn? Cho nên hôm nay bọn họ chính là muốn đến xem tình hình một chút, nếu bệ hạ không có ý đó thì quá tốt, còn nếu người có ý đó, các nàng chỉ có thể cố gắng lôi kéo vị Vương Phi này về phe của mình!

Các nàng đã cho người điều tra từ sớm, vị Lăng vương phi này là một người nhất gan yếu đuối, nhưng mà tình huống ngày đó...

Mặc dù bệ hạ đè ép việc này xuống, không có truyền ra ngoài, nhưng mà bọn họ tận mắt chứng kiến, muốn mượn sức của nàng, sợ rằng cái giá phải bỏ ra cũng không phải là nhỏ!

Mà hôm nay nhìn hai người họ như vậy, sợ rằng hậu vị tám chín phần là đã được định rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Phi tần có tin mừng

Thuý Nguyệt Linh thần nhiên liếc Hiên Viên Mị một cái, dịu dàng nói, “Bệ hạ còn nhiều phi tần, sao lại cần ta phục vụ?”

Cánh tay của Hiên Viên Mị đang ôm nàng chợt siết chặt, tầm mắt rơi vào trên mặt nàng, lại không nhìn ra cảm xúc của nàng, không nhận được mà nhủ nhủ mảy.

Nàng không nề mặt khiến cho Vân Phi có chút tức giận, mặc dù phi tần trong hậu cung sống chết đấu với nhau, nhưng ngoài mặt đều rất khách khí, ai ngờ Thuý Nguyệt Linh lại hoàn toàn không để mặt mũi cho nàng, mà còn là ngay trước mặt bệ hạ!

Vân Phi cười lạnh trong lòng, nàng thật sự nghĩ rằng bệ hạ cưng chiều nàng thì nàng muốn làm gì là làm sao? Những lời này rõ ràng thể hiện sự oán trách hiểm nghị đối với bệ hạ! Từ xưa tới nay, hoàng đế có hậu cung ba nghìn mỹ nữ là chuyện hiển nhiên, nàng nói như vậy, hoàng đế khác có lẽ sẽ dễ dàng tha thứ, nhưng mà chắc chắn bệ hạ sẽ giận dữ, bởi vì bệ hạ ghét nhất nữ nhân tự cho mình là đúng mà can thiệp vào chuyện của hắn! (OMG, chế này bá tị nói bá =)))

Nhưng mà lại để cho nàng thấy vọng, Hiên Viên Mị chỉ nhìn không được mà nhìn Thuý Nguyệt Linh một cái, sau đó thấy nàng ta không có phản ứng, lại nghiêm túc mà phụng bồi nàng ấy.

Khoé mắt Thuý Nguyệt Linh liếc về vẻ mặt nóng của Hiên Viên Mị, sau đó nhìn về phía Du phi và Vân phi, không khách khí nói, “Hai vị, tới giờ ta ăn trưa rồi, hai vị muốn cùng ăn sao?” Nàng vốn chỉ muốn nhìn một chút xem hai nữ nhân này làm gì mà thôi, bây giờ trong lòng đột nhiên lại thấy không cần thiết phải nhìn các nàng, ảnh hưởng đến tâm trạng của bản thân!

Nàng cũng không sợ bản thân đắc tội các nàng ta, dù sao thì nàng đã có Hiên Viên Mị, có phiên toái liền giao cho hắn giải quyết, bản thân không cần phải động thủ!

Vân Phi nhìn Hiên Viên Mị một cái, thức thời mà nói, “Nô tỳ cáo lui!”

Đi ra tới cửa Ngự Thiên Điện, Vân phi cắn răng nghiêng lợi mà nói, “Chỉ là giày rách mà lại nghĩ bản thân là bảo bối!”

Từ đầu đến cuối Du phi không hề nói chuyện nhiều, nhưng lúc này cũng nhì không được bất mãn mà hừ nói, “Ta muốn xem sau khi bệ hạ chơi chán nàng, nàng ta sẽ có kết quả gì!”

Vân phi không nói lời nào, chỉ là ở trong lòng ngầm tính toán xem sẽ diệt trừ Thủy Nguyệt Linh, nếu không thể lôi kéo, vậy chỉ còn con đường này thôi!

Hai người nay bị Thủy Nguyệt Linh kích thích, lại dám nói vậy ở chỗ này, không thể không nói bọn họ thật sự không muốn sống nữa! Nhưng mà sự can đảm của các nàng không phải là không có lý do, bởi vì Hiên Viên Mị chưa từng quan tâm đến tranh đấu ở hậu cung, vì vậy ngày xưa khi muốn nói những lời này cũng không cần kiêng nể, cho dù có người nghe thấy, cũng chỉ là cuộc đấu giữa các nữ nhân với nhau càng tạo thêm sự náo nhiệt mà thôi!

Nhưng mà lần này, các nàng lại gặp xui xẻo, dám nói những lời như vậy, hơn nữa còn ở trước cửa Ngự Thiên Điện!

Mấy ngày sau, liền truyền đến tin tức hai vị phi bị đẩy vào lãnh cung, mọi người đều nghĩ rằng là do hai người này tự tiện đi tới Ngự Thiên Điện, chọc giận bệ hạ, trong khoảng thời gian ngắn, mọi người ở hậu cung càng thêm cẩn thận, người nào cũng không muốn bản thân bị đẩy vào lãnh cung một cách không rõ ràng, vào nơi đó, muốn sống sót đi ra ngoài là điều không thể!

Mà ngay lúc này, bên trong Ngự Thiên Điện, Hiên Viên Mị nhìn Thủy Nguyệt Linh, nghiêm túc nói, “Thủy Nhi, ta chỉ muốn có mình nàng! Nếu như nàng đề ý lời các nàng nói..., ta có thể giải tán hậu cung!”

“Không cần!” Nghe nàng nói như vậy, Hiên Viên Mị không vui nhú mày, bởi vì thái độ của nàng cho thấy nàng không hề quan tâm đến hắn!

Đó không phải là thứ mà nàng muốn, cả ngày ở trong cung, nếu không có một đám nữ nhân phụng bồi chơi cùng nàng, nàng sẽ rất nhàm chán! Quan trọng hơn là, nàng muốn nhìn một chút xem hắn yêu nàng bao nhiêu!

Nếu muốn làm bạn với nhau cả đời, nhất định phải trải qua rất nhiều chuyện, hiểu lầm, lời đồn, hãm hại, áp lực, nàng nhất định phải xác định được là dù cho hắn gặp bất kỳ chuyện gì cũng không phản bội nàng, nàng mới dám đem tim mình cho hắn, nếu như không, liền thừa lúc tình cảm chưa sâu nặng, dứt khoát đoạn tuyệt! Mặc dù có đau lòng, cũng chỉ là tạm thời, giống như lúc nàng quên Thượng Quan Lăng, hắn cũng vậy!

Nhưng mà nàng không có đề ý tới hai tay của nàng đã sớm vì ý định của bản thân mà nắm chặt thành quyền, cảm giác được nàng đột nhiên căng thẳng, Hiên Viên Mị có chút lo lắng nói, “Thủy Nhi!”

Thủy Nguyệt Linh hồi phục lại tinh thần, rồi lẳng lặng nhìn hắn, tình cảm của nàng đối với hắn dường như sâu đậm hơn nàng nghĩ!

Thấy bộ dạng này của nàng, chân mày Hiên Viên Mị nhăn thật chặt, “Thủy Nhi, cuối cùng ngươi muốn thế nào? Nếu như trong lòng nàng không thoải mái, bây giờ ta liền kêu người đuổi đám nữ nhân đó ra khỏi hậu cung!”

Thủy Nguyệt Linh lấy lại tinh thần, bật cười nói, “Hiên Viên Mị, ngươi quá tùy hứng!”

Hiên Viên Mị nhìn nàng, nghiêm túc hỏi, “Nàng thật sự không hề đề ý dù chỉ một chút?” Thật sự... Một chút xíu quan tâm tới hắn cũng không có?

Sao lại có thể không quan tâm? Nhưng mà đó chỉ là chuyện trước kia, nàng sẽ không so đo một cách quá đáng! (Chỉ n9 cũng không đề ý chuyện trước kia, bây giờ anh sạch là được rồi, mấy nàng cũng đừng đề ý nha =))

“Mị...” Lời còn chưa kịp nói ra, liền bị cắt ngang.

“Bệ hạ, Trần phi nương nương có tin vui!” Tiêu Mặc vừa bẩm báo vừa nhìn sắc mặt của hai người.

Hắn nhớ bệ hạ vừa trở về nước thì có ghé ngang qua chỗ của Trần phi một lần, tính tới ngày hôm nay, cũng không sai biệt cho lắm, đây quả thật là đứa con đầu tiên của bệ hạ!

Về mặt của Hiên Viên Mị nháy mắt liền trầm xuống, còn Thủy Nguyệt Linh thì nhìn không ra vui buồn.

“Cái gì?” Dao phi chợt đứng lên, gắt gao nhìn cung nữ trước mặt, “Ngươi nói Trần phi có tin vui?”

Cung nữ sợ đến rung lên, “Dạ...Đúng vậy, đã phái người thông báo bệ hạ!”

Dao phi nắm chặt hai quả đấm, trong đầu có chút suy tư, Trần phi này là người đầu tiên trong đám phi tần có mang long thai, lại ngay vào thời điểm này, nói không chừng mẹ sang nhờ con, giành được hậu vị, hơn nữa cũng có thể giành được sự sủng ái của bệ hạ!

Về trong mất không ngừng loé lên, đứa bé này nhất định không thể sinh ra!

Lệ Trần Điện, Trần phi nằm trên giường, sắc mặt vui mừng mà vuốt bụng bằng phẳng, đây là đứa bé thứ nhất của bệ hạ, bệ hạ nhất định sẽ rất vui vẻ,

nếu là hoàng tử, khả năng trở thành thái tử vô cùng lớn, tương lai chính là hoàng đế!

“Chúc mừng nương nương!” Cung nữ và thái giám của Lê Trần Điện vô cùng vui vẻ, chủ tử được sủng ái, bọn họ liền cao hơn người khác một bậc!

“Đứng lên đi!” Trần phi không thể nào che giấu được vẻ mặt vui mừng của mình, hậu vị tất nhiên là vật trong túi của nàng.

“Bệ hạ giá lâm!”

Nghe được âm thanh, Trần phi vội vàng xuống giường hành lễ, “Nô tỳ tham kiến bệ hạ!”

Hiên Viên Mị ôm Thủy Nguyệt Linh đi tới, không hề có vẻ mặt vui mừng, chỉ là một bộ mặt lạnh như băng, nhìn Trần phi đang quỳ, không có chút thương tiếc nào, lạnh lùng nói, “Tiêu Mặc!”

Tiêu Mặc nghe vậy, liền nháy mắt với tiểu thái giám ở phía sau, liền thấy hai tiểu thái giám tiến lên giữ chặt Trần phi, mà một tiểu thái giám khác bùng một chén gì đó đen thui lùi đi về phía Trần phi.

Nghe vị thuốc nồng nặc, trong mắt Trần Phi có chút sợ hãi, nhìn về phía Hiên Viên Mị, run giọng hỏi, “Bệ hạ, nguoi muốn làm gì?”

Hiên Viên Mị cười lạnh một tiếng, lãnh khốc vô tình nói, “Tiêu diệt nghiệt chủng trong bụng của nguoi!” Từ đầu đến cuối, vẻ mặt của Thủy Nguyệt Linh không có chút biểu cảm, chỉ lạnh lùng nhìn.

Trong mắt Trần phi tràn đầy hoảng sợ, “Không muốn... Bệ hạ, nó là con của nguoi, là long thai, không phải là nghiệt chủng...” Trần Phi gầy dựa muốn thoát khỏi trời buộc, nhìn tiểu thái giám đang tới gần, lại ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, Trần Phi lắc đầu, nàng không muốn Uống... uồ... ng!

Tiểu thái giám nắm cằm của nàng không chút thương tiếc, không cho nàng vùng vẫy, cũng bắt nàng há miệng, một tay bùng chén thuốc, cứng rắn rót thuốc vào trong miệng nàng.

“Ngô...” Trần phi cảm giác được thuốc theo cổ họng trượt xuống, nước mắt tuyệt vọng liền trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Rót thuốc xong, ba gã thái giám lui về phía sau, chỉ còn Trần phi nằm co rút trên mặt đất, chịu đựng từng cơn đau đớn trong bụng, đôi mắt tràn đầy thù hận nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh, “Tại nguoi! Tại con hồ ly tinh như nguoi mê hoặc bệ hạ, là nguoi muốn hại chết hài tử của ta!”

Thủy Nguyệt Linh nhíu mày, liên quan gì đến nàng? Từ đầu đến cuối nàng không hề lên tiếng!

Sắc mặt Hiên Viên Mị trầm xuống, đôi mắt lạnh như băng nhìn nữ nhân đang đau khổ trên mặt đất, lạnh lùng nói, “Trần phi không tuân theo chuẩn mực đạo đức, sỉ nhục tôn nghiêm của hoàng gia, đây lãnh cung, vĩnh viễn không được ra ngoài!”

Trần phi điên cuồng cười ha ha, “Bệ hạ, hử hử không ăn thịt con, nguoi lại vì nữ nhân này mà ngay cả con mình cũng không tha, nguoi sẽ gặp báo ứng... Nữ nhân này nhất định sẽ bỏ nguoi mà đi... Nguoi sẽ bị quá báo!” Hận ý điên cuồng trong mắt Trần phi làm cho trong lòng mọi người xung quanh thấy bất an, không dám nhìn tới cặp mắt kia, nhưng mà về mặt Thủy Nguyệt Linh vẫn như cũ, giống như chuyện này không hề có chút liên quan nào với nàng, mà trên thực tế đúng là quan hệ cũng không lớn lắm!

Cảm giác được cánh tay bên hông đột nhiên siết chặt, Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu đúng lúc bắt gặp cặp mắt đen thâm thúy, cảm giác được sự lo lắng của hắn, trong lòng Thủy Nguyệt Linh mềm nhũn, ngẩng đầu hôn nhẹ lên môi hắn một cái, rồi nhanh chóng lui lại.

Hiên Viên Mị kinh ngạc, đưa tay sờ lên môi mình, lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn, vậy có phải hay không cho thấy...

Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của hắn, Thủy Nguyệt Linh nhếch miệng, trong lòng đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn!

Lúc này Tiêu Mặc cũng không đành lòng mà dời tầm mắt đi chỗ khác để không thấy vẻ mặt tự hủy hoại hình tượng của bệ hạ, chủ yếu là do hắn sợ bệ hạ sẽ tìm hắn tính sổ!

Nhìn hai người thân mật, hận ý trong mắt Trần phi càng sâu hơn, “Bệ hạ, nguoi nói ta không tuân theo chuẩn mực đạo đức, sỉ nhục tôn nghiêm của hoàng gia, nguoi đừng quên nữ nhân này cũng chỉ là giầy rách bị người khác đã dùng qua!”

“Bốp!”

Hiên Viên Mị giờ tay tát nàng một cái, gương mặt Trần phi trong nháy mắt liền cực kỳ sưng đỏ, nhìn thấy sát ý trong mắt hắn, thân thể Trần phi sợ hãi mà

run lên, nhưng mà ngay sau đó, hận ý trong lòng đã lấn áp sự sợ hãi, phun máu tươi trong miệng ra, tiếp tục nói, “Con của mình mà cũng có thể nói là nghiệt chủng, Thủy Nguyệt Linh, ngươi không sợ có một ngày hân sẽ đối xử với ngươi giống ta sao?”

Toàn thân Hiên Viên Mị cứng đờ, bởi vì tức giận, cũng bởi vì lo lắng, hân biết trong lòng Thủy Nhi đau thương, Thượng Quan Lăng đối xử với nàng như vậy, nàng không thể nào quên, hôm nay lại để cho nàng thấy được một mặt như vậy của hân, nàng có thể rời khỏi hân hay không?

Thủy Nguyệt Linh nhẹ nhàng cầm bàn tay bên hông của hân, giữa đầu nhìn đang căng thẳng, trong lòng thở dài, thần không biết quỷ không hay đi theo sát ở bên cạnh hân ba tháng, thấy hân nhiều hơn so với bất cứ kẻ nào, càng hiểu rõ hân lãnh khốc cỡ nào, người như vậy, sao lại có thể coi trọng nàng như vậy chứ?

Dường như cảm nhận được sự an ủi của nàng, Hiên Viên Mị dần dần tỉnh táo lại, nhưng vẫn không có đảo mắt nhìn nàng, tầm mắt vẫn rơi vào người Trần phi như cũ, mỗi móng lạnh lùng giương lên, “Trẫm chưa từng chạm vào ngươi, nếu như ngươi có lòng chung người nói xem nó từ đâu mà đến?”

Trần phi ngán ra, sau đó lại oán hận nhìn hân, “Ngươi nói láo! Ngươi dám nói từ sau khi về nước ngươi chung từng tới Lệ Trần Điện?”

“Trẫm tới lấy đồ liền đi!”

“Ngươi trở lại rất nhanh, còn sủng hạnh ta cả đêm, lúc trời sáng ngươi mới đi.” Trần phi gắt gao nhìn hân, trong lòng đột nhiên có chút không xác định, bởi vì đêm đó hân quá mức dịu dàng, dịu dàng tới nỗi không giống hân!

Thủy Nguyệt Linh nhú mày, lúc này mới mở miệng nói, “Ta có thể khẳng định nói cho ngươi biết, trong bụng ngươi quả thật là nghiệt chủng!” Ngoại trừ hai ngày trước hân giận dữ nên ở ngoài, mỗi đêm Hiên Viên Mị đều nghỉ ngơi ở Ngự Thiên Điện, làm sao có thể cung chiều nàng ta cả đêm?

Trần phi lắc đầu không ngừng, không muốn tin sự thật, Hiên Viên Mị nhìn nàng, khinh thường nói, “Muốn giết ngươi còn dễ hơn bóp chết một con kiến, ngươi nghĩ rằng trẫm cần thiết phải lừa ngươi sao?”

Căn bản hân khinh thường giải thích với nàng, nhưng hân không muốn để lại vương mắc trong lòng Thủy Nhi, bất kỳ khả năng nào khiến nàng phải cách xa hân đều phải bóp chết!

Nói xong, nhìn bộ dạng ngây ngốc của Trần phi, Hiên Viên Mị cười lạnh một tiếng, phân phó nói, “Tiêu Mạc, căn dặn lãnh cung chăm sóc nàng thật tốt!”

“Dạ!”

Lãnh cung Huyền quốc không giống với lãnh cung của các quốc gia khác, gọi là lãnh cung không bằng nên nói là phòng giam, vào lãnh cung, mỗi ngày đều có hình phạt dành cho ngươi, cho dù là điên rồi, vẫn không thể chạy khỏi như cũ, có thể nói, ngoại trừ chết, nếu không đó là tra tấn vô tận, sẽ không tới nỗi chết, nhưng mà lại đủ để khiến cho người khác nổi điên!

Thủy Nguyệt Linh mặc cho hân ôm, đi về phía Ngự Thiên Điện, tò mò hỏi, “Ngươi tới Lệ Trần Điện lấy đồ gì?”

Hiên Viên Mị nhìn nàng một cái, thấy nàng không có gì khác thường, trong lòng len lén thở phào nhẹ nhõm, nói, “Chính là sách thuốc gốc mà nàng đang xem, Trần phi là cháu ngoại của Mông Lê thần y! Dù sao Trần phi vốn không có hứng thú với y thuật, cho nên ta muốn nàng liền cho!” Chẳng qua nàng ta vốn cho rằng sách thuốc gốc kia có thể khiến cho Hiên Viên Mị có thể sùng ái nhiều hơn một chút, mà dịu dàng đêm đó của hân cũng bởi vì sách thuốc gốc, không nghĩ tới lại rơi vào kết quả như vậy!

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh âm áp, nàng vốn chỉ là thuận miệng nói ra, không ngờ hân vẫn còn nhớ, ban đầu lúc mà hân đưa cho nàng sách thuốc gốc, nàng nghĩ rằng đó vốn là tâng thư hoàng thất, bây giờ nghĩ lại, hân nhất định tốn không ít công sức: thời gian dò xét! Nếu không cũng không qua nhiều ngày mới đưa cho nàng!

Thủy Nguyệt Linh nhìn về phía hân, cười nói, “Ngươi không muốn biết gian phu của Trần phi là ai?”

Hiên Viên Mị cúi đầu nhìn nàng, chỗ sâu nhất trong đáy mắt chứa đầy dịu dàng, “Thủy Nhi muốn biết?”

Thủy Nguyệt Linh ngây ngốc nhìn đôi mắt kia, cho đến khi cặp mắt đó tràn ngập ý cười, mới phát hiện bản thân lại có thể ngơ ngẩn, trong mắt thoáng qua một vẻ lúng túng, lúc nào thì nàng lại biến thành hoa si rồi?

Miệng Hiên Viên Mị nhếch lên, tâm trạng rõ ràng rất tốt, “Ành, đều tra rồi!”

“Dạ!” Không biết âm thanh từ nơi nào truyền tới, làm cho sắc mặt của Thủy Nguyệt Linh có chút khó coi, nguyên nhân không phải vì hân, mà bởi vì nàng chưa bao giờ cảm giác được có người đi theo bên cạnh.

Dường như biết được suy nghĩ của nàng, Hiên Viên Mị sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói, “Ành không phải là người bình thường!” Mặc dù mỗi một vị hoàng tử trong hoàng thất vừa sinh ra sẽ gặp được ành vệ tương xứng, nhưng mà không giống Ành, hân không phải là ành vệ được huấn luyện trong hoàng cung!

Chuyện Trần phi được truyền ra ngoài rất nhanh, mọi người trong hậu cung liền cảm thấy lo lắng, ngay cả vui sướng khi mất đi uy hiếp cũng không hề có!

Ngày đó Hiên Viên Mị đi cùng với Thủy Nguyệt Linh, cho nên làm cho người ta không thể không nghi ngờ Thủy Nguyệt Linh, dù sao đó rõ ràng là một chuyện vui, làm sao lại vô duyên vô cớ trở thành như vậy? Nói đúng ra là không tuân theo chuẩn mực đạo đức, nhưng mà có mấy người sẽ tin?

Trước đó, nghe nói Văn phi và Du phi cũng tới Ngự Thiên Điện tìm Thủy Nguyệt Linh, mà hoàng hậu sau khi tìm Thủy Nguyệt Linh gây phiền toái mới bị phế, tất cả điều này, đều có thể thấy rõ, bệ hạ của bọn hắn bị nàng mê hoặc!

Tin đồn đã sớm truyền ra, Thủy Nguyệt Linh là yêu nghiệt, mê hoặc bệ hạ, hại nước hại dân!

Đối với việc lần này, Thủy Nguyệt Linh chỉ cười một tiếng mà cho qua, mà Hiến Viên Mị lại cực kỳ tức giận, trong triều đình, ngay trước mặt mọi người nhốt hai đại thần muốn xử phạt Thủy Nguyệt Linh vào đại lao, nhưng mà lại càng để mọi người tin chắc, bệ hạ của bọn hắn bị hồ ly tinh mê hoặc, không phân biệt được đúng sai!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cầu kiến

“Nương Nương, thừa tướng đại nhân cầu kiến!”

Thừa tướng? Thủy Nguyệt Linh nhú mày, khép sách y trong tay lại, mở miệng nói, “Cho vào đi!” Thật ra nàng rất tò mò xem vị thừa tướng này tới tìm nàng làm gì, chẳng lẽ tới tiêu diệt nàng?

“Vi thần tham kiến nương nương!” Đoàn Mộc Hiến chỉ hơi cung kính khom người, xem như là hành lễ.

Thủy Nguyệt Linh cũng không thèm để ý, ngăm quan sát vị thừa tướng đại nhân này, lên tiếng nói, “Thừa tướng đại nhân mời ngồi!”

Đoàn Mộc Hiến cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống, lập tức liền có một cung nữ lanh lợi tiến lên dâng trà, người của Ngự Thiên Điện, không giống với người ở cung khác, khéo léo linh hoạt có bản lĩnh hơn, hơn nữa lại đáng tin!

Thủy Nguyệt Linh nâng chung trà lên, mím môi khẽ hớp một ngụm, động tác ưu nhã lộ ra một cách tự nhiên, nhìn Đoàn Mộc Hiến hỏi, “Không biết Thừa Tướng đại nhân cần gặp ta có chuyện gì?”

Đoàn Mộc Hiến nhìn dáng vẻ thẳng thắn của nàng liền sững sốt một chút, tin đồn bên ngoài đã bay đầy trời, tại sao nàng lại không hề bị ảnh hưởng một chút nào? “Vi thần có vài lời muốn nói cùng nương nương một chút!”

Thủy Nguyệt Linh nhú mày, hứng thú hỏi, “Thừa tướng đại nhân muốn nói gì với ta?”

“Gần đây chắc nương nương cũng đã nghe lời đồn trong cung rồi chứ?”

Quả nhiên bởi vì việc này mà tới, trông mắt Thủy Nguyệt Linh rũ xuống cố giấu đi vẻ hứng thú trong mắt, gật đầu một cái, hồ ly tinh mê hoặc quân vương! Có phải nàng nên cảm thấy kiêu ngạo hay không?

Nói hồ ly tinh làm nàng nhớ tới tiểu hồ ly, đợi lâu như vậy cũng không thấy nó trở lại, cho dù bây giờ nó có trở về vương phủ cũng không tìm được nàng, hi vọng nó không bị người ta lột da làm áo lông chồn nha!

Đoàn Mộc Hiến để ly trà trong tay xuống, cau mày nói, “Hôm nay đã có rất nhiều đại thần bắt mối đối với bệ hạ, cứ theo cái đà này, sợ rằng có người lấy cớ này để tạo phản!”

Thủy Nguyệt Linh gật đầu, tỏ ý nàng đang nghe rất nghiêm túc, thấy hắn dừng lại, nhú mày hỏi, “Sau đó thì sao?”

Đoàn Mộc Hiến quan sát nàng, nhưng mà hoàn toàn nhìn không ra cảm xúc, không biết nàng đang nghĩ gì, nhú mày một cái, “Vi thần hi vọng nương nương...” Nói tới đây hắn đột nhiên cảm thấy có chút khó mở miệng, hắn luôn lạnh nhạt với mọi chuyện, sẽ vì mục đích của mình mà không quan tâm đã có bao nhiêu người hi sinh, nhưng hiện tại lại có chút do dự!

Trong mắt Thủy Nguyệt Linh loé lên tia trào phúng rồi biến mất, khẽ cười hỏi, “Thừa tướng đại nhân muốn ta tự sát hay là rời đi?” Có lẽ là tự sát? Rời đi? Ngược lại sẽ khiến Hiến Viên Mị không để ý tới triều chính mà chỉ lo tìm nàng, không phải là mất nhiều hơn được hay sao! A... Vị thừa tướng đại nhân này quả thật rất yêu nước! Có điều cũng chưa thể nói là hết lòng vì vua?

Đoàn Mộc Hiến sững sốt một chút, không khỏi nhìn nàng một cái, nhưng cái gì cũng không nhìn ra như cũ, thật ra thì trong lòng hắn rất nghi ngờ, dựa vào tính tình của bệ hạ làm sao có thể sùng ái một nữ nhân? Nhưng hắn cũng chỉ nghi ngờ mà thôi, bởi vì hắn tin tưởng bệ hạ sẽ có chừng mực, nhưng mà cũng chưa từng nghĩ tới bệ hạ sẽ trở thành như vậy, ngay cả hắn cũng hoài nghi có phải đầu óc bệ hạ bị mê hoặc hay không, nếu không sao lại có thể thay đổi lớn như vậy?

Thủy Nguyệt Linh nhìn thấy sự do dự trong mắt hắn, trong mắt tràn đầy vẻ cân nhắc, đặt khuỷu tay lên bàn gỗ, tay nhỏ bé chống đầu, bày ra một bộ dáng lười biếng, nhìn Đoàn Mộc Hiến nói, “Thừa Tướng đại nhân, người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta?”

Đoan Mộc Hiên đè nén sự do dự trong lòng, nghiêm nghị nói, “Vi thần hi vọng nương nương biến mất vĩnh viễn!”

Mí mắt Thuý Nguyệt Linh rũ xuống, đột nhiên hỏi, “Đoan Mộc Hiên, ngươi thật sự là người của Mị?” Nàng nhớ Như Nhi từng nói qua, vị Thừa tướng đại nhân và Đại tướng quân Thạch Tu đều là thân tín của bệ hạ, nhưng mà có thân tín như vậy sao? Vị Thừa tướng đại nhân này dường như chỉ trung thành với quốc gia chứ không phải là Hiên Viên Mị!

Đoan Mộc Hiên hiểu ý nàng, nhưng chỉ nhàn nhạt nói, “Ta đây cũng chỉ vì muốn tốt cho bệ hạ!”

Khoé miệng Thuý Nguyệt Linh giễu cợt giương lên, “Làm sao ngươi biết được?”

“Nếu bệ hạ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ mất lòng dân, mặc dù năng lực của bệ hạ hơn người, khả năng mất đi giang sơn cũng rất lớn!”

“Giang sơn... Thật sự quan trọng như vậy?” Ở trong lòng Thượng Quan Lăng, giang sơn là quan trọng nhất, nhưng nàng cảm nhận được, ở trong lòng Hiên Viên Mị, giang sơn không quan trọng như vậy!

Hiên Viên Mị mang đến cho người khác cảm giác rằng cho dù hắn không có thân phận gì, hắn vẫn là một vương giả như cũ!

Ánh mắt Thuý Nguyệt Linh lộ ra một vẻ dịu dàng, trầm trầm nói, “Làm sao ngươi biết được giang sơn là thứ hắn muốn?”

Đoan Mộc Hiên ngẩn ra, dịu dàng trong mắt nàng cho hắn biết được, nữ nhân này yêu bệ hạ thật lòng!

Đoan Mộc Hiên không trả lời vấn đề của nàng, mà chỉ nói, “Nếu nương nương thật sự yêu bệ hạ, vậy cũng nên suy nghĩ vì bệ hạ!”

Thuý Nguyệt Linh cười cười, “Nói cho cùng, Thừa tướng đại nhân chỉ muốn ta chết, có đúng không?” Thuý Nguyệt Linh khẽ vuốt mu bàn tay, chậm rãi nói, “Từ xưa đến giờ hồng nhan hoạ thủy chỉ là cái cớ của những tên hôn quân ngu ngốc vô năng mà thôi, đáng tiếc người đời quá ngu muội, chưa từng động não để suy nghĩ, người khác nói cái gì thì nghe cái đó!”

Trong lòng Đoan Mộc Hiên khẽ động, nhưng sau đó ánh mắt liền trở nên bén nhọn, “Nương nương muốn nói đây là lỗi của bệ hạ, người không có liên quan đến việc này?”

Thuý Nguyệt Linh xem đó là chuyện đương nhiên mà nói, “Không phải sao? Ta cũng không có ép hắn yêu ta!”

Đoan Mộc Hiên lạnh lùng nhìn nàng, trong lòng rất bất mãn đối với biểu hiện của nàng, “Vi thần cho rằng nương nương yêu bệ hạ, xem ra là vi thần đã nhìn lầm!”

Thuý Nguyệt Linh không hề cảm thấy ngại ngùng một chút nào, dĩ nhiên mà nói, “Ta thương hắn nha! Nhưng mà ta không cảm thấy bản thân đáng chết!”

“Nếu nương nương yêu bệ hạ, sao lại nhẫn tâm để hắn gánh vác tội danh hôn quân?”

Ánh mắt Thuý Nguyệt Linh nhìn về nơi xa xăm, nhẹ giọng nói, “Ta rất ích kỷ, ta từng cho rằng yêu một người chỉ cần hắn tốt là tốt rồi, nhưng mà nếu hắn thật sự yêu ta, ta không tốt làm sao hắn có thể tốt được?”

Nhìn vẻ mặt có chút mờ mịt của nàng, bàn tay dưới ống tay áo của Đoan Mộc Hiên không tự chủ được mà nắm chặt, trong lòng có một cảm xúc không tên đang dần lên men.

Thuý Nguyệt Linh thu hồi tầm mắt, đi tới trước mặt Đoan Mộc Hiên, cúi người tới gần nhìn hắn, khẽ cười nói, “Còn về ý nghĩ của Thừa tướng đại nhân mà nói, ta không thích, ta thu hồi lời ta đã từng nói, các phu nhân ở phủ thừa tướng chắc chắn sẽ không hạnh phúc!”

Đoan Mộc Hiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt, trong mắt có chút tức giận.

“Các ngươi đang làm gì vậy?” Giọng nói rất bình tĩnh, nhưng mà cho dù là ai nghe cũng có thể cảm nhận được, đây là sự im lặng trước cơn thịnh nộ.

Thuý Nguyệt Linh ngồi dậy, liếc mắt nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Hiên Viên Mị, nhú mày một cái.

Hiên Viên Mị nhìn nàng một cái, sau đó nhìn về phía Đoan Mộc Hiên, lạnh lùng nói, “Đi ra ngoài!”

Trong lòng Đoan Mộc Hiên cả kinh, hắn cảm nhận được sát ý của bệ hạ rất rõ ràng, mà sát ý kia quả thật nhắm vào hắn, không ngờ ở trong lòng bệ hạ nữ nhân này có trọng lượng nặng như vậy! Nếu nàng thật sự chết, sợ rằng không ai có thể chịu được hậu quả, hiện tại đột nhiên hắn cảm thấy có chút may mắn!

Nếu không phải Thuý Nguyệt Linh ở Ngự Thiên Điện hắn cũng không cần tự mình đến một chuyến, may mắn là hắn chưa tìm người đến trực tiếp ám sát nàng!

Thở dài một tiếng, cúi chào một cái, cung kính lui ra, hắn đi nhầm một bước rồi!

Hiên Viên Mị nhìn Thuý Nguyệt Linh một cái, sau đó xoay người bỏ đi, nhưng trong mắt hừng hực lửa ghen cùng lửa giận!

Chương 30: Đồ đệ thần y

Nhìn bóng dáng đang đi xa, khoé miệng Thủy Nguyệt Linh từ từ gợn lên, hẳn không có ép buộc nàng nữa, mà là tin tưởng nàng, chỉ là thấy hình ảnh như vậy, sợ rằng trong lòng hẳn không có thoải mái!

Suy nghĩ của Thủy Nguyệt Linh cũng không sai, bây giờ Hiên Viên Mị đang lửa giận ngút trời, vị chua trên người hẳn có thể xông chết người! Hai tay chặt chẽ nắm thành quyền, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, bây giờ hẳn không dám tới Ngự Thiên Điện, nếu không hẳn sợ rằng bản thân trong lúc quá xúc động sẽ bóp chết nữ nhân đó!

Nhìn sắc trời một chút, Thủy Nguyệt Linh gấp một cái, miễn cưỡng leo lên giường, thần sắc trong mắt hết sức nguy hiểm, Hiên Viên Mị! Nếu bởi vì giận dữ nàng mà dám làm ra chuyện gì không nên làm, thì đừng trách nàng!

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên có cảm giác bị ôm vào một lồng ngực ấm áp, nghe thấy hơi thở quen thuộc, Thủy Nguyệt Linh mở mắt ra, lại thấy Hiên Viên Mị chỉ ôm nàng, nhắm mắt, không thêm đề ý đến nàng.

Thủy Nguyệt Linh cảm thấy có chút buồn cười, đưa tay vuốt gương mặt tuấn tú của hắn, “Vẫn còn tức giận sao?”

Hiên Viên Mị hừ nhẹ một tiếng, cánh tay ôm chặt nàng, vẫn không có mở mắt ra, Thủy Nguyệt Linh cười cười, dính sát trước ngực hắn, từ từ ngủ.

Một hồi lâu, cho đến khi tiếng hít thở nhẹ nhàng từ trong ngực truyền đến, Hiên Viên Mị mới mở mắt ra, nhẹ vuốt gương mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của nàng, đôi mắt tràn đầy vẻ quyết tâm, “Thủy Nhi, nàng chỉ có thể là của ta, ai cũng không được giành!”

“Bệ hạ, có người tự tiện xông vào lãnh cung, đã bị bắt!”

Trong cung chỉ cần có một chút biến động nhỏ, cũng sẽ khiến mọi người khẩn trương, tiếng ồn ào phía ngoài đánh thức Thủy Nguyệt Linh, mở mắt ra liền bắt gặp đôi mắt hẹp dài, trong lòng khẽ động, nghĩ cái gì thì làm đó, ngẩng đầu hờn lên đôi môi mỏng nhợt nhạt.

Khó chịu trong lòng Hiên Viên Mị biến mất trong nháy mắt hầu như là không còn, giữ chặt cái ót của nàng, lưỡi linh hoạt thần tốc tiến vào, bàn tay nóng như lửa dao động trên thân thể trần truồng của nàng, Thủy Nguyệt Linh khẽ run, suy nghĩ trong đầu có chút hỗn loạn, hẳn lột sạch quần áo của nàng lúc nào?

Tay nhỏ bé không kìm chế được mà dao động trên lồng ngực nở nang săn chắc của hắn, không khí dần dần nóng lên, tình huống có chút mất khống chế.

Lúc này, người bẩm báo ngoài cửa thấy bên trong không có phản ứng, nghĩ rằng người bên trong không nghe thấy, bẩm báo thêm lần nữa, “Bệ hạ, có người tự tiện xông vào lãnh cung, đã bắt được!”

Thủy Nguyệt Linh thoáng tỉnh táo, vội vàng đẩy người trên người ra, há miệng thở dốc, tại sao lại như vậy? Nàng chỉ muốn hôn hắn một cái mà thôi!

Về mặt Hiên Viên Mị trở nên u ám, trong mắt mang theo sát ý, người bên ngoài tự dưng bị một trận lạnh run, trong lòng có chút nghi ngờ, “Trời như vậy sao lại cảm thấy lạnh nhỉ?”

Thấy Thủy Nguyệt Linh im lặng không nói, trong lòng Hiên Viên Mị có chút không thoải mái, nàng đang hỏi hận sao? Hẳn vốn tưởng rằng nàng có chút động lòng đối với hắn, chẳng lẽ là hắn nghĩ sai? Mị mất cựa xuống, trong mắt có chút thất vọng, nhưng sự kiên định lại càng nhiều hơn, hẳn cũng không tin rằng cả đời này nàng sẽ không yêu hắn!

Mà Thủy Nguyệt Linh đang suy nghĩ, lực hút của Hiên Viên Mị đối với nàng quá lớn, theo như tình huống khi nãy cho thấy, hậu cung còn chưa xảy ra vấn đề, chỉ sợ rằng nàng đã đánh mất tim của mình trước! Hiện tại lý trí còn dư lại cũng không nhiều lắm, không biết còn có thể kiên trì được bao lâu!

“Thủy Nhi, muốn đi xem sao?” Vừa hỏi vừa hôn nhẹ lên khoé môi nàng.

Thủy Nguyệt Linh khẽ lên tiếng, không có đẩy hắn ra, đơn giản là không muốn, nàng thích hắn hôn! Ánh mắt Hiên Viên Mị lộ ra ý cười, nhìn dáng vẻ dường như có chút hưởng thụ của nàng, trong lòng xác định, nàng không phải là không có tình cảm đối với hắn, trong lòng cũng bởi vì suy nghĩ đó mà vui vẻ.

Nhìn người trước mắt, Hiên Viên Mị cười mà không cười, trông mắt thâm thúy có vẻ bí hiểm, “Đoạn Tường, đồ đệ của thần y?” Người đang nhếch nhác nằm trên đất chợt ngẩng đầu nhìn hắn, dường như không ngờ tới Hiên Viên Mị sẽ biết được thân phận của hắn.

Đồ đệ của thần y? Trần phi là cháu ngoại của thần y, người này tự tiện xông vào lãnh cung có lẽ là vì cứu Trần phi!

Nhìn bộ dạng suy tư của nàng, Hiên Viên Mị hôn trán nàng một cái, giải thích, “Hắn chính là tên gian phu, ta mới vừa lấy được tin tức, còn chưa kịp nói

cho nàng biết!”

Đoạn Tường là đệ tử của thần y Mông Lê, là đệ tử tâm đắc nhất của Mông Lê, ngược lại Trần phi thân là cháu ngoại của Mông Lê nhưng lại không có thiên phú gì đặc biệt, cũng không cảm thấy hứng thú với y thuật, bởi vì mất cha mẹ từ nhỏ, cho nên Mông Lê rất sủng ái nàng, cũng không muốn miễn cưỡng nàng.

Trần phi cùng Đoạn Tường cùng nhau lớn lên từ nhỏ, Đoạn Tường vẫn luôn thích Trần phi, nhưng mà Trần phi chỉ xem hắn là ca ca! Trong một lần Hiên Viên Mị xuất cung vô tình gặp Trần phi, nhiều lần thăm dò, mới biết được Hiên Vĩ Mị là hoàng đế Huyền quốc, sau đó Trần phi liền sử dụng mọi biện pháp để vào cung, Đoạn Tường cố đè nén đau lòng giúp nàng hoàn thành tâm nguyện, nhưng mà để có thể nhìn thấy nàng, hắn cũng vào cung làm thị vệ.

Hắn cố gắng đè nén tình cảm trong lòng, chỉ cần nhìn thấy nàng hạnh phúc là tốt rồi, nhưng mà Hiên Viên Mị vốn không có một chút tình cảm nào với Trần phi, hắn cũng thấy đau lòng, cũng phát hiện tình cảm của hắn càng ngày càng mất không chế!

Đêm đó nhìn thấy Hiên Viên Mị cầm sách thuốc đi ra khỏi Lệ Trần cung, sách thuốc gốc đó hắn biết, sư phụ vốn định truyền cho hắn, nhưng mà hắn lại cự tuyệt, bởi vì hắn cảm thấy đây là đồ của nàng, đồ vật quý trọng như vậy, nàng lại có thể cho Hiên Viên Mị?

Lửa giận mãnh liệt cùng với lửa ghen thiêu đốt lý trí hắn, bước chân mất khống chế mà đi về phía Lệ Trần Điện, lại thấy nàng đang ngồi ngơ ngác, với vẻ mặt thất vọng, cả cung điện chỉ có một mình nàng, nhất định là nàng cho rằng Hiên Viên Mị muốn qua đêm ở chỗ này mới kêu người hầu đi ra ngoài! Đồ kỳ ỳ ăn mòn trái tim hắn, vì vậy hắn hạ huyệt được đối với nàng.

Ngay lập tức hắn liền cảm thấy hối hận, nhìn dáng vẻ vui mừng của hắn khiến nàng không dám đến gần, trong lòng đau lòng cùng với ghen tỵ, tới khi hắn kịp thời phản ứng thì hai người đã trần truồng nằm trên giường, hắn muốn dừng lại, hắn biết làm như vậy sẽ hại nàng, nhưng nhìn bộ dáng thẹn thùng quyến rũ của nàng, thân thể mềm mại trắng như tuyết kích thích hắn, làm cho hắn muốn dừng mà dừng không được.

Sau khi hắn hoảng hốt mà mặc quần áo vào, thận trọng chạy ra khỏi Lệ Trần cung, nom nớp lo sợ mấy ngày cũng không thấy chuyện gì xảy ra, hắn nghĩ rằng chuyện này sẽ qua đi như vậy, nhưng không hề nghĩ tới nàng lại có thể mang thai, mà ngày đó hắn lại ở bên ngoài cung, không hề biết chuyện này.

Đoạn Tường oán hận nhìn chằm chằm Hiên Viên Mị, giọng nói bởi vì đau đớn mà có chút khàn khàn, “Hiên Viên Mị, nàng yêu người như vậy, sao người lại không biết quý trọng nàng?”

Hiên Viên Mị nhú mày, lạnh lùng nói, “Có liên quan đến trẫm sao?”

“Người...Khụ khụ...” Ho khan một cái, vốn là người bị thương nặng, bị kích động liền ho ra một ngụm máu tươi, “Người quá lạnh huyết! Người sẽ phải nhận báo ứng!”

Ánh mắt Thủy Nguyệt Linh trở nên lạnh lẽo, nhìn người trên đất, khẽ cười nói, “Hèn chi Trần phi phải chịu báo ứng!”

“Người...”

“Không phải sao? Nàng chẳng quan tâm đến tình cảm của người, người lãnh huyết như vậy, dĩ nhiên phải nhận lấy báo ứng!”

Khoé miệng Hiên Viên Mị không ngừng giơ lên, nàng đang bảo vệ hắn! Tầm mắt rơi vào người trong ngực, dịu dàng trong mắt càng sâu.

“Mị, si tình như vậy, rất cảm động đúng không?”

Mặc dù không biết nàng muốn làm cái gì, nhưng mà Hiên Viên Mị vẫn phối hợp gật đầu, Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn hắn, “Người ta si tình như vậy, người nhất định không đành lòng chia rẽ người ta, có đúng không?”

Hiên Viên Mị lại gật đầu một cái, vẻ mặt Thủy Nguyệt Linh tràn đầy ý cười nói, “Vậy để cho hắn đi phụng bồi Trần phi có được không?”

Tiêu Mặc âm thầm lui về sau một bước, thì ra nương nương cũng ác như vậy!

Trong mắt Hiên Viên Mị lộ ra nụ cười, “Tiêu Mặc, đưa vào lãnh cung!” Đoạn Tường cũng không giãy dụa, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng là tốt rồi, hiện tại hắn chỉ muốn nhìn thấy nàng!

Kết quả là, trong lãnh cung lại phá lệ mà có thêm một người đàn ông, cuối cùng nghe nói Đoạn Tường cùng Trần Phi đều điên rồi, bởi vì Trần phi không chịu nổi những hình phạt kia cũng không thể nào chấp nhận sự thật, mà Đoạn Tường lại không chịu nổi hận ý của nàng, hơn nữa mỗi ngày đều nhìn thấy nàng bị dụng hình, bản thân lại hoàn hảo không hề bị gì, áy náy, hối hận, hành hạ hắn đến điên rồi! (-.- cách trừng phạt này cũng quá biến thái rồi!)

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Cầu xin

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của Hiên Viên Mị, Thủy Nguyệt Linh cảm thấy không biết nói gì, hẳn cũng dễ thỏa mãn quá chứ! Nhưng trong lòng nhin được vui sướng bởi vì hẳn vui sướng!

“Mị, tại sao ngươi không có hoàng tử?” Nàng đã chắc chắn hẳn không phải không được, nhưng mà hẳn lên ngôi nhiều năm như vậy tại sao vẫn không có hoàng tử hay công chúa, không thể không làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ!

Hiên Viên Mị nhìn nàng một cái, thấy nàng không có giận hờn, mới lên tiếng, “Ta không muốn thì sẽ không có!”

Uống thuốc sao? “Nếu như có người động tay động chân thì phải làm sao?” Dù sao hoàng tử cũng là một thủ đoạn để tranh thủ tình cảm, ai cũng muốn mẫu bằng tử đất*! [*mẹ sang nhờ con]

Hiên Viên Mị biết nàng hiểu lầm, giải thích, “Không phải là dùng thuốc!” Trầm ngâm một chút, nói, “Thủy Nhi, chuyện này sau này ta sẽ nói cho ngươi biết có được không?”

Thủy Nguyệt Linh nhủ mảy, mặc dù có chút tò mò, nhưng mà hẳn không muốn nói thì thôi!

Trên giường lớn màu đen, Thủy Nguyệt Linh nhắm hai mắt bị Hiên Viên Mị đè ở dưới thân, trên mặt đỏ ửng, nhìn qua rất là mê người.

“Hiên Viên Mị, ngươi buông ta ra!” Thủy Nguyệt Linh có chút tức giận quát hẳn.

Hiên Viên Mị cười giống như con mèo đã ăn cắp được cá, ngón tay khẽ vuốt lên gương mặt nàng, giọng nói cũng mang theo ý cười, “Thủy nhi, mở mắt ra nhìn ta một chút xem sao!”

Thủy Nguyệt Linh hừ lạnh một tiếng, vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, chính là không muốn nhìn hẳn, người đàn ông này vốn là yêu nghiệt, sở trường của hẳn là dụ dỗ nàng! Cũng chỉ vì tính lại nhìn thấy gương mặt đó, sau đó hai người liền lẫn lộn thành một đoàn, thiếu chút nữa súng đã cướp cò, nếu như không phải do hẳn chủ động dừng lại, không chừng nàng đã sớm bị hẳn ăn sạch!

Lúc nào thì định lực của nàng lại kém như vậy? Nhớ ngày đó Thượng Quan Lăng nằm kế bên nàng, cả người nàng liền không được tự nhiên, mà bây giờ chỉ cần không có người đàn ông này bên cạnh, nàng liền cảm thấy không thoải mái!

Hơn nữa nàng một chút cũng không có bài xích việc xảy ra quan hệ với hẳn, thất bại nhất chính là, nàng nhớ tới thời điểm lần đầu tiên hẳn đụng tới nàng, nàng cũng không có cảm giác chán ghét, điều này thật sự rất không bình thường!

“Thủy Nhi...”

Âm thanh ma quỷ...Đó là âm thanh ma quỷ...

“Thủy Nhi...”

Thủy Nguyệt Linh khóc không ra nước mắt, có thể đừng gọi nàng dịu dàng như vậy được không? Tình huống hiện tại của bọn họ rất dễ xảy ra chuyện không may được không?

“Ai...”

Nghe tiếng thờ dài thất vọng truyền vào tai, Thủy Nguyệt Linh chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy gương mặt đang cười của hẳn, trừng mắt liếc hẳn một cái, tức giận nói, “Còn không đi làm triều!”

“Nàng hôn ta một cái đi!”

Thủy Nguyệt Linh bĩu môi, ngẩng đầu hôn lên môi hẳn, “Nhanh đi!” Nếu không nàng thật sự trở thành hồng nhan họa thủy mất, nhưng mà phiền toái cũng không nhiều lắm!

Hiên Viên Mị không ngờ rằng nàng dứt khoát như vậy, nhìn bộ dạng quyến rũ của nàng, ánh mắt tối sầm lại, thân thể lại đè ép trên người nàng, khàn khàn nói, “Thủy Nhi, hôm nay ta có thể không làm triều được không?”

“Không được!” Nàng đương nhiên cảm thấy vật cứng nóng bỏng, không được tự nhiên đang xê dịch trên thân thể, ngược lại trong mắt không hề có vẻ xấu hổ, nhưng mà lại im lặng suy nghĩ.

Hiên Viên Mị nhủ mảy, hẳn quá vội vàng sao? Thờ dài một tiếng, chuẩn bị đứng dậy, lại bị Thủy Nguyệt Linh kéo lại.

Đưa tay khẽ vuốt gương mặt tuấn mỹ của hẳn, Thủy Nguyệt Linh nghiêm túc nói, “Mị, cho ta chút thời gian được không?” Nàng không muốn thấy hẳn bất an, nhưng mà bây giờ nàng không có khả năng cam kết cho hẳn cái gì!

Ánh mắt Hiên Viên Mị lộ ra ý cười, hôn một cái lên miệng nhỏ của nàng, “Được!” Ít ra nàng đang thử tiếp nhận hẳn!

“Nương nương, Liễu đại nhân cầu kiến!”

Liễu đại nhân? Vị kia à? Chắc sẽ không tới bắt nàng đi tự sát chứ? Vươn vai lười biếng duỗi lưng một cái, dù sao Hiên Viên Mị cũng chưa trở về, có

chút nhàm chán, gặp thì gặp!

Sau khi Hiên Viên Mị lâm triều sẽ tới ngự thư phòng, nhanh chóng xử lý hết tấu chương sau đó liền trở về Ngự Thiên Điện đeo bám Thủy Nguyệt Linh, mục tiêu của hắn chính là lâu ngày sinh tình! (=)) Tội Mị ca quá)

“Vi thần tham kiến nương nương!” Vị Liễu đại nhân này không có vô lễ giống vị đại Thừa tướng kia, cung kính mà quý gồi hành lễ.

“Liễu đại nhân, mời đứng lên!” Nàng đã gặp Liễu đại nhân này, lúc đó linh hồn của nàng đang rời khỏi xác, phụ thân của Hi phi trước kia bị hoàng hậu hãm hại bị đẩy lãnh cung, Binh Bộ Thị Lang Liễu Nghị.

Liễu Nghị không có đứng dậy, mà cầu xin nói, “Cầu nương nương cứu con gái của hạ thần!” Mặc dù hoàng hậu nương nương không có hại Hi phi mất đi tính mạng, như mà hắn đã nghe qua lãnh cung kinh khủng đó, nếu như không cứu hi phi ra ngoài, sợ rằng nàng...

Thì ra là tới nhờ vả! Thủy Nguyệt Linh cũng không có đỡ hắn đứng dậy, khoé miệng mang theo nụ cười thân nhiên hỏi, “Liễu đại nhân nói lời này là có ý gì?” Nhưng trong lòng nghĩ, ở lãnh cung lâu như vậy, sợ rằng không chết cũng bị điên rồi sao!

Mặc dù nàng không có đi xem qua, nhưng mà nghe nói lãnh cung kia quả thật rất đáng sợ! Có nên dành thời gian tới xem một chút không nhỉ?

Liễu Nghị kích động kể hết mọi chuyện, sau đó liền cúi đầu sát đất, “Nương nương, cầu xin người cứu con gái ta, con gái ta bị oan!”

“Liễu đại nhân, người làm vậy không phải làm làm khó ta hay sao? Quân vô hí ngôn, bệ hạ tự mình hạ lệnh đẩy Hi phi vào lãnh cung, hiện tại làm sao có thể thả nàng ta ra?” Xin lỗi, nàng chưa từng có lòng thương hại!

Không phải bất cứ chuyện gì cũng đều có cơ hội sửa sai, nếu sớm biết có hôm nay thì lúc đầu đừng làm vậy! Ban đầu hắn chủ động đưa nữ nhi vào cung không phải vì quyền thế hay sao?

“Van cầu nương nương, nếu nương nương chịu mở miệng, bệ hạ nhất định sẽ đồng ý!”

Sự thật đúng là như vậy! Nhưng mà Thủy Nguyệt Linh chỉ nhìn người trên đất, cười lạnh nói, “Liễu đại nhân cũng nghĩ rằng bệ hạ bị ta mê hoặc, chuyện gì cũng sẽ nghe ta?”

Thân thể Liễu Nghị cứng đờ, “Không phải vậy, nương nương, lão thần chỉ muốn nương nương ở trước mặt bệ hạ nói vài lời giúp con gái của ta mà thôi, bệ hạ sùng ái nương nương như vậy, có lẽ sẽ đáp ứng!”

Lời nói của Liễu Nghị có ý nịnh hót, nhưng mà Thủy Nguyệt Linh hết lần này tới lần khác không để bản thân bị đẩy vào thế bị động, qua vẻ mặt và ánh mắt né tránh của hắn, liền có thể thấy được, ở trong mắt vị Liễu đại nhân này, nàng cũng chỉ là hồ ly tinh mê hoặc quân vương!

Thủy Nguyệt Linh chế nhạo cười một tiếng, “Liễu đại nhân, người không biết hồ ly tinh đều rất tà ác sao? Nếu như ta là hồ ly tinh, đương nhiên sẽ không có cái thứ gọi là lòng đồng tình!”

Sắc mặt Liễu Nghị trắng nhợt, “Không phải vậy, nương nương, vi thần không có ý nghĩ như vậy!”

Lúc này Hiên Viên Mị đi vào, nhìn thấy một trận đầu khẩu như vậy, nhú nhú mày, đi tới ngồi xuống, sau đó ôm Thủy Nguyệt Linh vào trong ngực, để cho nàng ngồi lên đùi hắn, ôn nhu hỏi, “Sao vậy?”

Liễu Nghị sửng sốt, hắn chưa từng thấy bệ hạ có vẻ mặt dịu dàng như vậy, trong lòng lại tin lời đồn thêm vài phần, nhưng mà hiện tại hắn chỉ muốn cứu con gái của mình.

Lần nữa dập đầu về phía hai người, nhưng mà cũng không mở miệng cầu xin Hiên Viên Mị, mà là cầu xin Thủy Nguyệt Linh, “Nương nương, ta van cầu người, buông tha cho con gái ta!”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh có chút bức mình, lời nói của hắn giống như là nàng không chịu buông tha cho nữ nhi của hắn! Cảm thấy Thủy Nguyệt Linh không vui, Hiên Viên Mị lạnh lùng nói, “Lui ra!”

“Nương nương... Van cầu người...”

Ánh mắt Hiên Viên Mị lạnh lẽo, “Lôi hắn ra!”

“Nương nương... Nương nương...” Âm thanh càng lúc càng xa.

“Thủy nhi...”

Nhìn thấy lo lắng trong mắt hắn, Thủy Nguyệt Linh cười cười, “Ta không sao, chỉ là người không liên quan mà thôi!” Không đáng để bận tâm!

Dao phi nghĩ tới nghĩ lui, chuẩn bị mạo hiểm đi tới Ngự Thiên Điện cầu kiến Hiên Viên Mị, đúng lúc gặp Liễu Nghị ngoài cửa điện, trong lòng suy tính một phen, liếc nhìn Ngự Thiên Điện, thay đổi chủ ý, xoay người rời đi, căn dặn cung nữ sau lưng, “Mời Liễu đại nhân tới Ngọc Dao Điện!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Giao dịch

Thủy Nguyệt Linh nhanh chóng thờ không nổi, đưa tay khẽ đẩy nhẹ Hiên Viên Mị, ý bảo hấn buông nàng ra, Hiên Viên Mị lại liếm liếm ở môi nàng mà không chịu buông ra.

Thủy Nguyệt Linh mềm nhũn mà nằm thờ dốc trước ngực hấn, cánh tay trượt từ trên cổ xuống ôm hông của hấn, thờ hồn hèn hỏi, “Sao ta lại cảm thấy người làm hoàng đế dường như rất rảnh rỗi?” Lại có thể có nhiều thời gian dính chung một chỗ với nàng như vậy, cũng khó trách người khác coi nàng là hồ ly tinh!

“Thủy Nhi không thích ở chung một chỗ với ta sao?”

Nghe giọng nói của hấn có chút oan ức, làm Thủy Nguyệt Linh khẽ cười ra tiếng, cọ cọ ở trước ngực hấn, thật thà nói, “Thích!”

Cánh tay Hiên Viên Mị siết chặt, chế trụ cái ót của nàng thêm lần nữa, hai người cùng trầm mê trong hơi thở của đối phương, không có để ý tới một ánh mắt ghen ghét trong chỗ tối.

Liễu Nghị đi theo cung nữ vào Ngọc Dao Điện, trong lòng có chút lo lắng, không biết Dao phi tìm hấn có việc gì?

“Vi thần tham kiến Dao phi nương nương!”

“Liễu đại nhân đứng lên đi, ban thưởng ngồi!”

Liễu Nghị thấp thòm không yên mà ngồi xuống, dè dặt hỏi, “Không biết nương nương tìm vi thần có việc gì?”

Dao phi cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi, “Không biết Liễu đại nhân đến Ngự Thiên Điện có việc gì?” Mặc dù cũng đoán được một chút, nhưng mà nàng cũng không dám khẳng định, dù sao chuyện cũng đã qua lâu rồi, lúc trước cũng không thấy Liễu Nghị có bất kỳ hành động nào!

Liễu Nghị cũng không dám giấu diếm, hơn nữa cũng không phải là chuyện không thể nói, “Vi thần tới cầu xin nương nương bỏ qua cho nữ nhi của ta!”

Nương nương? Dao phi đương nhiên biết hấn nói tới ai, ở Ngự Thiên Điện ngoại trừ nữ nhân của Lăng Đế thì còn ai vào đây? Trong lòng có chút căm hận, bệ hạ vẫn luôn không thích phi tần đụng vào người hấn, nhưng bây giờ lại ở cùng một chỗ với nữ nhân khác!

Thấy sắc mặt của nàng không tốt lắm, Liễu Nghị cũng không biết bản thân xúc phạm nàng ở điểm nào, đang lúc hấn không biết phải làm sao, Dao phi mở miệng nói, “Liễu đại nhân, Bồn cung có thể cứu con gái người, nhưng mà cần người hợp tác!”

Về mặt Liễu Nghị nghiêm túc, hấn hiểu ý của nương nương, nàng ta muốn hấn làm việc thay nàng, nghĩ tới nữ nhi khả ái của hấn, nếu không phải hấn có ý nghĩ không nên có, thì hiện tại con gái hấn sẽ sống rất tốt, là do hấn có lỗi với nàng!

Suy nghĩ một lát, Liễu Nghị gật đầu, “Nương nương có việc gì cần dặn xin cứ nói!”

“Tốt lắm!” Dao phi cười cười, “Thật ra thì cũng không phải là chuyện phức tạp gì, chẳng qua là muốn để cho người truyền mấy câu nói ra ngoài mà thôi!” Hiện tại nàng không dám lộ liễu đối đầu với Thủy Nguyệt Linh, nàng là người thông minh, nàng dĩ nhiên biết không thể đụng vào ranh giới cuối cùng của Hiên Viên Mị!

Nhưng ghen tỵ thường làm cho con người ta trở nên ngu dốt, làm chuyện ngu xuẩn, trong lòng còn nghĩ rằng mình gặp may, đây là chuyện nói sau!

Liễu Nghị vừa đi ra khỏi Ngọc Dao điện, vừa suy nghĩ, chuyện Dao phi muốn hấn làm quả thật không khó, nhưng mà có thể làm như vậy sao? Bệ hạ thật sự có thể phế nữ nhân kia sao? Cho dù không có nữ nhân kia, Dao phi có thể làm cho bệ hạ vui vẻ sao? Nàng ở Hậu cung lâu như vậy, lúc trước không có nữ nhân kia, bệ hạ cũng không có đặc biệt sủng ái nàng! Bệ hạ có thể vì nàng cầu cạnh mà bỏ qua cho Hi nhi sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy hi vọng không lớn, nhưng đây là hi vọng duy nhất, hấn không thể bỏ qua, hấn muốn đền bù tội lỗi của mình!

Mấy ngày sau, lời đồn nhanh chóng truyền ra ngoài, cơ hồ ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết, bệ hạ của bọn họ mang một hồ ly tinh từ Diệp quốc về, hiện tại bệ hạ đã bị hồ ly tinh mê hoặc, ngu xuẩn vô đạo, cứ theo cái đà này, bọn họ sẽ sớm trở thành dân mất nước!

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng chửi rủa, khời nghĩa tiêu diệt hồ ly bay đầy trời, truyền tới tai các vị đại thần, cũng truyền vào cung!

Sáng sớm mở mắt ra, liền thấy sắc mặt khó coi của Hiên Viên Mị, Thủy Nguyệt Linh sờ sờ mặt hấn, lười biếng hỏi, “Ta đắc tội người à?”

Hiên Viên Mị mấp máy môi, ôm chặt nàng, thấp giọng nói, “Thật xin lỗi!” Là tại hấn suy tính không chu toàn, cho nên bây giờ mới có thể xảy ra chuyện như vậy!

Thủy Nguyệt Linh có biết lời đồn đãi gần đây, nhưng mà nàng không để trong lòng, người đời ngu muội, nàng cũng không cần thiết phải ngó ngàng như họ! Chỉ là dường như hấn rất dễ ý!

Cười cười, Thủy Nguyệt Linh hí mắt nói, “Thế nào? Ngươi tính hi sinh ta, để trấn an những người đang tức giận?”

Hiên Viên Mị bắt đầu cau mày, “Thủy Nhi!” Cánh tay ôm nàng không ngừng siết chặt, chưa bao giờ hấn có vẻ mặt nghiêm túc như vậy, “Thủy Nhi, nàng là quan trọng nhất, cho dù có mất đi tất cả, ta cũng sẽ không bao giờ hi sinh nàng!” Hấn cũng không biết nàng bắt đầu trở nên quan trọng như vậy từ lúc nào, nhưng mà hấn biết, nếu như không có nàng, tất cả đều không còn ý nghĩa, thậm chí là sinh mạng dường như cũng dư thừa! Ý nghĩ trong liên khiến cho hấn cả kinh, nhưng cũng không hề bài xích!

Thủy Nguyệt Linh cười, không nhìn được hôn lên cặp môi mỏng đang mím chặt, nàng biết lớp phòng thủ cuối cùng của nàng đã bị hấn phá vỡ, đó là nơi chưa từng có người chạm đến, là nơi yếu ớt nhất trong tim nàng.

Nhìn đôi mắt có chút tối lại của hấn, Thủy Nguyệt Linh nghiêm túc nói, “Mị, ta không quan tâm người khác nói ta như thế nào, ngươi hiểu ý ta không?”

“Ừ.” Hấn biết nàng muốn nói cho hấn biết, nàng không thêm để ý tới người không liên quan, mà hấn cũng không cần để ý, không cần thiết bởi vì những người không liên quan mà phải ảnh hưởng đến bọn họ!

“Bệ hạ...”

Nghe tiếng thúc giục bên ngoài, Thủy Nguyệt Linh nhú mày, hôn lên trên môi hấn, “Nhanh đi vào triều đi! Có nhiều chuyện phiền toái đang chờ ngươi xử lý đây!” Chuyện còn lại chờ hấn trở lại rồi nói! Nếu đã xác định, nàng tính sẽ nói rõ cho hấn biết, không nên để trong lòng hấn phải bất an.

Hiên Viên Mị bắt đầu đi đứng dậy, kéo màn che lại, để cho nàng ngủ thêm một chút, mới để cho một đám tiểu thái giám đi vào, về phần cung nữ, Thủy Nguyệt Linh thấy không vừa mắt, đôi! (chị cũng bá đạo không kém anh =))

Đối với ham muốn chiếm giữ của nàng, Hiên Viên Mị vô cùng cao hứng, đương nhiên nàng nói cái gì hấn sẽ làm cái đó!

Trong triều đình, Hiên Viên Mị lười biếng ngồi ở trên long ý, nhếch miệng nở nụ cười thị huyết lạnh như băng, tin đồn truyền đi nhanh như vậy, cho dù là ai cũng biết được là có người cố ý làm!

Đại thần bên dưới ngoại trừ Đoàn Mộc Hiên, tất cả đều quỳ xuống, cùng lên tiếng nói, “Xin bệ hạ nghĩ lại!”

Đoàn Mộc Hiên liếc nhìn người ngồi trên ghế rồng, im lặng không nói, cũng không có bất kỳ hành động nào, hấn đã ý thức được tầm quan trọng của nữ nhân kia đối với Hiên Viên Mị, khuyên cũng không được, cần gì phải lãng phí sức lực?

Nhìn một đám người đang quỳ xuống, Hiên Viên Mị cười lạnh, “Chư vị ái khanh đây là muốn uy hiếp trẫm sao?”

“Bệ hạ, chúng thần cũng là vì bệ hạ, vì Huyền quốc, nếu bệ hạ không xử tử yêu nghiệt đó, chúng thần quyết không đứng dậy!”

Xử tử? Trên người Hiên Viên Mị hiện lên sát ý, trong mắt chợt loé lên vẻ thị huyết, âm u lạnh lẽo nói, “Nếu ái khanh thích xử tử như vậy, trẫm sẽ thành toàn cho ngươi!” Một chuông chém ra, người vừa mới mở miệng “Phụt” một cái phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất mà chết.

Chúng đại thần run rẩy một trận, không dám nhiều lời nữa, nhưng vẫn không có ai đứng lên như cũ! Liễu Nghị nhìn đồng liêu vừa chết, trong mắt loé lên một chút áy náy.

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, nếu muốn quỳ thì cho bọn họ quỳ cho đã!

Không có tới ngự thư phòng, mà trực tiếp đến Ngự Thiên Điện, nhưng nhìn tấm điện không có một bóng người, trong lòng Hiên Viên Mị đột nhiên hoảng sợ, đảo mắt nhìn thấy Như Nhi hôn mê nằm trên mặt đất, trong lòng căng thẳng, nàng đã đi rồi sao? Ngay lúc mà hấn cho rằng nàng yêu hấn, ngay lúc mà hấn buông lỏng cảnh giác?

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Công chúa tiên tộc

Sau khi Hiên Viên Mị đi, Thủy Nguyệt Linh nằm trên giường một lát, cũng không ngủ được, liền đứng dậy mặc quần áo tử tế, Như Nhi nghe được tiếng vang, tự giác đi vào phục vụ nàng rửa mặt.

Thủy Nguyệt Linh lẳng lặng ngồi trước bàn trang điểm, Như nhi đứng ở sau lưng giúp nàng chải đầu, nhìn sự thay đổi của tấm điện, Thủy Nguyệt Linh nhếch miệng, cái này cũng với cái mà nàng thấy lúc đầu quả thực khác nhau một trời một vực, hề là những gì mà nàng cần dùng tới, Hiên Viên Mị không

nói hai lời liền cho người ta đem toàn bộ vào!

Nhìn gương mặt trong kính, Thủy Nguyệt Linh nhíu mày một cái, hiện tại thân thể này chứa tới hai linh hồn, nếu như nàng đột nhiên biến mất, Mị sẽ ra sao? Còn nàng phải làm như thế nào?

Trong mắt đột nhiên loé lên một vẻ quyết tâm, nàng vốn không phải là người tốt lành gì, đừng nói là hiện tại có Hiên Viên Mị, cho dù không có hắn, nàng cũng sẽ không nhường mạng của mình cho người khác, muốn trách chỉ có thể trách “Thủy Nguyệt Linh” lúc đầu lựa chọn trốn tránh, hiện tại, nàng chắc chắn phải có được thân thể này!

Thủy Nguyệt Linh đang tập trung suy nghĩ, Như Nhi đột nhiên té ngã xuống đất, trong kính xuất hiện một dung nhan tuyệt mỹ, tới khi Thủy Nguyệt Linh hồi phục tinh thần thì đã không thể nhúc nhích.

Nguy hiểm híp híp mắt, trong lòng cực kỳ bức bối, đánh không lại Hiên Viên Mị còn chưa tính, dù sao đó cũng là nam nhân của nàng, nàng cũng không tính là thua thiệt! Bây giờ là thế nào? Một nữ nhân cũng có thể tùy tiện giải quyết nàng, nàng có phải quá vô dụng hay không?

Cô gái phía sau ưu nhã bước tới trước mặt nàng, móng tay thật dài nhẹ nhàng dao động ở trên mặt nàng, khinh thường nói, “Chẳng qua chỉ là một loài người xấu xí đê tiện, hắn lại có thể xem là bảo vật!”

Thủy Nguyệt Linh nhìn thấy ghen tị cùng hận ý trong mắt nàng, trong lòng không ngừng mắng Hiên Viên Mị, nam nhân đáng chết! Đi đâu cũng trâu chọc gây họa đào hoa, nghe ý tứ trong lời nói của nàng, dường như nàng ta không phải là người?

“Bịch”

Thủy Nguyệt Linh bị ném xuống đất, nhìn nữ nhân cao cao tại thượng đang đứng, trên mặt nàng không có chút cảm xúc, mà nàng bình tĩnh làm cho nữ nhân kia bất mãn, trên mặt lộ vẻ tà ác vui vẻ, “Hắn xem ngươi như bảo bối, ngươi nói nếu như hắn nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của ngươi trong ngực nam nhân khác, hắn có thể đau đến không muốn sống hay không?”

Về mặt Thủy Nguyệt Linh vẫn không có cảm xúc gì như cũ, nữ nhân này căn bản là kẻ điên bị ghen tị làm cho choáng váng đầu óc, nói chuyện với nàng ta cũng chỉ là dư thừa!

Nữ nhân tức giận tát một bạt tai lên trên mặt nàng, sau đó cười lạnh nói, “Bây giờ ta sẽ đi tìm nam nhân cho ngươi, yên tâm! Ta sẽ tìm vài người, nhất định có thể thỏa mãn ngươi!”

“Két...” một tiếng, cửa bị đóng lại.

Thủy Nguyệt Linh liếm liếm vết máu ở khoé miệng, trong mắt chợt loé lên sát ý, nhưng mà hiện tại thân thể nàng không thể cử động, bị người ta khống chế, chỉ có thể chờ đợi Hiên Viên Mị tìm được nàng nhanh một chút!

Hiên Viên Mị vô lực ngồi ở trên giường, nghĩ tới từng ly từng tý giữa bọn họ, hắn không tin tình cảm của nàng đối với hắn là giả, nàng sẽ không rời khỏi hắn, nhất định là đã có chuyện xảy ra!

Chợt đứng lên, đi tới bên cạnh Như Nhi, phát tay một cái, Như Nhi từ từ tỉnh lại, nhìn thấy Hiên Viên Mị, nhớ tới chuyện trước đó, nhìn bốn phía một chút, không nhìn thấy bóng dáng của Thủy Nguyệt Linh, liền biết đã xảy ra chuyện!

“Bịch!” quỳ xuống một cái, “Chủ tử, thuộc hạ không tận sức bảo vệ nương nương, tự nguyện chịu phạt!”

Sắc mặt Hiên Viên Mị trầm xuống, “Tra rõ!” Có thể thần không biết quỷ không hay mà tiến vào Ngự Thiên Điện, còn có thể không kinh động bất cứ kẻ nào mà mang Thủy Nguyệt Linh đi, chỉ sợ không phải là người của nhân tộc!

Có điều hắn biết rõ thực lực của Thủy Nhi, người bình thường căn bản không phải là đối thủ của nàng!

“Ành, thông báo Vụ Diệt!”

“Dạ!”

Chờ đợi là đau khổ, về mặt Hiên Viên Mị cực kỳ u ám, trên người tràn đầy sát khí mãnh liệt, không ai dám đến gần nửa bước, nắm chặt hai quả đấm, trong lòng Hiên Viên Mị tràn đầy lo âu và tự trách!

Hắn không dám tưởng tượng nếu Thủy Nhi có chuyện gì thì hắn sẽ như thế nào? Hiện tại hắn rất hận mình, biết bản thân đắc tội không ít người, lại chỉ có thể phớt lờ Như Nhi ở bên cạnh nàng, mặc dù Như Nhi rất xuất sắc, nhưng dù sao nàng ta cũng chỉ là một người bình thường!

Vụ Diệt cũng nhanh chóng chạy tới, nhìn thấy cặp mắt đỏ bừng và đáng sợ của Hiên Viên Mị, sợ hết hồn, không dám trì hoãn, vội vàng nói ra tin tức vừa mới thu được, “Mị, nghe nói công chúa tiên tộc đã xuống nhân gian!”

Lam Phiêu Vũ! Trong mắt chợt loé lên vẻ hung ác, nếu mà Thủy Nhi có chuyện gì, ta sẽ bắt cả tiên tộc chôn theo!

“Chủ tử, có phát hiện!” Nghe vậy, Hiên Viên Mị liền đứng lên đi ra ngoài.

Nhìn người đang nhanh chóng đi đến gần, ánh mắt Lam Phiêu Vũ lạnh lẽo, cười lạnh nói, “Không hổ là Hiên Viên Mị! Ta muốn nhìn một chút, nữ nhân kia đến tốt cùng là có bao nhiêu quan trọng với ngươi!”

“Két...” Cửa bị mở ra, Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu chỉ thấy một mình Lam Phiêu Vũ, trong lòng biết Hiên Viên Mị sẽ tìm tới, dù sao nữ nhân này cũng không có mang nằng ra khỏi cung, nhưng mà về mặt của nằng vẫn không có biểu cảm!

“Hừ! Sao vậy? Không nhìn thấy nam nhân nên rất thất vọng?” Đưa tay bắt lấy tay của Thủy Nguyệt Linh, bàn tay bấm ở trên cổ nằng, cười lạnh nói, “Chúng ta bây giờ phải đi xem một chút, bệ hạ của ngươi yêu ngươi nhiều bao nhiêu?”

Hiên Viên Mị nhìn thấy hai người đi ra, thấy Thủy Nguyệt Linh không có vấn đề gì, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, mà Thủy Nguyệt Linh nhú nhú mày, lo lắng trong mắt chợt loé lên, nằng không biết rốt cuộc nữ nhân này muốn làm gì!

“Hiên Viên Mị, đã lâu không gặp!”

Hiên Viên Mị nhìn về phía nằng, sát ý trong mắt không hề che giấu, lạnh lùng nói, “Thả nằng!”

“A...Ngươi nói thả liền thả, vậy mặt mũi của bốn công chúa phải để ở đâu?” Vừa nói vừa siết chặt cổ tay của Thủy Nguyệt Linh.

Thủy Nguyệt Linh chỉ khẽ nhú mày một cái, Hiên Viên Mị lại khản trương mà nhìn nằng, trong mắt chứa đầy đau lòng, cả người tản ra sát ý tới nỗi Vu Diệc đứng ở bên cạnh cũng lui về phía sau một bước.

Vu Diệc nhìn về mặt bình tĩnh của Thủy Nguyệt Linh, nhú mày, nữ nhân này quả thật rất đặc biệt! Nếu như không phải Mị đã xác định là nằng, thì hẳn cũng có hứng thú!

“Lam Phiêu Vũ, thả nằng ra!” Giọng nói của Hiên Viên Mị lạnh đi vài phần.

Đối với Hiên Viên Mị, thật ra thì Lam Phiêu Vũ có chút sợ hãi, nhưng mà nằng đã sớm bị hận ý cùng ghen tỵ làm mờ lý trí, vốn không nghĩ tới sự trả thù của Hiên Viên Mị!

“Haha...Xem ra ngươi quả thật rất khản trương nha!” Nói xong hận ý trong mắt liền tăng thêm vài phần, về mặt biểu lộ nụ cười ác ý, “Hiên Viên Mị, ngươi ở trước mặt mọi người mà từ hôn, đùa giỡn bốn công chúa không đáng giá một xu, làm bốn công chúa mất mặt, ngươi nói món nợ này nên tính thế nào đây?”

Nghĩ tới việc này, khuôn mặt tuyệt mỹ của Lam Phiêu Vũ có chút vặn vẹo, nằng đường đường là công chúa tiên tộc, đệ nhất mỹ nhân tiên tộc, không phải người nam nhân nào cũng từng li từng tí lấy lòng nằng sao? Hắn lại có thể một chút mặt mũi cũng không cho, lại còn nói loại nữ nhân như nằng không hợp khẩu vị của hắn! Cái dạng nữ nhân nào mới hợp khẩu vị của hắn? Nữ nhân vô dụng xấu xí này sao?

Loại tình cảm ái mộ trong lòng đã sớm hoá thành hận ý, nằng đã từng nói nằng nhất định sẽ khiến hắn hối hận!

Bàn tay không tự chủ mà siết chặt, gương mặt nhỏ nhắn của Thủy Nguyệt Linh bị ngộp thở đến đỏ bừng, nhưng trong mắt vẫn là một mảnh bình tĩnh, nhưng mà nằng bình tĩnh, Hiên Viên Mị lại không bình tĩnh nổi!

“Lam Phiêu Vũ, ngươi dám tổn thương nằng, ta muốn ngươi sống không bằng chết!” Như lời nguyên rủa của ác ma, giọng nói âm lãnh kia khiến cho Lam Phiêu rừng mình một cái, tay không tự chủ nói lòng vài phần.

Ổn định tâm trạng một chút, tay vẫn đặt ở cổ Thủy Nguyệt Linh như cũ, Lam Phiêu Vũ nhìn Hiên Viên Mị cười nói, “Yên tâm! Nằng còn có giá trị lợi dụng, ta sẽ đợi tới khi lợi dụng nằng xong mới giết nằng ta!”

“Cuối cùng ngươi muốn cái gì?” Hiên Viên Mị nắm chặt hai quả đấm, cặp mắt gắt gao nhìn chăm chăm cổ của Thủy Nguyệt Linh, hận không thể bấm bàn tay kia ra thành trăm mảnh!

“Ha ha...Hiên Viên Mị, ngươi có thể làm cho ta mất hết thể diện, hiện tại ta muốn ngươi quỳ xuống nhận lỗi, cũng không phải là quá đáng phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Trông mặt Hiên Viên Mị lộ ra vẻ lạnh lẽo, Lam Phiêu Vũ run lên một cái, lại khôi phục trấn định, “Thế nào? Không muốn? Xem ra ngươi cũng không phải là rất yêu nằng ta! Vậy mạng của nằng liền không đáng giá!” Vừa nói bàn tay vừa từ từ siết chặt.

“Dừng tay!” Đôi mắt Hiên Viên Mị gắt gao nhìn chăm chăm bàn tay đáng ghét, đùi phải từ từ rút, một chân quỳ xuống.

“Mị!” Vu Diệc khiếp sợ nhìn hấn, hấn thật sự quý! Nữ nhân kia quan trọng vậy sao? Đáng giá để hấn bỏ xuống tất cả kiêu ngạo của mình?

Cho dù là quý, trên người của hấn vẫn toát ra hơi thở tôn quý như cũ làm cho người ta cảm thấy hấn vẫn tài trí hơn người, Thủy Nguyệt Linh nhìn hấn, hốc mắt có chút nóng lên, ngực bị đè ép đến phát đau, lại có cảm giác muốn khóc, đã bao lâu nàng chưa từng khóc?

Lam Phiêu Vũ chưa từng nghĩ hấn sẽ thật sự quý xuống, ai mà không biết Hiên Viên Mị cuồng ngạo? Hôm nay lại quý gồi trước mặt nàng vì một nữ nhân, nàng nên cao hứng sao? Tại sao lại chỉ cảm thấy oán hận?

Lam Phiêu Vũ bầm lên người Thủy Nguyệt Linh một cái, sau đó ở sát bên tai nàng hỏi, “Có phải rất cảm động hay không?”

Cuối cùng Thủy Nguyệt Linh cũng có thể mở miệng, cũng chỉ nhân nhạ liếc mắt nhìn Hiên Viên Mị, cười lạnh nói, “Cảm động? Đáng đời hấn! Nếu như không phải do hấn, hiện tại ta đã là hoàng hậu Diệp quốc, chứ không phải là yêu nghiệt người người muốn giết, cũng sẽ không mất đi con của mình!”

Nghe vậy, Hiên Viên Mị nhìn về phía hai mắt của nàng, thấy đôi mắt nàng chứa đầy sự chán ghét, trong lòng run lên, nàng thật sự hận hấn! Hai quả đấm không tự chủ được mà nắm chặt lại, sau đó từ từ buông ra, sẽ không! Hấn không tin nàng không có một chút tình cảm gì đối với hấn!

Lam Phiêu Vũ cười haha, “Hiên Viên Mị không nghĩ tới người cũng có ngày hôm nay! Đây có tính là báo ứng không?”

Vu Diệc nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh, vốn tưởng rằng nàng đang diễn trò, nhưng trong chán ghét cùng khinh miệt rõ ràng trong mắt nàng như vậy! Trong lòng không khỏi tức giận, Hiên Viên Mị làm vậy không đáng! “Nữ nhân này, rốt cuộc người có lương tâm hay không? Mị cũng vì người mới quý xuống, người không có một chút xíu cảm động nào sao?”

Thủy Nguyệt Linh khinh thường nhìn Hiên Viên Mị một cái, sau đó chuyển tầm mắt sáng Vu Diệc, nàng sợ nhìn hấn nhiều hơn một giây nào nữa thì nàng sẽ tiết lộ cảm xúc trong lòng.

“Lương tâm? Trị giá bao nhiêu tiền?” Linh lực trong cơ thể không ngừng đụng nhau, nàng cản trì hoãn thời gian, một chút nữa mới tốt!

“Người...” Vu Diệc thật sự không biết phải nói gì nữa rồi, chưa từng thấy nữ nhân nào tâm địa sắt đá như vậy!

Lam Phiêu Vũ không nhịn được mà quát, “Tất cả câm miệng!” Sau đó nhìn về Hiên Viên Mị phía trên đất, cười lạnh nói, “Hiên Viên Mị, mùi vị thế nào? Người ta vốn không cảm nhận được tình cảm của người!”

Nhưng mà Hiên Viên Mị chỉ lạnh lùng nhìn nàng, “Thả nàng!”

“Thả nàng?” Lam Phiêu Vũ vừa định nói không thể nào, nhưng đang lúc có ý định làm vậy thì đột nhiên thay đổi chủ ý, trong mắt hiện lên một vẻ kỳ dị, “Hiên Viên Mị, ta cũng muốn nhìn một chút xem người có thể vì nữ nhân khinh thường người mà trả giá tới mức nào!”

Nghe vậy, trong lòng Thủy Nguyệt Linh căng thẳng, không biết người nữ nhân điên này lại muốn làm cái gì, muốn thoát khỏi trời buộc, nhưng mà còn thiếu một chút nữa!

Lam Phiêu Vũ đưa tay vẫy một cái, “Keng” một tiếng, trường kiếm của một người thị vệ rơi vào tay Hiên Viên Mị, Lam Phiêu Vũ độc ác cười, “Hiên Viên Mị, ta nhớ rằng người từng tát ta một bạt tai, nếu như hiện tại người tự chặt một cánh tay của mình, ta cũng sẽ không so đo chuyện này với người nữa, ta thả nữ nhân này ra, thế nào?”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh nôn nóng, linh lực trong cơ thể điên cuồng đụng nhau, muốn thoát khỏi trời buộc, nhưng mà luôn bị thiếu một chút!

“Mị, không được!” Bây giờ Vu Diệc thật sự sợ hấn sẽ làm chuyện điên rồ, mắt thấy hấn đưa tay nhặt kiếm trên đất, vội vàng ngăn lại, “Mị, nữ nhân kia căn bản không quan tâm sống chết của người, người còn quan tâm nàng như vậy làm gì? Điềm này không giống người!”

“Cút ngay!” Hiên Viên Mị đẩy hấn ra, thuận tiện điểm huyết đạo của hấn, nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh đang rũ mắt xuống, hấn không tin nàng một chút cũng không có quan tâm hấn!

Cặp mắt Hiên Viên Mị nhìn chăm chú vào Thủy Nguyệt Linh, từ từ giờ thanh kiếm sắt bén lên.

Mắt thấy thanh kiếm sẽ chặt xuống, Thủy Nguyệt Linh không cách nào giả vờ bình tĩnh được nữa, cặp mắt nhìn về phía Hiên Viên Mị, trong mắt tràn đầy lo lắng, “Hiên Viên Mị, người dám!” Tên ngu ngốc này! Biết rõ Lam Phiêu Vũ đùa giỡn hấn, lại còn nghe lời như vậy!

Nhìn về lo lắng trên mặt nàng, khoe miệng Hiên Viên Mị dần giờ lên, không hề che giấu vẻ vui vẻ trong mắt, nàng quan tâm hấn!

Lam Phiêu Vũ nhìn hai người một chút, trong mắt lộ lên chút căm hận, “Rất tốt! Ta lại mếm xú là bị các người lừa!” Tầm mắt bắn về phía Hiên Viên Mị, “Còn chưa động thủ?” Bàn tay bóp ở cổ Thủy Nguyệt Linh siết chặt thêm, “Nếu không động thủ, ta không dám đảm bảo nàng sẽ còn mạng hay không!”

Thủy Nguyệt Linh gắt gao nhìn về phía Hiên Viên Mị, khó khăn mở miệng, “Không cho phép!” Bàn tay trên cổ lại siết chặt thêm một chút, làm cho nàng không cách nào có thể mở miệng nữa, chỉ có thể nhìn hấn, trong lòng không ngừng la hét, không muốn...

Hiên Viên Mị nhìn dáng vẻ đau khổ của nàng, trong mắt tràn đầy đau lòng, chỉ là một cánh tay thôi, nhưng mà không biết nàng có thể ghét bỏ hấn hay không?

Thủy Nguyệt Linh nhìn thanh trường kiếm giờ lên, lộ ra mũi nhọn sắc bén lạnh lẽo làm mắt nàng đau nhói, không muốn...Tròng mắt chợt co rút lại, trong mắt chỉ còn hình ảnh màu đỏ chói mắt...

Lam Phiêu Vũ không ngờ rằng hắn sẽ thật sự làm như vậy, trong lúc nhất thời bị giật mình, lực đạo trong tay vô tình mà nói lỏng không ít.

Thủy Nguyệt Linh “Phụt” một cái phun ra một ngụm máu tươi, mạnh mẽ giải trừ huyết đạo, thừa dịp Lam Phiêu Vũ đang ngẩn người mà chường một cái làm nàng ta bị hôn mê!

Từng bước từng bước đi về phía Hiên Viên Mị, tròng mắt đỏ ửng, tràn đầy sát ý, trên mặt tìm không ra một tia cảm xúc, giống như một tảng băng lạnh lẽo.

Hiên Viên Mị nhìn nàng, trên mặt không có vẻ thống khổ, chẳng qua là gương mặt của hắn không còn một giọt máu, trên trán chứa đầy đặc mồ hôi lạnh.

Đưa tay đỡ Hiên Viên Mị, Thủy Nguyệt Linh nhìn về phía Vu Diệc, lạnh lẽo nói, “Trông chừng nàng, không được giết chết!” Sau đó liền đỡ Hiên Viên Mị biến mất không thấy bóng dáng.

Vu Diệc thần thờ bị nàng gọi trở về, nữ nhân này thật sự rất trấn định, lại có thể để cho hắn nhìn nhầm nàng! Chỉ là hắn cũng tình nguyện nghĩ rằng hắn nhìn nhầm!

Bên trong suối Địa Tâm, Thủy Nguyệt Linh lạnh lùng nhìn vết thương máu chảy đầm đìa của Hiên Viên Mị, tổn thương như vậy, nàng không biết suối Địa Tâm có thể chữa trị được hay không!

Hiên Viên Mị thấy tâm trạng nàng không ổn, hơn nữa hắn cũng không muốn nàng thấy chuyện kế tiếp, vì vậy liền đưa tay điểm huyết ngù của nàng, giữa suối từ từ xuất hiện một giường trong suốt, Hiên Viên Mị cẩn thận đặt Thủy Nguyệt Linh lên giường, suối nước vừa khít bao phủ thân thể nàng.

Sau đó, một ánh sáng chợt loé lên, Hiên Viên Mị biến mất không thấy, trên giường trong suốt, lại có thêm một con tiểu hồ ly màu bạc, chỉ là tiểu hồ ly này lại bị mất đi một chân.

Suối Địa Tâm hoàn toàn yên tĩnh, không có một chút âm thanh nào, thân thể tiểu hồ ly không ngừng run rẩy, bên trong đôi mắt màu đỏ chứa đầy sự ảm đạm, mà cái chân gãy đang từ từ dài ra.

Ban đầu Thủy Nguyệt Linh chỉ là bị thương ngoài da, cho nên ngâm suối Địa Tâm thì liền lành lặn như cũ, nhưng mà hôm nay thương thế của Hiên Viên Mị cực kỳ nghiêm trọng, không thể nào không có thống khổ liền khôi phục trở lại bộ dáng ban đầu, cụt tay muốn mọc ra lần nữa, chỉ có thể đau đớn hơn so với lúc bị thương! Hắn không muốn nàng nhìn thấy hắn đau đớn, cho nên mới điểm huyết ngù của nàng, nhìn gương mặt thanh tú, vẻ ngấm ngấm chịu đựng trong đôi mắt đỏ như máu lại nhiều hơn một vẻ ôn nhu, dường như cả đau đớn cũng giảm bớt đi mấy phần!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Thủy Nguyệt Linh mở mắt ra liền bắt gặp đôi mắt hẹp dài, nàng đã sớm có thói quen khi tỉnh giấc liền nhìn thấy hắn, nhưng mà mới vừa giật mình liền có cảm giác không đúng, dường như bọn họ đang ở trong nước.

Trí nhớ dần dần quay về, liếc nhìn cánh tay phục hồi như ban đầu của hắn, vẻ mặt Thủy Nguyệt Linh dần dần trở nên lạnh hơn, nếu không phải sự phụ đưa suối Địa Tâm cho nàng, cánh tay của hắn sẽ thật sự bị phế! Suối Địa Tâm sẽ đòi đi theo ý nghĩ của chủ nhân, nếu không thì chờ bọn họ tới Diệp quốc chắc cũng đã chậm!

“Bốp”

Trong nháy mắt gương mặt của Hiên Viên Mị lại có thêm dấu tay, cũng không thấy hắn tức giận, chẳng qua là nhẹ nhàng kêu, “Thủy Nhi...”

“Hiên Viên Mị, ngươi ngu ngốc sao? Người ta kêu ngươi quý ngươi liền quý, người ta kêu ngươi chặt tay thì ngươi chặt tay, nếu người ta bảo người đi chết, ngươi có phải cũng đi tự sát hay không?”

Thủy Nguyệt Linh tức đến run người, nước mắt cũng không nghe lời mà tuôn ra ngoài, lúc này nàng vẫn còn sợ, nếu như Lam Phiêu Vũ ra tiếp yêu cầu gì quá đáng, cái đứa ngốc này cũng còn có thể đáp ứng nàng hay không!

Nhìn nước mắt của nàng, Hiên Viên Mị đau lòng một hồi, mặc dù ban đầu Thượng Quan Lăng đối xử với nàng như vậy, cũng không thấy nàng rơi lệ, lần này, xem ra hắn quả thật hù được nàng!

Hiên Viên Mị dịu dàng hôn lên những giọt lệ đang rơi trên mặt nàng, nhẹ giọng nói, “Thật xin lỗi...”

Thủy Nguyệt Linh ôm chặt lấy hắn, “Ngu ngốc...” Khóc một hồi, Thủy Nguyệt Linh chợt kéo đầu của hắn xuống, hôn lên cặp môi mỏng của hắn.

Hai môi kề nhau, lưỡi dài của Hiên Viên Mị linh hoạt vội vàng thăm dò vào trong miệng nàng, bá đạo cuồng nhiệt lật khuấy trong miệng nàng, hắn cũng đang sợ, mém xiu nữa thì hắn đã mất nàng!

Quần áo hai người dần dần xốc xếch, bàn tay linh hoạt di chuyển trên người nàng, Thủy Nguyệt Linh khẽ run, tay nhỏ bé thăm dò vào trong áo hắn, khẽ vuốt ve da thịt rắn chắc của hắn.

Lưỡi nóng dần dần đi xuống, trên giường trong suốt, xương quai xanh tinh xảo, bầu ngực đầy đặn, đều bị in xuống chỉ chít các vết đỏ bồng.

Hiên Viên Mị vội vàng xé hết vương vius trên người hai người, bàn tay di chuyển xuống giữa hai chân nàng, bá đạo rồi lại dịu dàng thăm dò, lưỡi nóng vẫn lưu luyến chuyển động trên da thịt nhẵn nhụi của nàng.

Thủy Nguyệt Linh dần dập mà thở hổn hển, tay nhỏ bé theo bàn năng chạy trên lưng hắn, đôi mắt ngập tràn sương mù, tăng thêm phần quyến rũ.

Hiên Viên Mị tách hai chân nàng ra, đặt mình vào giữa hai chân của nàng, cảm giác được vật giữa hai chân nóng rực, Thủy Nguyệt Linh “ừm” một tiếng, nhưng không thấy hắn có động tác tiếp theo, có chút bất mãn mở mắt ra nhìn hắn.

Hiên Viên Mị nhìn bộ dạng quyến rũ của nàng, thân thể càng thêm căng cứng, giọng nói khàn khàn có chút vỡ vụn, “Thủy Nhi, ngươi xác định sao?” Hắn muốn tất cả của nàng đều thuộc về hắn, không chỉ có thân thể, mà còn có lòng của nàng!

Thủy Nguyệt Linh có chút buồn cười, tên ngu ngốc này, cũng có lúc đàn như vậy!

Cánh tay giơ lên quần cổ hắn, khẽ cười nói, “Ngươi xác định không muốn sao?” Vừa nói, không biết vô tình hay cố ý xoay xoay thắt lưng, nghe được âm thanh hắn hút khí, trong mắt Thủy Nguyệt Linh tràn đầy vui vẻ, mặc dù cảm giác trống rỗng trong cơ thể cũng rất giày vò.

Hiên Viên Mị đưa tay giữ hông nàng, không để cho nàng lộn xộn, đôi mắt ái muội nhìn nàng, “Thủy Nhi, ngươi biết ta muốn cái gì!”

Thủy Nguyệt Linh thờ dài một tiếng, dịu dàng nói, “Mị, ta yêu ngươi!”

Cuối cùng Hiên Viên Mị cũng lấy được đáp án hài lòng, nhếch miệng nói, “Ta cũng rất yêu ngươi!” Dứt lời, chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại, eo ếch đây mạnh, đi vào trong cơ thể nàng, chặt chẽ kết hợp, không chỉ có thân thể, mà còn có tâm!

Trong cơ thể được lấp đầy khiến cho Thủy Nguyệt Linh thoải mái thờ dài, cánh tay càng ôm hắn chặt hơn, đầy mong phối hợp với hắn, ánh mắt mông lung, tình yêu hiện rõ không còn bất kỳ che giấu nào!

Ánh mắt như vậy làm Hiên Viên Mị mất khống chế, một lần lại một lần hung hăng va chạm, lại cảm thấy không đủ như cũ.

Vưu Diệc thật vất vả mới giải được huyết đạo, nhìn Lam Phiêu Vũ bị thị vệ bao vây ở giữa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hai người kia không giúp hắn giải huyết, may là Thủy Nguyệt Linh xuất thủ đủ nặng, nếu không Lam Phiêu Vũ tỉnh lại trước khi hắn giải huyết đạo, thì ai sẽ ngăn cản được nàng ta?

Giải Lam Phiêu Vũ vào địa lao, Vưu Diệc cũng tự tay bày kết giới, sau đó mới coi là yên tâm, đây là phòng giam bình thường, sao có thể nhốt được công chúa Tiên tộc?

Khi hắn tỉnh rồi khỏi, Lam Phiêu Vũ tỉnh lại, “Vưu Diệc, thả ta ra ngoài, ta là công chúa Tiên tộc, các ngươi không sợ hai tộc xảy ra chiến tranh hay sao?”

Vưu Diệc cũng không nhìn nàng một cái, cười nhạt nói, “Công chúa điện hạ, ngươi chọc giận Mị, sớm muộn gì hai tộc cũng sẽ khai chiến, bởi vì ngươi ngu xuẩn, cả Tiên tộc sẽ chôn theo ngươi!”

“Ngươi đừng tự cho mình đúng, chẳng lẽ Tiên tộc ta sẽ sợ Yêu tộc của các ngươi sao? Các ngươi dám làm vậy với ta, phụ hoàng nhất định sẽ không bỏ qua cho Yêu tộc!”

Về mặt Vưu Diệc khinh miệt nói, “Công chúa điện hạ của ta ơi, tới bây giờ mà ngươi cũng không rõ tình hình sao? Ngươi cho rằng vì sao Tiên Đế lại muốn tác hợp ngươi với Mị, chỉ là vì kiêng kỵ Yêu tộc, mới muốn lôi kéo, ta ngược lại muốn biết sau khi Tiên Đế biết chuyện này, là hắn muốn vứt bỏ ngươi, hay là vứt bỏ cả Tiên tộc!”

“Không...Sẽ không, ngươi nói vậy!”

“Chắc chắn... Thật ra thì Mị nói không sai, loại nữ nhân ngực lớn lại không có đầu óc quả thật không xứng với hắn!” Nói xong cũng không để ý tới Lam Phiêu Vũ đang phát điên, xoay người rồi đi.

Suối Địa Tâm, hai bóng dáng vẫn dính chặt nhau như cũ, dây dưa không dứt, tiếng thở dốc nặng nề hoà lẫn với thân thể mập mờ trần trụi, người nào nghe thấy cũng sẽ đỏ mặt, nhưng mà không có người nào nghe.

Thật vất vả mới tạm ngừng, Thủy Nguyệt Linh vừa thở hổn hển vừa nói, lại thấy khoé miệng tà mị của Hiên Viên Mị giơ lên, sau đó lại tiếp tục động.

“Ừ... Mị... Không cần....” Rốt cuộc hắn còn muốn làm bao lâu nữa?

“Thủy Nhi... Ta nhìn lâu như vậy, người không cảm thấy nên bôi bỏ ta sao?”

Thủy Nguyệt Linh tính nói gì, đột nhiên ngừng nói, sững sờ nhìn ánh mắt của Hiên Viên Mị, “Mị, mắt của người...”

Ánh mắt? “Thế nào?”

“Biến thành màu đỏ!” Nhìn cặp mắt của hắn, đột nhiên Thủy Nguyệt Linh cảm thấy tim nhói lên một cái.

Màu đỏ? Hiên Viên Mị cau mày, chỉ có khi hắn hiện rõ nguyên hình, ánh mắt mới biến thành màu đỏ? Đang suy nghĩ, tầm mắt dừng ngay nốt ruồi son trên mặt Thủy Nguyệt Linh, không động đậy.

Thủy Nguyệt Linh nhìn theo tầm mắt của hắn, tò mò đưa tay sờ sờ trán, “Thế nào? Không phải là bị huỷ dung chứ?”

Hiên Viên Mị khẽ cười một tiếng, bắt lấy tay nàng, “Không phải vậy!” Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nốt ruồi son trên trán của nàng, trong lòng chợt xẹt qua một chút tuyệt vọng đau thương, chợt thu hồi tay, tự ổn định tâm trạng, mới lên tiếng, “Nốt ruồi son này to hơn?” Nốt ruồi hình giọt nước đỏ như máu, yểu dị quyền rũ!

Lớn hơn? Thủy Nguyệt Linh nhìn đôi mắt màu đỏ của hắn, nhú mày, sao lại xảy ra chuyện kỳ quái như vậy? Hiên Viên Mị cau mày, mới vừa gạt bỏ đau thương, chỉ là lướt qua, cũng làm cho hắn thờ không nổi.

Bình thường thì Thủy Nguyệt Linh mà không hiểu vấn đề gì thì dứt khoát quăng nó qua một bên, dù sao nghĩ cũng không ra, cần gì tự tìm phiền não? Đưa tay ôm Hiên Viên Mị, cẩn thận nhìn kỹ hai mắt của hắn, ánh mắt xinh đẹp giống hệt tiểu hồ ly!

Lại nhìn thêm một chút, thầm nói, “Như vậy quá xinh đẹp! Nhưng mà có thể bị người khác nói người giả mạo hoàng đế hay không?” Nếu như có người muốn tạo phản mà nói... nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này!

“Ừ, cũng có thể!” Bàn tay liên tục ngao du trên da thịt mềm nhũn của nàng, “Chúng ta tiếp tục, nói không chừng có thể biến lại như trước!”

“Có quý mới tin người... Ừ...” Hai thân thể nóng bỏng lại dây dưa chung một chỗ thêm lần nữa.

Cuối cùng, đương nhiên là không có trở về như trước, nhưng mà Hiên Viên Mị dùng Chưởng Nhân Pháp, trừ Thủy Nguyệt Linh, những người khác không thể thấy được đôi mắt đỏ như máu của hắn, về phần nốt ruồi son của Thủy Nguyệt Linh thì không có vấn đề gì, không cần phải quan tâm!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thủ đoạn

Hai người có chút chật vật trở về Ngự Thiên Điện, chuyện đầu tiên là kêu người lấy quần áo tơi, thật sự là quần áo trên người hai người có chút khó coi, quần áo Hiên Viên Mị bị mất đi 1 ống tay áo, mà quần áo Thủy Nguyệt Linh lại bị Hiên Viên Mị kéo tới có chút rách rưới.

“Thủy Nhi, ta giúp nàng mặc!” Hiên Viên Mị toàn thân trần truồng, trên tay cầm y phục Thủy Nguyệt Linh đến trước mặt nàng.

Thủy Nguyệt Linh nhú mày, khẽ cười nói, “Chàng xác định bản thân sẽ không hoá thành sói?”

Hiên Viên Mị không trả lời nàng, đưa tay kéo nàng vào trong ngực, cảm giác da thịt kề nhau làm cho hắn có chút thất thường, nhìn người nàng đầy dấu hôn, con người màu đỏ lại càng đỏ giống như chảy máu, bàn tay to lớn đã tự động di chuyển trên lưng nàng.

Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn hắn một cái, bĩu môi, cầm lấy quần áo trên tay hắn, “Hay là để ta tự mặc đi!”

“Uh, Được!”

Thủy Nguyệt Linh bắt đầu nhìn hắn, “Mị, chàng không buông ta ra, làm sao mà ta mặc?”

Hiên Viên Mị không tập trung nói, “Vậy thì đừng mặc nữa!”

“Hiên Viên Mị!” Mặc dù nàng cũng rất hưởng thụ cảm giác thân mật với hắn, nhưng mà hiện tại nàng muốn đi xem nữ nhân điện kia một chút, đã thương người của nàng, nàng sẽ làm cho nàng ta biết cái gì gọi là sống không bằng chết!.

Nhìn sát ý trong mắt nàng chợt loé lên, Hiên Viên Mị thờ dãi một tiếng, cầm lấy quần áo trên tay nàng giúp nàng mặc vào, nhưng mà vẻ mặt tiếc nuối kia, thật sự là...Làm cho người ta rất buồn cười!

“Thủy Nhi...!”

“Khụ khụ...Ta không có cười chàng...Ừm...” Trong mắt vẫn mang theo nụ cười như cũ, cánh tay vòng ở cổ hắn, mặc cho hắn hôn..

Ôm thân thể mềm mại của nàng, Hiên Viên Mị thở dài nói, “Như vậy thật tốt!”

Khoé miệng Thuỷ Nguyệt Linh mang theo nụ cười, dịu dàng nói: “Mặc quần áo nhanh lên, chúng ta đi xem đoá hoa nát mà ngươi chọc trúng!”

Hiên Viên Mị một bên lấy áo bào màu đen khoát vào người, vừa nói, “Ta thề, trừ nàng ra, ta không có trêu chọc nữ nhân khác!” Đều là do những nữ nhân kia tự mình trêu chọc tới hắn!.

Thuỷ Nguyệt Linh hừ hừ hai tiếng, từ chối cho ý kiến, kéo hắn đi ra ngoài, vừa ra Ngự Thiên Điện đã gặp Vụ Diệc.

Vụ Diệc quét một vòng quanh người Hiên Viên Mị, thấy hắn không có sao mới yên lòng, oán trách nói, “Tại sao các ngươi đi tới mấy ngày mới trở về? Mị, cái đám thần tử kia cũng cho là ngươi bị hồ ly tinh gạt bắt đi!” Vụ Diệc càng nghĩ càng thấy buồn cười, bọn họ chắc chắn không hề nghĩ tới việc thân xác thật của bọn họ là hồ ly!

Ánh mắt Hiên Viên Mị lạnh lẽo, Thuỷ Nguyệt Linh thấy thế vỗ lên mu bàn tay của hắn, không để ý nói, “Chàng cứ coi như đó là lời khen đi! Không phải hồ ly tinh toàn là mỹ nhân sao?”

“Cũng có con xấu xí!” Vụ Diệc không biết điều mà chen miệng vào..

Thuỷ Nguyệt Linh dựa vào người Hiên Viên Mị, khoé miệng nhếch lên, lười biếng mà quét mắt nhìn hắn, “Làm sao mà ngươi biết? Có ngươi xấu sao?”

“Ta xấu?” Giọng nói cất cao, làm cho Thuỷ Nguyệt Linh có chút ghét bỏ mà nhíu mày.

Vụ Diệc kích động nói, “Ta xấu chỗ nào hả? Ta chính là anh tuấn kiệt xuất, khôi ngô tuấn tú, ngọc thụ lâm phong, tác phong nhanh nhẹn...Này...Đội ta với!”.

Thuỷ Nguyệt Linh lôi kéo Hiên Viên Mị vừa đi vừa lắc đầu thở dài, “Không cần để ý kẻ điên!” Trực tiếp gạt bỏ tiếng kêu phía sau..

Vụ Diệc bước vài bước đuổi theo, tiếp tục cãi nhai, “Ta nói cho ngươi biết, tuy ta không có một bộ dạng yêu nghiệt như Mị, nhưng mà...”

Hắn chưa kịp nói xong, Thuỷ Nguyệt Linh trực tiếp cắt ngang lời nói của hắn, “Coi như là ngươi tự biết mình!”

Vụ Diệc giận tới mức la to, “Ngươi có ý gì?” Người ta nói thế nào cũng là mỹ nam yêu tộc! Nữ nhân này lại không để mặt mũi cho hắn!

Nhìn Hiên Viên Mị vẻ mặt tràn đầy ý cười, vẻ mặt Vụ Diệc càng thêm tức giận, nhưng chỉ hừ hừ hai tiếng, sau đó một mình đi theo phía sau hai người, ai bảo hắn không có chỗ dựa chứ? Thân phận của hắn không sánh bằng Mị, đánh cũng đánh không lại Mị, cho nên hắn làm sao dám ức hiếp nữ nhân của Mị chứ!.

Thuỷ Nguyệt Linh cười cười, hắn có mấy phần giống với Âu Dương Mặc, không phải là nàng vô duyên vô cớ tìm đến hắn gây phiền toái, ai bảo hắn lúc đó không ngăn cản Hiên Viên Mị? Nói thẳng ra là, nàng là giận chó đánh mèo!

Nếu để cho Vụ Diệc biết nguyên nhân, hắn nhất định sẽ kêu oan, hắn sao có thể là đối thủ của Hiên Viên Mị? Làm sao có thể ngăn cản được Mị?.

Lam Phiêu Vũ nhìn thấy Hiên Viên Mị liền kích động đứng lên, “Hiên Viên Mị, mau thả ta ra ngoài! Nếu không phụ hoàng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Thuỷ Nguyệt Linh biết thân phận của Hiên Viên Mị sợ rằng không phải chỉ là một hoàng đế Huyền Quốc, nhưng mà nếu hắn không muốn nói, nàng cũng không hỏi, tới lúc thích hợp thì tự nhiên hắn sẽ nói nàng biết! Nhíu nhíu mày, ngẩng đầu hỏi, “Mị, nếu như ta giết chết nàng ta, chàng sẽ gặp phiền phức sao?”.

Đã có người để ghé tới bên cạnh, Hiên Viên Mị ôm nàng ngồi xuống, ôn nhu nói, “Không sao cả!”

Thuỷ Nguyệt Linh gật đầu một cái, “Vậy chàng phế linh lực của nàng ta trước đi!” Nàng biết tu vi của nữ nhân này trên nàng một bậc, làm như vậy sẽ đảm bảo an toàn!

Hiên Viên Mị thương lượng với nàng, “Thuỷ Nhi, nàng kêu ta làm việc này, có phải nên trả chút thù lao hay không?”.

Vụ Diệc tròn mắt nhìn hắn, sau đó lắc đầu một cái, người này bị quỷ nhập rồi! Hoàn toàn không phải là Hiên Viên Mị mà hắn biết!

Thuỷ Nguyệt Linh cũng không ngại ngần, hôn nhẹ lên môi hắn một cái, dù sao nàng cũng không cảm thấy bản thân bị thua thiệt!.

Nhìn Hiên Viên Mị giương mắt về phía nàng, trong lòng Lam Phiêu Vũ có một trận run sợ, gần như là hét to nói, “Hiên Viên Mị, ngươi không thể làm vậy! Phụ hoàng ta...A...” Lời nói còn chưa dứt, một tiếng kêu thê thảm vang vọng khắp địa lao, Lam Phiêu Vũ nhếch nhác té trên mặt đất, thân thể không ngừng giật giật.

Thuỷ Nguyệt Linh nhìn bộ dạng đau khổ của nàng, hài lòng cười cười, “Dẫn nàng ra đây!”.

Lam Phiêu Vũ bị ném xuống đất, mặt mũi co giật, ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Thủy Nguyệt Linh, giống như là muốn đem ăn tươi nuốt sống nàng.

Thủy Nguyệt Linh nở một nụ cười “thân thiện” với nàng, “Lam Phiêu Vũ đúng không? Lúc trước ngươi nghĩ tới việc hành hạ ta như thế nào nhỉ? A...đúng rồi! Có phải ngươi nói phải giúp ta tìm mấy nam nhân tới!”

Cánh tay bên hông chợt siết chặt, Thủy Nguyệt Linh quay lại bắt gặp vẻ mặt mang theo sát ý của Hiên Viên Mị, tay vuốt ve mặt hân, “Chờ ta chơi đã sẽ cho chàng giết!”

Hiên Viên Mị không có phản bác nàng, chỉ là gắt gao ôm chặt nàng vào lòng, tầm mắt Thủy Nguyệt Linh nhìn về phía Vu Diệc, sau đó cũng lắc đầu, “Để ngươi tới làm nàng thì thật sự là làm nhục ngươi rồi!”

Vu Diệc thở phào nhẹ nhõm, hân thật sự sợ nữ nhân này để cho hân làm cái gì gì đó! Bởi vì hiện tại hân biết được rằng cho dù nữ nhân này làm chuyện vô lý cỡ nào, Mị đều ủng hộ vô điều kiện! À! Mị thật sự sa đoạ rồi! Buồn bực quát Tiêu Mặc, “Sao không đi tìm mấy nam nhân? Chẳng lẽ ngươi muốn tự mình tới?”

Thủy Nguyệt Linh ru rú trong lòng Hiên Viên Mị, nhẹ giọng nói thầm, “Người này quá độc ác rồi! Sao có thể nói ra chuyện đau lòng của người ta!” Có biết Tiêu Mặc người ta là thái giám hay không?

Vu Diệc mới vừa hồi phục tinh thần, vẻ mặt có chút lúng túng, Tiêu Mặc ngược lại không có nhiều phản ứng cho lắm, căn dặn thị vệ bên cạnh dẫn theo mấy phạm nhân ra ngoài!

“Các ngươi dám!” Lam Phiêu Vũ thật sự sợ! Nhìn mấy nam nhân bản thủ đang đến gần nàng, nàng càng cảm thấy ghê tởm, nhưng mà nàng vừa mới bị phế đi linh lực, bây giờ một chút lực phản kháng cũng không có.

“Tại sao không dám?” Thủy Nguyệt Linh nhìn bộ dạng sợ hãi của nàng, vẻ mặt cực kỳ vô hại cười, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

“Nữ nhân vô dụng này, có bản lĩnh thì đừng dựa vào Hiên Viên Mị!” Nếu như không phải có Hiên Viên Mị, nữ nhân này một chút bản lĩnh dụng vào người nàng cũng không có..

Thủy Nguyệt Linh dụi dụi đầu vào ngực Hiên Viên Mị, cong mắt cười nói, “Chàng là nam nhân của ta, sao ta lại không thể dựa vào?”

Khoé miệng Vu Diệc co quắp, đây là lời mà nữ nhân nên nói sao? Nhìn bộ dạng của Lam Phiêu Vũ một chút, Vu Diệc ý thức được, hai người này rất xứng!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thủ đoạn (2)

Lời của nàng rõ ràng là đã lấy được lòng của Hiên Viên Mị, cao hứng xoay người nàng lại, môi mông đặt lên đôi môi mềm mại của nàng, thỉnh thoảng dịu dàng, thỉnh thoảng bá đạo cắn liếm môi nàng, lưỡi dài linh hoạt thăm dò trong miệng nàng, dây dưa cùng lưỡi mềm mại của nàng.

Tiếng hét chói tai truyền đến sau lưng, hai người có tai như ốc, trực tiếp xem như không có, Vu Diệc trừng mắt nhìn bọn họ, không biết nói gì nữa, sau đó quay đầu thường thức Cung Xuân Đồ*(quyển sách hướng dẫn tình dục của cổ đại) sống, còn Tiêu Mặc thì mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, kiên trì một bộ dạng bền vững.

Thủy Nguyệt Linh áp trán vào trán Hiên Viên Mị nhẹ thờ dóc, mí mắt sụp xuống, tùy ý để hân liếm nhẹ môi nàng.

“Thủy Nhi, đang nghĩ gì vậy?”

Thủy Nguyệt Linh ngược mắt lên nhìn hân một cái, “Suy nghĩ cách nào làm cho người ta sống không bằng chết!” Đột nhiên trong mắt loé lên một chút hưng phấn, “Nghĩ ra rồi!”

Hai cánh quần lấy cổ Hiên Viên Mị, Thủy Nguyệt Linh cười nói, “Thật ra ta vẫn còn cực kỳ tốt bụng, chỉ cần nhìn thấy nàng ta bị gậy ông đập lưng ông là được rồi!” Chỉ có điều, nhiều đó đã khiến nàng ta sống không bằng chết! Về lạnh lùng trong mắt chợt loé, dám tổn thương người của nàng, nàng liền muốn hân phải trả giá cao!

Hiên Viên Mị nhìn một màn dâm loạn dưới đất, nhú nhú mày, “Thủy Nhi, chúng ta về trước đi!”

Thủy Nguyệt Linh gật gật đầu, mấy ngày nay không có ở đây, chắc chắn hân có rất nhiều chuyện muốn xử lý! Ai ngờ Hiên Viên Mị lại tới Ngự Thiên Điện dính với nàng một ngày, đại thân tới cầu kiến cũng bị hân không nói một câu mà đuổi đi!

“À!...Hiện tại tội danh của ta càng rửa càng không sạch rồi!”

Hiên Viên Mị xoay người đặt người ở trên người nàng, nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nói, “Chẳng phải Thủy Nhi nói không cần sao?”

Tay Thủy Nguyệt Linh ôm lấy eo hắn, miễn cưỡng nói, “Không sao cả!” Sau đó lại nghĩ tới việc gì, ngẩng đầu nhìn hắn bĩu môi nói, “Chàng có thể không cần theo dõi Diêm La Điện và Thiên Minh Lô không?”

Hiên Viên Mị cắn một cái ngay xương quai xanh của nàng, nhíu mày nói, “Nếu như nàng chạy đi mất thì phải làm sao?”

“Ta đã là người của chàng, sẽ không chạy!” Thủy Nguyệt Linh có chút bất đắc dĩ, nàng như vậy làm cho người ta không yên tâm sao?.

Hiên Viên Mị lật người ôm nàng, để cho nàng nằm trên người hắn, bàn tay nhẹ vuốt ve lưng mịn màng của nàng, mở miệng nói, “Thủy Nhi sẽ quan tâm đến những thứ này sao? Nếu vậy thì lúc đầu nàng cũng không dứt khoát rời khỏi Thượng Quan Lăng mà đi?” Thậm chí ngay cả đứa con cũng có thể bỏ!

Thủy Nguyệt Linh nhíu nhíu mày, nhìn hai tròng mắt màu đỏ của hắn, hỏi, “Chàng để ý?”.

Hiên Viên Mị biết nàng muốn hỏi gì, ôm thân thể mềm mại của nàng, thấp giọng nói, “Thủy Nhi, ta không quan tâm quá khứ của nàng, nhưng mà ta yêu nàng, nàng cũng không nên để ta phải ăn giẫm!”

“Thật ra thì...” Thủy Nguyệt Linh cười hân một cái lên môi hắn, tiếp tục nói, “Ta chỉ có một người đàn ông duy nhất là chàng, chàng tin không?” (nhắc lại, chị này sạch nhé =)))

Hiên Viên Mị nhíu mày, “Nàng nói ta sẽ tin!”.

Thủy Nguyệt Linh cười cười cợt cợt trước ngực hắn, “Về phần có chuyện gì xảy ra, tới lúc thích hợp ta sẽ nói cho chàng biết, dù sao chàng cũng có chuyện không nói cho ta biết, như vậy rất công bằng!” Nhớ lại linh hồn trong thân thể, Thủy Nguyệt Linh nhíu nhíu mày, sau đó lại thả lỏng, nghe hơi thờ quen thuộc dần dần đi vào giấc ngủ.

Khoé miệng Hiên Viên Mị giờ lên độ cong dịu dàng, bàn tay to lớn nhẹ vỗ về sợi tóc mềm mại của nàng, đôi mắt màu đỏ vẫn nhìn gương mặt nhỏ nhắn thanh tú của nàng, cuối cùng hắn đã tu thành chính quả rồi! (vâng =)), anh rước được mỹ nhân về rồi, nhưng còn khổ dài dài nhé! =))).

Ngày thứ hai, Thủy Nguyệt Linh kéo Hiên Viên Mị tới địa lao, nhìn Lam Phiêu Vũ tiêu tụy không ai chịu nổi, Thủy Nguyệt Linh không hề có một chút cảm giác gây ra tội ác, vẫy tay về phía Vu Diệc.

Vu Diệc cũng đi về phía hai người, không biết nàng lại muốn làm gì, Thủy Nguyệt Linh cười cười, nói, “Vu Diệc, có một nhiệm vụ giao cho ngươi!”.

“Nhiệm vụ gì?” Trục giác nói cho hắn biết chắc chắn không phải là chuyện tốt!

Thủy Nguyệt Linh không trả lời vấn đề của hắn, mà là hỏi, “Thanh kiếm kia đâu?”

“Thanh kiếm nào?”

“Thanh kiếm mà Mị đã dùng!”

Nhìn lãnh ý trong mắt nàng chợt loé lên, Vu Diệc dường như cũng đoán được nàng tính làm gì rồi!

Thanh kiếm kia được đưa tới rất nhanh, Thủy Nguyệt Linh đặt nó lên tay mà ngắm nghía, nhìn sự sợ hãi trong mắt Lam Phiêu Vũ, khoé miệng nhếch lên, ngay sau đó, tiếng kêu khàn khàn thảm thiết vang vọng khắp địa lao.

Lam Phiêu Vũ nhìn bàn tay máu chảy đầm đìa rơi xuống bên cạnh, chớp mắt, hôn mê bất tỉnh.

Giọng nói Thủy Nguyệt Linh lạnh lùng, “Tạt nước cho tỉnh!” Đau khổ thì dĩ nhiên phải hưởng thụ cho thật tốt, hôn mê làm sao mà cảm nhận được?.

Lam Phiêu Vũ tỉnh táo lại, cảm nhận được đau đớn ở cổ tay, sắc mặt tái nhợt, trong mắt chứa đầy hận ý mà nhìn Thủy Nguyệt Linh, chửi rủa nói, “Ngươi sẽ không được chết từ tế!”

Thủy Nguyệt Linh giữ chặt Hiên Viên Mị, bất mãn nói, “Chờ ta chơi đủ sẽ cho chàng giết mà!” Sau đó nhìn về phía Lam Phiêu Vũ, cười lạnh nói, “Ta sẽ không chết từ tế, ta không biết, nhưng mà ta biết ngươi sẽ không được chết từ tế!”.

“Vu Diệc, giao cho ngươi, chia ra mười ngày, từ từ chặt!” Sau đó nghĩ tới cái gì, vẻ mặt tràn đầy ý cười nói, “Nghe nói nước muối có thể khử trùng, dùng để vết thương của nàng bị nhiễm trùng!”

Nhìn bóng lưng vừa rời đi, Vu Diệc một trận lạnh run, lẩm bẩm nói, “Thật sự là tuyệt phối!” Đều độc ác như nhau!.

Sáng sớm ngủ dậy, không có đụng trúng thân thể trơn bóng, Thủy Nguyệt Linh bất mãn nhíu mày, nhìn nhìn ngoài cửa sổ, trời vẫn còn sớm, vốn chưa tới thời gian lâm triều, đi đâu mất rồi? Đang nghĩ ngợi, liền thấy Hiên Viên Mị đi tới.

“Dậy rồi?” Hiên Viên Mị vừa đi về phía giường lớn màu đen, vừa cởi quần áo trên người ra, sau đó kéo chăn chui vào, đưa tay ôm nằng và trong ngực..

“Đi đâu vậy?”

“Xử lý một chuyện!” Tiên Đế đã tỏ rõ thái độ, buông tha cho nữ nhi này rồi, nhưng sợ là trong lòng sẽ phẫn nộ và không cam lòng! Hiên Viên Mị hừ lạnh trong lòng, Tiên tộc! Hắn sẽ làm cho cả tiên tộc phải trả giá thật lớn!

Hai tay nóng như lửa cùng với lời nói làm Thủy Nguyệt Linh ý thức được hắn muốn làm gì, nhẹ nhàng đẩy đầu của hắn ra, “Mị, làm triều rồi!”

“Không đi!”

Thủy Nguyệt Linh sùng sốt, sao lại không đi? Chẳng lẽ hắn thật sự muốn “Từ đó quân vương không làm triều”? Tại sao vậy?

“Nhìn thấy những lão già kia liền thấy phiền lòng!” Cả một tập thể lại dám tạo áp lực cho hắn, bọn hắn cho rằng hắn không phải hoàng đế mà bọn hắn mới phải sao?.

Đây là lý do? Đây là lời mà một vị hoàng đế nên nói sao? Quá tùy hứng rồi?

Không chờ nằng nghĩ nhiều, lửa nóng đột nhiên xâm lấn vào trong cơ thể làm cho nằng thờ gập một tiếng, giờ cờ đầu hàng, không đi thì không đi thôi! Dù sao nằng cũng không thêm để ý Huyền Quốc có suy sụp hay không!

Mười ngày trôi qua rất nhanh, cả một cánh tay của Lam Phiêu Vũ đã hoàn toàn biến mất, vốn tưởng rằng bị hành hạ cho tới chết, nhưng mà nhìn thấy Thủy Nguyệt Linh xuất hiện ở địa lao, Lam Phiêu Vũ gần như điên cuồng mà quát, “Người lại muốn làm gì nữa?” Nằng đường đường là công chúa tiên tộc, bây giờ lại bị người ta hành hạ như vậy, muốn chết cũng không để cho nằng chết, nằng thật sự sắp điên rồi!

Thủy Nguyệt Linh không hề bị chút ảnh hưởng nào, thương thức ngón tay dài của Hiên Viên Mị, mắt mang ý cười nói, “Kích động như vậy làm gì? Ta chỉ muốn lấy chuyện lúc đầu ngươi muốn làm trả lại cho ngươi thôi, lúc đó ngươi làm nhìn ngươi rất hưng phấn nha!”.

Cuối cùng, Lam Phiêu Vũ bị lột sạch sẽ, quỳ gối trên xe chở tù, điều phố thị chúng*(điều hành trên phố cho dân chúng xem), Thủy Nguyệt Linh còn đặc biệt phân phó, phải tắm rửa cho nằng ta thật sạch sẽ, để tránh cho người khác không biết nằng ta lớn lên nhìn như thế nào.

Lam Phiêu Vũ nhìn những người chỉ trò trên phố, nhưng mà cổ nằng bị cố định lại, chỉ biết cúi đầu chứ không làm được gì, chỉ có thể tùy ý mọi người quan sát, ngày xưa là công chúa tiên tộc cao quý lại có thể lưu lạc tới đây, giờ phút này nằng vô cùng hối hận, vì sao lại đi trêu chọc nữ nhân kia?

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Luyện công

Lại tới thăm địa lao, nhìn sợ hãi trong mắt Lam Phiêu Vũ, Thủy Nguyệt Linh ôm Hiên Viên Mị cọ cọ, vô tội hỏi, “Mị, người ta khủng bố như vậy sao?”

Hiên Viên Mị vui vẻ ôm lấy người đẹp vào ngực, hôn trộm một cái, nói, “Thủy Nhi đẹp như vậy, sao có thể khủng bố?”

Thủy Nguyệt Linh ngửa đầu nhìn hắn, bĩu môi nói, “Chàng nói sao!” Nằng biết rõ rằng là diện mạo của “Thủy Nguyệt Linh” cũng không quá xuất sắc, nếu là kiếp trước mà nghe lời nói như vậy thì còn thấy có chút chân thật!

Hiên Viên Mị cắn lỗ tai của nằng, nói khẽ, “Thật mà! Ở trong mắt ta, Thủy Nhi vĩnh viễn đẹp nhất!”

“Thật sao?”

“Cần ta chứng minh không?” Nói xong bàn tay đang để ở eo nằng liền dời lên trên, dùng lực bóp mạnh.

Thủy Nguyệt Linh nhàn nhạt nói, “Không cần!”

Về mặt của Hiên Viên Mị có chút tiếc nuối, tay lớn vẫn gắt gao đặt ở hông nằng mà không chịu buông ra, Thủy Nguyệt Linh cũng không vùng vẫy, dù sao cái gì bọn họ cũng làm hết rồi, bây giờ còn thẹn thùng thì dường như không cần thiết lắm, mà nằng còn thích gần gũi với hắn.

Hai tay vòng qua eo hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trước ngực của hắn, làm cho áo đen của hắn bị lỏng ra một chút, sau đó cả gương mặt áp lên ngực hắn, âm thanh rầu rĩ liền truyền ra, “Ta chơi đã rồi, chàng muốn giết thì giết đi!”

Ngược lại, hôm nay Vu Diệc không có đến, chủ yếu là hắn sợ Thủy Nguyệt Linh bắt hắn làm chuyện gì, mà hắn cũng phải lập tức về lại Yêu tộc!

Lam Phiêu Vũ nhìn hai người thân thiết, trong lòng không tránh khỏi ghen ghét, nữ nhân kia làm sao so sánh được với nằng? Vì sao Hiên Viên Mị lại coi

nàng như bảo bối, còn đối với công chúa Tiên tộc như nàng lại chẳng thèm ngó tới?

Giờ phút này lại nghe được lời nói của Thủy Nguyệt Linh, trong mắt thoáng hiện lên một nét sợ hãi, nàng không muốn chết! Ngay lúc bị hành hạ, nàng nghĩ tới cái chết để được giải thoát, nhưng mà bây giờ nàng mới phát hiện, nàng không muốn chết, nàng còn chưa sống đủ!

Hiên Viên Mị vuốt ve cái mông đang vênh lên của nàng, mập mờ hỏi, “Thủy Nhi, thù lao đâu?”

Thủy Nguyệt Linh tựa trong lồng ngực của hắn, ngửa đầu nhìn hắn, trong mắt có chút buồn cười, “Không phải chàng muốn giết nàng ta sao?”

“Đúng nhưng hiện tại ta lại không muốn giết nàng ta!”

“A...? Ra là vậy! Vậy chúng ta đi thôi!”

Lam Phiêu Vũ vừa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, đã thấy Hiên Viên Mị không nhúc nhích, trong nháy mắt liền nói ra lời trong lòng.

Hiên Viên Mị tự chủ trương nói, “Buổi tối nhớ phải bồi thường ta!”

Sau đó nhìn về phía Lam Phiêu Vũ, hai mắt phát lạnh, vươn bàn tay ra, năm ngón tay vẫy vẫy, sau đó nhanh chóng thu tay lại, Thủy Nguyệt Linh cảm thấy động tác này có chút quen thuộc, nhưng mà lúc này nàng lại tò mò Lam Phiêu Vũ sẽ như thế nào, cho nên đã để tất cả lực chú ý tập trung lên người Lam Phiêu Vũ.

Lam Phiêu Vũ thấy bản thân không có việc gì, còn tưởng đã thoát được một kiếp, nhưng mà ngay sau đó, toàn thân liên tục đau đớn, khiến cho nàng kêu thảm thiết ra tiếng.

Thủy Nguyệt Linh nhìn máu chảy đầm đìa, khung xương trắng hếu, lại nhìn những mảnh cắt tràn đầy máu tươi tương đối đều nhau, tán thưởng nói, “Kỹ thuật không tệ!”

Nghe vậy, hai mắt Hiên Viên Mị sáng lên, ôm lấy thắt lưng của nàng, đi ra ngoài.

Thủy Nguyệt Linh nhú mày nhìn về phía hắn hỏi, “Chàng muốn làm gì?”

“Hừm? Không phải Thủy Nhi muốn thưởng cho ta sao?”

Thủy Nguyệt Linh sùng sốt một tý, cánh tay mềm mại quanh cổ hắn, hôn một cái lên mặt hắn, sau đó nói, “Mị, ta phát hiện da mặt của chàng thật sự rất dày nha!”

Hiên Viên Mị không thêm đề ý nói, “Nếu da mặt ta không dày thì nàng đã sớm chạy mất!”

Thủy Nguyệt Linh gật gù đầu bày tỏ đồng ý, “Chính xác!” Dứt lời, nhẹ cười hôn lên môi mông nhọt nhọt của hắn.

Trong Ngự Thiên Điện, Hiên Viên Mị giữ chặt bả vai của Thủy Nguyệt Linh, nhú mày hỏi, “Thủy Nhi, nàng tính làm gì?”

“Ta đến Địa Tâm Tuyền!”

“Đã trễ thế này, đi Địa Tâm Tuyền làm gì?”

Bị người nào đó ăn rồi lại ăn, sáng sớm tới chiều tối!

“Luyện công!” Thủy Nguyệt Linh nghĩ muốn kéo tay hắn xuống, vừa nói, “Ta cũng không muốn lần sau chàng lại đứt tay đứt chân, cho nên ta muốn đi tu luyện!”

Đột nhiên Hiên Viên Mị có dự cảm bất an, cẩn thận hỏi han, “Không lẽ nàng tính về sau mỗi buổi tối đều đi tu luyện à?”

“Có thể đi thêm ban ngày nữa thì tốt!” Nàng không muốn bản thân yếu đuối như tôm, hơn nữa nàng sợ sau này hắn lại làm ra việc ngu ngốc gì nữa!

“Không được!” Lại còn thêm ban ngày? Vậy cũng được sao? Nghĩ nghĩ, chỉ sợ không làm nàng thay đổi chủ ý được, vì thế nói, “Ta đi cùng nàng!”

“Không được!” Lần này đổi lại là Thủy Nguyệt Linh phản đối, “Người mà đi, thì ta không thể tu luyện được nữa rồi!” Nàng đã sớm cảm nhận được hắn có bản lĩnh bất cứ lúc nào cũng biến thành sói háo sắc bất rồi!

Hiên Viên Mị chơi xấu ôm nàng vào trong ngực, “Thủy Nhi...”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh mềm nhũn, sau đó lại quay mặt đi, “Đừng nghĩ có thể sử dụng mỹ nam kế!”

Nhìn ánh mắt né tránh của nàng, Hiên Viên Mị tà mị cười, bàn tay to ái muội mà vuốt ve điểm mẫn cảm trên người nàng, giọng nói gợi cảm càng thêm treu chọc người, “Thủy Nhi...”

Thủy Nguyệt Linh run rẩy một trận, đưa tay ngăn chặn bộ ngực trần trụi của hắn, tức giận mà quát, “Hiên Viên Mị!” Chết tiệt! Sao nàng lại không thể

chịu được dụ dỗ như vậy chứ?

Nhìn gương mặt tuần tú của hắn, sau đó lại nhanh chóng dời tầm mắt, để tránh cho chính mình gật đầu lúc nào cũng không hay!

“Thủy Nhi...” Đầu lười tron ướt liếm láp trước ngực nàng, tay đã tách hai chân thon dài của nàng qua hai bên.

Vật nóng bỏng cố gắng để ở giữa đùi mềm mại của nàng, Thủy Nguyệt Linh trừng mắt nhìn hắn, “Chàng dám! Ừm... Hiên Viên Mị, chàng có tin ta thiên chàng không?”

Hiên Viên Mị ở trong cơ thể nàng cũng không động đậy, gắt gao ôm chặt nàng, nhẹ vỗ về gương mặt nhỏ nhắn của nàng, thờ dài nói, “Thủy Nhi, ta sẽ nhớ nàng!”

Thủy Nguyệt Linh mấp máy môi, có chút thất bại, nàng giống như bị hắn ăn sạch sẽ! Tay nhỏ bé nhẹ vuốt gương mặt tuần tú của hắn, dịu dàng nói, “Mị, ta không muốn trở thành phiên toái của chàng!” Nàng là nhược điểm của hắn, nàng không muốn hắn bị thương, càng không có cách nào tha thứ cho hắn bởi vì nàng mà bị thương!

Hiên Viên Mị dịu dàng ôm nàng vào trong ngực, im lặng không nói, trong không khí chứa đầy hơi thở như nước trên người nàng.

Môi mỏng lạnh lẽo giờ lên, không hổ là nữ nhân của hắn, nhưng mà hắn vẫn không cho phép nàng rời khỏi hắn! Ngẩng đầu nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi của nàng, Hiên Viên Mị dụ dỗ nói, “Thủy Nhi, ta có một biện pháp, có thể giúp ngươi nâng cao công lực, mà chúng ta cũng không cần tách ra!”

Thủy Nguyệt Linh nghi ngờ mà hỏi, “Biện pháp gì?” Sao nàng lại cảm giác được hắn cười có vài phần gian xảo!

Khoé miệng Hiên Viên Mị nhếch lên, con ngươi màu đỏ nhấp nhô nhìn vết hôn che kín thân thể nàng, môi mỏng sung sướng phun ra hai chữ, “Song tu!”

“Song tu?”

“Lại đây, ta dạy cho nàng!” Dứt lời, ngăn chặn miệng nhỏ của nàng, đóng đưa eo.

Sắc trời từ từ sáng, Thủy Nguyệt Linh nhìn nam nhân vẫn không ngừng đưa đưa trên người mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Hiên Viên Mị, chàng dám gạt ta!” Cái gì mà song tu? Nàng vẫn là bị hắn ăn từ trong ra ngoài cho tới mảnh vụn cũng không chừa lại!

“Ừm...” Một tiếng rên rỉ vang lên, Thủy Nguyệt Linh xui lơ nằm ở phía dưới, đôi mắt như nước vẫn trừng nam nhân có vẻ mặt hồ ly như cũ.

Hiên Viên Mị cười, nhẹ hôn lên môi nàng vài cái, “Đừng có trừng mắt nhìn, nàng không cảm thấy linh lực trong cơ thể có biến hoá sao?”

Thủy Nguyệt Linh cảm nhận một phen, hai mắt sáng lên, thật sự hữu dụng? Hiên Viên Mị cười cười hôn lên khoé môi của nàng, đây chính là năng lực của Hồ tộc! Nhưng mà nếu như vậy, nàng có khả năng sẽ mang thai, hắn không hy vọng có nhiều tiểu quý tranh thủ tình cảm cùng với hắn, nhưng hiện tại đây là cách tốt nhất để trói nàng bên người!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Vào triều

Nhìn bộ dạng cao hứng của nàng, Hiên Viên Mị có chút khó chịu nói, “Xem ra linh lực có sức hấp dẫn hơn ta!”

Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu hôn lên môi hắn một nụ hôn, cười nói, “Có ta làm chứng sức quyến rũ của chàng là lớn nhất!”

“Thật sao?”

Thủy Nguyệt Linh cam đoan gật đầu, sau đó lại nhủ thầm hỏi, “Vậy chàng có bị gì không?” Như vậy dường như quá dễ dàng, làm cho nàng có chút nghi ngờ hắn đưa linh lực của chính mình truyền vào trong người nàng!

Dường như biết được nàng suy nghĩ cái gì, Hiên Viên Mị nhẹ vuốt mồ hôi trên vai nàng, nói, “Yên tâm đi! Tu vi của ta cũng sẽ tăng lên theo!”

“Ừ.” Đôi tay ôm lấy hắn mà cọ cọ, bây giờ mới thấy ở phía dưới thân có gì đó trướng trướng, hắn vẫn còn ở trong cơ thể nàng, hơn nữa lửa nóng vẫn còn như cũ.

Thủy Nguyệt Linh ngược mắt nhìn hắn một chút, nhắc nhở, “Không phải chàng nói hôm nay sẽ vào triều hay sao?”

Hiên Viên Mị tà mị giờ cao khoé miệng, đưa tay vén một sợi tóc của nàng đưa tới chóp mũi mà hít hà, quyến rũ nói, “Nếu như Thủy Nhi không bỏ ta được, ta liền không đi!”

Thủy Nguyệt Linh cọ tới cọ lui trên người hắn, “Mì, người ta quả thật rất oan uổng, rõ ràng là bản thân chàng hao sắc, sao lại có thể đổ hết lên đầu ta!”

Hiên Viên Mị vuốt ve hưởng thụ da thịt mềm mại của nàng, trong mắt chứa đầy cung chiều, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, thật ra nàng cũng không phải là oan uổng gì, chính xác là vì nàng nên hắn mới trở thành hôn quân, nhưng mà nếu nàng thích, vậy hôn quân thì là hôn quân thôi!

“Thủy Nhi, nếu nàng tiếp tục cọ xát thì ta sẽ không cần phải lâm triều nữa!”

Nghe âm thanh khàn khàn của hắn, Thủy Nguyệt Linh tiếc nuối dừng động tác, cả người hắn trơn bóng quả thực cực kỳ thoải mái nha!

“A...” Nhìn về mặt không cam lòng của nàng, Hiên Viên Mị cực kỳ sung sướng, nhẹ cười hỏi, “Có muốn đi theo giúp ta hay không?”

“Hả? Không chừng sẽ bị lên án?”

“Thủy Nhi...” Hiên Viên Mị khẽ cắn lỗ tai nàng, có chút đáng thương nói, “Ta sẽ nhớ ngươi...”

Thủy Nguyệt Linh bĩu môi, “Được rồi!” Trong lòng thầm oán, mỹ nam kế của hắn càng ngày càng có tác dụng đối với nàng rồi, giả vờ đáng thương cũng càng lúc càng giống, làm cho nàng chịu không nổi phải mềm lòng, nàng vô cùng hoài nghi nếu ngày nào đó hắn mang nàng đi bán, nàng có thể vẫn không nổi mắng hắn hay không?

Lại ôm nhau một hồi, hai người mới rời khỏi giường rửa mặt chải đầu, tuy nhiên lần qua lần lại một đêm, nhưng tinh thần vẫn tốt, Thủy Nguyệt Linh cảm thấy phương pháp song tu này không tệ lắm, ngay cả ngủ cũng không cần rồi!

Nhìn hai người cùng nhau đi tới, chúng thần vốn đang muốn hành lễ đều ngậy người, phản ứng tiếp theo đó là một đồng tiếng nói thảo luận, phi tần hậu cung không được phép tiến vào triều đình, bây giờ Hiên Viên Mị lại dám mang theo Thủy Nguyệt Linh - một vương phi ở quốc gia khác vào triều đình, hành động này không những vi phạm tổ chế* (luật lệ của tổ tiên), mà còn làm mất đi thể diện của quốc gia!

Không để ý tới ý nghĩ của mọi người bên dưới, Hiên Viên Mị ôm Thủy Nguyệt Linh ngồi xuống long ý, để cho nàng ngồi lên chân hắn, dịu dàng mà ôm nàng, cười như không cười nhìn một đám thần tử phía dưới, để cho bọn họ tùy ý nghị luận, Thủy Nguyệt Linh nhìn thấy vẻ mặt của hắn như vậy, ánh mắt giật giật, nhưng mà vẫn nhìn xuống không có hôn lên môi hắn, nàng sợ không cẩn thận làm tức chết đám người bên dưới!

Hiên Viên Mị chú ý đến tầm mắt của nàng rơi vào môi hắn, trong mắt xuất hiện một vẻ treu tức, tay lớn đặt trên eo nàng mập mờ vuốt ve, Thủy Nguyệt Linh bĩu môi, không muốn so đo cùng hắn, thân thể thả lỏng dựa vào lòng hắn, hơi có chút thú vị mà nhìn về mặt bị cắn uất của mọi người bên dưới.

Đoan Mộc Hiên ngược lại không hề có biểu cảm gì, chỉ là tầm mắt đặt ở bộ dạng lười biếng của Thủy Nguyệt Linh, nàng dường như trở nên xinh đẹp hơn, trong lòng có chút chua xót, nhưng mà không biết là vì sao.

Hiên Viên Mị chú ý tới tầm mắt của hắn, nguy hiểm mà híp híp mắt, cánh tay ôm chặt Thủy Nguyệt Linh thêm một chút, Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn về phía hắn, thấy sắc mặt của hắn không tốt, nhẹ giọng hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Về mặt Hiên Viên Mị trở lại bình thường, “Không có gì!”

Thủy Nguyệt Linh nghi ngờ nhìn hắn, nhíu nhíu mày, ngẩng đầu lên hôn lên môi hắn một cái, trực giác mách bảo nàng làm vậy có thể trấn an cảm xúc của hắn, quả nhiên, sắc mặt Hiên Viên Mị lập tức thay đổi, nhưng mà về mặt của đám đại thần phía dưới đều trở nên khó coi!

“Bịch!” tất cả đều quỳ xuống đất đều có chung một bộ dạng khuyên can, “Bệ hạ, người mau tỉnh lại, đừng để bản thân bị yêu nữ này mê hoặc!”

Cảm giác được người phía sau tán ra lãnh ý, Thủy Nguyệt Linh buồn cười mà cầm tay hắn, khẽ nói, “Giết sạch bọn họ sẽ cực kỳ phiền toái!” Biết rõ chính là kết quả này, bọn họ cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng mà sao hắn lại kích động như vậy?

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, tiếng nói trầm thấp êm tai nhưng lại lạnh thấu xương, “Trẫm nuôi các ngươi là để các ngươi lo chuyện chính sự, chứ không phải ở chỗ này nói lời xàm ngôn mê hoặc người khác!”

“Bệ hạ...” Một mảnh âm thanh bi thương, làm cho người ta nghi ngờ có phải Hiên Viên Mị vừa làm chuyện thiên lý bất dung nào đó hay không!

Thủy Nguyệt Linh nghiền ngẫm mà tán thưởng, tay nhỏ chơi đùa ngón tay dài của Hiên Viên Mị, để cho hắn đừng quá tức giận!

Liễu Nghị nhìn hai người ngồi trên ghế rồng, khẽ cắn môi, mở miệng nói, “Nếu như bệ hạ bị yêu nữ này mê hoặc, chém giết trung thần, chỉ sợ làm cho lòng người căm phẫn, làm mất lòng dân, hi vọng bệ hạ suy nghĩ kỹ lại!”

Tầm mắt lạnh giá của Hiên Viên Mị rơi vào người hắn, Liễu Nghị cố nén sợ hãi trong lòng, thân thể có chút run rẩy, trên trán hơi đổ mồ hôi, Hiên Viên Mị cười lạnh nói, “Ái khanh làm vậy có tính là uy hiếp trẫm hay không?”

Liễu Nghị cắn răng nói, “Bệ hạ, lòng trung thành của vi thần có trời đất chứng giám, hi vọng bệ hạ hiểu cho!” Giọng nói có chút run rẩy.

Thủy Nguyệt Linh nhíu nhíu mày, nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay bên hông, sao lại dễ dàng tức giận như vậy? Hắn bị chọc tức nàng sẽ đau lòng!

Thực ra Hiên Viên Mị chính là loại người cuồng ngạo như vậy, không hề để bất cứ thứ gì vào mắt, cho nên rất ít khi tức giận, nhưng mà những sự việc

liên quan đến Thủy Nguyệt Linh, thì hẳn liền không thể nào không chế được cảm xúc!

Đoạn Mộc Hiền nhìn một đám người bên dưới, lại nhìn hai người ngồi trên long ý, trong lòng thở dài, bệ hạ có lẽ tính bỏ đi ngôi vị hoàng đế, cũng sẽ bảo vệ nữ nhân kia! Tuy chuyện của tiên tộc công chúa đã được cố gắng phong toả, nhưng mà hẳn vẫn có được chút ít tin tức, người kiêu ngạo như vậy, làm sao có khả năng gặp phải tình trạng như lúc đó, điều này đủ để chứng minh vị Lăng vương phi này rất quan trọng! Chỉ mong nàng ta thật sự không có dã tâm, nếu không thì Huyền quốc lâm nguy rồi!

Thủy Nguyệt Linh nhìn bộ dạng sắp ngã của Liễu Nghị, khẽ cười nói, “Liễu đại nhân, đừng nói là vì ta không đáp ứng người cứu Liễu tiểu thư, cho nên người ghi hận trong lòng? Mấy ngày qua, gần như tất cả mọi người ở Huyền quốc đều biết ta là yêu nghiệt, cái này có phải quá nhanh hay không?”

Trong lòng Liễu Nghị cả kinh, bên cạnh đã có người quát, “Cái con hồ ly tinh này, mê hoặc bệ hạ đã không nói, lại còn dám vu oan cho Liễu đại nhân! Người chết không được từ tế, người là cái đồ yêu nghiệt, mọi người ai cũng muốn giết...”

Người nọ dường như càng nắng càng hăng, không ai thích người khác chỉ thắng mặt mình mà mắng, Thủy Nguyệt Linh tuy không muốn tức giận, nhưng trong lòng có hơi khó chịu! Nguy hiểm mà hấp dẫn, xoay người ôm lấy Hiền Viên Mị mà nheo, nũng nịu nói, “Mị, ta ghét hẳn!”

Hiền Viên Mị không để ý một đám người vô cùng phẫn nộ ở dưới, giữ lấy cái gáy của nàng, lưỡi dài linh hoạt không chút khách khí mà xông vào trong miệng nàng, bá đạo liếm mát từng góc.

Thủy Nguyệt Linh mềm nhũn tựa vào lòng hắn, tay nhỏ vô ý thức mà vuốt ve bộ ngực hơi lộ ra, cảm giác mát lạnh, làm cho nàng hấp mắt lại, tay nhỏ bé tiếp tục tìm kiếm ở bên trong.

Nhìn ánh mắt mơ màng của nàng, bộ dáng quyến rũ động lòng người, cổ họng Hiền Viên Mị căng thẳng, thừa dịp còn không chế được kéo tay nàng ra, liếm liếm đôi môi mềm mại của nàng, mới không cam tâm mà buông ra.

Thủy Nguyệt Linh để mặc cho hắn ôm, đôi mắt nửa đóng nửa mở nhìn hắn, Hiền Viên Mị giương mắt vừa đúng lúc đụng phải ánh mắt phức tạp của Đoạn Mộc Hiền, hai người nhìn nhau, trong mắt Hiền Viên Mị là cảnh báo không chút che giấu, Thủy Nguyệt Linh là của hắn, người nào cũng đừng nghĩ sẽ cướp đi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tính số

Chẳng muốn nhìn về mặt giống như cha mất mẹ mất của đám đại thần bên dưới nữa, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Bãi triều!” Sau đó liền ôm lấy Thủy Nguyệt Linh mà bỏ đi, để lại một đám đại thần chỉ biết than thở.

Đoạn Mộc Hiền nhú mày, không rõ ánh mắt cảnh cáo của Hiền Viên Mị là có ý gì.

Hiền Viên Mị nhìn ánh mắt si mê của nữ nhân trong lòng, cực kì hưởng thụ, hài hước nói, “Thế nào? Bây giờ mới phát hiện bộ dạng của ta rất xinh xắn?”

Thủy Nguyệt Linh ôm cổ hắn, trán để ngay cổ của hắn, giọng nói mang theo tiếng cười, “Đã phát hiện ra từ sớm rồi!”

“Hử? Vậy có phải bây giờ phát hiện càng ngày càng yêu ta đúng không?”

“Ừm.” Thủy Nguyệt Linh gật gật đầu, chu cái miệng nhỏ, mút trên cổ của hắn một chút, để lại một ký hiệu, sau đó mới miễng cường nũng nịu trong lòng hắn mà hỏi, “Mị, có phải chàng quá khoa trương rồi không?” Ôm nàng đi tới đi lui, nàng chần chẫn sẽ trở thành cái đích bị hàng trăm mũi tên công kích, nữ nhân ghen tị quả thật rất đáng sợ!

Cân nhắc một chút, Hiền Viên Mị cười gian, “Vì sự an toàn của nàng, chúng ta quay về tu luyện đi!”

Thủy Nguyệt Linh lạnh nhạt phun ra hai chữ, “Sắc lang!” Mà còn tiếp tục gặm gặm ở trên cổ của hắn.

Hiền Viên Mị cười ra tiếng, bàn tay di chuyển, vừa vận đở trước ngực êm ái của nàng, mập mờ vuốt ve, Thủy Nguyệt Linh run lên, nhìn đường cong hoàn mỹ dưới cằm của hắn, bấu môi nói, “Cẩn thận đừng làm ta té!”

Hai người đắm thiết ngọt ngào, nhưng lại có người không biết sống chết đến quấy rầy.

“Nô tỳ tham kiến bệ hạ!”

Hiền Viên Mị không kiên nhẫn nhìn nữ nhân trước mặt, âm thanh lạnh lùng nói, “Có việc?” Hắn cực kỳ bất mãn khi có người quấy rầy.

Thủy Nguyệt Linh quay đầu nhìn lại, trái ngược với Hiền Viên Mị, nàng cực kỳ có ấn tượng sâu sắc với nữ nhân này. Bởi vì lần cách hôn lần trước, nàng

đã thấy được một màn ngoài dự đoán, nhưng mà lúc trước cũng giống như là xem diễn mà thôi, lúc này nghĩ lại thì thấy rất không thoải mái, quay đầu trở lại, đưa tay bấm lên người Hiền Viên Mị một cái!

Hiền Viên Mị giật mình một cái, sau đó nhìn nàng, trong mắt chứa đầy ý cười, đó là sự sung sướng phát ra từ nội tâm, hẳn thật sự rất vui khi nàng để ý hẳn! Nhìn hẳn như vậy, Thủy Nguyệt Linh muốn tức cũng tức không được, trợn mắt nhìn hẳn, sau đó chui vào lòng hẳn làm tổ, nhắm mắt nằm ngủ.

Dao phi nhìn người trước mắt, trong lòng vẫn không thể tin như cũ, nàng rất rõ ràng hẳn có bao nhiêu chán ghét khi tiếp xúc với nữ nhân, mà giờ phút này hẳn lại có thể ôm một nữ nhân, về mặt lại dịu dàng như thế, đó là nét mặt mà hẳn chưa từng có, nàng đã từng tưởng tượng vô số thứ nhưng cũng không thể tưởng tượng nổi về mặt đó, mà bây giờ nàng lại thấy, mà lại còn vì một nữ nhân khác, trong lòng vô cùng đau xót! Làm sao nàng có thể không hận đây?

Dao phi cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc của mình cho tốt, trên mặt là một nụ cười hoàn mỹ, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Bệ hạ, ngài thân là vui của một nước, hành động như vậy thì không hay cho lắm!” Tầm mắt rơi vào trên tay Hiền Viên Mị, ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng cảm hận.

“Bốp” Thủy Nguyệt Linh đánh một cái tát về phía bàn tay to trước ngực mình.

“Thủy Nhi...” Thủy Nguyệt Linh từ từ nhắm hai mắt lại không thèm để ý đến hẳn, hiện tại mọi tức giận của Hiền Viên Mị đều đổ lên đầu của Dao phi, lạnh lùng nói, “Chuyện của trăm khi nào thì tới lượt người quân rồi hả?” Đều là tại nữ nhân này làm hại Thủy Nhi không để ý đến hẳn!

“Bệ hạ, hồng nhan họa thủy, cầu bệ hạ suy nghĩ kỹ lại, không cần vì một nữ nhân mà hủy hoại đất nước!” Lời Dao phi nói ra đúng là ngôn từ chánh nghĩa, nhưng mà cho dù thế nào thì ánh mắt nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh cũng không che giấu nổi ghen ghét!

Hồng nhan họa thủy à! Thủy Nguyệt Linh không hồn giận liếc Dao phi một cái, thật sự là nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt! Trong mắt thoáng hiện lên một vẻ tà ác, khẽ ngẩng đầu, hôn lên môi mỏng của Hiền Viên Mị, cái lưỡi phản nộ tham lam liếm dọc theo bờ môi khiêu gợi hẳn, vô cùng kích thích.

Hiền Viên Mị nhú mày, trong mắt tràn đầy ý cười, để nàng tùy ý hoạt động, Thủy Nguyệt Linh hung hăng trừng mắt hẳn, hừ! Trở về rồi mới tính sổ với chàng!

Dao phi nhìn hành động khiêu khích của nàng, hai tay nắm chặt thành quả đấm, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay cũng không có cảm giác đau đớn, làm cho nàng tức giận nhất chính là việc Hiền Viên Mị không đẩy nàng ta ra, mà lại là một bộ dạng cung chiều và hưởng thụ!

“Bệ hạ, nô tỳ cáo lui!” Nàng sợ cứ ngây ngốc đứng ở đây thì sẽ làm ra chuyện gì đó mà không thể cứu vãn được!

Ngự Thiên Điện,

Trên giường lớn màu đen, Thủy Nguyệt Linh nằm ở trên người Hiền Viên Mị, hai tay dán chặt lên mặt hẳn, người cười nhưng trong không cười, nói, “Mị, có phải chúng ta nên tính sổ với nhau hay không?”

Hiền Viên Mị bày ra một bộ dạng đuối lý, tùy ý nàng xử lý, nhưng mà hai tay lại lén lút dọc theo đường cong trên người nàng dờ đi, sau đó đặt ở trước ngực mềm mại của nàng.

“Bốp” Tay bị đẩy ra.

“Thủy Nhi...” Hiền Viên Mị ai oán nhìn nàng, hẳn biết là hẳn đã sai lầm rồi, nếu sớm biết sẽ gặp được nàng, nhất định hẳn sẽ thủ thân như ngọc! (Đấy, Mị nhà ta cũng muốn thủ thân như ngọc đó nhé =)))

Hừ lạnh một tiếng, xoay người đưa lưng về phía hẳn, nhắm mắt lại đi ngủ!

Hiền Viên Mị nhú mày, nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực, thở dài nói, “Thực xin lỗi...”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh chợt căng thẳng, xoay người ôm lấy eo của hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn chặt vào ngực hẳn, rầu rĩ nói, “Đưa ngọc, không phải là chàng sai, xin lỗi cái gì chứ? Ta không có giận chàng!” Chuyện gặp nàng trước hay sau sao có thể coi là lỗi của hẳn chứ? Chẳng qua là vì trong lòng nàng không được thoải mái mà thôi!

Hiền Viên Mị nhẹ vỗ vỗ sau lưng nàng, khẽ nói, “Ta hiểu rồi!” Giống như hẳn không thèm để ý quá khứ của nàng, vẫn không vì nàng và nam nhân khác từng có liên quan đến nhau mà cảm thấy trong lòng không thoải mái!

“Đừng đừng.”

Những gì có thể quảng ngã Dao phi đều đã quảng hết, nhưng vẫn cảm thấy chưa hết giận như cũ, đảo mắt nhìn thấy bã vai của tiểu cung nữ bên cạnh run lên vì sợ hãi, trong mắt xẹt qua một vẻ độc ác, đi đến gần tiểu cung nữ, quảng một cái tát, nửa bên mặt của tiểu cung nữ thoáng chốc liên sưng phồng lên.

“Nương nương tha mạng!” Tiểu cung nữ sợ tới mức vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ.

Dao phi lại không tính buông tha nàng, một cước đá nàng ngã xuống đất, kế tiếp là một trận đá bằng chân, “Tiện nhân! Người dám mê hặc bệ hạ, đá chết người!” Giờ phút này, gương mặt tuyệt mỹ đã hoàn toàn bị vụn vụn, cho dù ai nhìn thấy bộ dạng của nàng hôm nay sẽ không nghĩ là nàng đẹp.

Hiền Viên Mị nhìn nữ nhân ngủ say trong ngực, trong mắt chứa đầy cung chiều, nhẹ nhàng vén sợi tóc trên mặt nàng, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống,

một tay chống đầu, ngáy ngốc híp mắt mà nhìn nàng.

“Ừm...” Mờ mắt ra liền bắt gặp đôi mắt đỏ như máu, cô gái bình thường sợ rằng sẽ vì vậy mà hét chói tai, Thủy Nguyệt Linh chỉ cười cười, đưa tay sờ sờ mặt hắn, không nhận được lại hôn lên môi hắn một cái, cả người dính chặt vào người hắn.

Môi của Hiên Viên Mị đặt lên trán của nàng, nhẹ nhàng ma sát, âm thanh mang theo một chút khàn khàn, lại càng thêm hấp dẫn mê người, khẽ cười nói, “Thủy nhi... lại muốn tu luyện?” Hắn thích cảm giác nàng mềm nheo thân mật trên người hắn, nhưng mà thân mật như vậy hắn lại không khống chế được dục vọng mà muốn nàng, muốn cùng nàng gần lại thêm gần, kết làm một thể.

Thủy Nguyệt Linh cũng không thêm quan tâm có phải thú tính của hắn lại nổi lên hay không, vẫn cọ cọ trên người hắn như cũ, miễn cưỡng nói, “Không phải ta mê hoặc chàng? Rõ ràng chính là chàng hấp dẫn ta thôi!” Mút vành tai miễn cưỡng của nàng, “Vậy Thủy Nhi bị ta hấp dẫn sao?”

Hô hấp của Thủy Nguyệt Linh bắt đầu nặng nề, liếc hắn một cái, “Biết rõ còn cố hỏi!” Tay nhỏ để lên lưng hắn, tháo thắt lưng của hắn ra.

Hiên Viên Mị nhú mày, cũng đưa tay tháo thắt lưng của nàng, quay một vòng liền lột sạch đồ của nàng, ánh mắt tràn đầy lửa nóng rơi vào thân thể trần truồng mềm mại của nàng.

Thủy Nguyệt Linh dựa theo tầm mắt của hắn mà nhìn một chút, thật ra thì vóc người này kém xa thân thể thật sự của nàng, nhưng mà Hiên Viên Mị là không có bộ dáng ghét bỏ!

“Bệ hạ, thừa tướng đại nhân cầu kiến!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Nữ nhân nhẫn tâm

Editor: zNguyệt Tiểu.

“Ha ha...” Thủy Nguyệt Linh khẽ cười ra tiếng, tay nhỏ nhẹ nhàng trượt trên bụng của hắn, cảm nhận được sự căng cứng của cơ bụng, nhú mày cười nói, “Còn không mau đi!”

Sắc mặt Hiên Viên Mị trầm xuống, hắn biết Đoạn Mộc Hiên muốn gặp hắn thì chắc chắn là có chuyện, nhưng mà nhìn nữ nhân đang cười đến cực kỳ quyến rũ trước mặt, trong lòng không ngừng đấu tranh.

Dường như Thủy Nguyệt Linh cực kỳ thích nhìn dáng vẻ vùng vẫy của hắn, tay nhỏ như có như không đụng vào dục vọng đang sưng lên, lại còn nghịch ngợm đưa lưỡi ra liếm liếm yết hầu đang chuyển động của hắn, nũng nịu kêu, “Mị...” Tay nhỏ rõ ràng đã nắm chặt dục vọng mà hắn đang cắn răng chịu đựng.

“Bật...” một tiếng, sợi dây trong đầu Hiên Viên Mị đã đứt, hướng về phía bên ngoài quát, “Không gặp!”

Biểu cảm trên mặt Thủy Nguyệt Linh cứng đờ, dường như nàng giống như là thật sự đóng vai hồng nhan hoạ thủy a! “Ách... Mị, chàng vẫn là nên đi gặp đi!”

Hiên Viên Mị tách hai chân của nàng ra, “Không gặp!” Chẳng qua là hắn không thích làm hoàng đế nữa rồi!

Mồ hôi chảy dài! Thật ra nàng không nghĩ rằng hắn lại nghiêm trọng đến vậy a!

“Ừm... Mị...” Ánh mắt Thủy Nguyệt Linh mơ màng, thờ hồng hộc, trên mặt đỏ ửng mang theo sự quyến rũ, nốt ruồi hình giọt nước trên trán đang tỏa sáng, đồng đều với đôi mắt màu đỏ của Hiên Viên Mị.

Hiên Viên Mị ôm chặt nàng, hận không thể hoà tan nàng vào thân thể của chính mình, thân dưới điên cuồng chuyển động, một lần lại một lần xâm nhập, lại vẫn thấy chưa đủ như cũ.

Mút vành tai xinh xắn của nàng, Hiên Viên Mị khàn giọng nói, “Thủy nhi, nói nàng yêu ta, ta muốn nghe nàng nói!”

Thủy Nguyệt Linh gắt gao bám chặt tám lưng rộng lớn chắc nịch của hắn, ánh mắt mê ly nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn, trong lòng giống như có cái gì đó hoà tan, dục hoà phía dưới ra vào đến phát đau, càng thêm dùng lực mà leo lên lưng hắn, thờ hồn hên nói, “Ta yêu chàng...” Đường như kể từ khi hắn mở ra cánh cửa cuối cùng trong tim nàng, tình cảm của nàng đối với hắn liền không thể khống chế được nữa, mà nàng cũng không muốn vùng vẫy nữa, như vậy thật không công bằng đối với hắn!

“Ta cũng vậy, yêu nàng...” Dứt lời, càng thêm mãnh liệt đụng chạm tới nơi mềm mại của nàng, “Thủy nhi...” Âm thanh khêu gợi khẽ gọi bên tai nàng mãi không ngừng.

Thủy Nguyệt Linh thờ dốc dồn dập, cả người không ngừng run rẩy, miệng nhỏ khẽ nhếch lên âm thanh vui vẻ không chút che dấu bật ra, hai mắt vẫn thủy chung nhìn vào gương mặt anh tuấn của hắn.

Hai màu tóc bạc và đen quấn quýt nhau, đôi mắt hẹp dài đỏ như máu đối diện với đôi mắt trong suốt của nàng, trong ánh mắt có vô vàn tình yêu, cũng nắm rõ được tình cảm trong mắt nàng.

Triền miên qua đi, Hiền Viên Mị vẫn ở trên người nàng như cũ, dục vọng dưới thân vẫn chưa thỏa mãn mà còn nằm trong cơ thể của nàng như cũ, sợi tóc ẩm ướt dịu dàng lướt nhẹ qua gương mặt đầy mồ hôi của hắn, môi hắn trực tiếp từ gáy xuống tới cổ nàng, lưu lại dấu vết đầy đặc riêng của hắn, một chỗ cũng không buông tha.

“Ừm...” Thủy Nguyệt Linh khép hờ mắt mà thờ dốc, ngón tay xoắn lấy sợi tóc màu bạc của hắn, để tùy ý cái lưỡi nóng hổi của hắn di chuyển trên người mình, thân thể nhẹ nhàng run rẩy, khẽ rên rỉ ra tiếng. zNguyệt Tiểu - Diễn Đan Lê Quý Đôn.

Nhìn bộ dáng nghe lời quyến rũ của nàng, dịu dàng trong mắt Hiền Viên Mị càng sâu, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của nàng, môi mỏng dán lên đôi môi đỏ mọng của nàng, đầu lưỡi khẽ liếm cánh môi mềm mại.

“Ừm?” Hơi hơi rời khỏi môi nàng, trán để lên trán nàng, dịu dàng hỏi, “Muốn nói cái gì?”

Thủy Nguyệt Linh nhẹ cười lắc đầu, “Không có gì.” Chỉ là muốn gọi tên hắn mà thôi.

Hiền Viên Mị nhủ thầm, lại dán lên môi của nàng, cảm giác được ngực mềm mại của nàng kề sát mình, trong cổ bỗng căng thẳng, ánh mắt lại trở nên nóng bỏng, thân thể gần sát thân mật như vậy, Thủy Nguyệt Linh đương nhiên cảm giác được sự biến hóa trong thân thể của hắn, trong lòng còn chưa kịp thờ dài, vậy mà va chạm mạnh mẽ trong cơ thể đã khiến nàng thở gấp ra tiếng.

Hiền Viên Mị cắn vành tai của nàng một cái, âm thanh khàn khàn từ tính lại ái muội, “Thủy Nhi, ta cũng hiểu là nàng cần thăng cấp công lực!” Nhưng thật ra lời này là sự thật, có lẽ tại Nhân tộc không ai có thể đụng đến nàng, nhưng thân phận của hắn sẽ mang đến cho nàng rất nhiều nguy hiểm chứ không phải dễ dàng ứng phó như công chúa Tiên tộc.

“Ừm... Ta biết...” Có chút buồn bực mà cắn một cái trên vai hắn, nhưng mà lại không nỡ dùng lực quá mức.

Hiền Viên Mị tà mị cười, “Thủy Nhi yên tâm, ta sẽ cực kỳ cố gắng!” Dứt lời, ngăn chặn miệng nhỏ của nàng, bắt đầu chạy nước rút.

Hoàng cung Diệp Quốc, trong triều đình,

Về mặt Thượng Quan Lăng lạnh nhạt nhìn Thủy Hằng bị áp giải đi, trong mắt chứa thần sắc đen tối không rõ, cuối cùng cũng báo thù, nhưng sao hắn lại không hề vui vẻ như trong tưởng tượng, trong đầu xẹt qua gương mặt thanh tú, nghe nói vì nàng mà Hiền Viên Đế phế hậu, giết con, xao nhãng triều chính, chém trung thần, tới bây giờ hắn cũng không rõ vì sao nàng dây dưa cùng với Hiền Viên Đế, mà theo hắn biết, Hiền Viên Đế vốn không phải là đồ ngốc háo sắc, vậy tới cho cùng là đã xảy ra chuyện gì? Theo ngày càng lâu, tưởng niệm trong lòng cũng càng ngày càng nhiều, nếu nàng không phải là con gái của Thủy Hằng, nếu nàng không phản bội hắn, nếu nàng không hại chết con của hắn, nếu Hiền Viên Đế không có nhìn trúng nàng...

Giữa hậu cung, sau khi Thủy Doanh Doanh nghe được tin tức, suýt chút nữa là té xuống đất, phụ thân bị nhốt vào thiên lao, phủ thừa tướng cũng bị tịch thu tất cả tài sản và phán án tử, tuy nhiên nàng thân là hoàng hậu của tiên đế, nhưng mà Thượng Quan Lăng sẽ bỏ qua cho nàng sao?

Tay đặt lên cái bụng đã nhô lên một chút, nó cũng không bảo vệ được nàng sao? Dù sao Thượng Quan Lăng cùng Thượng Quan Văn có quan hệ không tốt, thậm chí có thể nói là ác liệt, những thứ này nàng đều biết!

Hai tay dần dần nắm chặt, tất cả trong mắt đều là kiên định, nàng không thể chết được! Không thể không có gì mà chết được, nàng vẫn muốn đoạt lại toàn bộ những gì nàng từng có!

Gọi cung nữ hầu hạ bên người nàng, nói nhỏ vào tai của nàng ta một hồi, nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của nàng ta, Thủy Doanh Doanh tức giận quát, “Còn không mau đi!”

“Nương nương...” Cung nữ do dự nhìn nàng, nương nương thật sự muốn làm vậy sao?

“Nhanh đi! Nhớ kỹ không được cho bất luận kẻ nào biết chuyện này!” Trong mắt hiện lên một vẻ kiên định, nếu nàng có thể làm cho Thượng Quan Văn sùng ái nàng, vậy thì cũng có thể khiến cho Thượng Quan Lăng say mê nàng. z

Lấy chén thuốc trong tay cung nữ, Thủy Doanh Doanh không hề do dự mà uống cạn.

Cung nữ nhìn vết máu giữa đùi nàng, có chút sợ hãi, nương nương thật sự rất nhẫn tâm, đó chính là cốt nhục của nàng ta! Nhưng mà trong hậu cung này, có được mấy ai lương thiện chứ? Từ lúc tiến cung tới giờ, nàng đã sớm được mở mang tầm nhìn vì thấy được sự tàn khốc của hậu cung! z

Từng đợt đau đớn hành hạ nàng, sắc mặt Thủy Doanh Doanh cố gắng cắn môi dưới, trong mắt càng phát ra vẻ kiên định, nàng muốn đoạt lại vị trí đã từng thuộc về nàng!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Đạt được

Ánh trăng lơ mờ chiếu vào phòng ngủ, nàng đột nhiên cảm giác được một cái gì đó nóng bỏng cứng rắn đang đưa đẩy có ý định muốn tiến vào trong cơ thể nàng, thân thể Thủy Nguyệt Linh lập tức cứng đờ, thoáng cái, đang ngủ mê liên bị hoảng sợ mà thức tỉnh, nhưng mà người được hơi thở quen thuộc, liền thả lỏng trong nháy mắt, đôi mắt liền lười biếng chẳng muốn mở to! Chính bản thân nàng cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên, trừ hấn ra còn có ai có khả năng đến gần nàng như vậy mà vẫn không bị nàng phát hiện!

Hiên Viên Mị thấy nàng thức dậy, cũng không bận tâm, thân dưới động một cái, hoàn toàn biến mất ở trong cơ thể nàng.

"Uhm..." Thủy Nguyệt Linh miễn cưỡng mở mắt liếc hấn một phen, mí mắt lại tiếp tục sụp xuống, yếu ớt nói, "Chàng không thể yên tĩnh một chút sao?"

Hiên Viên Mị nhẹ vỗ về phía sau lưng của nàng, dịu dàng nói, "Ngủ đi! Ta bắt động!"

Nghe vậy, Thủy Nguyệt Linh tròn mắt nhìn về phía hấn, bất động? Nàng bất mãn mà bĩu môi nói, "Vậy chàng đánh thức ta để làm gì?"

Hiên Viên Mị nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ở thái dương của nàng, khẽ cười nói, "Giúp nàng tu luyện, ta không phải có ý đánh thức nàng!"

"Thật sao?" Thủy Nguyệt Linh hoài nghi mà nhìn hấn, nàng cũng từng nghe nói qua song tu rồi a! Nhưng mà có phải hấn đã làm phương pháo rồi hay không hả? Nhưng mà linh lực trong cơ thể của nàng quả thực có tăng vài cấp.

"Ừ."

Nhìn ánh mắt chân thật của hấn, Thủy Nguyệt Linh không tiếp tục hỏi nữa, nhưng mà lại nghĩ tới một vấn đề, nàng nhớ rõ là nàng ngủ trước, bọn họ chính là ở tư thế này mà ngủ a! "Người nào lại tới nữa vậy?"

"Đoan Mộc Hiên lại tới nữa!"

Thủy Nguyệt Linh nằm thiếp thiếp ở trong lòng hấn, nhẹ giọng hỏi, "Chuyện quan trọng lắm sao?" Nếu không thì chắc chắn vị Thừa tướng đại nhân kia sẽ không lại chạy đến đây!

Tay lớn nhẹ nhàng vuốt ve trên cánh tay của nàng, Hiên Viên Mị dịu dàng nói, "Không có chuyện gì lớn đâu, chỉ là Thạch Tu phải về triều, Đoan Mộc Hiên sợ ta giết hấn!"

Thạch Tu? Như Nhi đã từng nói qua vị đại tướng quân này cùng với Đoan Mộc Hiên đều là tâm phúc của hấn, "Chàng muốn giết hấn vì chuyện gì?"

Hiên Viên Mị nhú nhú mày, nói, "Dựa theo tính tình của Thạch Tu nhất định sẽ tới gây sự với nàng!" Nếu hấn thực sự làm ra chuyện gì không nên làm, Hiên Viên Mị không dám cam đoan sẽ không giết hấn ta!

"Mì, tính tình của chàng quá kém rồi!"

Một tay của Hiên Viên Mị hướng về phía bộ ngực của nàng mà ấn xuống, tà khí mà nói, "Thủy Nhi nói vậy là muốn ghét bỏ ta sao?" Nếu nàng dám nói đúng, hấn sẽ khiến nàng không bao giờ dám ghét bỏ hấn nữa!

Thủy Nguyệt Linh khẽ thở nhẹ một tiếng, hai tay ôm lấy cổ hấn, nhẹ cười gặm cắn đôi môi mọng của hấn, "Như vậy tốt lắm! Ta thích!"

Thủy Doanh Doanh nghĩ ngợi một khoảng thời gian dài, thân thể được chăm sóc cũng không tệ lắm, Thủy Hằng đã bị trảm, nhưng Thượng Quan Lăng vẫn còn chưa để ý tới nàng, cũng không biết là đã quên, hay là không hề tính đối phó nàng!

Thay toàn thân một bộ y phục thoáng mát màu tím lợt bằng lụa mỏng, đai lưng màu đen buộc chặt eo nhỏ, dáng người có vẻ càng thêm yếu điệu, nhìn nhìn mỹ nhân ở trong gương, toàn bộ trong đôi mắt đều là tình thế bất buộc!

Sau khi hỏi thăm, biết được Thượng Quan Lăng đang ở Ngự Thư Phòng, như vậy càng thuận lợi cho nàng làm việc, làm cho nàng càng thêm vui sướng, chính là Thượng Quan Lăng lại có thể uống rượu, mà dường như người hầu ở bên đều bị hấn đuổi đi!

Dặn dò cung nữ lui ra, Thủy Doanh Doanh đi đến bên cạnh Thượng Quan Lăng, dịu hấn qua một bên rồi đỡ hấn lên giường lớn, Thượng Quan Lăng mơ màng màng mà mở mắt ra nhìn nàng, trước mắt chính là gương mặt thanh tú đang lác lác, "Linh Nhi..."

Thủy Doanh Doanh nhú mày, Linh Nhi? Ngược lại hiểu được chút ít, sẽ không phải là vị muội muội kia của nàng chứ? Chán ghét mà nhú nhú mày, nữ nhân vô dụng kia mà cũng đáng được hấn để trong lòng? Đột nhiên trong ánh mắt sáng lên, nói như vậy...

Tuy Thủy Nguyệt Linh và Thủy Doanh Doanh không cùng một mẹ, nhưng mà diện mạo lại có vài phần tương tự, bây giờ nàng lại bất chấp nhiều như vậy, tuy có chút chán ghét Thủy Nguyệt Linh, nhưng mà lợi dụng sự thương nhớ của Thượng Quan Lăng đối với nàng ta một phen, nàng cũng đã biết phải làm

sao rồi!

"Linh Nhi..." Ngay trong lúc nàng đang suy tư, Thượng Quan Lăng đã lấy một tay kéo nàng vào trong ngực, xoay người áp chế nàng, hai tay xé rách y phục trên người nàng, môi mỏng mang theo mùi rượu cần cổ của nàng.

"A..." Thủy Doanh Doanh kêu lên một tiếng, nửa thân dưới có chút đau, sao hắn lại có thể đi vào bừa bãi như vậy chứ!

Thượng Quan Lăng dùng động tác lại, dịu dàng hỏi han, "Linh Nhi, làm nàng đau sao?"

zNguyệt Tiểu - Diễn Đàn Lê Quý Đôn.

"Ừm... Có chút đau..." Nhìn dáng người to lớn của hắn, Thủy Doanh Doanh có chút đỏ mặt, không nghĩ tới Thượng Quan Lăng không chỉ xuất sắc hơn Thượng Quan Văn về dung mạo, mà thân thể cũng sức lực còn tốt hơn.

Nghe vậy, Thượng Quan Lăng cau mày, cố nén dục vọng, tay lớn đưa về chỗ hai người kết hợp mà dò xét, không ngừng xoa nhẹ, lưỡi cũng dạo chơi trên người nàng.

Dần dần Thủy Doanh Doanh cảm thấy chưa đủ, bàn tay mềm xoa xoa ngực của hắn, nũng nịu kêu, "Bệ hạ..."

.

Thượng Quan Lăng thở hắt hắt yêu cầu nàng, "Kêu tên của ta!"

"Lăng..."

"Linh Nhi..." Rốt cuộc Thượng Quan Lăng không nhìn được nữa mà bắt đầu động trong cơ thể nàng, va chạm mạnh mẽ làm cho Thủy Doanh Doanh chỉ có thể liên tục thở gấp cùng rên rỉ.

Ánh sáng có chút chói mắt, Thượng Quan Lăng đưa tay xoa xoa thái dương đang đau nhức, mở mắt ra thấy nữ nhân dưới thân liền ngẩn người, sau đó ánh mắt lạnh lùng, Doanh Doanh? Nàng không xuất hiện, hắn ngược lại đã quên nàng ta rồi!

Thủy Doanh Doanh dường như cảm giác được lãnh ý, thân thể run lên một phen, mở mắt ra, nhìn thấy vẻ mặt băng lãnh của Thượng Quan Lăng, ánh mắt Thủy Doanh Doanh chớp động, đáng thương tội nghiệp nhìn hắn, "Bệ hạ..."

Thượng Quan Lăng nhìn chằm chằm vào nàng, khuôn mặt trước mắt này nhìn từ từ cũng trùng hợp giống với gương mặt nhát gan nhỏ nhắn kia, Thủy Doanh Doanh dường như đạt được hiệu quả, hoảng sợ đưa tay đẩy đẩy hắn, "Bệ hạ... Người đề ta rồi sau đó..."

Hai mắt Thượng Quan Lăng Nhú Lại, cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng của nàng, tách hai chân nàng ra, lại động thân một cái mà tiến vào.

Thủy Doanh Doanh thực hiện được ý đồ liền lộ ra ý cười, gắt gao ôm chặt người hắn, chấp nhận sự đòi hỏi của hắn, trong lòng vô cùng thỏa mãn, ngay tại tối hôm qua, nàng đột nhiên thay đổi quyết định, nàng không chỉ muốn có địa vị của nàng, mà cũng cần có nam nhân này!

Lần này Thượng Quan Lăng rất tỉnh táo, nên không có gọi tên Thủy Nguyệt Linh, chỉ là trong đầu vẫn như cũ vẫn là gương mặt thanh tú kia.

Cảm xúc mãnh liệt qua đi, Thượng Quan Lăng không chút lưu luyến mà giật ra, nghiêm mặt lạnh lẽo nhìn đôi mắt quầng rừ của nữ nhân trước mặt, im lặng không nói, cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Thủy Doanh Doanh không che giấu thân thể xích lõa, ngược lại cố tình phơi bày ra cho hắn xem, thấy hắn không nói lời nào, trong lòng có chút bất an, nũng nịu mà kêu, "Bệ hạ..."

.

Thượng Quan Lăng chỉ yên lặng nhìn nàng ta, tìm kiếm bóng dáng Thủy Nguyệt Linh trên người nàng, nhưng mà hắn phát hiện, trừ bỏ khuôn mặt kia, hắn căn bản không hiểu về nàng một chút nào cả!

Nhát gan, lạnh nhạt, ác độc, rốt cuộc nàng là con người như thế nào?

"Bệ hạ..." Thủy Doanh Doanh dán sát thân thể về phía hắn, trên mặt vẫn là bộ dáng hèn nhát như cũ.

Thượng Quan Lăng đưa tay ôm nàng, nâng cằm nàng lên, nhìn gương mặt tương tự gương mặt Thủy Nguyệt Linh, lẩm bẩm nói, "Người nói... rốt cuộc Linh Nhi là con người như thế nào a?"

Thủy Doanh Doanh không cam lòng, nữ nhân vô dụng kia có gì tốt? Mà đáng để hắn nhớ mãi không quên như vậy, hơn nữa còn ngay thời điểm đang ôm nàng trong lòng!

Nhưng mà nàng chỉ dịu dàng trả lời, "Lúc trước mọi người đều ở trong tiểu viện của mình, thần thiếp rất ít khi nhìn thấy nàng, chỉ có một ấn tượng duy nhất là nàng cực kỳ nhát gan!"

"Là sao?" Giống như lằm bằm lâu bầu tự hỏi mình vậy, sau đó đẩy nàng ra, mặc long bào vào, thấy thân thể nàng vẫn trần truồng như cũ, cau mày nói, "Mặc quần áo cho tử tế, rồi hồi bẩm cung của người!"

Thủy Doanh Doanh biết tàu hủ nóng không thể ăn vội, thu hoạch được như vậy đã là tốt lắm rồi! Nghe lời mà mặc quần áo tử tế, muốn nói lại thôi, sau cùng nhịn không được mà sợ hãi hỏi han, "Bệ hạ sẽ đến thăm ta sao?"

Thượng Quan Lăng lạnh lùng lên tiếng, khoe miệng Thủy Doanh Doanh nhếch lên, cao hứng mà xoay người rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ghen

Thượng Quan Lăng lại đưa tay xoa nhẹ hai bên thái dương đang đau nhức, sững sờ mà bàng hoàng, hẳn vốn không biết bản thân đối với Thủy Nguyệt Linh, rốt cuộc là hận ý càng lớn thì tình yêu lại càng nhiều thêm! Hắn không thể bỏ sự tưởng niệm về nàng xuống được, nhưng lại không có cách nào tha thứ cho việc nàng phản bội hắn, càng không thể tha thứ việc nàng đã hại chết cốt nhục của hắn, huống chi hiện giờ còn có một Hiên Viên Đế, hẳn không thể vì tư tình nữ nhi mà để cho con dân của hắn rơi vào tình thế dầu sôi lửa bỏng, bọn họ vốn không thể nào!

Lăng Mạn Diệp nghe nói Thượng Quan Lăng nán lại ở tại Ngự Thư Phòng một đêm, sáng sớm rời giường tiện thể ghé qua xem, nàng biết hẳn vẫn thường xuyên uống rượu đến bình minh, nguyên nhân vì sao, nàng cũng rõ ràng hơn ai hết, mặc dù trong lòng không cam lòng, nhưng lại không biết làm thế nào!

Vốn cho là, nữ nhân kia bị đưa đến cho Hiên Viên Đế sẽ không thể sống tốt qua ngày, dù sao cũng là một vương phi của quốc gia khác đến, hậu cung làm thế nào mà có thể dung nạp được? Nhưng chưa từng nghĩ đến Hiên Viên Đế lại có thể cưng chiều nàng như thế! Nàng thật sự quá xem nhẹ nàng ta, không chỉ có thể mê hoặc được Hiên Viên Đế vây quanh, không ngờ cả biểu ca cách xa ngàn dặm cũng thương nhớ nàng cả ngày, nàng thật sự hoài nghi nữ nhân kia có phải là hồ ly tinh chuyển thế hay không!

Hiện giờ thân phận biểu ca đã khác biệt, nữ nhân giữa hậu cung này một người kiêu mị so với một người lại càng xinh đẹp hơn, thời gian biểu ca đến chỗ nàng lại càng ngày càng ít, nàng lại không thể sinh con, sợ rằng ngôi vị hoàng hậu đang gắn bó với nàng cuối cùng cũng sẽ bị người khác cướp đi, tất cả những thứ này đều do Thủy Nguyệt Linh ban tặng, mà nàng ta dựa vào cái gì mà có thể sống tốt như vậy?

Hận ý trong mắt chợt loé lên, gương mặt đã thấy gương mặt tương tự nữ nhân kia đang đi tới, nàng biết đó chính là tỷ tỷ của nữ nhân kia, hoàng hậu Thủy Doanh Doanh của tiền đế, nhưng mà nàng ta tới Ngự Thư phòng làm gì?

Thủy Doanh Doanh thấy nàng, ánh mắt loé lên ý cười, nhẹ nhàng đi đến trước mặt nàng hành lễ, Lăng Mạn Diệp có chút khó hiểu, thân phận của Thủy Doanh Doanh vốn không cần phải hành lễ với nàng!

Mãi cho đến khi bóng dáng của Thủy Doanh Doanh biến mất, Lăng Mạn Diệp vẫn nhủ mảy may nhớ lại hành vi của nàng ta đến tột cùng là có ý gì, nhưng mà rất nhanh thôi nàng sẽ hiểu rõ mọi việc!

Thượng Quan Lăng cúi đầu lật xem tấu chương, mà tầm mắt Lăng Mạn Diệp lại nằm trên mớ hỗn độn không chịu nổi trên giường lớn êm ái, đôi tay dưới tay áo nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay, ngực lại không tự chủ được mà đau đớn.

Khó khăn mà giật giật khoe miệng, dù sao thì hắn cũng có rất nhiều nữ nhân rồi đúng không? Nhiều thêm một người cũng không sao cả! Chỉ là tại sao lại là tỷ tỷ của nữ nhân kia? Đơn giản là vì bộ dạng của nàng có vài phần tương tự nữ nhân kia sao?

*****zNguyệt Tiểu - Diễn Đàn Lê Quý Đôn.

Ngự Thiên Điện,

Thủy Nguyệt Linh bắt đầu nhìn nam nhân đang dựa vào người nàng, "Mì, chàng nên đi vào triều sớm đi!" Chưa từng thấy qua vị hoàng đế nào mà không chuyên nghiệp như vậy, trên thực tế nàng cũng chỉ gặp không quá ba gã hoàng đế, tóm lại là cái vị trước mặt này quả không chuyên nghiệp!

Cả khuôn mặt Hiên Viên Mị chôn chặt ở cổ nàng, đầu lưỡi trơn ẩm liếm mát kích thích trên cổ nàng, "Thủy Nhi, cùng đi với ta đi!"

"Đã nói là ta không đi rồi!"

"Vậy ta cũng không đi!" (Tiểu: Dễ sợ, hoàng thượng mà nằm ăn vạ :)) quá trời lầy =)))

Thủy Nguyệt Linh bắt đắc dĩ mà tròn trắng con mắt, "Vậy chàng muốn như thế nào mới chịu đi?"

Cuối cùng Hiên Viên Mị ngẩng đầu nhìn nàng, mím môi hỏi, "Vì sao lại không muốn đi cùng ta?"

Nhìn trong mắt hắn có chút không vui, Thủy Nguyệt Linh đưa tay sờ sờ mặt hắn, nhú mày hỏi, "Chàng sẽ không khó chịu với chuyện này chứ?"

Hiên Viên Mị trầm mặc không nói, hắn nghĩ muốn ở cùng với nàng từng giây từng phút, mà vì sao nàng lại không muốn như vậy?

Nhìn bộ dạng khó chịu của hắn, Thủy Nguyệt Linh cảm thấy hắn thật đáng yêu, trong mắt nhìn không được mà lộ ra ý cười, ôm hắn hôn một cái, dịu dàng nói, "Ta không phải là không muốn đi cùng chàng, chàng cũng biết, ta cần phải nâng cao công lực, ta không muốn nhìn chàng bị thương, hiểu không?" Hiện tại nàng chính là nhược điểm của hắn, nhưng mà nàng không muốn trở thành nhược điểm của hắn vĩnh viễn, chỉ có trở nên mạnh mẽ hơn mới có thể đứng ở bên cạnh hắn, mà không cần phải trốn sau lưng hắn!

Hiên Viên Mị thở dài một tiếng, ôm chặt nàng, lại hôn nàng một trận, mới cam tâm tình nguyện mà đi vào triều.

zNguyệt Tiểu - Diễn Đàn Lê Quý Đôn.

Nhớ lại Hiên Viên Mị nói rất nhanh sẽ trở về, Thủy Nguyệt Linh cũng không đi Suối Địa Tâm, mà trực tiếp đem long sàng làm nơi tu luyện.

Đột nhiên Thủy Nguyệt Linh mở mắt ra, đứng dậy hướng về phía bên ngoài điện, lên tiếng nói, "Hắn!"

"Chủ tử!" Độc Cô Hàn vẫn toàn thân hắc y như cũ, trong mắt có chút kích động, không dấu vết mà đánh giá nàng, thấy nàng không có chuyện gì mới yên tâm

zNguyệt Tiểu - Diễn Đàn Lê Quý Đôn.

trong khoảng thời gian này hắn đã nghĩ hết mọi biện pháp, nhưng mà có làm cách nào cũng không thể nhìn thấy nàng, nghe những lời đồn đại quá đáng kia, hắn chỉ sợ Hiên Viên Đế sẽ hi sinh nàng! Nhưng mà ôm này hắn lại vào hoàng cung mà không gặp trở ngại nào, làm cho hắn có chút nghi hoặc, có phải có bẫy gì đó hay không!

Thủy Nguyệt Linh ngồi xuống ở một bên, thản nhiên mà ngoéo hắn một cái, hỏi, Diêm La Điện cùng với Minh Thiên Lâu sao rồi?"

"Không tệ! Minh Thiên Lâu đã phát triển lớn rồi, chủ tử muốn xuất cung khi nào?"

zNguyệt Tiểu - Diễn Đàn Lê Quý Đôn.

"Ừm?" Thủy Nguyệt Linh nhú mày, khẽ cười nói, "Ta không hề có ý định xuất cung!" Đương nhiên nếu Hiên Viên Mị cùng nàng rời khỏi mà nói thì nàng có thể căn nhắc một chút! (Tiểu: Dễ sợ, bà chị này cũng mê trai ớn :)) Hôn nữa cho dù có ra khỏi cung thì nam nhân kia cũng sẽ không cho phép nàng rời khỏi hắn!

Độc Cô Hàn nhìn không được nhú mày, ý của nàng là vẫn muốn lưu lại ở trong cung?

"Gần đây có chuyện lớn gì sao?"

zNguyệt Tiểu - Diễn Đàn Lê Quý Đôn.

Độc Cô Hàn lấy lại tinh thần, trả lời, "Thượng Quan Lăng đã tịch thu tài sản của phủ Thừa tướng và giết cả nhà hắn, chỉ còn Thủy Doanh Doanh sống, nghe nói Thượng Quan Lăng gần như là đêm nào cũng đến ngủ tại tắm điện của Thủy Doanh Doanh!"

"À...?" Thủy Nguyệt Linh nhú mày, lời nói mang theo sự hứng thú. Ngay sau đó liền nghe được một tiếng hừ lạnh.

zNguyệt Tiểu - Diễn Đàn Lê Quý Đôn.

Độc Cô Hàn đề phòng nhìn về phía Hiên Viên Mị, mà Hiên Viên Mị chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó đi về phía Thủy Nguyệt Linh, Thủy Nguyệt Linh nhìn thấy sắc mặt khó coi của hắn, khoe miệng hơi nhếch lên, đứng lên kéo hắn ngồi xuống ghế dựa, sau đó ngồi lên trên chân hắn, ngửa đầu hôn lên khoe miệng của hắn một cái, cười khẽ nói, "Ngươi cũng biết thế lực của ta hiện tại ở Diệp Quốc, lúc trước phát triển những thế lực này, cũng là vì để thoát khỏi vương phủ, dùng để đối phó với hoàng thất Diệp Quốc, cho nên đã sắp xếp không ít người trong hoàng cung, chứ không phải là cố tình để ý chuyện của Thượng Quan Lăng!"

Hiên Viên Mị nghe vậy thì sắc mặt tốt hơn một chút, ánh mắt của Độc Cô Hàn có chút tối lại, nàng lại cố gắng giải thích với nam nhân kia! Nhìn hai người tự nhiên thân mật như vậy, hắn đã nhìn ra được một sự thật, một sự thật mà hắn không muốn thừa nhận, nàng yêu nam nhân kia!

zNguyệt Tiểu - Diễn Đàn Lê Quý Đôn.

Nhìn ánh mắt của Độc Cô Hàn, thần sắc trong mắt Hiên Viên Mị khẽ loé sáng, đem thân thể Thủy Nguyệt Linh chuyển đổi phương hướng, để cho nàng

ngồi ở trên chân hán, môi lưỡi mon trón mà dọc theo cổ nàng không ngừng đi xuống, tay lớn cũng ái muội mà vuốt nhẹ bụng phẳng lý của nàng.

Thủy Nguyệt Linh nhú nhú mày, cảm giác được hán cố ý làm vậy, như có chút cảm giác mà đưa mắt nhìn về phía Độc Cô Hàn, trong lòng hoảng hốt, sao bây giờ nàng mới phát hiện ra chân tình trong mắt hán chứ, là do hán che dấu quá tốt, hay là do nàng quá ngu ngốc rồi hả?

zNguyệt Tiểu - Diễn Đàn Lê Quý Đôn.

Hiên Viên Mị thấy nàng nhìn chằm chằm Độc Cô Hàn, bất mãn mà dùng lực mút mạnh trên xương quai xanh của nàng, Thủy Nguyệt Linh hừ nhẹ một tiếng, đưa tay ôm lấy eo hán, quay đầu nói với Độc Cô Hàn, "Hàn, người về trước đi!"

"Vâng!" Độc Cô Hàn liếc mắt nhìn Hiên Viên Mị một cái, xoay người rời đi, thân hình có chút cô đơn.

"Mị..." Thủy Nguyệt Linh áp sát vào lòng Hiên Viên mị, chìa tay nhẹ nhàng kéo kéo tóc trắng của hán.

zNguyệt Tiểu - Diễn Đàn Lê Quý Đôn.

Hiên Viên Mị ngẩng đầu nhìn về phía nàng, trên mặt vẫn mang vẻ không vui như cũ, Thủy Nguyệt Linh nhẹ nhàng cười ôm chặt cổ hán rồi đặt lên môi hán một nụ hôn, mập mờ nói, "Mị, ta yêu người, chỉ yêu mình người!"

Cánh tay Hiên Viên Mị cứng lại, con người màu đỏ nhìn nàng, mang theo vài phần nhiệt tình, giọng nói cũng có chút khàn khàn, "Thủy Nhi...Ta nghĩ ta muốn nàng..."

Cánh tay Thủy Nguyệt Linh vòng trên cổ hán từ từ trượt xuống, tay nhỏ trượt xuống cổ áo luồn vào trong, khẽ nói, "Được..."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Thạch Tu

Editor: zNguyệt Tiểu.

Nhìn Hiên Viên Mị đang quấy rầy đeo bám, Thủy Nguyệt Linh bắt đầu đi đánh phải buông tha dự định tu luyện, cùng đi theo hán vào triều.

Hiên Viên Mị ôm nàng lưỡi biếng mà dựa vào ghế rồng, một mặt nhắm chán mà nghe cận thần bên dưới thảo luận chuyện của Minh Quốc, một bên nói khẽ ở bên tai nàng: "Thủy Nhi yên tâm, một lát nữa trở về rồi tu luyện được không?"

Thủy Nguyệt Linh nhìn hán một cái, tự nhiên hiểu rõ tu luyện theo lời hán là cái gì, chỉ lắc đầu cười nói, "Mị, trên đầu chữ sắc có một cây đao!" Nàng thật sự khó có thể tưởng tượng được lúc trước hán làm cách nào có thể nhìn xuống mà không đụng vào người nàng lâu như vậy!

"Ừ?" Hơi thở ấm áp phả vào lỗ tai nàng, môi mỏng như có như không cọ sát vào vành tai xinh xắn của nàng, mập mờ nói nhỏ, "Rõ ràng ta cảm thấy được Thủy Nhi cũng cực kỳ thoải mái, chẳng lẽ cảm giác của ta sai rồi sao?" Thủy Nguyệt Linh không nói, Hiên Viên Mị nhẹ nhú nhú mày, ngậm vành tai phiếm hồng của nàng vào trong miệng, nhẹ nhàng mà gặm cắn, đầu lưỡi ái muội liếm mút, chính là muốn nghe đáp án của nàng!

"Bệ hạ!" Âm thanh vô cùng mạnh mẽ mang theo sự tức giận không thể áp chế được.

Nhìn hai người phía trên không coi ai ra gì, vành tai và tóc mai của hai người chạm vào nhau, hai mắt Thạch Tu hung hăng mà trừng Thủy Nguyệt Linh, hán đã sớm nghe đồn, nhưng mà hán làm sao cũng tin bệ hạ sẽ trở thành một hôn quân ngu ngốc vô đạo như lời đồn, mãi cho đến khi thấy Hiên Viên Mị ôm Thủ Nguyệt Linh xuất hiện ở trong triều, hán mới tin lời đồn kia là sự thật, nếu không phải do Đoạn Mộc Hiên ngăn lại, hán đã sớm nổi giận, nhưng mà hiện tại hán thật sự đã không nhìn được rồi!

Hiên Viên Mị giương mắt nhìn về phía hán, ánh mắt nhìn hán tràn đầy bất mãn, tầm mắt có chút băng lãnh, "Thạch tướng quân!" Tiếng nói tràn đầy cảnh cáo!

Đoạn Mộc Hiên nhú mày, trong lòng thở dài một tiếng, chuyện hán lo lắng cuối cùng đã xảy ra, Thạch Tu này chính là loại người hết như tên gọi, hoàn toàn là một tên cứng nhắc cố chấp như tảng đá, hán một lòng trung thành với bệ hạ, thấy tình cảnh như vậy xảy ra, khẳng định là không từ bỏ ý đồ, nói không chừng sẽ làm ra một việc ngu ngốc gì đó!

Nhìn Thủy Nguyệt Linh không có phản ứng gì quá lớn, hán thật sự rất tò mò nàng là một nữ tử như thế nào, giống như cho dù có chuyện gì xảy ra nàng cũng mặc kệ, có chuyện gì nàng cũng sẽ thoải mái mà ứng phó, không chút bối rối nào!

Cảm giác được ánh mắt của Đoạn Mộc Hiên rơi vào trên người mình, Thủy Nguyệt Linh giương mắt nhìn lại, nhú nhú mày.

"Thủy Nhi..." Giọng điệu mang theo sự cảnh cáo, còn có vị chua nhàn nhạt.

"Ha ha..." Thủy Nguyệt Linh nhẹ cười nói nhỏ bên tai của hắn, "Mì, sao chàng lại thích ăn dấm chua như vậy nhỉ?"

Hiên Viên Mị hừ nhẹ một tiếng, chua xót nói, "Ta nhớ rõ có người từng nói Thừa tướng đại nhân tuần tú lịch sự lại còn tuổi trẻ đầy hứa hẹn!"

Thủy Nguyệt Linh một phen nghiêm mặt, quý hẹp hời! Lại có thể còn nhớ!

"Sao nào? Thủy Nhi vẫn còn cảm thấy Thừa Tướng đại nhân rất tốt?" Trong hai tròng mắt màu đỏ tràn đầy uy hiếp, nếu nàng dám nói đúng, hắn liền...

Aizz...Hắn chính là bị nàng ăn sạch rồi, bản thân bị nàng chọc tức chết, cũng không nỡ tổn thương nàng, chỉ là hắn không ngại để cho nàng tu luyện cả ngày đâu!

"Mì, ta đảm bảo bộ dạng của chàng tuyệt đối đẹp hơn hắn, còn nữa hắn chỉ là Thừa tướng, mà chàng lại là Hoàng Đế!" Thấy hắn vẫn còn chút hờn giận như cũ, Thủy Nguyệt Linh cọ cọ vào cổ anh, "Được rồi, lúc trước ta chỉ đùa giỡn một chút mà thôi, chàng thật sự không cần như thế!" Ngón tay nhẹ đụng vào vòm ngực hơi lộ ra của hắn, trêu tức mà nhìn hắn, "Không phải chàng thiếu tự tin đến thế chứ?"

Hiên Viên Mị siết chặt cánh tay, hừ lạnh mà nói, "Nàng là của ta, cho dù là người hay là lòng, đều phải là của ta! Đòi Đòi kiếp kiếp cũng chỉ có thể ở bên cạnh ta đừng nghĩ đến việc chạy trốn!"

Thủy Nguyệt Linh nhú mày cười nhẹ, "Chàng có thể quản được kiếp sau sao?"

"Không phải kiếp sau, mà là đòi đòi kiếp kiếp!" Dứt lời, hung hăng mà hôn đôi môi nàng.

"Bệ hạ!" Thạch Tu "Àm" một tiếng quỳ xuống, "Bệ hạ, vì thần khẩn cầu bệ hạ giết chết yêu nữ, trả lại yên bình cho đất nước!"

Cảm nhận được sát ý của Hiên Viên Mị, cuối cùng Thủy Nguyệt Linh cũng biết Đoạn Mộc Hiên tới gặp Hiên Viên Mị gặp như vậy là vì cái gì, chuyện này quả thật rất quan trọng!

Tay nhỏ vuốt ve trên lưng Hiên Viên Mị, trong lòng thờ dài, sao nàng lại cảm giác hắn càng ngày càng dễ tức giận vậy? Hoàn toàn mất đi bộ dạng bí hiểm rồi!

Khoé Miệng Hiên Viên Mị lạnh lùng giơ lên, nhìn người đang quỳ xuống phía dưới, âm thanh lạnh lùng nói, "Nếu Thạch tướng quân thu hồi lời nói vừa rồi, Trẫm sẽ tha cho ngươi một mạng!"

Đoạn Mộc Hiên biết rõ rằng đó chính là cơ hội của cùng mà Hiên Viên Mị cho Thạch Tu, nhưng mà Thạch Tu quả thực ngoan cố không đổi, hiên ngang lầm liệt nói, "Bệ hạ bị yêu nữ mê hoặc, đánh mất sự sáng suốt của một minh quân, nếu cứ như vậy, quốc sẽ không còn là quốc, nếu vì thân chết, mà có thể thức tỉnh bệ hạ, vậy thì vì thân chết cũng không luyến tiếc!"

Thủy Nguyệt Linh tròn trừng mắt, có chút không biết nói gì, nàng thật sự không nhớ rõ chính mình làm gì mà khiến nhân thần công phẫn*, ít nhất nàng không có đắc tội với vị đại tướng quân này nha! Cứ như vậy mà muốn nàng chết, rõ ràng khiến nàng tức chết trước khi hắn chết mà!

(*): người và thần đều phẫn nộ

Thủy Nguyệt Linh mềm mại không xương mà leo lên người Hiên Viên Mị, đôi mắt quyến rũ mà nhìn hắn, âm thanh mềm mại làm nũng tràn đầy bất mãn, "Mì, người này thật đáng ghét, bộ dạng xấu như vậy, dám chạy đến dọa người ta!"

Nhìn bộ dạng mê người của nàng, thế nhưng Thạch Tu hoàn toàn đen mặt, hai tay siết chặt nắm đấm, không không chế được mà muốn xông lên bóp chết con hồ ly tinh kia, nàng ta lại dám công khai quyến rũ bệ hạ như vậy!

Kỳ thật Thạch Tu không hề có xấu, da tay ngăm đen có chút ánh đồng, hình dáng thô kệch, lại lộ ra vài phần hoang dã ngang ngược, cũng coi như là một mỹ nam tử!

Nhìn Thạch Tu tức giận tới nổi gân xanh nổi lên, Thủy Nguyệt Linh biểu môi một cái, lại làm cho Hiên Viên Mị có chút hờn giận, "Thủy Nhi..."

Thủy Nguyệt Linh nhìn hắn một cái, nhếch môi cười, tay nhỏ ái muội xoa xoa trước ngực hắn, chậm rãi đi vào trong áo, Hiên Viên Mị cũng không ngăn cản, quả thực hắn thật sự hi vọng nàng càng quá đáng càng tốt (Tiểu: ta bó tay!), dù sao hắn cũng là người được lợi!

Bắp thịt rắn chắc lại có độ đàn hồi, hàm ẩn một sức lực mạnh mẽ, da thịt bóng loáng như ngọc làm cho nàng cảm thấy cực kỳ thoải mái, Thủy Nguyệt Linh cảm giác được da thịt bên dưới dần dần nóng lên, liền dừng động tác lại.

Thạch Tu đột nhiên đứng lên, "Cái con hồ ly tinh này, ngươi... Ngươi vô sỉ!" Lại có thể ở trước mặt nhiều người như vậy...

Thủy Nguyệt Linh nhú mày, nàng làm sao vậy? Bất quá chỉ mới sờ soạng có hai cái thôi mà! Nam nhân của nàng, nàng mò mẫn hai lần cũng không được sao? Bọn họ mới chính là người không hiểu được "phi lễ chó nhìn" đó chứ! (Tiểu: bó tay chị luôn :)))

Hiên Viên Mị có chút bất mãn khi nàng dừng động tác lại, ghé sát lại bên tai nàng phun ra hai từ, "Tiếp tục!"

Thủy Nguyệt Linh dừng lại một chút, nhìn về phía dưới thân của hắn, nghi ngờ mà hỏi, "Chàng xác định là chàng sẽ không mất kiểm chế?" Nàng cũng

không muốn biểu diễn trước mặt chúng thần nha!

"Sẽ không!" Không không chế được hấn sẽ dẫn nàng đi!

Cảm giác được hoà nhiệt ở dưới mông bắt đầu cứng rắn, Thủy Nguyệt Linh do dự một chút, cảm giác mềm mại kia hấp dẫn nàng, tay nhỏ từ từ dạo chơi theo đường cong cơ bắp hoàn mỹ, thân thể dịu dàng dán chặt trên người hấn, vuốt ve cơ bắp rắn chắc trước mắt, hô hấp Hiên Viên Mị dần dần trở nên dồn dập, bàn tay non mềm kia lướt qua mỗi chỗ trên da thịt đều mang tới từng trận tê dại.

"Bệ hạ!" Thạch Tu lại quỳ xuống, tiếng dập đầu "Bang, bang!" vang lên, "Bệ hạ không thể để con hồ ly tinh này mê hoặc a!"

Hai mắt hẹp dài của Hiên Viên Mị nửa đóng nửa mở nhìn Thạch Tu, trong mắt tràn đầy băng giá lạnh rét đến thấu xương, Thủy Nguyệt Linh nhú nhú mày, tay nhỏ nhéo nhéo hạt đậu trước ngực hấn, trong cổ họng Hiên Viên Mị bật ra một tiếng than nhẹ, nhìn nhìn người trong lòng, trong mắt có vẻ đắm chiều.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Thủy Nguyệt Linh cười, vẻ mặt vô cùng quyến rũ, tay nhỏ từ từ trượt xuống, vuốt ve vòng eo căng cứng của anh, âm thanh vô cùng nũng nịu, "Mị..." Hiên Viên Mị híp híp mắt, lạnh lùng liếc mắt nhìn Thạch Tu một cái, ôm Thủy Nguyệt Linh rời khỏi.

"Bệ hạ..." Tiếng kêu vô cùng căm phẫn, nhưng không hề được đáp lại chút nào.

Đoan Mộc Hiên nhẹ nhõm thở dài một hơi, chụp lấy Thạch Tu đang tính đuổi theo bọn họ, Thạch Tu phần nộ mà vùng vẫy muốn xô Đoan Mộc Hiên ra, "Buông ra! Ta nhất định phải giết con hồ ly tinh kia!"

Đoan Mộc Hiên không hờn giận mà nhú mày, "Nếu không có nàng, người đã chết sớm rồi!"

Thạch Tu xoay người nhìn về phía hấn, gặng giữ hét, "Người có phải là đồng bọn với con hồ ly tinh kia hay không?"

"Thạch Tu!" Hấn mở miệng ngâm miệng đều là hồ ly tinh làm Đoan Mộc Hiên có chút bất mãn, "Người cho rằng bệ hạ sẽ không biết nhìn người sao?"

Thạch Tu hơi khựng lại, hình tượng của Hiên Viên Mị trong lòng hấn chính là một người thông minh cơ trí quyết đoán, không gì là không làm được, cho nên lúc nghe những lời đồn xàm bậy hấn cũng không tin, nhưng mà hiện giờ hấn tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn giả bộ được sao?

Đoan Mộc Hiên thở dài một tiếng, "Thạch Tu, đây là việc riêng của bệ hạ, không phải là chuyện mà chúng thần tử như chúng ta xen vào!"

Thạch Tu lại kích động vùng lên, "Cái gì mà chuyện riêng? Đây là chuyện liên quan đến quốc gia đại sự! Người có biết người bên ngoài bán tán về bệ hạ như thế nào hay không? Ta vốn cho đây chỉ là hiểu lầm, nhưng mà xem ra hiện tại con yêu nữ kia đang tác quái!"

Đoan Mộc Hiên cũng có chút tức giận, âm thanh lạnh lùng nói, "Nếu người đã có ý định tìm chết, ta cũng không còn gì để nói!"

"Hừ! Ta không có sợ chết giống như người đâu!" Nói xong liền phất tay áo mà đi.

"Uhm...A...Nhẹ một chút..." zNguyệt Tiểu -

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, âm thanh nặng nề truyền từ đỉnh đầu của nàng, "Tại sao lại cứu hấn?"

"A..." Thủy Nguyệt Linh kêu lên một tiếng, thừa nhận sự va chạm điên cuồng của hấn, chỉ có thể không ngừng thờ gấp cùng rên rĩ, căn bản không có cách nào mở miệng, hai mắt long lanh quyến rũ mà nhìn hấn, lộ ra một vẻ vô tội.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, mùi vị tình dục cũng dần dần tản ra khỏi không khí, trong tầm điện yên chỉ còn lại hai người yên tĩnh đến nỗi có thể nghe rõ ràng từng tiếng thở dốc, Hiên Viên Mị vẫn nằm ở trên người Thủy Nguyệt Linh như cũ, tay to lưu luyến mà vuốt ve nhẹ nhàng vỗ về da thịt ẩm ướt mồ hôi của nàng, âm thanh gọi cảm mang theo chút lười biếng, "Thủy Nhi, nàng chưa trả lời vấn đề của ta?"

Tay Thủy Nguyệt Linh ôm eo hấn, liếc hấn một cái, "Rõ ràng chính là chàng không cho ta cơ hội trả lời mà?" zNguyệt Tiểu -

Trong mắt Hiên Viên Mị tràn đầy ý cười ái muội, tay lớn cũng khẽ vuốt ve trên người nàng, mang theo vài phần khiêu khích, nhưng mà chuyện đó vẫn làm cho hấn khó chịu như cũ, cúi đầu cắn một cái trước ngực nàng, "Nói mau!"

Thủy Nguyệt Linh run lên một cái, bấu môi mà nói, "Nếu như Thạch Tu bị giết sẽ cực kỳ phiền toái!" Mất đi một tâm phúc, trách nhiệm của hấn sẽ nặng nề thêm, hơn nữa lời đồn đãi sẽ càng ngày càng quá đáng, nếu mà dẫn tới sự phẫn nộ của dân chúng, thì lại là một phiền toái lớn!

Hiên Viên Mị nhíu mày, "Hửm?"

Thủy Nguyệt Linh cười nhẹ hôn lên môi hắn, "Chàng muốn có nhiều chuyện để xử lý hơn, thời gian ở bên cạnh ta sẽ ít đi sao?"

Đối với đáp án này, Hiên Viên Mị cực kỳ thỏa mãn, tay to mạnh bạo bóp ngực mềm mại của nàng, vừa liếm mút tai nàng vừa nói, "Thủy Nhi yên tâm, ta vẫn sẽ ở cùng nàng!"

Thủy Nguyệt Linh từ từ nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng hừ hừ, bày ra một bộ dáng hưởng thụ, khoe miệng Hiên Viên Mị nhếch lên, trong mắt là sự dịu dàng chết người. zNguyệt Tiểu -

"Mị, chàng nói lần này Minh Quốc có thể cho người đưa tới đây một đám mỹ nhân hay không?"

Minh Quốc là một trong những quốc gia thuộc Huyền Quốc, lần này Minh Quốc nội loạn, Thạch Tu phụng mệnh ra trận, hỗ trợ Minh vương dẹp yên nội loạn, cho nên khoảng thời gian trước không có ở trong triều, hiện giờ nội loạn Minh Quốc đã được dẹp yên, lại đúng ngay lúc sinh nhật của Hiên Viên Mị, dù sao cũng phải đưa lễ vật tạ lễ.

Kỳ thật việc này vẫn là phụ thuộc vào tâm trạng của Hiên Viên Mị, tâm trạng tốt thì tiện tay giúp đỡ dẹp yên nội loạn, nếu mất hứng một cái thì cũng đồng nghĩa với việc lập quốc vương mới, chính vì hắn vô cùng tùy hứng, cho nên người khác mới không đoán được hắn, các tiểu quốc cũng vô cùng thận trọng mà lấy lòng hắn, chỉ sợ chọc lão nhân gia như hắn mất hứng!

Trái lại Hiên Viên Mị không hề có chút giấu diếm, thản nhiên nói, "Nghe nói công chúa Minh Quốc là một mỹ nhân hiếm có, lần này có khả năng sẽ đưa nàng ta tới!"

Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu găm cán yết hầu khiêu gọi của hắn, mập mờ nói, "Mỹ Nhân a! Mị, ngươi có động tâm không?"

"Ha ha..." Hiên Viên Mị đột nhiên cười ra tiếng, trong mắt là sự sung sướng không thể nào che giấu được, cắn vành tai trắng nõn của nàng vào trong miệng, âm thanh mang theo sự mỉa mai, "Thủy Nhi, ngươi đang ghen?" Hắn đúng là đã ngủi được vị chưa rồi!

Thủy Nguyệt Linh hừ nhẹ một tiếng, xoay người đặt người ở trên người hắn, để mặt đối diện hắn, nhìn chăm chú vào đôi mắt có tròng mắt màu đỏ, bá đạo nói, "Hiên Viên Mị, nhớ kỹ ngươi là của ta!"

Hiên Viên Mị cực kỳ thích nàng biểu hiện ham muốn chiếm hữu ra ngoài, "Ta vĩnh viễn đều là người của Thủy Nhi!" Mạnh mẽ chiếm lấy đôi môi của nàng mà mút mạnh vào, tay lớn vịn vòng eo mảnh khảnh nâng cả thân thể nàng lên, sau đó lại đè xuống thật mạnh.

"Ừm..."

Mùi tình dục mới vừa loãng đi lại lập tức trở nên nồng đậm, âm thanh tên rì và tiếng thở dốc ở trong tầm điện vang vọng làm cho người ta phải đỏ mặt tim đập, thỉnh thoảng lại bay ra một vài câu nói ngọt ngào.

Giữa ngự thư phòng yên tĩnh, Hiên Viên Mị ôm Thủy Nguyệt Linh lười biếng lật lật tấu chương, bắt đầu làm việc, cũng không quan tâm đến người đang quỳ trên mặt đất, Thủy Nguyệt Linh cũng mặc kệ ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống nàng của đám người kia, thích quỳ thì quỳ đi!

Bởi vì sự cố gắng của Hiên Viên Mị, nên nàng đã có thể đột phá tầng thứ chín luyện đến tầng thứ mười của Huyền Thiên Quyết, hoàn toàn đã đạt đến cảnh giới cao nhất, khiến cho nàng không ngừng cảm thán, song tu quả thật rất tốt nha!

Đối với Hiên Viên Mị mà nói, tu vi của nàng bây giờ cũng không khác biệt mấy so với Lam Phiêu Vũ trước kia, cho nên không cần phải gấp gáp, chỉ cần mỗi tối đều cố gắng thì tốt rồi, ban ngày chỉ cần ngoan ngoãn ở cùng hắn, cho nên nàng mới thành thành thật thật mà ru rú trong lòng hắn cùng hắn xem tấu chương, nhưng mà quả thật là có chút nhàm chán, làm hoàng đế đúng là có quá nhiều việc a!

Lại nhìn ánh mắt muốn giết chết nàng của người phía dưới, Thủy Nguyệt Linh đột nhiên mở miệng nói, "Thạch Tướng Quân chưa thành thân sao?"

Hiên Viên Mị biết nàng nhàm chán, tay lớn liên tục vuốt ve eo của nàng, tiếp tục chuyện trong tay, mặc kệ nàng quậy phá.

Thạch Tu tròn mắt trừng trừng, "Liên quan gì đến ngươi?"

Thủy Nguyệt Linh vô tội nói, "Ta chỉ muốn quan tâm Thạch tướng quân mà thôi, nếu không ta kêu Mị thưởng mấy vị mỹ nữ cho ngươi được không?"

"Sao ngươi dám gọi thẳng tên của bệ hạ!" Ánh mắt như vậy, khiến cho Thủy Nguyệt Linh cảm thấy bản thân có chút đại nghịch bất đạo. zNguyệt Tiểu -

"Ách... Thạch tướng quân, không lẽ tướng quân phu nhân vẫn còn gọi ngươi là tướng quân à?"

"Bản tướng quân vẫn còn chưa thành thân!"

Thủy Nguyệt Linh ở cọ cọ vào ngực của người ở phía sau, về mặt lại có biểu cảm giống như bưng bình, "Khó trách Thạch tướng quân lại không biết tí gì gọi là tình thú!"

"Ngươi..."

Không đợi hần tức giận, Thủy Nguyệt Linh lại hiếu kỳ hỏi tiếp, "Thạch tướng quân người đã đi thanh lâu chưa?"

"Sao bản tướng quân lại có thể đến nơi tục tĩu dơ bẩn như vậy được chứ?"

"Vậy Thạch tướng quân có mấy vị tiểu thiếp thông phòng?"

Thạch Tu bị chinh có chút tức giận quát, "Không có!"

Về mặt Thủy Nguyệt Linh kinh ngạc mà nhìn hần, "Chẳng lẽ Thạch tướng quân không...à cái đó...không được à?" Nói xong tầm mắt lại không ngừng quan sát hần.

"Người...Người..." Khuôn mặt Thạch Tu đen lại bị chọc tức đến nổi hai má đỏ bừng.

Hiên Viên Mị không thích nàng quan sát nam nhân khác, đưa tay quay đầu nàng qua, cắn môi nàng một cái, nhíu mày nhìn về phía Thạch Tu, "Thạch tướng quân, đừng quên trách nhiệm của người!" Hiên Viên Mị cho hần bình quyền không phải là để cho hần cả ngày không làm gì mà chạy tới đây quỳ trước mặt bọn họ.

"Bệ Hạ, trừ khi người giết con yêu nữ này, nếu không vì thần liên quỳ mãi không đứng!"

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Editor: zNguyệt Tiểu.

Thủy Nguyệt Linh tròn trĩnh mắt, người này thật sự rất ngoan cố, nếu không phải hần một lòng trung thành với Mị như thế, lại có chút tác dụng, nàng cảm thấy dứt khoát giết hần một mạng là tốt nhất!

Hiên Viên Mị ném tấu chương đang cầm trong tay lên bàn, không muốn để ý tới Thạch Tu, nếu Thủy Nhi muốn giữ hần lại, thì giữ hần lại vậy!

Ôm Thủy Nguyệt Linh, hôn nhẹ sau tai nàng, bàn tay ở phía dưới nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng, trong lòng có cảm giác rất thỏa mãn.

"Thạch tướng quân, ta có chỗ nào mà giống yêu nghiệt chứ?" Bộ dáng của nàng hoàn toàn không giống yêu nghiệt a!

"Người quyền rũ bệ hạ!"

"Thạch Tướng Quân, người không phát hiện ra là bệ hạ của người đang dụ dỗ ta sao?"

Hiên Viên Mị cười, lời này đúng là sự thật, ngay từ đầu là do hần quán lấy nàng không rời! zNguyệt Tiểu -

Thạch Tu nhìn hai người, có chút cạn lời, quả thật bệ hạ đang làm vậy ở đây...

Thủy Nguyệt Linh tiếp tục dẫn dắt hần từng bước, "Người cũng biết ta vốn là Lăng Vương Phi!" Cảm nhận được Hiên Viên Mị không vui, Thủy Nguyệt Linh cầm chặt tay hần, tiếp tục nói, "Nếu không phải bệ hạ nhà người cứng rắn ép buộc ta tới Huyền Quốc, ta làm sao lại có thể ở chỗ này? Ta cực kỳ vô tội nha! Tại sao mọi người ở đây đều khinh thường ta, còn bị mọi người biến thành yêu nghiệt, rõ ràng là cái gì ta cũng chưa làm mà, tại sao các người lại mặc kệ bệ hạ của mình làm sai việc gì mà lại đẩy tất cả trách nhiệm lên đầu ta, cũng bởi vì ta dễ bị khi dễ sao?" Nói xong lại nhào vào lòng Hiên Viên Mị mà khóc.

Lần này ngược lại tới phiên Thạch Tu sốt ruột, hần nghĩ tới lời Thủy Nguyệt Linh nói, dường như cũng rất có lý! "Này, người đừng khóc! Ta không cầu xin bệ hạ giết người nữa có được không?"

"Thật sao?" Hai mắt Thủy Nguyệt Linh rung rung cẩn thận hỏi lại.

Thạch Tu vội vàng gật đầu, "Bây giờ ta đi đây!"

Nhìn bóng dáng dần dần biến mất của Thạch Tu, Thủy Nguyệt Linh ngẩn người, cười tới nổi ngã vào lòng Hiên Viên Mị, "Haha... Không ngờ vị đại tướng quân này lại đáng yêu như vậy! Lại có thể cứ như vậy mà đi!

Đáng yêu? Hiên Viên Mị nhìn tiểu nữ nhân cười cực kỳ vui vẻ ở trong lòng, ánh mắt có chút nguy hiểm.

Rốt cuộc Thủy Nguyệt Linh cũng ngừng được vị chua trên người của người nào đó, ý cười trong mắt càng đậm, xoa người dạng chân ngồi trên chân hần,

cánh tay vòng qua cổ hắn, môi đỏ mọng mập mờ mà má xát môi mọng đang nhấp nhô của hắn, khẽ cười nói, "Mị, so với hắn thì chàng càng đáng yêu hơn!"

"Bệ hạ, Minh Quốc sứ giả đã tới rồi!" Tiêu mặc cúi đầu bẩm báo, đối với hành động mập mờ của hai người lại coi như không thấy.

Thủy Nguyệt Linh nhú mày, "Nhanh như vậy! Mị, xem ra là Minh Vương muốn cho chàng cùng vị công chúa xinh đẹp kia có thời gian bồi dưỡng tình cảm nhỉ?

Minh Vương quả thật có suy nghĩ như vậy, hắn cực kỳ tự tin vào vẻ đẹp của con gái mình, chỉ cần cho nàng cơ hội, nàng nhất định sẽ được Hiến Viên Mị sủng ái!

Hiên Viên Mị lạnh nhạt nói, "Để cho Thừa tướng tiếp đãi trước đi!" Trước kia vẫn là do một tay Đoàn Mộc Hiến phụ trách việc này, vốn không cần Hiến Viên Mị quan tâm.

Ngoại trừ sứ giả Diệp Quốc sẽ ở lại trong hoàng cung, các sứ giả của quốc gia khác đều được sắp xếp ở trong dịch quán riêng, đây là cách đối xử khác biệt dành cho cường quốc, giống như lần trước Hiến Viên Mị tới Diệp Quốc cũng được ở lại tại hoàng cung.

Minh Vương này không có nói rõ là muốn gả con gái cho Hiến Viên Mị, nhưng mà trước mắt lại để cho Hiến Viên Mị và công chúa Minh Quốc bồi dưỡng tình cảm, cẩn thận như vậy chỉ sợ là không dám chọc cho Hiến Viên Mị không vui, thì sẽ mất nhiều hơn được! Nhưng mà bước này, hắn ta đã đi nhầm rồi!

Đoàn Mộc Hiến thân là Thừa Tướng, cùng dạo chơi với thái tử và công chúa Minh Quốc, đã là ban cho Minh Quốc một chút thể diện, đồng thời cũng do Minh Quốc là quốc gia thuộc địa lớn nhất của Huyền Quốc, thứ hai là do hiện tại chỉ có sứ giả Minh Quốc là đến sớm nhất, coi như Đoàn Mộc Hiến cũng có thời gian rảnh!

Minh Khê không có quên mục đích tới đây lần này, nhìn thoáng qua Minh Lam Nhi, mở miệng nói, "Thừa tướng đại nhân, không biết chúng ta có thể đi đến tham quan hoàng cung được không nhỉ?" Vốn là muốn cầu kiến Hiến Viên Đế, nhưng lại bị từ chối khéo, cũng chỉ có thể lùi một bước mà thôi!

Đoàn Mộc Hiến do dự một chút, hắn biết mục đích của bọn họ, chuyện như vậy trước kia xảy ra không ít, thường thường mà nói thì chỉ cần vị công chúa đó chưa từng khiến bệ hạ mất hứng thì sẽ được nạp vào hậu cung ngay sau đó, chỉ là không biết bây giờ...

Gật đầu đồng ý, trong lòng lại nghĩ nhất định sẽ không có khả năng gặp bệ hạ! Thấy hắn đồng ý, trong lòng Minh Khê vô cùng vui vẻ, mà trong mắt Minh Lam Nhi lại chỉ có vẻ hứng thú, nàng thật muốn nhìn hoàng cung Huyền Quốc để được một phen mở mang kiến thức, mà còn muốn nhìn xem diện mạo của Hiến Viên Đế trong như thế nào! Tuy phụ hoàng có nói với nàng là ông thấy Hiến Viên Đế tuần tú lịch sự, là nhân trung long phượng (rồng giữa loài người, là người tài ngàn năm khó gặp), nhưng nàng rất nghi ngờ là có thể phụ thân đang lừa gạt nàng.

Trong Ngự Hoa Viên, Hiến Viên Mị áp Thủy Nguyệt Linh lên giường nệm, cắn cắn lỗ tai của nàng, Thủy Nguyệt Linh ôm thắt lưng của hắn, cười nhẹ, "Mị, có phải chàng cảm tình con chó đứng không a...?" Sao cứ hờ một tý là cắn nàng?

Hiên Viên Mị cũng không thèm so đo cùng nàng, hoàn toàn coi vành tai của nàng là một món ăn ngon miệng, không ngừng mà liếm cắn, trong miệng mập mờ nói, "Thủy Nhi cực kỳ ngon miệng!"

Thủy Nguyệt Linh tròn trĩnh hai mắt, cho nên hắn cứ liên tục liếm liếm cắn cắn trên người nàng sao? Mắt nhìn dấu vết trên cổ của hắn, quả thật nàng cũng muốn nói là hắn cũng cực kỳ ngon miệng! Nhưng mà lại thôi, để tránh cho hắn lấy cớ đó mà bắt nàng tu luyện mỗi ngày, tuy mỗi lần nàng đều cực kỳ hưởng thụ, nhưng tóm lại là vẫn phải nên nghĩ ngơi một chút!

"Mị, người không đi gặp vị công chúa Minh Quốc kia sao?"

"Thủy Nhi..." Hiến Viên Mị bất mãn mà cắn miệng của nàng, đầu gối chen giữa hai chân của nàng, mờ ám mà cọ sát.

"Mị, nơi này là Ngự Hoa Viên, chàng phải chú ý hình tượng!"

Hiên Viên Mị không tập trung nói, "Không phải là để cho Tiêu Mặc canh gác rồi sao? Không có người tới chỗ này!"

Thủy Nguyệt Linh nhìn hắn góc cạnh hoàn mỹ trên mặt hăng, đột nhiên cười nói, "Mị, nhiệm vụ của ba ngàn mỹ nữ ở hậu cung đều do một mình ta hoàn thành, ta có thể bị một chết hay không nhỉ?"

"Ha ha..." Hiến Viên Mị khẽ cười, một tay vừa hướng về phía đùi váy của nàng mà thăm dò, vừa nói, "Yên tâm, ta làm sao có thể để nàng một chết được? Ta sẽ cho nàng nghĩ ngơi!" Dừng một chút, trong mắt hoàn toàn là màu sắc tình dục, nói nhỏ ở bên tai nàng, "Mà mỗi lần sau khi ta yêu thương nàng xong, nàng đều cực kỳ có sức sống a!"

Ách... Thể lực của nàng tốt lắm sao? Nàng phát hiện hình như là vậy! Mặc dù bị hắn lần qua lần lại cả một đêm, nàng cũng sẽ không có cực kỳ mệt mỏi, mệt đến mức mê man, những loại tình huống đó vốn chưa từng xảy ra, nàng có phải là không được bình thường hay không? Nhìn tình lực dồi dào trên người của người nào đó, chẳng lẽ trên phương diện này thì con người ở thế giới này đều tốt như vậy?

"Nghĩ cái gì?"

Thủy Nguyệt Linh nhìn nhìn hắn, tò mò tới nổi thốt ra vấn đề đang thắc mắc trong lòng.

"Ha ha..." Hiền Viên Mị nhìn bộ dáng nghi ngờ của nàng mà cười ra tiếng, không nghĩ tới Thủy Nhi lại có lúc đáng yêu như vậy, "Thủy Nhi, đó là bởi vì linh lực của nàng thâm hậu, mà còn do nước suối của địa tâm tuyền có thể cải tạo thể chất, không phải mọi người đều như thế... ha ha..."

"Hiền Viên Mị, không được phép cười!" Chẳng qua là do nàng vừa mới tới thế giới này không lâu, cho nên không biết mà thôi, có gì mà buồn cười chứ?

Thế giới này lại vô cùng bảo thủ đối với việc này, cho nên nàng không biết là chuyện rất bình thường thôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Minh Lam Nhi

Editor: zNguyệt Tiểu.

Đoan Mộc Hiền mang theo Minh Khê cũng với Minh Lam Nhi đi đến Ngự Hoa Viên dạo chơi, nghe được tiếng cười to khoái trá cùng với âm thanh khe tức giận, Minh Khê không khỏi nghi ngờ, lại có thể gọi thẳng tọc danh của Hiền Viên Đế hơn nữa lại còn là loại khẩu khí này, chẳng lẽ vị kia chính là Lăng Vương Phi trong truyền thuyết?

Hiền Viên Đế nói không rành gặp bọn họ, hiện giờ lại chơi đùa cùng nữ tử ở Ngự Hoa Viên, trong lòng Minh Khê không khỏi có chút tức giận, nhưng mà trên mặt lại không hề có chút biểu hiện nào, hẳn chưa từng quên thân phận của mình, quả thật Hiền Viên Đế không hề để thực lực của Minh Quốc vào trong mắt, trong lúc suy tư lại nghĩ đến, chuyện này cũng không hẳn là chuyện tốt, lúc đi đến Huyền Quốc cũng tiện thể nghe những lời đồn đại, nhưng mà hẳn cũng không dám tin, dù sao phụ hoàng vẫn mãi luôn nhắc nhở hẳn, Hiền Viên Đế không phải là một nhân vật đơn giản, ngàn vạn lần không được tự ý trêu chọc hẳn! Một người khiến cho phụ hoàng kiêng kị như vậy, làm sao có thể là một hôn quân trầm mê nữ sắc?

Nhưng mà xem ra hiện giờ thì lời đồn kia quả thật không khác gì so với thực tế, giả sử như Hiền Viên Đế thật sự là người trầm mê nữ sắc, vậy hẳn tin tưởng Lam Nhi nhất định sẽ có được sủng ái của hẳn ta! zNguyệt Tiểu - dieenddanleequyddoon

"Thừa tướng đại nhân, chúng ta có thể gặp mặt bề hạ của quý quốc được chứ?"

Nghe vậy, ánh mắt Minh Lam Nhi tràn đầy mong chờ mà nhìn Đoan Mộc Hiền, tiếng cười trầm thấp kia cứ vang vọng bên tai làm nàng không thể gạt bỏ được, âm thanh này thật dễ nghe, bộ dáng của chủ nhân tiếng cười này chắc chắn sẽ không khó coi, nàng thật sự rất muốn gặp mặt!

"Việc này..." Đoan Mộc Hiền do dự một chút, nhìn thấy Tiêu Mặc cách đó không xa, vội vàng đi qua hỏi, "Tiêu tổng quản, Thái tử và công chúa Minh Quốc muốn cầu kiến bề hạ, có thể thông báo một câu được không?"

Tiêu Mặc không chút dấu vết mà đánh giá hai người kia một phen, "Đề nô tài đi thông báo!" Trong lòng nhớ lại lời dặn, mặc dù gặp, nhưng không phải là vẫn phải bận rộn một hồi sao, hiện giờ trong lòng bề hạ chỉ có nương nương mà thôi!

"Không gặp!" Ngón tay thon dài thăm dò trong cơ thể Thủy Nguyệt Linh, Hiền Viên Mị không thèm quay đầu lại mà phun ra hai chữ. zNguyệt Tiểu - dieenddanleequyddoon

Tiêu Mặc đang muốn rời khỏi, lại nghe âm thanh kiều mị của Thủy Nguyệt Linh, "Cho vào đi!"

"Vâng!" Tiêu mặc trực tiếp lựa chọn nghe theo lời phân phó của Thủy Nguyệt Linh.

"Ừm...Mị..." Lấy tay đẩy đẩy hẳn.

Hiền Viên Mị không tức giận thay nàng chỉnh lại quần áo lộn xộn trên người, ôm nàng ngồi lên trên đùi, trên mặt Thủy Nguyệt Linh vẫn còn một chút đỏ ửng, trong mắt tràn đầy sắc khí quyến rũ mềm mại, thấy bộ dạng bất động của hẳn, khẽ cười nói, "Mị, được gặp mỹ nhân cũng không cần miễn cưỡng vậy chứ?"

Hiền Viên Mị hừ lạnh một tiếng, một phen cầm chặt gáy nàng, cái lưỡi linh hoạt thần tốc tiến quân, Thủy Nguyệt Linh cười cười, hai tay ôm cổ hẳn, cái lưỡi phấn nộn cùng cái lưỡi dài dây dưa không dứt. zNguyệt Tiểu - dieenddanleequyddoon

Không nghĩ tới sẽ thấy một màn này, Minh Khê có chút xấu hổ, Minh Lam Nhi trực tiếp đỏ mặt, mà Đoan Mộc Hiền lại sững sờ mà nhìn, trong lòng có chút đau đớn không rõ, nhưng rất nhanh lại bị hẳn xem nhẹ mà gạt bỏ, Tiêu Mặc thì lại không có biểu tình gì lớn, đã sớm thành thói quen!

Hiền Viên Mị buông Thủy Nguyệt Linh ra, ngược mắt nhìn về phía Minh Khê, cuối cùng Minh Khê cũng phục hồi tinh thần lại, "Minh Khê tham kiến Hiền Viên Đế!"

Minh Lam Nhi vẫn sững sờ mà nhìn Hiền Viên Mị, tới mức quên hành lễ, trong mắt mang theo vẻ si mê, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng xuất hiện một vầng đỏ ửng.

Minh Lam Nhi này quả thật là mỹ nhân hiếm thấy, tóc dài tinh tế đen tuyền, lông mày cong cong, đôi mắt sáng giống như nước mùa thu, cái mũi cao vút, đôi môi đỏ mọng, da thịt trắng như tuyết, vóc dáng vô cùng mê người.

Thủy Nguyệt Linh khó chịu mà nhíu mày, trừng mắt liếc Hiền Viên Mị một cái, Hiền Viên Mị vô tội mà nhìn nàng, cái gì hần cũng chưa làm nha! Mà rõ ràng là chính nàng ta muốn gặp hần!

Thủy Nguyệt Linh có chút hối hận, nhưng mà nhớ lại mục đích lần này của bọn họ, gặp mặt chỉ là chuyện sớm muộn, chỉ là dù làm thế nào thì trong lòng vẫn là không thoải mái tí nào, liếc mắt nhìn Minh Lam Nhi một cái, "Tốt bụng" mà nhắc nhở, "Công chúa điện hạ, nước miếng chảy ra hết rồi kia!"

"A..." Minh Lam Nhi giật mình kêu lên một tiếng, tay phải còn sờ sờ khoe miệng, sau đó mới phát hiện bản thân bị trêu chọc, liếc mắt nhìn Hiền Viên Mị một cái, mặt đỏ hồng giống như đang rỉ máu mà cười cười, nàng ta như thế quả thật rất dọa người!

Nhưng mà lại lập tức dùng sức mà trừng mắt về phía Thủy Nguyệt Linh, "Ngươi lại dám trêu chọc bản công chúa!" Thủy Nguyệt Linh chỉ lạnh nhạt liếc nàng một cái, rõ ràng không để nàng vào mắt. zNguyệt Tiểu - dieenddanleequyddoon

Minh Khê liếc mắt nhìn Hiền Viên Mị một cái, quát lớn mà nói, "Lam Nhi, không được vô lễ!"

Minh Lam Nhi không cam tâm tình nguyện mà ngậm miệng, thấy Hiền Viên Mị ôm Thủy Nguyệt Linh dịu dàng như thế, trong lòng cảm thấy cực kỳ không thoải mái!

Ôn hòa mà khách sáo vài câu, Hiền Viên Mị tính ôm Thủy Nguyệt Linh rời đi, Minh Lam Nhi đang trầm mặc lại đột nhiên mở miệng, "Hiền Viên bệ hạ, ta muốn ở lại trong hoàng cung, có được không ạ? Ta..."

"Lam Nhi!" Tuy Minh Khê ngăn nàng lại, nhưng trên thực tế là trông ngóng Hiền Viên Mị đáp ứng!

Cuối cùng Hiền Viên Mị liếc nhìn nàng một cái, nhàn nhạt nói, "Ngày tổ chức yến hội, cũng sẽ mở tiệc chiêu đãi công chúa!" Nói xong ôm Thủy Nguyệt Linh rời đi mà không thèm quay đầu lại.

Minh Lam Nhi cắn môi, không thể tin được là hần lại có thể trực tiếp cự tuyệt nàng như vậy! Mặc dù hần không thích vẻ đẹp của nàng, nhưng nói như thế nào thì bản thân nàng cũng là một nàng công chúa a!

Trong Lòng có chút oán hận, rõ ràng bộ dáng của nữ nhân kia không xinh đẹp như nàng, nhưng tại sao hần lại dịu dàng chăm sóc nàng ta như vậy?

"Thủy Nhi... Nàng đang nghĩ gì vậy?"

Thủy Nguyệt Linh hôn lên môi hần một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt lên ngực hần, lười biếng nói, "Ta nghĩ là sợ rằng có người lại muốn gây phiền toái cho ta rồi!" Nàng thấy rõ sự không cam lòng trong mắt Minh Lam Nhi, giữa hậu cung này có bao nhiêu người coi nàng là cái đinh trong mắt, không phải là nàng không biết, chỉ sợ những người có ý đồ bất chính sẽ không bỏ qua cơ hội lần này! zNguyệt Tiểu - dieenddanleequyddoon

Hiền Viên Mị mút mạnh lên tai nàng một cái, tay nhẹ vỗ về da thịt mềm mại tinh tế của nàng, "Ta sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm tổn thương nàng!"

Khoe miệng Thủy Nguyệt Linh nhếch lên, "Ta biết, chỉ là ta dư sức ứng phó với những nữ nhân này!" Tay nhỏ vịn vào gương mặt tuấn tú của hần, nhìn đầy mắt dịu dàng của hần, khẽ nói, "Mị, ta yêu chàng!"

Hiền Viên Mị xoay người đè nàng ở dưới thân, nhìn đôi mắt tràn đầy tình cảm của nàng, lên giọng hỏi, "Yêu bao nhiêu?"

Thủy Nguyệt Linh ôm chặt hần khẽ nói, "Yêu ngươi... Rất nhiều... Rất rất nhiều!" Nàng không biết nàng yêu hần bao nhiêu, nhưng hình như nàng không thể tách rời khỏi hần rồi!

"A... Tỉnh làm gì?" Thủy Nguyệt Linh thở gấp một tiếng, giống như là gấu Koala, ôm chặt người của Hiền Viên Mị, bắt mắt hỏi.

Tay Hiền Viên Mị nắm nhũ hoa đang vênh lên của nàng, nhéo nhéo, âm thầm khàn khàn nói, "Đi tới Suối Địa Tâm tu luyện một chút!"

Thủy Nguyệt Linh sùng sốt, "Sao chàng không nói sớm?"

"Quên mất!" Về mặt Hiền Viên Mị cực kỳ vô tội.

Thủy Nguyệt Linh không nói gì, chuyện quan trọng như vậy mà hần dám nói quên? Chỉ là nàng biết rõ Suối Địa Tâm là chỗ tu luyện rất tốt, rõ ràng nàng không ngờ là có thể đến đó!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Hứa hẹn trọn đời

Editor: zNguyệt Tiểu.

Hiên Viên Mị ôm nàng đi về phía Thiên Điện, Thủy Nguyệt Linh đã sớm di chuyển Suối Địa Tâm đến Thiên Điện để làm phòng tắm cho hai người bọn họ dùng!

Rõ ràng là Thủy Nguyệt Linh bị Hiên Viên Mị ôm, hô hấp càng ngày càng nặng nề, nguyên nhân không khác, đơn giản là theo nhịp đi lại của hắn, vật to lớn của hắn liên tục cọ xát trong cơ thể của nàng, vô cùng hại người!

Môi mỏng tà mị giương lên, bàn tay to nắm chặt cái mông tròn trịa của nàng ép sát vào bụng dưới, Thủy Nguyệt Linh kinh ngạc thở gấp một tiếng, giương mắt liếc hắn một cái, nhưng lại trở thành bộ dạng quyến rũ, khiến cho đôi mắt của Hiên Viên Mị càng trở nên tối hơn, hắn ôm nàng đến giữa suối Địa Tâm, đặt nàng nằm trên giường ngọc, bắt đầu gấp gáp ra vào liên tục trong cơ thể nàng.

Thủy Nguyệt Linh có chút mê loạn cảm nhận sự ra vào liên tục của hắn trong cơ thể nàng, hai tay càng ôm chặt Hiên Viên Mị hơn, “Thủy nhi... Thủy Nhi...” Nghe tiếng nói nhỏ bên tai, khoé miệng Thủy Nguyệt Linh nhếch lên, nàng thích mỗi khi mà hắn không khống chế được ý thức thì vô thức mà kêu tên nàng.

Sau khi thể hiện xong một màn tình cảm mãnh liệt, Hiên Viên Mị vốn muốn ôm Thủy Nguyệt Linh về giường nghỉ ngơi, nhưng mà Thủy Nguyệt Linh lại kéo lại không cho đi, “Sau này, chúng ta ngủ ở trong này nha!” Trong lòng nàng âm thầm tính kế, nếu như vậy thì không bao lâu nữa thì công lực của nàng có thể tăng thêm một cấp nữa rồi!

Chỉ cần có cơm ăn là được mà nàng lại không kén ăn, cho dù là cơm nhão nàng cũng không ngại, cho nên nếu có thể nhanh chóng tăng công lực, hắn muốn làm gì nàng cũng không quản! Dù sao nàng cũng cực kỳ thích cùng hắn lăn qua lăn lại mỗi ngày nha!

Hiên Viên Mị cứng chiều nói, “Được!” Công lực nàng càng cao thì hắn càng ăn tâm hơn được một chút!

Cho nên cái long sàng (*giường vua) mà mọi nữ nhân trong hậu cung đều khổ tâm suy nghĩ trăm công nghìn kẻ để nằm lên dĩ nhiên là bị bỏ trống rồi! Nhưng mà Hiên Viên Mị cũng vì chuyện này mà được lợi không ít, bởi vì chỉ cần hắn có thời gian rảnh thì liền cực kỳ chủ động lôi kéo Thủy Nguyệt Linh đến suối Địa Tâm. (zNguyệt: Cái này gọi là núi cao có núi cao hơn nhĩ:)))

Mấy ngày sau, kinh thành bắt đầu náo nhiệt trở lại, các sứ giả ở mỗi quốc gia đã ào ào tới kinh thành.

Ngày hôm nay, cuối cùng cũng đến đến lúc đón sứ giả Diệp Quốc, Thủy Nguyệt Linh thật không ngờ sứ giả lần này lại là Âu Dương Mặc.

Âu Dương Mặc nhìn Thủy Nguyệt Linh ngẩn người, nốt ruồi son màu đỏ giữa lông mày càng lúc càng đỏ khiến nàng càng lúc càng trở nên quyến rũ, nàng dường như trở nên xinh đẹp hơn, xem ra cuộc sống của nàng rất tốt!

“Mỹ nhân...” Âu Dương Mặc vẫn là một bộ dạng phong lưu đa tình như cũ, liền tiến tới muốn tặng nàng một cái ôm to lớn, nhưng lại ôm vào một khoảng không.

Âu Dương Mặc trợn mắt lên liền bắt gặp Hiên Viên Mị đang ôm chặt Thủy Nguyệt Linh vào lòng ngực, vẻ mặt có chút hờn dỗi nhìn hắn.

Huyền bào (*áo của vua) mở rộng hơn phân nửa, lộ ra lồng ngực gợi cảm săn chắc, mà một đường từ cổ chạy dọc xuống ngực đều là những dấu hôn đầy mập mờ, hơn nữa tất cả đều rất mới, chứng tỏ là vừa được tạo ra, Âu Dương Mặc dò tìm mắt nhìn Thủy Nguyệt Linh, mới phát hiện trên cổ nàng cũng có rất nhiều dấu hôn hồng hồng, hắn nhớ là lúc hắn vừa bước vào thì là lúc mà nàng từ nơi nào xuất hiện, mà Hiên Viên Mị cũng đi theo sau lưng nàng, lại thêm dấu vết trên người của 2 người họ, Âu Dương Mặc xấu hổ ho khan hai tiếng, hình như là hắn quấy rầy chuyện tốt của bọn họ rồi!

Nhưng mà hai người này có phải rất không biết kiềm chế hay không, bây giờ là ban ngày ban mặt cơ mà! Khó trách lại có những lời đồn đại như vậy!

Hiên Viên Mị ôm Thủy Nguyệt Linh ngồi xuống, không thèm để ý đến Âu Dương Mặc, hắn chính là đang buồn bực trong người! Chuyện tốt đang làm lại bị người khác phá hoại, làm sao có thể vui vẻ được đây!

Thủy Nguyệt Linh buồn cười liếc mắt nhìn Hiên Viên Mị, lại nhìn về phía Âu Dương Mặc nói, “Không cần quan tâm đến hắn!”

Khoé miệng Âu Dương Mặc giật giật, không cần quan tâm đến tên kia? Thượng Quan Lăng cũng kiêng kị tên đó ba phần đến nỗi phải dâng nàng cho Hiên Viên Mị, vậy hắn thật sự không cần quan tâm sao?

“Thủy Nhi...” Hiên Viên Mị nhìn nàng, cực kỳ bất mãn! Hắn biết lúc trước nàng vào Âu Dương Mặc quả thật không có gì, cũng biết hiện tại nàng rất yêu hắn, nhưng mà hắn vẫn không thể chịu được cảnh nàng cùng nam nhân khác nói chuyện thân thiết!

Trong mắt hắn, đoạn đối thoại của Thủy Nguyệt Linh và Âu Dương Mặc từ nãy tới giờ là cực kỳ thân thiết! (zNguyệt: =))) Người ta nói chưa tới ba câu nữa mà:)) Mị ca à, định nghĩa “thân thiết” của anh thật sự quá “...” rồi)

Thủy Nguyệt Linh bắt đầu dĩ phải hôn lên môi hắn một cái, thấy sắc mặt của hắn đỡ hơn một chút, mới nhìn Âu Dương Mặc, nói, “Nghe nói bây giờ ngươi là vương gia rồi hả?” Thượng Quan Lăng quả nhiên đã phong cho hắn thành Vương Gia khác họ, mà lúc đầu nàng nhìn thấy ở thư phòng còn một người khác nữa là Tô Mặc Thành - bây giờ đã trở thành Thừa Tướng Diệp Quốc, mấy chuyện này Thủy Nguyệt Linh đều biết hết.

Âu Dương Mặc nhìn hai người tự nhiên mà thân mật, vẻ mặt có chút phức tạp, nghe được lời của nàng, cũng cười haha và nói, “Đúng vậy! Không ngờ Mỹ Nhân vẫn còn quan tâm đến chuyện của ta!” Ở trong lòng hắn lại cho rằng Thủy Nguyệt Linh vẫn còn quan tâm đến Thượng Quan Lăng cho nên mới đề ý chuyện của Diệp Quốc như vậy!

Vừa dứt lời, liền cảm giác được có một ánh mắt lạnh như băng đang nhìn mình, Âu Dương Mặc nhìn ánh mắt cảnh cáo của Hiên Viên Mị, ngẩn người, xem ra, Hiên Viên Đế này thật sự cực kỳ đề ý đến mỹ nhân a!

Hiên Viên Mị cũng không muốn chen vào cuộc nói chuyện này, nên hai tay bắt đầu bóc vỏ nho cho nàng ăn, mà Thủy Nguyệt Linh có chút ngại ngùng, nói thật nàng đúng là cũng không muốn quan tâm Âu Dương Mặc cho lắm, bởi vì lực chú ý của nàng đã bị Hiên Viên Mị đoạt đi rồi

Nhìn quả nho mát lạnh đang tiến tới, Thủy Nguyệt Linh há miệng ngậm chặt, hạnh phúc híp híp mắt, ngọt lắm nha!

Âu Dương Mặc nhìn hai người, hắn đột nhiên cảm thấy bản thân có chút dư thừa!

Thủy Nguyệt Linh phun hạt trong miệng ra, có chút tò mò hỏi, “Chẳng qua là một cái sinh nhật nhỏ thôi, sao có thể khiến người tới tận đây?” Tuy về mặt thực lực, Huyền Quốc vẫn còn thua Diệp Quốc, nhưng mà xét về thể diện bên ngoài thì vị trí hai quốc gia có thể sánh ngang nhau, chỉ là một buổi tiệc sinh nhật thôi mà, sao lại phải một Vương Gia đến đây làm gì chứ?

“Ta muốn gặp Mỹ Nhân, cho nên liền tự nguyện đi!” Liếc mắt nhìn Hiên Viên Mị một cái, sau đó có chút do dự nói, “Lăng muốn ta đi xem cuộc sống của nàng như thế nào?”

Thủy Nguyệt Linh ngừng một nhịp, cảm giác được thân hình của người phía sau hơi cứng lại, trong lòng thở dài, tên đàn độn này tới bây giờ vẫn chưa an tâm sao? Nàng kéo tay hắn qua, tay để trong lòng bàn tay hắn nhẹ nắm chặt, Thủy Nguyệt Linh nhủ mày cười nói, “Nếu cuộc sống của ta không tốt, thì người tính sao?”

Về mặt Âu Dương Mặc cứng lại. Đúng vậy! Nếu biết cuộc sống của nàng không tốt thì sao chứ? Chẳng lẽ Lăng sẽ đón nàng trở về sao? Hắn há miệng, có chút lúng túng, “Mỹ nhân, Lăng... Hắn có sự khó xử của hắn... Nàng hận hắn sao?”

Thủy Nguyệt Linh ra vẻ không quan tâm nói, “Không hận, ta đã sớm nói không nhất thiết là cần có hắn!” Trái lại nàng đột nhiên nghĩ đến gì đó, khoe miệng gọi lên một chút châm chọc, có chút sâu xa nói, “Nghe nói hắn rất sùng ái Thủy Doanh Doanh?”

Âu Dương Mặc không nghĩ tới nàng lại biết được chuyện này, ngập ngừng nói, “Người có biết Doanh Doanh có vài phần giống nàng, hắn cũng vì quá nhớ nàng mà thôi!”

Thủy Nguyệt Linh nhủ mày, “Người là đang muốn nói cho ta biết, hắn là người cực kỳ si tình?”

Âu Dương Mặc đang tính gạt đầu, lại thấy vài phần châm chọc trong mắt nàng, làm như nào cũng không có sức lực mà gạt đầu xuống, trong lòng cười khổ, Lăng làm ra loại chuyện này, quả thực không thể tha thứ được! zNguyệt Tiểu - dieenddanleequyddoon

Thủy Nguyệt Linh cảm thấy cực kỳ nực cười, chỉ bởi vì nàng và Doanh Doanh có vài phần giống nhau thôi sao? Hoá ra tên kia chỉ nhìn tới dáng vẻ của nàng, đáng tiếc! Cái thân xác này lại không phải là của nàng! Chuyện này không phải là cực kỳ mỉa mai hay sao?

Quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Mị, nàng có vài phần tò mò hỏi, “Mị, nếu như là chàng, có phải chàng sẽ tìm một nữ nhân có dáng vẻ giống ta hay không?”

Hiên Viên Mị ôm chặt nàng, “Thủy Nhi, nàng là độc nhất vô nhị! Nàng ở đâu thì ta ở đó, nếu trên đời này không có nàng, ta không tồn tại cũng là điều hiển nhiên!”

Khoé miệng Thủy Nguyệt Linh nhếch lên, có chút đăm chiêu thờ dài, “Quả nhiên chàng rất ngốc!”

Bàn tay từ từ nắm chặt tay Hiên Viên Mị, hắn liền cảm thấy tay nàng, kích động mà hôn nàng, dùng lực hút mạnh lưỡi nàng, nhắm nháp sự ngọt ngào trong đó.

“Một đời của ta chỉ yêu mình chàng!” Hắn muốn hứa hẹn, nàng cho hắn!

Nhìn hai người ôm hôn nhau, Âu Dương Mặc tự giác lui ra ngoài, trong lòng thở dài, Lăng đã mất nàng vĩnh viễn rồi! Hiên Viên Đế như vậy thì Lăng vĩnh viễn sẽ không bao giờ thắng được!

Hiện tại, hắn mới hiểu rõ Thủy Nguyệt Linh muốn cái gì, đó là cái mà Lăng vĩnh viễn cũng không thể cho nàng được, mà Doanh Doanh là sao có thể so sánh được với nàng!

“Ta thừa nhận đã từng động lòng với Thượng Quan Lăng, nhưng không phải là không có hắn thì không được!” Lời này, lúc trước Âu Dương Mặc còn không tin, nhưng bây giờ thì không tin không được, lúc đó nàng chưa hoàn toàn đưa hết tim của nàng cho Lăng, nàng rõ ràng biết rõ kết quả của nàng và Lăng! Cho nên cho dù không có sự việc “tặng nàng cho Hiên Viên Mị” thì có lẽ nàng cũng không không chế được mà rời khỏi Lăng đúng không? Lý trí của nữ nhân này quả thật rất đáng sợ!

Mà trong Ngự Thiên Điện, một màn kịch tình bị cắt ngang khi này, bây giờ diễn ra càng mãnh liệt hơn

Chương 49: Yên hội

Editor: zNguyệt Tiểu.

Ngày hôm đó, Hiên Viên Mị vừa mở mắt đã thấy Thủy Nguyệt Linh đã dậy từ rất sớm, nàng đang cau mày không biết suy nghĩ gì.

Địu dàng mà hôn đôi môi mê người kia, giọng nói vừa tỉnh ngủ có chút khàn khàn lại mang theo vài phần quyến rũ, “Thủy Nhi... Đang nghĩ gì vậy?”

Thủy Nguyệt Linh nhìn hấn một cái, hai tay ôm hấn, bộ dạng có chút phiền não, “Mị, chàng thích cái gì?”

“Humm?”

“Ta không biết tặng lễ vật gì cho chàng!” Nghĩ tới nghĩ lui, liền cảm thấy Hiên Viên Mị vốn không thiếu thứ gì.

Khoé miệng Hiên Viên Mị nhếch lên, thì ra là nghĩ tới việc này? Cắn cắn vành tai xinh xắn của nàng, khẽ cười nói, “Thứ ta muốn chính là nàng, nàng tự đưa mình tới cửa là tốt rồi!”

Thủy Nguyệt Linh liếc hấn một cái, mè neho núp ở trong lòng hấn, than thở nói, “Không phải ta đã là người của chàng rồi sao?”

Tay to từ từ chạy dọc theo đường cong trên người nàng, giọng nói ngập tràn quyến rũ, “Vây hôm nay nàng phải thoả mãn ta cho thật tốt!”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh có chút bất mãn, hấn nói vậy làm nàng nghĩ rằng trước giờ nàng vẫn chưa thoả mãn hấn, thật không hiểu là còn phải làm sao thì hấn mới vừa lòng! Hai thân hình sát nhau dần dần toả nhiệt, Thủy Nguyệt Linh hỏi, “Hôm nay không cần vào triều sao?”

Hiên Viên Mị có chút ai oán nhìn nàng, “Thủy Nhi, nàng không thể để ta nghỉ ngơi được một ngày hay sao?”

Thủy Nguyệt Linh cảm thấy có chút buồn cười, sao lại giống như nàng đang ngược đãi hấn vậy? Hiên Viên Mị không cho nàng cơ hội nói chuyện, ngăn chặn miệng nhỏ của nàng lại, hai tay đạo chơi trên cơ thể của nàng, bắt đầu tận hưởng lễ vật sinh nhật của mình.

Màn đêm buông xuống, trong cung cực kỳ náo nhiệt, các sứ giả ở các quốc gia cùng chúng thần huyền quốc ngồi trong ngự hoa viên, mùi hoa cùng mùi rượu trộn lẫn với nhau bay bay trong gió.

Minh Lam Nhi cau mày, thường xuyên quay đầu nhìn về phía lối vào, chỉ vì từ nãy đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng của người trong lòng, nàng nhất định phải trở thành nữ nhân của hấn! Hiện giờ lý do đã không còn là vì Minh Quốc nữa, mà là bởi vì nàng, nàng thích hấn!

Bị Hiên Viên Mị hung hăng yêu thương một phen, Thủy Nguyệt Linh lười biếng mà dựa vào trong lòng hấn, để hấn giúp nàng mặc quần áo, cả người nằm đó, không thèm nhúc nhích để cho hấn muốn làm gì thì làm, cả người là một bộ dạng động lòng quyến rũ.

Hiên Viên Mị yêu chiều mà đặt một nụ hôn lên nốt ruồi son hình giọt nước, dịu dàng mà hỏi, “Mệt lắm sao?”

Thủy Nguyệt Linh lắc đầu, bĩu môi, “Ta không có yếu kém như vậy!”

“Humm?” Hiên Viên Mị tà mị cười, “Vây thì trở về tiếp tục!”

Thủy Nguyệt Linh không nói gì mà liếc nhìn hấn, Hiên Viên Mị nhỏ giọng cười, ầm nằn lên, đi ra ngoài, Thủy Nguyệt Linh miễn cưỡng mà cọ xát trước ngực hấn, cũng không nói thêm gì, dù sao hiện tại thanh danh của nàng đã không còn gì, không cần chú ý hình tượng!

Gặp Hiên Viên Mị ôm Thủy Nguyệt Linh đi tới, các sứ thần của các quốc gia đều có chút sững sờ, cách nghĩ duy nhất trong lòng chính là, thì ra tất cả lời đồn đều là sự thật! Mà chúng thần huyền quốc tuy đã sớm tập thành thói quen, tuy nhiên chưa từng nghĩ đến trong trường hợp như vậy vẫn không có chút cô kỵ nào, nhưng vẫn rất nhanh hồi hồn, kịp thời phản ứng, quỳ trên đất.

Minh Lam Nhi cảm phần trùng mắt với người đang trong lòng Hiên Viên Mị, mấy ngày nay nàng đều không nhận được mà nhớ tới hấn, nhưng mà nhiều lần muốn tới gặp hấn đều không gặp được, nữ nhân này vì cái gì mà ngày nào cũng ở chung một chỗ với hấn, còn được hấn đối xử dịu dàng như vậy? Chỉ là một nữ nhân bất tài, làm sao so được với nàng?

Oán khí dày đặc như vậy, Thủy Nguyệt Linh đương nhiên cảm nhận được, tuy nhiên nàng mặc kệ yên hội! Hiên Viên Mị cũng không để ý ánh mắt của mọi người trong yến hội, trực tiếp ngồi xuống long ý(*ghế rồng), đặt Thủy Nguyệt Linh ở trên chân mình, để cho nàng thoải mái tựa vào trong lòng hấn, bộ dạng của nàng vẫn không thèm nhúc nhích, trong lòng có chút lo lắng, chẳng lẽ thật sự hơi quá mức? Nghĩ lại, nhíu mày, hỏi, “Thủy Nhi, thực sự không quan tâm sao?”

Thủy Nguyệt Linh ôm thắt lưng hần, cọ cọ khẽ nói, “Ta thật sự không quan tâm, ngươi đừng lo lắng...”

Hiên Viên Mị nghĩ lại, không quan tâm mới đúng là tính cách của nàng! Tuy ý nói vài ba câu đại diện, sau đó để cho yến hội bắt đầu, sau đó coi vũ cơ ra sức biểu diễn như không tồn tại, dịu dàng nói với người trong lòng, “Thủy Nhi, nàng muốn ăn cái gì?”

Thủy Nguyệt Linh cuối cùng cũng có phản ứng, nhìn thức ăn trên bàn, bật cười nói, “Mị, hôm nay là sinh nhật của chàng!” chữ “Chàng” được nàng đặc biệt nhấn mạnh.

Vì sao tất cả món ăn đều là rau củ, chỉ vì nàng thích?

Hiên Viên Mị tỏ ra vẻ không sao cả nói, “Dù sao ta cũng không kén ăn!” Vừa nói vừa dứt thức ăn cho nàng, trong mắt mang theo một sự thoải mái, giống như chỉ cần nàng thoải mái là anh cảm thấy hạnh phúc rồi.

Thủy Nguyệt Linh nhẹ nhàng rũ mắt, khoé miệng lặng lẽ gợn lên, ngậm đồ ăn vào trong miệng, từ từ nuốt xuống.

Cho Thủy Nguyệt Linh ăn no, Hiên Viên Mị tranh thủ liếc mắt xuống những người ngồi bên dưới, thu hết vẻ mặt của mọi người vào trong mắt, mới thu hồi tầm mắt, hai tay cầm ly rượu trên bàn lên, ai ngờ chưa kịp uống đã bị Thủy Nguyệt Linh chặn tay lại, nàng uống một hợp rượu trước, sau đó mới buông tay hần ra, trong mắt Hiên Viên Mị tràn đầy cung chiêu, ngửa đầu uống hết phần còn sót lại trong cốc, có chút nhàm chán nên đã bắt đầu vuốt ve đôi tay mềm mại không xương của nàng.

Yến hội lần này, trong hậu cung không có phi tần tham gia, bởi vì Hiên Viên Mị không muốn Thủy Nguyệt Linh thấy khó chịu, mà bản thân hần nhìn cũng hiểu được sự bất tiện đó, nếu không chắc chắn Thủy Nguyệt Linh sẽ không yên tĩnh như vậy! Nhưng mà tuy không có hậu cung phi tần, nhưng lại có một cô nàng Minh Quốc công chúa ngày đêm mong ước trở thành người của Hiên Viên Mị!

Minh Lam Nhi nhìn hai người thân mật thầm thiết trước mặt sứ thần, không e dè, ly rượu trong tay thiếu chút nữa là bị nàng bóp nát, mạnh mẽ đứng dậy, Minh Khê ngồi kế bên bị nàng làm hoảng sợ, nhúu mày trách mắng, “Lam Nhi, muội lại muốn làm gì?”

Minh Lam Nhi không để ý tới lời khiển trách, cao giọng nói, “Từ lâu ta đã nghe nói Lăng Vương Phi có tài mạo hơn người, văn võ song toàn, hiện giờ mọi người đều thấy dung mạo của Lăng Vương Phi, nhưng mà Lam Nhi đam mê học võ từ nhỏ, muốn cùng Lăng Vương Phi bàn luận một lần, mong Lăng Vương Phi vui lòng chỉ dạy!”

“Lăng Vương Phi” ba chữ này liên tục được nhắc lại, mà trong giọng điệu kia không hề che dấu sự châm chọc, chỉ cần có lỗi tai thì ai ai cũng nghe được sự châm biếm đó!

Toàn bộ Ngự Hoa Viên đều trở nên yên tĩnh, Minh Khê nhìn sắc mặt Hiên Viên Mị trầm xuống, trong lòng có chút lo lắng, Lam Nhi này quả thật không hiểu chuyện, mà sắc mặt của chúng thần Huyền Quốc cũng không mấy tốt đẹp, Minh Lam Nhi cố ý xưng Thủy Nguyệt Linh là Lăng Vương Phi, mà chính xác là đang làm nhục nàng, nhưng đồng thời cũng là một sự vũ nhục đối với Huyền Quốc! Trong lúc này, tất cả các sứ thần khác đều nom nớp lo sợ không biết phải làm gì cho đúng!

Âu Dương Mặc nhìn hai người bên trên, nhúu mày, rồi sau đó lại giãn ra, tiếp tục thản nhiên uống rượu như là chưa từng có chuyện gì, việc nhỏ như vậy chắn chắn Hiên Viên Đế có thể giải quyết được!

Thủy Nguyệt Linh lười biếng mà nhúc nhích thân thể một chút, khẽ cười nói, “Hoá ra còn có một lời đồn như vậy nha! Ta còn tưởng tất cả mọi người đều nghĩ ta là yêu nghiệt!”

Minh Lam Nhi nhìn về phía sắc mặt đầy u ám của Hiên Viên Mị, quyến rũ cười, “Hiên Viên bệ hạ, Lam Nhi chỉ là muốn cùng Lăng Vương Phi bàn luận một chút, chắc chắn sẽ không tổn thương nàng!”

Minh Lam Nhi quyết ý muốn làm cho Thủy Nguyệt Linh mất mặt, nàng cực kỳ có lòng tin! Trong hoàng thời gian này nàng đã sớm cho người điều tra quá khứ và thân phận của Thủy Nguyệt Linh, tuy nhiên kết quả cho thấy Thủy Nguyệt Linh là người nhất gan nhu nhược, nhưng mà bởi vì được Hiên Viên Mị sủng ái, cho nên được sủng mà kiêu, mà nàng đã tập võ từ nhỏ, đối phó với một nữ tử trời gà không chắc như vậy quả là một chuyện dễ dàng, nàng sẽ làm cho Hiên Viên Mị thấy, rốt cuộc ai mới là người xứng đôi với hần!

Thủy Nguyệt Linh quyến rũ cười, ngón tay xoắn xoắn sợi tóc màu bạc của Hiên Viên Mị, nũng nịu hỏi, “Mị, ngươi có muốn ta và công chúa điện hạ bàn luận võ học với nhau một tý hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Nữ nhân thần bí

Editor: zNguyệt Tiểu.

Trong mắt Hiền Viên Mị mang theo nụ cười, cung chiều nói, “Thủy Nhi muốn vui chơi thì vui chơi đi!”

Khoé miệng Thủy Nguyệt Linh nhếch lên, hôn một cái thật mạnh lên mặt hắn, nhìn về phía Minh Lam Nhi, không rõ ý tứ trong mắt hắn là gì, cười khinh nói, “Huyền Quốc cùng Minh Quốc luôn luôn là quan hệ hữu nghị, cuộc luận võ này khó tránh khỏi việc tổn thương, ta hi vọng việc nhỏ này không ảnh hưởng đến quan hệ hai nước là tốt rồi!”

Minh Lam Nhi biết là nếu Thủy Nguyệt Linh bị thương thì có lẽ sẽ mang lại phiền toái cho Minh Quốc, cho nên nàng vẫn chưa tính làm tổn thương Thủy Nguyệt Linh, chỉ muốn làm cho nàng mất mặt thôi, bây giờ Thủy Nguyệt Linh lại đề xuất yêu cầu như vậy, nàng cầu còn không được, sao lại có ý kiến gì chứ!

“Đúng lúc bản công chúa cũng có suy nghĩ như vậy, chỉ là giữa hai người chúng ta thôi, đương nhiên không nên đặt quan hệ quốc gia vào, vừa vậy cũng có các sứ giả ở quốc gia khác làm chứng!”

Kỳ thật có những người này làm chứng cũng không có tác dụng gì, nếu nàng thật sự làm tổn thương đến Thủy Nguyệt Linh, Hiền Viên Mị sẽ bởi vì có người làm chứng mà bỏ qua cho Minh Quốc sao? Căn bản chính là chuyện viễn vông! Huống chi ở nơi này có ai dám đặt tội Hiền Viên Mị?

Âu Dương Mặc im lặng nhủ này, Hiền Viên Đế này lại có thể dám để Mỹ Nhân chơi cùng nàng kia, xem ra vẫn còn có chuyện mà hắn vẫn chưa biết hết! Trong mắt hắn có chút cân nhắc, ngược lại Mỹ Nhân lần nào cũng khiến hắn giật mình!

Thủy Nguyệt Linh Khẽ cười nói, “Vậy thì vất vả các vị rồi!” Quay đầu nhìn về phía Hiền Viên Mị, kiêu mị nói, “Mị, nếu như ta có xảy ra chuyện gì không may, chàng cần phải báo thù cho ta nha!” (Tiểu: =)) bó tay tỳ)

Mọi người đầu đầy hắc tuyến, rõ ràng mới nói không ảnh hưởng đến quan hệ của hai nước, vừa đảo mắt nàng lại có thể kêu Hiền Viên Mị báo thù cho nàng?

Hai tay Hiền Viên Mị vỗ mông nàng một cái, nhìn bộ dạng ủy khuất của nàng, cau mày nói, “Không cho nói diêm xấu!”

Thủy Nguyệt Linh cười cắn lỗ tai của hắn, “Yên tâm! Ta không nỡ bỏ chàng, chàng còn đang sống, sao ta có thể có chuyện được?”

Ánh mắt Hiền Viên Mị tối sầm lại, áp chế suy nghĩ muốn hung hăng yêu thương nàng một phen, nói nhỏ bên tai nàng, “Không cần lo cho quan hệ hai nước, chỉ là một Minh Quốc nho nhỏ, ta không để vào mắt!”

Thủy Nguyệt Linh tròn mắt một cái, “Ai nói ta lo lắng hả? Ta chỉ là không muốn người khác có quả ngọt mà ăn thôi!”

Dứt lời, hôn lên môi hắn một cái, nàng nhún nhẹ mũi chân, vung vẩy đáp xuống giữa sân, làm một tư thế “xin mời” vô cùng tao nhã, Minh Lam Nhi không ngờ Thủy Nguyệt Linh lại có võ, nhưng nàng ta lại cực kỳ tin tưởng bản thân mình, cho nên chỉ giật mình, liếc cao ngạo đi vào trong sân.

Tất cả mọi người có chút chấn động, không ngờ tiểu nữ nhân nhu nhược này lại có thể có võ, hơn nữa nhìn qua có vẻ tu vi không hề thấp, ly rượu trong tay Âu Dương Mặc đã chảy xuống mà hắn còn không cảm giác được, sững sờ nhìn Thủy Nguyệt Linh, lắp bắp nói, “Không ngờ Mỹ Nhân lại ‘thâm tàng bất lộ’!”

Tuy vừa chỉ ra một chiêu đơn giản, nhưng mà nhìn thấy sắc mặt của mọi người, cũng hiểu được đây chính là cao thủ trong các cao thủ! Rốt cuộc là cao bao nhiêu, Âu Dương Mặc cũng không nhìn ra được, nhưng hắn biết bản thân tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng!

Sắc mặt đột nhiên trở nên suy sụp, hắn rõ ràng không bằng một cô gái yếu đuối! Khó trách Hiền Viên Mị quan tâm nàng như thế! Minh Lam Nhi này căn bản chỉ là đi tìm chết mà thôi!

Nhưng mà Minh Lam Nhi vẫn chưa phát hiện ra điều gì, vẫn ở đó mà mơ mộng giữa ban ngày, nghĩ tới việc đánh bại Thủy Nguyệt Linh liền có thể có được sự sủng ái của Hiền Viên Mị, trong lòng kích động không thôi!

Hai người đứng đối diện nhau, tuy Thủy Nguyệt Linh không có dụng mạo xuất chúng như Minh Lam Nhi, nhưng mà nốt ruồi son ở giữa lông mày lại lộ ra mùi hương quyến rũ, còn có từng cử chỉ đều lộ ra thần thái lười biếng tao nhã hấp dẫn tầm mắt người, trong nháy mắt sắc mặt Hiền Viên Mị liền trầm xuống, trong lòng có chút hối hận!

Thủy Nguyệt Linh có chút cảm giác lạ lạ mà quay đầu nhìn hắn, khẽ cười nói, “Mị, nếu mà ta không cẩn thận tổn thương đến công chúa điện hạ, người có thể đau lòng hay không?”

Hiền Viên Mị biết lực chú ý của Thủy Nguyệt Linh vẫn còn đặt ở trên người mình, sắc mặt của hắn rốt cuộc cũng trở nên tốt một chút, mà Tiêu Mặc ở phía sau hắn cũng thở ra một hơi, trong lòng cảm thán, hoàn hảo là nương nương vừa cứu hắn một mạng nha! (Tiểu: haha tội a, đúng là gần vua như gần cọp:))

Hiền Viên Mị hoàn toàn không hề liếc mắt nhìn Minh Lam Nhi cái nào, mà chỉ chăm chú nhìn Thủy Nguyệt Linh, trong ánh mắt tràn ngập sự cung chiều, lạnh nhạt phun ra ba chữ: “Không bao giờ.”

Trong lòng Minh Lam Nhi cực kỳ tức giận, hai tay nắm chặt nắm đấm, dồn tất cả những lạnh nhạt mà Hiền Viên Mị đối với nàng lên trên người Thủy Nguyệt Linh, oán hận nói, “Lăng Vương Phi, chúng ta bắt đầu đi!” Dứt lời liền nhanh chóng xuất một chiêu.

Thủy Nguyệt Linh thấy nàng đánh tới cũng không thèm né tránh, mọi người cũng tập trung nhìn đến nỗi không chớp mắt, chỉ thấy ngay lúc một chưởng kia chuẩn bị áp sát vào người Thủy Nguyệt Linh, “Rắc rắc” một tiếng, đó là tiếng xương cốt gãy rời vang lên, sau đó liền nghe thấy một âm thanh chói tai, cuối cùng là nhiều âm thanh “Bốp Bốp”, mọi người còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy Minh Lam Nhi chật vật té xuống đất, gương mặt mỹ lệ đã sưng đỏ tới không ai nhận ra, cánh tay phải đã mềm đi không còn phản ứng, hiển nhiên là đã bị gãy, mà Thủy Nguyệt Linh vẫn tao nhả đứng tại chỗ như cũ, giống như này giờ nàng vẫn chưa từng động thủ!

Thủy Nguyệt Linh có lòng tốt mà đi đến trước mặt Minh Lam Nhi, đỡ nàng dậy, khoe miệng nhẹ nhàng giờ lên, giọng nói có chút nguy hiểm rót vào tai nàng ta, “Công chúa điện hạ, người của ta không phải là người mà ngươi có thể mơ ước, niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, nên chỉ là cảnh cáo, lần sau... Ngươi không còn may mắn như vậy nữa đâu!”

Dứt lời, tuy ý để Minh Khê đỡ Minh Lam Nhi đi, mà nàng lại không hề che giấu sát ý của bản thân, khiến cho trong lòng Minh Lam Nhi phát lạnh, hai chân run rẩy, nếu không phải nhờ Minh Khê đỡ, nàng nhất định sẽ té xuống đất.

Thủy Nguyệt Linh trở về bên cạnh Hiến Viên Mị, ngồi lên trên chân hắc, vô tội hỏi, “Mị, có phải ta ra tay hơi nặng rồi đúng không?”

Dường như tâm trạng của Hiến Viên Mị rất tốt, hắc cấn cấn miệng nhỏ mē người kia, cung chiều nói, “Không có!” Người khác không nghe nàng nhỏ giọng cảnh cáo, nhưng mà hắc nghe rất rõ từng từ một!

Khoe miệng Âu Dương Mặc giật giật, trong lòng âm thầm cảm thán, thật sự là thấy tội Minh Lam Nhi!

“Bốp” lại một tách trà nữa rơi xuống đất, đây là tiết mục được trình diễn thường xuyên nhất trong mấy ngày nay.

Minh Lam Nhi nhìn gương mặt vẫn sưng đỏ như cũ trong gương, trong mắt tràn đầy hận ý, nữ nhân nào cũng đề ý đến dung mạo của chính mình, huống chi nàng còn muốn nhân cơ hội này đạt được lòng của Hiến Viên Mị, nhưng hiện giờ cái gì cũng đã hủy hết rồi, ngày mai bọn họ sắp phải về nước rồi!

“Ha ha...” Đột nhiên trong phòng xuất hiện một tiếng cười kiều mỹ, Minh Lam Nhi giật mình, theo bản năng xoay người về phía sau một bước, thân thể tựa sát vào tường, tầm mắt quét về tất cả các phía ở trong phòng, khiến trách nói, “Người nào? Xuất hiện cho bản công chúa xem mặt!”

“Ha ha...” Theo tiếng cười kiều mỹ, trong phòng đột nhiên xuất hiện một nữ nhân, đó là một người xinh đẹp đến mức tận cùng của nữ nhân, chỉ sợ nếu nam nhân mà nhìn nàng một cái sẽ bị dục hoả đốt người.

Nhìn nữ nhân trước mặt, Minh Lam Nhi đè nén ghen tị trong lòng xuống, từ nhỏ nàng đã được nhiều người theo đuổi, nàng cực kỳ tự tin với nhan sắc của mình, nhưng mà nữ nhân hiện tại quá xuất sắc!

Nữ nhân xinh đẹp cười, phát phát tay, Minh Lam Nhi liền ngửi thấy một mùi hương lạ lùng, sau đó sự đau đớn của cánh tay cùng với trên mặt đã biến mất! Vội vàng nhìn về phía trong gương, bắt gặp gương mặt đang tổn thương của mình bây giờ đã hoàn toàn hết hẳn, trong lòng vui vẻ vô cùng, địch ý đối với nữ nhân này cũng ít đi một chút.

“Ngươi muốn làm gì?” Minh Lam Nhi biết nàng đến đây chắc chắn có mục đích.

“A...Đừng nóng vội, ta chỉ muốn giúp ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Trúng chiêu

Editor: zNguyệt Tiếu.

Nhìn Minh Lam Nhi nhanh chóng rời khỏi, nữ nhân bí ẩn nỉ non cười, “Ta rất khó khăn mới có được những được liệu tốt nhất cho người dùng, hi vọng ngươi đừng làm ta thất vọng!”

“Bản thái tử có chuyện quan trọng muốn cầu kiến Hiến Viên bệ hạ, nhờ ngươi thông báo dùm ta!”

Minh Lam Nhi biết nếu chính nàng cầu kiến, chắc chắn Hiến Viên Mị sẽ không gặp nàng, cho nên đành phải nhờ Minh Khê, dù sao Minh Khê cũng hi vọng Minh Lam Nhi có thể tiến vào hậu cung của Huyền Quốc!

Vứt một bản tấu chương lên bàn, Hiến Viên Mị liền đứng dậy đi ra ngoài, vừa lúc liền gặp người thông báo, Hiến Viên Mị có chút không kiên nhẫn, khó khăn lắm mới được trở về Ngự Thiên Điện, không nghĩ tới lại gặp phải người này, nghĩ nghĩ, âm thanh lạnh lùng, “Cho vào đi!” Nếu không phải chuyện quan trọng, vậy Minh Quốc kia chờ trả giá đi! Vừa lúc Thủy Nhi lại không chịu ở cùng hẳn, trong lòng hẳn có oán khí cần phải phát tiết!

“Bái kiến Hiến Viên Đế!”

Hiên Viên Mị giương mắt, thấy Minh Lam Nhi hoàn hảo không hề tổn thương như lúc đầu, ánh mắt có chút cân nhắc, nhũn nhũn mảy, trong lòng có chột nhỏ tới gì đó, nhưng mà cảm giác quá nhanh, hần không thể bắt lấy.

Nhìn về phía Minh Khê, khoé miệng giương lên một độ cong hoàn hảo, lười biếng hỏi, “Không biết thái tử có chuyện gì quan trọng?” Xem bộ dạng này, chắc cũng không phải chuyện gì quan trọng cho lắm!

Minh Khê thấy sự không hờn giận trong mắt hần, trong lòng căng thẳng, đối mặt với vị Hiên Viên Đế này, hần luôn luôn cảm thấy có rất nhiều áp lực, mỗi lần như vậy, thần kinh không tự giác căng thẳng, điều chỉnh cảm xúc một phen, cẩn thận mà mờ miệng nói, “Hiên Viên bệ hạ, là Lam Nhi có chút chuyện quan trọng muốn nói với bệ hạ!” Khoé mắt đảo qua nhìn Minh Lam Nhi, ý bảo nàng nhanh chóng mờ miệng.

Minh Lam Nhi chỉ nói cho Minh Khê, nàng có biện pháp khiến Hiên Viên Mị thích nàng, nhưng lại không nói cho Minh Khê biết là biện pháp gì, lúc này Minh Lam Nhi lại có chút khẩn trương mà hít một hơi thật sâu, dịu dàng nói, “Hiên Viên bệ hạ, chuyện này ta chỉ có thể nói cùng người, không thể để người khác nghe được...” Tầm mắt nhìn về phía Tiêu Mạ sau lưng người, ám chỉ cực kỳ rõ ràng.

Trong mắt Hiên Viên Mị vô cùng đắm chiêu, khoé miệng gian xảo cong lên, khoát tay để Tiêu Mạ ra ngoài, Minh Khê nhìn Minh Lam Nhi, có chút lo lắng, sau cùng có hơi do dự một chút, nhưng mà vẫn đi ra ngoài, dù sao nhiệm vụ lần này là làm cho Minh Lam Nhi đạt được sủng ái của Hiên Viên Mị, mà hần tin rằng Minh Lam Nhi biết giữ chừng mực!

Minh Lam Nhi nhìn bộ dáng tà mị của Hiên Viên Mị, trái tim bỗng đập nhanh hơn, đôi má hơi đỏ ửng, có vẻ càng thêm yêu kiều, trong mắt tràn đầy sự si mê, sững sờ một hồi lâu, nhưng không chú ý nụ cười mỉa đầy lãnh ý, càng không biết không phải ai cũng chịu đựng được nụ cười như vậy!

Hiên Viên Mị lười biếng ngồi tựa vào ghế, cũng không thêm thúc giục nàng, nhưng mà trong lòng lại rất không kiên nhẫn, không biết Thủy Nhi có nhớ hần hay không? Kỳ thật hần cũng hiểu rõ là Thủy Nhi muốn tăng linh lực càng nhanh càng tốt, nhưng mà hần vẫn muốn mỗi giây mỗi phút đều có thể ở cùng với nàng, tựa như là hoà làm một với nàng, không thể tách rời!

Đang nghĩ ngợi, đã thấy Minh Lam Nhi cuối cùng đã hồi hồn, từ từ lại gần hần.

Mà Hiên Viên Mị vẫn ngồi như cũ không thêm nhúc nhích, Minh Lam Nhi tiếp tục đến gần tựa sát vào hần, cho tới khi còn cách hần một bước mới dừng lại, cúi đầu che giấu sự vui mừng trong mắt, nhẹ giọng nói, “Ta muốn biết tại sao bệ hạ không thích ta? Nếu ta có chỗ nào không tốt, bệ hạ có thể nói cho ta biết, ta nhất định sẽ thay đổi!” Nếu hần của có thể đối xử với nàng giống như nữ nhân kia, dịu dàng như thế, muốn nàng vứt bỏ hết toàn bộ, nàng cũng cam lòng!

Hiên Viên Mị trừng mắt lên, lười biếng mà nhìn về phía nàng, âm thanh lạnh lùng nói, “Nếu như công chúa muốn nói những chuyện không quan trọng này, thì trăm không có thời gian đón tiếp rồi!” Hiện tại hần chỉ muốn nhìn Thủy Nhi, không có tâm trạng nói những chuyện không cần thiết này với nàng ta!

Thấy hần muốn đi, trong lòng Minh Lam Nhi vô cùng lo lắng, hai tay vội vàng muốn giữ chặt hần, lúc này nàng làm sao có thể để hần đi được? Nàng chỉ còn một bước nữa là thành công, kiểm củi ba năm sao lại để thiếu một giờ, chỉ cần cho nàng thêm chút thời gian là được!

Hiên Viên Mị nghiêng người né tránh tay của nàng, trong mắt thể hiện sự chán ghét, Minh Lam Nhi ngẩn ra, có chút tổn thương, ai oán mà nhìn hần, “Bệ hạ chán ghét ta như vậy sao?” Nàng thua kém nữ nhân kia chỗ nào chứ? Rõ ràng nữ nhân kia không hoàn hảo như nàng, cũng không có thân phận tôn quý như nàng, vì sao tất cả mọi hình ảnh trong mắt hần đều là nữ nhân kia? Mới trò truyện cùng nàng một chút mà hần đã không chịu được rồi sao?

Cầm hận mà nắm chặt hai tay thành nắm đấm, thứ càng không chiếm được, nàng càng muốn có được, đó chính là tâm trạng hiện giờ của Minh Lam Nhi!

Hiên Viên Mị mất kiên nhẫn nhìn nàng một cái, không khách khí nói, “Công chúa nếu như đã nói xong chuyện quan trọng, nếu không còn chuyện gì khác thì đừng làm chậm trễ thời gian của ta!” Hần đã bắt đầu hồi hận khi đáp ứng gấp bọn họ rồi.

“Chờ một chút!” Minh Lam Nhi nhìn hần, trong mắt thể hiện rõ sự khẩn trương, hai tay run rẩy vô vô ý phục của chính mình, nhìn động tác của nàng, Hiên Viên Mị không chút lưu luyến mà xoay người ra ngoài, hần không muốn Thủy Nhi hiểu lầm hần.

Nhưng mà vừa đi được hai bước, lại đột nhiên dừng lại, thân thể có biểu hiện khác lạ cho hần biết, hần trừng chiêu rồi! Đáng chết! nữ nhân này dám hạ được hần!

Minh lam Nhi thấy hần dừng bước, trong lòng cực kỳ vui vẻ, trái tim lo lắng cuối cùng cũng hạ xuống, quần áo hờ phân nữa, từ từ tiến gần đến bên cạnh hần, nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, trong mắt mang theo sự thẹn thùng không che giấu được, nũng nịu mà kêu, “Bệ hạ...”

Trong mắt Hiên Viên Mị tràn đầy hàn khí, giận dữ hét, “Cút!” Hai tay nắm chặt nắm đấm, trong mắt không hề che dấu sát ý, đây không phải xuân được bình thường, loại xuân được bình thường đối với hần là vô dụng, xem ra là có người động tay động chân!

Như vậy không được, hần phải tìm Thủy Nhi! Nhưng mà vừa mới cử động, nhện không được liền bật ra một tiếng rên rỉ, Hiên Viên Mị cắn răng thấp giọng nói, “Đáng chết!” Hiện tại chỉ cần hần động, được hiệu sẽ phát huy nhanh hơn, hần vẫn không có cách nào để trở về Ngự Thiên Điện!

Minh Lam Nhi bị sát khí trên người hần dọa sợ, sững sờ mà đứng tại chỗ, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần, lại thấy Hiên Viên Mị muốn gọi người, nàng không hề có chút lo lắng nào, nữ nhân kia đã sớm nói, tình huống hiện tại của Hiên Viên Mị không có đủ sức để gào to rống lớn!

Minh Lam Nhi hít một hơi thật sâu, từ từ nhìn về phía Hiên Viên Mị đang dần thiếp đi, quần áo đang hờ phân nữa đã rơi đầy trên đất.

Theo tính toán của Thủy Nguyệt Linh thì Hiên Viên Mị sẽ nhanh chóng trở lại, mới từ suối Địa Tâm trở lại, nhưng đợi lâu cũng không thấy hần về, mảy

càng nhú thật chặt, “Ành, Mị đâu?”

Từ sau khi xảy ra chuyện lần trước, Hiền Viên Mị tiện thể đã để cho Ành đi theo Thủy Nguyệt Linh, để phòng hờ chuyện không may.

“Thuộc hạ không biết!” Âm thanh cứng ngắt từ trong tối truyền đến.

Thủy Nguyệt Linh đột nhiên cảm thấy bản thân có vài phần ngu ngốc, Ành vẫn luôn đi theo nàng, làm sao có thể biết Mị đang làm gì? Lắc đầu, đứng dậy đi ra ngoài, tự mình đi tìm hấn thì tốt hơn!

Nhìn hai người đang đứng ngoài Ngự Thư Phòng, Thủy Nguyệt Linh hí hí mắt, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác xấu, sao Minh Khê lại ở chỗ này?

“Tiêu Mạc, Mị đâu?”

“Hồi nương nương, bệ hạ đang ở bên trong!”

Thủy Nguyệt Linh nhìn về phía Minh Khê, lạnh giọng hỏi, “Minh Lam Nhi cũng ở bên trong?”

Trong lòng Tiêu Mạc hốt hoảng, đột nhiên cảnh giác, bệ hạ cùng vị công chúa kia ở trong phòng rất lâu, nếu vậy...

Nhìn về mặt của Tiêu Mạc, Thủy Nguyệt Linh liền hiểu rõ, ánh mắt thoáng chốc trở nên sắc bén, lạnh lùng cười, “Xem ra Minh Lam Nhi không để cảnh cáo của ta ở trong lòng, lại muốn chết sớm như vậy!” Nhìn về phía Minh Khê cười lạnh nói, “Xem ra thái tử điện hạ chuẩn bị để cả Minh Quốc chôn cùng nàng đi!”

Trong lòng Minh Khê cả kinh, thấy Thủy Nguyệt Linh xông vào, cũng vội vàng đi theo, hấn chỉ có thể cầu nguyện Minh Lam Nhi đừng làm ra chuyện tồi tệ gì, giờ phút này hấn cực kỳ hối hận vì sao lúc đó không hỏi rõ ràng Minh Lam Nhi muốn làm gì!

“Àm” Thủy Nguyệt Linh dùng một cước đá văng cửa Ngự Thư Phòng, liếc mắt đã thấy rõ tình huống bên trong, trên người ngập tràn sát khí làm Minh Khê không tự giác mà lui về sau một bước, buồn bực trong lòng làm cho hấn cực kỳ khó chịu, giờ phút này hấn mới hiểu được nữ nhân này có bao nhiêu phần không đơn giản!

Thủy Nguyệt Linh “Àm” một tiếng đóng cửa lại, âm thanh băng lãnh cực kỳ dọa người, “Ai cũng không được tiến vào!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Mị Được

Editor: zNguyệt Tiểu

Giữa Ngự Thư Phòng, quần áo Hiền Viên Mị hỗn độn mà nằm tựa vào ghế rồng, cả người xụi lơ mà thờ dốc, trong cổ thỉnh thoảng lại bật ra tiếng rên, mà ở dưới chân hấn là Minh Lam Nhi cả người khoả thân vừa ngã xuống đất, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, trong miệng thều thào, “Yêu quái...yêu quái...”

Thủy Nguyệt Linh nhìn con người đỏ như máu của hấn, nhú nhú mảy, hiểu được, khẳng định là vì không thể khống chế được mị được, chỉ có khắc chế thì màu đỏ như máu của con người mới từ từ mất đi.

Nhìn bộ dạng ngấm ngấm chịu đựng của hấn, Thủy Nguyệt Linh cực kỳ đau lòng, thần sắc trong mắt càng thêm băng lạnh, tuy nhiên nàng không rõ vì sao Hiền Viên Mị lại dễ dàng bị hạ được như vậy, nhưng mà nàng nhất định cho Minh Lam Nhi phải trả giá thật đắt

Cảm giác có người tới gần, tầm mắt Hiền Viên Mị đột nhiên trở nên sắc bén, nhưng mà chỉ mới kiên trì được một vài giây, ánh mắt hấn lại bắt đầu tan rã, hiển nhiên hấn đã mất đi ý thức, căn bản không biết nàng là ai!

“Mị...”

Hiền Viên Mị nặng nề thờ dốc, có chút mơ hồ hỏi, “Thủy Nhi?”

“Uhm, là ta...” Hai tay Thủy Nguyệt Linh ôm lấy hấn, trong lòng cảm thấy rất may mắn, hên là nàng tới đây, nếu không không biết tên đàn độn này sẽ trở nên như thế nào nữa!

Cảm giác được khí tức quen thuộc, Hiền Viên Mị vội vàng đưa hai tay thăm dò dưới váy nàng, cắn cắn đầu lưỡi, cố gắng duy trì tỉnh táo cho bản thân, hấn không muốn tổn thương nàng.

Thủy Nguyệt Linh cúi bỏ đai lưng của hấn, đau lòng mà hôn lên môi hấn, nhìn bộ dạng khó chịu của hấn, nhủ mày, kéo tay hấn ra, ngồi xuống.

Hiên Viên Mị cả kinh, “Thủy Nhi...”

“Ừm...” Hai ta Thủy Nguyệt Linh ôm cổ hấn, tình tế hôn lên môi hấn, “Đừng lo lắng, ta không sao!” Thân là một trong những sát thủ của Ngũ Hành, đột huấn luyện địa ngục cũng không đánh bại được nàng, nàng yếu đuối đến vậy sao?

Hiên Viên Mị giữ eo của nàng lại, không cho nàng động, về mặt có chút đau khổ, trong đôi mắt tràn đầy vẻ chịu đựng nhìn nàng, khó khăn mở miệng, “Ngoan...Đừng nhúc nhích...”

“Ngu ngốc...” Thủy Nguyệt Linh ngoan ngoãn không nhúc nhích, nàng không muốn hấn chịu thêm đau khổ, tuy ý để đôi tay nóng bỏng kia vội vã trượt khắp người nàng, trong lòng cực kỳ cảm động, chỉ có tên đàn ông này mới vì nàng mà chịu đựng đến nông nỗi như vậy! (Tiểu: Bởi vì Mị ca bị mị được làm mất lý trí nên nếu làm chuyện “ấy” sẽ không không chế được mà làm tý bị thương cho nên mới chịu đựng như vậy đây các nàng ạ!)

“Ngươi...Các ngươi...” Lúc này Minh Lam Nhi mới phục hồi lại tinh thần, nhìn tư thế ái muội của hai người, trong lòng căm hận không thôi, thấy con ngươi màu đỏ của Hiên Viên Mị, trong mắt hiện lên sự sợ hãi, bây giờ tình cảm của nàng đối với Hiên Viên Mị là vừa thương vừa sợ!

“Minh Lam Nhi, ta đã sớm cảnh cáo ngươi, ngươi lại cứ muốn tìm chết!” Thủy Nguyệt Linh nhìn nàng, trong mắt tràn đầy sát khí, giọng nói vô cùng lạnh lẽo.

Minh Lam Nhi sơ tót mức lùi về phía sau một bước, hoàn toàn quên toàn thân nàng đang trần truồng, có chút sợ hãi nói, “Ta...Ta là công chúa Minh Quốc!”

“Ngươi...A...” Đang muốn nói chuyện, Hiên Viên Mị cuối cùng cũng không chịu được nữa, nâng mông nàng lên, gấp rút ra vào.

Hai tay Thủy Nguyệt Linh để lên vai hấn, thân thể cũng phối hợp lên xuống cùng với hấn, giọng nói có chút bất ổn, nhưng độ châm chọc và sự lạnh giá trong đó vẫn không hề giảm, “Minh Quốc công chúa...Ngươi cho rằng Minh Vương đưa ngươi đến đây để làm gì? Một Minh Quốc nhỏ nhỏ lại dám lớn mặt như vậy...Tốt nhất nên diệt trừ...”

Dứt lời, nàng liền dồn dập thờ dốc, phía dưới thân có vật cuồng dã ra vào, làm cho nàng kiềm chế không được mà phát ra tiếng rên, ánh mắt đã có vài phần mê ly.

Ngươi...ngươi dám!” Sợ hãi trong lòng còn chưa biến mất, đã nghe thấy Thủy Nguyệt Linh không chút nào che giấu được tiếng rên dâm dăng, ánh mắt nhìn vào nơi hai người đang kết hợp, ghen ghét trong lòng Minh Lam Nhi lại lập tức xông ra, nhìn bộ dạng khiêu gợi của Hiên Viên Mị, nàng không khỏi đỏ mặt, nhưng lại lập tức bị Thủy Nguyệt Linh ngăn lại, làm nàng hồi phục tinh thần, nhìn Thủy Nguyệt Linh mà căm hận mắng, “Nữ nhân không biết liêm sỉ này, dám làm chuyện này ở trước mặt bản công chúa!”

“Ừm... Công chúa điện hạ cao quý không phải là vì chuyện này mà tìm đến sao?” Nhìn Minh Lam Nhi thẹn quá hoá giận, Thủy Nguyệt Linh thờ dốc một hơi, cười lạnh nói, “Mà dù sao chuyện này cũng không còn quan hệ với ngươi nữa rồi... Bởi vì không bao lâu nữa...Ngươi đã trở thành một người chết rồi!”

Hiên Viên Mị dường như đã tỉnh táo được một chút, nghe xong lời của nàng, ánh mắt lộ ra chút mỉm cười, hấn vừa mới chú ý tới nàng đã che bộ dáng mập mờ của bọn họ lại.

Nhìn sự sợ hãi trong mắt Minh Lam Nhi, khoe miệng Thủy Nguyệt Linh lạnh lùng giương cao, “Ta đã sớm cảnh cáo ngươi...Người của ta không phải là người mà ngươi có thể mơ ước, ngươi đã không tin... Vậy ta cũng chỉ có thể khiến cho ngươi biết được hậu quả, nhưng mà ngươi yên tâm...Ngươi không thể chết nhanh như vậy...Trước đó, ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết!” Dứt lời, duỗi tay vung lên, Minh Lam Nhi liền ngã xuống đất.

“Ừm...” Thủy Nguyệt Linh không chịu nổi áp lực, chống lại đôi mắt màu đỏ kia, nhưng suy nghĩ dần dần mê loạn, “Mị...”

Minh Khê đi tới đi lui ngoài ngự thư phòng, bất an trong lòng dần dần mở rộng, muốn đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà lại bị Tiêu Mặc ngăn lại, không thể tiến vào.

Bên trong yên ắng lâu như vậy, trái lại làm Tiêu Mặc yên tâm, hấn cũng đoán được một chút, tự nhiên cũng sẽ không để cho vị Minh Quốc Thái Từ này tới gần Ngự Thư Phòng.

“Tiêu tổng quản, lâu như vậy rồi, có phải có chuyện gì không hay rồi không, chúng ta vào xem một chút!”

Tiêu Mặc lờ mờ Minh Khê một cái, không bị cảm xúc nóng nực của hấn ảnh hưởng chút nào, về mặt bình tĩnh nói, “Mọi chuyện xảy ra như vậy, thái tử điện hạ vẫn nên ngăn lại làm thế nào để bệ hạ hết tức giận đi!” Sau đó lại háo hức mà nhắc nhở, “Quan trọng nhất là, lần này nương nương rất tức giận!”

Minh Khê hiểu được, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, vị Lăng Vương Phi này thật sự quan trọng với Hiên Viên Đế như vậy? Nói như vậy, phụ hoàng đưa Lam Nhi tới là một sai lầm rồi! Hiện giờ Lam Nhi vẫn không làm nên việc, chỉ cầu mong cho Minh Quốc không vì vậy mà bị liên lụy! Lấy lại bình tĩnh, nhìn Tiêu Mặc, cảm kích nói, “Cám ơn Tiêu tổng quản nhắc nhở!”

Tiêu Mặc không nói, hấn cũng không phải nhà hảo tâm, chủ tử của hấn là Hiên Viên Mị, không cần thiết phải đồng cảm với những người khác, hấn biết rất rõ ràng, hấn lẽ ra không muốn nhắc nhở, nhưng kết quả cuối cùng đều là một, bệ hạ và nương nương cùng tức giận thì không dễ thờ rồi!

Mà trong ngự thư phòng, hai người toàn thân trần trụi ôm nhau ở cùng một chỗ, nhưng mà không có động tác gì khác, chỉ còn lại tiếng thờ đốc dồn dập, tay Hiến Viên Mị nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng đầy mồ hôi, có chút lo lắng, “Thủy Nhi...”

Không đợi hân mở miệng, Thủy Nguyệt Linh lười biếng nói “Ta không sao...” Giương mắt nhìn hân, mày kẻ cau mày hỏi, “Không có việc gì thật?”

“Ừm”. Hiến Viên Mị yêu thương mà hôn lên gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, “Không hỏi ta có sao không sao?”

Thủy Nguyệt Linh nằm gối đầu lên cánh tay hân, một tay nàng nghịch nghịch sợi tóc màu bạc của hân, một tay ôm eo hân, miễn cưỡng nói, “Chàng nói xem?”

Hiên Viên Mị ôm chặt nàng, ánh sáng trong mắt chợt loé lên, nhẹ giọng giải thích nói, “Loại dược này tên là Mị Tinh, không sắc không vị, chỉ cần hút vào sẽ bị dục hoá đốt người* (bị kích thích), cho dù là không thờ, thì dược cũng tự xâm nhập vào da thịt bên ngoài, rất khó phát hiện!” Đây không phải là dược vật của nhân tộc, vốn dĩ tất cả dược vật của nhân tộc đều vô tác dụng đối với hân.

Thủy Nguyệt Linh cũng đoán được một chút, tuy nhiên y thuật của nàng là tự học, nhưng cũng không kém một ai, sao nàng vẫn chưa từng nghe qua có một loại thuốc như vậy, mà dựa vào năng lực của Hiến Viên Mị chỉ sợ dược phẩm bình thường không thể nào làm tổn thương đến hân, tuy nàng không biết thân phận cụ thể của Hiến Viên Mị là gì, nhưng mà chắc chắn hân không phải là loại người bình thường.

Thủy Nguyệt Linh cọ xát trước ngực hân, khẽ cười nói, “Sao ta lại cảm thấy chàng đặc biệt rất nhiều người?” Kỳ thật điều này cũng nằm trong dự liệu của nàng, tính tình của hân hay tùy ý làm bậy như vậy, không có kẻ thù mới kỳ lạ nha! Ngón tay chạm vào gương mặt tuấn tú của hân, trong mắt mang theo vài phần chế nhạo, “Mị, thì ra tự chủ của chàng cũng tốt lắm!”

Hiên Viên Mị ôn nhu mà hôn lên trán nàng một nụ hôn, cực kỳ chân thành nói, “Thủy Nhi, bất kể là chuyện gì, nếu nó khiến nàng rời xa ta, ta đều không để việc đó xảy ra!” Hân không thể để giữa bọn họ xảy ra bất cứ hiềm khích nào, nàng chính là người thân nhất của hân!

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh nóng lên, xoay người nằm ở trên người hân, trong mắt tràn đầy ý cười, vươn đầu lưỡi ra liếm lên môi của hân, “Sao ta lại có cảm giác chàng cực kỳ hiểu ta vậy?” Đường như khi vừa mới bắt đầu, hân đã hiểu nàng rất rõ, làm nàng có chút khó hiểu.

Hiên Viên Mị đang suy nghĩ không biết có nên nói cho nàng biết hay không (* chuyện anh là con hồ ly mà tỷ đã nuôi, anh là sư phụ của tỷ) nếu nàng biết rõ có thể cảm thấy là hân lừa nàng hay không? Nhưng mà nếu bây giờ không nói, đến lúc nàng biết rõ, sợ rằng sẽ tội tệ hơn thôi, mày càng nhíu chặt, đang chuẩn bị thẳng thắn, trên mặt đất lại truyền đến tiếng rên rất nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hậu quả (một)

Editor: Puck - Diễn đàn

Thủy Nguyệt Linh liếc nhìn người trên đất, lấy quần áo của hai người tới, nhìn vóc người hoàn mỹ mê người của Hiến Viên Mị, chu môi nói, “Mặc vào!”

Hiên Viên Mị khẽ cười một tiếng, cầm lấy áo khoác lười biếng mặc vào, sau đó kéo nàng vào trong ngực, giúp nàng mặc quần áo, Thủy Nguyệt Linh cũng không từ chối hân phục vụ, chính là làm bằm trong miệng: “Ta cũng không phải sẽ không mặc!” Đưa tay cột áo choàng rộng thùng thình của hân vào, nàng cũng không muốn để cho vị công chúa Minh quốc kia mở rộng tầm mắt.

Hiên Viên Mị mập mờ cắn lỗ tai của nàng, nói nhỏ: “Ta thích mặc giúp Thủy nhi!”

Minh Lam Nhi tỉnh lại liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ánh mắt của Hiến Viên Mị đã khôi phục thành màu đen, sợ hãi trong lòng nàng đã biến mất, giờ phút này thấy hân dịu dàng mặc quần áo giúp nữ nhân kia như vậy, ghen tỵ trong lòng không ngừng gặm nhấm nàng.

Thủy Nguyệt Linh liếc nhìn nàng ta, miễn cưỡng dựa vào trong ngực Hiến Viên Mị, cất giọng kêu, “Tiêu Mặc!”

Minh Lam Nhi hung hăng nhìn chằm chằm hai người đang ôm nhau, trong lòng rất không cam tâm, nàng vốn sắp thành công rồi! Lại nhìn kỹ ánh mắt của Hiến Viên Mị, rõ ràng không có gì khác thường? Chẳng lẽ vì nàng quá khản trương nên nhìn lầm rồi? Hay là hân cố ý lừa dối nàng?

Minh Khê đi theo Tiêu Mặc vào Ngự thư phòng, liền nhìn thấy Minh Lam Nhi toàn thân trần trụi ngồi dưới đất, cả kinh trong lòng, “Lam Nhi...”

Giờ phút này Minh Lam Nhi mới ý thức được trên người không mảnh vải che thân, khẽ kêu một tiếng, vội vàng nhặt quần áo trên đất khoác lên người. di@en*dyan(lee^qu.domn)

Thủy Nguyệt Linh dựa vào trên người Hiến Viên Mị không muốn động, nàng cũng muốn nhìn một chút xem Minh Khê chuẩn bị xử lý chuyện này như thế nào, Hiến Viên Mị cũng không nói lời nào, chỉ vuốt ve không nặng không nhẹ trên eo nàng, khiến Thủy Nguyệt Linh thoải mái đến muốn hừ hừ.

Minh Khê cẩn thận quan sát sắc mặt Hiên Viên Mị, nghĩ đến lời Tiêu Mặc nói, lại chuyển tầm mắt về phía Thủy Nguyệt Linh, mặc dù trên khuôn mặt nhỏ nhắn không đặc biệt xuất sắc, nhưng đáng vẻ lười biếng giờ phút này, còn có vẻ quyến rũ lưu chuyển giữa chân mày, cũng rất mê người, khiến cho hắn không khỏi giật mình.

Ánh mắt Hiên Viên Mị lạnh lẽo, ấn đầu Thủy Nguyệt Linh vào trong ngực, lạnh giọng hỏi, “Thái tử định xử lý chuyện này như thế nào?”

Thủy Nguyệt Linh nhếch miệng lên, đang hoàng chôn trong ngực hắn, trong lòng biết lần này Hiên Viên Mị cũng rất tức giận, liền yên tâm thoải mái để cho hắn xử lý, dù sao hắn tự mình xử lý, Minh Lam Nhi sẽ khổ sở hơn! die ennd kdan/le eequhyd onnn

Minh Khê hoảng hốt, hồi phục tinh thần lại, liếc nhìn Minh Lam Nhi vẫn nhìn chăm chăm Thủy Nguyệt Linh như cũ, cẩn thận tìm từ, “Hiên Viên bệ hạ, Lam Nhi trẻ người non dạ, mong rằng Hiên Viên bệ hạ có thể tha thứ cho nàng ấy một lần này!” Tuy nói lời như thế, nhưng trong lòng hắn cũng hiểu, chuyện này không cách nào tốt đẹp được, riêng chuyện bỏ thuốc Hiên Viên Mị, liền có hiềm nghi hành thích vua, nếu Hiên Viên Mị không chịu bỏ qua cho bọn họ, hắn cũng không thể tránh được!

Trẻ người non dạ? Thủy Nguyệt Linh nhếch miệng lên, đầu miễn cưỡng tựa vào trước ngực Hiên Viên Mị, nghiêng đầu nhìn Minh Khê, “Thái tử Điện hạ, vị tiểu công chúa còn chưa lớn này có mục đích tới đây chính là muốn làm chuyện của người lớn đó.” Một câu trẻ người non dạ liền muốn đẩy trách nhiệm không còn chút gì sao?

Minh Lam Nhi đã bị ghen tỵ, làm choáng váng đầu óc, vốn không ý thức được tình cảnh hiện giờ của mình nguy hiểm cỡ nào, cảm hận nhìn chăm chăm Thủy Nguyệt Linh, “Người đồ nữ nhân táng tận lương tâm này, ngay trước mặt bản Công chúa mà làm chuyện đó, lại còn không biết xấu hổ quở trách bản Công chúa!”

“Lam Nhi!” Minh Khi nghiêm nghị quát nữ nhân gốc không biết sống chết này, nàng muốn Minh quốc chôn theo nàng hay sao? Nàng vốn làm việc rất có chừng mực, nếu không phụ hoàng cũng sẽ không yên tâm phái nàng tới, nhưng sao hôm nay lại trở nên ngu ngốc như vậy!

Khóe miệng Thủy Nguyệt Linh khẽ cười, giống như tuyệt đối không tức giận, tay nhỏ bé mập mờ mân mê bên hông Hiên Viên Mị, thực tế hóa giải cơn giận của hắn, nhưng mà...

Nhìn nụ cười mập mờ trong mắt Hiên Viên Mị, Thủy Nguyệt Linh chu môi, khẽ bấm một cái ngang hông hắn, ý bảo hắn đừng quên chính sự, khóe miệng Hiên Viên Mị khẽ nhếch, tâm tình vui vẻ, nhưng cũng không vì vậy mà định xử lý nhẹ Minh Lam Nhi. dfienddn lieqiudoon

Nhưng mà bàn tay đang vuốt ve bên hông Thủy Nguyệt Linh, động tác dần trở nên mập mờ, rất có kỹ xảo đụng vào, khiến Thủy Nguyệt Linh không nhịn được khẽ run, trận triển miên lúc trước, cảm giác lưu lại trên thân thể vẫn còn chưa hoàn toàn biến mất, trong cơ thể dường như còn lưu lại nhiệt độ của hắn.

Thủy Nguyệt Linh liếc hắn một cái, nhưng không ngăn cản hắn quấy rầy, trong mắt dần trở nên mờ mịt hơi nước, quyến rũ động lòng người, ánh mắt Hiên Viên Mị tối sầm lại, lại không dám trêu chọc nàng, đảo mắt nhìn về phía Minh Khê, tình dục trong mắt tiêu tan hết, chỉ còn lại lạnh như băng thấu xương, “Thái tử nên biết thiên tử phạm pháp tội như thứ dân.”

Thủy Nguyệt Linh rúc trong ngực hắn cười trộm, nói nghiêm trang như vậy, giống như thật sự có chuyện như thế, nàng mới không tin hắn có công chính liêm minh như thế!

Hiên Viên Mị cảnh cáo néo một cái lên miệng nàng, nhưng trên mặt vẫn không thay đổi, vẫn lạnh như băng sương.

Minh Lam Nhi vẫn nhìn chăm chăm hai người, nàng không hề bỏ qua mỗi một hành động mập mờ nào, hận nghiền răng nghiền lợi, nhưng giờ phút này cuối cùng nàng ý thức được tình huống không ổn, lại không dám giương oai, chỉ là khẽ chực khóc nhìn Hiên Viên Mị, “Bệ hạ... Lam Nhi chỉ ngưỡng mộ ngài, điều này cũng là sai sao?” Trong giọng nói đều là buồn bã đau lòng, giống như Hiên Viên Mị chính là một kẻ phụ lòng!

Hiên Viên Mị vốn mặc kệ nàng ta, chỉ nói với Minh Khê, “Thái tử nên biết Công chúa phạm tội gì, dù sao cũng là Công chúa Minh quốc, trăm cũng không tiện nhúng tay, tin tưởng Thái tử sẽ cho trăm một câu trả lời xác đáng!”

Nói xong, một tay khẽ mân mê sợi tóc của Thủy Nguyệt Linh, không nói nữa, chờ vị Thái tử này cho hắn một công đạo, mà Tiêu Mặc rất khéo hiểu lòng người đưa cho Minh Khê một thanh kiếm.

Minh Khê đưa tay tiếp nhận, sắc mặt nặng nề, hắn đương nhiên biết, hành vi như thế của Minh Lam Nhi chính là tội chết, liếc nhìn Minh Lam Nhi, mặc dù là huynh muội, nhưng tình thân Hoàng gia đậm bạc, mặc dù có một chút thân cận như vậy, nhưng làm sao có thể sánh bằng quyền thế giang sơn

Không cần đoán Thủy Nguyệt Linh cũng biết Minh Khê sẽ lựa chọn như thế nào, ngẩng đầu nhìn đường cong cằm kiên nghị của Hiên Viên Mị, đột nhiên ngẩng đầu lên hôn hắn, Hiên Viên Mị sững sờ một chút, sau một khắc đối bị động thành chủ động, chiếm lấy cái lưỡi nghịch ngợm kia điên cuồng mút vào liếm láp.

Nhưng lúc này Minh Lam Nhi đã không có tâm tư nhìn hai người hôn đến say sưa, nhìn Minh Khê cầm kiếm trong tay, từng bước một đến gần nàng, trong lòng không kiềm chế được sợ hãi, từng bước một lui về phía sau, cặp mắt sợ hãi nhìn Minh Khê đang tới trước mặt, giống như không dám tin, trong miệng nói: “Hoàng huynh, huynh không thể như vậy với muội, muội là muội muội của huynh...”

Tuy Minh Lam Nhi lớn lên trong Hoàng cung, hơi kiêu căng, cũng có chút thủ đoạn nhỏ, nhưng tâm tính coi như đơn thuần, chỉ nhìn một cách đơn thuần biểu hiện của nàng trong thời gian này cũng có thể nhìn ra không có bao nhiêu tâm kế, tự nhiên chưa bao giờ nghĩ đến huynh trưởng thương yêu của nàng

có một ngày sẽ cầm kiếm muốn giết nàng!

Minh Khê nhìn sợ hãi trong mắt Minh Lam Nhi, nhưng không thu tay lại, vẫn từng bước một đến gần nàng, trong miệng nói: “Lam Nhi, Hoàng huynh cũng không muốn giết muội, nhưng muội làm chuyện sai lầm, vì Minh quốc, muội phải chết!” Dứt lời, trường kiếm trong tay không chút lưu tình đâm về phía trái tim của Minh Lam Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Hậu quả (hai)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Phập” một tiếng, trường kiếm nghiêng đi, đâm vào bả vai Minh Lam Nhi, mà Minh Lam Nhi lại giống như không có cảm giác, ánh mắt hơi trống rỗng nhìn Minh Khê trước mắt, vì sao? Nàng vẫn cho rằng phụ hoàng và hoàng huynh rất thương yêu nàng, nhưng phụ hoàng vì Minh quốc không để ý tới ý nguyện của nàng mà để cho nàng đến Huyền quốc hòa thân, phụ hoàng vẫn nói Hiên Viên Mị xuất sắc cỡ nào, sẽ không uất ức nàng, nàng tin tưởng phụ hoàng thương nàng, cho nên nghe lời đến Huyền quốc, sau khi nhìn thấy Hiên Viên Mị, trong lòng nàng thật cao hứng, phụ hoàng thật sự không lừa gạt nàng, trong lòng nàng tin chắc nếu như Hiên Viên Mị là một lão đầu hồng bét, phụ hoàng nhất định sẽ không hy sinh hạnh phúc của nàng, nhưng mà bây giờ hoàng huynh vì Minh quốc muốn giết nàng, nàng phải thuyết phục bản thân rằng Hoàng huynh của nàng yêu thương nàng như thế nào?

Mẫu phi nói đúng, đối với nam nhân mà nói, nữ nhân vĩnh viễn có cũng được không có cũng không sao, chỉ có quyền thế mới là thứ quan trọng nhất trong lòng bọn họ!

Hiên Viên Mị nhàn nhạt liếc mắt nhìn, cái hấn muốn chính là hậu quả như vậy, chọc phải hấn muốn được chết rõ ràng không thể nào!

“Hiên Viên bệ hạ...” Minh Khê thấp thỏm trong lòng, không biết rốt cuộc Hiên Viên Mị có ý gì, đây không phải là ý tứ của hấn sao? Bây giờ vì sao lại ra tay ngăn cản, chẳng lẽ hấn đổi ý, không có ý định dễ dàng buông tha cho Minh quốc như vậy?

Hiên Viên Mị cười như không cười nhìn Minh Lam Nhi giống như mất đi linh hồn, hết sức “Lương thiện” nói, “Mặc dù công chúa làm chuyện không thể tha thứ được, nhưng dù sao cũng là muội muội ruột của Thái tử, để cho Thái tử tự tay giết muội muội của mình, trăm không khỏi quá mức tàn nhẫn, như vậy đi! Vẫn giao công chúa cho trầm xử lý thì tốt hơn, ý của Thái tử như thế nào?” dfiendn liequidoon

Minh Khê nào dám có ý kiến gì? Hơn nữa ở trong lòng hấn đã quyết định hy sinh Minh Lam Nhi, do ai động thủ, có gì khác nhau?

Thủy Nguyệt Linh ôm hông hấn, bả vai có rung động nho nhỏ, là ai nói quân vô hí ngôn? Đây vốn là tiểu nhân lật lọng phản lời, nói lời không giữ lời, chỉ có điều... Rất đúng với khẩu vị của nàng!

Nhìn Minh Khê tỏ vẻ thấp thỏm rời đi, Hiên Viên Mị phát tay áo lên, Tiêu Mặc hiểu ý lui ra ngoài, Minh Lam Nhi tỏ vẻ chán chường, vẫn không phục hồi tinh thần lại, Hiên Viên Mị nhiu mày, tra tấn người không có cảm giác chẳng có ý tứ gì, cho nên Hiên Viên Mị rất kiên nhẫn chờ người nào đó hồi hồn.

“Thủy nhi...” Giọng nói mang theo hấp dẫn, không hề che giấu ý đồ của mình, còn không biết phải đợi bao lâu nữa nữ nhân vô dụng đó mới có thể hồi hồn! Nhưng mà hấn cũng không định nhắc nhở, thừa dịp trong khoảng thời gian này có thể làm chút chuyện hấn thích!

“Mị, ta biết rõ tự chủ của chàng rất tốt, cho nên...” Thủy Nguyệt Linh ngược mắt nhìn hấn, trong mắt viết rõ ràng “Nhịn một chút đi!”

Hiên Viên Mị coi như không nhìn thấy tất cả, lật người liền chặt chẽ đè nàng trên giường êm, đầu vùi sâu vào trên cổ nàng gặm cắn, Thủy Nguyệt Linh cười đầy hấn, “Sắc lang... Đứng lên đi...” Hấn thật sự tính toán biểu diễn để cho người ta nhìn à? Lúc trước thấy hấn nhịn thật khổ cực, bây giờ hấn không có chuyện gì, nàng còn không có đam mê biểu diễn cho người ta nhìn! die,n; da.nlze.quydo/nn

Chỉ đây một cái, đây không được liền thôi, mặc cho hấn gặm tới gặm đi, trong lòng rõ ràng mặc dù hấn cố tình làm vậy, nhưng không phải người không có mức độ!

“Mị... Chàng định bỏ qua cho Minh quốc?”

Bàn tay to luồn vào trong quần áo của nàng, vuốt ve da thịt nhẵn nhụi, đặt lên mềm mại trước ngực nàng vuốt ve, nhìn trên khuôn mặt nàng dần dần hiện lên vẻ đồ ồng mê người, môi mòng quyến rũ héch lên, mút môi nàng, mút xong rồi nói, “Minh Vương coi như thuận mắt, có chút tác dụng, chỉ có điều nếu Thủy nhi không thích nhìn ông ta, trừ đi cũng được!”

Thủy Nguyệt Linh đưa tay vuốt ve mặt hấn, khẽ cười nói, “Vậy thì giữ lại đi!”

Ánh mắt Minh Lam Nhi phức tạp nhìn hai người trước mắt, sao hấn có thể dịu dàng với nữ nhân kia như vậy? Chỉ vì thấy không thích nhìn liền có thể vì nàng ta mà trừ đi vua một nước, không để ý tới có tổn hại đến danh tiếng của mình hay không, chẳng lẽ mặc dù trở thành hôn quân bị người người phi

nhỏ cũng không hề gì sao? Nam nhân như vậy tại sao không phải là của nàng?

Trống rỗng trong mắt đã sớm biến mất, chỉ còn lại vẻ kiên định, cho dù bỏ ra giá cao bao nhiêu, nàng đều phải lấy được hắn, nam nhân không giống người khác này chỉ có thể là của nàng!

Giờ phút này, nàng nghĩ tới nữ nhân xinh đẹp tới tuyệt đỉnh đó, nàng ta nhất định có thể giúp nàng!

Nhưng mà nàng lại quên mất tình cảnh của nàng bây giờ, nàng sẽ không có bất cứ cơ hội nào!

Hồ hấp của Thủy Nguyệt Linh hơi rối loạn, vật cứng chống đỡ giữa đùi cách quần áo kia, khiến cho nàng có phần tâm viên ý mã *, ánh mắt quyến rũ mê ly, chú ý tới Minh Lam Nhi đã hồi hồn, hít sâu vài hơi, đẩy người trên người một cái, “Mị...”

(*) Tâm viên ý mã: Tâm như khi, ý như ngựa. Ý nói những ý nghĩ nhảy lung tung như con khi, chạy loăng quăng như con ngựa, đang nghĩ chuyện này, thoát cái lại nghĩ sang chuyện khác.

Hiên Viên Mị rất bất mãn với Minh Lam Nhi sớm không hồi hồn muộn không hồi hồn, cố tình hồi hồn vào lúc này, cũng không có tâm tư từ từ xử lý nàng ta, cất giọng kêu, “Tiêu Mạc!” dĩn~d@n`l3q21y"d0n

Tiêu Mạc đi tới, cung kính đứng ở cách hai người không xa, tầm mắt cúi xuống, làm như không thấy tư thế mập mờ tới mức tận cùng của hai người, đối với điểm này, Hiên Viên Mị rất hài lòng.

“Phé bỏ linh lực, đánh gãy kinh mạch, đưa làm quân kỹ!” Rõ ràng là lời nói tàn khốc, nhưng hắn nói ra lại mang theo lười biếng nhàn nhạt, giống như thì thầm giữa tình nhân.

Minh Lam Nhi sững sốt một chút mới phục hồi tinh thần lại, mắt không chế quát lên, “Chàng không thể đối xử với ta như vậy! Hiên Viên Mị, ta yêu chàng, chàng không thể đối xử với ta như vậy...” Giọng nói bén nhọn càng lúc càng xa.

Thủy Nguyệt Linh nhìn Minh Lam Nhi bị Tiêu Mạc kéo ra ngoài, nhủ mày, yêu sao? Nếu nàng ta yêu đảng hoàng, nàng tự nhiên sẽ không làm gì nàng ta, nhưng nàng ta cố tình dùng hết mọi thủ đoạn muốn có được Hiên Viên Mị, vậy thì không thể trách nàng, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, trong mắt lại mang theo một chút ý lạnh, nam nhân này chỉ có thể là của nàng, ai cũng đừng mong cướp đi, đừng nói một Công chúa Minh quốc nho nhỏ, kể cả Thiên Vương lão tử tới cũng giống vậy!

“A... Hiên Viên Mị... Chàng không thể nhắc nhở một tiếng sao?” Thủy Nguyệt Linh oán giận nhìn chằm chằm nam nhân trên người.

Hiên Viên Mị nặng nề nhắm mắt, cười như không cười nói, “Là Thủy nhi nhìn thấy người khác mà quên ta rồi!”

“Ừm...” Thủy Nguyệt Linh không nói được gì trợn trừng mắt, như vậy cũng ghen?

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sinh nhật Hiên Viên Mị vừa qua, sứ giả các quốc gia cũng lục tục rời đi, Minh Khê đã nghe được cảnh ngộ của Minh Lam Nhi, nhưng cái gì cũng không nói, khách sáo nói lời từ biệt với Hiên Viên Mị, sau đó rời khỏi Huyền quốc.

Mà giờ khắc này Âu Dương Mặc lại đến Ngự Thiên điện, dĩ nhiên là vì từ biệt, Tiêu Mạc thờ dài trong lòng, trước kia Ngự Thiên điện này không cho phép người khác tùy ý bước vào, nhưng kể từ sau khi nương nương đến liền không giống trước, hắn khẳng định nếu như nương nương muốn thả một đám heo vào Ngự Thiên điện, bệ hạ cũng sẽ không phản đối!

Âu Dương Mặc cũng nhìn ra Hiên Viên Mị cưng chiều Thủy Nguyệt Linh bao nhiêu rồi, cho nên bây giờ hắn thật sự không sợ Hiên Viên Mị nữa!

Vì thế bây giờ người nào đó cười đến được gọi là phong lưu lỗi lạc, phong tình vạn chủng với Thủy Nguyệt Linh, “Mỹ nhân, ta phải đi rồi, nàng có muốn cho ta một cái ôm trước khi ly biệt không?”

Đây vốn chính là khiêu khích trần trụi, trong mắt Hiên Viên Mị phát lạnh, nhưng không để ý tới hắn ta, Âu Dương Mặc nhìn dáng vẻ “Giận mà không dám nói gì” của Hiên Viên Mị, trong lòng được gọi là thoải mái, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Vì yêu sinh hận

Editor: Puck - Diễn đàn

Thủy Nguyệt Linh nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, không mặn không nhạt nói, “Âu Dương Mặc, người thật sự chọc Mị tức giận, ta sẽ không ngăn cản Mị

làm thịt người cho hả giận, người biết tức giận nhin ở trong lòng sẽ nhin hồng đây!”

Nụ cười cứng lại trên mặt Âu Dương Mặc, than thở nói: “Quả nhiên độc nhất lòng dạ phụ nhân!”

Thủy Nguyệt Linh tựa vào trong ngực Hiên Viên Mị, miễn cưỡng ngáp một cái, tay nhỏ bé giật giật, một bình sứ nhỏ trắng tấp đánh về phía Âu Dương Mặc, Âu Dương Mặc đưa tay bắt được, nhủ mày hoi, “Thứ gì?”

Thủy Nguyệt Linh âm hiểm cười một tiếng, “Ăn đi! Thuốc độc!”

Âu Dương Mặc mở nắp bình, gật gù đắc ý nói, “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu!” Sau đó không chút do dự uống viên thuốc ở trong bình vào.

Thấy hần như thế, Thủy Nguyệt Linh âm áp trong lòng, nhưng trên mặt lại không có bao nhiêu biểu cảm, chỉ lạnh nhạt nói, “Về sau người có thể coi thuốc độc như kẹo mà ăn!” Sau đó khoát khoát tay mà nói, “Đánh từ đâu thì về đó đi!”

Âu Dương Mặc “Chặc chặc” hai tiếng, “Mỹ nhân thật sự làm tổn thương lòng ta!” Nhưng tất cả trong mắt đều là ý cười.

Âu Dương Mặc vừa đi, người nào đó bắt đầu tính sổ, “Thủy nhi, sao lại không thấy nàng tốt với ta như vậy?” dieendaanleequydonn

Thủy Nguyệt Linh mềm nhũn dựa vào trên người hần, nhủ mày hoi, “Ta đối với chàng rất tệ sao?” Ngón tay mập mờ khẽ vẽ lên trên mặt hần, đáy mắt là nụ cười không che giấu được, nàng vẫn cảm thấy đáng về ghen tuông của hần thật đáng yêu!

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, cánh tay ôm trên eo nàng căng thẳng, cúi đầu gặm môi của nàng

“Bệ hạ, Thạch tướng quân cầu kiến!”

Nhìn không vui trong mắt Hiên Viên Mị, tay nhỏ bé vuốt ve trên lưng hần, Thủy Nguyệt Linh khẽ cười nói, “Gặp đi!” Đã ở trên vị trí này, như thế ít ít nhiều nhiều cũng phải làm một hai chuyện đi!

“Vi thần bái kiến bệ hạ!” Khóe mắt Thạch Tu quét qua Thủy Nguyệt Linh đang tựa vào trên người Hiên Viên Mị, ngược lại không hề hằm hừ muốn giết nàng, hần không ngu ngốc, sau khi tỉnh táo lại, liền hiểu hần bị Thủy Nguyệt Linh lừa gạt rồi, nhưng mà hần cẩn thận suy nghĩ, Thủy Nguyệt Linh dường như không hề làm ra chuyện nào khiến người thần đều căm phẫn, những chuyện kia vốn không thể hoàn toàn trách lên trên đầu nàng, quan trọng nhất là, hần tin tưởng bệ hạ!

Thủy Nguyệt Linh cũng lười nghe bọn họ nói gì, thoải mái dựa vào trong ngực Hiên Viên Mị, ngón tay vô ý thức nghịch sợi tóc màu bạc của hần, suy nghĩ bay loạn, cuộc sống này của nàng trôi qua có phần chán chường! Chỉ có điều... Khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, nàng rất thích đây!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hả? Nhìn cảnh vật trước mắt, Thủy Nguyệt Linh buồn bực, bọn họ đến Ngự hoa viên từ khi nào? Lại liếc nhìn nam nhân đang đè trên người nàng cười đến vẻ mặt mập mờ, Thủy Nguyệt Linh rất không nói được gì, có lẽ ngày nào đó hần lừa nàng đi bán nàng cũng không biết!

Đáy mắt Hiên Viên Mị đều là nụ cười, hần rất thích đáng về không hề đề phòng hần của nàng, ôm nàng lật người, để cho nàng nằm trên người hần, bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của nàng, lười biếng hỏi, “Thủy nhi, đang nghĩ gì thế?” die~nd a4nle^q u21ydo^h

Thủy Nguyệt Linh vô ý thức cọ cọ vào lòng bàn tay hần bĩu môi nói, “Dù sao cũng không phải về chàng!” Nói xong lại có phần chột dạ, cẩn thận hỏi ngược lại, vẫn giống như thật sự là về hần!

Hiên Viên Mị cũng không tức giận, hôn lên môi nàng, hỏi, “Thủy nhi, ở cùng một chỗ với ta sẽ không nói chuyện sao?”

Thủy Nguyệt Linh không hiểu nhìn hần, không hiểu tại sao hần lại đột nhiên hỏi như thế, nhưng vẫn đang hoang lắc đầu, ở cùng với hần, mặc dù chuyện gì cũng không làm, nàng vẫn không cảm thấy nhàm chán.

Hiên Viên Mị khẽ vuốt sợi tóc nàng, giọng chậm chạp, “Nếu như vậy, Thủy nhi chắc cũng không cần những nữ nhân kia nhỉ?”

Thủy Nguyệt Linh đột nhiên cảm thấy không theo kịp tiết tấu của hần, nghi ngờ mà hỏi, “Nữ nhân?” Nàng cần nữ nhân làm gì?

Cặp mắt hẹp dài của Hiên Viên Mị híp lại, cả người lộ ra vẻ quỵn rũ lười biếng, tròng mắt đỏ như máu nhìn nàng, khẽ cười nói, “Ta chỉ muốn nói, nếu như Thủy nhi không cần bạn chơi nữa, vậy hậu cung kia cũng vô dụng!”

Hần biết có vài người ở hậu cung rục rịch ngóc đầu dậy, thêm nữa bây giờ lại có người Yêu tộc xuất hiện, khó tránh khỏi về sau sẽ không định lợi dụng những người này, hần không hy vọng có gì sơ sót, khiến Thủy nhi bị tổn thương!

Thủy Nguyệt Linh hiểu được, hần định giải tán hậu cung, nhủ nhủ mày, hậu cung liên quan tới rất nhiều thế lực, nếu muốn giải tán, sợ rằng hơi phiền phức, ngược lại cảm thấy mình lo sợ không đâu, chút phiền toái này vốn không tính là gì với Hiên Viên Mị mà nói!

Miền cưỡng cọ cọ trước ngực hần, thờ ơ nói, “Tùy chàng.”

“Ai!” Ánh mắt của Hiên Viên Mị đột nhiên bén nhọn nhìn về phía sau núi giả.

Dao phi đi từ sau núi giả ra, sắc mặt hơi tái nhợt, nhìn hai người đê lên nhau trên giường êm trong đình, vẫn cảm thấy không thể tin được, nàng nghe được cái gì? Ý của bệ hạ, phi tần trong hậu cung cũng chỉ là đồ chơi của nữ nhân kia? Bây giờ nàng ta không cần, hậu cung cũng liền vô dụng, bệ hạ muốn giải tán hậu cung?! die nda nle equ ydo nn

Nàng đột nhiên cảm thấy rất muốn cười, cho tới nay, nàng cẩn thận từng li từng tí lấy lòng hắn, nhưng hắn lại chưa bao giờ đưa mắt qua nhìn nàng một lần, mà nữ nhân kia, tại sao có thể khiến cho hắn sùng ái như thế?

Mặc dù trong lòng đã là sóng to gió lớn, nhưng lại không mở miệng chất vấn, chỉ cung kính hành lễ cáo lui, nếu không phải sắc mặt tái nhợt kia, sợ rằng cũng sẽ cho rằng nàng vốn không nghe thấy!

Thủy Nguyệt Linh nhú nhú mày, xem ra nàng có phiền toái!

Hiên Viên Mị siết chặt cánh tay, an ủi, “Đừng lo lắng!”

Thủy Nguyệt Linh cười cười, “Ai nói ta lo lắng?”

Hiên Viên Mị vuốt ve cánh môi nàng, không nói gì, thấy rõ lo lắng dưới đáy mắt hắn, Thủy Nguyệt Linh ôm chặt hắn nói, “Ta sẽ cẩn thận!” Nàng biết cần lo lắng chân chính không phải là Thượng Quan Ngọc Dao, mà là kẻ địch không biết ở chỗ tối, nàng sẽ bảo vệ tốt cho mình, nàng không muốn trở thành gánh nặng của hắn, cũng không muốn nhìn hắn vì nàng mà khổ sở!

Ngọc Dao điện, Thượng Quan Ngọc Dao lẳng lặng ngồi trước gương trang điểm, nhìn khuôn mặt tái nhợt vẫn xinh đẹp trong gương, đột nhiên cười khẽ một tiếng, nhưng nụ cười kia lại chưa sót như vậy, nhưng chỉ trong một chớp mắt, sau một khắc nụ cười đáng chất kia đã biến mất, trong mắt phát ra ý hận mãnh liệt, Hiên Viên Mị, chàng đã vô tình với ta như thế, vậy không thể trách ta vô nghĩa, ta không chiếm được chàng, nữ nhân kia cũng sẽ không chiếm được, ta sẽ khiến chàng trải nghiệm được nỗi khổ sở khi mất đi người yêu!

“Ha ha...” Tiếng cười quyến rũ vang vọng trong phòng, Thượng Quan Ngọc Dao cả kinh, cố gắng để cho mình giữ vững trấn định, lên tiếng hỏi, “Ai?”

“Ha ha...” Nữ nhân xinh đẹp xuất hiện từ trong khoảng không, phong tình vạn chủng ngồi lên giường, cười hí mắt hỏi, “Cần ta giúp một tay không?”

“Ngươi là ai?” Thượng Quan Ngọc Dao hí mắt nhìn kỹ nàng ta, chỉ cảm thấy nữ nhân này bí hiểm, nàng hoàn toàn nhìn không thấu.

“Ngươi không cần quan tâm ta là ai, ta giúp ngươi cũng không phải bởi vì ngươi, mà là... Ta cũng không ưa hai người kia!” Trong mắt nữ nhân chợt lóe lên cảm xúc hơi phức tạp, Thượng Quan Ngọc Dao không thể thấy rõ, rồi lại hoàn toàn che giấu, chỉ còn lại khuôn mặt tràn đầy quyền rũ.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thượng Quan Ngọc Dao chết

Editor: Puck - Diễn đàn

“Nương nương, Liễu đại nhân cầu kiến!”

Thủy Nguyệt Linh thu công đi ra nội điện, nhú mày hỏi, “Liễu Nghị?”

“Đúng vậy!”

Thủy Nguyệt Linh nhú nhú mày, Liễu Nghị gặp nàng làm gì? Chuyện lời đồn đại lần trước, nàng không tìm ông ta tính sổ, ông ta không biết trốn đi xa xa, còn cố tình chạy tới tìm nàng, là nhắc nhở nàng còn có sổ sách chưa tính toán rõ ràng sao? “Dẫn vào đi!”

“Vi thần tham kiến nương nương!”

Thủy Nguyệt Linh không để cho ông ta đứng lên, giữa bọn họ còn có thù, nàng cần gì phải tốt như vậy với ông ta? Nàng tách trà lên nhấp một ngụm, hí mắt quan sát vị Liễu đại nhân này, ngược lại muốn xem xem ông ta lại định làm gì!

Liễu Nghị ngược lại không có dáng vẻ bất mãn, cung kính nói, “Nương nương, vi thần có lời muốn nói riêng cho nương nương.” Dừng một chút, lại tăng thêm một câu, “Có liên quan tới bệ hạ!”

Mị? Thủy Nguyệt Linh khoát khoát tay, để Như Nhi đi xuống, nhìn về phía Liễu Nghị thần thần bí bí, khẽ cười nói, “Liễu đại nhân, bây giờ có thể nói!” Dáng vẻ kia ngược lại không nhìn ra chút nóng nảy nào, giống như ông ta có nói hay không cũng không hề có chút ảnh hưởng nào đối với nàng, mà trên thực tế cũng quả thật là như thế, nàng cũng chỉ hơi ngạc nhiên mà thôi. dfienddn liequidoon

“Nương nương mời xem!” Liễu Nghị cung kính đưa lên một phong thư.

Thủy Nguyệt Linh đưa tay nhận lấy, trên phong thư cái gì cũng không viết, khoe mắt nhìn lướt qua Liễu Nghị vẫn quỳ trên đất, lại không nhìn ra cái gì, đưa tay lấy giấy viết thư bên trong, chớp mũi ngửi thấy mùi thơm kín đáo, thoáng qua rồi biến mất, trong lòng không khỏi căng thẳng, nhú mào, trong lòng biết khẳng định có vấn đề, chỉ có điều nàng lại không nhận ra đây là thuốc gì.

Tuy nói hiện giờ nàng bách độc bất xâm, nhưng bây giờ nàng lại không dám vọng động sợ hãi, dù sao Hiên Viên Mị cũng đã bị thua thiệt.

Suy nghĩ vừa chuyển, lại thấy Liễu Nghị đột nhiên đưa tay lên bóp cổ mình, vẻ mặt khổ sở vận vẹo, khoe miệng không ngừng có máu tươi tràn ra, thân thể co quắp từng cơn.

Tiếng bước chân lộn xộn truyền đến, Thủy Nguyệt Linh vẫn nhìn Liễu Nghị không nhúc nhích, trong lòng suy nghĩ, chắc là mùi thơm kia dẫn phát độc tố trong cơ thể ông ta, chẳng lẽ người sau lưng hao hết tâm lực chính là muốn giá họa cho nàng thôi?

“Yêu nữ lớn mật, lại dám mưu hại chúng thần triều đình!” Một vị đại thần đi theo sau lưng Hiên Viên Mị vừa tiến đến liền lớn tiếng quát.

Hiên Viên Mị đi đến trước mặt Thủy Nguyệt Linh, một tay kéo nàng vào trong ngực, cau mày kiểm tra cho nàng một phen, thấy nàng không sao mới thở phào một hơi, mà Liễu Nghị đã đứt hơi từ lâu.

Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn lại, đi cùng tới có mười mấy đại thần, còn có mấy vị phi tử, tầm mắt khi quét qua Thượng Quan Ngọc Dao thì dừng lại một chút, trước mắt mà nói, Thượng Quan Ngọc Dao đáng nghi nhất, về phần sau lưng nàng ta có ai không, vậy thì khó mà nói!

Mất thấy Hiên Viên Mị vẫn sùng ái còn ôm Thủy Nguyệt Linh vào ngực, một nhóm người nóng nảy, cùng nhau quỳ xuống.

“Bệ hạ, xin làm chủ công đạo cho Liễu đại nhân!”

“Bệ hạ, xin đừng bị yêu nữ này mê hoặc!”

“Bệ hạ, giết yêu nữ, trả cho nước ta một bình yên!”

...

Sắc mặt Hiên Viên Mị lạnh lẽo, “Tất cả rút ra ngoài cho trẫm!”

“Bệ hạ...”

“Cút!” Trên người Hiên Viên Mị không hề che giấu sát khí, thành công khiến cho một đám người ngậm miệng, hai chân run rẩy đi ra ngoài.

Lúc này Hiên Viên Mị lại lên tiếng, “Dao phi lưu lại!”

Thượng Quan Ngọc Dao hoảng hốt trong lòng, nhưng nghĩ đến mình chưa từng lưu lại nhược điểm, mà nàng dù sao cũng là công chúa Diệp quốc, Hiên Viên Mị không có chứng cứ sẽ không làm gì được nàng, trong lòng lại thoáng yên ổn lại, Hiên Viên Mị kêu nàng lưu lại ngược lại hợp với toan tính của nàng, dù sao trọng tâm chính còn chưa mở màn đâu!

Giống như vô ý nhìn về phía hai tay Thủy Nguyệt Linh, giọng nói dịu dàng mang theo vài phần tò mò, “Trên tay muội muội cảm là thứ gì vậy?”

Mất Thủy Nguyệt Linh nhú lại, nếu lúc trước chỉ là hoài nghi, vừa có ý hỏi như vậy, thật ra đã khiến cho nàng xác định xuống tay chính là nàng ta! Chỉ có điều nàng ta hỏi như vậy, chẳng lẽ thư này thật sự có vấn đề gì?

Thượng Quan Ngọc Dao là người thông minh, nhưng mà lúc này, nghĩ tới Thủy Nguyệt Linh sẽ mất đi sủng ái của Hiên Viên Mị, hưng phấn trong lòng khiến cho nàng quên cẩn thận. die,n; da.nlze.qu,ydo/nn

Thủy Nguyệt Linh mở giấy viết thư kia ra nhìn, sắc mặt càng thay đổi, thần sắc trong mắt dần lạnh như băng, đây là một lá thư tình, thư tình Thượng Quan Lăng viết cho nàng!

Hiên Viên Mị nhận lấy liếc mắt nhìn, cả người toát ra vẻ tức giận khiến Thượng Quan Ngọc Dao vui mừng, cúi đầu, khoe miệng lộ ra ý cười thực hiện được.

Thủy Nguyệt Linh nhú nhú mào, đưa tay khẽ vuốt ve lưng hắn, trong giọng nói đều là bất đắc dĩ, “Mị...” Biết rõ là giả, phải dùng tới tức giận như vậy sao?

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, lườm nàng một cái, Thủy Nguyệt Linh vô tội sờ sờ lỗ mũi, hôn một cái lên mặt hắn, cười cười lấy lòng.

Hiên Viên Mị tức giận hơn nữa cũng không có, đảo mắt nhìn về phía Thượng Quan Ngọc Dao, tất cả trong mắt đều là sát ý, không nỡ tức giận với Thủy Nguyệt Linh, vậy cũng chỉ có thể tìm kẻ khác để trút giận rồi!

Thân thể Thượng Quan Ngọc Dao run lên, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, “Bệ hạ...”

“Thượng Quan Ngọc Dao, trầm nên sớm trừ nguoi rồi!”

Thượng Quan Ngọc Dao bị sợ đến mức không ngừng lui về phía sau, hấn thật sự muốn giết nàng! “Không phải... Bệ hạ... Không phải là thần thiếp...” Dưới sợ hãi ngay cả lời nói không đánh đã khai cũng nói ra hết rồi!

Hiên Viên Mị chìa tay ra, năm ngón tay vừa thu lại, cổ Thượng Quan Ngọc Dao đã tự động xuất hiện trong lòng bàn tay hấn, giọng nói lạnh như băng không mang theo một chút tình cảm, “Không phải nguoi? Nguoi cho rằng ta không có chứng cứ? Cho rằng ta không có chứng cứ liền không dám động đến nguoi? Thượng Quan Ngọc Dao, nguoi quá tự cho là đúng! Giết nguoi, còn dễ dàng hơn bóp chết một con kiến, cho dù chuyện này có phải do nguoi làm hay không, nguoi thật sự có lòng muốn hại Thủy nhi, vậy thì liền đáng chết!” dĩn~d@n`l3q21y"d0n

Khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Quan Ngọc Dao sung huyết thành màu tím bầm, trong mắt hơi trống rỗng, nước mắt mình tràn ra hốc mắt, thì ra nữ nhân kia thật sự quan trọng như vậy, thì ra nàng không còn gì ở trong lòng hấn, không phải đã sớm biết như vậy rồi sao? Tại sao còn muốn lừa mình dối người đây?

Mắt thấy nước mắt kia sẽ nhỏ trên tay, Hiên Viên Mị chán ghét một tay hắt nàng ta ra, vốn hít vào thì nhiều mà thở ra không được bao nhiêu rồi, bây giờ lại bị hung hăng nện lên tường, lăn xuống trên đất đã đứt hơi, chỉ có điều cặp mắt phượng xinh đẹp kia vẫn mở ra, giống như chết không nhắm mắt.

Thủy Nguyệt Linh nhìn thi thể Thượng Quan Ngọc Dao lắc đầu nói, “Mị, chàng quá tàn nhẫn!”

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên còn đang không vui vì chuyện thư tình, trong mắt Thủy Nguyệt Linh hiện lên ý cười, haizz! Xem ra còn cần nàng dụ dỗ!

Thủy Nguyệt Linh ôm hấn lắc lắc, “Mị...” Giọng nói kia cũng khiến cho bản thân nàng nổi lên đầy da gà.

Hiên Viên Mị lại hiện lên ý cười, thoáng qua rồi biến mất, mím môi hỏi, “Lá thư này là do Thượng Quan Lăng viết sao?”

Ặc... Thủy Nguyệt Linh kỳ quái hỏi, “Sao ta biết được?”

“Nàng không biết bút tích của hấn?”

Thủy Nguyệt Linh lắc đầu một cái, nàng thật sự không chú ý tới bút tích của Thượng Quan Lăng, khẽ nói thầm, “Thật ra thì ta cũng không phải rất quen thuộc hấn.” Lời này cũng không phải giả, nàng và Thượng Quan Lăng thật sự không tính là quen thuộc, Thượng Quan Lăng một chút cũng không hiểu biết nàng, mà nàng cũng không hiểu rõ thấu đáo hấn, hôm nay nàng cũng có phần không nghĩ ra vì sao ban đầu nàng lại yêu Thượng Quan Lăng, chỉ vì lưu luyến một chút âm áp sao?

“Không quen thuộc?” Hiên Viên Mị liếc mắt nhìn nàng, rõ ràng chính là đáng vẻ khó chịu.

Thủy Nguyệt Linh buồn cười nói, “Vậy chàng muốn như thế nào?”

Hiên Viên Mị cúi đầu cắn cánh môi nàng, bá đạo nói, “Chỉ cho yêu ta!”

“Được...”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Giải tán hậu cung

Editor: Puck - Diễn đàn

Một ngày kia, Thủy Nguyệt Linh khó có được một mình đi dạo trong Ngự hoa viên, nhưng không nghĩ tới lại bị một nhóm nữ nhân vây công.

“Hồ ly tinh!”

“Chỉ biết mê hoặc bệ hạ, bây giờ cao hứng đi!”

“Sớm muộn gì cũng sẽ có người thu nguoi đồ yêu nghiệt!”

...

Một đám nữ nhân không có ý tốt nhìn Thủy Nguyệt Linh, mấy người cắn răng nghiêng lợi, nhìn đáng vẻ, thật sự chi hận không thể ăn thịt nàng, uống máu của nàng, Thủy Nguyệt Linh cũng tỏ vẻ nghi ngờ, hai ngày nay nàng vẫn đang hoảng đó chứ! Không làm chuyện gì táng tận lương tâm chứ? Đám nữ nhân

này nổi điên cái gì?

Một đám nữ nhân càng nói càng phẫn nộ, cũng không biết người nào gào lên một tiếng, “Đánh chết người đồ hồ ly tinh!” Sau đó một đám nữ nhân liền đánh lên.

Trong mắt Thủy Nguyệt Linh phát lạnh, nàng không gây sự cho các nàng ta, đám nữ nhân này thật sự cho rằng nàng dễ bắt nạt sao?

Không đợi nàng ra tay, một đám nữ nhân lại đột nhiên bị đánh bay ra ngoài, ngã đầy đất, Thủy Nguyệt Linh nhìn bóng lưng lạnh lẽo chắn trước mặt nàng, nhíu mày.

Đoan Mộc Hiên xoay người đưa mắt nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh, vẫn là đáng và dịu dàng lại lạnh lẽo, chỉ có điều đáy mắt nhiều thêm một số thứ, “Nương nương bị sợ hãi!” dieendaanleequydonn

Thủy Nguyệt Linh nhìn một đám nữ nhân rên rĩ ở trên mặt đất, nhàn nhạt cười nói, “Thừa tướng đại nhân đối đãi với phi tần hậu cung như vậy, không sợ Mị trách cứ sao?”

Trên mặt Đoan Mộc Hiên vẫn nhàn nhạt như cũ, lạnh lùng nói, “Tin tưởng nếu là bệ hạ chỉ có thể ra tay nặng hơn!”

Thủy Nguyệt Linh nhíu mày không nói, hần nói ngược lại là sự thật, nhưng vị Thừa tướng đại nhân này ban đầu không phải còn kêu nàng tự sát sao? Bây giờ sao lại ra tay giúp nàng?

“Thủy nhi...”

Nghe được giọng Hiên Viên Mị, khóe miệng Thủy Nguyệt Linh không tự chủ được nhếch lên, quay người nhìn lại, Hiên Viên Mị đã mấy bước đi tới bên người nàng, bàn tay to với tính chiếm hữu ôm lấy hông nàng, có chút không vui nhìn Đoan Mộc Hiên.

Thủy Nguyệt Linh nhìn về mặt của hắn, trong đầu có thứ gì đó chợt lóe lên, nhưng cảm thấy dường như không quan trọng, cũng không suy nghĩ nhiều, duỗi ngón tay ra chọc chọc trước ngực hắn, dẫu môi hỏi, “Mị, chàng lại làm chuyện gì táng tận lương tâm?” Nàng thật đáng hoàng, vậy cũng chỉ có thể nói lên người nào đó làm ra chuyện xấu gì!

Nghe vậy Đoan Mộc Hiên đưa mắt nhìn nàng, trong mắt có kinh ngạc nhàn nhạt, nàng lại không biết?

Hiên Viên Mị ngược lại không thấy được chuyện mình làm có gì không đúng, lạnh nhạt nói, “Cũng chỉ là giải tán hậu cung mà thôi!”

Đoan Mộc Hiên nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh, lại không thấy nàng lộ ra vẻ mặt được sủng mà sợ hãi, thậm chí ngay cả một chút xú kinh ngạc cũng không có, chỉ lâm lâm nói, “Khó trách!” Sau đó lại ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Mị, ai oán nói, “Chàng không thể nói trước cho ta biết một tiếng sao? Sớm biết ta sẽ không ra cửa rồi!” die~nd a4nle^q u21ydo^n

Hiên Viên Mị bất đắc dĩ nói, “Không phải ta đã sớm đề cập tới với nàng rồi hả?”

“Nhưng chàng không nói khi nào hành động? Làm hại ta thiếu chút nữa bị người phá hủy!” Mặc dù đang oán trách, nhưng không nhìn ra có gì không vui, miễn cưỡng dựa vào trong ngực Hiên Viên Mị, đáng vẻ kia càng giống như đang làm nũng.

Đoan Mộc Hiên nhẹ nhàng rũ rèm mắt xuống, cảm thấy một màn kia hơi chói mắt, không muốn nhìn lại.

Hiên Viên Mị như có như không quét mắt liếc nhìn hắn, đột nhiên cúi đầu ngậm vành tai trắng như ngọc của Thủy Nguyệt Linh, mặt xấu xa nói, “Vậy Thủy nhi định trừng phạt ta như thế nào?” Nói xong còn mập mờ lè lưỡi liếm liếm.

Thủy Nguyệt Linh cảm giác được từng tằm mắt kinh khủng như muốn cắt ra trên người nàng, liếc mắt, liền đưa tay bấm lên eo hắn, thời điểm cuối cùng lại thu lực lại, vốn không đau không nhột.

Hiên Viên Mị nhếch miệng lên, bàn tay mập mờ sờ tới sờ lui trên eo nàng, chuyển sang đám nữ nhân nhếch nhác trên đất kia, tầm mắt lập tức trở nên lạnh như băng, khóe miệng vẫn nhếch lên như cũ, nhưng không có một chút nhiệt độ, giọng không nhanh không chậm nói, “Các người rất bất mãn với quyết định của trẫm?”

Dưới tầm mắt như vậy của hắn, đám nữ nhân kia nhìn không được run lên, nhưng mà không cam lòng trong lòng lại thắng được sợ hãi, có một người trong đó gan lớn lấy dũng khí, quỳ xuống với hắn, mở miệng nói, “Bọn tỳ muội thần thiếp từ khi vào cung tới nay đều tận tâm tận lực hầu hạ bệ hạ, bây giờ câu đầu tiên của bệ hạ là muốn đuổi toàn bộ chúng thần thiếp đi, thật sự làm cho lòng người lạnh giá!”

Hiên Viên Mị chỉ liếc mắt nhìn, liền thu hồi tầm mắt, giờ phút này nhìn Thủy Nguyệt Linh trong mắt đều là dịu dàng đến ngán, lời ra khỏi miệng lại không có tình cảm dư thừa, nghe không ra vui buồn, “Ý của người là không muốn rời đi?” die nda nle equ ydo mn

Nữ nhân kia ngây ngốc, hơi hoảng hốt, hít một hơi thật sâu, gật đầu nói, “Đạ!”

Hiên Viên Mị nhàn nhạt “Nha” một tiếng, lại khiến cho nữ nhân kia càng thêm không yên, quỳ cứng ngắc, bệ tai chỉ nghe tiếng tim mình nhảy lên từng tiếng, trong mắt cũng chỉ còn lại dung nhan tuấn mỹ kia lại loáng thoáng không bắt được.

Tầm mắt Hiên Viên Mị vẫn dừng lại trên người Thủy Nguyệt Linh, hắn thích nhìn nàng, hắn thích từng vẻ mặt, Thủy Nguyệt Linh ngược mắt liếc nhìn hắn,

ánh mắt dịu dàng, lại nhích lại gần trong ngực hắn, đường cong khoe miệng Hiên Viên Mị rộng mở, trong miệng nhả nhật hồi, “Còn có ai muốn lưu lại?”

Trong khoảng thời gian ngắn, đám nữ nhân kia ngơ ngẩn nhìn ta ta nhìn ngơ ngẩn, nhưng ai cũng không dám đưa ra lựa chọn, chỉ sợ một lựa chọn sai lầm, chính là muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Đợi thật lâu, không ai cất tiếng, Hiên Viên Mị giống như làm bầm lâu bầu nói, “Không có ai sao?” Dứt lời ra lệnh cho Tiêu Mặc, “Đưa vị không muốn rời khỏi cung này đi lãnh cung!”

Nghe vậy, trong nháy mắt sắc mặt nữ nhân kia tái nhợt, lại giống như sợ đến choáng váng, ngay cả cầu xin tha thứ thậm chí cũng quên! Những người còn lại thì thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vô cùng may mắn, nhưng nghĩ đến bọn họ sẽ bị đuổi ra khỏi cung, sắc vui mừng trên mặt còn chưa hoàn toàn hiện lên, liền bị khổ sở và không cam lòng thay thế.

Hiên Viên Mị cũng không có tâm tình để ý tới các nàng có vẻ mặt gì, ôm Thủy Nguyệt Linh xoay người rời đi, trong không trung nhả nhật bay tới một câu, “Chuyện này liền khổ cực Thừa tướng rồi!”

Đoan Mộc Hiên nhìn bóng lưng hai người đi xa, trong mắt đều là khổ sở.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sáng sớm, Hiên Viên Mị mở mắt ra nhìn người trong ngực, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, êm ái rơi xuống một nụ hôn lên môi nàng, hít mắt nhìn khuôn mặt đang ngủ say, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Thủy Nguyệt Linh vẫn nhắm hai mắt, nhích lại gần vào trong ngực hắn, cọ cọ hai cái, khoe miệng nâng lên một chút độ cong, miễn cưỡng cười nói, “Trên mặt ta nở hoa?”

Hiên Viên Mị khẽ cười một tiếng, môi mông chiếm lấy môi đỏ mọng mềm mại kia khẽ liếm mút vào, trông mắt màu đỏ dần lộ ra tia dục vọng.

Thủy Nguyệt Linh hơi khép cặp mắt, ngón tay như có như không khẽ vạch lên trước ngực hắn, trêu đùa rất rõ ràng, không nặng không nhẹ cắn cắn lưỡi hắn, nghiêng đầu sang bên cạnh, giọng nói yêu kiều động lòng người, “Mị... Nên vào triều sớm rồi!” Nói như thế, đôi tay nhỏ bé kia lại không ngừng đốt lửa trên người hắn.

Hô hấp của Hiên Viên Mị nặng thêm một phần, hít hít mắt, lật người đè lên nàng, thô ráp nói, “Nếu Thủy nhi không nở để ta đi, vậy ta cũng không đi!”

Thủy Nguyệt Linh cứng lại, được rồi, chơi đùa phát hỏa! Biết rõ định lực của hắn còn chưa ra hình dáng gì, nhưng nàng chính là muốn chọc hắn!

“Thủy nhi...” Hiên Viên Mị nhanh chóng động eo, nhìn nàng dần ý loạn tình mê, dịu dàng trong mắt càng tăng lên.

“Ừm?” Rõ ràng không yên lòng, hai tay nhỏ bé vô ý thức vuốt ve trên người hắn, theo bản năng cong người lên đón lấy hắn chạy nước rút.

“A...” Khẽ cười một tiếng, Hiên Viên Mị dừng động tác lại, cúi đầu cắn vành tai nàng, hơi thở nóng rực phun lên tai nàng, chọc cho nàng khẽ run một trận, quỵn rũ nói nhỏ, mang theo hấp dẫn vô tận, “Thủy nhi, muốn không?”

Thủy Nguyệt Linh tròn mắt liếc hắn, nhưng lại không có lực uy hiếp gì, mị nhãn như tợ kia ngược lại giống như đang quỵn rũ, Hiên Viên Mị không nhịn được quỵn rũ, một lần nữa động eo, dục vọng nóng như sắt một lần nữa đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng.

“Ừ... Lãng...”

Động tác của Hiên Viên Mị cứng đờ, sắc mặt biến thành hết sức khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Khuynh phi

Editor: Puck - Diễn đàn

Thủy Nguyệt Linh nặng nề thở hổn hển, tất cả trong mắt đều là quỵn rũ, nhưng sắc mặt cũng không tốt hơn Hiên Viên Mị bao nhiêu, trên người lộ ra tia sát ý, nàng quá không cẩn thận, rõ ràng đã bảo đảm, kết quả vẫn là...

Thấy rõ tự trách nơi đây mắt nàng, Hiên Viên Mị ôm chặt nàng, an ủi, “Thủy nhi, đây không phải là lỗi của nàng!”

Thủy Nguyệt Linh đưa tay ôm ngược lấy hắn, trầm mặc không nói, Hiên Viên Mị hơi lo lắng nhìn nàng, “Thủy nhi...”

Thủy Nguyệt Linh đột nhiên cười cười với hắn, “Ta không sao!” Nhưng trong nụ cười kia lại mang theo mấy phần khát máu, bất kể người sau lưng là ai, kẻ đó đã chọc giận nàng thành công, kể từ khoảnh khắc nàng chấp nhận Hiên Viên Mị, hắn chính là tồn tại quan trọng nhất, nàng không cho phép bất cứ kẻ nào tổn thương tới hắn!

Cần thận suy nghĩ một chút, chắc là mùi thơm trên tờ giấy này tác quái, người sau lưng rốt cuộc có thân phận gì? Chỉ một mùi thơm, liền có thể giết chết Liễu Nghị đồng thời khiến cho nàng cũng trúng chiêu, hơn nữa cho dù lúc trước là mị tình, còn lần này là mùi thơm kỳ quái, đều là điều nàng chưa từng nghe.

“Mị, chàng biết chuyện gì xảy ra sao?”

Hiên Viên Mị gạt đầu một cái, trên mặt hoàn toàn lạnh lùng như băng, nhưng khi nhìn Thủy Nguyệt Linh thì trong mắt vẫn mang theo vẻ dịu dàng, “Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì!” Nếu như chuyện lần trước hắn chỉ hoài nghi, như vậy lần này chính là khẳng định, trừ người kia còn có ai có thể có loại thuốc ly kỳ cổ quái này? Chỉ có điều cũng may người kia còn có chừng mực, không tổn thương đến Thủy nhi, nếu không hắn sẽ cho nàng ta hiểu chọc giận hắn có hậu quả gì!

Thủy Nguyệt Linh trầm tĩnh lại, hắn nói không sao chính là không sao, chỉ có điều nghĩ như vậy, hình như người sau lưng này có ý phá hư quan hệ của hai người bọn họ! Dieễn dần lee quý đôn

Thủy Nguyệt Linh cười như không cười nhìn nam nhân trên người, đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, cực kỳ quyến rũ hỏi, “Mị, lần này lại là nữ nhân nào coi trọng chàng?” Thật đúng là họa thủy!

Hiên Viên Mị cũng cười như không cười, giọng nói dịu dàng đến quá đáng, “Thủy nhi, ở dưới người của ta lại gọi tên một nam nhân khác, nàng nói ta nên trừng phạt nàng như thế nào?” Trong lòng hắn cực kỳ khó chịu!

Thủy Nguyệt Linh hí mắt nhìn hắn hồi lâu, sau đó ôm cổ của hắn hôn lên, Hiên Viên Mị một phát giữ chặt cái gáy của nàng, lưỡi dài linh hoạt tùy ý lạt chuyển trong miệng nàng, điên cuồng dây dưa cái lưỡi của nàng, giống như hận không thể một ngụm nuốt nàng vào trong bụng.

“Ừ... Mị... Chậm một chút...” Hiên Viên Mị nhìn đáng người quyến rũ của nàng, chẳng những không chậm lại, ngược lại càng động nhanh hơn.

“Ừm...” Thủy Nguyệt Linh trừng mắt liếc hắn một cái, định mở miệng nhưng hơi khó khăn.

Kích tình ngừng nghỉ một lần nữa kéo dài, càng thêm điên cuồng, thờ dốc nặng nề, rên rỉ nập mờ, cả nội diện phiêu đảng hơi thở ham muốn nồng đậm.

Thủy Nguyệt Linh đỏ mặt hơi dám dè nhìn chằm chằm người vẫn nằm trên người nàng, không ngừng thờ dốc, Hiên Viên Mị cười đến mặt thỏa mãn, cúi đầu hôn lên môi nàng một cái, sau đó dần dần xuống phía dưới, lưu lại chốc lát nơi xương quai xanh tinh xảo của nàng, lại đi tới chỗ tuyết trắng đầy đặn kia, kích thích mà liếm cắn.

“Hiên Viên Mị, chàng đủ chưa?” Khi nói chuyện vẫn mang theo thờ khẽ như cũ.

“Chưa!” Trả lời dứt khoát, khiến Thủy Nguyệt Linh không nói được gì, liếc hắn một cái, “Ta đói bụng!”

“Ta cũng không no bụng!” Tuy rằng nói như thế, nhưng lại ôm nàng lên, đi về phía thiên điện, bởi vì Hiên Viên Mị liên tục bảo đảm bây giờ nàng đã rất lợi hại rồi, không cần ngủ ở suối Địa Tâm, cho nên vị để vương vĩ đại này cuối cùng lại ngủ trên long sàng, die nd da nl e q uu ydo n

Thủy Nguyệt Linh miễn cưỡng dựa vào trong ngực hắn, mặc cho hắn rửa sạch giúp nàng, chỉ có điều khi hắn định có ý đồ thì nhắc nhở hắn.

Kêu Tiêu Mặc mang bữa trưa tới nội điện, hai người tùy ý mặc áo ngủ vào liền bắt đầu ăn, bữa sáng chưa ăn, người nào đó lại quá mức cố gắng, Thủy Nguyệt Linh ngược lại thật đói bụng.

Cúi đầu nhìn bàn tay to trước ngực, không nhìn thẳng, nhưng người nào đó dường như không biết thu liễm, được một tác lại muốn tiến một thước luôn tay vào trong áo ngủ, hai ngón tay kẹp lấy đỉnh nụ hoa kéo nhẹ một cái, Thủy Nguyệt Linh thiếu điều phun canh trong miệng ra, “Hiên Viên Mị!”

“Ồ đây!”

Thủy Nguyệt Linh trừng mắt liếc hắn một cái, hắn trở nên vô lại như vậy từ khi nào rồi hả? Cần thận suy nghĩ một chút, hắn giống như cho tới bây giờ đều không phải là quân tử, bản thân không biết rõ người, không trách được người khác, nhưng không ý thức được khoe miệng của mình đã sớm nhếch lên.

Hiên Viên Mị cúi đầu hôn lên khoe miệng nàng, thỏa mãn thờ dài, trong lòng vô cùng may mắn ban đầu bởi vì tâm huyết nhất thời dâng trào mà chạy đến Diệp quốc.

Dùng xong bữa trưa, Hiên Viên Mị đi thẳng đến Ngự thư phòng, Thủy Nguyệt Linh cũng lười hỏi hắn có chuyện gì, nếu ngay cả những chuyện này cũng không giải quyết được, vậy thì không phải là Hiên Viên Mị rồi!

Duỗi lưng một cái, thân thể hơi mềm yếu sinh ra lười biếng, chậm rãi di chuyển ra khỏi Ngự Thiên điện, định ra ngoài đi dạo.

“Lớn mật, nhìn thấy nương nương còn không hành lễ!” Thủy Nguyệt Linh đang suy nghĩ viễn vông, đột nhiên nghe được một câu như vậy, có phần không phản ứng kịp, không phải nữ nhân hậu cung đều bị trục xuất ra khỏi cung rồi sao? Ở đâu ra nương nương?

Ngược mắt nhìn, lại thấy là một nữ tử xinh đẹp dịu dàng đang cau mày ngăn cung nữ sau lưng lại, cung nữ kia cũng thấy phi tần trong cung đều bị đuổi ra khỏi cung rồi, mà nương nương của mình vẫn còn rất tốt, cảm thấy nương nương nhà mình được độc sủng rồi, liền bắt đầu điều võ giương oai.

di3nd@n3qu.yd0n

Khuynh phi không vui nhìn cung nữ kia, nếu không phải nàng nề tình nàng ta đi theo nàng bao nhiêu lâu, nàng đã sớm trừng phạt nàng ta, người mà người nọ sủng ái nhất, lại dám hô to gọi nhỏ, đó không phải là không muốn sống nữa sao?

Thủy Nguyệt Linh đánh giá nữ nhân trước mặt một chút, cũng không phải chán ghét, nhỏ giọng hỏi, “Như nhi, nàng ta là ai?”

“Bẩm nương nương, đó là Khuynh phi nương nương!” Như nhi quan sát sắc mặt nàng một chút, do dự nói, “Khuynh phi nương nương hơi đặc biệt, cho nên mới...”

Đặc biệt? Thủy Nguyệt Linh cẩn thận quan sát nữ nhân này, là có phần đặc biệt!

Mặc dù âm thanh đối thoại của hai người không lớn, nhưng không cố ý tránh ai, cho nên Khuynh phi tự nhiên nghe được lời của hai người vào trong tai, thấy Thủy Nguyệt Linh không hề tức giận, trong mắt có chút ngạc nhiên, mở miệng hỏi, “Nương nương không tức giận sao?”

Thủy Nguyệt Linh nhún mày, cảm thấy vấn đề này của nàng ta có phần không giải thích được, “Vì sao ta phải tức giận?”

“Bệ hạ rõ ràng nói giải tán hậu cung, lại giữ ta lại!”

Thủy Nguyệt Linh thờ ơ nói, “Hắn làm như vậy tự nhiên có đạo lý của hắn.”

Ngạc nhiên trong mắt Khuynh phi càng tăng lên, mặc dù biết người được người nọ xem trọng khẳng định đặc biệt, nhưng mà nàng cho rằng một nữ nhân được cung chiều như thế, cho dù như thế nào cũng có phần ý được sủng mà kiêu, bây giờ nhìn lại, cũng không phải có chuyện như vậy.

“Thủy nhi...”

Thủy Nguyệt Linh đảo mắt nhìn, chỉ thấy Hiên Viên Mị đang đi về phía này, sau lưng còn có Đao Mộc Hiên đi theo, Hiên Viên Mị liếc nhìn Khuynh phi, mới nhớ tới quên nói chuyện này cho Thủy Nguyệt Linh rồi.

Cánh tay duỗi ra, kéo nàng vào trong ngực, “Thủy nhi...” Lời đến miệng lại không nói ra, bởi vì tiểu nữ nhân trong ngực hắn lại vẫn quan sát Đao Mộc Hiên.

Mím mím môi, trực tiếp ôm nàng xoay người, Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu liếc nhìn hắn, hắn sao vậy?

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, cắn răng nghiêng lợi nói, “Thừa tướng đại nhân đúng là một nhất biểu nhân tài *, tuổi trẻ đầy hứa hẹn!”

(*) Nhất biểu nhân tài: Thành ngữ Hán ngữ, hình dung một người dung mạo tuấn tú đoan chính, phong độ tiêu sái.

Thủy Nguyệt Linh hì hì một tiếng bật cười, thật là nam nhân nhỏ mọn, hắn sẽ không cả đời đều nhớ Thừa tướng đại nhân là một nhất biểu nhân tài, tuổi trẻ đầy hứa hẹn đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Tứ hôn

Editor: Puck - Dẫn đàn

Hiên Viên Mị quay người lại đề nàng lên tường, “Rất buồn cười?”

“Không buồn cười...” Kê thức thời mới là trang tuần kiệt, nàng mới sẽ không bắt nhip với hắn đâu! Chỉ có điều trong mắt vẫn tràn đầy ý cười như cũ.

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, rõ ràng muốn tức giận, rồi lại tức giận không được, thật không biết nàng có ma lực gì!

Thủy Nguyệt Linh đưa tay ôm lấy hắn, hài hước mà cười nói, “Ta biết rõ Thừa tướng đại nhân là nhất biểu nhân tài, tuổi trẻ tài cao, cho nên ta thấy Khuynh phi và hắn rất xứng!” Mới vừa rồi nàng cũng chỉ chú ý tới ánh mắt Khuynh phi nhìn Đao Mộc Hiên có phần khác biệt, cho nên mới phải quan sát hai người một chút, không nghĩ tới Hiên Viên Mị lại đồ bình dân.

“Hừ!” Thật ra thì Hiên Viên Mị rất rõ ràng trong lòng nàng không có ai khác, nhưng chính là không nhìn được tầm mắt của nàng rơi trên người nam nhân khác, ôm chặt thân thể mềm mại của nàng, Hiên Viên Mị thờ dài kêu, “Thủy nhi...”

“Ừ?”

“Ta yêu nàng...” Tình cảm đối với nàng đã vượt qua dự liệu của hắn, hắn không cách nào kiềm chế, cũng không muốn kiềm chế.

“Ừ.”

Hơi bất mãn với phản ứng quá mức bình thường của nàng, Hiên Viên Mị nghiêng đầu cắn vành tai của nàng, Thủy Nguyệt Linh cười khẽ một tiếng, tay ôm hắn thật chặt một chút, nhẹ giọng nói, “Ta cũng yêu chàng...”

Lẳng lẳng ôm một lát, Thủy Nguyệt Linh nhìn một cung nữ tránh xa bọn họ, trên mặt lộ vẻ buồn cười, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ sát trước ngực hắn, miễn cưỡng hỏi, “Khuyên phi là chuyện gì?” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Hiên Viên Mị ôm nàng đi tới Ngự thiên điện, vừa nói, “Khuyên phi là thủ hạ của ta, đặc biệt phụ trách chuyện trong giang hồ, sống ở hậu cung chẳng qua chỉ để che giấu thân phận mà thôi, vốn cũng định cùng trực xuất ra khỏi cung, nhưng mà...”

Thủy Nguyệt Linh tiếp lời, “Nhưng mà nàng ta không muốn?”

“Ừ.”

“Bởi vì Đoan Mộc Hiên?”

Ý cười đầy mặt Hiên Viên Mị nheo eo nàng một cái, “Thủy nhi thật thông minh!”

Thủy Nguyệt Linh nhún mày, đây coi như nịnh hót sao?

Nghe nói bình thường Đoan Mộc Hiên đều đi lại trong cung, Hiên Viên Mị thậm chí cho hắn một tòa cung điện, cho nên Đoan Mộc Hiên thường mười ngày nửa tháng không ra khỏi cung, Khuyên phi muốn ở lại trong cung cũng là chuyện đương nhiên.

Đều nói Huyền đế bệ hạ coi trọng Thừa tướng đại nhân cỡ nào, khiến cho người ta không ngừng hâm mộ, nhưng Thủy Nguyệt Linh cũng có phần đồng tình với vị Thừa tướng đại nhân, đây vốn chính là làm cu li đi!

Nếu Hiên Viên Mị không coi trọng hắn, lấy đâu ra nhiều thời gian mà quần lấy nàng như vậy? Nhưng mà đối với chuyện này, nàng tuyệt đối giờ hai tay tán thành, có thể một mối người khác hay không nàng cũng mặc kệ, đừng một mối nam nhân của nàng là được rồi!

Thủy Nguyệt Linh dựa vào trên người hắn, chậm rãi di chuyển bước chân, tùy ý nói, “Nếu không thì tứ hôn cho hai người bọn họ là được!”

Hiên Viên Mị trầm ngâm, “Chủ ý này không tệ!” Muốn bồi dưỡng tình cảm, sau khi thành thân không phải càng có thêm sao? Quan trọng nhất là có thể đã kích tình dục, ngay cả nữ nhân của hắn cũng dám mơ ước tới, là nên dạy dỗ một chút, thuận tiện coi như thưởng cho Khuyên phi tận tâm tận lực cho tới nay.

Chỉ có điều Đoan Mộc Hiên này cũng thật đáng thương. Thủy nhi vốn giống như không để ý tới tình cảm của hắn, nhưng đừng nghĩ tới Hiên Viên Mị đồng tình với kẻ địch, tình địch cũng là kẻ địch! Hơn nữa còn là kẻ địch đáng hận nhất! die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Ặc... Ta chỉ tùy tiện nói một chút...”

Hiên Viên Mị cúi đầu hôn lên môi nàng, giải quyết dứt khoát, “Cứ quyết định như vậy!”

Khi Đoan Mộc Hiên nhận được thánh chỉ, trong lòng hỗn tạp trăm mối, cuối cùng vẫn quyết định đi cầu kiến Hiên Viên Mị, hắn cũng không muốn cưới vợ, mặc dù biết rõ hắn và nàng không có khả năng, nhưng trong lòng vẫn bài xích cưới những nữ nhân khác.

“Thừa tướng đại nhân ngài Khuyên phi không xứng với ngài?” Thủy Nguyệt Linh núp trong ngực Hiên Viên Mị, nhìn nam tử quỳ trên mặt đất hỏi, tuyệt đối không biết rằng nàng hỏi như thế, tổn thương lòng người ta bao nhiêu.

Trong lòng nghĩ tới, mặc dù Mị không chạm vào Khuyên phi, nhưng dù sao thân phận ở đó, đường đường Thừa tướng cưới một nữ nhân như vậy, ngoài mặt giống như nhận sủng ái của đế vương, nhưng trên thực tế ai cũng sẽ cho rằng là một chuyện mất mặt, nhưng vị Thừa tướng đại nhân này cũng không phải người nông cạn như vậy. Đó chính là hắn ta không thích Khuyên phi? Ừm... Nếu như hắn không thích, cũng thế ép người ta cưới, dù sao Hiên Viên Mị cũng không có hình tượng tốt gì, để cho hắn thu hồi thánh chỉ cũng sẽ không có vấn đề gì!

Trong mắt Đoan Mộc Hiên xẹt qua đau lòng, Hiên Viên Mị tất nhiên thấy được, mà Thủy Nguyệt Linh, cũng không biết ở trong ngực Hiên Viên Mị quá mức thoải mái, hay là suy nghĩ quá mức mất hồn, vốn không chú ý tới.

“Nương nương cũng cảm thấy thần nên cưới nàng ấy sao?” Đoan Mộc Hiên ngược mắt nhìn nàng, giọng nói có phần kỳ quái.

Nhưng Thủy Nguyệt Linh vốn không nhìn hắn, cũng không chú ý tới giọng điệu của hắn không đúng, chỉ cúi đầu nghịch ngón tay Hiên Viên Mị, giống như cảm thấy rất thú vị, không tập trung nói, “Khuyên phi không tệ!” Ít nhất nàng không ghét!

Đoan Mộc Hiên cúi mắt xuống, “Vậy vì thần tạ bệ hạ ưu ái! Vì thần xin được cáo lui trước!”

Thủy Nguyệt Linh cuối cùng ý thức được giọng điệu của hắn có phần không đúng, ngược mắt nhìn về phía hắn, đúng lúc đối diện với tầm mắt của hắn, kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn, nhìn bóng lưng của hắn biến mất, sững sờ lắm lắm nói, “Không thể nào?” đfenddn liequidoon

Hiên Viên Mị vuốt ve sợi tóc nàng, nhìn dáng vẻ kinh ngạc của nàng, khẽ cười nói, “Tại sao lại không thể?”

Ặc... Thủy Nguyệt Linh hiện lên vài vạch đen, “Ta và vị Thừa tướng đại nhân này không phải chỉ từng gặp mặt có mấy lần sao? Hơn nữa lúc đầu không phải hắn còn muốn ta tự sát sao?”

“Hắn kêu nàng tự sát?”

Giọng nói kích động khiến cho Thủy Nguyệt Linh lấy lại tinh thần, lúc này mới nhớ tới hắn giống như còn không biết chuyện này, vội vàng vuốt ngực hắn an ủi, “Yên tâm đi, ta cũng không phải kẻ ngốc!” Người ta kêu nàng chết nàng sẽ chết sao?

Thấy sắc mặt hắn vẫn không tốt, Thủy Nguyệt Linh lại tiếp tục dụ dỗ, “Đó cũng chỉ vô tâm sơ suất mà thôi! Người ta cũng vì tốt cho chàng, ngoan nào! Đừng tức giận đừng tức giận!”

Giọng điệu dụ dỗ hài từ kia khiến Hiên Viên Mị dở khóc dở cười, tức giận trong lòng cũng tiêu mất không ít.

Thấy hắn hết giận, Thủy Nguyệt Linh cười dựa vào trong ngực hắn thờ dài nói, “Mị, ta cảm thấy ta thật chậm chạp!” Ban đầu không phát hiện ra tình cảm của Độc Cô Hàn thì thôi đi, nàng vội vàng chạy trốn thôi! Bây giờ lại giống vậy không phát hiện ra tình cảm của Đoan Mộc Hiên, thật sự có phần chậm lụt.

Hiên Viên Mị hôn nhẹ lên trán nàng, nghiêm túc nói, “Như vậy rất tốt!” Không phải nàng chậm lụt, mà tầm mắt của nàng đều đặt trên người hắn, nếu thật sự chậm lụt, sao lại biết được cảm xúc của hắn? Như vậy thật tốt, nàng chỉ quan tâm đến hắn!

Thủy Nguyệt Linh cọ cọ trong lòng hắn, chỉ cười không nói, đẩy mắt lại mang theo một tia thỏa mãn.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong đình hóng mát ở Ngự hoa viên, Thủy Nguyệt Linh và Khuynh phi ngồi đối diện nhau, Thủy Nguyệt Linh bưng tách trà trên bàn đá lên, nhấp một ngụm trà, chờ Khuynh phi mở miệng.

Khuynh phi cười cười, nói, “Ta biết rõ hắn thích là ngươi.” Hắn này tự nhiên chỉ Đoan Mộc Hiên.

Thủy Nguyệt Linh ngược mắt nhìn nàng ta, nhàn nhạt hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Ta sẽ cố gắng xóa bóng dáng của ngươi ở trong lòng hắn!”

Thủy Nguyệt Linh khẽ cười nói, “Ngươi muốn gặp ta không phải chỉ định nói chuyện này chứ?”

“Không phải!” Khuynh phi khẽ dừng lại một chút, nghiêm túc nói, “Cám ơn!”

Thủy Nguyệt Linh sững sờ một chút, cười nói, “Ngươi không phải cảm ơn ta, ta cũng chỉ tùy ý nói một chút, muốn cảm ơn thì cảm ơn Mị đi!” Dù sao cũng do hắn ra quyết định, thánh chỉ cũng dưới tay hắn! Hơn nữa nàng cũng có lòng riêng, đổ tất cả công lao lên người Mị, Khuynh phi ôm lòng cảm ơn, sẽ càng thêm tận tâm tận lực với Mị.

“Tại sao ngươi không tự xin Mị tứ hôn?” Nếu nàng ta mở miệng, Mị có thể đáp ứng.

Khuynh phi lắc đầu cười khổ, “Ta vốn định đợi hắn yêu ta, nhưng mà chuyện luôn không theo toan tính của người ta!” Bây giờ vừa đúng nàng không có ý định chờ đợi thêm nữa, ai biết hắn có thể yêu người khác hay không? Vẫn trước gả cho hắn tương đối thỏa đáng!

Hàn huyền một lát với Khuynh phi, Thủy Nguyệt Linh liền đứng dậy trở về Ngự Thiên điện, tránh bị Mị oán trách, nhưng lại không ngờ gặp được một người ngoài dự đoán của nàng.

Thủy Nguyệt Linh ngẩn ra, “Sur phụ...”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 60: Tức giận

Editor: Puck - Diễn đàn

Nam tử như tiên nghe tiếng quay đầu nhìn về phía nàng, trong mắt mang theo nghi ngờ nhàn nhạt, Thủy Nguyệt Linh sững sốt, không phải sư phụ! Mặc dù dáng dấp giống nhau, nhưng nam nhân này hoàn toàn chính là đáng về thần tiên, ít đi phần gian tà và yêu khí.

Thủy Nguyệt Linh cúi đầu trầm tư một lúc, sau đó đi tới trước mặt nam tử kia, “Ngươi...”

Lời của nàng còn chưa ra khỏi miệng, Hiên Viên Mị đột nhiên đi vào, nhìn thấy hai người, sắc mặt hơi bất an gọi, “Thủy nhi...”

“Vương...” Nam tử như tiên cung kính cúi người thi lễ một cái với Hiên Viên Mị.

Hiên Viên Mị lại không có tâm tình để ý tới hắn, tầm mắt vẫn rơi vào trên người Thủy Nguyệt Linh lại gọi một tiếng, “Thủy nhi...”

Thủy Nguyệt Linh không nhìn hắn, cúi thấp đầu, đôi mày thanh tú nhíu chặt, “Ta muốn yên tĩnh một chút...”

Tay Hiên Viên Mị đưa ra cứng đờ, từ từ thu về, nhìn nàng một cái thật sâu, xoay người đi ra ngoài, Diệp Từ Phong hơi nhíu mày, cũng đi ra ngoài theo.

“Vương...”

Hiên Viên Mị khoát khoát tay, “Có chuyện để sau rồi nói.” Quay đầu lại liếc mắt nhìn, thần sắc trong mắt đen tối không rõ, mấp máy môi, tiếp tục đi về phía trước, hắn biết kể từ khi nàng tiếp nhận hắn, liền chưa từng hoài nghi hắn điều gì, cũng rất dung túng cho hành động của hắn, có phải bởi vì như vậy, cho nên càng không cách nào tha thứ cho chút lừa gạt của hắn không? Hai quả đấm trong ống tay áo siết chặt, chuyện này là hắn không đúng, sớm nên nói rõ ràng với nàng, nhưng nếu như nàng vì vậy mà loại bỏ hắn khỏi sinh mệnh của nàng, hắn tuyệt đối không cho phép!

Thủy Nguyệt Linh vẫn trầm tư, nếu như bây giờ nàng còn không đoán ra được xảy ra chuyện gì thì thật sự quá ngu ngốc! Ban đầu lúc hồn lìa khỏi xác, Hiên Viên Mị vốn không cảm thấy nàng, tính ra lúc ở Diệp quốc là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, nhưng hắn lại hiểu rất rõ nàng, cho dù là tính khí hay tập quán sinh hoạt, mặc dù nàng hoài nghi, nhưng không nghĩ tới một tầng này, hôm nay ngược lại hóa giải nghi ngờ vẫn tồn tại trong lòng nàng.

dinendian.loqidjon

Nhớ tới lúc trước hắn huấn luyện nàng có thể coi là lòng dạ độc ác, nếu như bây giờ để hắn tới một lần, không biết hắn có ra tay được không?

Khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, ngẩng đầu lên lại chỉ thấy tầm điện vắng vẻ, trong mắt lộ vẻ nghi ngờ, người đâu? Cát giọng kêu, “Như Nhi...” Nhìn cung nữ cung kính đứng trước mặt, Thủy Nguyệt Linh miễn cưỡng hỏi, “Mị đâu?” Ác... Sao trời đã tối rồi? Nàng rốt cuộc đã mất hồn bao lâu?

Như Nhi nhìn nàng một cái, ấp úng nói, “Bệ hạ ở Khuynh Tâm điện.”

Thủy Nguyệt Linh thật sự không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cho rằng trên giang hồ xảy ra chuyện lớn gì, nhưng mà lại hơi kỳ quái vì sao nàng không nhận được tin tức.

Qua loa bới vài miếng cơm, sau đó liền nằm trên giường tiếp tục suy nghĩ, nghĩ tới từng ly từng tí ban đầu sống chung, trong lòng thở dài một tiếng, trong khoảng thời gian ngắn này quả thật đã tạo thành đá kích không hề nhỏ cho nàng.

Nghe trên giường lưu lại hơi thở quen thuộc, nghĩ đi nghĩ lại, lại ôm chăn mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Mà trong Khuynh Tâm điện, Khuynh phi hơi bất đắc dĩ nhìn Hiên Viên Mị rót từng tách trà, tầm mắt thỉnh thoảng liếc ra ngoài cửa điện, sau đó sắc mặt càng lúc càng âm trầm.

“Bệ hạ, ngài vẫn nên về đi!” Thật sự không nghĩ tới Hiên Viên đế vĩ đại lại có thể làm ra hành động ngây thơ như vậy.

“Rắc.”

Tách trà trong tay bị bóp bể, sắc mặt Hiên Viên Mị đã khó coi đến cực điểm, đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài, thần sắc trong mắt kiên định, cho dù như thế nào, nàng đừng mơ tưởng bỏ rơi hắn!

Khuynh phi kêu cung nữ dọn dẹp sạch sẽ, thở ra một hơi, cuối cùng có thể thở phào!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bóng dáng thon dài đi vào nội điện, thấy nữ tử ngủ say sưa trên long sàng, sắc mặt hết sức khó coi, đi đến bên giường, đè lên nàng, hung hăng hôn lên cánh môi đỏ thắm của nàng.

Thủy Nguyệt Linh mở cặp mắt sưng mù ra, thấy khuôn mặt tuấn mỹ phóng đại, khê đẩy hắn, nói lầm bầm, “Làm cái gì?”

Tất cả trong mắt hẹp dài của Hiên Viên Mị đều là tức giận, gằn nhẹ nói, “Ta ở Khuynh Tâm điện một đêm, nàng còn có thể ngủ yên ổn như vậy?” Nàng thật sự một chút cũng không quan tâm tới hắn sao? Thật sự muốn loại bỏ hắn ra khỏi sinh mệnh sao?

Thủy Nguyệt Linh nhìn dáng vẻ giận dữ của hắn, bĩu môi, miễn cưỡng hỏi, “Vậy chàng và Khuynh phi làm gì?” Nàng vốn không nghĩ nhiều như vậy, tên ngu ngốc này rõ là... diee ndda ffileq uysd doon

Hiên Viên Mị nhìn dáng vẻ không chút để ý của nàng, tức giận đầy ngập không có chỗ phát tiết, bực mình nói, “Uống trà!”

Thủy Nguyệt Linh khẽ cười nói, “VẬY còn không sai!”

Hiên Viên Mị cười không được, tức cũng không xong, nàng cứ tin tưởng hấn như vậy? Hấn nên cao hứng sao? Là có phần cao hứng, nàng vẫn tin tưởng hấn như cũ, không vì vậy mà xa lánh hấn, nhưng lại có chút buồn bực như vậy, cho nên nói vắn do hấn buồn lo vô cớ sao?

“Ha ha...” Đưa tay vuốt ve gương mặt hấn, Thủy Nguyệt Linh giễu cợt nói, “Mị, có phải chàng quên Khuynh phi sẽ lập tức trở thành Thừa tướng phu nhân rồi không? Nửa đêm chàng còn ở Khuynh Tâm điện, Thừa tướng đại nhân sẽ ghen đấy!”

Hiên Viên Mị rúc đầu vào trong cổ nàng, buồn bã nói, “Ta cho rằng nàng không quan tâm ta nữa...”

Thủy Nguyệt Linh đã mắc ói, vô tội nói, “Ta không cần chàng khi nào?”

“Nàng nói muốn yên lặng một chút!” Ngẩng đầu lên, trông mắt đỏ như máu tố cáo nhìn nàng.

Thủy Nguyệt Linh hơi sùng sốt, hình như nàng có nói, “Ta chỉ muốn chàng đừng quấy rầy ta, để cho ta cẩn thận suy nghĩ một chút, lại không kêu chàng cách xa ta một chút!” Lại nói, không phải hấn vẫn da mặt dày sao? Lần này sao lại thành thật như vậy rồi?

“Thủy nhi, ta rất đau lòng...”

Thủy Nguyệt Linh trực tiếp đẩy hấn ra, nghiêng người đưa lưng về phía hấn, cũng biết mỗi lần hấn giả bộ đáng thương đều có mục đích đấy!

“Thủy nhi...” Giọng nói cực kỳ buồn bã, bàn tay dễ dàng luồn vào trong áo ngủ rộng mở kia, “Thủy nhi...” Một tiếng này rõ ràng mà dụ dỗ.

Thủy Nguyệt Linh cũng không ngăn cản hấn, liếc hấn một cái, đưa tay vuốt ve sợi tóc màu bạc kia, miễn cưỡng mở miệng, “Chàng nói một chút rốt cuộc có bao nhiêu thân phận?”

Hiên Viên Mị dừng lại một chút, đưa tay ôm nàng, câu mở miệng đầu tiên chính là, “Ta không phải người.”

Thủy Nguyệt Linh thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc, không phải người? Đưa tay véo mặt hấn, cười trêu nói, “Không phải là sói khoác da người chứ?”

Hiên Viên Mị giữ bàn tay nhỏ bé của nàng ở trong lòng bàn tay, khẽ cười nói, “Không phải sói! Là hồ ly!”

“Hồ ly tinh?” Đột nhiên nghĩ đến tiểu hồ ly, hí hí mắt, sẽ không phải là hấn chứ?

Khóe miệng Hiên Viên Mị nấp mờ nhếch lên, “Thủy nhi, lần đầu gặp mặt ta đã bị nàng nhìn sạch rồi, cho nên nàng nhất định phải phụ trách ta!”

Khóe miệng Thủy Nguyệt Linh giật giật, lấp bắp nói, “Ta chỉ muốn xem xem chàng là đực hay cái...” Sao nàng biết được hồ ly này sẽ biến thành người?

“Vậy bây giờ Thủy nhi có cần kiểm tra một chút không?”

“Ặc... Không cần... Ta rất xác định chàng không phải là cái đấy!”

Hiên Viên Mị đột nhiên ôm chặt nàng, thờ dài nói, “Thủy nhi, ta thật sợ nàng sẽ không tha thứ cho ta nữa...”

Thủy Nguyệt Linh hơi sùng sốt, đưa tay ôm ngược lại hấn, “Ngu ngốc, sao ta sẽ vì một chút chuyện nhỏ này mà giận chàng?” Nàng vốn không để trong lòng, chuyện này hấn chỉ không nói với nàng mà thôi, nói cho cùng ngay cả lừa gạt cũng không tính, hơn nữa hấn cũng không làm ra chút chuyện gì tổn thương đến nàng, nếu như nàng vì chút chuyện nhỏ này mà hoàn toàn chối bỏ hấn, vậy tình cảm giữa bọn họ coi là gì?

Thủy Nguyệt Linh đẩy hấn một chút, cười đến một chút cũng không có ý tốt, “Mị, ta nhớ tiểu hồ ly rồi, chàng biến về cho ta nhìn một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Lại hồn lìa khỏi xác

Editor: Puck - Diễn đàn

Hiên Viên Mị hiện lên vài vạch đen, hấn thật sự không hề thích bản thể của hấn, bởi vì thật sự hơi đáng yêu! “Thủy nhi, nàng không muốn biết vì sao ta không phải là nhân loại, lại đi làm Hoàng đế Huyền quốc sao?”

“Chàng nói đi.” Nói biến lại cũng giống vậy, đừng tưởng rằng dời lực chú ý đi thì có tác dụng.

“Thật ra thì... Ta cũng coi như một nửa loài người...”

Ặc... Thật phức tạp! Nàng lại yêu một sinh vật kỳ quái người không phải người, yêu không phải yêu!

Hiên Viên Mị ôm nàng tiếp tục nói, “Mẫu phi ta là Yêu Vương đời trước, cũng chính là nữ nhi duy nhất của ông ngoại ta, vốn nên do bà kế thừa Vương vị, nhưng mẫu phi không có tâm tư kia, hơn nữa năng lực chưa đủ, tính tình cũng quá mềm yếu, cho nên ông ngoại liền truyền Vương vị kia cho ta, mà phụ hoàng không biết thân phận của mẫu phi, bởi vì dung mạo mẫu phi xinh đẹp quyến rũ, rất được phụ hoàng sủng ái, đương nhiên phụ hoàng cũng tương đối thiên vị ta, hơn nữa mấy Hoàng tử khác lại có phần bất lực, đầu đi đầu lại, cuối cùng một người cũng không dư lại, cho nên ta liền một cách tự nhiên trở thành Hoàng đế Huyền quốc rồi.”

“Như vậy à!” Cho nên hẳn là người tài nhiều vất vả, Thủy Nguyệt Linh gật đầu một cái, cười nhìn hắn, “Vậy bây giờ có thể biến về chứ?”

Hiên Viên Mị bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, làm gãy giữa cuối cùng, “Thật sự phải biến về?” di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Thủy Nguyệt Linh gật đầu, đương nhiên phải biến! Hừ hừ, hại nàng ngu ngốc lâu như vậy, không chinh hán một trận sao được?

Hiên Viên Mị biết chạy không thoát, biến liền biến đi! Dù sao nàng cũng không phải chưa từng thấy! Ánh sáng bạc chột lóe, trên bụng Thủy Nguyệt Linh xuất hiện một con hồ ly nhỏ màu bạc, trông mắt đỏ như máu nhìn nàng, có phần không cam lòng.

“Ha ha...” Thủy Nguyệt Linh cười vuốt ve đầu hắn, lại kéo lỗ tai, lại捏 chân nhỏ, hài hước mà cười nói, “Mị, đáng đáp của chàng thật đáng yêu!”

Chỉ thấy đáy mắt tiểu hồ ly lộ ra vẻ cung chiều, cũng có chút buồn bã dò hỏi, “Thủy nhi, có thể biến về không?”

Thủy Nguyệt Linh ôm hắn vào trong ngực, ác ý nói, “Chàng vẫn cứ như vậy đi!” Ừm... Không biết sáng mai trên long ý xuất hiện một con hồ ly, những đại thần kia sẽ có vẻ mặt như thế nào? Nghĩ tới không khỏi bật cười to lên.

Chỉ thấy ánh sáng bạc lóe lên lần nữa, cả người Hiên Viên Mị trần truồng đè trên người nàng, mặt quyến rũ, “Thủy nhi, chơi đã chưa? Chơi đã nên nghỉ ngơi!” Dứt lời, cúi đầu xuống, hung hăng chặn môi nàng lại.

“Ừm ừm...” Thủy Nguyệt Linh mặc cho hắn cởi áo trên người ra, cũng không phản kháng, trong đầu nghĩ chính là, quần áo bị hắn biến đi đâu?

Trên môi truyền đến đau nhói rất nhỏ, Thủy Nguyệt Linh không hiểu nhìn về phía hắn, Hiên Viên Mị hơi bất mãn nói, “Không tập trung.” Dứt lời, eo ếch chột nặng xuống, đâm thật sâu vào trong cơ thể nàng.

Thủy Nguyệt Linh kinh hô thở gấp ra tiếng, nhìn chăm chăm người trên người, “Quả nhiên không phải là người...”

Hiên Viên Mị nhíu mày, chống lên trán nàng, bốn mắt nhìn nhau, nhanh chóng đứng đưa thất lưng, nặng nề và chạm xâm nhập, hơi thở như lửa nóng phun lên trên mặt đối phương, hô hấp giao hòa.

“Ừ...” Thủy Nguyệt Linh đưa tay ôm chặt hắn, khẽ nhếch môi thở dốc, cặp mắt mê ly hìn hai mắt đỏ như máu gần ngay trước mắt, trong lòng bất ngờ lướt qua chút đau thương, trái tim đột nhiên co rút nhanh chóng, cảm giác giống như ban đầu lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt màu máu này.

Hiên Viên Mị miễn cưỡng nhận thấy nàng có điều gì không đúng, chợt dừng động tác lại, hô hấp nặng nề hỏi, “Thế nào? Ta làm đau nàng sao?”

Thủy Nguyệt Linh hơi mê man nhìn hắn, Hiên Viên Mị càng thêm lo lắng, “Thủy nhi...” di lenda4nle3qu21ydo0n

Thủy Nguyệt Linh phục hồi tinh thần lại, thở gấp làm bầm nói, “Mị, ta cảm thấy đôi trước chúng ta đã từng quen biết...” Nói xong lại không nhịn được khẽ bật cười, rất kỳ quái vì sao mình đột nhiên lại có ý tưởng kia.

Hiên Viên Mị thở phào nhẹ nhõm, động thân, nghe được nàng bật thốt ra tiếng rên rĩ, cười nói, “Ta cũng cảm thấy vậy, ta khẳng định đời trước đã thiếu nàng!”

Thủy Nguyệt Linh nhíu mày, “Chàng rất không vui lòng? Vậy chàng rút ngay!” Vừa nói liền đưa tay đẩy hắn, nhưng chỉ làm đáng làm vè, vốn không dùng sức, tất cả trong mắt đều là ý cười.

“Thủy nhi thật nhẫn tâm!” Ngón tay mập mờ vuốt ve môi nàng, Hiên Viên Mị tà mị cười một tiếng, “Ta sẽ khiến nàng luyện tiếu để ta rời đi...”

Dứt lời, chặn miệng nàng lại, không chút kiêng kỵ mà điên cuồng và chạm, cơ thể quăn lầy, một phòng kiều diễn, trong không khí tràn ngập hơi thở ham muốn nồng đậm, tiếng rên rĩ yêu kiều và tiếng thở hổ hập đứt quãng khiến người ta mặt đỏ tim đập vang vọng trong tâm điện.

“Vương...” Giọng nói hơi ngưng ngững của Diệp Tử Phong truyền từ ngoài điện đến, lần này hẳn đến vì có chuyện muốn bẩm báo, sau đó còn phải chạy về Yêu tộc, nhưng cố tình gặp lúc hai người giận dữ, cho nên vẫn không thể chen miệng vào, nhưng lúc này hơi thở tình dục nhàn nhạt trong không khí nói cho hắn biết, hẳn tới không đúng lúc, mặc dù bây giờ đã đến lúc lâm triều.

Hiên Viên Mị khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo một chút đỏ ửng, khóe miệng không tự chủ nhếch lên, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, rồi mới đứng dậy khoác một cái áo khoác vào, đi ra ngoài, tùy ý ngồi xuống trên ghế.

Con hồ ly mới ăn uống no đủ tâm tình rất tốt, cho nên ngay cả giọng nói cũng nhu hòa đi không ít, “Xảy ra chuyện gì?”

Nói đến chính sự, lúng túng trên mặt Diệp Tử Phong lập tức biến mất, giọng nói mang theo vẻ nghiêm túc, “Vương, chúng thuộc hạ phát hiện gần đây Tiên tộc có không ít mờ ám.”

Hai mắt hẹp dài của Hiên Viên Mị híp lại, trong mắt mang theo giễu cợt lạnh như băng, “Cũng biết chuyện Lam Phiêu Vũ, Tiên đế khẳng định oán hận trong lòng! Như vậy cũng tốt, cho dù ông ta không tìm Yêu tộc gây phiền phức, bản tôn cũng không định bỏ qua cho Tiên tộc!” Dám tôn thương Thủy nhi, hẳn đã nói sẽ khiến cả Tiên tộc trả giá thật lớn!

Diệp Tử Phong thấy trong lòng Vương đã có cân nhắc, liền không nói thêm lời, sau đó nhớ tới một chuyện tuy lớn mà nhỏ, cau mày nói, “Ly Tâm mất tích!” Diễn đàn lee quỳ đôn

Hiên Viên Mị nhắm mắt cười lạnh, “Không phải mất tích, hiện giờ chắc ở Nhân tộc!”

Ly Tâm đúng là một nhân vật, dã tâm không nhỏ, cũng có chút thủ đoạn, nhưng có Hiên Viên Mị ở đây, ánh sáng trên người nàng ta liền bị che giấu hoàn toàn.

Ngón tay gõ nhẹ lên bàn gỗ bên cạnh, Hiên Viên Mị trầm ngâm nói, “Người cũng cần chú ý Tiên tộc nhiều chút, lúc cần thiết không cần khách khí, bản tôn không ngại khai chiến, còn có quan sát Xà tộc một chút có gì mờ ám không!” Không biết vì sao, cho tới bây giờ hẳn đều không có ấn tượng tốt gì với Xà tộc!

“Đạ!”

Mà bên trong nội điện, lúc này Thủy nhi đang mặt lạnh đứng ở bên giường, nhìn nữ nhân ngủ say trên giường, nguy hiểm híp mắt, lần này nàng rõ ràng cảm thấy là Thủy Nguyệt Linh đẩy linh hồn nàng ra ngoài cơ thể, mặc dù linh hồn của nàng mạnh mẽ hơn, nhưng dù sao thân thể này cũng là của Thủy Nguyệt Linh, đương nhiên càng thêm phù hợp với nàng ta.

Nàng hơi hoài nghi ban đầu khi linh hồn rời thân thể có phải cũng do Thủy Nguyệt Linh ép nàng ra ngoài hay không, dù sao nàng ngây ngốc đến tốt đẹp, sẽ không vô duyên vô cớ rời khỏi thân thể rồi! Nhưng tại sao linh hồn của nàng lại chạy xa như vậy? Lại ra nước ngoài!

Thủy nhi đang cau mày tự hỏi một loạt chuyện lạ này, lại thấy Hiên Viên Mị lười biếng đi vào, mang theo thỏa mãn sau yêu, càng thêm hấp dẫn mê người.

Nhìn nữ tử ngủ say trên giường lớn, tầm mắt Hiên Viên Mị từ từ quét qua thân thể mềm mại còn mang dấu vết mập mờ kia, ánh mắt dần dần nóng như lửa, từng bước một đi tới giường lớn.

Thủy nhi không nhịn được khẽ nguyên rủa trong lòng, hồ ly háo sắc đáng chết! Nàng quá quen thuộc ánh mắt như thế, mắt thấy Hiên Viên Mị sẽ lập tức hóa thân làm sói, Thủy nhi chỉ có thể gấp đến mức giơ chân!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Khổ sở

Editor: Puck - Diễn đàn

Đáy mắt Hiên Viên Mị lộ ra vẻ dịu dàng, cúi đầu từ từ đến gần cánh môi hơi sưng đỏ kia, Thủy Nguyệt Linh đột nhiên mở mắt ra, nhìn gương mặt tuấn tú đến gần của hắn, yêu kiều kêu, “Mị...”

Hiên Viên Mị khựng lại, ngẩng đầu nhìn nàng ta, trong mắt có phần không xác định, “Thủy nhi?” Cặp mắt nhìn chăm chú vào mặt nữ nhân yêu kiều, không buông tha từng biểu hiện trên mặt nàng ta.

“Ừ.” Đáp nhẹ một tiếng, Thủy Nguyệt Linh đưa cánh tay ôm cổ hắn, Hiên Viên Mị lại sắc mặt lạnh lẽo, bàn tay nhanh chóng bóp cổ nàng ta, “Người là ai?” Mặc dù nàng ta cố hết sức che giấu, nhưng đáy mắt vẫn lộ ra một chút ngưng ngừng, Thủy nhi sẽ không có vẻ mặt như vậy!

Thủy Nguyệt Linh khổ sở gờ bàn tay trên cổ ra, nhưng chỉ phí công, trong mắt tụ tập hơi nước, khó khăn mở miệng, “Mị... Ta là Thủy nhi...”

Thủy nhi thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Thủy Nguyệt Linh tất cả đều là lạnh như băng, nàng ta lại muốn thay thế nàng, thật đáng thương! Hiên Viên Mị không phải Thượng Quan Lăng, không ngốc như vậy! Sau đó lại nghĩ đến điều gì, hơi lo lắng nhìn về phía Hiên Viên Mị, Mị không tìm được nàng nhất định sẽ rất gấp gáp!

Hiên Viên Mị cười lạnh, “À? Vậy bây giờ người biết ta đang nghĩ gì sao?”

Thủy nhi đứng ở bên cạnh, liếc nhìn hắn, trong lòng thầm nghĩ, “Muốn giết người quá!” Nàng cũng hơi ngửa tay! Nhìn vẻ mặt Hiên Viên Mị, nhưng trong

lòng hơi lo lắng, nhưng hắn không thấy được nàng, nàng cũng không có cách nào!

“Ta... Không biết.” Thủy Nguyệt Linh hơi lưỡng cố, không nghĩ tới sẽ biến thành đáng về này.

“Ta muốn giết ngươi!” Nhìn sợ hãi trong mắt nàng ta, Hiên Viên Mị lại lạnh mặt buông tay ra, hắn sợ giết nữ nhân này rồi, Thủy nhi sẽ vĩnh viễn không trở về được, hắn biết thân thể này không thay đổi, chỉ có điều người đã thay đổi! dfienddn liequidoon

Thủy Nguyệt Linh to gan như vậy cũng chính là ý vào một điểm này, thân thể giống vậy, nàng cho rằng Hiên Viên Mị tuyệt đối sẽ không phát hiện, che cổ của mình khó khăn ho khan, trong mắt xẹt qua một tia không cam lòng, tại sao? Rõ ràng là cùng một thân thể, tại sao nữ nhân kia có thể lấy được sủng ái, nàng lại cái gì cũng không có? Thượng Quan Lăng như vậy, Hiên Viên Mị cũng như vậy, nàng không cam lòng, tại sao chưa từng có ai sủng ái nàng như vậy?

Lần trước, nàng nhìn trọng phụ vốn lạnh lùng tàn nhẫn càng ngày càng dịu dàng với nữ nhân này, nàng thật hâm mộ, cho nên nàng đẩy linh hồn của nàng ta ra, nhưng lại nghênh đón nàng chính là đối đãi thô bạo, nàng dần dần tuyệt vọng, lựa chọn ngủ say lần nữa, nhìn nữ nhân tên Thủy nhi đó thay nàng chịu đựng số phận tàn khốc, mặc dù nàng thấy hơi có lỗi, nhưng suy nghĩ một chút nếu không phải nhờ thân thể của nàng, nàng ta cũng chỉ có thể là một cô hồn dã quỷ, nếu nàng ta chiếm dụng thân thể của nàng, như vậy thay nàng chịu đựng những chuyện kia cũng là đương nhiên.

Lần này, nhìn Hiên Viên Mị dịu dàng với nàng ta như vậy, quý xuống vì nàng ta, chặt tay vì nàng ta, nhưng nàng lại không dám dễ dàng tỉnh lại nàng sợ nghênh đón nàng lại chỉ là một con ác mộng khác, cho đến khi hắn vì nữ nhân kia mà giải tán hậu cung, nàng mới quyết định muốn tỉnh lại, cung chiều như vậy, nàng cũng muốn, nhưng không ngờ linh hồn của nữ nhân kia cường đại hơn, nàng mất không ít hơi sức mới gạt được nàng ta ra.

Vốn tưởng rằng về sau dịu dàng như vậy chính là chỉ thuộc về nàng, nhưng tại sao lại như thế? Nàng có thể cảm thấy Hiên Viên Mị thật sự muốn giết nàng, chẳng lẽ nàng nhất định không thể hạnh phúc sao?

“Lăn xuống đi!” Hiên Viên Mị chán ghét nhìn nàng ta, mặc dù cùng một thân thể, nhưng đối đãi này cũng sai lệch quá nhiều.

Thủy Nguyệt Linh lã chã chực khóc nhìn hắn, “Mị...” Tại sao? Đây là thân thể của nàng, hắn yêu phải là nàng mới đúng, sớm biết như thế, ban đầu sẽ không nên ngủ say lần nữa, nói như vậy, bây giờ hắn yêu đó chính là nàng!

Sắc mặt Hiên Viên Mị càng thêm âm trầm, “Ai cho phép ngươi gọi như vậy?”

Thủy Nguyệt Linh cúi đầu nhẹ nhàng khóc sụt sùi, Hiên Viên Mị lại không hề thương hại, chỉ tỏ vẻ chán ghét, hắn ghét nhất chính là nữ nhân khóc lóc rồi rít.

“Đừng tưởng rằng ta không dám giết ngươi, cút!”

Cùng dùng chung một thân thể với Thủy nhi, nàng đương nhiên biết được lạnh lùng tàn khốc của Hiên Viên Mị, lại không dám chọc giận hắn, cầm quần áo lên từ từ mặc vào trên người, khóe mắt lạnh lẽo về phía Hiên Viên Mị có vẻ mặt khó coi, mỗi lần hắn đều giúp nữ nhân kia mặc quần áo.

Nhìn Thủy Nguyệt Linh đi ra ngoài, Hiên Viên Mị đột nhiên đã trút giận, trong mắt xuất hiện vẻ bối rối, Thủy nhi từng nói, nàng chỉ có một nam nhân là hắn, nói như vậy thân thể kia không phải là của nàng, bây giờ vật quy nguyên chủ rồi, vậy Thủy nhi đâu? Thủy nhi ở đâu? Nàng có thể...

Thủy nhi nhìn đáng về khổ sở của hắn, đau lòng một trận, đi lên phía trước ôm lấy hắn từ phía sau, lại cảm thấy thân thể hắn cứng ngắt, giọng nói hơi run rẩy hỏi, “Thủy nhi?” die,n; da.nlze.quydo/n

Thủy nhi ngẩn người, “Chàng cảm thấy ta sao?” Lần trước rõ ràng không cảm thấy mà?

Hiên Viên Mị giống như không nghe thấy nàng nói, nhưng lại giống như xác nhận là nàng, xoay người ôm lấy nàng, cau mày suy nghĩ một chút, đột nhiên khẽ cắn đầu ngón tay, nhẹ giọng nói, “Thủy nhi, uống máu của ta, ta liền có thể nhìn thấy nàng rồi!”

Thủy nhi há mồm ngậm đầu ngón tay của hắn, mút một cái, cảm giác thân thể của hắn rõ ràng cứng đờ lại, không khỏi thào nói, “Hô ly hảo sắc!”

Hiên Viên Mị cười khế một tiếng, một chút cũng không sa sút tinh thần như trước, bàn tay nhéo lên mũi nàng, dùng sức nhấn một cái, để cho nàng cảm nhận rõ ràng dục vọng của hắn, híp mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp xa lạ trước mắt, da thịt trắng nõn, lông mày tinh tế, nốt ruồi đỏ tươi hình giọt nước quyến rũ trên trán, đôi mắt thu thủy sáng ngời động lòng người, lông mi cong vênh lên thỉnh thoảng lại rung động, dưới sống mũi thẳng tắp khéo léo, đôi môi hình trái tim đầy đặn đỏ thắm dụ người hồn lên.

Muốn làm liền làm, Hiên Viên Mị đưa tay nâng cằm tinh tế của nàng lên, liếm cắn lấy đôi môi đỏ mọng xinh đẹp kia, bàn tay không thành thật chạy trên người nàng, lúc này Thủy nhi mới phát hiện nàng không mặc quần áo, khó trách con hồ ly này kích động như vậy!

Hiên Viên Mị đặt nàng lên long sàng rộng lớn, cởi áo khoác rộng lưng thùng trên người ra, trùm lên.

“Đáng chết!” Khẽ nguyên rủa một tiếng, Hiên Viên Mị chợt dừng động tác lại.

Thủy nhi nghe tiếng thở dốc nặng nề bên tai... Ngước mắt nhìn hắn, có phần không hiểu hỏi, “Sao vậy?”

Hiên Viên Mị chôn đầu ở hõm vai nàng thở hổn hển một lát, vận công đè dục vọng to lớn xuống, giọng nói vẫn còn hơi khàn khàn, bắt đầu nói, “Bây giờ không được!”

Thủy nhi nhúu mày quan sát hần, vẻ mặt bừng tỉnh hiểu ra, “Thì ra chàng không được!”

Hiên Viên Mị búng tay lên trán nàng, lại đưa tay vuốt ve giúp nàng, dịu dàng nói, “Thủy nhi cũng không hy vọng vẫn dùng thân thể người khác đứng không?”

Thủy nhi gật đầu, đó là đương nhiên! Vẫn là thân thể của mình dùng thoải mái hơn, hơn nữa thân thể của người khác người ta còn có thể đoạt đi bất cứ lúc nào, thật khó chịu!

Tất cả trong mắt Hiên Viên Mị đều là bất đắc dĩ, “Ta có cách, nhưng mà trước lúc đó, ta không thể đụng vào nàng!”

Thủy nhi nhìn hần, tất cả trong mắt đều là thảm họa, Hiên Viên Mị cũng không so đo với nàng, khẽ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, vẻ mặt mập mờ nói, “Hiện giờ cũng chỉ có ta nhìn thấy nàng, Thủy nhi có thể không cần mặc quần áo rồi!”

“Không mặc quần áo, chàng xác định có thể nhìn được?” Nhúu nhúu mày, vấn đề là bây giờ nàng mặc quần áo, mọi người có thể nhìn thấy một bộ quần áo lung tung khắp nơi Vậy khẳng định bị gặp quỷ, ặc, giống như nàng bây giờ cũng không khác quỷ lắm! di3n~d@n`Bq21y"d0n

Giống như biết nàng suy nghĩ gì, Hiên Viên Mị ôm nàng cười nhẹ ra tiếng, cầm một bộ quần áo mặc vào giúp nàng, “Yên tâm, người khác không nhìn thấy nàng, cũng không nhìn thấy quần áo!”

Thủy nhi vốn định hỏi tại sao, nhưng suy nghĩ một chút lại thôi, từ sau khi nàng xuyên qua đã gặp phải quá nhiều sự kiện quỷ dị, hoàn toàn không thể sử dụng logic thông thường để suy nghĩ.

“Đúng rồi, tại sao linh lực mà ta dùng thân thể của Thủy Nguyệt Linh tu luyện sẽ theo linh hồn của ta, mà không phải ở trong cơ thể nàng ta vậy?” Theo lý mà nói, linh lực không phải nên chứa đựng trong thân thể sao?

Hiên Viên Mị suy nghĩ một chút, rất không khẳng định nói, “Có lẽ do linh hồn của nàng ta quá yếu, không chịu nổi đi!” Theo lý mà nói, Thủy nhi từng ngây ngốc trong thân thể của Thủy Nguyệt Linh, Thủy Nguyệt Linh phải nhìn thấy nàng mới đứng, nhưng theo tình huống vừa rồi đến xem, Thủy Nguyệt Linh vốn không nhìn thấy nàng, chỉ có thể nói rõ linh hồn của Thủy Nguyệt Linh thật sự quá yếu!

Thủy nhi khẽ vuốt ve gương mặt hần, cười hỏi, “Mị, chàng không có chuyện gì muốn hỏi ta sao?”

Ánh mắt Hiên Viên Mị tối đi, thoát khỏi thân thể Thủy Nguyệt Linh, Thủy nhi dường như cả người càng thêm linh hoạt, giống như mặt nước trong suốt có hình người, khiến cho hần càng thêm khó có thể tự kiểm chế.

Thủy nhi thấy tầm mắt của hần trở nên nóng bỏng như lửa, vội vàng thu tay lại, Hiên Viên Mị cầm tay nàng vào trong lòng bàn tay, dịu dàng nói, “Thủy nhi muốn nói đã nói rồi...”

Khẽ dựa vào trong lồng ngực hần, Thủy nhi nhẹ giọng nói, “Thật ra thì ta không phải là người của thế giới này, về phần vì sao lại đến thế giới này, chính ta cũng không rõ ràng, tình đây liền ở trong thân thể của Thủy Nguyệt Linh rồi, ta vốn cho rằng nàng ta đã chết, cho nên mới có thể xuyên vào trên người nàng ta, cho đến lần trước khi linh hồn rời khỏi thân thể ta mới biết thì ra nàng ta vẫn luôn ở đây!”

“Lần trước? Trước kia cũng có tình huống như vậy?”

“Ừ.” Thủy nhi gật đầu một cái, nhìn hần cười đến hơi giả hoạt, “Chàng không biết ta ngây người ở bên cạnh chàng gần ba tháng sao?”

“Hử?” Hiên Viên Mị có kinh ngạc nho nhỏ, “Chuyện khi nào?”

“Chính là...” Thủy nhi nhin không được cười ra tiếng, nói đứt quãng, “Chính là lần Huyền Đế bệ hạ vĩ đại không được đó...”

Hiên Viên Mị bất đắc dĩ cười cười, “Kể từ sau khi từ Diệt quốc trở về, ta liền không chạm vào nữ nhân khác.” Nhưng mà khi đó hần vẫn không rõ ràng vị trí của nàng ở trong lòng hần.

Biết hần nói là sau khi biến mất từ bên người nàng, hôn lên môi hần, Thủy nhi cười nói, “Ừ, đáng được phần thưởng.”

Hiên Viên Mị nhúu mày, “Chỉ như vậy?”

Thủy nhi vuốt ve mặt hần, giọng điệu nặng nề nói, “Ta vì tốt cho chàng!”

Hiên Viên Mị coi như cảm nhận được cái gì gọi là đau khổ! “Thủy nhi...”

Nhìn đáng vẻ buồn bã của hần, Thủy nhi khẽ cười một tiếng, hỏi, “Phải bao lâu?” dieendaanleequydonn

Hiên Viên Mị khôi phục nghiêm túc, cau mày nói, “Cũng nhanh, thời gian cụ thể ta cũng không xác định được.” Nói xong chân mày nhúu chặt hơn, không phải bởi vì hần phải trả giá cao, mà bởi vì nàng sẽ phải chịu một chút đau đớn khổ sở, mà đau là do hần tự tay gây ra cho nàng.

Chỉ có điều, may mà biết được tình huống Thủy nhi trước đó, bằng không hần cũng không có cách nào làm ra một thân thể giúp nàng.

Thủy nhi đưa ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nếp uốn giữa hai chân mà hấn, nhẹ giọng nói, “Nếu thật sự bất đắc dĩ, coi như thôi!” Cùng lắm thì nàng lại đi đoạt thân thể của Thủy Nguyệt Linh, nếu không thì cứ như vậy cũng được, dù thế nào đi nữa bây giờ hấn có thể nhìn thấy nàng!

Hiên Viên Mị kéo tay nàng hôn lên, khẽ cười nói, “Không sao, chỉ có điều nàng có thể sẽ chịu chút khổ!”

“Yên tâm, ta không yếu ớt như vậy, nếu chàng không nhìn nổi, liền nhắm mắt lại!” Thủy nhi đưa tay vuốt ve sợi tóc của hấn, biết hấn lo lắng cho nàng còn hơn lo lắng cho mình, cũng không hoài nghi gì khác.

“Ừ.” Đáp nhẹ một tiếng, trong mắt run lên, Hiên Viên Mị lạnh lùng nói, “Đã như vậy, Thủy Nguyệt Linh có thể chết đi?” Nữ nhân không biết chết sống đó lại vọng tưởng thay thế Thủy nhi!

Dù sao Thủy nhi vẫn từng ở trên thân thể kia, hấn vẫn nên hỏi ý kiến của nàng một chút, hấn nghĩ bây giờ liền giết Thủy Nguyệt Linh, cũng có một phần nguyên nhân là sợ Thủy nhi lỡ như biết được điều gì, sẽ phản đối cách làm của hấn, nếu Thủy Nguyệt Linh chết đi, Thủy nhi muốn có thân thể chỉ có thể dùng phương pháp này, hấn không muốn Thủy nhi tiếp tục ở trong thân thể của Thủy Nguyệt Linh, không nghĩ tới lại gặp phải tình huống này, lỡ như tiếp theo nàng không tìm được nàng về thì làm như thế nào?

Thủy nhi nhú nhú mày, “Vẫn không được!”

“Hử?”

Thủy nhi bĩu môi nói, “Chàng nỗ lực như vậy, lỡ như trong bụng nàng ta có cục cưng thì làm sao bây giờ? Kia không phải là một xác hai mạng sao, giết cả cục cưng của bọn họ sao? Nhưng mà nghĩ đến con của bọn họ đang nằm trong bụng một nữ nhân khác, cảm giác kia nghĩ như thế nào cũng kỳ quái!

Hiên Viên Mị nhú nhú mày, cũng không phải không có khả năng, “Vậy ta để Thái y đi kiểm tra một chút!”

Thủy nhi liếc hấn một cái, “Chàng ngốc à! Chàng đừng quên, tối hôm qua chàng cũng còn rất cố gắng!” Theo tình huống hàng đêm kết hợp của bọn họ, ai biết là ngày nào? Thái y bắt mạch cũng phải cần chừng bốn mươi ngày mới có thể kiểm tra ra!

Hiên Viên Mị mấp máy môi, thờ dài nói, “Vậy trước tiên để cho nàng ta sống lâu thêm một khoảng thời gian là được!” Trong lòng có phần cảm thấy không ổn, Thủy nhi giống như rất coi trọng cục cưng!

Đứa bé còn chưa thấy đâu, người nào đó đã sinh ra cảm giác nguy cơ trước!

Thủy nhi đưa tay chọc chọc lồng ngực hấn, hỏi, “Hôm nay chàng không có chuyện gì sao?”

“Đương nhiên ở bên cạnh Thủy nhi quan trọng nhất!” Dứt lời, đã không nhận được hấp dẫn, hôn lên môi trái tim đỏ thắm kia.

Qua một hồi lâu, Thủy nhi mặc cho hấn ôm, nghe tiếng thở dốc nặng nề bên tai, khoe miệng không nhận được nhếch lên, vẫn thật khó khăn cho hấn rồi! Mà Hiên Viên Mị chỉ cảm thấy vô cùng khổ sở, ôn hương nhuyễn ngọc ôm đầy trong lòng, lại không thể đụng, rõ là...

“Thủy nhi, nhớ phải bồi thường ta!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Vọng tưởng

Editor: Puck - Dẫn đàn

Hiện giờ thành người trong suốt ngược lại hết sức dễ dàng, đi theo Hiên Viên Mị vào triều cũng sẽ không có ai đòi đánh giết nàng, còn có thể thấy, nghe được một số bí mật không muốn người biết, mặc dù nàng không thích nghe bí mật của người khác.

Ví dụ như hiện tại, sau núi giả ở Ngự hoa viên, tiếng nói chuyện hơi nhỏ bay vào trong tay nàng.

“Chủ nhân...” Giọng nữ mềm mại mang theo cung kính.

“Thế nào?” Đây là một giọng nam trầm ổn.

“Thuộc hạ không tiếp xúc được với Hiên Viên Mị, thuộc hạ hành sự bất lực, xin chủ nhân trách phạt!”

“Không trách ngươi! Hiên Viên Mị không phải người bình thường, vẫn chỉ cung chiều nữ nhân kia, hấn vốn không chịu hấp dẫn của mỹ nhân khác, là có phần khó khăn, nhưng ngươi nên biết rõ tình huống hiện giờ, cho dù như thế nào, ngươi nhất định phải lấy được sủng ái của Hiên Viên Mị!”

“Thuộc hạ hiểu!”

“Nghe nói nữ nhân kia thất sủng rồi, người nhất định phải nắm được cơ hội này!”

Thủy nhi có phần háng hái nhìn hai người phía trước không coi ai ra gì nói chuyện với nha, trong lòng thở dài, tại sao phải có nhiều người tranh giành nam nhân với nàng như vậy?

Tiếng bước chân từ xa đến gần truyền đến, nam nhân kia vội vàng lách mình biến mất, mà nữ nhân ăn mặc như cung nữ kia xa xa nhìn thấy Hiên Viên Mị đi tới bên này, trong mắt vui mừng, sửa sang lại áo, thẹn thùng e lệ nghênh đón hần đến.

“Bệ hạ...” Mồm cung nữ kia hơi há hốc, nơi này chỉ có một mình nàng, nàng cho rằng Hiên Viên Mị đi tới dĩ nhiên là bởi vì nàng, vậy mà bây giờ hần lại nhìn cũng không nhìn nàng một cái, xoay người liền đi, vậy hần tới rồi cuộc để làm gì? Còn có tư thế giống như đang ôm người kia, nàng có phần hoài nghi có phải đầu Hiên Viên Mị xảy ra vấn đề không.

Thủy nhi treo ở trên người Hiên Viên Mị, mập mờ cọ xát, mặt trách cứ nhìn hần, “Mị, người ta phụng mệnh quyến rũ chàng, sao chàng một chút cơ hội cũng không cho người ta chứ?”

Thân thể Hiên Viên Mị hơi cứng ngắc, cánh tay không tự chủ thất chặt một chút, bất đắc dĩ thở dài, “Thủy nhi...”

Thấy hần có phản ứng như thế, Thủy nhi khẽ cười một tiếng, cũng không muốn hần chịu khổ cực, định từ trên người hần xuống, nhưng Hiên Viên Mị lại ôm chặt nàng không chịu buông tay.

“Mị...”

“Đừng động là được rồi!” Hần thích ôm nàng, thích cảm giác thỏa mãn khi nàng ở trong lòng hần.

Mà cung nữ kia nhìn hần một mình lăm bằm lâu lâu, mắt càng trừng lớn, có thể hoàn toàn coi hần là người điên!

Hiên Viên Mị nhàn nhạt liếc nàng ta một cái, trực tiếp phân phó, “Ảnh... Nhốt vào địa lao! Điều tra rõ người sau lưng nàng ta!” Bởi vì Thủy nhi hồn lìa khỏi xác rồi, Hiên Viên Mị liền triệu Ảnh trở lại.

Cung nữ kia hoàn toàn không phản ứng kịp, vốn không hiểu mình lộ chân tướng ra từ chỗ nào, hay là Hiên Viên Mị có thể biết trước?

Vì để tránh cho tất cả mọi người coi Hiên Viên Mị thành bệnh thần kinh, Thủy nhi vẫn ngoan ngoãn trở về Ngự Thiên điện cùng hần, nhưng nhìn người đứng ngoài cửa Ngự Thiên điện, Thủy nhi thật buồn bực, nhanh chóng đứng ở trước mặt Hiên Viên Mị, đưa tay bưng lấy mặt của hần, nhìn lên nhìn dưới nhìn chung quanh, cuối cùng cho ra kết luận, khó trách có nhiều người có ý đồ với hần như vậy!

Nhìn đáng vẻ buồn bực của nàng, Hiên Viên Mị cười nhẹ ra tiếng, mập mờ cắn lỗ tai của nàng nói nhỏ, “Thủy nhi, ta vĩnh viễn là của một mình nàng đó!” Trong giọng nói hoàn toàn nghiêm túc.

Thủy nhi đưa tay ôm lấy hần, khẽ cười nói, “Ta biết rõ.” Nàng tự nhiên tin tưởng hần, nhưng luôn là có nhiều người vọng tưởng giành với nàng như vậy!

Thủy Nguyệt Linh nhìn động tác kỳ quái của Hiên Viên Mị, giống như đã hiểu ra điều gì, sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không có khả năng, người làm sao có thể thấy được quý, ngay cả nàng cũng chỉ có khi nữ nhân kia ở trong cơ thể nàng, mới có thể cảm thấy sự tồn tại của nàng ta, trong lòng không ngừng an ủi mình, là mình suy nghĩ nhiều, cũng thật yên tâm.

Thủy Nguyệt Linh há miệng, nhìn thấy Hiên Viên Mị quắc mắt nhìn, lời gọi thân mật đến miệng lại nuốt xuống, “Bệ hạ...”

Hiên Viên Mị ôm mỹ nhân cũng nhiều thêm chút kiên nhẫn, bỗ thí cho nàng ta hai chữ, “Có chuyện?” Nếu không phải Thủy nhi nói sợ trong bụng của nàng ta có hải tử, hần mới sẽ không để cho nàng ta còn sống tới quấy rầy hần!

“Ta...” Liếc nhìn thị vệ chung quanh, Thủy Nguyệt Linh tò mò chờ đợi nhìn tới hần, “Ta có thể đi vào nói không?”

Thủy nhi nhíu nhíu mày, thấy thần sắc nàng có phần nghiêm túc, giống như thật sự có chuyện quan trọng phải nói, ngẩng đầu nhìn hướng Hiên Viên Mị, “Mị, nghe một chút nàng ta nói gì.”

Nghe vậy, Hiên Viên Mị xoay người đi tới Ngự Thiên điện, thấy người phía sau không có phản ứng, lạnh lùng phun ra hai chữ, “Đi vào...”

Thủy Nguyệt Linh vốn cho rằng hần không đồng ý, trong lòng đang thất vọng, giờ phút này nghe hai chữ như thế, trong lòng vui vẻ, trên mặt nhin không được mà lộ ra nụ cười. die nda nle equ ydo mn

Rõ ràng là thân thể giống nhau, nhưng lại bởi vì linh hồn khác nhau, nhìn qua hoàn toàn khác nhau, Thủy Nguyệt Linh làm cho người ta có cảm giác chính là khiếp nhục, thậm chí có chút âm trầm không rõ ràng, mặc dù che giấu như thế nào, vẫn như cũ sẽ trong lúc lơ đãng tiết lộ ra ngoài, ngay cả nốt ruồi son hình giọt nước trên trán kia dường như cũng bị nhuộm đen đi một chút, chẳng phải đồ tươi.

Hiên Viên Mị trực tiếp ngồi xuống trên ghế, kéo Thủy nhi đến trên đùi hần, nhìn về phía nữ nhân có phần khấn trương trước mặt.

Thủy Nguyệt Linh nhéo ngón tay, hít một hơi thật sâu, lấy dũng khí nói, “Ta có thể nói cho người biết nhược điểm của Diệp quốc, nhưng người phải lập

ta làm hậu!”

Thủy nhi lười biếng vui trong ngực Hiên Viên Mị... Nheo mắt nhìn nữ nhân trước mắt, trong mắt tỏ vẻ nguy hiểm, khẽ nhếch khóe miệng mang theo châm chọc lạnh như băng.

Thủy Nguyệt Linh vốn không thể phân tích ra nhược điểm của Diệp quốc, nếu nàng ta thật sự có năng lực như vậy, tin tưởng Thủy Hằng cũng sẽ không lãng phí nhân tài như thế, nàng ta biết nhược điểm của Diệp quốc, cũng chỉ do ban đầu Thủy nhi để Độc Cô Hàn góp nhặt tư liệu của Diệp quốc sau đó phân tích ra được, trừ Diệp quốc, tự nhiên còn có Huyền quốc, sau khi phân tích nàng ta cho ra kết luận chính là Diệp quốc không bằng Huyền quốc.

Thủy nhi lắc đầu mà thờ dài, thật là ngốc đến không thể có thuốc chữa, nàng ta đều rất rõ ràng những chuyện nàng đã trải qua, chẳng lẽ còn không biết Hiên Viên Mị là hạng người gì sao? Diệp quốc có nhược điểm gì, nam nhân này lại không biết? Hắn cũng chỉ không có lòng nhất thống thiên hạ mà thôi!

Thủy nhi ngửa đầu nhìn Hiên Viên Mị khẽ cười nói, “Mị, nếu không chàng đáp ứng là được? Người ta đối với chàng thật tốt hết lời để nói, không chỉ bán tướng công, ngay cả quốc gia của mình cũng bán, có thể thấy được người ta thật sự rất yêu chàng!”

Thủy Nguyệt Linh thấy Hiên Viên Mị vẫn không nói, trong lòng càng thêm khẩn trương, ngón tay bị nàng xoắn đến hơi trắng bệch.

Qua thật lâu, vẫn chưa thấy Hiên Viên Mị có phản ứng, Thủy Nguyệt Linh thử dò xét gọi, “Bệ hạ...” Bởi vì khẩn trương mà giọng nói có chút run rẩy.

Hiên Viên Mị chỉ bắt đầu nhìn người trong ngực, trong mắt lại rõ ràng mang theo cung chiều, Thủy nhi cười vui vẻ hơn, đưa tay ôm cổ của hắn, hôn lên môi hắn, đẩy mắt xẹt qua một tia dịu dàng.

Hiên Viên Mị chuyển sang Thủy Nguyệt Linh, lạnh lùng nói, “Nói xong rồi hả? Nói xong có thể lăn!”

“Bệ hạ...” Thủy Nguyệt Linh hơi giật mình nhìn hắn, dường như không nghĩ tới chuyện dễ dàng như vậy, hắn lại dứt khoát cự tuyệt như thế.

“Cút!” Kiên nhẫn của Hiên Viên Mị đã sớm sạch sẽ, nếu như không phải bởi vì Thủy nhi, hắn căn bản mặc kệ nàng ta, hiện giờ chuyện hắn muốn làm nhất chính là một chưởng đánh chết nàng ta!

Cảm thấy sát ý trên người Hiên Viên Mị, Thủy Nguyệt Linh run lên, là chẳng chực khóc nhìn hắn một cái, cẩn thận mỗi bước đi mà đi ra ngoài.

Hiên Viên Mị cúi đầu lại thấy Thủy nhi cau mày đang suy tư cái gì, hôn lên môi nàng, dịu dàng hỏi, “Thế nào?”

“Mị, giúp ta!”

“Hử?”

Thủy nhi cau mày nói, “Lúc này ta mới ý thức được Thủy Nguyệt Linh biết quá nhiều chuyện! Nàng ta rất rõ ràng thế lực của ta, như vậy quá nguy hiểm, nàng ta có thể bán Thượng Quan Lăng, chàng cho rằng nàng ta sẽ không bán ta sao?” Thủy Nguyệt Linh sợ rằng còn rất hận nàng! Nàng như bây giờ cũng không có biện pháp làm cái gì, chỉ có thể gửi một bức thư cho Độc Cô Hàn, để cho hắn đòi thế lực đi.

Nói xong chân mày lại nhíu chặt hơn, cho tới nay, Hiên Viên Mị chưa từng đề phòng nàng chuyện gì, mà hễ là chuyện nàng biết, Thủy Nguyệt Linh cũng rõ ràng.

Hiên Viên Mị biết nàng lo lắng điều gì, vuốt ve chân mày nhíu chặt của nàng, an ủi, “Yên tâm, bằng vào nàng ta còn không làm gì được ta!”

Thủy nhi bĩu môi, nàng dĩ nhiên biết Thủy Nguyệt Linh không có khả năng đó, nhưng mà ai biết nữ nhân kia có thể nói lung tung khắp nơi không, đến lúc đó làm cho mọi người đều biết, thì phiền toái.

“Đúng rồi, nàng ta biết chàng không phải là người tại sao không sợ hãi?” Từ tiếp nhận trí nhớ của nàng ta đến xem, Thủy Nguyệt Linh đúng là con chuột nhát gan.

Hiên Viên Mị một phát ôm lấy nàng đi vào phía trong điện, vừa nói, “Nàng ta không biết! Ngoại trừ người ta cho phép ra, những người khác chắc là sẽ không biết thân phận của ta, mặc dù biết rõ rồi, cũng sẽ rất nhanh quên.”

Ách... Thật thần kỳ!

Hiên Viên Mị đặt nàng ở trên giường, thân hình cao lớn đè lên, Thủy nhi phục hồi tinh thần lại, đẩy hắn một cái, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ, “Mị...”

“Ta muốn hôn nàng!” Dứt lời đã chặn miệng của nàng, đôi tay kia cũng không đành lòng vào nàng trong quần áo sờ soạng.

Thủy nhi thờ dài một tiếng trong lòng, bọn họ giống như trở lại mấy ngày sau khi rời khỏi Diệp quốc, khác biệt chính là, bây giờ nhìn hắn nhìn đến khổ sở, nàng sẽ đau lòng, cho nên mỗi lần cũng sẽ mềm lòng giúp hắn, cũng trực tiếp đưa đến Hiên Viên Mị ngày một nghiêm trọng.

Gầm nhẹ một tiếng, phóng thích trong tay nàng, Hiên Viên Mị đưa tay ôm chặt nàng, khẽ cắn vành tai của nàng, “Thủy nhi... Thủy nhi...” Chỉ một mực khẽ gọi tên của nàng... Nhưng mà tự nhiên để lộ ra tình yêu, lại càng làm cho người ta cảm động, làm cho người ta cam tâm tình nguyện trầm luân.

Năng lực xử lý công việc của Ảnh thật sự hết lời để nói, rất nhanh đã đã điều tra xong thân phận của cung nữ kia, cung nữ kia không phải người của Huyền quốc, mà là người của Tề Tinh quốc nước phụ thuộc Huyền quốc, quốc chủ Tề Tinh quốc này bị Hiền Viên Mị áp chế lâu dài, sinh lòng không cam lòng, lại tính toán lật đổ Huyền quốc, cung nữ kia chính là đưa tới quyền rũ Hiền Viên Mị, lão hoàng đế kia muốn dùng mỹ nhân kế xếp một tai mắt ở bên cạnh Hiền Viên Mị, nhưng cố tình Hiền Viên Mị không trúng mỹ nhân kế này, hơn nữa cũng coi như hấn đen đuôi, cố tình khiến Thủy nhi nghe được.

Mặc dù Hiền Viên Mị hiểu biết rõ có người muốn phản hấn, cũng không có bao nhiêu phản ứng, chỉ nhàn nhạt ra lệnh, lại quyết định số mạng của Tề Tinh quốc.

Ngự Hoa viên, Thủy nhi miễn cưỡng nằm ở trên giường êm, nhàm chán nghịch cánh tay bên hông, vừa mới bắt đầu, Ngự Hoa viên này còn cảm thấy có mấy phần đáng xem, nhưng nhìn đã lâu lại cảm thấy nhàm chán, muốn hồng nghìn tía này, sáng rõ hoa mắt người.

Hiền Viên Mị thì thình thoảng cắn một cái trên cần cổ nàng, nhìn trên cần cổ nàng lưu lại dấu vết của hấn, dường như cảm thấy đặc biệt có cảm giác thành tựu.

“Bệ hạ...” Nghe âm thanh như thế, đừng nói Hiền Viên Mị không nhận được... Ngay cả Thủy nhi cũng không nhận được nhủu mà không vui nhìn nàng ta.

Nữ nhân này còn vọng tưởng lấy được Mị sao? Nếu không phải lo lắng lỡ như tổn thương đến cục cung của nàng và Mị, nàng ta cho rằng bây giờ nàng ta còn có thể ăn ngon uống tốt sống ở trong hoàng cung sao?

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Tan nát cõi lòng

Editor: Puck - Diễn đàn

Hiền Viên Mị lười biếng gác đầu nằm trên giường êm, đáng vẻ kia đích xác vô cùng hấp dẫn người, chỉ có điều sắc mặt kia như thế nào cũng coi như không phải đẹp mắt, Thủy nhi đưa tay sờ mặt của hấn bày tỏ an ủi, mới để cho sắc mặt hấn hơi dễ nhìn một chút.

Thủy Nguyệt Linh nhìn sắc mặt hấn hòa hoãn, trong mắt vui mừng, dịu dàng kêu, “Bệ hạ...”

Hiền Viên Mị lại lần nữa tối mặt, nhìn hấn không ngừng biến sắc mặt, Thủy nhi nằm ở trên người hấn cười to lên, Hiền Viên Mị bất đắc dĩ vỗ một cái lên mũi nàng, mắt lạnh nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh, nữ nhân này thật sự làm cho người ta chán ngán!

“Mị, đừng tức giận nữa, để cho nàng ta sống lâu một tháng, nếu như không có cục cung sẽ tùy tiện cho chàng hành hạ có được không?” Nàng thật lòng hi vọng không có, nếu quả thật có, đến lúc đó rốt cuộc người nào coi như là mẫu thân của hài tử? Cảm giác kia thật sự rất kỳ quái.

Hiền Viên Mị nhìn về phía nàng, ý tứ trong mắt rất rõ ràng, cho chút bồi thường!

Đáy mắt Thủy nhi xẹt qua một nụ cười, môi đỏ mọng dán lên môi mỏng kêu gọi của hấn, cái lưỡi linh hoạt thăm dò vào trong miệng hấn, lúc nhẹ lúc nặng liếm mát.

Bên này hai người thân mật không tách rời, bên kia lại thấy Thủy Nguyệt Linh liếc nhìn chung quanh, sau khi xác định không có ai, lại bắt đầu cời quần áo.

Thủy nhi im lặng nhìn nàng ta, nữ nhân này thật là, nên nói nàng ta như thế nào đây? Có ý xấu, nhưng lại không có đầu óc, thật không biết là nên vui hay thương hại!

Hiền Viên Mị có chút bất mãn với nàng không tập trung, khẽ buông nàng ra, cất giọng nói, “Ảnh, nhốt vào địa lao!” Tránh cho lúc ẩn lúc hiện trước mắt làm chướng mắt hấn, dù sao chỉ cần nàng ta còn sống là được.

“Bệ hạ...” Thủy Nguyệt Linh quần áo xốc xếch bị Ảnh mang xuống, giọng nói kia có bao nhiêu thâm thúy thì có bấy nhiêu thâm thúy, có bao nhiêu buồn bã thì có bấy nhiêu buồn bã.

Thủy nhi trợn mắt một cái, vì sao vừa khéo đến nơi này nàng lại xuyên đến trên người nữ nhân này chứ?

Đêm nay, bầu trời mây đen giăng đầy, gió lớn mưa to cuốn tới, nhưng vàng trăng tròn trên bầu trời kia không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn treo thật cao trên bầu trời, thật giống như những mây đen kia như thế nào cũng không che được ánh sáng của nó.

Hiền Viên Mị ôm Thủy nhi nằm trên long sàng, đột nhiên nhủu mà lại, “Thủy nhi...”

Thủy nhi nhẹ nhàng ôm hông của hắn, ngược mắt hỏi, “Sao vậy?”

Hiên Viên Mị do dự nói, “Một lát ta nhưng có thể sẽ mất khống chế, nàng không thể đẩy ta ra biết không?”

Thủy nhi biết đã đến lúc, nghiêm túc gập đầu một cái.

Hiên Viên Mị khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, chân mày nhíu chặt thủy chung không buông ra, cắn nát đầu ngón tay, đưa ngón tay tới bên môi Thủy nhi, Thủy nhi hiểu ý ngậm mút vào, nuốt máu tươi trong miệng xuống.

Hiên Viên Mị dịu dàng hôn đôi môi của nàng, bàn tay linh hoạt kéo thắt lưng của nàng, dịu dàng vuốt ve, trong động tác dịu dàng quá đáng kia mang theo đau lòng.

Thủy nhi dần dần động tình, hai gò má ửng đỏ, sóng mắt mê ly, hô hấp của Hiên Viên Mị cũng càng ngày càng dồn dập, nhưng động tác lại đột nhiên dừng lại, Thủy nhi ngược mắt nhìn về phía hắn, lại thấy ánh mắt hắn có chút trống rỗng, giống như nhìn nàng, lại giống như cái gì cũng không nhìn.

Thủy nhi nhíu nhíu mày, Hiên Viên Mị lại nhanh chóng cởi quần áo trên người hai người xuống, dục vọng cực lớn chợt tiến công vào thân thể của nàng, Thủy nhi rên lên một tiếng, đau đớn chưa qua, tiếp theo mà đến là một trận lại một trận chạy nước rút mãnh liệt.

“Ừm...” Thủy nhi ôm hắn thật chặt, sắc mặt tái nhợt, tất cả trong đáy mắt lại đều là lo lắng, nàng giống như quên hỏi hắn, hắn sẽ như thế nào?

Cánh tay càng thêm ôm chặt một chút, có chút khó khăn mở miệng, “Mị, không thể có chuyện, biết không?”

Hiên Viên Mị lại hoàn toàn không có phản ứng, điên cuồng đâm chọc vào trên người nàng, hoàn toàn không nhìn thấy sắc mặt tái nhợt và chân mày nhíu chặt của nàng.

Mà ngoài cửa sổ kia màu sắc trắng tròn sáng ngời dần dần biến hóa, từng chút từng chút một từ từ nhuộm vào màu đỏ.

Thủy nhi nhìn sắc mặt dần dần tái nhợt của hắn, trong lòng căng thẳng, “Hiên Viên Mị, nếu chàng dám có chuyện gì, ta liền không nhớ chàng nữa, chàng có nghe thấy không?” Đường như quên mất thân thể đau đớn, chỉ còn lại tràn đầy lo âu và tự trách, nàng muốn thân thể gì chứ? Cứ như vậy cũng rất tốt!

Nàng không biết, nếu như nàng vẫn không có thân thể, linh hồn sẽ thay đổi đến càng ngày càng yếu, cho đến hoàn toàn tiêu tán.

Hiên Viên Mị máy móc đưa eo éch, mạnh mẽ đụng chạm lấy người phía dưới, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, đôi tròng mắt kia lại càng ngày càng đỏ, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ nhỏ ra máu, khóe mắt Thủy nhi chảy xuống một giọt nước mắt, trong giọng nói mang theo một tia ghen ngào, “Ngủ ngoan...” Mỗi lần đều vì nàng mà bỏ ra nhiều như vậy, có biết nàng rất đau lòng không?

Vàng trắng tròn kia dần dần đã bị nhuộm đỏ hơn phân nửa, Thủy nhi cảm thấy choáng váng một trận, cố gắng mở to mắt, nhìn khuôn mặt tái nhợt đến trong suốt của Hiên Viên Mị, cánh tay ôm hắn càng chặt hơn, ý thức cũng không chịu khống chế từng chút từng chút một rời xa.

Cho đến khi vàng trắng tròn kia hoàn toàn bị nhuộm đỏ, đột nhiên sắc đỏ cực mạnh, sau đó lại trong nháy mắt khôi phục đáng vẻ vốn có, dần dần bị mây đen thổi qua che kín.

Hiên Viên Mị đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn dáng người phía dưới bị hắn chơi đùa có chút thâm thắm, chớp mũi truyền tới mùi máu tươi, để cho hắn đau lòng một trận, “Thủy nhi...” Thương tiếc hôn môi của nàng một cái, lại đột nhiên “Phụt...” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt càng thêm trong suốt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Cho đến xác định thân thể Thủy nhi đã hoàn toàn tốt, mới ôm ái ôm lấy nàng đi tới suối Địa Tâm.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hai ngày nay Hiên Viên Mị vẫn coi chừng Thủy nhi, một bước cũng không rời đi, chỉ cần đợi thêm một ngày, Thủy nhi có thể đã tỉnh.

“Vương...”

Hiên Viên Mị ôm ái vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Thủy nhi, nghe được giọng của Diệp Tử Phong, dừng một chút.

“Mị à, ngài thật đúng là chỉ thích mỹ nhân không tiếc giang sơn!” Giọng nói trêu chọc cả lơ phất phơ của Vụ Diệc theo sát...

Hiên Viên Mị nhíu nhíu mày, hôn lên trên mặt Thủy nhi, mới đi ra phía ngoài điện, nếu chỉ có Vụ Diệc chạy tới còn có thể do hắn nhầm chán, nhưng Tử Phong mỗi lần không có đại sự chắc chắn sẽ không đến tìm hắn.

Thế nhưng khi hai người nhìn thấy Hiên Viên Mị lại quên chính sự, trong mắt Vụ Diệc lại mang theo một tia tức giận, “Lại bởi vì nữ nhân kia?”

Hiên Viên Mị nhíu nhíu mày, ánh mắt nhìn hắn rất không vui, Vụ Diệc cười lạnh một tiếng, “Mị, bây giờ ngươi còn đánh được ta sao?”

Hiện giờ mặc dù hắn ra tay, cũng không còn năng lực kia dạy dỗ hắn!

“Lần trước quý xuống cút tay, lần này phá hủy một nửa công lực, lần sau người còn định làm cái gì? Nữ nhân kia rốt cuộc hạ cổ độc gì với người?” Hắc đã từng rất muốn xem nữ nhân mà Mị yêu có đáng về gì, nhưng hắc tại không nghĩ tới Mị sẽ trở nên điên cuồng như vậy.

Vưu Diệc vốn rất coi trọng Thủy nhi, nhưng mà hiện giờ trong lòng lại có phê bình kín đáo. dieendaaneequydomn

Hiên Viên Mị là nửa người nửa yêu, cho nên không giống bọn họ, thậm chí không quá giống nửa yêu bình thường, lại không ai biết do nguyên nhân gì, tối hôm qua không chỉ có Nhân giới, ngay cả Yêu giới cũng xuất hiện hiện tượng lạ, nhớ tới biến cố khác lạ Hiên Viên Mị đã từng nói, công lực đột nhiên tăng gấp bội, chuyện tốt như vậy bọn họ đương nhiên muốn tới chúc mừng, hơn nữa bọn họ cũng đúng lúc có chính sự muốn tìm hắc, nhưng lại không nghĩ tới công lực tăng gấp bội lại biến thành giảm phân nửa!

Hiên Viên Mị biết Vưu Diệc quan tâm hắc, nhưng hắc không cách nào dễ dàng tha thứ cho người chỉ trích Thủy nhi, giọng nói có phần lạnh như băng, “Nói việc chính!”

Vưu Diệc bị tức giận của hắc chọc cười, giận dỗi ngồi xuống bên cạnh, “Được được được! Ta mặc kệ!”

Diệp Từ Phong nhú nhú mày, trong lòng thở dài một tiếng, mở miệng nói, “Xà tộc gần đây có chút hành động kỳ quái, chúng ta cũng không cách nào suy đoán mục đích của bọn họ.”

Diệp Từ Phong nói xong, lại thấy Hiên Viên Mị đột nhiên kích động đứng lên, xoay người liền đi tới thiên điện.

Mà ở bên trong thiên điện, chỉ nghe một tiếng trêu chọc, “Chậc, đáng về kia vẫn còn coi như mỹ nhân! Đáng tiếc...”

Thủy nhi vốn là nên ngủ ba ngày mới có thể tỉnh, nhưng giờ phút này ngực đau nhức lại làm cho nàng tỉnh táo lại, cổ hết sức mờ mắt ra, trước mắt hoàn toàn mờ hồ, cái gì đều không thể nhìn thấy rõ.

Trước ngực Hiên Viên Mị đau nhức kịch liệt một trận, không ngừng cầu nguyện, ngàn vạn lần không được có chuyện, hắc không nên để nàng một mình, hiện giờ công lực của hắc chưa đủ, lực lượng kết giới cũng đi theo yếu bớt, đã không phải không ai có thể phá, hắc lại làm ra chuyện ngu xuẩn như thế!

Hiên Viên Mị cảm giác qua thật lâu, nhưng mà cũng chỉ trong thời gian nháy mắt, Thủy nhi vẫn nằm ở trên giường bằng ngọc trắng, nhưng máu tươi nơi khoe miệng nàng lại đau nhói mắt của hắc, ôm ái ôm nàng vào trong ngực, trong giọng nói mang theo run rẩy, “Thủy nhi...” Trong lòng không ngừng an ủi mình, không có việc gì, trong suốt Địa Tâm không có việc gì... Nhưng tại sao trong lòng hắc lại sợ như vậy?

Thủy nhi vẫn cái gì cũng không thấy rõ, ngay cả mờ mắt cũng rất khó khăn, môi run run, nhưng không phát ra được âm thanh.

Hiên Viên Mị lại biết nàng kêu chính là tên hắc, “Thủy nhi, thật xin lỗi...” Là hắc quá mức tự phụ, mới có thể làm hại nàng bị thương.

Diệp Từ Phong nhìn thấy tình cảnh như vậy sững sốt một chút, sau đó trầm mặc đặt tay lên cổ tay Thủy nhi. die~nd a4nle^q u21ydo^h

Vưu Diệc cau mày nhìn, mặc dù dung mạo không giống nhau, nhưng hắc xác định đây là nữ nhân kia, chỉ có nàng mới có thể làm cho Mị mất khống chế, trở nên không phải Đế Tôn Yêu Vương lạnh lùng tàn nhẫn điên cuồng.

Tay Diệp Từ Phong run lên, thu lại, lại không biết nên mở miệng như thế nào, “Vương...”

Hiên Viên Mị thấy Thủy nhi lẳng lặng nhắm nghiền hai mắt, trong lòng đột nhiên bình tĩnh lại, nhẹ nhàng nắm tay của nàng, mở miệng nói, “Nói thẳng!”

Vưu Diệc cau mày nhìn về phía Hiên Viên Mị, quá mức bình tĩnh cũng không phải chuyện tốt!

Diệp Từ Phong liếc nhìn khuôn mặt tái nhợt của Thủy nhi, cau mày nói: “Trái tim vỡ nát toàn bộ!”

Tay Hiên Viên Mị không thể kiềm chế run rẩy, giọng nói lại hết sức bình tĩnh, “Phương pháp!” Hắc nhất định sẽ cứu nàng về, bằng không, hãy cùng chết theo nàng!

Diệp Từ Phong do dự nói, “Dời tim! Hơn nữa phải...”

Không đợi hắc nói xong, Vưu Diệc liền kích động cắt đứt hắc, “Diệp Từ Phong, người nói những gì đó?” Mặc dù hắc cũng không tinh thông y thuật, nhưng mà hắc còn từng nghe nói một chút về cấm chú của yêu tộc, mà hắc cũng biết đặc thù của Hiên Viên Mị, muốn dời tim, cũng chỉ có thể dùng tim của Hiên Viên Mị.

Hiên Viên Mị khẽ vuốt ve gò má của Thủy nhi, nhìn Vưu Diệc một cái, ra lệnh, “Thiết lập kết giới!” Hắc không muốn ra lại xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hôm nay hắc đã không có khả năng để tự phụ.

Vưu Diệc có chút mất khống chế, “Hiên Viên Mị, ngài điên rồi phải hay không?” Mặc dù biết đặc thù của Hiên Viên Mị, nhưng khởi động cấm chú vốn chuyện vô cùng nguy hiểm, hơn nữa bây giờ công lực của Hiên Viên Mị không lớn bằng lúc trước, có khả năng rất lớn sẽ bù cả bản thân vào.

Thấy Hiên Viên Mị vốn không để ý tới hắc, Vưu Diệc nhìn về phía Diệp Từ Phong, hi vọng hắc ta có thể giúp một tay khuyên nhủ, nhưng Diệp Từ Phong nhưng chỉ là nhìn hắc một cái, ý tứ trong mắt rất rõ ràng, người cũng không phải không biết tính khí của Vương!

Vưu Diệc cảm giác mình sắp bị hai người này tức chết, tức giận hét lớn một tiếng, “Mặc kệ các người!” Gào xong, lại nhụt chí liền thủ với Diệp Từ

Phong bày kết giới.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Mang đi

Editor: Puck - Diễn đàn

“Ừm.” Lòng mi run rẩy, Thủy nhi cố hết sức mờ cặp mắt ra, nhất thời có chút không thích ứng được tia ánh sáng mãnh liệt, nhắm lại mắt, mới lần nữa mở ra.

Thân thể có chút vô lực, vẫn còn không đến nỗi ảnh hưởng tới hành động, từ từ ngồi dậy, đưa tay sờ cánh tay, nàng bây giờ đã không phải là hồn phách, lại sờ sờ ngực, nơi đó không có chuyện gì, nàng lại cảm giác có cái gì không giống, nàng xác định chuyện lúc trước không phải nằm mơ!

Nàng không chết! Quay đầu nhìn một chút, không có nhìn thấy Hiên Viên Mị, không nhìn được nhũ nhũ mảy, hơi thở của hắn ở trên giường rất nhạt, dường như sắp hoàn toàn tiêu tán, trong lòng chợt vọt lên một nỗi bất an, đang định xuống giường, lại nghe thấy một tiếng bước chân truyền đến.

Ngước mắt nhìn lại, liền thấy Diệp Tử Phong đi vào, “Tình rồi!” Diệp Tử Phong ngồi xuống bên giường, đặt tay lên cổ tay của nàng, một lát sau thu tay lại, nói, “Không sao!”

“Hừ! Nàng ta dĩ nhiên không sao, có chuyện chính là Mị có được không?” Vu Diệc cũng đi theo vào, tất cả trên mặt đều là khó chịu!

Thủy nhi căng thẳng trong lòng, “Hắn đang ở đâu?”

Diệp Tử Phong quay đầu nhìn Vu Diệc một cái, trong mắt mang theo cảnh cáo, sau đó quay đầu lại dịu dàng mà cười nói, “Vương chi bị chút tổn thương, trở về Yêu tộc tu dưỡng, sẽ trở lại rất nhanh đấy!”

Đôi tay Thủy nhi căng thẳng, lại không hỏi nhiều nữa, nếu như hắn không muốn để cho nàng biết... Nàng là cái gì cũng hỏi không ra.

Vu Diệc lại bị dáng vẻ thờ ơ của nàng chọc giận, “Tử Phong, người đi ra ngoài trước đi!”

Diệp Tử Phong cau mày, “Người định làm cái gì?” Hắn không phải không hiểu Vu Diệc không cam lòng, Vương đã từng có thể nói không chê vào đâu được, mặc dù Vu Diệc luôn có dáng vẻ cà lơ phớt phơ, nhưng trong lòng hắn rất sùng bái Vương, nhưng hiện giờ Vương vì một một nữ nhân, tổn thương tới bản thân như vậy, thật sự khiến cho người ta quá không thể tiếp nhận, nhưng là nếu đó là lựa chọn của Vương, bọn họ nên tôn trọng.

“Yên tâm! Ta sẽ không giết nàng ta đâu!” Hắn cũng rất rõ ràng địa vị của nữ nhân này ở trong lòng Mị, nhưng mà có vài lời nói hắn thật sự không nói không vui.

Trong lòng Diệp Tử Phong biết hắn làm việc vẫn có phân tặc... Cau mày nhìn hắn một cái, xoay người đi ra ngoài.

Thủy nhi nghiêng dựa vào trên giường, thân thể còn có chút vô lực, nhìn hắn một cái, nhàn nhạt hỏi, “Người định nói gì?”

Vu Diệc hít một hơi thật sâu, nói, “Ta chỉ định nói cho người biết, lần này giúp người lấy thân thể này, Mị phá hủy một nửa công lực, lại vì cứu người, ngay cả trái tim tất cả đều cho người, Vương vì người bỏ ra nhiều như vậy, ta chỉ hi vọng người đừng cô phụ Vương, nếu không ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!” die nda nle equ ydo mn

“Hắn như thế nào?” Vẫn là nhàn nhạt giọng nói, nghe không ra chút tâm tình nào.

Vu Diệc hừ lạnh một tiếng, “Không chết được!” Lườm nàng một cái, phất tay áo rời đi.

Thủy nhi đưa tay khẽ vuốt ve tim, tim của hắn sao?

Diệp Tử Phong vào phòng nhìn nàng, thờ dài một tiếng, an ủi, “Người cũng không cần quá lo lắng, Vương chỉ trong lúc nhất thời hao tổn quá mức, tu dưỡng một đoạn thời gian sẽ tốt, thật ra thì như vậy cũng không có gì không tốt, Vương có chút đặc biệt, không có trái tim cũng sẽ không có gì đáng ngại, mà người có trái tim bất tử này, liền có thể không già không chết, tin tưởng Vương cũng hi vọng người có thể vẫn cùng với Vương!”

Thủy nhi vẫn như cũ không có biểu cảm gì, chỉ nhẹ giọng hỏi, “Rất nghiêm trọng sao?”

Diệp Tử Phong khựng lại, không biết nên trả lời như thế nào, Thủy nhi trái lại tự nói, “Nếu như không phải là rất nghiêm trọng, tại sao hắn lại tránh né ta?”

Diệp Tử Phong chỉ nói, “Người nên nghỉ ngơi cho tốt!”

Ngự hoa viên, Thủy nhi nhắm mắt nằm ở trên giường êm, mặc cho suy nghĩ bay bổng, cuối cùng lại phát hiện trong óc vẫn phiêu đảng, là bóng dáng của Hiên Viên Mị, đã mười ngày, thật sự... Rất nhớ hân!

“Người là ai?” Giọng nói hơi nghi ngờ truyền đến, Thủy nhi mở mắt ra liền nhìn thấy Đoàn Mộc Hiên đứng ở bên ngoài đình, mặt mũi có chút tiều tụy.

Nếu là trước đây nhìn thấy có nữ tử trong Ngự hoa viên, hân tuyệt đối sẽ không mở miệng hỏi thăm, nhưng là hiện giờ ai cũng biết, trong hậu cung trừ vị Lăng Vương phi kia, liền không có phi tần khác rồi, mà Công chúa cũng đều xuất giá hết, hôm nay đột nhiên xuất hiện một nữ tử xa lạ xác thực có phần khiến người ta hoài nghi.

Đoàn Mộc Hiên cười Khuynh phi, nhưng lại vẫn như cũ không cách nào quên Thủy nhi, hiện giờ nghe nói nàng mất đi sủng ái của bệ hạ bị nhốt vào địa lao, trong lòng tất nhiên lo lắng, hơn nữa Hiên Viên Mị không có ở đây, đại sự trong triều không sai biệt lắm cũng rơi xuống trên đầu hân, cho nên mới phải trở nên tiều tụy như thế.

Thủy nhi khẽ nhếch môi, nhưng trong mắt nhưng không có nụ cười, “Thừa tướng đại nhân.”

Đoàn Mộc Hiên cau mày nhìn nàng, cứ có cảm giác nàng có chút quen thuộc, nhất thời lại nghĩ không ra đã từng gặp ở đâu, nhìn nốt ruồi son trên trán nàng, nhíu mắt lại, rồi lại rất nhanh hủy bỏ suy đoán to gan trong lòng.

Dung mạo bây giờ của Thủy nhi giống như trước khi xuyên qua, trừ nốt ruồi son trên trán kia ra, không hề có chỗ tương tự với Thủy Nguyệt Linh, dưới cái nhìn của Đoàn Mộc Hiên, suy đoán như vậy xác thực quá mức lớn mật.

“Thủy nhi...”

Thân thể Thủy nhi cứng đờ, quay đầu nhìn thấy sắc mặt hơi tẻ của Hiên Viên Mị, khóe miệng lại không nhịn được nhếch lên.

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, bước nhanh đi tới, khom lưng ôm nàng lên xoay người rời đi, hoàn toàn không để ý tới Thừa tướng đại nhân vẫn tận tâm tận lực bán mạng cho hân.

Thật lâu sau Đoàn Mộc Hiên mới phục hồi tinh thần lại, nàng thật sự là, làm sao có thể?

Thủy nhi mặc cho hân ôm, cố gắng tựa đầu dính vào bộ ngực hân, cũng không nghe được tiếng tim đập trầm ổn kia.

“Thủy nhi...” Hiên Viên Mị đặt nàng ở trên giường, nhìn nàng.

Thủy nhi khẽ cười nói, “Vết thương đều tốt rồi hả?” Nàng biết cái hân muốn không phải là cảm kích của nàng.

“Ừ.” Đáp nhẹ một tiếng, môi mỏng mang theo một tia vội vàng tìm được môi của nàng, trần trọc mút vào, Thủy nhi khe khẽ đẩy hân ra, cau mày hỏi, “Công lực đâu?”

Hiên Viên Mị kéo quần áo của nàng, thở hổn hển nói, “Thủy nhi, ta rất nhớ nàng!”

Hỏi một đằng đáp một nẻo! Thủy nhi trợn trừng mắt, liếc nhìn một con hồ ly hóa thân làm sói, cũng không định ngăn cản, nàng cũng nhớ hân, rất nhớ rất nhớ! d1en d4nl 3q21y d0n

Cơ thể giao hòa, thân mật không chia lìa, kết hợp chặt chẽ, điên cuồng va chạm, liều chết triền miên, tiếng thở dốc nồng đậm phiêu tán trong từng góc ở tăm điện.

“Thủy nhi...”

Thủy nhi thở khẽ ngược mắt nhìn về phía hân, Hiên Viên Mị ôm thật chặt thân thể đồ mỡ hôi dầm dề của nàng vào trong ngực, giống như tuyên thệ nói, “Ta sẽ vĩnh viễn quấn lấy nàng, nàng vĩnh viễn cũng đừng mong thoát khỏi ta!” Chết cũng không được!

Thủy nhi khẽ cười một tiếng, rúc vào trong ngực hân, nhẹ giọng nói “Được!”

“Thủy nhi...” Trong giọng nói mang theo một tia lửa nóng, đôi bàn tay kia càng thêm không thành thật chạy trên người nàng

Cảm thấy thứ trong cơ thể trong nháy mắt căng to, Thủy nhi vội vàng đưa tay chống đỡ hân, “Chờ một chút, nói lại rõ ràng cho ta!”

Hiên Viên Mị không để ý tới lời của nàng, càng thêm ra sức khơi lên nhiều ngọn lửa ở trên người nàng, nhưng là Thủy nhi lần này là liều chết không để cho hân được như ý, “Nói mau!”

“Haizz...” Hiên Viên Mị thở dài một tiếng, cả người đè ở trên người nàng, mặt buồn bã nhìn nàng.

Thủy nhi bĩu môi nói, “Nặng chết đi...”

Trong mắt Hiên Viên Mị lộ ra một nụ cười, thoáng lệch đi trọng tâm, đưa tay nắm được cằm của nàng, đáng vẻ muốn tính sổ, “Thủy nhi, ta trở lại đã nhìn thấy nàng và nam nhân khác thân mật như vậy, nàng nói bút toán này nên làm như thế nào hả?”

Thủy nhi nhú mày, vô tội nói, “Không phải mới vừa đã tỉnh rồi sao?” Hơn nữa nàng thân mật với nam nhân khác khi nào? Nhưng mà nàng lười phải tranh luận vấn đề này với hắn, nhú nhú mày, có chút lo lắng hỏi, “Thật không sao?”

Hiên Viên Mị hôn trộm một cái, mới lên tiếng, “Yên tâm, thật sự không có chuyện gì, chỉ có điều thánh vật truyền xuống nhiều đời của Yêu tộc làm của riêng rồi!” Không ai biết thánh vật đó có tác dụng gì, nhưng lại hết đời này truyền xuống đời sau, nghe nói ban đầu đó là của Ma Đế gì đó, sau khi Ma Đế bị bắt liền bị Yêu tộc làm của riêng rồi, nhưng Yêu tộc cũng không ai biết sử dụng như thế nào, lần này hắn trở lại Yêu tộc, vốn là bởi vì Thánh Địa Yêu tộc có lợi cho hắn tu dưỡng, hơn nữa hắn lại không muốn Thủy nhi nhìn thấy đáng về yếu ớt của hắn mà tự trách, nhưng mà không ngờ thánh vật kia lại tan ra tiến vào trong cơ thể hắn, đền bù tổn thương và tổn hao công lực cho thân thể hắn, cho nên hắn có thể nhanh chóng trở lại như vậy.

“Thật?”

Hiên Viên Mị thở dài nói, “Thủy nhi, từ khi nào lời của ta khó tin như vậy?”

Thủy nhi đưa tay ôm lấy hắn, nhẹ giọng nói, “Mị, ta cho phép chàng vĩnh viễn quán lấy ta, nhưng chàng cũng vĩnh viễn không thể buông tay, nếu không ta nhất định sẽ không tha thứ cho chàng!” Nàng đã không thể không có hắn!

“Ừ.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hiên Viên Mị trở lại, nhiệm vụ của Vu Diệc và Diệp Tử Phong cũng coi như hoàn thành, Yêu tộc cũng không thể tách rời bọn họ, cho nên hai người vội vã trở về Yêu giới.

Hiên Viên Mị cũng không truy xét tới cùng là ai tổn thương Thủy nhi, bởi vì trong lòng hắn đã sớm có đối tượng xác định, mặc dù lúc ấy công lực của hắn yếu đi, nhưng kết giới kia cũng không phải là ai cũng xông vào được, ít nhất Nhân tộc còn không có người như vậy, mà Yêu tộc, ở Nhân giới cũng không nhiều, có năng lực kia, lại có động cơ, chỉ có một người, Ly Tâm!

Hắn cũng không phải người truy xét vị trí của Ly Tâm, mà nhàn nhã chờ chính nàng ta tìm tới cửa, bởi vì lần này hắn trở về, triệt triệt để để tiêu diệt sạch sẽ Xà tộc, vừa đúng hắn sớm nhìn không vừa mắt những thứ rắn kia! Hậu quả chọc giận hắn không chỉ như thế, hắn sẽ từng chút từng chút một để cho nàng ta hiểu, nàng ta đã làm chuyện ngu xuẩn nhường nào!

Trong giấc mộng cảm giác trên mặt hơi ngứa, Thủy nhi phát phát tay, nói lầm bầm, “Mị... Đừng làm rộn...” dinendian.loqid]on

Hiên Viên Mị cười cấn cấn nàng cái mũi nhỏ, nhẹ giọng hỏi, “Thủy nhi, muốn đi Diệp quốc không?”

Thủy nhi rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ, rúc vào trong ngực hắn, mơ mơ hồ hồ hỏi, “Đi làm gì?”

Hiên Viên Mị khẽ liếm vành tai của nàng, trong giọng nói mang theo một chút vị chua, “Đi gặp Thượng Quan Lăng.”

Thủy nhi cọ xát ở trong lòng hắn, tránh thoát lưỡi dài nóng ẩm của hắn, lại định ngủ thiếp đi, lời nói trong miệng vốn không trải qua suy nghĩ, “Ài?”

Hiên Viên Mị nhú mày, đột nhiên hỏi: “Ta là ai?”

“Ừm... Mị...”

Hiên Viên Mị nhếch miệng lên, một chút không thoải mái như vậy ở trong lòng thoáng chốc không thấy bóng dáng, trêu mến ôm người một lần nữa ngủ thiếp đi ở trong ngực, lẳng lặng nằm theo nàng, xem ra thật sự là bị hắn gây vô hung ác rồi, như vậy cũng không tính.

Tỉnh lại lần nữa, Thủy nhi hoàn toàn quên chuyện lúc trước, cho nên nhìn cung nhân vội vàng chuẩn bị hành trang xuất hành cho Hiên Viên Mị thì mặt nghi ngờ mà hỏi, “Mị, chàng định đi đâu?”

“Diệp quốc...”

“Đi Diệp quốc làm cái gì?” Trong lòng biết nhất định là có chuyện.

Thủy nhi nghiêm túc ngắt lại, giống như ở chung một chỗ với Hiên Viên Mị, nàng đều không quan tâm đại sự quốc gia, ngay cả Diêm La điện và Minh Thiên lâu nàng cũng rất ít hỏi tới, chỉ có Độc Cô Hàn cảm thấy có chuyện cần thiết mới có thể truyền tin cho nàng.

“Hai nước loạn vô.”

Lúc này Thủy nhi mới nhớ tới, là có chuyện này, hai đại cường quốc bởi vì ký kết hữu nghị hiệp nghị, cho nên bắt kẻ bên trong như thế nào, ngoài mặt đều là rất thân thiện, ba năm loạn vô một lần chính là vì xúc tiến quan hệ hai nước, tăng tiến hữu nghị hai nước.

“Thủy nhi muốn đi không?”

“Đương nhiên là muốn đi!”

Lời nói bật thốt lên đôi mắt một tiếng hừ lạnh, nhưng mà động tác ôm nàng vẫn dịu dàng như cũ, Hiên Viên Mị thích ăn dấm, nhưng sẽ không hề vì vậy

mà phát giận với nàng, giận lây sang nàng, bởi vì trong lòng hắn rất rõ ràng... Người nàng yêu là hắn!

Thủy nhi ngược mắt nhìn về phía hắn, nhướn mày hỏi: “Chẳng lẽ chàng định lưu ta lại?”

Hiên Viên Mị găm một cái trên môi nàng, nói như chuyện đương nhiên, “Ta ở đâu, nàng tự nhiên chính là ở đó!” Hắn vẫn luôn khó chịu vì, Thượng Quan Lăng muốn mời chính là hắn cùng Thủy Nguyệt Linh, Thủy Nguyệt Linh này không cần phải nói dĩ nhiên là chỉ Thủy nhi, xem ra nam nhân kia còn chưa hết hi vọng!

Cặp mắt hẹp dài híp lại, trong mắt lóe lên một tia sáng quỷ dị, Thủy nhi nâng mặt hắn, híp mắt quan sát, “Thành thật khai báo, lại đang tính toán gì?” Ban đầu nàng đã cảm thấy đáng về tính toán người của hắn rất giống hồ ly giáo hoạt, không nghĩ tới hắn thật sự là con hồ ly, hơn nữa bị hắn tính toán triệt để nhất chính là nàng!

Hiên Viên Mị nhéo cằm của nàng, môi mỏng khẽ nhếch, trong giọng nói mang theo một tia vui vẻ, “Thủy nhi, mang theo Thủy Nguyệt Linh như thế nào?” Nếu kẻ kia tưởng niệm Thủy Nguyệt Linh như vậy, hắn tự nhiên sẽ tốt bụng thành toàn cho hắn!

Thủy nhi bất đắc dĩ cười nói, “Tùy chàng!” Trong giọng nói không tự chủ mang theo một tia dung túng

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Tử lâu phong ba

Editor: Puck - Diễn đàn

Dù sao Hiên Viên Mị sống ở trong cung cũng không làm gì, cho nên liền dứt khoát tiến về phía Diệp quốc sớm một chút, trên đường còn có thể thuận đường du ngoạn một phen.

Bên ngoài Hoàng liễn, cung nữ thái giám đi theo cũng cách được thật xa, đó là Tiêu tổng quản cản dận, nhưng là mặc dù cách khá xa, vẫn có thể nghe tiếng rên rỉ đứt quãng đè nén trong Hoàng liễn truyền vào trong tai, các cung nữ đều đỏ mặt, bọn thái giám cũng lúng túng làm bộ như không nghe được.

Thật ra thì điều này cũng không có gì, hoàng đế luôn luôn tam cung lục viện, lúc xuất hành mang theo một đám nữ nhân quả thật là chuyện quá đổi bình thường, bệ hạ của bọn hắn coi như tốt, chỉ dẫn theo hai người.

Thủy nhi có chút cắn răng nghiền lợi nhìn về mặt tà ác của nam nhân, lại không nén được rên rỉ ra tiếng, nàng không phải chỉ đề nghị bọn họ chuẩn êm đi ra ngoài nhìn soái ca sao? Làm ơn! Nàng cũng chỉ là tùy tiện nói, cũng không phải thật sự muốn đi nhìn soái ca, chuẩn êm mới là trọng điểm có được không? Nàng chỉ không thích bị một đám người vây quanh như vậy, hoạt động giống như con kiến, kết quả một câu nói sai, lại khiến cho người nào đó đồ bình dấm chua, tuyên bố nhất định phải thỏa mãn nàng, sao nàng cảm thấy hắn tương đối thỏa mãn?

Khuôn mặt điên cuồng của Hiên Viên Mị nhìn nàng, cánh tay cố định vòng eo của nàng, càng thêm dùng sức va chạm, mập mờ cắn lỗ tai của nàng, giọng nói hấp dẫn mị hoặc, “Thủy nhi, thoải mái không?”

“Ừm... Chàng dừng lại cho ta... A... Nhẹ một chút...” Thủy nhi khóc không ra nước mắt, “Mị... Ta sai rồi...”

“Chỗ nào sai rồi?” Dứt lời, cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện, cúi đầu chặn môi nàng lại, càng thêm càn rỡ chiếm đoạt bốn phía.

Thủy nhi quần thật chặt ở trên người hắn, không có sức lực lại đi suy nghĩ gì khác, trong mắt khép hờ chỉ còn lại mặt của hắn, theo bản năng nghênh hóp hắn điên cuồng đụng chạm.

Thủy nhi khẽ tựa đầu vào trên vai hắn, mắt khép hờ, đáng vẻ lười biếng kia giống như con mèo nhỏ ăn no.

Tất cả trong đáy mắt Hiên Viên Mị đều là thỏa mãn, dịu dàng giúp nàng sửa sang lại áo xốc xéch, Thủy nhi nhìn gò má hoàn mỹ của hắn, đến gần hôn một cái, lại cọ xát trên vai hắn, khóe miệng hơi nhếch lên, cũng là đáng vẻ thỏa mãn. đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Ban đêm, trăng sáng sao thưa, trong trạm dịch có hai bóng đen chột lóe lên, ngày hôm sau, đội ngũ đi theo vẫn như trước trùng trùng điệp điệp đi tới Diệp quốc, chỉ có điều trong Hoàng liễn vẫn che phủ nghiêm nghiêm thật thật, chưa bao giờ thấy Hiên Viên Mị ra mặt.

Biên thành, một thành trì gần Huyền quốc nhất của Diệp quốc, náo nhiệt phồn hoa, trên căn bản có một nửa người của đều là người Huyền quốc, thật ra thì người của hai nước này bất kể là diện mạo hay trên trang phục không khác nhau bao nhiêu, nhưng từ trong khẩu âm vẫn là có thể nghe ra được.

Khi hai nước tỷ võ, dân gian cũng sẽ cử hành một chút hội thi thơ và tỷ võ kiểu nhỏ gì đó, bày tỏ hoan nghênh Hoàng đế nước khác, biểu hiện quốc gia mình hữu nghị, đến lúc đó sẽ cực kỳ náo nhiệt, cho nên có không ít người sẽ đặc biệt tới trước nhào vô náo nhiệt, vì vậy trong khoảng thời gian này trong biên thành Diệp quốc, người Huyền quốc đang chậm rãi tăng nhiều, phản ánh ra ngoài trước hết chính là biên thành.

Huyền não thật lớn, Thủy nhi miễn cưỡng nura tựa vào trên người Hiên Viên Mị, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt chung quanh, nàng thật đúng là có rất ít cơ hội đi dạo phố như vậy, đời trước trên căn bản không đi dạo phố, sau khi xuyên không tới đây, cũng vẫn không có cơ hội đi dạo, mỗi lần đi ra ngoài đều có mục đích, dĩ nhiên cũng bởi vì nàng không có bao nhiêu hứng thú với đi dạo phố.

Hiên Viên Mị liếc nhìn từ lâu trước mặt, dịu dàng hỏi, “Đói bụng không?” Thấy Thủy nhi gật đầu liền ôm nàng đi tới từ lâu.

Từ lâu này có tổng cộng ba tầng, lầu hai mặc dù tương đối yên tĩnh, mỗi gian phòng vẫn có vài bàn, nhưng là gần đây việc làm ăn của từ lâu đặc biệt náo nhiệt, nhả gian ở lầu ba đã sớm đầy, cho nên tiểu nhị cẩn thận dẫn bọn hắn đến lầu hai, Thủy nhi cũng sẽ không so đo những chuyện này, lời kéo Hiên Viên Mị ngồi xuống một bàn trống.

Tiểu nhị vừa đi, Hiên Viên Mị liền một phát kéo Thủy nhi lên trên đùi, tiến tới bên tai nàng nhẹ giọng nói, “Thủy nhi, không cần khách khí như vậy.”

Thủy nhi tròn mắt, cho nên phải dính chung một chỗ mới gọi không khách khí? Bối bối, bụng lỏng thân thể dựa vào trong ngực hắn, xác thực như vậy tương đối thoải mái!

Người chung quanh vốn bị dung mạo và khí chất của hai người hấp dẫn, tầm mắt vẫn chưa từng rời khỏi hai người, lúc này nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tầm mắt rơi vào trên người Thủy nhi cũng không khỏi có phần khinh thường, dù sao nữ tử trong sạch làm sao có thể không có kỳ gì như thế, áp áp ôm ôm với nam nhân ở trước công chúng.

Thủy nhi nhéo tay Hiên Viên Mị, ý bảo hắn đừng nổi giận, vì chuyện như vậy mà tức giận, thật sự không đáng giá, những người nhàm chán này luôn là thích xen vào việc của người khác, nàng cũng không rảnh rồi đốt tầm mắt của bọn họ, bọn họ cũng cảm thấy nàng chương mất bọn họ!

Tiểu nhị mới vừa bụng thức ăn ngon rồi đi, ngoài cửa đồng thời có bốn người tới, một người là nam nhân cả lợ phát phơ, dáng dấp rất là tuấn tú, đi theo phía sau là một người thị vệ, xem ra có chút thân phận, mà một người khác là tiểu thư xinh xắn nhìn qua có vài phần chút kiêu căng cật mạnh, người đi theo phía sau cùng là nha hoàn có dáng dấp thanh tú.

Nam nhân kia cũng không phải khiêm tốn, trực tiếp đã vượt lên trước một bước, đặt mông ngồi vào bàn trống duy nhất, tiểu thư xinh xắn kia cũng không mặc kệ, trực tiếp đi tới trước mặt hắn, vỗ bàn một cái, hét lớn, “Ngươi có phải nam nhân không?”

Nam tử kia cũng không gấp, “Phạch” một tiếng mở quạt ra, phong lưu phóng khoáng nói, “Ta có phải nam nhân hay không cô nương thử một chút chẳng phải sẽ biết, thế nào? Ý cô nương như thế nào?”

Thủy nhi có chút hăng hái nhìn tới trước, hoài nghi người này chẳng lẽ là đồ đệ của Âu Dương Mặc? Thật là cùng một giọng!

“Ngươi... Ngươi...” Tiểu thư xinh xắn kia chỉ sợ cũng bị làm hư rồi, chưa từng thấy trận chiến như vậy, trong khoảng thời gian ngắn mặt đỏ lên, không biết nên phản bác như thế nào.

Tất cả mọi người yên tĩnh xem cuộc vui, có lẽ là bởi vì tầm mắt Thủy nhi quá mức thẳng thắn, cho nên tiểu thư xinh xắn kia đột nhiên quay đầu lại quát lên với nàng, “Nhìn cái gì vậy, có tin ta móc mắt ngươi không!” Quát xong, mới chú ý tới Hiên Viên Mị, khuôn mặt thoáng chốc càng thêm đỏ bừng.

Thủy nhi hí hí mắt, nàng lại thành nơi trút giận? Nàng nhìn dễ bắt nạt như vậy ư, “Vị tiểu thư này, ngươi ra sức biểu diễn như vậy, nếu mọi người không nhìn, chẳng phải thật có lỗi với ngươi?” Giữ chặt tay Hiên Viên Mị, sau đó tốt bụng nhắc nhở, “Ngươi vẫn không trả lời vấn đề của vị công tử kia đó? Tiểu thư rốt cuộc muốn thử một chút không? Mấy người chúng ta đều thật tò mò!”

“Ngươi...” Vị tiểu thư xinh xắn kia giận đến sắp khóc, nhưng cũng không biết phản bác như thế nào, mắt thấy tiểu thư nhà mình bị bắt nạt, nha hoàn sau lưng nàng nói giúp vào, “Lớn mặt, các ngươi có biết thân phận của tiểu thư nhà ta?”

Nam tử kia liếc nhìn Thủy nhi và Hiên Viên Mị, trong mắt lóe lên tia sáng, trong giây lát, lại khôi phục dáng vẻ cả lợ phát phơ, mập mờ mà cười nói, “Thân phận gì? Tiểu thiếp thứ ba mươi tám sau này của ta?”

“Ngươi, dám tặc!” Tiểu thư xinh xắn kia quát lớn một tiếng, nước mắt thật sự lăn xuống, tầm mắt rơi vào trên người Hiên Viên Mị, hình như hi vọng hắn có thể giúp nàng một chút.

Thủy nhi không vui nhú nhú mày, ngửa đầu nhìn Hiên Viên Mị, cười đến mặt yêu kiều, “Mị, chàng biết nàng ta?”

Hiên Viên Mị nhân cơ hội thường thức môi nàng một phen, lạnh nhạt nói, “Không biết.”

Trên mặt tiểu thư xinh xắn kia còn treo lệ, sắc mặt chột xanh chột trắng, “Ngươi... Ngươi không biết xấu hổ!” Diễn đàn lee quý đôn

Thủy nhi cũng không tức giận, khẽ cười nói, “Người muốn thể diện giống như tiểu thư, hắn sẽ không coi trọng nam nhân của ta, đúng không?” Ai bảo nàng ta chết từ tế không xong lại chọc nàng, nàng cũng sẽ không thương hương tiếc ngọc... Cho dù nàng ta thân phận gì, kể cả là Công chúa, Mị cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Hiên Viên Mị hết sức hài lòng với việc trong lời nói mang theo chiếm hữu của nàng, ánh mắt nhìn nàng càng thâm thúy hơn, trong lời nói mang theo nụ cười, còn có một chút mập mờ như vậy, “Đáng được phần thưởng!” Bàn tay to ám chỉ tính nhẹ nhàng chuyển động trên bụng nàng.

Bốn chữ bay từ bên ngoài tới, người khác đều không thể hiểu có ý gì, tiểu thư xinh xắn kia chỉ biết nam nhân này không giúp nàng, chỉ một thoáng thiếu

chút nữa tức bễ phôi, nững nịu quát, “Hắn tính là thứ gì? Cho dù nam nhân trên đời đều chết sạch, bản tiểu thư cũng sẽ không coi trọng hắn!”

Trong mắt Thủy nhi lóe lên một tia sáng lạnh, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa, khẽ cười nói, “Nhiều người như vậy đều nghe được, hi vọng tiểu thư nhớ lời của mình.”

“Ta...” Trên khuôn mặt xinh đẹp dường như có một chút ảo não, ngược mắt nhìn sang Hiên Viên Mị, thấy hắn nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một cái, tức giận trong lòng lần nữa dâng trào, hừ lạnh một tiếng, mang theo nha hoàn phát tay áo rời đi.

“A...” Một tiếng hét thảm, vị tiểu thư xinh xắn kia cũng không biết giận đến quên nhìn đường hay là như thế nào, thẳng tắp nhào về phía trên mặt đất.

“Tiểu thư...” Nha hoàn sau lưng nàng ta kêu lên một tiếng... Vội vàng đỡ nàng ta dậy, nhưng vị tiểu thư xinh xắn kia rõ ràng ngã không phải nhẹ, máu tươi trên mặt, nhìn qua có vài phần hơi dọa người.

Tất cả trong mắt Hiên Viên Mị đều là nụ cười, luôn ngăn cản hắn ra tay, chính nàng ra tay trái lại rất nhanh.

Náo nhiệt tan cuộc, lại có người bắt đầu lo lắng.

“Đoán chừng bọn họ phải đổ máu rồi, đây chính là hòn ngọc quý trên tay thành chủ!”

“Haizz... Hi vọng đừng dính líu đến chúng ta mới tốt.”

“Ta thấy chúng ta vẫn đi nhanh một chút đi!”

Thủy nhi bĩu môi, còn tưởng rằng là Công chúa của nước nhỏ nào đâu, thì ra là chỉ là tiểu thư phủ thành chủ!

Hai đại cường quốc tụ hội, các nước nhỏ cũng là sẽ đến, đó là bày tỏ tôn trọng với hai nước, cho nên đoạn thời gian này, người bình thường đều không tình nguyện gây chuyện, bởi vì ai cũng không biết người trước mặt mình có thân phận gì.

Nhưng mà Thủy nhi cũng không cần kiêng kỵ nhiều như vậy, dù sao ai cũng không lớn bằng Hiên Viên Mị, ngay cả Thượng Quan Lăng cũng phải nhún nhường hắn ba phần không phải sao? Hơn nữa nếu như không chọc tới nàng, nàng cũng sẽ không thể không có việc gì đi gây chuyện.

Trong lúc nhất thời, những người khác trong gian phòng này đi hết sạch, chỉ còn sót lại hai người Thủy nhi và nam tử cả lo phát phơ đó, tầm mắt nam tử kia thỉnh thoảng liếc về phía hai người, hình như là tò mò thuần túy, rồi lại mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu, nhưng hai người lại làm như không thấy.

“Tuyên...” Ngoài cửa một nam tử phong thái hiên ngang đi vào, trực tiếp đi tới bên cạnh nam tử kia ngồi xuống, tầm mắt lại vô tình hay có ý xẹt qua trên người Thủy nhi.

Lăng Tuyên vỗ một phát lên vai hắn, cười đùa nói, “Ngạo Thiên, trùng hợp như thế a!”

Triển Ngạo Thiên chỉ là cười cười, thật ra thì hắn một mực ở trong nhà gian lâu ba đối diện, vừa đúng có thể nhìn thấy chuyện xảy ra lúc trước, ngẫm nghĩ, ánh mắt lại một lần xẹt qua trên người Thủy nhi.

Hiên Viên Mị hết sức không vui, ánh mắt như vậy có hàm nghĩa gì, người sáng suốt cũng nhìn ra được, cũng làm cho hắn hận không thể moi tròng mắt của hắn ra.

Thủy nhi đang định an ủi hắn, lúc này ngoài cửa lại đi tới một người, Thủy nhi ngược mắt nhìn, nhíu mày, nhìn lại hai nam tử kia rõ ràng biết dáng vẻ người tới, trong lòng suy nghĩ một phen, đã đoán được thân phận của hai người này.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Phần 3: Diệt quốc - Du hồ

Editor: Puck - Diễn đàn

Lăng Tuyên, con trai của đại tướng quân Lăng Thiên, ca ca Lăng Mạn Diệp, Triển Ngạo Thiên, con trai của Vương gia khác họ Triển Ứng, ca ca Triển Tuyệt Nhạn, không nghĩ tới hai nữ nhân kia tranh đấu gay gắt, quan hệ giữa Lăng Tuyên và Triển Ngạo Thiên này trái lại rất tốt.

“Vương gia lại đại giá quang lâm, thật đúng vinh dự vô cùng!” Lăng Tuyên phe phẩy quạt, nhìn Âu Dương Mặc đi tới gật gù đắc ý nói.

Thủy nhi bật cười, hai người này không phải là thường trợn lẫn vào, cho nên mới cùng một giọng chứ?

Âu Dương Mặc tròn trắng mắt nói, “Được, ngươi cũng không phải không biết lần này ta là có nhiệm vụ ở đây...” Lời còn chưa dứt, tầm mắt quét qua

Hiên Viên Mị, tiếng nói chợt dừng lại, miệng mở rộng không biết nên nói gì, ngón tay chỉ vào hán, run run, “Ngươi... Làm sao ngươi lại ở đây?” Lần này hán chính là phụng mệnh tới đón tiếp Hiên Viên Mị, vốn dự tính còn hai ngày nữa mới có thể đến, không nghĩ tới Hiên Viên Mị lại bỏ đội ngũ đi theo, tự mình chạy đến Diệp quốc tới.

Đào mắt thấy Thủy nhi, mặt liền biến sắc, ban đầu Thủy Nguyệt Linh được cung chiều cỡ nào, đó là truyền đi xôn xao huyền ảo, cũng vì vậy nàng bị chú ý rất lớn, cho nên khi nàng bị thất sủng, chuyện này cũng nhanh chóng truyền ra, Âu Dương Mặc dĩ nhiên nghe nói, nhưng hán không thể nào tin được, lấy trình độ sủng ái nàng của Hiên Viên Mị làm sao có thể nói thất sủng liền thất sủng? Chỉ có điều hiện giờ tận mắt nhìn thấy Hiên Viên Mị ôm một nữ nhân khác, hán cũng không khẳng định như vậy nữa rồi, chẳng lẽ Hiên Viên Mị cũng là người có mối nói cũ sao?

Triển Ngao Thiên cười đến mặt dịu dàng, “Mặc, ngươi biết vị công tử này?” Tầm mắt lại dừng lại trên người Thủy nhi.

Thủy nhi nhú nhú mày, thật sự không thích ánh mắt trắng trợn của hán, quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Mị, công tử? Sao nàng lại cảm thấy Hiên Viên Mị được người ta gọi là công tử có một chút kỳ quái chứ?

Cặp mắt hẹp dài của Hiên Viên Mị híp lại, tầm mắt nhìn nàng tràn đầy hấp dẫn, môi mỏng quý quý nhếch lên, mang theo vài phần ma mị, thật sự khiến cho người không thể chối từ!

Khỏe miệng Thủy nhi giật giật, nam nhân này đang cố ý quyến rũ nàng?! Hiên Viên Mị nhìn về say mê trong mắt nàng, trong mắt xẹt qua một nụ cười, bàn tay mập mờ hoạt động trên eo nàng, Thủy nhi liếc hán một cái, cánh tay như rắn nước quấn lên cổ hán, môi trái tim đỏ thắm hôn môi mỏng nhàn nhạt kia, tí mi liếm mát một lúc, cái lưỡi thơm mới thăm dò vào trong miệng hán, dây dưa với lưỡi dài của hán.

Trong phòng yên tĩnh đến có chút khác thường, sắc mặt Âu Dương Mặc có chút âm trầm, Triển Ngao Thiên cũng không khác hán lắm, trong không thuận mắt nhiều thêm ghen tỵ cùng tình thế bất buộc, mà Lăng Tuyên giống như hoàn toàn đang xem cuộc vui.

Vừa hôn xong, Thủy nhi thở khè tiến tới bên lỗ tai hán, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe được hỏi, “Hài lòng?” Trong giọng nói mang theo một chút ý cười, một chút bất đắc dĩ, còn có một chút dung túng, die nd da nl e q uu ydo n

Hiên Viên Mị ấn tay nàng xuống phía dưới bụng, nhú mày hỏi, “Thủy nhi cảm thấy thế nào?”

Thủy nhi lườm hán một cái, “Hò ly háo sắc!”

Tầm mắt Hiên Viên Mị quét qua ba người kia, vẫn có chút không vui, Thủy nhi buồn cười ôm hán, tay nhỏ bé khè vuốt ve trên lưng hán, giúp hán xử lý lòng hồ ly không thuận, thấy sắc mặt hán hòa hoãn không ít, mới nhìn về phía Âu Dương Mặc nói: “Sao Vương gia lại rảnh rỗi như vậy?”

Âu Dương Mặc sùng sốt, sắc mặt âm trầm cũng không biết có nên tiếp tục âm trầm không, giọng điệu kia, về mặt kia, rõ ràng, lại nhìn về phía nốt ruồi son trên trán nàng, Âu Dương Mặc thử dò xét hỏi, “Mỹ nhân?”

Thủy nhi nghịch ngợm ngón tay Hiên Viên Mị, khè cười nói, “Đúng là khó cho Âu Dương công tử còn nhớ rõ người ta!”

Mặc dù Âu Dương Mặc kinh ngạc, nhưng cũng không mở miệng hỏi thăm, cười cười mà nói ra, “Mỹ nhân không có việc gì là tốt, bằng không ta sẽ đau lòng!” Nhìn sắc mặt Hiên Viên Mị một lần nữa biến thành đen, trong lòng có một chữ tuyệt vời làm sao, cũng không biết hán và Hiên Viên Mị có phải bất tự không hợp không, mỗi lần hán đều thích khiêu khích Hiên Viên Mị, nhìn Hiên Viên Mị biến sắc mặt hán liền đặc biệt có thành tựu.

Thủy nhi híp híp mắt, “Âu Dương Mặc, bắt nạt người của ta sẽ phải trả giá thật lớn!”

Âu Dương Mặc đau lòng muốn chết nhìn về phía nàng, “Mỹ nhân, sao nàng có thể có người mới quên người cũ chứ?”

Thủy nhi mặc kệ hán, mặc cho một mình hán dờ hơi, Triển Ngao Thiên hé miệng nói, “Nghe khẩu âm hai vị chắc là người Huyền quốc, hai vị vì hai nước tỷ võ mà đến sao?”

Thủy nhi nhú mày, tính ra thời gian nàng ngây ngốc ở Diệp quốc còn dài hơn một chút, không nghĩ tới lại bị người nghe ra khẩu âm Huyền quốc.

Thấy Thủy nhi và Hiên Viên Mị đều không mở miệng, Triển Ngao Thiên cũng không nổi giận, tiếp tục nói, “Hai ngày nay Diệp quốc sẽ bắt đầu náo nhiệt lên, ba ngày sau biên thành sẽ có một hội thi thơ, hai vị nếu có ý có thể đi xem một chút.”

Hội thi thơ? Mặc dù nàng mang không ít danh thơ danh ngôn, nhưng nàng không có hứng thú gì với làm thơ, chỉ có điều xem một chút náo nhiệt cũng được.

Âu Dương Mặc nghe vậy, mở miệng nói, “Mỹ nhân, đi xem một chút đi!” Hán vốn định tới đón người, bây giờ mặc dù nhận được người, nhưng bộ phận lớn vẫn còn lắc lư ở phía sau, nói thế nào hán cũng phải nhất trí theo bước đi của đội ngũ chính mới được!

Hoàng đế Huyền quốc âm thầm ẩn vào Diệp quốc, nhưng không ai biết, chuyện này tuy lớn mà nhỏ, nếu như truyền ra ngoài, sợ rằng trong triều đình biết được lại náo động một phen, cho nên vẫn làm dáng một chút đi!

Thủy nhi cũng không có ý kiến gì, ngược mắt nhìn về phía Hiên Viên Mị hỏi thăm ý kiến của hán, Hiên Viên Mị vuốt ve sợi tóc mềm mượt của nàng, dịu dàng nói, “Thủy nhi muốn đến thì đến.” Ngắt đầu cũng không vui mừng quét mắt về Âu Dương Mặc một cái.

Âu Dương Mặc tỏ vẻ vô tội, chấp tay trước ngực, “Mỹ nhân, xin mời!”

Cuối cùng Thủy nhi đồng ý đi xem một chút, Âu Dương Mặc tìm khách điểm tốt nhất, để cho bọn họ ở, chính hắn dĩ nhiên muốn đi theo bọn họ, mà hai người còn lại cũng không khách khí theo sát. di3nd@nl3qu.yd0n

Ngày hôm sau, sáng sớm hai người đang vận động kịch liệt liền bị tiếng gõ cửa quấy rầy, “Thủy nhi cô nương, chúng ta định đi du hồ, cô nương muốn đi không?” Triển Ngạo Thiên đứng ở ngoài cửa hỏi thăm, trong mắt mang theo vẻ chờ mong, lời này hoàn toàn loại Hiên Viên Mị ra ngoài rồi.

“A... Nhẹ một chút...”

Bên trong cửa truyền đến một tiếng thò gấp kính hãi, ngay sau đó chỉ còn lại tiếng rên rỉ thò gấp mập mờ thô thiển đứt quãng truyền vào trong tai, sắc mặt Triển Ngạo Thiên thay đổi, nắm chặt nắm tay, làm bộ như không nghe thấy... Vẫn chưa hề từ bỏ ý định, “Thủy nhi cô nương...”

Bên trong phòng, sắc mặt Hiên Viên Mị biến thành có bao nhiêu âm trầm thì có bấy nhiêu âm trầm, con mắt máu đỏ như vùng đất chết nhìn chằm chằm cánh cửa kia, Thủy nhi đưa tay đem quay mặt hắn trở lại, thò hồng học an ủi, “Mị... Đừng để ý đến hắn...” Luôn tới quấy rầy, đều cảm thấy phiền.

Sắc mặt Hiên Viên Mị hòa hoãn đi một ít, Thủy nhi khẽ cười nói, “Mị... Người như vậy, ta nhìn chường mắt, chẳng không cần lo lắng”

trong mắt Hiên Viên Mị xẹt qua một tia nguy hiểm: “Nói như vậy gặp được người tốt, Thủy nhi sẽ coi trọng?”

Thủy nhi vô tội chớp mắt mấy cái, cánh tay vòng trên cổ hắn thắt chặt chút, thân thể mềm mại dính thật chặt vào trên người hắn, giọng treu chọc rõ ràng lại mang theo vài phần nghiêm túc, “Ai cũng không tốt như chàng, ta sẽ không coi trọng người khác.”

Hiên Viên Mị hài lòng hôn nàng một cái, dịu dàng hỏi, “Muốn đi du hồ không?”

Cái gì? Thủy nhi nhìn về phía hắn, trong mắt mang theo vài phần kinh ngạc, mấy phần hoài nghi, hắn thật định đây?

Hiên Viên Mị khẽ cười nói, “Ta chưa nói muốn cùng đi với bọn hắn.”

Kết quả thú tính của người nào đó đại phát, đến ngày hôm sau, mới đưa Thủy nhi đi du hồ, Triển Ngạo Thiên nhìn hai người đi ra cửa phòng, mừng rỡ nghênh đón, “Thủy nhi cô nương...” Hoàn toàn không thấy Hiên Viên Mị.

Thủy nhi nhú nhú mày, một tay vuốt ve sau lưng Hiên Viên Mị, quan sát Triển Ngạo Thiên một cái, hắn rốt cuộc coi trọng nàng vì cái gì? Hắn không nhìn thấy nàng đã có nam nhân sao?

Âu Dương Mặc liếc nhìn Triển Ngạo Thiên, thò dài lắc đầu một cái, nhìn Thủy nhi nói, “Mỹ nhân, mau tới dùng bữa sáng đi.”

Thủy nhi sờ sờ bụng, thật sự rất đói bụng! Buồn bã nhìn Hiên Viên Mị một cái, hắn lại giằng co nàng một ngày, còn không cho nàng ăn cơm, nếu không phải linh lực của nàng thâm hậu, vẫn không thể đói chết!

Hiên Viên Mị nhú nhú mày, hắn lại thật sự quên mất, trong lòng không ngừng tự kiểm điểm, cuối cùng lạnh lùng quét Triển Ngạo Thiên một cái, nếu không phải do hắn ta, hắn cũng sẽ không giận đến quên, trong lòng thò dài một tiếng, xem ra phải cố gắng khống chế tâm tình của mình mới được, bằng không bởi vì chút người không liên quan này tổn thương đến Thủy nhi, hắn chẳng phải hối hận chết, cuối cùng cho ra kết luận chính là, hắn sẽ cố hết sức để cho mình đừng dễ dàng ghen như vậy, ghen cũng không thể quá tức giận, tức giận cũng không thể làm ra chuyện tổn thương đến Thủy nhi!

Nhìn sắc mặt hắn đôi tới đôi lui, tất cả trong mắt Thủy nhi đều là nụ cười, xoay người ôm cổ của hắn cười nói, “Mị, nhớ tới mỹ nhân nào vậy?” di@en*dyan(lee^qu.domn)

Hiên Viên Mị khẽ cúi đầu, mút mút trên môi nàng, dịu dàng nói, “Dùng bữa.” Động tác thân mật tự nhiên như vậy, ngược lại làm cho người đang nhìn sinh ra vài phần không được tự nhiên, cảm giác mình có phần dư thừa.

Nhìn Hiên Viên Mị dịu dàng bón đồ ăn, Âu Dương Mặc lắc đầu một cái, thật chưa từng gặp người nào cứng chiều nữ nhân như vậy!

Sắc mặt Triển Ngạo Thiên âm trầm, tầm mắt rơi vào trên người Hiên Viên Mị, dường như đang so sánh, một lúc lâu mới lên tiếng hỏi, “Nhìn công tử khi thể bất phạm, không biết là công tử của đại gia tộc Huyền quốc nào?” Trong giọng nói mang theo khiêu khích không dễ dàng phát hiện.

Hắn cũng không biết tục danh của Hiên Viên Mị, cũng không biết thân phận của hắn, bởi vì còn không có cơ hội hỏi, hơn nữa hai người này giống như cũng không định nói ra.

Thủy nhi nhú mày, hắn không phải định dùng thân phận đề Mị chứ? Nuốt thức ăn trong miệng xuống, tùy ý nói, “Hắn không phải là công tử của đại gia tộc gì cả.” Nàng cũng không nói dối, Mị là Hoàng đế, quả thật không phải là công tử của đại gia tộc gì cả.

Trong mắt Triển Ngạo Thiên vui mừng, dĩ nhiên hiểu thành Hiên Viên Mị không có thân phận gì, cứ như vậy, ít nhất về thân phận hắn thắng được Hiên Viên Mị, trong lúc nhất thời thất lung ườn đến càng thắng rồi.

Âu Dương Mặc đồng tình nhìn hắn ta, nhưng không lên tiếng nhắc nhở, hiện giờ không nên bại lộ thân phận của Hiên Viên Mị, Lăng Tuyên nhìn Hiên Viên Mị có chút hoài nghi, khí thế như vậy vừa nhìn không phải hạng người vô danh, tia sáng trong mắt chớp lóe, cười hỏi: “Thủy nhi cô nương xinh đẹp như vậy, làm sao lại coi trọng vị công tử này thế?”

Thủy nhi hưởng thụ Hiền Viên Mị bón đồ ăn, liếc hần một cái, lạnh nhạt nói, “Người không cảm thấy đáng đáp của hần rất đẹp mắt sao?”

Lăng Tuyên khẽ cười một tiếng, “Ta chỉ cảm thấy Thủy nhi cô nương có thể tìm được nam nhân tốt hơn.”

Hiền Viên Mị không vui nhú nhú mày, lại không nói gì, Thủy nhi không để ý đến Lăng Tuyên, nhẹ giọng nói, “Mị, no rồi.”

Nghe vậy, Hiền Viên Mị dịu dàng lau miệng giúp nàng, ôm nàng đứng dậy đi ra ngoài, Thủy nhi ngẩng đầu hỏi, “Mị, chàng không đói sao?” Giống như mỗi lần đều là nàng ăn, hần vốn rất ít ăn thứ gì.

Hiền Viên Mị nhẹ giọng nói: “Nàng quên thân phận của ta là gì rồi hả?” Sửa lại một chút tóc cho nàng, tiếp tục nói, “Bây giờ nàng cũng không khác ta lắm.”

Thủy nhi nhú mày, “Nhưng mà ta sẽ đói!” die emnd kdan/le eequhyd onnn

Hiền Viên Mị khẽ cười nói, “Đó là bởi vì nàng còn chưa quen, nhưng mà cũng không cần thiết, cứ như vậy vô cùng tốt.”

“Thủy nhi cô nương...”

Thủy nhi cau mày, thật đúng là âm hồn bất tán! “Triển công tử có chuyện gì?”

Triển Ngạo Thiên dường như cảm nhận được nàng không vui, nhưng hần không muốn bỏ qua cơ hội cùng nàng một chỗ, “Thủy nhi cô nương muốn đi ra ngoài sao?”

Thủy nhi trầm trồ mắt trong lòng, nói nhảm, không nhìn thấy bọn họ đã đứng trên đường phố rồi sao?

Triển Ngạo Thiên cũng không đợi nàng trả lời, cầm đầu cầm cổ nói, “Vừa đúng ta cũng hơi nhàm chán, ta và hai người cùng đi.” Hôm qua vốn định mượn chuyện du hồ cùng một chỗ với Thủy nhi, nhưng mà cuối cùng không giải quyết được gì, hôm nay dù thế nào cũng phải cùng theo đi.

Thủy nhi không nhịn được nói, “Tùy tiện!” Ngược mắt nhìn về phía Hiền Viên Mị, thấy hần không mất hứng, sắc mặt mới dễ nhìn một chút.

Cuối cùng Âu Dương Mặc cùng Lăng Tuyên cũng theo tới, Âu Dương Mặc tất nhiên muốn cẩn thận chiêu đãi hai vị tổ tông này, mà Lăng Tuyên thì rất tò mò về thân phận của hai người này.

Hiện giờ khí trời thật tốt, ánh mặt trời ấm áp cũng không thiêu đốt người, gió nhẹ nhàng thổi qua, làm cho người ta cảm thấy tâm tình sáng khoái.

Âu Dương Mặc tự mình đi mướn một chiếc thuyền hoa hào hoa, Lăng Tuyên bớt chút thời gian hỏi, “Mặc, bọn họ rốt cuộc có thân phận gì, có thể khiến cho Vương gia của chúng ta chạy trước chạy sau như vậy?”

Âu Dương Mặc không trả lời vấn đề của hần, lạnh nhạt nói, “Lên thuyền đi!”

“Này, các người chờ một chút, chiếc thuyền hoa này bản tiểu thư thuê, các người đi xuống!”

Hiện giờ không khí rất tốt, hơn nữa có rất nhiều người Huyền quốc đặc biệt đi tới Diệp quốc, tất nhiên muốn thoải mái du ngoạn một phen, cho nên hôm nay người du hồ nhiều hơn, thuyền này tự nhiên không đủ, bọn họ vận khí tốt hơn nữa bỏ ra được tiền cho nên mới thuê được chiếc thuyền hoa này.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Người dã man (1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Thủy nhi đảo mắt nhìn lại, nhú mày, hóa ra là nàng ta! Xem ra lần trước ngã quá nhẹ rồi, cho nên một chút cũng không học được nghe lời, chỉ có điều nhìn khăn che mặt của nàng, vết thương trên mặt còn chưa tốt đâu? Nhanh như vậy đã ra ngoài lặc lư rồi?

Vị hòn ngọc quý trên tay thành chủ kia khí thế hung hăng đi tới, thấy Thủy nhi cùng Hiền Viên Mị lập tức sợ hãi kêu ra tiếng, “Là các người!”

Lăng Tuyên phe phẩy quạt, cười đùa nói, “Cô nương quả nhiên là không nhớ xa tại hạ, nhanh như vậy lại tới tìm tại hạ, có phải cô nương đã nghĩ kỹ muốn làm tiểu thiếp phòng thứ ba mươi tám của ta rồi hả?”

“Người tên dâm tặc này, ai muốn làm tiểu thiếp của người?” Khóe mắt liếc về phía Hiền Viên Mị, thấy hần một chút ý tứ giúp một tay cũng không có, trong lòng có chút uất ức, hơn nữa là tức giận, nàng xem trọng hần, là vinh hạnh của hần, hần lại hờ hững với nàng!

“Ngươi...” Ngón tay trắng nõn chỉ về phía Hiên Viên Mị, tức giận đùng đùng nói, “Bản tiểu thư muốn gả cho ngươi!”

Toàn bộ người xem trò vui chung quanh xôn xao, thiên kim thành chủ này cũng quá lớn mật rồi!

Thủy nhi không vui híp híp mắt, khẽ cười nói, “Ta nhớ được tiểu thư từng nói, cho dù nam nhân trên đời đều chết sạch, cũng sẽ không coi trọng hấn.” Trong mắt đã phủ lên một tầng băng lạnh.

Hiện giờ khí chất của nàng đã coi như rất tốt rồi, nếu là trước kia, vị thiên kim thành chủ này đã sớm là một thi thê rồi.

“Hừ! Bản tiểu thư bây giờ nhìn trúng hấn, ngươi đồ đệ tiện này có thể lăn!”

“Bốp” một tiếng vang thanh thúy, mỗi người vây xem chung quanh đều nghe được rõ ràng.

Vị thiên kim thành chủ kia còn chưa tới kịp sợ hãi kêu lên tiếng đã bị quạt bay trên mặt đất, khăn che mặt rơi xuống, nửa bên mặt sưng đỏ không chịu nổi, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Hiên Viên Mị, tâm tình gì đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ còn lại căm hận.

“Tiểu thư...” Nha hoàn kêu lên một tiếng hoảng hốt, liền vội vàng tiến lên đỡ nàng, tức giận nhìn Hiên Viên Mị, “Tiểu thư coi trọng ngươi là phúc khí của ngươi, ngươi lại dám đánh tiểu thư, ta nhất định sẽ nói cho lão gia ngươi bắt nạt tiểu thư.”

Thủy nhi lười biếng tựa vào trên người Hiên Viên Mị, đùa giỡn nói, “Phúc khí? Phúc khí này sợ rằng thật sự không có mấy người tiêu thụ được!”

“Ngươi...” Nha hoàn mặc dù tức giận, nhưng nhìn vẻ mặt kinh khủng của Hiên Viên Mị, rút bả vai một cái, thức thời không lên tiếng nữa, đỡ lấy tiểu thư nhà mình đi về, trong lòng nghĩ tới nhất định phải tìm lão gia nhà mình tố cáo. dfiendn lieqiudoon

Mà vị tiểu thư kia ngược lại không nói lời gì nữa, lặng yên mặc cho nha hoàn đỡ, từ hai chân run lên kia có thể thấy được bị hù sợ.

Triển Ngạo Thiên nhìn hai người nằm đè lên nhau phơi nắng trên giường êm ngoài thuyền hoa, không cam lòng nắm chặt ly rượu trong tay, ánh mắt kia quả thật muốn bắn ra mấy lỗ thủng trên người hai người, chỉ bất đắc dĩ người ta vốn không để ý tới tồn tại của hấn.

Thủy nhi nằm trên người Hiên Viên Mị, miễn cưỡng ngáp một cái, đầu đặt ở hõm vai hấn, nhắm hai mắt, đáng vẻ lười biếng, một tay Hiên Viên Mị vòng quanh hông của nàng, thỉnh thoảng lại mút liếm một phen trên môi nàng, nhàn nhã thích ý.

Âu Dương Mặc chuyển cái ghế đi ra, ngồi xuống bên cạnh bọn họ, nghiêng nghiêng dựa lưng vào ghế ngồi nhìn bọn họ, hấn cũng muốn nhìn một chút xem hai người này có thể không để ý tới hấn đến trình độ nào.

“Âu Dương Mặc, ngươi bị nhầm chán?” Thủy nhi mở mắt ra nhìn hấn một cái, có phần không nói được gì.

Âu Dương Mặc thụ sủng nhược kinh che ngực, “Mỹ nhân, nàng cuối cùng cảm thấy sự tồn tại của ta rồi sao?”

Triển Ngạo Thiên thấy Âu Dương Mặc đạt được hiệu quả, cũng đi theo kéo cái ghế ra ngoài, nhìn hai người, cau mày nói lời thăm thía, “Thủy nhi cô nương, như vậy thanh danh của cô nương sẽ không tốt.” Nào có nữ tử nghiêm chỉnh nào sẽ thân mật với nam tử ở trước mặt mọi người như vậy?

Mất thấy chỉ còn lại một mình, Lăng Tuyên phe phẩy quạt, cũng từ trong thuyền hoa đi ra ngoài, Thủy nhi liếc nhìn ba người ngồi bên cạnh nhìn bọn họ, hoàn toàn không lời nào để nói, cho dù là ai bị người nhìn chăm chăm như vậy cũng sẽ khó chịu.

“Mị, chúng ta trở về khách điểm đi!” Bò dậy từ trên người hấn, miễn cưỡng duỗi lưng một cái, mới đưa tay kéo hấn đứng lên.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Phù thành chủ, Lục Minh nhìn nữ nhi bảo bối mình đau lòng một trận, lửa giận nút trời quất, “Chuyện gì xảy ra? Sao tiểu thư lại bị thương thành như vậy?” Hai ngày trước mới ngã một phát, vết thương trên mặt còn chưa tốt, hôm nay lại bị thương, hơn nữa vết thương kia vừa nhìn chính là bị người đánh, nữ nhi của Lục Minh ông lại có người dám bắt nạt!

Nha hoàn bị sợ đến “Phịch” một tiếng quỵ xuống, “Lão gia, có người bắt nạt tiểu thư, lão gia nhất định phải làm chủ vì tiểu thư!”

“Là ai?”

Nha hoàn vội vàng thêm dầu thêm mỡ nói một lần, lửa giận trong lòng Lục Minh càng sâu, nữ nhi bảo bối của ông coi trọng hấn, là phúc khí của hấn, nam nhân kia không chấp nhận không nói, còn dám ra tay, “Người đâu...”

Lục Kiều Kiều vẫn có chút ngây ngốc, trên mặt rất đau, cũng không chen miệng, lúc này lại đột nhiên mở miệng, “Phụ thân, đừng...!”

Lục Minh đau lòng nhìn về phía nữ nhi, lại mang theo chút tức giận, “Kiều Kiều, nam nhân kia ghê tởm như vậy nhất định phải cẩn thận dạy dỗ một phen.”

Lục Kiều Kiều chịu đựng đau đớn trên mặt, có chút khó khăn nói, “Phụ thân, không liên quan đến hấn, đều do nữ nhân kia, là nữ nhân kia mê hoặc hấn!”

“Nữ nhân?” Lục Minh nhú nhú mày.

Hai mắt Lục Kiều Kiều rung rung nhìn phụ thân, khịt khịt, uất ức nói, “Chính là nữ nhân không biết xấu hổ kia, lại hôn hân ngay trong quán rượu trước mặt nhiều người như vậy, thật đúng là không biết thẹn, nếu như không phải do nàng ta, hân nhất định sẽ thích nữ nhi!” die,n; da.nlze.qur,ydo/mn

Theo trực giác Lục Minh liền coi Thủy nhi thành nữ tử không đứng đắn, ông cũng có nghe nói tới có vài nữ tử thanh lâu sẽ luyện tập mị thuật.

“Phụ thân, nữ nhi thích hân, trừ hân ra, nữ nhi ai cũng không lấy!” Mặc dù lúc trước xác thực bị Hiên Viên Mị hù đến, nhưng nàng tin tưởng không có nữ nhân kia Hiên Viên Mị sẽ thích nàng rồi.

Lục Kiều Kiều đã đến tuổi lấy chồng, Lục Minh vốn định thừa dịp trong lúc hai nước tỵ vô, thay con bé tìm một lang quân như ý, bây giờ nghe nữ nhi nói như vậy lại không nhịn được nhú nhú mày, “Con biết thân phận của nam nhân kia sao?”

“Không biết, nhưng mà nữ nhi chính là thích hân!” Nàng còn chưa từng thấy nam nhân nào có dáng dấp đẹp như thế.

Lục Minh nhú chặt chân mày, bởi vì từ nhỏ Lục Kiều Kiều mất đi mẫu thân, cho nên ông rất cưng chiều nữ nhi, có thể nói muốn gì được đó, nhưng mà chuyện này ông thế nhưng lại không trực tiếp đáp ứng, mà nói, “Nếu nam nhân kia là người Huyền quốc, vậy khẳng định tới tham gia náo nhiệt, vào hội thi thơ chắc hẳn cũng tới, phụ thân trước phải nhìn hân một chút.”

Lục Kiều Kiều thấy có hy vọng, vội vàng gật đầu một cái, “Phụ thân yên tâm, ánh mắt của nữ nhi rất tốt!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong phòng, Thủy nhi treo trên người Hiên Viên Mị, hạ mí mắt, lại miễn cưỡng đứng thẳng xuống, than thở ai oán nói, “Một hội thi thơ mà thôi, có cần sớm như vậy không?”

“Thủy nhi cô nương...” Tiếng gõ cửa phía ngoài vẫn không ngừng.

Thủy nhi phiền não nhắm lại mắt, đột nhiên nói, “Mị, hôn ta.”

Hiên Viên Mị trực tiếp giữ chặt đầu nhỏ của nàng hôn lên, Thủy nhi đáp lại nụ hôn của hân, trong lòng dần dần bình tĩnh lại, thở khè nói nói, “Thì ra là ta cũng có tức giận khi rời giường, nàng trước kia thật sự không biết, haizz...” Có phải bị hân làm hư rồi không?

Thủy nhi đứng đàng hoàng để Hiên Viên Mị giúp nàng mặc quần áo, lẩm bẩm trong miệng, “Sáng sớm giống như gọi hôn, đầu hân có phải có vấn đề không?”

Hiên Viên Mị cười nhẹ cắn cắn vành tai của nàng, “Bé mèo lười, đã sắp giữa trưa!”

Thủy nhi liếc nhìn mặt trời phía ngoài, hừ hừ nói, “Ta nhiều nhất ngủ hai canh giờ!” Cặp mắt tròn trĩnh nhìn Mị tội đầu sỏ.

“Ha ha, là lỗi của ta, nhưng mà ta lại nhớ rõ ràng có người quán ta không thả!” Trên mặt tỏ vẻ không tin, tất cả trong mắt đều là đùa giỡn.
di3n~d@n'13q21y"d0n

Mặt Thủy nhi đen thui, rõ ràng chính là hân cố ý hấp dẫn nàng, hồ ly đáng chết! Giảo hoạt!

Trùng mắt liếc hân một cái, cũng sẽ không thật tình đi so đo chuyện như vậy, ngáp một cái, áp vào trong ngực hân, sức nặng toàn thân cũng chuyển dời đến trên người hân, giọng nói còn mang theo một chút giọng mũi, “Đi thôi!”

Hiên Viên Mị vuốt ve tóc của nàng, dịu dàng nói, “Nếu như quá mệt mỏi thì đừng đi.”

Thủy nhi lắc đầu một cái, “Dù sao đều đã dậy.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Nhìn hai người ra ngoài, sắc mặt Triền Ngạo Thiên có phần không tốt, hân gõ cửa lâu như vậy cũng không đáp lại, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, kết quả người ta vốn không muốn quan tâm đến hân, “Thủy nhi cô nương, tại hạ có chỗ nào khiến cho cô nương bất mãn sao?”

Thủy nhi vốn chưa tỉnh ngủ, hơn nữa Triền Ngạo Thiên này cả ngày tới đây đưa thật đúng là làm cho nàng phiền chết đi được, giọng nói đương nhiên không khá hơn chút nào, “Triền công tử ít đến quấy rầy ta, ta liền không có gì bất mãn.”

“Người...” Sắc mặt Triền Ngạo Thiên càng thêm khó coi, nhớ Triền Ngạo Thiên hân cho dù thân phận hay là tướng mạo, dạng nào không phải được người theo đuổi? Chỉ cần hân cố ý, nữ nhân muốn ngã vào lòng hân nhiều cỡ nào, nhưng hiện tại hân hạ thấp mình, hèn mọn lấy lòng nàng như thế, nàng lại chẳng thèm ngó tới, chỉ một thoáng ngực nén lấy một cỗ tức giận, như thế nào cũng không cách nào nuốt sê.

Cũng chỉ là một nữ nhân người khác đã dùng, thật đúng là coi trọng chính mình rồi, cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi, hân sẽ khiến cho chính nàng đi cầu hân, hân cũng muốn nhìn một chút, đến lúc đó nàng còn cao ngạo như thế nào!

Âu Dương Mặc đi tới đối diện hân, nhìn thấy tia ác độc chọt lóe lên trong mắt hân, nhú nhú mày, thấy hân rời đi, mới nói với Thủy nhi, “Mỹ nhân, thả

đắc tội quân tử không đắc tội tiểu nhân!”

“Hả?” Thủy nhi kinh ngạc, quan sát hẳn, “Ta còn tưởng rằng quan hệ của các người rất tốt!”

Âu Dương Mặc gật gù đắc ý nói, “Không tính là quen thân, dĩ nhiên không quan trọng như mỹ nhân!” Giọng nói lại mang theo mấy phần nghiêm túc, ban đầu chuyện Thượng Quan Lăng tặng nàng cho người, hẳn vẫn lòng mang áy náy, bây giờ nhìn thấy nàng hạnh phúc, hẳn cũng cao hứng thay nàng, đương nhiên không cho phép có người phá hư.

Hiên Viên Mị nhìn hẳn một cái thật sâu, ôm Thủy nhi dẫn đầu đi ra ngoài, Lăng Tuyên nhìn thấy bọn họ, ai oán nói, “Các người thật sự đủ chậm chạp!”

Triển Ngao Thiên chỉ là lẳng lặng đứng bên cạnh Lăng Tuyên, ánh mắt nhàn nhạt liếc bọn họ một cái, trầm mặc không nói.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Người dã man (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

Nhìn ba chữ to “Phủ thành chủ” trên tấm biển, Thủy nhi nhũn mảy, thật là nghiệt duyên! Chỉ có điều suy nghĩ một chút hội thi thơ này cử hành ở thành chủ phủ cũng hợp tình hợp lý, là nàng quá không quan tâm.

Trong phủ thành chủ rất là náo nhiệt, bọn họ rõ ràng tới hơi trễ, một đám cả nam lẫn nữ đã bắt đầu vội vàng khoe khoang tài nghệ của mình rồi, nghe nói lần này hạng nhất chính là vận lượng hoàng kim, sợ rằng rất khó có người không động lòng.

Cố tình đã có người không động lòng, Hiên Viên Mị ôm Thủy nhi ngồi xuống trong góc tầm thường, sau đó bắt đầu bón nàng ăn gì đó, “Có đói bụng không?”

Thủy nhi không khách khí há mồm, nuốt thức ăn trong miệng xuống mới lên tiếng, “Ta bây giờ không phải là không giống lúc trước sao? Không chết đói đấy!” Hơn nữa nàng phát hiện bây giờ nàng rất khó cảm thấy đói nữa.

Hiên Viên Mị trực tiếp coi vành tai trắng như ngọc của nàng là món ăn ngon miệng, ngậm trong miệng liếm láp, hàm hồ nói, “Ta sẽ đau lòng...”

Mặc dù hai người ngồi ở góc, nhưng vẫn hấp dẫn không ít tầm mắt người, nơi này phần lớn là văn nhân, tất nhiên không thể gặp hành động đòi phong bại tục như vậy, liếc mắt nhìn, liền chán ghét quay đầu.

“Mị, chúng ta giống như bị người chán ghét!”

Hiên Viên Mị chỉ là nhàn nhạt trừng mắt lên, người tiếp xúc tới tầm mắt của hẳn, lại rời rít rùng mình, vội vàng thu hồi tầm mắt, “Hiện giờ tốt rồi.”

Từ khi Hiên Viên Mị vừa tiến đến, Lục Kiều Kiều vẫn nhìn hẳn, thấy hẳn không e dè thân thiết với Thủy nhi, giận đến dậm chân, tầm mắt căm phẫn rơi vào trên người Thủy nhi, giống như hận không thể nhào tới cắn nàng làm đôi.

Lục Minh nhìn vẻ mặt nữ nhi liền hiểu là nam nhân đó, sau khi quan sát rất hài lòng với Hiên Viên Mị, khí thế như vậy tuyệt đối không phải là người bình thường, xứng với nữ nhi của ông, tầm mắt chuyển sang Thủy nhi, nhũn nhũn mảy, nữ nhân này quả thật xinh đẹp, nhưng mà ở trong lòng ông nhất định kém nữ nhi của ông... Hơn nữa một nữ tử thanh lâu so sánh với thiên kim phủ thành chủ, kẻ ngốc cũng biết chọn như thế nào.

Hội thi thơ tiến hành được một nửa, Lục Minh đột nhiên đứng lên, cất giọng nói, “Mọi người yên lặng một chút!” Người đứng đầu một thành đã lên tiếng, trong đại sảnh thoáng chốc yên tĩnh lại.

Lục Minh nở nụ cười nói, “Chỗ lão phu có một chuyện vui muốn chia sẻ với các vị.”

“Thành chủ đại nhân có chuyện vui gì.”

“Thành chủ đại nhân nói ra một chút, để cho chúng ta cũng cao hứng vì thành chủ đại nhân một chút!” dĩ3n~d@n`Bq21y"d0n

“Đừng vậy! Thành chủ đại nhân nói nhanh lên!”

Lục Minh xoay người chìa tay về phía Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều vui mừng, nhìn Hiên Viên Mị một cái, khéo léo đi đến bên cạnh Lục Minh, bởi vì trên mặt còn có vết thương, khăn che mặt che đầy rất kín.

Lục Minh kéo tay Lục Kiều Kiều nói, “Đây là tiểu nữ Kiều Kiều, tiểu nữ cũng đến tuổi lấy chồng, nhưng vẫn không gặp được người trong lòng, bây giờ Kiều Kiều thật vất vả có người trong lòng, lão phu cũng yên lòng.”

“Không biết Lục tiểu thư coi trọng công tử nhà nào?”

“Công tử kia thật có phúc khí!”

“Đúng vậy đúng vậy! Ai mà không biết Lục tiểu thư là đệ nhất mỹ nhân biên thành!”

Thủy nhi thu hết thần sắc của hai cha con người kia vào mắt, quay đầu lại nói với Hiên Viên Mị, “Mị, chàng chạy không thoát!” Trong giọng nói còn có một chút hả hê như vậy, chỉ có điều không vui trong mắt không che giấu chút nào.

“Vậy Thủy nhi phải cứu ta...” Hiên Viên Mị uất ức nhìn nàng, đáng vẻ cần an ủi, Thủy nhi cười cười, hôn một cái trên môi hắn liền lui ra... Thề cái lưỡi mềm mại ra liếm liếm môi, xấu xa nói, “Mùi vị không tệ!”

Hầu kết của Hiên Viên Mị lẩn lẩn, bắt đầu nhìn nàng, giọng nói mang theo một chút khàn khàn, “Thủy nhi...”

Tay nhỏ bé mềm mại mập mờ vuốt ve cần cổ hắn, Thủy nhi nhẹ giọng nói, “Ta chính là học với chàng.”

Những người khác thấy tầm mắt của Lục Minh và Lục Kiều Kiều đều rơi vào trên người hai người trong góc, cũng đi theo quay đầu nhìn lại, nhìn mập mờ giữa hai người, trong lúc nhất thời cả đại sảnh im ắng yên tĩnh.

Nhìn ý tứ thành chủ, vị thiên kim của thành chủ này coi trọng chỉ sợ sẽ là nam nhân này đi, mặc dù đáng đáp nam nhân này không tệ, nhưng mà phong lưu như vậy, sao có thể làm một phu quân tốt đây?

Trong lúc nhất thời có người thờ dài, có người cau mày, có người nhìn lại có chút hả hê.

Lục Minh hơi hối hận vì sự vọng động của mình, hôm nay mặt mũi của phủ thành chủ cũng bị vứt sạch, lạnh lùng quét nhìn Thủy nhi một cái, đề lừa giận trong lòng xuống, mở miệng nói, “Vị công tử này, lão phu có ý gả tiểu nữ cho công tử, không biết ý công tử như thế nào?” dieendaanleequydonn

Hiên Viên Mị ngược mắt liếc nhìn ông ta một cái, lạnh lùng nói, “Ta đã có thê tử!”

Lục Minh sững sốt, ông lại quên điều tra chuyện này, đúng là thông minh một đời hồ đồ nhất thời, nhú nhú mày, nữ nhi bảo bối của ông nhất định không thể làm lam thiếp cho người ta.

Nhìn ra do dự của ông, Lục Kiều Kiều kéo tay áo của ông lắc lắc, thăm dò nói, “Phụ thân, con cứ muốn hắn!”

Lục Minh thờ dài nói, “Nhưng mà người ta đã có thê tử.”

Lục Kiều Kiều cậy mạnh nói, “Cười rồi không phải còn có thể hưu thê sao?”

Nghe vậy, Lục Minh lên tiếng hỏi: “Công tử có tình nguyện hưu thê?”

“Không muốn!” Hai chữ này phun ra, giống như mang theo mảnh băng vụn, đã hết sức không vui.

Thủy nhi cọ xát trên cổ hắn, nhỏ giọng nói, “Ta không nhớ rõ chàng có lấy ta.”

“Trở về nước liền cưới!” Ban đầu không cho nàng bất kỳ phong hào gì, chỉ vì nàng không giống với đám nữ nhân hậu cung, hắn không muốn đánh đồng nàng với những nữ nhân kia, nhưng mà bây giờ đã khác, trong hậu cung chỉ có nàng, hoàng hậu duy nhất của hắn.

Người ta không muốn hưu thê, vậy cũng không có cách nào, cũng không thể ở trước mặt nhiều người như vậy bức người ta hưu thê chứ?

Lục Kiều Kiều căm hận nhìn chằm chằm Thủy nhi, “Chàng nói thê tử chính là nữ nhân này?”

Thủy nhi nhàn nhạt nói, “Không được sao?”

Trên mặt Lục Minh đột nhiên hiện lên vẻ tức giận, ông nhìn ra được thân phận của Hiên Viên Mị không đơn giản, làm sao có thể lấy một nữ tử thanh lâu? Hắn ta vốn chính là đang cố ý từ chối, từ khi nào nữ nhi của Lục Minh ông lại khiến cho người ta ghét bỏ như thế rồi chứ?

“Phụ thân, người xem nàng ta...” Hiện tại có Lục Minh làm chỗ dựa, Lục Kiều Kiều càng trời không sợ đất không sợ rồi.

Lục Minh nhìn đáng vẻ uất ức của nữ nhi, tức giận dâng trào càng thêm lợi hại, “Vị công tử này, lão phu thường thức người, mới muốn gả nữ nhi cho người, người nhiều lần từ chối như vậy là xem thường lão phu sao?”

Chân mày của Âu Dương Mặc nhíu lại đến chặt chẽ, đường đường là người đứng đầu một thành lại không nói đạo lý như thế, vẫn còn điều võ dương oai ở trước mặt Hoàng đế Huyền quốc, thể diện của Diệp quốc cũng bị mất hết.

Hiên Viên Mị mặc kệ ông ta, trực tiếp ôm Thủy nhi định rời đi vào lúc này.

Lục Minh bị thái độ trong mắt không có người của hắn làm cho tức bực phẫn, “Người đâu, bắt hắn lại!”

Thùy nhi lạnh mặt, “Thành chủ đại nhân rốt cuộc muốn làm gì?”

Lục Minh hừ lạnh một tiếng, không nhìn Thùy nhi, nhìn Hiên Viên Mị nói, “Ta không quan tâm người đã cưới vợ là thật hay giả, nếu Kiều Kiều thích người, người nhất định phải cưới con bé!” die~nd a4nle^q u2l1ydo^ñ

Ánh mắt Thùy nhi lạnh lẽo, nhìn về phía Âu Dương Mặc, cười lạnh nói, “Đây chính là người đứng đầu một thành ở Diệp quốc? Thật đủ dã man!”

Lục Minh cau mày, theo tầm mắt của nàng nhìn về phía Âu Dương Mặc, có chút không rõ chân tướng.

Khóe miệng Hiên Viên Mị nhếch lên một độ cong ma mị lạnh lẽo, “Trẫm muốn xử lý hai người kia, Lãng đế sẽ không có ý kiến chứ?” Cho dù có ý kiến hay không, hai cha con này đã thành công chọc giận hần, cũng đừng mong có ngày lành.

Âu Dương Mặc nghiêm chỉnh cúi người thi lễ một cái, sắc mặt nghiêm túc nói, “Mặc cho Hiên Viên bệ hạ xử trí!”

Trong đại sảnh hoàn toàn xôn xao, nam nhân này lại là Hiên Viên đế! Ánh mắt Triền Ngao Thiên lóe lóe, khó trách nàng chẳng thêm ngó tới hần, liếc nhìn Hiên Viên Mị một cái, tuy trong lòng có phần không cam lòng, nhưng lại thông minh ép xuống, hần hiểu được, hần không đấu lại Hiên Viên đế, Lãng Tuyên nhúu mày, trong mắt có một chút kinh ngạc, dường như lại có một chút giải thoát, trong nháy mắt lại khôi phục dáng vẻ không đứng đắn kia.

Lục Minh nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, biết lần này đắc tội với người không thể đắc tội.

Lục Kiều Kiều còn giống như không biết ngày chết đã tới, vẫn tùy hứng như trước nói, “Chàng là Hoàng đế, ta cũng muốn gả cho chàng!” Từ nhỏ đến lớn, cho dù nàng muốn cái gì, Lục Minh cũng sẽ tìm đến cho nàng, trong lòng nàng Lục Minh chính là vạn năng, chỉ cần nàng muốn, Lục Minh nhất định có biện pháp thu vào tay cho nàng, hôm nay nàng vẫn cho rằng như vậy.

Lục Minh nhìn nữ nhi, đột nhiên phát hiện mình sai vô cùng, là ông tự tay biến Kiều Kiều trở nên cậy mạnh tùy hứng như vậy, là ông tự tay đẩy con bé tiến vào vực sâu.

“A...” Đột nhiên một tiếng thét chói tai vang dội cả đại sảnh, Lục Kiều Kiều sững sờ nhìn cánh tay Lục Minh rơi trên mặt đất, trên mặt bị máu ấm áp bắn tung tóe lên.

Thật lâu sau mới phản ứng kịp “Phụ thân” Lục Kiều Kiều đưa tay đỡ Lục Minh, nước mắt không ngừng rơi xuống, thật nhiều máu... Quay đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng tàn nhẫn của Hiên Viên Mị, đáy lòng run rẩy một trận, đột nhiên hiểu được, là nàng hại phụ thân!

Hiên Viên Mị lần nữa giật giật ngón tay, cánh tay bên kia của Lục Minh cũng rơi xuống, Lục Kiều Kiều vô dụng thét chói tai, “Đừng mà, ta không lấy người nữa... Đừng tổn thương phụ thân...”

Đường cong khóe miệng Hiên Viên Mị mở rộng, càng thêm làm cho người ta sợ hãi, ngón tay liên tiếp vung lên, chờ hần thu tay lại, một loạt tiếng vang “Phập phập” vang lên trong đại sảnh yên tĩnh, mọi người nhìn thấy, chỉ thấy da thịt toàn thân Lục Minh lật lên, không có một chỗ hoàn hảo. die nda nle equ ydo nn

“Oe...” Trong này phần lớn đều là văn nhân nào đã từng thấy cảnh tượng như vậy... Dáng vẻ kinh khủng kia của Lục Minh, còn có mùi máu tươi nồng nặc trong không khí, khiến đại đa số người cũng không nhìn được nôn mửa, trong lòng phát rét từng cơn, sớm nghe nói về thủ đoạn của Hiên Viên đế tàn nhẫn, quả nhiên danh bất hư truyền.

“A a...”

Trong đại sảnh chỉ còn lại hàng loạt tiếng nôn mửa, còn có Lục Kiều Kiều thét chói tai, nhìn dáng vẻ ánh mắt trống rỗng của nàng ta, Thùy nhi không hề đồng tình nói, “Sao nhanh như vậy đã bị dọa ngốc? Thật không có ý tứ!” Quả nhiên đối phó với người đã man vẫn phải dùng phương pháp xử lý dã man.

Mọi người cùng nhau run lên, cũng không dám nhìn về phía hai người.

“Ành... Không phải nói Minh Lam Nhi đã chết rồi sao? Vậy để nàng ta trên nóc là được!” Giọng nói trầm thấp dễ nghe lại có thể khiến cho người ta nghe ra lạnh lẽo vô tình trong đó.

Ánh không nói một lời, xách cổ áo của Lục Kiều Kiều, “Vào” một cái biến mất không thấy gì nữa.

“Mị, chàng thật tốt với binh lính của chàng!” Mỗi lần đều đưa nữ nhi đi.

“Ừ.” Hiên Viên Mị đáp một tiếng, ôm nàng đi ra ngoài, lần này không có ai còn dám ngăn trở, mà nhường được bao xa thì có bấy nhiêu xa.

Thùy nhi nhúu mày, “Còn đang tức giận?”

“Ừ.”

Môi hôn lên một cái trên mặt hần, “Bây giờ thế nào?”

“Tốt hơn một chút.” Nghiêng đầu, chỉ chỉ môi mình.

Thủy nhi lại hôn lên môi hắn, “Như thế nào?”

“Ừm... Tốt một nửa...”

Thủy nhi liếc hắn một cái, “Vậy một nửa kia chàng giữ lại từ từ tiêu hóa đi!”

“Thủy nhi thật độc ác...” Giọng nói uất ức kia từ xa xa truyền vào trong sảnh.

Mọi người sững sờ nhìn bóng lưng hai người rời đi, chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, một trận lạnh lẽo hung ác, Hiên Viên đế này sao thay đổi nhanh như vậy? Không phải đầu óc có vấn đề chứ?

Trải qua cảnh tượng này, đội ngũ đi theo cũng cuối cùng vào Diệp thành, Âu Dương Mặc để Thủy nhi đi xem hội thi thơ một chút, vốn vì chờ đội ngũ đi theo, tránh tiết lộ tin tức Hiên Viên Mị đến Diệp quốc trước ra ngoài, nhưng mà không nghĩ tới cuối cùng thân phận vẫn bại lộ.

Chạy ra ngoài lâu như vậy, hai người cũng tiêu dao đủ rồi, cho nên cuối cùng hai người rút cuộc đành hoàng ngời lên hoàng liễn, đi tới Diệp thành quốc đô Diệp quốc, Âu Dương Mặc tất nhiên đồng hành cùng bọn họ, còn Lăng Tuyên và Triều Ngạo Thiên đi trước một bước.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Cầu xin

Editor: Puck - Diễn đàn

Thủy nhi nghiêng người vén một góc tấm màn lên, nhìn hoàng liễn trực tiếp đi tới Hoàng cung Diệp quốc, quay đầu cười nói, “Mị, mặt mũi của chàng thật lớn!”

Hiên Viên Mị kéo nàng về trong lòng, “Mặt mũi của ta lớn bao nhiêu, mặt mũi của nàng sẽ lớn bấy nhiêu.”

“Thật là được sủng mà kinh sợ!” Thủy nhi nằm trong ngực hắn, ngón tay quấn vòng quanh tóc hắn, ngửa đầu lười biếng nói, “Chàng giết công chúa nhà người ta, chàng nói Thượng Quan Lăng có thể hưng sư vấn tội không?”

Hiên Viên Mị cho nàng một nụ hôn nóng bỏng trên miên, mới ngạo mạn nói, “Hắn dám!”

Thủy nhi cười khẽ một tiếng, “Vậy chàng nói hắn có thể cho chàng thêm mấy công chúa nữa không?”

Hiên Viên Mị trầm ngâm nói: “Chuyện này cũng có thể.” Dù sao hiện giờ nếu Huyền quốc làm khó dễ, Diệp quốc không chịu nổi, mà thủ đoạn sử dụng để xúc tiến quan hệ hai nước chính là hòa thân.

Khi hai người đang vành tai và tóc mai chạm vào nhau, hoàng liễn đã ngừng lại, Hiên Viên Mị dẫn đầu xuống hoàng liễn trước, nhìn thấy người tới trước nghênh tiếp, nhú nhú mày, có phần không vui, mặc dù quan hệ hai nước tệ hại, nhưng theo quy củ cho tới nay, Thượng Quan Lăng vốn không cần tự mình đến nghênh đón hắn, bởi vì buổi tối sẽ đặc biệt cử hành bữa tiệc đón gió tẩy trần cho hắn, vậy mà lúc này Thượng Quan Lăng xuất hiện ở đây, là nguyên nhân gì đã không nói mà biết rồi!”

Thượng Quan Lăng không biết lúc này trong lòng có cảm nhận gì, đến bây giờ hắn mới biết mình muốn gặp nàng bao nhiêu, thì ra trong tim của hắn sớm không oán hận nàng, chỉ còn lại nhớ nhung giày vò người.

Hai quả đấm trong tay áo đã sớm nắm chặt, nghe nói Hiên Viên đế có niềm vui mới, giam nàng vào địa lao, cho nên khi hắn muốn mời Hiên Viên đế, mới cố ý thêm tên tuổi nàng vào, thứ nhất là nhớ nàng, thứ hai có thể cứu nàng ra khỏi địa lao.

Bởi vì tâm tình trong lòng Thượng Quan Lăng cuộn cuộn, nhất thời không mở miệng, Hiên Viên Mị cũng không nói gì, xoay người đưa cánh tay vào bên trong Hoàng liễn, đỡ người ở bên trong ra. d1en d4nl 3q21y d0n

Thượng Quan Lăng dò xét cẩn thận người trong ngực hắn, đây là niềm vui mới của hắn? Đúng là xinh đẹp hơn Linh nhi.

Lúc này phía sau xe ngựa, Thủy Nguyệt Linh cũng xuống xe, tầm mắt Thượng Quan Lăng rơi vào trên người nàng, trong mắt xẹt qua một tia đau lòng, nhìn qua nàng rất tiêu tụy.

Thủy Nguyệt Linh chú ý tới tầm mắt của Thượng Quan Lăng, nhanh chóng cúi đầu, không ai nhìn thấy trong mắt nàng có một vẻ sợ hãi lóe lên rồi mất, hai đoạn ký ức không chịu nổi kia khiến cho nàng có bản năng sợ hãi Thượng Quan Lăng, khóe mắt quét mắt hai người thân mật, trong lòng càng thêm không cam lòng.

Thượng Quan Lăng chú ý tới trên trán Thủy Nguyệt Linh và Thủy nhi đều có nốt ruồi son, trong mắt xẹt qua tia suy nghĩ sâu xa, lúc trước hắn còn thấy kỳ quái sao Thủy Nguyệt Linh lại có qua lại với Hiên Viên Mị, bây giờ xem ra... Chẳng lẽ lúc ấy Hiên Viên đế nhận làm người? Cho nên mới có một đạo sủng ái Linh nhi như vậy, lại đột nhiên giam nhốt vào địa lao, sủng ái một nữ nhân khác? Nếu là như vậy, không phải hắn còn có cơ hội cứu vãn sao?

Tầm mắt nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh, lại thấy nàng vẫn nhìn Hiên Viên Mị, ánh mắt như vậy, Thượng Quan Lăng căng thẳng trong lòng, nàng yêu nam nhân kia rồi hả?

Không khí trầm mặc đến có phần quỷ dị, Thủy nhi thành thật tựa vào trong ngực Hiên Viên Mị, khó được khéo léo, chủ yếu là sợ một khi không chú ý, người nào đó lại đồ bình dấm chua.

Nhưng cố tình người nào đó vốn không vui với sự xuất hiện của Thượng Quan Lăng, lúc này càng thêm bất mãn với nàng khéo léo, lại ở trước mặt mọi người, ngay trước mặt Hoàng đế Diệp quốc cùng đại thần hừ lạnh một tiếng, chặn miệng của nàng, tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Thủy nhi chớp mắt mấy cái, trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, ôm hông của hắn, mặc hắn hôn đủ.

Thủy Nguyệt Linh nhìn hai người, không cam lòng đồng thời, trong lòng cũng cảm thấy bị thương, nàng không có gì cả, chỉ muốn một người yêu bản thân mình cũng không được sao? Sững sờ nhìn hai người môi lưỡi quấn quýt, ánh mắt bị thương dần trở nên kiên định, lần này nàng nhất định không thể mềm yếu nữa.

Thượng Quan Lăng vẫn nhìn chăm chú vào nàng, thu hết vẻ mặt của nàng vào mắt, khổ sở vô tận lan tràn trong lòng, hắn hối hận...

Môi đỏ mọng hơi sưng, Thủy nhi thờ khể nhìn về phía hắn, ánh mắt dò hỏi, bốt giận?

Hiên Viên Mị duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi sưng đỏ của nàng... Trong mắt xuất hiện một nụ cười, coi như là hài lòng.

Trải qua cú nhac đệm này, Hiên Viên Mị đã thành công tôn lên tạo dựng hình tượng phong lưu ở trong lòng đại thần Diệp quốc, dù sao tận mắt nhìn thấy càng có tính chân thật hơn tin đồn nghe thấy, ấn tượng càng thêm khắc sâu.

“Cái gì? Người nói nữ nhân kia cũng tới?” Lăng Mạn Diệp kích động đứng lên, trong lòng không biết là khẩn trương, tức giận, hay bất an.

Cung nữ bị nàng làm cho sợ hết hồn, khẩn trương đáp, “Đúng vậy... Đi cùng Hiên Viên bệ hạ có hai nữ nhân, một nghe nói là tần sủng của Hiên Viên bệ hạ, một người khác chính là Lăng Vương phi trước kia.” dinendian.loqidjon

Lăng Mạn Diệp dần bình tĩnh lại, khoát khoát tay, để cho nàng ta lui ra, một mình chán chường ngồi, vốn cho rằng không có nữ nhân kia, biểu ca sẽ toàn tâm toàn ý mà đối tốt với nàng, nhưng mà nàng sai lầm rồi, nữ nhân kia đi, lại cũng mang lòng của biểu ca đi, trong khoảng thời gian này nàng và Thủy Doanh Doanh tranh đấu gay gắt, nàng thật cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng lại chỉ có thể tiếp tục đấu, không có cách nào dừng lại, một khi nàng dừng lại, Thủy Doanh Doanh sẽ hoàn toàn phá hủy nàng.

Nàng ghen tỵ Thủy Doanh Doanh có thể lấy được sủng ái của Thượng Quan Lăng, mặc dù chỉ là một thể thân, khoe miệng nâng lên nụ cười đau khổ, chỉ vì diện mạo của Thủy Doanh Doanh có mấy phần tương tự, hắn đã sủng ái như vậy, bây giờ nữ nhân kia trở lại, hắn sẽ như thế nào? Ban đầu nghe nói nữ nhân kia thất sủng bị nhốt vào địa lao, trong lòng nàng chỉ cảm thấy thở ra một ngụm cảm hận, nhưng bây giờ nàng ta thất sủng, có thể trở thành hi vọng để biểu ca đòi nàng ta về không?

Nàng mất đi con của mình, mất đi tư cách làm mẹ mới đuổi được nữ nhân kia đi, nhưng quay đầu lại nàng lại không lấy được gì cả, nàng thật sự rất mệt mỏi! Tại sao hắn thì không thể yêu nàng?

“Hoàng hậu nương nương...”

Nghe được giọng nói này, chán chường trên mặt Lăng Mạn Diệp biến mất trong nháy mắt, lại khôi phục uy nghiêm Hoàng hậu nên có, nhìn nữ nhân cười đến quỵn rũ cau mày nói, “Muội muội, nơi này dù sao cũng là tẩm cung của bốn cung, muội muội như thế có phải có phần vô lễ rồi không?” Trong mắt lóe lên vẻ ngạo độc, người trong cung của nàng từ khi nào không dùng được như vậy, tùy tiện để cho người vào tẩm cung của nàng?

Thủy Doanh Doanh tuyệt đối không sợ nàng hỏi tội, cười duyên nói, “Hoàng hậu nương nương không cần quá nghiêm túc, muội muội lần này tới là vì muốn hợp tác với Hoàng hậu nương nương.”

Lăng Mạn Diệp cau mày, “Bốn cung không cảm thấy bốn cung có chuyện gì cần hợp tác với người!”

Thủy Doanh Doanh dù sao từng là Hoàng hậu của Thượng Quan Văn, mặc dù lấy được sủng ái của Thượng Quan Lăng, nhưng không thể phong Phi, cho nên nàng cũng không có thân phận gì, hơn nữa bây giờ phía sau nàng cũng không có một chút thế lực, tất cả mọi thứ của nàng chỉ đều dựa vào sủng ái của Thượng Quan Lăng, cho nên nàng càng thêm không thể mất đi sủng ái của Thượng Quan Lăng, mặc dù sủng ái kia chỉ bởi vì đáng đáp của nàng tương tự một nữ nhân khác.

Thủy Doanh Doanh cầm đầu cầm cổ ngồi xuống bên cạnh, hoàn toàn không thấy Lăng Mạn Diệp quắc mắt nhìn, chậm rãi phun ra ba chữ “Thủy Nguyệt Linh.” Khi nói đến cái tên này, trong mắt nàng rõ ràng xuất hiện một tia cảm hận... Từ nhỏ đến lớn, nàng hưởng thụ tất cả vàng sáng, đại tiểu thư phủ Thừa Tướng, Hoàng hậu Diệp quốc, còn Thủy Nguyệt Linh chẳng qua chỉ là một tiểu quý nhất gan liên tiếp bị mọi người tùy ý có thể bắt nạt, nàng phi bị vứt bỏ của Lăng Vương phủ, nhưng bây giờ nàng lại phải dựa vào dung mạo có mấy phần tương tự Thủy Nguyệt Linh để nhận được sủng ái của Thượng Quan Lăng, thậm chí lúc ý loạn tình mê, trong miệng nam nhân kia gọi đều là tên của nàng ta, điều này khiến cho nàng làm sao cam tâm được? Hiện giờ bởi vì Thủy Nguyệt Linh xuất hiện lần nữa, càng làm cho địa vị của nàng bị uy hiếp, nàng nhất định phải diệt trừ nàng ta!

Tiệc tối rất náo nhiệt, tất cả Hoàng đế nước nhỏ đều có mặt đầy đủ, ai cũng không dám không nể mặt mũi hai vị Đế Vương này.

Hiên Viên Mị hoàn toàn không phân trường hợp, ôm Thủy nhi vào trong ngực, giống như đang ở trong cung điện của mình, không hề không được tự nhiên chút nào, cúi đầu ngậm vành tai trắng nõn kia, tỉ mỉ liếm mát, đề nghị, “Thủy nhi, nàng nói ta trả Lăng Vương phi lại cho Lăng Đế được không?”

Thủy nhi liếc nhìn Lăng Mạn Diệp và Triển Tuyết Nhạn treo nụ cười hoàn mỹ, mắt liếc nhìn hắn nói, “Chàng muốn nhìn thiên hạ đại loạn?” Hai nữ nhân này không nói, bây giờ còn có một Thủy Doanh Doanh, Lăng Mạn Diệp và Thủy Doanh Doanh cũng là người có chút tài năng, mặc dù Triển Tuyết Nhạn không tính là thông minh, nhưng Thủy Nguyệt Linh không khá hơn nàng ta bao nhiêu, nhìn biểu hiện hôm nay của Thượng Quan Lăng, nếu thật sự trả Thủy Nguyệt Linh lại cho Thượng Quan Lăng, hậu cung Diệp quốc tuyệt đối sẽ rối một nùi. diee ndda ffileeq uysd doon

Hiên Viên Mị bất mãn cắn cắn vành tai khéo léo trong miệng, “Thủy nhi không đồng ý?” Tròng mắt đỏ như máu tập trung khóa chặt vào nàng, rất có ý tứ nếu nàng không đồng ý, liền hành quyết nàng ngay tại chỗ.

Thủy nhi khẽ cười sờ mặt của hắn, “Chàng cao hứng là được rồi.” Hậu cung Diệp quốc đại loạn như thế nào không liên quan đến nàng.

Đáy mắt Hiên Viên Mị mềm mọng, nhẹ nhàng dán vào mặt của nàng, “Thủy nhi... Ta yêu nàng...”

Thủy nhi buồn cười lắc đầu một cái, vào thời điểm này nói lời ân ái, cũng chỉ có Hiên Viên Mị làm ra được, nhưng cảm nhận được thỏa mãn sâu trong đáy lòng, thần sắc trong mắt lại càng thêm dịu dàng, đó là thỏa mãn thuộc về hắn, kể từ sau khi thay tim, mỗi lần tâm tình của hắn vô cùng mãnh liệt thì nàng liền có thể cảm nhận thấy.

Hiên Viên Mị là hạ quyết tâm muốn ném Thủy Nguyệt Linh về... Đã lâu như vậy, nàng ta vẫn không có thai, giữ nàng ta lại cũng vô dụng, vừa đứng Thượng Quan Lăng muốn, liền trả lại cho hắn là được, chỉ cần hắn không đánh chủ ý lên Thủy nhi là được rồi, nhưng chuyện như vậy, tự nhiên không tiện nói ra trước mặt nhiều người như vậy, mặc dù chuyện này vốn là bí mật công khai, hắn là không sao cả, chỉ sợ Thượng Quan Lăng e ngại mặt mũi không chịu tiếp nhận.

Thượng Quan Lăng rõ ràng có phần không yên lòng, khách sáo đôi câu liền không nói thêm gì nữa, Hiên Viên Mị cũng chỉ cố thân thiết với Thủy nhi, những người khác cũng không tiện mở miệng, cho nên bữa tiệc này thật đúng là trầm mặc trước nay chưa từng có.

Ai cũng không dám bắt mắt với hành động của Hiên Viên Mị, trên thực tế không ít người rất hâm mộ, nam nhân mà! Ai không muốn có mỹ nhân trong ngực, bắt đắc dĩ bọn họ nào dám làm cản ở trước mặt hai vị này tại đây?

Âu Dương Mặc thấy tầm mắt của Thượng Quan Lăng vẫn liếc về phía Thủy Nguyệt Linh... Cau mày thờ dài một tiếng, mặc dù không rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn xác định Lăng yêu phải là mỹ nhân mới đúng, nhưng mỹ nhân dường như không có khả năng lại cho Lăng thêm cơ hội.

Trở lại Cảnh Tuyên điện ở tạm, Hiên Viên Mị xoay người liếc nhìn Thủy Nguyệt Linh yên lặng đi theo phía sau bọn họ, phân phó nói, “Tiêu Mặc, tặng nàng ta cho Lăng Đế.”

Thủy Nguyệt Linh chột ngắc đầu lên, không dám tin nhìn hắn, “Đừng... Van cầu ngài đừng đưa ta cho người...” Sao hắn có thể thờ ơ như vậy nói ra lời muốn đưa nàng cho người khác?

Hiên Viên Mị nhú nhú mày, không vui lần nữa kêu, “Tiêu Mặc...”

“Dạ, bệ hạ!” Tiêu Mặc liếc nhìn Thủy Nguyệt Linh, lại liếc nhìn Thủy nhi, cũng đoán được một chút, cho dù như thế nào, hắn chỉ cần nghe phân phó của bệ hạ là được rồi.

Thủy Nguyệt Linh né tránh tới kéo tay của nàng, nhìn Thủy nhi nói, “Ta có lời muốn nói với người.”

Thủy nhi nhú mày, “Nói đi!”

Tiêu Mặc tự giác lui về sau, Thủy Nguyệt Linh nhìn Hiên Viên Mị một cái, vừa nhìn về phía Thủy nhi, trong mắt mang theo cầu xin, “Ta muốn nói riêng với người.”

Thủy nhi quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Mị, “Mị...”

Hiên Viên Mị nhú nhú mày, cúi đầu nhỏ giọng cảnh cáo bên tai nàng nói, “Cẩn thận một chút cho ta, nếu còn dám để cho mình bị thương, ta liền để cho nàng vĩnh viễn không xuống giường được!”

Nói xong, xoay người đi ra ngoài, Tiêu Mặc tự giác đuôi theo, trong lòng cảm thán, chỉ có nương nương mới dám để cho bệ hạ nhường chỗ.

Thủy nhi lắc đầu một cái, hắn sao lại chuyện gì cũng có thể liên lạc với cùng giường được? Liếc nhìn Thủy Nguyệt Linh, nhàn nhạt nói, “Nói đi!”

Thủy Nguyệt Linh “Phịch...” một tiếng quỵ xuống với nàng, khóc cầu xin, “Van cầu người nhường hắn cho ta, ta cái gì cũng không có, ta chỉ muốn hắn là được rồi, người còn có Diêm La điện, còn có Minh Thiên lâu, còn có nhiều người quan tâm người như vậy, van cầu người đừng giành với ta có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Hãm hại

Editor: Puck - Diễn đàn

Thủy nhi cười nhạo một tiếng, thật sự cảm thấy hơi buồn cười, “Tại sao ta phải cho ngươi? Ngươi đừng quên, đó là nam nhân của ta, bây giờ là ngươi ở đây giành với ta, không phải là ta giành với ngươi!”

Thủy Nguyệt Linh lại không cho là như vậy, lễ thẳng khí hùng nói, “Nếu như không có ngươi, hấn yêu sẽ là ta.”

Thủy nhi không nói, khoe miệng hơi nhếch lên, tất cả trong mắt đều là châm chọc, Thủy Nguyệt Linh tiếp tục nói, “Nếu như không phải là ta, ngươi chỉ là một cô hồn dã quỷ, vốn không có khả năng cùng hấn, ngươi không thể vọng ân phụ nghĩa như vậy!”

Nàng vong ân phụ nghĩa? Thủy nhi cười lạnh nói, “Thủy Nguyệt Linh, ngươi nên biết ta vốn không phải người tốt lành gì! Nếu như ngươi thật lòng muốn chết, lặp đi lặp lại nhiều lần có ý đồ không an phận với người của ta...” Nàng ta thật sự cho rằng nàng không dám giết nàng ta sao?

“Ngươi... Ngươi làm cái gì?” Thủy Nguyệt Linh cảm thấy sát khí trên người Thủy nhi ép tới khiến cho người ta thở không nổi, mắt lộ ra một tia sợ hãi.

“Thế nào?” Hiên Viên Mị cảm nhận được sát khí kia, cũng không quản nhiều như vậy, trực tiếp vọt vào.

Nhìn thấy hấn, sát khí trên người Thủy nhi thoáng chốc thu lại, sắc mặt hòa hoãn không ít, một khắc kia nàng thật lòng muốn giết chết Thủy Nguyệt Linh, nhưng mà nếu Mị muốn đưa nàng ta trở về, vậy thì đưa trở về đi!

“Khụ khụ...” Thủy Nguyệt Linh đột nhiên ôm cổ của mình... Sợ hãi nhìn Thủy nhi, “Ngươi... Ngươi cho ta ăn cái gì?”

Thủy nhi lười không muốn để ý đến nàng ta, đưa mắt ý bảo Tiêu Mặc dẫn nàng ta đi, “Đừng mà...” Thủy Nguyệt Linh chỉ kêu ra được hai chữ, sau đó liền hoàn toàn câm nín rồi, nghĩ đến là Tiêu Mặc khiến cho nàng ta không có cách nào mở miệng.

Hiên Viên Mị kéo Thủy nhi vào trong ngực, cau mày hỏi, “Nữ nhân kia nói gì với nàng vậy hả?”

Thủy nhi cọ xát ở trong lòng hấn, cười nhìn hấn nói, “Nàng ta kêu ta nhường chàng cho nàng ta.” di1enda4nle3qu21ydo0n

Sắc mặt Hiên Viên Mị trầm xuống, lạnh lùng nói, “Nàng nên giết nàng ta.”

“Không phải chàng muốn đưa nàng ta cho Thượng Quan Lăng sao?” Để cho nàng ta đi đấu một trận với tỷ tỷ của nàng còn có hai nữ nhân kia cũng không tồi, chắc là màn kịch vui.

Hiên Viên Mị nhíu nhíu mày, cũng không rồi rắm nữa, có chút ngạc nhiên hỏi, “Nàng cho nàng ta ăn thuốc gì?”

“Còn chưa đặt tên! Dù sao chính là để cho nàng ta nổi ngày đau một canh giờ, vừa đúng khiến Thượng Quan Lăng đau lòng, mới có thể càng yêu nàng ta!” Đắc tội người của nàng, làm sao có thể toàn thân mà lui?

“Hừ!” Hiên Viên Mị nguy hiểm nhìn nàng, lạnh lạnh nói, “Xác thực sẽ rất đau lòng!”

Thủy nhi nhìn vẻ mặt thối tha của hấn bật cười, “Mị...”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tiêu Mặc suy nghĩ một chút, nếu quang minh chánh đại đưa đi, giống như không được tốt lắm, vì vậy liền len lén ẩn vào trong tấm điện của Thượng Quan Lăng, Thái Hòa điện, đặt Thủy Nguyệt Linh ở trên long sàng, còn tự chủ trương đứt nhuyễn kinh tán cùng mị được cho nàng ta, sau đó nghe nói Thượng Quan Lăng ở Ngự Thư phòng, liền để cho người ta dẫn đường, dẫn hấn đi Ngự Thư phòng.

“Ai?”

Bị thị vệ ngăn lại, Tiêu Mặc vẫn là đáng vẻ nho nhã lễ độ, hấn vốn cũng không định gặp Thượng Quan Lăng, “Phiền toái thông truyền một tiếng, nói Hiên Viên bệ hạ có quà tặng đưa cho Lăng Đế bệ hạ, mời hấn trở về Thái Hòa điện một chuyến.”

Không thể không nói, Tiêu Mặc có thể đi theo bên cạnh Hiên Viên Mị không phải không có lý do.

Thượng Quan Lăng nghe thị vệ bẩm báo, nhíu nhíu mày, trong lòng vừa suy đoán Hiên Viên Mị rốt cuộc định làm cái gì, vừa đi tới Thái Hòa điện.

Chỉ là hấn không nghĩ tới trở lại Thái Hòa điện sẽ nhìn thấy tình cảnh như thế, toàn thân Thủy Nguyệt Linh trần truồng nằm ở trên long sàng, trên mặt

phiếm đồ ứng không bình thường, toàn thân cũng bị nhuộm thành màu phấn hồng câu người, cặp mắt nhiễm hơi nước, quặn rũ động lòng người, bởi vì Tiêu Mặc cho nàng đồng thời sử dụng nhuyễn kinh tán và mị dược, cho nên lúc này toàn thân nàng nóng ran khó nhịn, nhưng bởi vì toàn thân vô lực, thân thể chỉ khẽ gầy dụa, lại hết sức mê người.

Lúc này Thượng Quan Lăng đã không có tâm tư đi suy tư dụng ý của Hiên Viên Mị, nữ nhân nằm ở trên giường là người mà hắn vẫn tâm tâm niệm niệm lâu như vậy tới nay, hôm nay vẫn là đáng vẻ mê người như vậy, Thượng Quan Lăng đâu còn nhịn được?

“Linh nhi...” Âm thanh khàn khàn kêu cái tên khắc vào đáy lòng, Thượng Quan Lăng dịu dàng ôm nàng vào trong ngực, đáng vẻ thận trọng kia, giống như nàng là trân bảo dễ vỡ.

Cách thời gian tỷ vô còn có mấy ngày, thời gian mấy ngày nay, trừ chuẩn bị tỷ vô ra, Diệp quốc làm chủ nhà rất có quyết đoán cử hành bữa tiệc bảy ngày liên tiếp, tiệc tẩy trần lúc trước có thể nói là đặc biệt cử hành vì Hiên Viên Mị, mà bữa tiệc bảy ngày là để các quốc quân quốc gia chơi đùa, dĩ nhiên cũng không nhất định phải trình diện, nhưng tất cả Hoàng đế nước nhỏ sao lại dám làm bộ làm tịch? Đều đặn hoàng đến từ sáng sớm, nhưng đợi thật lâu, đều không thấy bóng dáng Hiên Viên đế và Lăng đế, bọn họ cũng không dám đi, chỉ có điều không có hai người này, bọn họ ngược lại chơi được thoải mái hơn, một đám trái ôm phải ấp, rất sung sướng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ánh nắng tươi sáng, gió nhẹ thổi lát phát, khí trời đẹp như vậy, Thủy nhi lại chỉ muốn ngủ, tội đầu số dĩ nhiên là con hồ ly háo sắc mặt khấn cầu kia!

Hiên Viên Mị ôm thân thể mềm mại trong ngực, tiếp theo ngửi hơi thở tươi mát kia trên cổ nàng, mặt thỏa mãn.

Hơi thở ấm áp phun lên cần cổ, hơi ngứa ngứa, Thủy nhi né tránh, không tình nguyện mở mắt ra, bất đắc dĩ nói: “Mị... Chàng không thể để cho ta ngủ yên sao?”

Hiên Viên Mị hôn môi của nàng, vô tội nói, “Ta cái gì cũng không làm.” Hắn đã thành thật rồi, không thừa dịp nàng ngủ lại ăn sạch nàng, nhưng mà bây giờ nếu tỉnh...

“Hiên Viên Mị!” Thủy nhi nhìn chằm chằm bàn tay lướt qua lướt lại trước ngực, nâng lên một cước đá ra ngoài. Dieễn ddan lee quy đôn

Hiên Viên Mị một phát bắt được cổ chân mịn màng kia, ngón cái mập mờ vuốt ve, ma quỷ cười nói, “Thủy nhi, nàng vốn không phải là đối thủ của ta!”

Thủy nhi có phần cắn răng nghiến lợi, nhớ ngày đó thân là sát thủ ngũ hành, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, mặc dù nàng đứng hàng thứ ba, nhưng trên thực tế năng lực của nàng áp đảo trên Kim, chỉ có điều nàng hiểu được che giấu, sao nàng không hiểu đạo lý súng bắn chim đầu đàn? Nhưng bây giờ lại bị người áp chế gắt gao, Thủy nhi cảm thấy rất uất ức, cảm hận nhìn chằm chằm nam nhân trên người, “Hiên Viên Mị, nhường ta một chút sẽ chết sao!”

Hiên Viên Mị nhìn đáng vẻ giận dữ khó có được của nàng, tính khí tốt bụng cổ chân nàng ra, hiên ngang lăm lẹ nói: “Nàng đã đi!”

Thủy nhi “Phì” một tiếng bật cười, lập tức hoàn toàn rách công rồi.

Hiên Viên Mị khẽ cười ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng hỏi, “Muốn đi tham gia bữa tiệc không?”

Thủy nhi khẽ tựa đầu vào trên vai hắn, suy nghĩ một chút, gật đầu, nàng thật sự tò mò Thượng Quan Lăng và Thủy Nguyệt Linh sẽ có tiến triển như thế nào.

Vốn theo tính cách của nàng, Thượng Quan Lăng tôn thương nàng, nàng nhất định sẽ khiến cho hắn trả giá thật lớn, nhưng khi trước bị Hiên Viên Mị áp giải về Huyền quốc, cho nên liên không giải quyết được gì rồi, mà bây giờ nàng không muốn báo thù, chủ yếu sợ Hiên Viên Mị ăn giấm lung tung, nàng không muốn bởi vì một chút chuyện không đáng nói đến này khiến cho hắn mất hứng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thủy Nguyệt Linh vừa mở mắt liền đối mặt với một đôi mắt thâm thúy, dịu dàng trong mắt kia tiêu trừ sợ hãi trong lòng nàng, nhớ mang máng lửa nóng triền miên tới hôm qua, hắn dịu dàng lại mạnh mẽ chiếm đoạt, trên mặt thoáng chốc hiện lên rặng mây đỏ, nghiêng tầm mắt sang bên cạnh không dám nhìn hắn.

Thượng Quan Lăng nhìn đáng vẻ thẹn thùng của nàng, trong lòng hoàn toàn mềm mại, “Linh nhi.” Nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, hôn lên môi đỏ mọng ngọt ngào kia.

Thủy Nguyệt Linh có phần không được lưu loát đáp lại nụ hôn của hắn, cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy hắn, Thượng Quan Lăng nhìn đáng vẻ yêu kiều hấp dẫn này của nàng, bụng dưới căng thẳng, hô hấp thoáng chốc trở nên nặng nề, bàn tay vội vàng tách hai chân của nàng ra, động thân tiến vào.

Lại một trận triền miên kịch liệt, Thượng Quan Lăng dịu dàng, Thủy Nguyệt Linh động lòng, thế nhưng khi nàng và Thượng Quan Lăng đi tới Ngự hoa viên, nhìn thấy Hiên Viên Mị và Thủy nhi không coi ai ra gì mà thân thiết thì không cam lòng trong lòng lại xôn xao.

Nhìn Thượng Quan Lăng và Thủy Nguyệt Linh cùng xuất hiện, phi tần tới tham gia yến hội đều thay đổi sắc mặt, đương nhiên cũng bao gồm Lăng Mạn Diệp và Triển Tuyết Nhạn, Thủy Doanh Doanh ngược lại chưa tới, bởi vì thân phận hiện giờ của nàng ta thật sự quá tệ nhị.

Mà quốc quân của các quốc gia khác đang chuyển động tâm tư, lại khôi phục chơi đùa, giống như chuyện gì cũng không xảy ra, Âu Dương Mặc cảm

đầu cắm cổ rót rượu, liếc nhìn hai người, bắt đầu dĩ lặc đầu một cái, sau đó ngửa đầu uống cạn rượu trong ly.

Thủy nhi quan sát hai người, nghiêng ngẫm nhủ mảy, lúc trước Thủy Nguyệt Linh chẳng phải không Mị không thể sao? Nhưng bây giờ mặt thẹn thùng dựa vào trong ngực một nam nhân khác, đây coi là chuyện gì? die nd da nl e q uu ydo n

Thủy nhi vốn định nhìn mấy nữ nhân kia tranh đấu gay gắt, nhưng chưa từng nghĩ tới người ta còn chưa đấu, Thủy Nguyệt Linh lại tới tìm nàng gây chuyện trước rồi.

Thủy Nguyệt Linh tiếp nhận toàn bộ dịu dàng sủng ái của Thượng Quan Lăng, đáng về tiểu nữ nhân hạnh phúc, nhưng nàng vừa nhìn thấy Hiên Viên Mị và Thủy nhi thân mật, không cam lòng ghen tỵ trong lòng lập tức xông ra toàn bộ, găm nhắm lòng của nàng, nhất là sau lần đầu tiên độc phát tác, nhìn đau đớn thấu xương một canh giờ, trong lòng nàng càng thêm hận Thủy nhi thấu xương.

Một ngày kia vừa đứng Thượng Quan Lăng và Hiên Viên Mị có chính sự cần bàn, Thủy Nguyệt Linh liền hẹn Thủy nhi tới đình hóng mát tâm sự, tâm tình của Thủy Nguyệt Linh che giấu không tính là tốt, Thủy nhi tất nhiên phát hiện ra, chỉ có điều Hiên Viên Mị không có ở đây, nàng có phần nhảm chán, theo nàng ta vui đùa một chút cũng không sa.

Như nhi cũng không tới Diệp quốc, bên cạnh Thủy nhi không có ai, chỉ có Ảnh ở chỗ tới, bên cạnh Thủy Nguyệt Linh ngược lại đi theo mấy cung nữ, để cung nữ sau lưng lui ra, Thủy Nguyệt Linh nhìn Thủy nhi, không e dè nói: “Ta thật sự vô cùng chán ghét ngươi!”

Thủy nhi không hề tức giận chút nào, khẽ cười nói, “Ta cũng không thích ngươi!”

“Ngươi!” Thủy Nguyệt Linh đề tức giận trong lòng xuống, một lát sau, mới lên tiếng, “Khi ta rất nhỏ mẫu thân đã bệnh chết, phụ thân không thích ta, ta ngay cả gặp mặt ông một lần cũng là hy vọng xa vời, sau đó lại gả vào trong Vương phủ, vốn tưởng rằng đó là hạnh phúc của ta, nhưng lại không ngờ đây chẳng qua chỉ là một con ác mộng, ta thật sự tuyệt vọng, cho nên không muốn tình lại đối mặt với thế giới này, vừa đứng ngươi tiến vào thân thể của ta, ta liền yên tâm ngủ say, nhưng nhìn Lăng dần dần mềm đi, càng ngày càng để ý tới ngươi, ta không nhìn được mà nghĩ, nếu như lúc đầu hán dịu dàng với ta như vậy chắc rất tốt, ta rất không cam lòng, rõ ràng đều cùng thân thể, tại sao ngươi có thể lấy được hán dịu dàng đối xử, ta cũng có thể như vậy! Cho nên ta gạt linh hồn của ngươi ra, muốn phản dịu dàng thuộc về ta kia, nhưng lại không ngờ lấy được chỉ là một con ác mộng khác, ta mới ý thức được thì ra hạnh phúc vĩnh viễn không thuộc về ta, đã như vậy, ta cần gì phải tinh táo gặp phải những khổ sở này, cho nên ta lựa chọn lại một lần nữa ngủ say, nhưng mà sau khi nhìn thấy Hiên Viên Mị vì ngươi làm ra nhiều chuyện như vậy, ta vẫn không nhìn được hấp dẫn, một lần nữa gạt ngươi ra, nhưng không nghĩ tới hán lại vừa liếc nhìn đã nhận ra ta không phải ngươi, càng không nghĩ tới hán sao mà tuyệt tình như vậy!”

Thủy Nguyệt Linh dừng một chút, ánh mắt hơi mờ mịt, cũng không biết đang suy nghĩ gì, sau đó lại tiếp tục nói, “Hiện giờ Lăng đối xử với ta rất tốt, ta chưa từng có hạnh phúc như vậy, nhưng lại thủy chung không theo kịp Hiên Viên Mị đối xử tốt với ngươi, cho nên ta rất không cam lòng, ta ghen tỵ ngươi, tại sao ngươi có thể hạnh phúc hơn ta? Hơn nữa ngươi lại bỏ thuốc cho ta, khiến cho ta chịu khổ sở như vậy, nếu như không phải vì ta, ngươi sẽ có ngày hôm nay sao? Ngươi đồ nữ nhân không biết đội ơn báo đáp tại sao lại hạnh phúc hơn ta? Ta hận ngươi, ta muốn ngươi khổ sở, ta muốn Hiên Viên Mị biết ngươi ác độc!” Nói đến sau cùng càng lúc càng kích động, nhưng lại lo sợ có người nghe được, cho nên giọng nói ép tới rất nhỏ, nhưng găm gào thấp như vậy càng có thể khiến cho người ta cảm nhận được rõ ràng sự điên cuồng của nàng, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú cũng bởi vì tâm tình kích động mà hơi vằn vện.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Lăng để bề hạ dường như có phần không yên lòng?” Hiên Viên Mị đây là biết rõ còn hỏi, hán biết Thượng Quan Lăng vì thân thể Thủy Nguyệt Linh mà lo lắng, nhưng Thủy nhi hạ thuốc, những thứ Ngự y kia sợ rằng cái gì cũng không tra ra được.

Thủy Nguyệt Linh từ xa xa nghe được những lời này của Hiên Viên Mị, vội vàng dứt cây dao găm vào trong tay Thủy nhi, kéo tay của nàng đâm về phía mình, trong miệng kêu to, “Đừng mà...”

Thủy nhi cười nhạo một tiếng, màn xiếc hăm hại này thật đúng là nhìn quen mắt, không phải nàng ta định dùng chiêu số ban đầu Lăng Mạn Diệp hăm hại nàng ta dùng trên người nàng chứ? Học để dùng, nên khen nàng ta thông minh sao?

Thượng Quan Lăng nghe được giọng nói của Thủy Nguyệt Linh vội vàng lao về phía đình hóng mát, Hiên Viên Mị nhủ nhủ mảy, cũng đi theo sát.

Thượng Quan Lăng vừa nhìn đã thấy Thủy nhi cầm dao găm đâm về phía Thủy Nguyệt Linh, trong lòng kinh sợ, cũng không cần biết Thủy nhi là người của Hiên Viên Mị, một tay kéo Thủy Nguyệt Linh vào trong ngực, né tránh dao găm lóe lên ánh lạnh kia, tất cả trong mắt đều là sát ý, bàn tay tụ tập linh lực không chút lưu tình chụp về phía ngực Thủy nhi, nhưng lại chụp vào khoảng không.

Hiên Viên Mị che chở Thủy nhi vào trong ngực, trên người không hề che giấu càng tức giận hơn Thượng Quan Lăng, nói từng câu từng chữ, “Thượng Quan Lăng, ngươi dám động vào nàng, ta muốn cả Diệp quốc của ngươi chôn theo!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Hành hạ

Cảm nhận được tức giận trên người Hiền Viên Mị, Thượng Quan Lăng cuối cùng tỉnh táo một chút, sắc mặt vẫn khó coi như cũ.

Thủy Nguyệt Linh thấy Hiền Viên Mị vẫn còn che chở cho Thủy nhi như vậy, trong lòng rất không cam lòng, cũng không biết nàng rốt cuộc ngốc thật hay còn lừa mình dối người, ở cùng một thân thể với Thủy nhi trong bao nhiêu lâu, Hiền Viên Mị là hạng người gì, nàng nên rất rõ ràng mới đúng, lại cứ nghĩ tới chính là dùng biện pháp này hãm hại Thủy nhi.

Sợ hãi kéo ống tay áo Thượng Quan Lăng, Thủy Nguyệt Linh nhỏ giọng nói, “Lăng, đều do thiếp không tốt, chàng đừng tức giận.”

Nhìn nàng như vậy, Thượng Quan Lăng càng thêm đau lòng, nhưng nhìn dáng vẻ Hiền Viên Mị, rõ ràng chính là bảo vệ nữ nhân kia.

Trong lúc nhất thời, không khí có phần nặng nề, chung quanh đình hóng mát đã vây quanh khá nhiều người, nhưng ai cũng không dám lên tiếng, đây là tỷ thí giữa hai vị Đế Vương, ai cũng không muốn dẫn lửa tới thiêu thân.

Nhưng cố tình có người không nhìn được rồi, Triển Tuyết Nhạn nhìn dáng vẻ khiếp nhược đáng thương của Thủy Nguyệt Linh, hận căm rằng nghiêng lợi, hiện giờ chỉ cần bệ hạ có rãnh rồi liền cùng nàng ta một tác không rồi, lúc này cũng bởi vì nàng ta mà giằng co với Hiền Viên Mị, nữ nhân này căn bản trở lại để mê hoặc bệ hạ đó!

“Vương phi, ngài như vậy chính là định để Diệp quốc và Huyền quốc khai chiến đúng không?” Triển Ưng tay cầm binh quyền, Triển Tuyết Nhạn cũng biết một chút về chiến sự.

Trên mặt Lăng Mạn Diệp hoàn toàn yên tĩnh, nhưng đôi tay dưới ống tay áo đã sớm nắm chặt, còn Thủy Doanh Doanh núp ở phía xa trong mắt đã không hề che giấu căm hận và sát ý.

“Ta...” Thủy Nguyệt Linh đưa mắt nhìn Triển Tuyết Nhạn, sau đó không biết làm sao nhìn về phía Thượng Quan Lăng, dáng vẻ hai mắt lung tròng, chọc người thương tiếc.

Thủy nhi thu hết thần sắc của ba nữ nhân kia vào trong mắt, trong mắt lộ ra vẻ đùa giỡn, xem ra Thủy Nguyệt Linh đã thành mục tiêu cho mọi người công kích, ngay cả đại thần Diệp quốc cũng không nhìn được mà cau mày với nàng ta, về mặt tương đối bất mãn, dù sao bây giờ Diệp quốc và Huyền quốc khai chiến là lựa chọn rất không sáng suốt, nếu bởi vì nữ nhân này, mà khiến Diệp quốc rơi vào trong nước sôi lửa bỏng, nàng ta chính là tội nhân thiên cổ. di3nd@nl3qu.yd0n

Thủy Nguyệt Linh dĩ nhiên không cách nào nghĩ thông suốt rất nhiều điều này, vẫn ở đó giả bộ đáng thương, là chỗ dựa vào trong ngực Thượng Quan Lăng. Thượng Quan Lăng an ủi ôm chặt nàng, nhìn Hiền Viên Mị, mặc dù trong lòng tức giận, nhưng giọng nói vẫn khá lịch sự, “Trẫm chỉ muốn biết Linh nhi đắc tội nữ tử này ở chỗ nào rồi hả?”

Hắn khách khí, Hiền Viên Mị lại không hề khách khí chút nào, “Thủy nhi muốn giết ai thì giết kẻ đó, không cần có lý do!” hiện giờ hắn càng tức giận hơn Thượng Quan Lăng, hắn ta lại dám ra tay với Thủy nhi, chẳng lẽ còn kỳ vọng hắn khách khí?

“Hiền Viên đế đây là ý gì?” Thượng Quan Lăng giận không kiềm chế được, hắn đã lễ nhượng ba phần, không nghĩ tới Hiền Viên Mị ngay cả một chút mặt mũi cũng không cho.

Mất thấy tình thế càng lúc càng ác liệt, quốc quân các nước nhỏ khác không dám thở mạnh một tiếng, chỉ sợ bị dính líu, chúng thần Diệp quốc cũng hết sức gấp gáp, nhưng lại không dám chen miệng khuyên can, Tô Mặc Thành cau chặt chân mày, vừa định khuyên Thượng Quan Lăng, lại bị Âu Dương Mặc cản lại.

Âu Dương Mặc không khuyên Thượng Quan Lăng, không khuyên Hiền Viên Mị, mà nhìn về phía Thủy nhi, nghiêm túc nói, “Mỹ nhân, nể mặt mũi của ta có được không?”

Thủy nhi nhìn hắn một cái thật sâu, bữu môi nói, “Nhớ người thiếu ta một nhân tình.” Sau đó kéo Hiền Viên Mị rời đi.

Nhưng lần này Hiền Viên Mị thật sự tức giận... Chính là đứng yên không chịu đi, tầm mắt giết người hung hăng nhìn chằm chằm Âu Dương Mặc, Thủy nhi bất đắc dĩ nhìn hắn, “Mị...”

Hiền Viên Mị chỉ lẳng lặng mím môi nhìn nàng, nói gì cũng không nói, Thủy nhi nhủ nhủ mày, xem ra lần này ghen thật, hơn nữa hắn thật sự rất tức giận, trong lòng thờ dài một tiếng, nhìn về phía Âu Dương Mặc, “Xin lỗi, ta không có cách nào muốn nhân tình của người.”

Âu Dương Mặc cau mày nhìn nàng, định nói lại thôi, cuối cùng thờ dài một tiếng, không nói nữa, nàng cũng không có nghĩa vụ suy nghĩ vì Diệp quốc, nàng bây giờ là nữ nhân của Hiền Viên Mị, suy tính đầu tiên chính là cảm nhận của Hiền Viên Mị.

Liếc nhìn Thủy Nguyệt Linh... Âu Dương Mặc không nhìn được cau mày, Lăng nhất định vô duyên với mỹ nhân, rõ ràng là người khôn khéo như vậy, lại luôn bị che đậy mắt, ban đầu là thù hận, còn bây giờ?

Thủy nhi nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh tỏ vẻ khiếp sợ, ý lạnh trong mắt chợt lóe lên, cứ giết nàng ta như vậy thật sự quá tiện nghi cho nàng ta, chọc tới nàng, cũng đừng mong được chết dứt khoát như vậy!

Ngược mắt nhìn về phía Hiền Viên Mị, thấy sắc mặt hắn vẫn khó coi như cũ, Thủy nhi bất đắc dĩ, dứt khoát ôm cổ của hắn hôn lên, không để ý chung

quanh còn có nhiều người vây xem như vậy. di@en*dyan(lee^qu.domn)

Người chung quanh nhìn Hiên Viên đế luôn luôn bí ẩn sắc mặt nhanh chóng từ đen tối chuyển thành trắng, không khỏi đều đưa tầm mắt tò mò về phía Thủy nhi.

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, lại cắn cái lưỡi mềm mại kia liếm mát một phen rồi mới thả ra, Thủy nhi nhìn sắc mặt hòa hoãn của hắn khẽ cười nói, “Không còn tức giận nữa chứ?”

Thượng Quan Lăng sững sờ nhìn Thủy nhi, trong đầu vang vọng lời nói ngậm cười trước kia, “Người đang giận cái gì?”

Vì sao nụ cười trên mặt nàng lại tương tự nụ cười trong trí nhớ như vậy? Đó là một lần duy nhất nàng không hề che giấu chút nào lộ ra nụ cười thật lòng ở trước mặt hắn, cho nên hắn dễ dàng bị mê hoặc rồi.

“Lăng...” Thủy Nguyệt Linh thấy hắn nhìn thẳng về phía Thủy nhi, trong lòng hơi bất an, vội vàng kéo tay áo của hắn.

Thượng Quan Lăng phục hồi tinh thần lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của nàng, bỏ đi một chút nghi ngờ trong lòng, kỳ quái vì sao mình lại có ý nghĩ như vậy, đó vốn không có khả năng.

Hiên Viên Mị không vui tron mắt nhìn Âu Dương Mặc một cái, sau đó ôm Thủy nhi xoay người rồi đi, Thượng Quan Lăng giống nhau không vui nhìn bóng lưng hai người rồi đi, nhưng lúc này hắn đã khôi phục lý trí, không nói gì nữa.

Người chung quanh cũng chậm rãi tản đi, Âu Dương Mặc nhìn Thượng Quan Lăng nghiêm túc nói, “Người tốt nhất đừng động vào nàng, nếu không Hiên Viên đế thật sự sẽ khiến cả Diệp quốc chôn theo.” Lại liếc nhìn Thủy Nguyệt Linh, mới xoay người rồi đi.

Thượng Quan Lăng nhìn bóng lưng của hắn như có điều suy nghĩ, hắn biết Mặc và Linh nhi có quan hệ rất tốt, ban đầu bởi vì chuyện hắn đưa Linh nhi đưa cho Hiên Viên đế, hai người thiếu chút nữa trở mặt, nhưng mà mới vừa rồi hắn ta nhìn Linh nhi, lại rõ ràng mang theo cảnh cáo, còn có hắn ta và nữ nhân bên cạnh Hiên Viên Mị kia giống như rất quen thuộc, nụ cười đó lại đột nhiên xuất hiện trong đầu, thật... Rất giống!

Suy nghĩ của Thượng Quan Lăng có chút hỗn loạn, trong lúc nhất thời cũng không cách nào làm rõ, để cho người đưa Thủy Nguyệt Linh trở về điện Thái Hòa, sau đó liền đến Ngự thư phòng, lẳng lặng suy nghĩ những chuyện hỗn loạn này.

Điện Cảnh Tuyên, Hiên Viên Mị không vui nói, “Sớm biết sẽ không đưa nữ nhân kia về.” Nên giữ lại để nàng từ từ hành hạ.

Thủy nhi nhún mày nói, “Thế nào? Coi trọng nàng ta? Hiện giờ không bỏ được nhưng đã muộn!”

“Thủy nhi...” Hiên Viên Mị cảnh cáo nhìn nàng, hắn còn đang tức giận!

Thủy nhi cười khẽ một tiếng, mập mờ liếm cắn khóe miệng hắn, hàm hồ nói, “Yên tâm, những ngày tiếp theo nữ nhân kia sẽ không tốt hơn!” Chỉ cần nữ nhân trong hậu cung của Thượng Quan Lăng đã đủ cho nàng ta ăn một bình, nếu như nàng ta không biết thu lại, sợ rằng chúng thần Diệp quốc sẽ cùng nhau thảo phạt nàng ta, Thượng Quan Lăng cũng không phải là Hiên Viên Mị, đến lúc đó có thể hy sinh nàng ta hay không, vậy cũng khó mà nói. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Nếu nữ nhân kia tham luyện âm áp, rồi lại cố tình không biết đủ, không thể thấy người khác tốt, vậy hãy để cho nàng ta hưởng thụ một chút âm áp trước, sau đó sẽ tự mình cảm nhận sau khi âm áp kia rời xa, càng thêm rét lạnh thấu xương.

Hiên Viên Mị vẫn cảm thấy quá tiện nghi cho nữ nhân kia, suy nghĩ một chút, đột nhiên mặt hoài nghi nhìn Thủy nhi hỏi, “Nàng không làm chút gì?” Hắn cảm thấy nữ nhân kia thật sự chọc giận Thủy nhi, theo tính tình của nàng sao lại để cho nữ nhân kia sống tốt như vậy?

Thủy nhi dừng một chút, đột nhiên mặt nghiêm túc nói nói, “Mị, chàng có cảm thấy chàng rất đáng sợ không? Ta nghĩ cái gì chàng cũng biết, chàng nói ta có cần giết chàng diệt khẩu tương đối an toàn không?”

Trong mắt Hiên Viên Mị xuất hiện một nụ cười, nhìn ra được tâm tình rất vui vẻ, mập mờ nhéo mắt của nàng, mặt ma quỷ, “Thủy nhi nữa sao?”

Thủy nhi lắc đầu một cái, thờ dãi nói, “Vẫn lưu lại thì hơn!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thủy Nguyệt Linh đợi đến gần tối vẫn không trông thấy Thượng Quan Lăng trở lại, trong lòng có chút bất an, đúng lúc độc trong cơ thể lại một lần nữa phát tác, đau đến nàng lăn lộn trên giường, chảy nước mắt, tất cả trong mắt đều là ý hận.

Độc này mỗi ngày đều sẽ phát tác một lần, mỗi lần đều sẽ đau một canh giờ, nhưng cụ thể phát tác vào giờ nào cũng không nhất định.

“Nuông nuong... Mau... Nhanh đi mời Thái y.” Cung nữ phục vụ nàng tỏ vẻ nóng nảy, ai nấy đều thấy được, hiện giờ Thượng Quan Lăng rất sủng ái Thủy Nguyệt Linh, nếu như nàng có chuyện gì, họ những người hầu hạ này của nàng sợ rằng có mười cái mạng cũng không đủ đền.

“Nhanh đi tìm bộ hạ...”

Nước mắt của Thủy Nguyệt Linh càng không ngừng rơi, đôi môi đã bị cắn nát, đau đớn thấu xương kia thật sự khiến cho nàng rất muốn chết đi như vậy.

Thượng Quan Lăng nhận được tin tức, vội vàng chạy về điện Thái Hòa, nhìn dáng vẻ khổ sở của Thủy Nguyệt Linh, trừ đau lòng ra không còn cách nào, một đoàn Thái y tất cả đều bó tay hết cách, ngay cả nguyên nhân bệnh cũng tra không ra.

Thật vất vả chịu đựng một ít canh giờ, Thủy Nguyệt Linh đã hoàn toàn thoát lực, nhìn thấy đau lòng trong đáy mắt Thượng Quan Lăng, cảm thấy yên tâm một chút, suy yếu kêu lên, “Lăng...”

Thượng Quan Lăng cẩn thận ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng nói, “Ta ở đây... Một mối thì cẩn thận nghỉ ngơi, ta giúp nàng...”

Thủy Nguyệt Linh ngọt ngào trong lòng, từ từ yên tâm ngủ, nhưng mới ngủ một lát, liền thét lên tỉnh lại, Thượng Quan Lăng nhìn dáng vẻ nàng đầu đầy mồ hôi, trong mắt đều là hoảng sợ, lo âu hỏi, “Thế nào? Gặp ác mộng?”

Thủy Nguyệt Linh tím mặt thật chặt lấy hắn, nức nở nói, “Lăng, thiếp mơ thấy chàng không cần thiếp rồi...”

Đầu tiên mơ thấy hắn đối với nàng rất tốt rất tốt, tốt đến khiến cho nàng cảm giác mình là người hạnh phúc nhất cõi đời này, nhưng sau một khắc hắn thể mà lại lập tức trở nên lạnh lùng vô tình, làm hết tất cả chuyện tàn nhẫn với nàng, để cho nàng từ trên thiên đường trong nháy mắt ngã vào địa ngục, chịu hết hành hạ khổ sở, mặc dù là mộng, nhưng lại chân thật như vậy, giống như thân đã trải qua lần đầu tiên, tuyệt vọng khi rơi từ trên thiên đường vào địa ngục đó ép nàng đến bây giờ vẫn thở không nổi!

Thượng Quan Lăng nhè nhẹ vỗ về nàng, dịu dàng an ủi, “Ta làm sao có thể không cần nàng? Ta sẽ vẫn cùng với nàng, yên tâm ngủ đi!” Hắn sẽ không bao giờ buông nàng ra nữa, không bao giờ muốn trải qua một lần nhớ nhung khổ sở nữa.

“Ừ...” Thủy Nguyệt Linh nhẹ nhàng gật đầu, lần nữa nhắm mắt lại ngủ, trải qua đau đớn hành hạ, nàng thật sự rất mệt mỏi, nhưng chẳng được bao lâu rồi lại lần nữa thét lên tỉnh lại.

Thủy Nguyệt Linh đã không để ý Thượng Quan Lăng có thể phát hiện ra thân phận của Thủy nhi không, mắt không chế quát lên, “Nhất định do nữ nhân kia, nàng ta muốn hành hạ thiếp!”

Thượng Quan Lăng cau mày, “Nữ nhân kia?” Là chỉ nữ nhân bên cạnh Hiên Viên Mị kia sao?

Thủy Nguyệt Linh có chút điên cuồng nói, “Nhất định là nàng ta, nàng ta để cho thiếp ăn độc dược để cho mỗi ngày thiếp đều đau còn chưa đủ, còn muốn để cho thiếp gặp ác mộng, nữ nhân vong ân phụ nghĩa đó, nàng ta định hành hạ chết thiếp!”

Thượng Quan Lăng nhìn khuôn mặt vặn vẹo của nàng, sững sờ trong nháy mắt, một lúc lâu mới hỏi, “Vì sao nàng ta muốn hành hạ nàng?” Chỉ vì tranh thủ tình cảm? Nhưng mà hiện giờ nàng ta đã nhận được sủng ái của Hiên Viên đế, Linh nhi cũng là người của hắn, dường như không có gì cần thiết, chẳng lẽ là giữa các nàng kết thù gì sao?

“Thiếp...” Thủy Nguyệt Linh đột nhiên bình tĩnh lại, không thể để cho Lăng biết chuyện nữ nhân kia, nếu không hắn nhất định sẽ không đối tốt với nàng nữa, nhất định sẽ đi tìm nữ nhân kia, suy nghĩ chuyển một cái, nói, “Nàng ta ghen tỵ với thiếp đã từng nhận được sủng ái của Hiên Viên Mị.”

Thân thể Thượng Quan Lăng cứng đờ, hắn thủy chung phải tiếp nhận sự thực Linh nhi đã từng thuộc về Hiên Viên Mị, là hắn tự tay đẩy nàng cho Hiên Viên đế, bây giờ hắn có tư cách gì đi để ý?

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73: Muốn thuốc giải

Editor: Puck - Dẫn đàn

Thủy Nguyệt Linh chú ý tới sắc mặt của Thượng Quan Lăng không được tốt lắm, có chút bất an hỏi, “Lăng, chàng làm sao vậy?”

Thượng Quan Lăng cười cười với nàng, “Không sao.” Ôm chặt nàng một chút, dịu dàng nói, “Nàng cần nghỉ ngơi, ngủ tiếp một lát, ta sẽ vẫn cùng với nàng, sẽ không có chuyện không cần người.” Mặc dù tình huống của nàng làm cho người ta lo lắng, nhưng mà nàng lệ thuộc vào hắn như vậy, lại làm cho hắn cảm thấy thỏa mãn.

Thủy Nguyệt Linh gật đầu một cái, mặt hạnh phúc ngủ trong lòng hắn, nhưng mà vẫn như trước, cũng không lâu lắm, lại một trận thét chói tai, còn điên cuồng hơn trước kia, Thủy Nguyệt Linh thật sự sắp bị ép điên rồi, lời kéo Thượng Quan Lăng nói lung tung, “Lăng, chàng phải cứu thiếp, nhất định phải cứu thiếp, nếu không thiếp sẽ điên mất!”

Giảng co cả đêm, Thủy Nguyệt Linh vốn không có cách nào ngủ, sau lại vốn không dám ngủ, vừa nghĩ tới cảm giác tuyệt vọng khi ngã vào địa ngục kia, nàng liền lạnh cả một trận.

Ngày hôm sau sắc mặt Thượng Quan Lăng hơi tiêu tụy, cũng không biết là bởi vì ngủ không được ngon giấc, hay là bởi vì lo lắng cho Thủy Nguyệt Linh, Tiêu Mặc nhìn thấy hắn, liền tranh thủ mời hắn vào trong điện, sau đó không thấy hắn đi thông báo, Thượng Quan Lăng cảm thấy hơi kỳ quái.

Tiêu Mặc thấy thần sắc của hắn, lễ phép giải thích, “Sắc trời còn sớm, bệ hạ phân phó không thể đi quá vội.”

Thượng Quan Lăng nhìn sắc trời một chút, còn sớm? Thời gian lâm triều cũng sắp qua đi! Hiên Viên Mị thân là Hoàng đế, nên sớm đã thành thói quen lúc này rời giường mới đúng chứ?

Thấy thần sắc của hắn có phần không vui, Tiêu Mặc ho nhẹ hai tiếng, giải thích, “Có lúc bệ hạ không lâm triều...” Dù sao đây cũng không phải là bí mật gì, nói ra cũng không có gì, hơn nữa hắn nói đó là tương đối khách khí, phần lớn thời gian bệ hạ vốn đều không lên triều sớm.

Thượng Quan Lăng gật đầu một cái, hắn cũng biết đến điều này, Hiên Viên đế vốn là quen tính lâm bấy, sau khi có Linh nhi, càng thêm có thể dùng hôn quân để hình dung, nghĩ đến Thủy Nguyệt Linh, sắc mặt lại trở nên có phần khó coi.

Tiêu Mặc cũng không quan sắc mặt hắn như thế nào, theo kinh nghiệm của hắn, vào buổi sáng không có chuyện đặc biệt quan trọng, nhất định không nên đi quá vội bệ hạ, nếu không bệ hạ tức giận, hậu quả kia tương đối nghiêm trọng.

Tiêu Mặc lặng yên đứng, Thượng Quan Lăng cũng lặng lẽ uống trà, thấy cả trong điện chỉ có hai người bọn họ, hơi kỳ quái hỏi, “Nơi này không có người hầu hạ sao?” Hiên Viên đế xuất hành không thể không có người hầu hạ đi theo, hơn nữa hắn cũng có phái người tới. đi3n~d@n'3q21y"d0n

Tiêu Mặc ôn hòa đáp, “Bệ hạ và nương nương đều không thích quá nhiều người, cho nên khi không có chuyện, cũng sẽ kêu người đi, nương nương yêu thích thanh tịnh một chút, còn bệ hạ chỉ sợ không hy vọng có người quá vội nhai và nương nương thân thiết đi!”

Hiên Viên Mị đã sớm tỉnh, biết Thượng Quan Lăng tới, nhưng mà hắn không có ý định đứng dậy, ôn hương nhuyễn ngọc, ôm đầy côi lòng hắn mới sẽ không uất ức mình!

Môi lưỡi nóng bỏng liếm mát cổ trắng nõn, xương quai xanh khôu gọi, ngậm nhẹ nụ hoa trên ngực, đầu lưỡi từ từ liếm láp, trong mắt Hiên Viên Mị mang ý cười nhìn nàng bắt mắt cau mày.

“Ừm, đừng làm rộn...” Thủy nhi làm bầm một tiếng, còn định ngủ tiếp một lát, nhưng Hiên Viên Mị lại không chịu buông tha cho nàng, môi lưỡi liếm dọc theo đường cong thân thể xinh đẹp của nàng hôn toàn thân nàng.

“Ừ...” Thủy nhi còn chưa tỉnh ngủ, nhưng phương thân thể cũng đã trở nên nóng như lửa, theo bản năng đưa tay ôm lấy hắn, thân thể mềm mại cọ thân thể lửa nóng giống vậy của hắn, lại cố chấp không chịu mở mắt ra.

Hiên Viên Mị ngậm vành tai của nàng hấp dẫn hỏi, “Thủy nhi... Muốn không?”

Thủy nhi rớt cuộc mờ mắt ra, liếc hắn một cái, hai chân thon dài quần lên hông của hắn, vịn vào uốn éo eo, mềm mại giữa hai chân cọ lửa nóng cương cứng của hắn, đôi mắt quyến rũ như tơ nhìn hắn, Hiên Viên Mị rên lên một tiếng, eo ếch chột trầm xuống, đâm thật sâu vào trong cơ thể nàng.

Thượng Quan Lăng mới vừa đặt tách trà xuống liền nghe một tiếng thở hoảng hốt, sau đó là tiếng thở dốc nặng nề và tiếng rên rỉ yêu kiều hòa lẫn truyền vào trong tai, Cảnh Tuyền điện này thật sự quá mức yên tĩnh, Thượng Quan Lăng lại người luyện võ, dĩ nhiên nghe được rất rõ ràng, cho dù hắn có định lực tốt, cũng không khỏi sắc mặt cứng đờ, Hiên Viên đế này thật đúng là không phụ danh hôn quân, lại cố tình làm trọn chuyện hôn quân, nhưng lại chỉ thiếu không có năng lực của hôn quân.

Tiêu Mặc ngược lại mặt không đổi sắc, “Lăng đế bệ hạ chê cười!” Bệ hạ của mình chính là tính khí này, sáng sớm thức dậy chuyện đầu tiên chính là động dục, khệ, đây là nương nương nói, hắn cũng không dám nói như vậy.

Thủy nhi nghe được lời Tiêu Mặc nói, “Phi...” Một tiếng bật cười, sao nàng lại cảm giác hắn có bắt đắc dĩ chi tiết rên rỉ không thành thép chứ?

“Thủy nhi...” Hiên Viên Mị cảnh cáo trừng mắt nhìn nàng một cái.

Thủy nhi cười sờ mặt của hắn, “Mị, chàng thật đúng là không có tiến triển...”

Nhìn dáng vẻ giễu cợt của nàng, cặp mắt hẹp dài của Hiên Viên Mị hí lên, dám giễu cợt hắn? dieendaanleequydonn

Thủy nhi nhìn thấy ánh sáng nguy hiểm trong mắt hắn, trong lòng biết không ổn, vội vàng đưa tay đẩy hắn, thân thể cố hết sức lui về phía sau co lại.

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, bàn tay cố định vòng eo mảnh khảnh của nàng, hoàn toàn rút lui ra khỏi thân thể của nàng, lại mạnh mẽ đụng đi vào, xô xuyên qua thân thể của nàng.

“A...” Thủy nhi kêu khẽ một tiếng, còn chưa tới kịp thở, một lần nữa bị hung hăng xô xuyên qua, đôi tay bám chặt lấy lưng rộng rãi chắc nịch của hắn, thừa nhận va chạm hung ác của hắn, Thủy nhi cắn răng nghiền lợi thờ hồn hên quát, “Đồ háo sắc chết tiệt, hồ ly thú, hôn quân... Hiên Viên Mị... Chàng nhẹ một chút...”

Lần này cho dù là Tiêu Mặc cũng không nhịn được giật giật khóe miệng, nương nương thật đúng là... Ngược lại lại lộ ra một nụ cười, hai người kia mặc dù cãi nhau cũng có thể làm cho người cảm thấy một chút ngọt ngào, Thượng Quan Lăng như đầu vuốt vuốt trán, hắn đến để đòi thuốc giải, cũng không phải tới nghe xuân cung sống.

Thủy nhi nhìn cặp mắt đỏ như máu kia, nhẹ giọng thăm hỏi, “Quý hạ hỡi!” Cả ngày ngâm trong vại dấm, hẳn cũng không ngại chua! Hẳn căn bản là có ý!

Động tác của Hiên Viên Mị thả lỏng một chút, cắn vành tai của nàng, buồn bực nói, “Thủy nhi, nàng là của ta.”

Ôi... Đây sao giống như làm nũng vậy?

Thấy nàng không có phản ứng, Hiên Viên Mị lại mất hứng, cầm hông của nàng lại hung hăng đâm một phát, Thủy nhi kinh hãi thở gấp một tiếng, vội vàng nói, “Ta là của chàng... Một mình chàng...” Thật là quá bạo lực rồi! Chỉ có điều đáng về không được tự nhiên này thật đúng là thích hợp với hình tượng tiểu hồ ly của hắn, thật đáng yêu!

Hiên Viên Mị hải lòng hôn lên môi đỏ mọng đầy đặn của nàng, nuốt toàn bộ tiếng rên rỉ yêu kiều của nàng vào trong miệng.

Đã qua giữa trưa, hai người mới lười biếng xuất hiện, Thủy nhi giống như mèo lười núp ở trong ngực Hiên Viên Mị, hoàn toàn không có một chút đáng về thẹn thùng.

Hiên Viên Mị kêu Tiêu Mặc đi chuẩn bị đồ ăn, mới lười biếng dò hỏi, “Lăng đế có chuyện gì sao?” Bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của người trong ngực, nhìn đáng về lười biếng của nàng, trong mắt đều là cưng chiều.

Thủy nhi cọ xát vào lòng bàn tay của hắn, đáng về khéo léo ôn thuận, trong mắt Hiên Viên Mị lộ ra nụ cười, giống như sau mỗi lần được cho ăn no, nàng sẽ tương đối khéo léo.

Lăng đế nhìn về phía người trong ngực hắn, lạnh lùng nói, “Ta tìm nàng!” Chẳng biết tại sao, nhìn thoải mái thân mật giữa bọn họ, trong lòng hắn rất không thoải mái, nghĩ đến Thủy Nguyệt Linh bây giờ còn đang chịu khổ, mà bọn họ lại đang ngọt ngào ngào ngào ở nơi này, sắc mặt càng thêm khó coi.

Thủy nhi giật giật thân thể, trực tiếp đến không thể trực tiếp hơn, miễn cưỡng hỏi, “Người đến đòi thuốc giải sao?” Đáng về hận không thể làm thịt nàng này của hắn, nghĩ đến là vì chuyện trúng độc Thủy Nguyệt Linh đi! die~nd a4nle^q u2l ydo^ n

Sắc mặt Thượng Quan Lăng lạnh lẽo, ánh mắt bén nhọn nhìn về phía nàng, “Thật sự là người?”

“Là ta thì như thế nào?”

Thượng Quan Lăng nhìn đáng về chẳng hề để ý của nàng, trong lòng ngực cuộn cuộn tức giận, “Linh nhi rốt cuộc đắc tội người chỗ nào?”

Thủy nhi bĩu môi nói, “Ngay cả nam nhân của ta cũng dám mơ tưởng, đây chỉ là trùng phạch nho nhỏ!”

“Nam nhân của người?” Thượng Quan Lăng nhìn về phía Hiên Viên Mị, ý của nàng là Linh nhi còn đang suy nghĩ đến Hiên Viên đế? Sắc mặt lại thay đổi, Thượng Quan Lăng cau mày nói, “Linh nhi bây giờ là người của ta!” Nếu Hiên Viên Mị đã đưa Linh nhi về cho hắn, đó chính là người của hắn.

Thủy nhi lại giật giật, đầu tựa vào trong cổ Hiên Viên Mị, thông thả ung dung nói, “Cho dù nàng ta là người của ai, nếu nàng ta có can đảm đứng vào ranh giới cuối cùng của ta, liền phải trả ra giá cao!” Hi vọng nàng ta không cần diễn nhanh như vậy mới phải, bằng không hành hạ đều không có ý tứ.

“Người...” Thượng Quan Lăng lạnh lùng nhìn nàng, nữ nhân này lại ý vào sủng ái của Hiên Viên Mị, ngay cả hắn Hoàng đế Diệp quốc cũng không để vào mắt, nữ nhân ý sủng mà kiêu như vậy, Hiên Viên Mị còn đặc biệt coi như bảo bối.

Thấy Hiên Viên Mị không có định nhúng tay, Thượng Quan Lăng cau mày nhìn về phía hắn, lạnh lùng nói, “Hiên Viên đế, chuyện lúc trước ta đã không so đo rồi, nhưng mà hiện giờ ta muốn thuốc giải!” Thượng Quan Lăng vốn cũng là người kiêu ngạo, lễ nhượng ba phần cho Hiên Viên Mị đã là cực hạn, mặc dù hiện giờ thực lực Diệp quốc hơi yếu, nhưng hắn cũng sẽ không để cho người lấn áp như thế!

“Haizz...” Thủy nhi thở dài một tiếng, âm u mà nói, “Thật ra thì chuyện này nói cho cùng vẫn là lỗi của Lăng đế người!”

Thượng Quan Lăng cau mày lạnh lùng nhìn nàng, nàng hạ độc Linh nhi, lại còn nói là lỗi của hắn?

Làm như không thấy tầm mắt lạnh như băng của hắn, Thủy nhi chậm rãi nói, “Thủy Nguyệt Linh ấy mà! Cảm thấy người không tốt như Mị, cho nên mới không cam lòng, nếu như người có thể đối xử tốt với nàng ta một chút, nàng ta khẳng định cũng sẽ không mơ tưởng tới người của ta, ta cũng không cần lãng phí độc dược của ta như vậy rồi.”

“Ta đối xử với nàng chưa đủ tốt?” Trước kia là hắn thật có lỗi với nàng, nhưng mà hiện giờ hắn tự nhận đã là sủng ái nàng có thừa.

Mất thấy thức ăn tối, Thủy nhi liền không hề nói tiếp nữa, có chút thèm thuồng nhìn từng món thức ăn ngon kia, Hiên Viên Mị buồn cười hôn lên khóe miệng nàng, cầm lấy chiếc đũa bắt đầu cho ăn.

Thượng Quan Lăng nhìn một bốn một ăn này, vốn không có tính toán phản ứng đến hắn, khí lạnh trên người nặng hơn, giọng nói cũng như kết băng, “Người rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng giao ra thuốc giải?” Nếu không phải bởi vì nàng là nữ nhân của Hiên Viên Mị, hắn căn bản sẽ không khách khí với nàng như thế.

Thủy nhi không vui nhú nhú mày, người này nhất định phải ảnh hưởng tới ngon miệng nàng sao, “Tiêu Mặc, tiền khách!”

“Đạ, Lãng đế bệ hạ mòi!” Không có một tia do dự, hoàn toàn không để mắt đến Hiên Viên Mị, giống như Thủy nhi mới là chủ tử của hần, nhưng trên mặt Hiên Viên Mị lại không xuất hiện bất kỳ không vui nào, ngược lại là đáng vẻ như chuyện đương nhiên.

Thượng Quan Lãng thật lòng có phần không hiểu, như vậy mới kêu là đối xử tốt với nàng, để một nữ nhân cười trên đầu mình, thân là vua một nước dung túng một nữ nhân như thế, căn bản là hành động của hôn quân, đảo mắt nhìn đáng vẻ hơi híp mắt như hưởng thụ của nữ nhân kia, lông mi thật dài khê run, dưới đầu mũi khéo léo, môi đỏ mọng đầy đặn nhẹ nhàng hé mở, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn thỉnh thoảng lại cọ một cái vào lồng ngực sau lưng, đáng vẻ lười biếng đáng yêu kia lại khiến cho tim hần đập nhanh một nhịp.

Hiên Viên Mị nhận thấy được tầm mắt của hần, lạnh lùng ngẩng đầu, vẻ mặt rất không vui, vốn định ném Thủy Nguyệt Linh về, chính là tránh cho hần hần đánh chủ ý lên Thủy nhi, nhưng không nghĩ tới hần còn chú ý tới Thủy nhi, trong lòng hừ lạnh, hần tốt nhất đừng làm ra chuyện gì, nếu không hần không ngại sinh linh đồ thần!

Thượng Quan Lãng ý thức được mình luống cuống, vội vàng thu hồi tầm mắt, tùy ý gật đầu một cái, liền đi ra ngoài, đã quên chuyện thuốc giải.

Mới vừa đi ra Cảnh Tuyên điện không lâu, liền gặp Hưng Nguyên, Hưng Nguyên nhìn thấy hần, lo lắng nói, “Bệ hạ, Vương phi đã xảy ra chuyện!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Tỷ muội

Editor: Puck - Diễn đàn

Buổi sáng Thượng Quan Lãng mới vừa đi không lâu, Thủy Doanh Doanh liền tới Thái Hòa điện nói muốn tâm sự tình nghĩa tỷ muội với Thủy Nguyệt Linh, Thủy Nguyệt Linh có chút e ngại Thủy Doanh Doanh, đây là bóng ma lưu lại từ nhỏ, khi nàng ở phủ Thừa Tướng ngay cả hạ nhân cấp bậc thấp nhất cũng có thể tùy ý bắt nạt nàng, chứ đừng nói tới Thủy Doanh Doanh thân là đại tiểu thư phủ Thừa tướng rồi, sự tồn tại của nàng giống như là một món đồ chơi của Thủy Doanh Doanh, mất hứng có thể bắt nạt nàng, cao hứng cũng có thể đùa bỡn nàng.

Bởi vì hành hạ cả đêm nhìn qua Thủy Nguyệt Linh rất tiêu tụy, sợ hãi nhìn Thủy Doanh Doanh, nhẹ giọng kêu lên, “Tỷ tỷ...”

Trước kia, Thủy Doanh Doanh không cho phép nàng gọi nàng ta như vậy, nhưng lần này nàng ta lại cười đáp, cũng khiến cho Thủy Nguyệt Linh có phần được sùng mà kinh ngạc.

Thủy Doanh Doanh lôi kéo tay nàng, ân cần hỏi, “Muội muội ở có quen không?” Giọng như vậy, quả thật coi như mình là nữ chủ nhân, mà Thủy Nguyệt Linh chỉ là một người khách.

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh có phần không thoải mái, nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Trên mặt Thủy Doanh Doanh treo nụ cười hoàn mỹ, dịu dàng nói, “Như vậy cũng tốt, về sau tỷ muội chúng ta còn phải chăm sóc lẫn nhau mới đúng!”

Thủy Nguyệt Linh không rõ ý tưởng gật gật đầu, có chút kỳ quái về thái độ của Thủy Doanh Doanh đối với nàng.

Hai người bàn luận chút việc nhà, Thủy Doanh Doanh vẫn tỏ vẻ ân cần, mà Thủy Nguyệt Linh chính là đáp lời cái có cái không, hơi khiếp nhược, trong mắt rõ ràng mang theo một tia e ngại, cũng không lâu lắm lại có người đến thông báo nói, Hoàng hậu nương nương mời họ đi Ngự hoa viên ngắm hoa, Hoàng hậu lên tiếng, làm sao có thể không đi? Thủy Nguyệt Linh lên tinh thần đi theo Thủy Doanh Doanh đi tới Ngự hoa viên.

Trong Ngự hoa viên, trừ Hoàng hậu Lãng Mạn Điệp ra, còn có Triển Tuyệt Nhạn và hơn mười vị phi tần khác, trừ Lãng Mạn Điệp ra, tất cả tầm mắt dõi theo nàng đều mang ghen tỵ và thù địch, khiến cho nàng có phần không biết làm sao, nàng căn bản không cách nào thích ứng với tranh đấu gay gắt giữa nữ nhân.

Trong đầu đột nhiên nghĩ đến nếu là nữ nhân kia mà nói, nhất định sẽ không nhếch nhác giống như nàng vậy, nếu là Hiên Viên Mị mà nói, nhất định sẽ không để cho nàng ta rơi vào tình trạng luống cuống như vậy, càng nghĩ trong lòng càng không cam lòng, liếc nhìn Lãng Mạn Điệp, mặc dù trên mặt nàng ta mang theo nụ cười thân nhiên, lại khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi, bởi vì đã từng bị hãm hại, nàng biết nàng ta là người rất có tâm cơ. d1en d4nl 3q21y d0n

Thấp thỏm không yên hành lễ ngồi xuống bên cạnh, một đám nữ nhân nói là ngắm hoa, không bằng nói là chèn ép nàng, lúi rúi nói chuyện không ngừng, nhưng mỗi câu mỗi lời nói đều cảm thương mang cơn châm chọc nàng. Bị Thượng Quan Lãng tặng cho người, hầu hạ Hiên Viên Mị lâu như vậy, lại bị Hiên Viên Mị tặng trở lại, còn không biết xấu hổ dính lấy Thượng Quan Lãng không buông, nàng có thể nghe ra khinh miệt và đồ kỵ trong đó, nhưng nàng chỉ nắm chặt nắm tay, cúi đầu nghe, không dám phản bác, hiện giờ Thượng Quan Lãng không có ở đây, không có ai làm chỗ dựa cho nàng, nàng căn bản không phải đối thủ của đám nữ nhân này, nàng càng sợ Lãng Mạn Điệp lại hãm hại nàng, khiến Thượng Quan Lãng ghét nàng.

Nói chuyện khó nghe nhất trong đám nữ nhân này phải kể đến Triển Tuyệt Nhạn rồi, Triển Ứng tay cầm binh quyền, hiện giờ Triển Ngao Thiên cũng

nhận được thương thức của Thượng Quan Lăng, địa vị của nàng ta ở hậu cung ngay dưới Lăng Mạn Điệp, mà ngay từ lúc ở Vương phủ nàng ta đã thăm hận Thủy Nguyệt Linh từ lâu rồi, tự nhiên sẽ không khách khí, lời nói ra chanh chua tới cực điểm.

Lăng Mạn Điệp chỉ tao nhã nâng trà, trên mặt mang nụ cười thần nhiên, không nói lời khó nghe gì, cũng không hề có chút ý tứ khuyên can nào, ánh mắt vô tình hay cố ý quét qua Thủy Doanh Doanh, đối phương đáp lại nàng một ánh mắt yên tâm, Lăng Mạn Điệp nhếch miệng lên một độ cong hơi lớn hơn một chút.

Không ai trông thấy trao đổi giữa hai người, Lăng Mạn Điệp liếc nhìn Triển Tuyết Nhạn, trong mắt xẹt qua vẻ khinh miệt, nữ nhân ngu xuẩn! Nàng nhìn nàng ta lâu như vậy, chỉ vì biểu ca cần lời kéo Triển Ứng, nhưng hiện giờ nàng lại cảm giác mình rất buồn cười, suy nghĩ cho hẳn như vậy, thậm chí bức ép mình tiếp nhận đồng dao nữ nhân của hắn, nhưng quay đầu lại, vị trí của nàng ở trong lòng hắn cũng không hơn gì cái này, nàng cần gì phải hiểu chuyện tính toán mọi nơi cho hắn như vậy chứ? Bây giờ nàng đã không hề đi hy vọng xa vời tình yêu của hắn nữa, nàng chỉ muốn giữ được địa vị của mình, trừ đi người mình nhìn không thuận mắt!

Đột nhiên, mấy kẻ mặc áo đen lướt đến một đám nữ nhân, cầm đại đao sáng loang loáng trong tay, xông đến liền chém tới một đám nữ nhân.

“A... Thích khách...”

“Cứu mạng...”

Biến cố đột nhiên xuất hiện, dọa sợ tới mức mấy phụ nhân hét chói tai không dứt, khắp nơi tán loạn, thị vệ nghe tiếng mà đến, đánh nhau trong chốc lát với mấy kẻ mặc áo đen, lại một người cũng không bắt được, mấy phi tần bị chém chết tại chỗ, những người khác cũng đều bị chút vết thương nhẹ, duy chỉ có Triển Tuyết Nhạn không hư hao chút nào.

Bình tĩnh lại, mọi người mới phát hiện không thấy Thủy Nguyệt Linh, thi thể trên đất cũng không có nàng ta, trong lúc nhất thời trong lòng vừa cao hứng lại sợ Thượng Quan Lăng giận chó đánh mèo, lại thêm kinh sợ trước, tất cả mọi người thấp thỏm lại hoảng hốt về nghỉ ngơi. dinendian.loqid]on

Sau khi Thượng Quan Lăng biết được lập tức phái người đi thăm dò, lại phát hiện đủ mọi dấu hiệu đều chỉ đầu mũi về phía Triển Tuyết Nhạn, Thượng Quan Lăng giận không kiềm chế được, hẳn luôn biết việc Triển Tuyết Nhạn phách lối, nhưng mà hắn nể mặt mũi Triển Ứng mà mở một mắt nhắm một mắt, nhưng mà hôm nay nàng rõ ràng dám động đến Linh nhi!

Trong địa lao, Thượng Quan Lăng tức giận đùng đùng nhìn nữ nhân bị trói trên giá tra tấn, “Nói! Linh nhi ở đâu?”

Cả người Triển Tuyết Nhạn run lên, khóc nói, “Thần thiếp không biết, bệ hạ, người phải tin tưởng thần thiếp, thật không phải do thần thiếp làm!” Bây giờ tất cả trên người nàng đều là vết roi, toàn thân đã không có một miếng da hoàn chỉnh, trong lòng vừa thương tâm lại bất lực, đúng là không phải do nàng làm, bệ hạ muốn như thế nào mới bằng lòng tin tưởng nàng?

Phát tiết xong tức giận, Thượng Quan Lăng cũng dần dần bình tĩnh lại, phát hiện chuyện này có rất nhiều điểm nghi vấn, liếc nhìn nữ nhân trước mắt, lạnh giọng nói, “Biếm lãnh cung!” Dứt lời, không lưu luyến chút nào xoay người đi ra khỏi địa lao.

Cho dù như thế nào, trải qua chuyện này đã đắc tội Triển Ứng, mặc dù hiện giờ đưa Tuyết Nhạn về tỉnh dưỡng cũng vô ích, như thế còn không bằng dứt khoát diệt trừ nữ nhân ngang ngược cản trở này!

“Đừng mà, bệ hạ... Bệ hạ...” Thiếp oan uổng mà, nhìn bóng lưng vô tình kia càng lúc càng xa, cặp mắt Triển Tuyết Nhạn dần dần trở nên trống rỗng, sau đó lại đột nhiên nở nụ cười, thật sự rất vô tình, hẳn nhất định không biết nàng yêu hắn bao nhiêu, nàng biết hẳn cười nàng cũng chỉ vì bình quyền, nhưng nàng vẫn cam tâm tình nguyện gả cho hắn, giúp hắn nói hết lời hữu ích ở trước mặt phụ thân, yêu cầu của nàng cũng không quá đáng mà! Nàng chỉ muốn trong mắt hắn có bóng dáng của nàng, chỉ cần trong chốc lát là được rồi, nhưng mà người trong mắt hắn từ đầu đến cuối đều không có nàng.

Tiếng cười đột nhiên im bặt, trên mặt xinh đẹp không còn một chút biểu tình nào, cặp mắt kia hoàn toàn tĩnh mịch, không có một chút gợn sóng, thật sự... Chết tâm rồi!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Hử?” Thủy Nguyệt Linh mắt tích, nghe Tiêu Mặc nói lại, Thủy nhi nhú mày, động tác của đám nữ nhân này thật nhanh! Chỉ có điều Thủy Nguyệt Linh này mắt tích không biết có thể sống bao lâu? Nếu không chết, sợ rằng qua không được bao lâu cũng sẽ điên khùng, thuốc của nàng bá đạo như vậy, Thủy Nguyệt Linh căn bản không kiên trì được bao lâu, vốn cho rằng đang ở trong Hoàng cung, bất cứ lúc nào cũng có thể hóa giải giúp nàng ta, đôi lại người thứ khác chơi, nhưng mà hiện giờ...

Thôi, điên khùng thì điên khùng đi! Coi như vận khí của nàng ta tốt, nhanh như vậy đã có thể giải thoát, nếu không có chuyện này, Thủy Nguyệt Linh nhất định còn có thể tìm nàng gây phiền phức, nàng đều đã nghĩ kỹ lần sau đối phó với nàng ta thế nào, nhưng giờ... Thật đúng là có một chút tiếc nuối như vậy!

“Bệ hạ, Lăng đế bệ hạ tới!”

Thủy nhi ngược mắt liếc nhìn Hiên Viên Mị, “Hắn không phải hoài nghi ta chứ?”

Hiên Viên Mị gật đầu cười nói, “Rất có thể!”

Quả nhiên, Thượng Quan Lăng nhìn thấy nàng, câu nói đầu tiên chính là, “Linh nhi ở đâu?”

Thủy nhi liếc mắt, sao đến giờ nàng mới phát hiện Thượng Quan Lăng rất ngu chứ?

Thấy nàng không đáp, trên người Thượng Quan Lăng toát ra khí lạnh, chuyển sang Hiên Viên Mị, “Hiên Viên đế...” diee ndda fñleeq uysd doon

Hiên Viên Mị chỉ lười biếng liếc hần một cái, nắm tay nhỏ bé của Thủy nhi cẩn cẩn, mặc dù không dùng sức, nhưng cẩn thật sự, Thủy nhi rút tay của mình về, tròng mắt liếc hần một cái, “Đây không phải là chân gà!”

Hiên Viên Mị cười vui vào trong cổ nàng, mập mờ liếm mát, “Ừ, ăn ngon hơn chân gà!”

Thủy nhi giựt giựt khoe miệng, đây lại là phát điên cái gì?

Thượng Quan Lăng thấy hai người ve vãn không coi ai ra gì, căn bản hoàn toàn không nhìn mình, tức giận trong lòng không ngừng cuộn cuộn, còn có cảm giác kỳ quái ngay cả bản thân hần cũng không hiểu rõ, có chút chua xót, có chút ghen tỵ.

Cố gắng để cho mình coi thường tâm tình kỳ quái kia, lạnh lùng nói, “Hiên Viên đế, nếu Linh nhi có chuyện gì, mặc dù bởi cả Diệp quốc, ta cũng sẽ khiến cho Huyền quốc trả giá thật lớn!”

Thủy nhi kinh ngạc chớp mắt mấy cái, Thượng Quan Lăng này điên rồi? Ban đầu tặng nàng cho Mị không phải là vì tránh khai chiến sao? Nhưng bây giờ lại muốn vì Thủy Nguyệt Linh mà khai chiến? Đây coi là chuyện gì vậy?

Ngước mắt nhìn về phía Hiên Viên Mị, trong mắt viết rất rõ ràng, người ta không có sức quyến rũ như Thủy Nguyệt Linh!

Hiên Viên bóp một cái Mị ở trên eo nàng, tất cả trong mắt đều là cảnh cáo, còn muốn hấp dẫn người nào?

Thủy nhi tỏ vẻ vô tội, nàng nào có hấp dẫn ai? Không phải cả ngày cũng bị hần hấp dẫn sao?

Mắt thấy hai người lại bắt đầu cầm đầu cầm cổ mặt mày đưa tình, lửa giận của Thượng Quan Lăng ngút trời tung ra một chường, bàn gỗ bên cạnh hai người thoáng chốc trở thành nát bấy.

Hiên Viên Mị cuối cùng ngước mắt nhìn về phía hần, trong mắt cũng mang theo một tia tức giận, giọng nói lạnh như băng thẳng tắp xuyên thấu lòng người, “Thượng Quan Lăng, ngươi đang khiêu chiến đến ranh giới cuối cùng?”

Thượng Quan Lăng cũng không cam chịu yếu thế, thẳng tắp nhìn về phía hần, ánh mắt thâm thúy bén nhọn, trên người tản ra hơi thở lạnh như băng giống như có thể đông cứng tất cả, “Ta chỉ muốn biết vị trí của Linh nhi!” di ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Thủy nhi vỗ vỗ bàn tay bên hông, khí thế của Hiên Viên Mị vừa thu lại, lại là đáng vẻ lười biếng, Thượng Quan Lăng cũng tự giác thu hồi khí thế phóng ra ngoài.

Thủy nhi nhìn về phía Thượng Quan Lăng, khoe miệng nâng lên vẻ giễu cợt, “Lăng đế vẫn xử lý tốt chuyện hậu cung, rồi lại nghĩ có cần khai chiến hay không đi!”

Ánh mắt Thượng Quan Lăng chợt lóe, “Có ý tứ gì?”

“Tề nhân chi phúc * không phải dễ hưởng thụ như vậy đâu!” Nói xong kéo Hiên Viên Mị đi vào trong điện, vốn không định lại để ý đến hần.

(*) Tề nhân chi phúc: là từ Hán ngữ, chỉ tổ hợp mỹ mãn một thể một thiếp của người ta, hiện chỉ cuộc sống phú quý một thể nhiều thiếp. Vốn từ Mạnh tử “Tề nhân có một thể một thiếp”.

Thượng Quan Lăng nhủ nhủ mày, xoay người đi ra ngoài, hần không ngu ngốc, hần tự nhiên hiểu ý tứ của Thủy nhi, mặc dù không hiểu rõ tại sao nàng lại xác định là do người trong hậu cung gây nên, nhưng nàng không cần thiết phải lừa gạt hần, hơn nữa người trong hậu cung quả thật cực kỳ có động cơ, hần vốn xác định đối tượng ở hậu cung, nhưng trải qua phán đoán của hần chuyện này quả thật không giống như do Triền Tuyết Nhạn làm, nghĩ đến Thủy nhi nhằm vào Thủy Nguyệt Linh như vậy, cho nên mới hoài nghi nàng, nhưng hôm nay xem ra hần là người trong hậu cung có tính toán định một hòn đá hạ hai con chim.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thủy Nguyệt Linh mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, cảm thấy ánh sáng hơi chói mắt, bản năng lấy tay che lại, nhắm mắt lại, mới mở ra lần nữa, nhìn chung quanh, nơi này là đâu? Tại sao nàng lại ở chỗ này?

“Ken két” một tiếng, cửa phòng được mở ra, Thủy Nguyệt Linh nhìn người đi tới, hơi bất an lui thân thể về phía sau, “Tỷ... Tỷ tỷ...”

Thủy Doanh Doanh khẽ cười an ủi, “Muội muội đừng sợ!”

Nơi này là một tòa viện bỏ hoang trong lãnh cung, Thủy Doanh Doanh cũng không để cho người ta mang Thủy Nguyệt Linh ra khỏi cung, cũng không để cho người trực tiếp giết nàng ta, bởi vì nàng không muốn thấy nàng ta bị chết nhẹ nhõm như vậy, mỗi lần Thượng Quan Lăng phát tiết ở trên người nàng đều gọi tên tuổi Thủy Nguyệt Linh, từ đó trở đi oán hận trong lòng nàng mỗi một ngày tăng thêm, nàng hận Thủy Nguyệt Linh, một tiện chủng ngay cả hạ nhân cũng không bằng, nàng lại phải uất ức bản thân làm thể thân cho nàng ta, cho nên nàng phải tận mắt nhìn Thủy Nguyệt Linh bị hành hạ, nhìn nàng ta

sống không bằng chết, mới có thể phát tiết phần hận trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Hận

Editor: Puck - Diễn đàn

Nhìn nụ cười dịu dàng trên mặt Thủy Doanh Doanh, Thủy Nguyệt Linh lại càng thêm bất an, nhìn về phía hai nam nhân vạm vỡ sau lưng nàng ta, hai cặp mắt lóe tia sáng xanh khiến cho nàng nghĩ tới sói, ánh mắt trần trụi như vậy rơi vào trên người nàng khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi, “Tỷ tỷ... Tỷ... Tỷ định làm gì?”

“Ha ha, muội muội đừng sợ, tỷ tỷ sợ một mình muội ở chỗ này tịch mịch, cho nên mới tìm hai người đến cho muội!” Thủy Doanh Doanh cười đến không thể nghĩ ngờ không có ý tốt, trong mắt mang theo một tia ác độc, nháy mắt ra hiệu với hai người sau lưng.

Hai nam nhân vạm vỡ sốt ruột khó nén đến gần Thủy Nguyệt Linh, ánh mắt kia giống như muốn xé nát nàng nuốt vào trong bụng, cánh tay Thủy Nguyệt Linh chống mặt đất, run rẩy không ngừng lui về phía sau, tất cả trong mắt đều là sợ hãi... Nàng định hét chói tai, muốn cầu cứu, nhưng lại giống như đột nhiên mất đi giọng nói, môi run rẩy lại kêu không ra được, nàng thật muốn ngắt đi, khiến nữ nhân kia trở lại trong thân thể của nàng, nhưng mà nàng biết nữ nhân kia sẽ không trở lại nữa.

Thủy Doanh Doanh cau mày thúc giục, “Động tác nhanh một chút, chặn miệng nàng ta lại!” Mặc dù nơi này bình thường không có ai đến gần, nhưng vẫn phải cẩn thận làm việc.

Hai nam nhân vạm vỡ túm lấy Thủy Nguyệt Linh, xé quần áo của nàng ra, thuận tay nhét vải cầm trong tay vào trong miệng nàng, Thủy Nguyệt Linh giống như sợ đến choáng váng cũng không biết phản kháng, ánh mắt hơi trống rỗng, vẫn mang theo sợ hãi.

Thấy nàng ta không có phản ứng gì, Thủy Doanh Doanh đột nhiên đi tới bên người nàng ta, giờ tay chính là một bạt tai, nhìn Thủy Nguyệt Linh tỉnh táo lại, mới hài lòng cười nói, “Muội muội, tỷ tỷ đặc biệt vì muội tìm người đến, muội nên thoải mái hưởng thụ mới đúng!” di1 enda4nle3qu21 ydo0n

Thủy Nguyệt Linh giùng giàng muốn đẩy hai nam nhân vạm vỡ kia ra, nhưng lại giống như gãi ngứa cho người ta, một chút tác dụng cũng không có, ngược lại làm cho hai nam nhân vạm vỡ dục hỏa phần thân, càng thêm thô bạo vuốt ve da thịt trắng nõn của nàng.

Thủy Doanh Doanh nhìn Thủy Nguyệt Linh lâm gãy giữa vô vị, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ, trong lòng là thống khoái trước nay chưa có, “Muội muội, muội cũng đừng từ chối, thoải mái hưởng thụ không phải tốt sao, dù sao muội đã hầu hạ hai nam nhân này rồi, không, có lẽ nhiều hơn, đã sớm hiểu được nên lấy lòng nam nhân thế nào chứ? Ra sức lấy lòng bọn họ, bọn họ sẽ khiến muội vui vẻ đấy!” Nàng nói lời này ngược lại hoàn toàn quên mình cũng từng hầu hạ hai nam nhân này.

Thủy Nguyệt Linh lắc đầu, nước mắt càng không ngừng chảy, trong miệng chỉ có thể phát ra tiếng hu hu nức nở nghẹn ngào, Thủy Doanh Doanh dựa vào bên tường, ác độc mà cười nói, “Bệ hạ không ngại muội từng là nữ nhân của Hiến Viên đế, muội nói bây giờ ngài còn có thể không ngại muội sao?”

Hai chân bị chặn, Thủy Nguyệt Linh trợn to mắt, càng gãy giữa mạnh lên, nhưng lại bị áp chế chặt chẽ, cảm thấy vật lạ xâm nhập, Thủy Nguyệt Linh nức nở nghẹn ngào một tiếng, đột nhiên không gãy dựa nữa, chỉ ngây ngốc nhìn nóc nhà, mặc cho nam nhân dong ruổi ở trên người nàng, một người xong chuyện, một người khác lại tiếp tục, nàng không biết đã trải qua bao lâu, đột nhiên thân thể đau nhức kịch liệt một trận, đau đớn tận xương kia kéo tỉnh thần của nàng về, cắn chặt vải trong miệng, mùi máu tươi trong miệng dần dần lan tràn, cảm nhận được rõ ràng nam nhân ra vào ở trong cơ thể nàng, cảm nhận đau đớn kia sắp ép nàng điên, trong mắt bộc phát ra căm hận mãnh liệt, nữ nhân kia, nàng nhất định phải báo thù, muốn cho nữ nhân kia sống không bằng chết!

Nói đến Thủy nhi thật có một chút oan uổng như vậy, độc kia phát tác lúc nào mà không được, cổ tình phát tác vào lúc này, Thủy Nguyệt Linh vừa đứng quy kết tất cả oán hận đến trên người nàng rồi.

“Rầm!”

Cửa có chút rách nát bị người một cước đá văng ra, thấy rõ người ngoài cửa, sắc mặt Thủy Doanh Doanh tái nhợt như tờ giấy, “Bệ... Bệ hạ...”

Thượng Quan Lăng thấy rõ cảnh tượng bên trong, toàn thân tán mát ra sát ý lạnh như băng, hai mắt đỏ ngầu, hai chân Thủy Doanh Doanh mềm nhũn, ngồi chồm hồm trên mặt đất, nàng biết nàng xong rồi!

Ngước mắt định cầu xin tha thứ, khóe mắt lại liếc về một bóng dáng khác, thái độ có chút kích động, tất cả trong mắt đều là căm hận, là nàng ta, Lăng Mạn Diệp! Nàng ta lại muốn diệt trừ cả nàng, cẩn thận suy nghĩ một chút, mặc dù chuyện này là nàng và Lăng Mạn Diệp cùng nhau hợp tác, nhưng lại chỉ do nàng ra tay, bởi vì nàng quá mức vội vàng, dù sao nàng và Lăng Mạn Diệp không giống nhau, nàng không có hậu thuẫn, tuyệt đối không thể mất đi sủng ái của Thượng Quan Lăng, hôm nay bị Thượng Quan Lăng bắt quả tang, nàng lại không hề có chứng cứ chứng minh Lăng Mạn Diệp cũng có tham dự, nàng sinh tồn ở hậu cung lâu như vậy, hôm nay lại phạm vào lỗi như vậy, thua ở trong tay Lăng Mạn Diệp, chỉ có thể nói nàng bị ghen tỵ căm

hận trong lòng che đôi mắt, một lòng chỉ muốn trừ đi Thủy Nguyệt Linh, lại quên đề phòng Lăng Mạn Điệp.

Thủy nhi vốn định lôi kéo Hiên Viên Mị đi Diêm la điện gặp Độc Cô Hàn, nhưng nửa đường nhìn thấy Thượng Quan Lăng vô cùng lo lắng đi về phía lãnh cung, lập tức liền lôi kéo Hiên Viên Mị theo tới xem cuộc vui, lúc này thấy vẻ mặt của Thủy Doanh Doanh, nhìn lại Lăng Mạn Điệp mặt không vẻ gì, trong lòng khẽ động, quả nhiên Lăng Mạn Điệp này mới là người có tâm cơ nhất, chỉ bằng chuyện này liền trừ đi Triển Tuyết Nhạn, trả thù Thủy Nguyệt Linh, còn khiến Thủy Doanh Doanh kinh địch này cũng đều trừ đi rồi.

Thượng Quan Lăng đánh ra hai chưởng vào khoảng không, hai nam nhân vạm vỡ bị đánh bay trên mặt đất, bị chết đến không thể chết lại, cởi áo khoác ra, bọc kỹ thân thể trần trụi của Thủy Nguyệt Linh, rút vải trong miệng nàng ra, cẩn thận ôm nàng vào trong ngực, tầm mắt lạnh như băng nhìn về phía Thủy Doanh Doanh, tức giận quá mức, ngược lại có vẻ bình tĩnh, nhưng giọng nói giống như mang theo mảnh băng vụn, “Thủy Doanh Doanh, nàng ấy là muội muội ruột của ngươi!” Dieễn ddan lee quý đôn

Thủy nhi dựa vào trong ngực Hiên Viên Mị, nhẹ giọng thăm hỏi: “Thượng Quan Lăng lại không ghét bỏ Thủy Nguyệt Linh?” Xảy ra chuyện như vậy, tình huống bình thường đều là nên ban cho Thủy Nguyệt Linh cái chết để giữ được danh tiếng của mình, sao Hoàng đế lại có thể tùy tiện bị cảm sùng chứ? Chỉ có điều suy nghĩ một chút, dường như Thượng Quan Lăng đã sớm đeo, dù sao Thủy Nguyệt Linh này do Hiên Viên Mị đưa trở về đây!

Thủy Doanh Doanh biết lần này nàng thật sự xong rồi, một bước sai chân liền không có cơ hội xoay mình nữa, cũng không giãy giụa nữa, cười thăm hỏi, “Muội muội ruột thì thế nào? Ta hận nàng ta! Bệ hạ, mỗi lần người cung chiêu ta đều gọi tên của nàng ta, người đã từng suy nghĩ đến cảm nhận của ta, ta hận nàng ta là người ban tặng cho từng chút từng chút một, ta hận nàng ta, ta muốn để cho nàng ta chịu hết hành hạ sống không bằng chết!”

Bên hông căng thẳng, Thủy nhi ngẩng đầu nhìn về mặt nguy hiểm của Hiên Viên Mị, vội vàng nói, “Hắn gọi chính là tên tuổi Thủy Nguyệt Linh.”

Hiên Viên Mị cắn răng nghiến lợi nói, “Hắn nghĩ chính là nàng!”

Ặc... Thủy nhi vô tội nhìn hắn, chuyện này không thể tính ở trên người nàng chứ? Hắn muốn nghĩ tới ai, nàng lại không thể không chế được!

Thượng Quan Lăng tức giận đến toàn thân phát run, một phát túm cổ nàng ta nhắc nàng ta lên, lạnh lùng nói, “Ta sớm nên giết ngươi!”

Trong mắt Thủy Doanh Doanh lộ ra một tia bi ai, lại là về mặt sống chết không để ý, tầm mắt chuyển sang Lăng Mạn Điệp, khó khăn mở miệng, “Lăng Mạn Điệp, kết quả của ngươi... Có thể thâm hơn ta...” Nụ cười trên mặt có chút vụn vặt, bàn tay Thượng Quan Lăng vừa thu lại “Rắc rắc” một tiếng, Thủy Doanh Doanh mở trừng hai mắt tất thò, thật sự là chết không nhắm mắt.

Lúc này Thượng Quan Lăng mới cảm thấy Thủy Nguyệt Linh run rẩy càng ngày càng lợi hại, trước đó cho rằng nàng bị hù sợ, nhưng bây giờ nhìn lại cũng không giống vậy, “Linh nhi...”

Thủy Nguyệt Linh túm chặt lấy ống tay áo của hắn, “Đau...”

Thượng Quan Lăng lập tức hiểu độc trong cơ thể nàng phát tác gây ra, đảo mắt nhìn về phía Thủy nhi, “Thuốc giải!” Vẻ mặt kiên quyết kia, đã tỏ rõ, nếu như Thủy nhi không chịu giao ra thuốc giải, hắn tuyệt đối sẽ không bởi vì bận tâm đến Hiên Viên Mị mà không ra tay với nàng.

Sắc mặt Hiên Viên Mị hơi lạnh lùng, ai cũng đừng mong bắt nạt nữ nhân của hắn, Thiên Vương lão tử cũng không được, chứ đừng nói chỉ là một Hoàng đế nhỏ nhoi! Thủy nhi cũng không vội, đánh đi đánh đi, dù sao Mị chắc là sẽ không chịu thiệt.

Lúc này Thượng Quan Lăng cũng không nguyên động thủ, hắn cũng không biết công lực Hiên Viên Mị như thế nào, một khi đánh nhau, chịu khổ vẫn là Linh nhi, liếc nhìn người trong ngực sắc mặt tái nhợt, mím môi nhìn Thủy nhi hỏi: “Ngươi phải như thế nào mới bằng lòng giao ra thuốc giải?” die nd da nl e q uu ydo n

Thủy nhi có chút khó xử nói, “Ta không muốn giao ra thì làm thế nào?”

“Ngươi rốt cuộc muốn cái gì?”

Thủy nhi lười biếng dựa vào trên người Hiên Viên Mị, giống như thật sự có chuyện như vậy mà ngẫm nghĩ, mặt tỏ vẻ rồi rầm nói, “Ta nghĩ thật sự không thiếu thứ gì.” Chỉ cần nàng mở miệng, dù là đồ gì, Hiên Viên Mị tuyệt đối sẽ nghĩ biện pháp lấy được cho nàng, cho nên nàng thật sự không thiếu cái gì.

“Ngươi...”

Thượng Quan Lăng đang định nổi giận, Thủy nhi lại đột nhiên nói, “Chỉ có điều nể tình Lăng đế si tình như vậy, ta tặng thuốc giải cho ngươi vô điều kiện, không cần cảm tạ ta!”

Thượng Quan Lăng chìa tay tiếp nhận thuốc giải, hoài nghi nhìn nàng một cái, có chút do dự, Thủy nhi không quan tâm nói, “Có muốn cho nàng ta ăn vào không, tự Lăng đế quyết định!”

Thượng Quan Lăng nhìn nàng một cái thật sâu, sau đó dứt viên thuốc cầm trong tay cho Thủy Nguyệt Linh, một lát sau, thấy nàng thôi run rẩy, mới thở phào nhẹ nhõm, đảo mắt thấy Thủy nhi và Hiên Viên Mị đã đi rồi, nhú nhú mày, một phát ôm lấy Thủy Nguyệt Linh đi tới điện Thái Hòa.

Từ đầu đến cuối Lăng Mạn Điệp đều hết sức yên tĩnh, nhìn bóng lưng hắn rời đi, cười một tiếng châm chọc, hôm nay cho dù nàng đứng ở trước mặt hắn, hắn đều không nhìn tới! Trong mắt xẹt qua một tia căm hận, Thủy Nguyệt Linh, đừng tưởng rằng ngươi có thể cứ yên tâm hưởng thụ sủng ái của hắn như vậy, ta nhất định sẽ báo thù vì hài tử đã chết đi của ta!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Cảnh Tuyên điện, Hiền Viên Mị ôm người trong ngực hỏi, “Thủy nhi, lần này là thuốc gì?”

Thủy nhi vô tội chớp mắt mấy cái, “Thuốc giải!”

“Thuốc giải?” Hiền Viên Mị cười như không cười nhìn nàng, nàng sẽ tốt bụng như vậy? Hơn nữa lúc ấy trong mắt nàng lóe lên tia sáng kia, hẳn lại thấy rất rõ ràng.

Hiền Viên Mị cảm cảm của nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, “Ta muốn biết.”

“Vi sao ta phải nói cho chàng?”

“Hừ?” Hiền Viên Mị nhúu mày, cánh tay thắt chặt, khiến thân thể của hai người dán chặt chẽ cùng một chỗ, mập mờ mà cười nói, “Thủy nhi nói cho ta biết, ta sẽ càng thương nàng!”

Thủy nhi giật giật khoe miệng, liếc hắt một cái, miễn cưỡng nói, “Chỉ không để cho nàng ta có thể có ý đồ với chàng, không thể nghĩ tới hại ta mà thôi.” Nàng rất hiền lành nhỉ? Chỉ cần Thủy Nguyệt Linh không có những tâm tư này liên chuyện gì cũng không có, nhưng mà có vài người chỉ sợ sẽ không biết điều như vậy, lúc trước thế thâm như vậy, khi nhìn về phía nàng, trong mắt nàng ta vẫn mang theo căm hận như cũ, muốn nàng ta không nghĩ tới hại nàng sợ rằng không có khả năng.

Thuốc này mới vừa nghịch ra, lần đầu tiên dùng, cũng không biết hiệu quả như thế nào, vừa lúc Thủy Nguyệt Linh có thể giúp nàng thử một chút tác dụng của thuốc.

Hiền Viên Mị ôm nàng lên, Thủy nhi lấy lại tinh thần nhìn về phía hắt, “Chàng làm cái gì?”

Hiền Viên Mị ôm nàng đi vào trong điện, tà mị cười nói, “Không phải ta đã nói, ta sẽ càng thương người sao!”

Thủy nhi nhức đầu xoa xoa trán, nam nhân này chính là con quái vật, tính lực thật sự quá tốt rồi!

Trải qua chuyện này, Thượng Quan Lăng ngược lại càng thêm thương yêu Thủy Nguyệt Linh, bữa tiệc cũng không đi qua, cả ngày ở Thái Hòa điện cùng với Thủy Nguyệt Linh, chỉ sợ nàng ta luẩn quẩn trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Tâm sự

Editor: Puck - Dẫn đàn

Nghỉ ngơi hai ngày, Thủy Nguyệt Linh tốt hơn nhiều, nhưng sắc mặt vẫn còn có chút tái nhợt, Thượng Quan Lăng nghĩ tới đi ra ngoài hóng mát một chút có thể tốt hơn, liền dẫn nàng đến một góc yên tĩnh trong Ngự hoa viên.

Thấy Thủy Nguyệt Linh đột nhiên dừng bước lại, Thượng Quan Lăng nhìn theo tầm mắt của nàng, liền nhìn thấy một màn ám áp kia.

Trong đình hóng mát, chẳng biết lúc nào nhiều thêm một chiếc giường êm, Thủy nhi lẳng lặng dựa vào trong ngực Hiền Viên Mị, hiển nhiên đang ngủ thiếp đi, mang đồ ủng khi ngủ say trên mặt, nốt ruồi son hình giọt nước trên trán giống như tản ra ánh sáng, cho dù đang ngủ say cũng khiến cho nàng thêm vẻ mê người quyến rũ, một tay Hiền Viên Mị chống đầu, lười biếng nhìn người trong ngực, đáy mắt là dịu dàng say lòng người, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại nhắn nhui kia, khoe miệng hơi nhếch lên, mang theo cung chiều vô tận, tầm mắt rơi vào trên môi mê người kia, híp híp mắt, sau đó cúi đầu êm ái liếm mát.

Thượng Quan Lăng cứ nhìn như vậy, không cách nào dời tầm mắt đi, cảm giác trong lòng rất phức tạp, ngay cả bản thân hắn cũng mơ hồ không rõ, là hâm mộ? Là ghen tỵ? Hay là cái gì khác?

“A...” Thủy Nguyệt Linh đột nhiên quát to một tiếng, thân thể mềm nhũn, trượt xuống đất, ôm chặt ngực, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt đỏ mề hôi lạnh.

“Linh nhi...” Thượng Quan Lăng cả kinh, lo âu ôm nàng vào trong ngực, nhưng không cách nào giảm bớt nỗi khổ sở của nàng.

Hiền Viên Mị không vui nhúu mày, thấy Thủy nhi đã bị tiếng kêu này làm thức tỉnh, quay đầu lạnh lùng nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh đang đau đến chết đi sống lại, đáng về muốn ngủ nữa phanh tay nàng.

Trên mặt Thượng Quan Lăng cũng lộ ra vài phần không vui, Hiền Viên đề này có phải cuồng vọng quá mức hay không? Đây là Hoàng cung Diệp quốc

của hắn, không phải Huyền quốc! Liếc nhìn người trong ngực, tất cả trong mắt đều là lo lắng, độc của nàng không phải đã giải sao? Thương tiếc ôm chặt nàng, giống như nàng vẫn luôn chịu khổ, mà tất cả giống như đều do hắn tạo thành, nếu ban đầu hắn đối xử tốt với nàng, có lẽ mọi chuyện sẽ khác.

Thủy nhi miễn cưỡng ngáp một cái, không còn hơi sức nằm trong ngực Hiên Viên Mị, nhàn nhạt liếc nhìn Thủy Nguyệt Linh, không đồng tình chút nào, nếu nàng ta không có suy nghĩ không an phận thì vốn không phải chịu đựng khổ sở này.

Thủy Nguyệt Linh cắn hận nhìn nàng, cắn răng mở miệng, “Ngươi, làm cái gì với ta?” Theo cắn hận trong lòng gia tăng, tìm giống như bị người xé nát từng mảnh từng mảnh, khiến cho nàng đau đến muốn kêu to, nhưng lại không có hơi sức kêu lên.

Nghe vậy, tầm mắt Thượng Quan Lăng rơi vào trên người Thủy nhi, ý lạnh trong ánh mắt kia giống như muốn khiến nàng lạnh đến phát đau, “Linh nhi rốt cuộc đã làm chuyện người thân cảm phiền gì, ngươi phải hành hạ nàng như vậy, ngươi nữ nhân này lòng dạ cứ ác độc như vậy sao?” die nda nle equ ydo nn

Ánh mắt Hiên Viên Mị lạnh lẽo, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, “Ác độc?” Tay nắm thành quyền, người vốn trong ngực Thượng Quan Lăng, trong nháy mắt xuất hiện ở trong tay hắn, bàn tay khế túm chặt, cũng không đến mức muốn tính mạng Thủy Nguyệt Linh, giống như cố tình muốn cho nàng ta cảm nhận cảm giác hít thở không thông kia, cảm nhận nỗi sợ hãi của chết chóc.

Thượng Quan Lăng nhìn Thủy Nguyệt Linh trong nháy mắt bị quản chế, trong lòng kinh sợ không dứt, “Hiên Viên Mị, không cho phép tổn thương nàng!”

Hiên Viên Mị cười lạnh, “Không cho phép? Ngươi dựa vào cái gì mà không cho phép?” Dứt lời, một tay khác tùy ý vung lên, liền nghe một tiếng nước nổ ngheng ngào thê thảm, bởi vì bị túm cổ, giọng nói kia giống như bị chặn ở cổ họng, lại làm cho người ta cảm thấy càng thêm thê thảm khiếp người.

“Hiên Viên Mị!” Thượng Quan Lăng đã đỏ mắt lên, hắn lại dám!

Chỉ thấy tứ chi Thủy Nguyệt Linh đều xuất hiện vết máu, gân tay và gân chân đã bị đánh gãy, bị Hiên Viên Mị bóp cổ, nhưng ngay cả một chút năng lực chống cự cũng không có.

Thủy nhi nhàn nhạt liếc mắt một cái, cũng không ngăn cản, chỉ đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng Hiên Viên Mị, để cho hắn đừng quá tức giận.

Thấy Thủy Nguyệt Linh hôn mê bất tỉnh, Hiên Viên Mị chán ghét vứt nàng ta đến bên chân Thượng Quan Lăng, giống như nàng ta là rác rưởi bẩn thỉu gì đó.

Thượng Quan Lăng đỏ mắt ôm nàng vào trong ngực, nhìn bóng lưng hai người rời đi, nắm chặt hai quả đấm, tất cả trong mắt đều là ý hận, Hiên Viên Mị!

Âu Dương Mặc thu hết một màn đem vào mắt, nhưng há miệng. . . Lại không biết nên nói cái gì, nói cho hắn biết Thủy Nguyệt Linh cũng không phải người hắn yêu? Nhưng mà nói ra thì như thế nào đây? Mỹ nhân không thể nào cho hắn thêm cơ hội, nhưng không nói, hắn lại sợ Lăng sẽ làm ra việc ngốc nghếch gì.

Thật ra hắn vẫn không hiểu được, hắn nhìn ra được tình cảm của Lăng đối với mỹ nhân cũng không giả, nhưng tại sao Lăng một chút cũng không phát hiện ra Thủy Nguyệt Linh và mỹ nhân không phải là một đây? Hay Lăng vốn yêu chính là mỹ nhân nguy trang thành như vậy? Cũng có thể lý giải rằng Lăng yêu chỉ là một người tương tự với Thủy Nguyệt Linh, cũng là mỹ nhân nguy trang ra, người vốn không tồn tại, nhưng mặc dù nguy trang như thế nào, trong xương cũng không cách nào thay đổi, sao Lăng lại hoàn toàn coi Thủy Nguyệt Linh trở thành người mình yêu đây?

“Lăng...”

Thượng Quan Lăng giống như không nghe thấy giọng nói của hắn, ôm Thủy Nguyệt Linh đi tới điện Thái Hòa, Âu Dương Mặc lắc đầu một cái, chuyện tình cảm giằng co người nhất, khóe miệng nâng lên một cười khổ, hôm nay hắn cũng coi như cảm nhận được.

Xoay người đi tới điện Cảnh Tuyên, từ xa đã kêu lên, “Mỹ nhân...”

Hiên Viên Mị nghe được giọng nói của hắn liền tối mặt, Thủy nhi cười khế một tiếng, an ủi hôn hắn một cái, nhìn Âu Dương Mặc đi tới, mặc dù vẫn là đáng về bất cần đời, trên mặt vẫn mang theo cười, nhưng nhìn ra lại có mấy phần khổ sở.

Thủy nhi nhíu mày, “Thế nào? Âu Dương công tử phong lưu đa tình cũng khổ sở vì tình?”

Âu Dương Mặc cứng đờ, sau đó thất bại ngồi phịch lên cái ghế bên cạnh, không còn hơi sức hỏi, “Có rõ ràng như vậy sao?” Sau đó trong mắt lại mang theo mấy phần mờ mịt, giống như không biết suy nghĩ đã bay đi đâu. d1en d4nl 3q21y d0n

Thủy nhi cũng không quấy rầy hắn, qua một lúc lâu, Âu Dương Mặc đột nhiên đứng lên, giống như chuyện gì cũng không có, phong lưu hào phóng nói, “Mỹ nhân, theo ta đi uống rượu!”

Hiên Viên Mị không vui nhíu nhíu mày, lại không nói gì, Thủy nhi quay đầu nhìn hắn một cái, đột nhiên tiến tới bên lỗ tai hắn nói thầm một phen, sau đó nhìn Âu Dương Mặc nói, “Đi thôi!”

Hiên Viên Mị nhìn bóng lưng nàng rời đi, cười đến mặt mờ.

Âu Dương Mặc đi theo nàng ra khỏi điện Cảnh Tuyên, quay đầu lại liếc nhìn Hiên Viên Mị, trong lòng có chút tò mò nàng rốt cuộc đã nói cái gì.

Âu Dương Mặc mang theo Thủy nhi đến một đình hóng mát trong Ngự hoa viên, tòa đình hóng mát xây trên hồ, phong cảnh rất đẹp, nhìn mấy vò rượu lớn trong đình, Thủy nhi nhủ thầm nói, “Ngươi đã sớm lập kế hoạch trước? Ngươi cứ khẳng định ta sẽ tốt bụng khuyên giải ngươi như vậy?”

Âu Dương Mặc ngồi xuống trên ghế đá, buồn bã nói, “Lúc đầu mỗi ngày ta chạy đi khuyên nài, chỉ sợ nàng nghĩ không ra, nàng không phải không có lương tâm như vậy chứ?”

Thủy nhi cũng đi theo ngồi xuống bên cạnh, đưa tay tiếp nhận ly rượu hần đưa tới, nhìn hần nói, “Nói một chút xảy ra chuyện gì đi? Ta lại muốn biết người nào có bản lĩnh lớn như vậy, có thể khiến Âu Dương công tử động lòng.”

“A...” Âu Dương Mặc cười khò một tiếng, ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, lại rót cho mình một ly, nhẹ giọng nói, “Nha hoàn trong phủ ta...”

Nhìn Thủy nhi một chút vẻ mặt giật mình cũng không có, không khỏi nói lần nữa, “Ta yêu một nha hoàn!”

Thủy nhi liếc hần một cái, “Nha hoàn thì thế nào? Nha hoàn trong phủ của ngươi có cơ hội tiếp xúc với ngươi tự nhiên nhiều hơn, lâu ngày sinh tình rất bình thường!”

Âu Dương Mặc bắt đầu đi lắc đầu một cái, nhẹ nhàng nói, “Nhưng mà nàng ấy không phải nha hoàn bình thường, mà là một sát thủ, mục tiêu của nàng ấy là Lăng!”

Thủy nhi nhấp một ngụm rượu, không chút để ý nói, “Cho nên nàng ta xâm nhập vào Vương phủ, cố ý đến gần ngươi, là muốn lợi dụng ngươi đến gần Thượng Quan Lăng, hoàn thành nhiệm vụ?”

Âu Dương Mặc gật đầu một cái, Thủy nhi tiếp tục hỏi, “Nàng ta yêu ngươi không?”

Âu Dương Mặc do dự nói, “Ta, không biết, ta không biết tình yêu nàng ấy biểu hiện ra rốt cuộc là thật hay giả, nàng ấy, quá biết diễn trò!” Cũng không đợi Thủy nhi nói tiếp, Âu Dương Mặc tiếp tục nói, “Nàng ấy cũng không biết ta đã tra ra thân phận của nàng ấy, nàng ấy nói rất tò mò với bữa tiệc trong Hoàng cung, ta đáp ứng ngày mai mang nàng ấy vào cung.”

Thủy nhi thở dài một tiếng, “Nếu như nàng ta thật sự lợi dụng tình cảm của ngươi, ám sát Thượng Quan Lăng thì sao?”

Âu Dương Mặc lặng yên không nói, liền rót mấy ly rượu, mới cười nói, “Học nàng đó! Tìm thêm một người, cũng không phải không thể không có nàng ấy!” Hần lần đầu tiên toàn tâm toàn ý yêu một người, thật không cách nào tiếp nhận bị nàng ấy lợi dụng.

Thủy nhi liếc mắt, “Ngươi đã nghĩ thông rồi, còn tìm ta làm cái gì?”

Âu Dương Mặc ai oán nhìn nàng, “Mỹ nhân, rất có thể ngày mai ta sẽ thất tình, nàng không an ủi ta thì thôi, lại còn vô tình như vậy!” [dinendian.loqidJon](#)

Thủy nhi liếc mắt, không định để ý hần, nhưng không đứng dậy rời đi, nàng thấy được trong lòng hần không dễ chịu, xem ra lần này hần thật sự gặp khó khăn, nhưng nàng tin tưởng mặc dù hần té ngã cũng có thể tự mình bò dậy.

Sau khi nói ra, trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, Âu Dương Mặc cũng không còn đáng vẻ nửa chết nửa sống nữa, hơi bát quái hỏi, “Mới vừa rồi nàng nói gì với Hiên Viên để vậy?”

“Buổi tối bồi thường hần!” Con hồ ly háo sắc kia vô cùng thích nghe câu này.

“Phụt... Khụ khụ...” Âu Dương Mặc trực tiếp phun rượu trong miệng ra ngoài, hai mắt đưa lên đưa xuống quan sát nàng, thử dò xét hỏi, “Mỹ nhân, nàng là nữ nhân sao?”

Thủy nhi cười như không cười nhìn hần, “Thế nào? Ngươi hoài nghi?”

“Không có... Không có không có!” Đó là lời nữ nhân nên nói sao? Nàng lại không hàm súc một chút, dè dặt một chút?

Yên lặng hồi lâu, Âu Dương Mặc đột nhiên hỏi, “Mỹ nhân, nàng và Hiên Viên để rốt cuộc ai yêu ai trước?”

Thủy nhi nghịch ly rượu trong tay, không chút để ý nói, “Ngươi cho rằng tại sao hần phải đòi ta từ chỗ Thượng Quan Lăng?”

“Hừ, nói như vậy Hiên Viên để đã sớm động lòng, nhưng hần đang Huyền quốc hần sẽ không thể từng thấy mỹ nhân mới đúng! Chẳng lẽ là nằm mơ thấy sao? Tình nhân trong mộng, không phải nàng hận hần sao? Nếu như không phải là hần, nàng và Lăng... Có lẽ sẽ không giống vậy.” Lời này ngay cả chính hần cũng nói không được tự tin như vậy.

Thủy nhi cười nói, “Vì sao ta phải hận hần? Đó là vấn đề giữa ta và Thượng Quan Lăng, cho dù có hần hay không, ta và Thượng Quan Lăng cũng sẽ không có kết quả tốt.”

Âu Dương Mặc thở dài một tiếng, cảm khái nói, “Không phải đều nói người yêu trước chính là luôn tương đối khổ sở sao? Hiện giờ ta coi như cảm nhận được, nhưng mà tại sao ta không nhìn ra Hiên Viên để có một chút đáng về đau khổ kia chứ, căn bản là hạnh phúc được làm cho người ta ghen tỵ mà!

Thủy nhi khẽ cười nhìn về phía hần, “Thế nào? Ngươi đỏ mắt?”

Âu Dương Mặc lễ thắng khí hùng nói, “Ta chính là đồ mất!” Sau đó lại mang theo mấy phần tò mò, mấy phần nghiêm túc hỏi, “Mỹ nhân, nàng thật sự không hề có một chút tình cảm nào với Lăng sao?”

Thủy nhi khẽ vuốt ve ly rượu, nhẹ nhàng nói, “Tình yêu ta muốn quá hoàn mỹ, không có lợi dụng, không có phản bội, không có thương hại, chỉ là yêu thuần túy nhất đầy đủ nhất, Thượng Quan Lăng vĩnh viễn không cho nổi, mà Mị, hẳn hiểu rõ bản thân ta nhất, có thể còn hiểu ta hơn chính bản thân ta, hẳn vĩnh viễn biết ta muốn chính là cái gì, hẳn cho ta vĩnh viễn là thứ ta muốn, mà ta không muốn, hẳn sẽ không ép ta tiếp nhận, khi ta còn chưa yêu hẳn, hẳn đã đặt ta ở vị trí quan trọng nhất trong lòng, không quan tâm, cho ta toàn bộ dịu dàng và cung chiều, cho nên mặc dù biết rõ là bẫy rập ta vẫn không nhìn được hấp dẫn mà nhảy xuống, cho dù trong cạm bẫy có cái gì, chỉ cần có hẳn ta liền cái gì cũng không cần lo lắng, hẳn vĩnh viễn sẽ che chở ta, mặc dù ta cũng không cần núp ở phía sau hẳn, hẳn cho ta là toàn bộ, ta cho hẳn làm sao có thể thiếu một phần đây?”

Âu Dương Mặc nhìn dịu dàng trong mắt nàng, thờ dài nói, “Phé hậu, giết con, xao nhãng triều đình, tru diệt trung thân, giải tán hậu cung, những công tích vĩ đại này cũng quả thật chỉ có Hiên Viên để làm ra được, dưới áp lực như vậy lại có thể không để cho nàng chịu một phần uất ức, quả thật khó được!” Ít nhất Lăng làm không tới.

Thủy nhi cười khẽ một tiếng, “Áp lực? Hẳn mới sẽ không có áp lực, thật sự chọc giận hẳn rồi, hẳn sẽ làm thịt mọi người!”

Âu Dương Mặc đỏ mặt hơi lạnh, “Hắn tàn nhẫn như vậy, nàng lại không hề sợ một chút nào sao?”

“Như vậy có gì không tốt? Mặc dù tổn thương người của toàn thế giới, hẳn cũng sẽ không tổn thương ta, ta vốn không phải là người tốt lành gì, tại sao phải vì những người không liên quan kia mà hủy bỏ hẳn?” Uống cạn ly rượu, đứng lên, khoát khoát tay mà nói, “Được rồi, ta cần phải trở về!” Đối với Âu Dương Mặc, nàng thật lòng coi hẳn là bằng hữu, bằng không cũng sẽ không nói nhiều như vậy với hẳn.

Đi hai bước, đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía hẳn cười nói, “Ngày mai ta sẽ đi, nếu như ngươi xuống tay không được, ta giúp ngươi giết nàng ta được không?”

Mồ hôi lạnh của Âu Dương Mặc cũng bị hù dọa ra, “Nàng cũng đừng làm loạn!”

Thủy nhi khẽ cười lắc đầu, “Chắc chắn, không bỏ được à? Vậy coi như thôi, tự ngươi nhìn mà làm đi!”

Nhìn bóng dáng nàng đi xa, Âu Dương Mặc buồn buồn nói, “Ta sao lại càng ngày càng ghen tỵ đây?” Thật hy vọng hẳn cũng có số mệnh tốt như Hiên Viên đế!

Hắn cũng không cách nào dễ dàng tha thứ cho bị lợi dụng! Nếu ngày mai nàng ấy thật sự lựa chọn ra tay, như vậy hẳn cũng sẽ lựa chọn buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Thích khách

Editor: Puck - Dẫn đầu

Hôm nay là ngày cuối cùng của bữa tiệc, Hiên Viên đế và Lăng đế mấy ngày không thấy bóng người cuối cùng cũng xuất hiện, chỉ có điều không khí giữa hai người dường như có phần không đúng, cho dù là quốc quân tất cả nước nhỏ hay đại thần Diệp quốc đều không dám nhiều lời, chỉ sợ sơ ý một chút sẽ gây ra chuyện gì đó không thể cứu vãn.

Thượng Quan Lăng đề chuyện Thủy Nguyệt Linh lại, cũng không tiết lộ ra ngoài, nhưng từ vừa bắt đầu chúng thần Diệp quốc đã bất mãn với Thủy Nguyệt Linh, dù sao Thủy Nguyệt Linh đã từng bị đưa cho Hiên Viên đế, danh thanh này không dễ nghe, hơn nữa còn là nữ tử của thần tử phản bội, những thứ này trước không nói tới, mặc dù nàng ta trong sạch, có gia thế tốt đẹp, cũng không phải một mình độc bá bệ hạ, kể từ sau khi nàng ta đến, bệ hạ liền chưa từng đi qua chỗ của các phi tần khác, chuyện phi tần ở hậu cung liên quan đến thế lực triều đình, vốn nên ân huệ cùng hưởng, hiện giờ như vậy, phần lớn người đã tương đối bất mãn, nếu không phải hôm nay quốc quân các quốc gia vẫn còn ở đây, bọn họ đã sớm làm áp lực tập thể rồi.

Mặc dù bọn họ cũng nghe nói Thủy Nguyệt Linh đã từng nhận được độc sủng của Hiên Viên đế, nhưng mà đây là Diệp quốc, không phải Huyền quốc, bệ hạ của bọn hắn là Thượng Quan Lăng, mà không phải là Hiên Viên Mị, chuyện liên quan đến hạnh phúc của nữ nhi mình, quan trọng nhất là chuyện liên quan đến quyền thế của mình, bọn họ sẽ không cho phép xuất hiện chuyện như vậy.

Hôm nay thấy Thủy Nguyệt Linh chưa tới, trong lòng các vị đại thần có suy đoán riêng, cũng nhất trí hi vọng nàng ta đã bị thất sủng rồi.

Thượng Quan Lăng liếc nhìn hai người vẫn thân mật thăm thiết, như không có chuyện gì xảy ra, trong mắt lóe lên một tia ánh sáng lạnh, Thủy nhi giống như vô ý liếc hẳn một cái, nhẹ giọng cười nói, “Mị, chàng có vẻ bị người nhớ thương.”

Hiên Viên Mị lười biếng ôm nàng, thờ ơ nói, “Người nhớ thương ta luôn luôn không ít!” Hơi nhíu mày, đến bây giờ Ly Tâm vẫn không có hành động gì, không biết đang mưu đồ những thứ gì ở đây.

Thủy nhi nhủ mày không nói, liếc nhìn Âu Dương Mặc có phần lòng không yên, xem ra sức ảnh hưởng của nữ nhân kia đối với hắn thật sự rất lớn, lại nhìn về phía nữ nhân đứng sau hắn, dáng dấp không phải đặc biệt đẹp, nhưng cũng coi như giai nhân thanh tú, vô cùng đáng nhìn lại, trông mắt trong suốt chuyển động, tò mò nhìn đông nhìn tây, đáng vẻ linh động khéo léo, hi vọng nàng ta có thể làm ra lựa chọn chính xác!

Điện Thái Hòa, Thủy Nguyệt Linh lẳng lặng nằm ở trên giường, trong mắt trừ hận vẫn là hận, đều do nữ nhân kia, nếu như không phải do nàng ta, sao nàng sẽ thành như vậy? Nàng nhất định phải báo thù, không tiếc bất cứ giá nào! Nghĩ như vậy, trên người lại đau ra một tầng mồ hôi lạnh, nhưng vẫn ư không cách nào làm cho ý hận trong lòng nàng giảm bớt một phần.

“Thủy Nguyệt Linh...”

Thủy Nguyệt Linh ngược mắt nhìn, lại nhìn thấy Lăng Mạn Điệp, phía sau nàng ta còn có một người toàn thân đen thui đi theo, che mặt không nhìn thấy tướng mạo, nhìn Lăng Mạn Điệp dần đi tới bên giường, Thủy Nguyệt Linh cảm thấy sợ hãi một trận.

Đầu đá lục đục trong hậu cung, sao Lăng Thiên lại không biết? Cho nên sau khi Lăng Mạn Điệp phong hậu, ông liền phái ra một ảnh tử xuất sắc bảo vệ Lăng Mạn Điệp, nếu nói chỉ là ảnh tử, cũng không thể thần không biết quỷ không hay mà mang theo Lăng Mạn Điệp tiến vào điện Thái Hòa như vậy, quan trọng nhất là, tổng quản của điện Thái Hòa này từng nhận ân huệ của Lăng Mạn Điệp, đó là một người cố chấp, tính mạng của hắn do Lăng Mạn Điệp cứu, cho nên mặc dù mất tính mạng, hắn cũng muốn báo đáp ân tình của Lăng Mạn Điệp. diee ndda fileeq usyd doon

Bị tầm mắt quỷ dị của Lăng Mạn Điệp liếc nhìn, Thủy Nguyệt Linh rất muốn tránh ra, nhưng là nàng lại không cách nào nhúc nhích, âm thanh run rẩy hỏi, “Người... Người định làm cái gì?”

Lăng Mạn Điệp nhìn đáng vẻ thâm của nàng ta không khỏi bật cười, “Thủy Nguyệt Linh, đây chính là báo ứng, ngươi hại chết hài tử của ta, làm hại ta không thể sinh con, đây chính là báo ứng của ngươi! Chỉ có điều như vậy còn là chưa đủ, ta muốn ngươi chết, ta sẽ không để cho ngươi chiếm cứ sủng ái của hắn như vậy, tại sao ngươi lại lấy được sủng ái của hắn, mặc dù ta không chiếm được, ta cũng sẽ không để cho ngươi đồ đệ tiện này chiếm được!”

Nhìn vẻ mặt hơi điên cuồng của nàng ta, trong lòng Thủy Nguyệt Linh rét lạnh từng cơn, vội vàng phui sạch quan hệ, “Không phải do ta, không phải do ta, là nữ nhân đó, là nữ nhân đó hại ngươi!”

Lăng Mạn Điệp hơi bình tĩnh một chút, híp mắt nhìn nàng ta, hỏi, “Có ý gì?”

Thủy Nguyệt Linh e ngại trong lòng, nếu Lăng Mạn Điệp đổ hết mọi chuyện lên đầu nàng, nàng nhất định sẽ bị nàng ta hành hạ đến rất thảm, cho nên không dám giấu giếm, thành thật nói rõ ràng chuyện về Thủy nhi.

Lăng Mạn Điệp nghe xong, không nói gì, trên mặt cũng không tỏ vẻ gì, chỉ nhìn Thủy Nguyệt Linh, dường như đang suy nghĩ có nên tin tưởng nàng ta không, nhưng trên thực tế trong lòng nàng đã là sóng lớn mãnh liệt, chuyện như vậy mặc dù quỷ dị, nhưng nàng lại không thể không tin, kể từ đó rất nhiều chuyện đều có thể giải thích rõ.

Thủy Nguyệt Linh cho rằng nàng ta không tin, lại vội vàng nói, “Chỉ cần ngươi bỏ qua cho ta, ta có thể nói cho ngươi biết thế lực của nàng ta.”

Tia sáng trong mắt Lăng Mạn Điệp chớp lóe, gạt đầu một cái, Thủy Nguyệt Linh vui vẻ trong lòng, nói toàn bộ phân bố thế lực của Thủy nhi cho nàng ta.

Lăng Mạn Điệp trầm mặc không nói, qua một lúc lâu, mới ngẩng đầu nhìn nàng ta cười nói, “Cám ơn ngươi nói cho ta biết nhiều như vậy, ta sẽ tìm nữ nhân kia báo thù, cũng coi như thay ngươi báo thù, vậy ngươi ở dưới cửu tuyền cũng có thể nhắm mắt!”

Thủy Nguyệt Linh cả kinh, “Ngươi đã đáp ứng bỏ qua cho ta mà!”

Lăng Mạn Điệp châm chọc cười nói, “Ta đáp ứng khi nào? Ngươi cho rằng ta sẽ giữ lại ngươi độc hưởng sủng ái của hắn sao?” Khinh miệt nhìn nàng ta một cái, nháy mắt ra hiệu với người phía sau.

Nhìn người áo đen kia tiến tới gần, tất cả trong mắt Thủy Nguyệt Linh đều là hoảng sợ, “Ngươi không thể đối xử với ta như vậy, Lăng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“A...” Lăng Mạn Điệp cười nhạo nàng ta khờ khạo, “Tại sao sẽ không bỏ qua ta? Đó là do nữ nhân kia giết chết ngươi, hắn muốn báo thù cho ngươi cũng có thể đi tìm nữ nhân kia mới đúng!” di ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Một tia sáng lạnh thoáng qua, trong nháy mắt Thủy Nguyệt Linh tròn to mắt, trong đầu cuối cùng hiểu được, Lăng Mạn Điệp muốn giết nàng giá họa cho nữ nhân kia.

Lăng Mạn Điệp nhàn nhạt liếc nhìn thi thể trên giường, xoay người rời đi, kể một hòn đá hạ hai con chim này, nàng đã sớm dùng tương đối thuận tay.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thủy nhi lười biếng nhìn vũ cơ trong sân lắc vòng eo ra sức biểu diễn, trong mắt lóe lên tia sáng, há mồm ngậm trái vải dứt tới khoe miệng, trong mắt lóe lên nụ cười nghịch ngợm, cái lưỡi nhanh chóng liếm ngón tay bên miệng, cảm thấy người sau lưng cứng ngắc, nụ cười trong mắt sâu hơn.

Đúng vào lúc này, biến cố xảy ra, người múa đầu trong sân trong nháy mắt nhảy lên, sợi tơ trong tay bén nhọn bắn về phía Thượng Quan Lăng, bởi vì tràn ngập linh lực, sợi tơ mềm mại trong nháy mắt hóa thành lưỡi dao sắc bén, phát ra tiếng vang “Vèo vèo

“Bảo vệ bề hạ!”

Thị vệ nhanh chóng xúm lại, lại bị những vũ cơ khác ngăn trở, lúc này, người phía sau Âu Dương Mặc cũng nhảy lên trong nháy mắt, xông thẳng về phía ghế rồng, khí thế bén nhọn trên người tàn mát ra, một chút cũng không có đáng vẻ khéo léo như trước.

Tay Âu Dương Mặc cầm ly rượu trong nháy mắt thất chặt, trong mắt xuất hiện một tia đau lòng và thất vọng, cũng nhìn về phía ghế rồng theo, người do hấn mang tới, tự hấn sẽ phụ trách.

Thủy nhi thờ dài một tiếng, lập tức liền nghe được sau lưng hừ lạnh một tiếng, lại không khỏi cười khẽ ra tiếng, xoay người hôn lên môi mỏng mím chặt kia.

Nhìn người chặn mình lại, trong mắt Hàm Vi lộ ra vẻ phức tạp, xuống tay không hề lưu tình chút nào, Âu Dương Mặc cũng ra nhiều chiêu tàn nhẫn, thật giống như khoảnh khắc khi nàng làm ra lựa chọn kia, nàng liền không hề liên quan đến hấn nữa, sau khi tình gãy, giống như người lạ, hấn lúc này chỉ làm một thần tử, ngăn cản thích khách ám sát Hoàng đế, không hơn.

Thấy rõ biến hóa trong mắt hấn, trong lòng Hàm Vi Thôi hốt hoảng, còn có chút đau đớn, trong mắt hấn đã không có sự tồn tại của nàng rồi.

Công lực của Âu Dương Mặc vốn không kém, hơn nữa lòng Hàm Vi loạn, rất nhanh liền chế trụ nàng, thích khách khác cũng đều bị tóm chặt, người múa đầu đó vốn không phải là đối thủ của Thượng Quan Lăng, bằng không Hàm Vi cũng sẽ không trăm cay ngàn đắng lẫn lộn đi vào, Âu Dương Mặc coi như dịu dàng lấy thuốc độc trong miệng Hàm Vi ra, mà những người khác đều bị bị bẻ cầm.

Hàm Vi nhìn về phía Âu Dương Mặc, theo kế hoạch của bọn họ, nàng có khả năng ám sát thành công rất lớn, nhưng không nghĩ tới phản ứng của Âu Dương Mặc nhanh như vậy, nhìn như vậy, hấn nhất định đã sớm điều tra ra thân phận của nàng rồi, nhưng tại sao hấn còn phải mang nàng vào cung đây? dĩ 1 enda4nle3qu21ydo0n

Âu Dương Mặc lại không nhìn về phía nàng một lần, giống như đang tự hỏi điều gì, lúc này Thủy nhi mới đứng dậy, đi tới trước mặt hấn, vỗ vỗ vai hấn bày tỏ an ủi.

Hàm Vi hơi thù địch nhìn về phía Thủy nhi, trong lòng suy đoán bọn họ có quan hệ như thế nào, đáng vẻ của nàng ta giống như rất quan tâm đến hấn.

Hiên Viên Mị không vui kéo Thủy nhi vào trong lòng, Thủy nhi bất đắc dĩ nhìn hấn một cái, ngoan ngoãn rúc vào trong lòng hấn, Âu Dương Mặc nhìn về phía nàng, cười cười, “Mỹ nhân, nàng yên tâm, ta không sao, ta một đại nam nhân chẳng lẽ còn kém nàng sao?”

Thượng Quan Lăng nhìn trao đổi qua lại giữa bọn họ, nhú nhú mày, cảm giác dường như có thứ gì đó bị hấn bỏ quên.

Thủy nhi hất cằm chỉ về phía Hàm Vi, hỏi, “Người định xử lý nàng ta như thế nào?” Mặc dù hấn đã làm ra lựa chọn, nhưng bây giờ vẫn không có cách nào nhìn nàng ta chết đi!

Âu Dương Mặc liếc nhìn Hàm Vi, quay đầu nhìn Thượng Quan Lăng, trong mắt là nghiêm túc trước nay chưa từng có, “Lăng, có thể tha nàng ta không?”

Thượng Quan Lăng nhìn hấn một cái thật sâu, gật đầu một cái, ý bảo thị vệ để Hàm Vi rời đi.

Hàm Vi không nghĩ tới Âu Dương Mặc còn có thể cứu nàng, sững sờ đứng đó cũng không đi, lăm lăm há mồm, “Mặc...”

Âu Dương Mặc nhân nhát liếc nàng một cái, thần sắc phức tạp chột lóe lên trong mắt, thờ dài một tiếng, “Người đi đi!”

Hàm Vi vẫn không nhúc nhích, hỏi nghi vấn trong lòng ra lời, “Tại sao muốn dẫn ta vào cung?”

Âu Dương Mặc thật bình tĩnh, không nhìn ra một tia kích động, “Ta chỉ cho người cơ hội lựa chọn một lần!”

Sắc mặt Hàm Vi trắng nhợt, lui lại hai bước, đưa mắt nhìn về mặt lạnh lùng của hấn, đau lòng một trận, cho nàng cơ hội lựa chọn một lần, nhưng nàng lại không bắt được, cho nên nhất định phải bỏ lỡ hấn, lúc này mới phát hiện vị trí của hấn ở trong lòng nàng đã quan trọng đến như vậy. Dieễn ddàn lee quy đôn

Nhưng mà, dường như quá muộn, nhìn Âu Dương Mặc hoàn toàn loại bỏ nàng ra khỏi tính mạng của hấn, không hề liếc nhìn nàng một lần nào nữa, mặt Hàm Vi tái nhợt mấp máy môi, lại cái gì cũng không nói ra được, xoay người rời đi từng bước một, đi đến hơi chậm, có lẽ trong lòng vẫn còn chờ đợi Âu Dương Mặc có thể gọi nàng lại.

Hiên Viên Mị hí mắt nhìn bóng lưng hơi lão đạo như vậy, đột nhiên có phần hiểu được tại sao Thủy nhi lại trở thành bạn bè với Âu Dương Mặc!

Sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, lúc này một tiểu thái giám vội vàng chạy tới “Rầm” một tiếng quỳ xuống trước Thượng Quan Lăng. “Bề hạ... Vương phi đã xảy ra chuyện...”

Đã xảy ra chuyện? Thủy nhi hí hí mắt, người nghĩ tới đầu tiên trong đầu chính là Lăng Mạn Điệp.

Thượng Quan Lăng nghe vậy, vội vàng lao về phía điện Thái Hòa, Thủy nhi liếc nhìn Âu Dương Mặc, thấy hấn không có chuyện gì quá lớn, mới ngẩng mặt nhìn Hiên Viên Mị, “Mị, chúng ta cũng đi xem một chút.”

Hiên Viên Mị gật đầu, ôm nàng từ từ đi tới điện Thái Hòa, còn sót lại một đám quốc quân suy đoán lung tung rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà chúng thần Diệp quốc thì ước gì Thủy Nguyệt Linh chết mới đúng, nhưng nhìn mới vừa trong nháy mắt trên người Thượng Quan Lăng tàn mất ra sát khí, bọn họ cũng không dám theo sau nhìn đến tận cùng.

Đi tới chỗ núi già, Thủy nhi đột nhiên dừng bước lại, “Hàn.”

Bóng dáng Độc Cô Hàn lóe lên xuất hiện ở trước mặt họ, nhìn Hiên Viên Mị một cái, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp, sau đó nghiêm túc nói, “Chủ tử, có người trúng bẫy rập!”

Mất Thủy nhi híp lại, trong mắt xẹt qua ánh sáng nguy hiểm, cười lạnh nói, “Không tệ, động tác thật nhanh!”

Ban đầu nghĩ đến Thủy Nguyệt Linh quá mức rõ ràng phân bổ thể lực của nàng, nàng liền để Độc Cô Hàn điều chỉnh, nàng tự nhiên sẽ không để cho mình cứ hoàn toàn lộ ra như vậy, để cho kẻ địch thấy rất rõ ràng, hơn nữa nàng cũng ngờ tới, có lẽ có một ngày Thủy Nguyệt Linh sẽ tiết lộ thể lực của nàng ra ngoài, cho nên thuận tay bày mấy bẫy rập, dám đánh chủ ý tới nàng, tự nhiên phải trả một chút giá cao.

Thủy Nguyệt Linh muốn chiếm sủng ái của Thượng Quan Lăng, tự nhiên sợ Thượng Quan Lăng biết mình và nàng không phải cùng một người, không phải vạn bất đắc dĩ nàng ta chắc chắn sẽ không nói chuyện của nàng ra, bây giờ Thủy Nguyệt Linh gặp chuyện không may, nàng đã hoài nghi là Lăng Mạn Diệp gây nên, nếu thật là Lăng Mạn Diệp, nàng ta nhất định sẽ tính chuyện hại chết con nàng ta ở trên đầu Thủy Nguyệt Linh, sẽ không dễ dàng bỏ qua Thủy Nguyệt Linh, như thế xem ra Thủy Nguyệt Linh nhất định lấy chuyện của nàng ra, muốn giữ được mình.

Lúc này chỉ sợ Thủy Nguyệt Linh đã chết đi! Lăng Mạn Diệp chẳng lẽ còn sẽ giữ nàng ta lại tố cáo với Thượng Quan Lăng sao? Nhưng mà vừa mới rõ ràng thể lực của nàng, nhanh như vậy đã ra tay, thật đủ nhanh chóng! Là muốn đánh nàng một phát trở tay không kịp? Công lao của Lăng Thiên sợ rằng không nhỏ đi?

Sau khi Độc Cô Hàn rời đi, Thủy nhi lôi kéo Hiên Viên Mị đi tới điện Thái Hòa, vừa mới đi vào, liền thấy một thái giám khóc lóc nước nỡ nhào tới cạnh chân nàng, kêu, “Nương nương, người nhất định phải cứu nô tài...”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Đòi nợ

Editor: Puck - Diễn đàn

Thủy nhi dừng bước lại, liếc nhìn người nằm bên chân mình, sau đó nhìn về phía Thượng Quan Lăng đang đỏ mặt, cả người tàn ra sát khí nồng đậm, lại đưa mắt nhìn Lăng Mạn Diệp đang tỏ vẻ bình tĩnh, nhếch môi cười, Lăng Mạn Diệp muốn giá họa cho nàng?

Cười nhạo một tiếng, kéo Hiên Viên Mị ngồi xuống bên cạnh, tầm mắt rơi vào trên người Lăng Mạn Diệp, ý tứ thần sắc trong mắt không rõ.

Lăng Mạn Diệp nhú nhú mày, trong lòng tự dung sinh ra mấy phần bất an, lại cố tự trấn định.

Thượng Quan Lăng lạnh lùng nhìn về phía Thủy nhi, nói từng chữ từng câu, “Ta muốn người đền mạng!”

Hiên Viên Mị lùi biếng phát tay, ngăn cản sát khí của hắn, khiến sát khí kia không cách nào đến gần một phần, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đùa nghịch sợi tóc mềm mượt của Thủy nhi, nhân nhợt quét nhìn Thượng Quan Lăng một cái, lại làm cho trong lòng Thượng Quan Lăng khựng lại.

Nhìn Hiên Viên Mị, Thượng Quan Lăng hơi khôi phục lý trí, lại kinh hãi không thôi, chỉ là một ánh mắt, đã đè sát khí của hắn xuống, công lực của hắn ta rồi cuộc sâu đậm không lường được bao nhiêu?

Thủy nhi nhẹ nhàng cười một tiếng, dịu dàng hỏi trên đất người, “Người biết ta...”

Người trên đất ngẩng đầu nhìn về phía nàng, mặt tràn đầy không thể tin, sững sờ một hồi lâu, sau đó “Bình bịch” không ngừng dập đầu cho nàng, khóc lóc nước nỡ nói, “Nương nương, nô tài tận tâm tận lực vì người làm việc, hôm nay người cũng không thể bỏ rơi nô tài!”

Thủy nhi nhú nhú mày, không nhịn được nói, “Àm ỉ chết được!”

Nghe vậy, Hiên Viên Mị nhẹ nhàng tung ra một chưởng về phía người trên đất, người trên đất trong nháy mắt mất giọng, ngã xuống đất, tứ chi không ngừng co quắp, biểu hiện trên mặt có chút vặn vẹo, có thể thấy được hắn đang thừa nhận đau khổ cực lớn, máu tươi dần dần tràn ra từ thân thể của hắn, nhiễm đỏ mặt đất, nhưng hắn lại từ đầu đến cuối giữ lại được một hơi, thừa nhận đau khổ trên thân thể, cùng với sợ hãi gần bước vào địa ngục.

Lăng Mạn Diệp liếc nhìn người trên đất, sau đó lập tức liếc mắt sang bên, trên mặt vẫn không có biểu hiện gì, nhưng chỉ có chính nàng biết đôi tay dưới ống tay áo của nàng đã không bị khống chế mà run rẩy, Hiên Viên đế quả nhiên giống như lời đồn đãi, máu lạnh tàn nhẫn! di3nd@nl3qu.yd0n

Thượng Quan Lăng hít mắt nhìn về phía Hiên Viên Mị, cười lạnh nói, “Hiên Viên đế đây là định giết người diệt khẩu sao?”

Hiên Viên Mị nhếch môi mỏng lên, trong mắt là khí phách miệt thị tất cả, giọng nói không hề che giấu điên cuồng cao ngạo chút nào, “Giết người diệt khẩu? Thượng Quan Lăng, ngươi không khỏi đánh giá quá cao mình, cho dù Thủy nhi giết Thủy Nguyệt Linh, ngươi lại có thể thế nào? Thủy nhi muốn giết ai thì giết, nếu người nào có dị nghị, trăm đầu xóa bỏ như vậy!”

Trông mắt Thượng Quan Lăng co rút nhanh một trận, khí phách như vậy, làm cho người ta không nghi ngờ chút nào, hẳn thật sự sẽ làm như vậy, mặc dù người trong ngực hẳn không làm ra chuyện gì quá phận, hẳn cũng sẽ bao che tới cùng, nữ nhân kia rốt cuộc hạ cớ gì cho hắn, có thể khiến cho Hiên Viên Mị coi trời bằng vung vì nàng ta làm đến nông nổi như vậy?

Lăng Mạn Diệp nghe lời nói điên cuồng cao ngạo kia, trong lòng run rẩy một trận, sùng ái như vậy, là điều mỗi nữ nhân đều muốn, nàng hi vọng rất nhiều rằng Thượng Quan Lăng cũng có thể đối xử với nàng như vậy, nhưng từ trước đây thật lâu nàng cũng đã biết rồi, đó chẳng qua chỉ là hy vọng xa vời, nhưng tại sao nữ nhân kia lại có thể lấy được? Nàng không cam lòng!

Tầm mắt của hai người đều rơi vào trên người Thủy nhi, vốn cho rằng nàng ta sẽ bối vì lời nói của Hiên Viên Mị làm cảm động đến khóc lóc nức nở, nhưng lại thấy nàng ta cười ai oán nói, “Mị, chàng quá mức ngang tàng rồi!”

Sau đó liền thấy Hiên Viên đế vĩ đại bất mãn nhìn người trong ngực, hơi uất ức hỏi, “Thủy nhi bắt đầu ghét bỏ ta?”

Thủy nhi tròn trắng mắt, trực tiếp hỏi, “Chàng muốn như thế nào?” Nàng đã rất rõ ràng, chỉ cần Hiên Viên Mị giả bộ đáng thương, đó chính là có mục đích, mà kia mục đích hơn phân nửa là muốn chiếm tiện nghi, ăn đậu hũ.

Quả nhiên, Hiên Viên Mị thấy đạt tới mục đích, cũng không giả bộ đáng thương, lười biếng dựa lưng vào ghế ngồi, tầm mắt như lửa nóng rơi vào trên môi đầy đặn của nàng, vừa chỉ chỉ môi của mình, cười đến mặt quynh rũ.

Thủy nhi khẽ cười hôn lên trên môi hắn, vừa định lui ra, lại bị Hiên Viên Mị một phát giữ chặt, lưỡi dài linh hoạt tiến quân thần tốc, tùy ý dây dưa cái lưỡi mềm mại kia.

Nhìn hai người hôn không có kỵ chút nào, thậm chí tay của Hiên Viên Mị đã cách quần áo dao động trên người Thủy nhi, lửa giận trong lòng Thượng Quan Lăng không ngừng lên cao, “Đủ rồi! Hiên Viên Mị, bất kể như thế nào, ta thế cần phải vì Linh nhi đòi lại một công đạo!”

Hiên Viên Mị có chút không nỡ buông Thủy nhi ra, không vui nhìn hắn một cái, Thủy nhi lẳng lặng dựa vào trong ngực hắn thờ dõc một lát, khẽ cười nói, “Lấy lại công đạo?” Giọng nói rất bình tĩnh. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Thượng Quan Lăng mắt lạnh nhìn về phía nàng, mà bất an trong lòng Lăng Mạn Diệp đột nhiên mở rộng, chỉ có thể không ngừng an ủi mình, không có chuyện gì!

Thủy nhi tiến lên nhìn vào mắt Thượng Quan Lăng, nhân nhạ hỏi, “Tại sao Lăng đế lại khẳng định là ta làm như vậy?”

Tầm mắt Thượng Quan Lăng nhìn về phía người trên đất, chỉ thấy người nọ co quắp hai cái, rốt cuộc đứt hơi, trên mặt vẫn duy trì vẻ mặt vụn vụn, Thượng Quan Lăng cười lạnh nói, “Hắn là tổng quản điện Thái Hòa, là hãm sát hại Linh nhi, hẳn không phải người của ngươi sao?”

Thủy nhi cười khẽ một tiếng, “Có phải ngôi vị Hoàng đế này của Lăng đế bệ hạ nên để cho người ta rồi không? Tầm điện của mình, tổng quản lại thành người của ta đây thân là nữ tử yếu đuối ở Huyền quốc!”

Mặt Thượng Quan Lăng liền biến sắc, hắn bị tức giận làm hôn mê đầu, chuyện đơn giản như vậy lại không nghĩ tới.

Thủy nhi nhìn về phía Lăng Mạn Diệp, nụ cười nơi khóe miệng mở rộng, “Lăng Mạn Diệp, ngươi đã không thể chờ đợi như vậy, có vài khoản nợ cũng nên đứng lúc đòi lại rồi.”

Lăng Mạn Diệp ổn định tâm tư, mới giống như không hiểu mở miệng nói, “Có ý tứ gì?”

“A...” Tầm mắt Thủy nhi chậm rãi quét về phía bụng của nàng ta, nhẹ nhàng chậm chạp hỏi, “Ngươi biết tại sao ngươi lại sanh non, rồi lại tại sao mất đi khả năng mang thai không?”

Thân thể Lăng Mạn Diệp cứng đờ, chuyện này nàng vẫn luôn không nghĩ ra, nàng rõ ràng thật cẩn thận, tại sao lại tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy? Cho tới nay, nàng chỉ cho rằng không có Thủy Nguyệt Linh, nàng sẽ không làm những chuyện này, sẽ không rơi vào tình cảnh như vậy, cho nên quy kết tất cả trách nhiệm lên trên người nàng ta, nhưng không nghĩ thì ra nàng ta thật sự hại nàng.

Đột nhiên biết chân tướng như vậy, đánh thẳng vào Lăng Mạn Diệp thật sự quá lớn, nàng đã mất đi lý trí, chợt đứng lên, ngón tay chỉ vào Thủy nhi, trong mắt là ý hận điên cuồng, “Là ngươi! Là ngươi hại chết hài tử của ta!”

Thượng Quan Lăng nghe vậy, ngược mắt nhìn về phía Thủy nhi, giống như nghĩ thông suốt cái gì, lại có chút không dám tin, nhưng lời kế tiếp của Thủy nhi, lại làm cho hắn không thể không tin.

“Ngươi không phải chính là vì hãm hại ta sao? Ta chỉ vì để cho ngươi diễn giống như thật hơn mà thôi, đây chính là vì tốt cho ngươi! Bằng không tại sao có thể đạt tới hiệu quả tốt như vậy?”

Thượng Quan Lăng giật giật môi, lẩm bầm kêu, “Linh nhi...”

Thủy nhi không để ý đến hắn, chỉ nhìn khuôn mặt vạm vỡ của Lăng Mạn Điệp, nụ cười nơi khóe miệng phỉếm một tia ý lạnh, “Dám hãm hại ta thì phải trả giá thật lớn! Ta khó có được lòng tốt dễ dàng bỏ qua cho người như vậy, nhưng mà người lại không muốn cảm kích, như thế ta cũng không thể làm gì khác hơn là cẩn thận tính toán món nợ này cùng người.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Lăng Mạn Điệp liếc nhìn Thượng Quan Lăng, thấy hắn chỉ si ngốc nhìn Thủy nhi, trong mắt không khỏi thoáng qua một tia bi ai, nuốt vào chua xót trong lòng, nàng lại còn kỳ vọng hắn có thể vì hải tử của nàng mà báo thù? Thật buồn cười!

Nghĩ tới lại bật cười to lên, thật lâu sau mới dừng tiếng cười lại, mặt quý dị nhìn Thủy nhi nói, “Người sẽ vì những chuyện người làm mà trả giá thật lớn!”

Thủy nhi không chút cử động, lười biếng hỏi, “Người nói tới đám người đi chịu chết kia sao?”

Mặt Lăng Mạn Điệp liền biến sắc, “Người...”

“Thế nào? Người thật sự cho rằng ta là người mặc cho người khác bắt nạt? Người cho rằng ta sẽ không hề để phòng Thủy Nguyệt Linh?” Nhìn sắc mặt trắng bệch của Lăng Mạn Điệp, Thủy nhi hí hí mắt, khẳng định nói, “Ban đầu binh phù của Thượng Quan Lăng bị trộm, là người làm đúng không?”

Nhìn trong mắt Lăng Mạn Điệp chợt lóe lên hốt hoảng, Thủy nhi biết nàng nói đúng chuyện này nàng cũng không hề đi thăm dò, nhưng binh phù của Thượng Quan Lăng dễ dàng lấy cắp như vậy, rõ ràng có nội tạng, mà binh phù bị Thủy Hằng đánh cắp, Thượng Quan Lăng hoài nghi đầu tiên chính là nàng, Triển Tuyết Nhạn không có tâm cơ như vậy, còn dư lại chính là Lăng Mạn Điệp rồi.

“Người không sợ Thượng Quan Lăng sẽ thật sự bại bởi Thủy Hằng?”

“Biểu ca mới không vô dụng như thế!” Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Lăng Mạn Điệp càng thêm tái nhợt, trong lòng nàng hốt hoảng, lại dễ dàng trúng kế của Thủy nhi như vậy.

Thượng Quan Lăng nhìn về phía Lăng Mạn Điệp, trong mắt có phần không dám tin, tất cả mọi chuyện lại đều do nàng ta làm! Điệp nhi dịu dàng lương thiện hiểu lòng người đó lại có tâm cơ thâm trầm như vậy!

“Biểu ca...”

Thượng Quan Lăng nhắm mắt lại, trầm giọng hỏi, “Tại sao?” Nàng lại hỗ trợ kẻ thù của hắn, còn dùng hải tử của hắn làm tiền đánh cuộc, khiến cho hắn hiểu lầm Linh nhi, làm nhiều chuyện tổn thương nàng ấy như vậy, thậm chí... Thậm chí buộc Linh nhi tự tay giết chết hải tử của bọn họ, đẩy nàng ấy vào trong ngực nam nhân khác.

“Tại sao?” Lăng Mạn Điệp lẩm bầm lặp lại, sau đó đột nhiên điên cuồng cười to, trong mắt lại không ngừng chảy xuống nước mắt, “Chàng hỏi ta tại sao? Chàng quên cam kết của chàng, chàng nói chàng chỉ yêu ta đó! Yêu ta? Ha ha... Chàng vốn chưa bao giờ yêu ta, chàng chỉ yêu nàng ta!” Vô lực trượt chân trên mặt đất, khê nức nở nói, “Biểu ca, ta thật sự rất yêu chàng, chàng có biết không? Ta không muốn nhìn chàng cưới nữ nhân khác, nhưng chàng nói chàng phải báo thù, cho nên ta nhẫn nhịn đau lòng, nhìn chàng vì lời kéo đại thần trong triều, cưới hết người này đến người khác, báo cho mình không thể không hiểu chuyện, không thể làm hỏng chuyện lớn của chàng, những chuyện này ta đều có thể nhìn được, nhưng mà ta âm thầm chịu đựng như vậy lại đổi lấy là chàng yêu nữ nhân khác, tại sao? Tại sao chàng lại yêu nàng ta? Rõ ràng nàng ta gả vào trong Vương phủ lâu như vậy, chàng nhìn cũng không liếc mắt nhìn nàng ta một lần, tại sao lại có thể đột nhiên yêu nàng ta, trước kia ta không hiểu, nhưng hiện giờ ta hiểu rõ rồi, bởi vì nàng ta vốn không phải là Thủy Nguyệt Linh, ta có lỗi gì? Ta chỉ không muốn để cho người cướp chàng đi, chỉ muốn để cho chàng yêu ta mà thôi.” dfienddn liequdoon

Thượng Quan Lăng chỉ nghe, giật giật môi, lại không biết nên nói gì, là lỗi của hắn, hắn vẫn cho rằng người hắn yêu là nàng, cho đến khi hắn yêu Linh nhi, hắn mới biết tình cảm của hắn đối với nàng không phải là yêu.

Nhìn dáng vẻ hồng mắt của Lăng Mạn Điệp, Thủy nhi lại không hề có chút đồng tình nào, cho tới bây giờ nàng đều không phải là người lương thiện, người mưu toan tổn thương người của nàng, nàng không hóa người đó thành tro bụi đã coi là nhân từ rồi, muốn nàng đồng tình, vậy vốn chính là vọng tưởng!

Giống như còn ngại đã kích không đủ, Thủy nhi chậm rãi nói: “Thật ra thì người vốn không cần làm nhiều như vậy, ta vốn chính là phải đi.”

Lăng Mạn Điệp ngừng khóc, sững sờ nhìn nàng, Thượng Quan Lăng nhú chặt chân mày, nhìn nàng và Hiên Viên Mị ôm nhau, chỉ cảm thấy chói mắt.

Hiên Viên Mị nhíu mày, “Tại sao?” Chuyện này hắn ngược lại chưa từng nghe thấy nàng nói đến.

Thủy nhi liếc hắn một cái: “Chàng cảm thấy ta sẽ cho phép mình yêu một đế vương sao?”

Hiên Viên Mị hiểu ý của nàng, nhưng chỉ cười cười nói: “Ta cũng là Hoàng đế, sao không thấy nàng để cho ta thoát ải?”

“Chàng là quái thai, vốn không phải người bình thường!” A! Thiếu chút nữa đã quên mất, hắn vốn không phải người! Huyền quốc có đế vương như vậy thật sự không biết là may mắn hay không phải may mắn.

Lăng Mạn Điệp sững sờ nhìn Thủy nhi, ý của nàng ta chính là, nàng làm nhiều như vậy, bỏ ra giá cao nặng nề như vậy, đều là làm điều thừa?

Chương 79: Hồi hận

Editor: Puck - Diễn đàn

Thượng Quan Lăng giống như còn đắm chìm trong sự thật vừa mới biết được, có phần không hồi hồn được, tầm mắt rơi vào trên người Thủy nhi, giống như đang nhìn nàng, lại giống như cái gì cũng không nhìn.

Thủy nhi liếc nhìn Lăng Mạn Diệp bị đá kích, quay đầu lại nói với Hiên Viên Mị, “Mị, để cho nàng ta đi làm thế thân cho Lục Kiều Kiều đó được không?”

Lục Kiều Kiều được nuông chiều từ bé, thời gian mấy ngày lại bị hành hạ đến chết, Hoàng đế thương cảm tướng sĩ đương nhiên phải đưa một người mới tới rồi.

“Ành...”

Chỉ thấy bóng đen chợt lóe, Lăng Mạn Diệp đã biến mất không thấy, Thượng Quan Lăng hồi phục lại tinh thần, nhú nhú mày, “Hiên Viên đế...” Lăng Mạn Diệp là Hoàng hậu của hắn, phải xử trí như thế nào cũng là do hắn định đoạt, Hiên Viên Mị quá không để hắn vào trong mắt.

Lười phải nói nhảm với hắn, Thủy nhi trực tiếp kéo Hiên Viên Mị ra ngoài, Thượng Quan Lăng vội vàng kêu, “Linh nhi...”

Nhìn hai người không hề để ý tới hắn, ôm nhau rồi đi, Thượng Quan Lăng nắm chặt hai quả đấm, nụ cười nơi khóe miệng khổ sở như vậy, có thể trách ai đây? Là hắn tự tay đẩy nàng ra, là hắn hết lần này đến lần khác vô tình hay cố ý tổn thương nàng, đều là lỗi của hắn! Bây giờ hắn biết sai rồi, hối hận rồi, nàng còn có thể cho hắn cơ hội không?

Điện Cảnh Tuyên, Hiên Viên Mị trực tiếp ôm lấy người trong ngực, đặt lên giường, thân thể theo sát đè lên, Thủy nhi đưa tay sờ lên khuôn mặt hắn, “Sao vậy?”

Hiên Viên Mị thở dài một tiếng, ôm chặt nàng không thôi nói, “Thủy nhi, ta có việc phải về Yêu tộc một chuyến.” die,n; da.nlze.qu,ydo/mn

Thủy nhi nhú nhú mày, cũng không hỏi hắn có chuyện gì, chỉ gật đầu một cái, “Ừ.”

“Thủy nhi...” Hiên Viên Mị bất mãn cau mày, biểu hiện của nàng không khỏi quá lạnh nhạt.

“Ha ha...” Khẽ cười hên lên trên môi hắn, Thủy nhi nhìn tròng mắt đỏ như máu của hắn, nhẹ giọng nói, “Đừng bị thương.”

“Ừ, ngày mai ta sẽ trở về, không cho phép để cho người ta thừa cơ mà vào!” Người này tự nhiên nói tới Thượng Quan Lăng.

Ngày mai chính là lúc hai nước tỷ võ, mặc dù quan trọng, nhưng cho dù hắn không tham gia, cũng sẽ không có ai lộ liễu nói điều gì, hắn chỉ không muốn chia ra khỏi nàng quá lâu, vốn định mang theo nàng cùng nhau trở về Yêu tộc, nhưng suy nghĩ một chút vẫn thôi, người có ý đồ không an phận với vị trí của hắn ở Yêu tộc cũng không chỉ có một mình Ly Tâm, hắn không muốn để cho người ta biết nàng là nhược điểm của hắn, đặt nàng vào trong nguy hiểm, mặc dù lấy tu vi hiện giờ của nàng, những người khác đã không đủ để sợ hãi, nhưng hiện giờ không rõ tung tích của Ly Tâm, chỉ sợ nàng ta sẽ cấu kết với người khác ở trong tộc, Ly Tâm giỏi dùng độc nhất, khó lòng đề phòng.

Thủy nhi khẽ cười gật đầu, “Được.”

Từng nụ hôn nóng bỏng rơi lên trên cổ như ngọc trắng, môi lưỡi ấm nóng từ từ dờ xuống, lưu lại vết đỏ dày đặc, bàn tay kéo mở dây buộc trên eo nàng, khẽ xoa da thịt nõn nà nhẵn nhụi trơn mềm.

Thủy nhi cũng không ngăn cản hắn, chỉ nhú nhú mày, hỏi, “Ngày mai chàng sẽ kịp về chứ?” Nàng cho rằng hắn sẽ đi sớm về sớm, nhưng sao không hề thấy một chút đáng về gấp gáp của hắn.

“Yên tâm, ta nói trở về được nhất định sẽ trở về được.”

Sau khi hoan ái tận xương, Hiên Viên Mị lẳng lặng nằm trên người nàng, nhìn người phía dưới hô hấp thông thả, giống như ngủ thiếp đi, ánh mắt dịu dàng đến có thể chảy ra nước.

Vừa định đứng dậy, lại bị kéo lại, mềm mại trên môi khiến cho hắn hơi mất khống chế, giữ chặt cái gáy của nàng, lưỡi dài linh hoạt tùy ý lật khuấy trong miệng nàng, cho đến khi nàng sắp hít thở không thông mới buông nàng ra, môi mỏng vẫn dính vào môi nàng như cũ, khẽ cười nói, “Thì ra Thủy nhi không bỏ được ta.”

Thủy nhi liếc hắt một cái, lẳng lẳng nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói, “Trở về sớm một chút.”

Hiên Viên Mị dịu dàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của nàng, cúi đầu dùng sức mút tai nàng, một lần nữa lưu lại dấu vết đỏ tươi, lại hôn lên môi nàng, mới đứng dậy mặc quần áo. di3n~d@n`Bq21y"d0n

Thủy nhi lẳng lẳng nghe âm thanh sột sột soạt soạt kia, đợi đến khi trong phòng một lần nữa khôi phục yên tĩnh mới mở mắt ra, sững sờ nhìn cửa, đưa tay sờ lên tai, nơi đó dường như còn lưu giữ nhiệt độ trên môi hắn.

Khóe miệng nâng lên một nụ cười khổ, thật đáng sợ! Chỉ chia lìa một ngày, nàng lại có thể không nhớ như thế, nàng thậm chí muốn kêu hắn đừng đi, nàng thật sự hoàn toàn xong đời, hết thuốc chữa!

Kéo chăn lên che đầu mình, ai oán hai tiếng, sau đó chui ra, mở to mắt nhìn nóc giường, khóe miệng lại nâng lên một đường cong ngọt ngào.

Trên giường còn lưu lại hơi thở của hắn, nhưng nàng vẫn không quen bên cạnh không có nhiệt độ trên người của hắn, thờ dài một tiếng, ngồi dậy, chân trượt xuống dưới thân thể, nhìn dấu vết thâm không nhớ nhìn trên người mình, Thủy nhi bật cười, hắn vốn chính là cố ý lưu lại nhiều dấu vết như vậy ở trên người nàng, rậm rạp chằng chịt kín khắp toàn thân, thật sự không tìm được một chút khe hở nào.

Sắc trời đã tối, bị Hiên Viên Mị giăng co một phen, nàng lại không hề buồn ngủ, dứt khoát để cho người dòi giường êm tới đình hóng mát trong viện, lẳng lẳng nằm trên giường êm uống trà ngắm trăng.

Đột nhiên tay bụng tách trà khựng lại, lạnh lùng nói, “Đi ra ngoài!”

Nhìn người đi ra, Thủy nhi nhú mày, không nghĩ tới lại là Thượng Quan Lăng, “Lăng đế có chuyện gì sao? Mị không có ở đây.” Ý tứ trong mắt rất rõ ràng, tiễn khách!

“Ta tới để tìm nàng.” Thượng Quan Lăng tham lam nhìn nàng, rõ ràng không giống như vậy, sao nàng lại coi Thủy Nguyệt Linh là nàng? Hắn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng không mở miệng hỏi, hắn biết mặc dù bây giờ hỏi, nàng cũng sẽ không nói cho hắn biết.

“Tìm ta?” Thủy nhi nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn, “Lăng đế nửa đêm canh ba tới tìm ta, sẽ không sợ gây ra hiểu lầm không đáng có gì?” Tầm mắt sụp xuống, che lại nụ cười trong mắt, nếu Mị biết, mặc dù không có chuyện gì, vẫn sẽ uống một vò giấm lâu năm!

“Linh nhi...”

Thủy nhi nhú mày, nàng cũng không muốn vẫn mang tên của người khác, nhưng suy nghĩ một chút không sửa lời hắn, nếu nàng để cho hắn sửa đúng, người nào đó còn không chua chết!

“Linh nhi...” Nhìn nàng không nhìn hắn như vậy, tất cả trong lòng Thượng Quan Lăng đều là hối hận, trong mắt hiện lên vẻ khổ sở, “Cho ta thêm một cơ hội nữa có được không?” Hắn nhất định sẽ thật quý trọng nàng, sẽ không bao giờ làm ra chuyện tổn thương nàng nữa. dieendaanleequydom

Nghe vậy, Thủy nhi hồi phục lại tinh thần, tao nhã cười khẽ, “Lăng đế nói đùa!”

Thượng Quan Lăng nắm chặt hai quả đấm, giọng chất chứa hỏi, “Nàng yêu hắn ta?” Mặc dù từ hành động thân mật không coi ai ra gì của bọn họ đã đưa ra kết luận cho hắn, nhưng mà trong lòng hắn vẫn có một tia chờ đợi, chờ đợi nàng có thể cho hắn một câu trả lời phủ định, nói cho hắn biết nàng chỉ diễn trò cho hắn nhìn mà thôi.

Thủy nhi để tách trà trong tay xuống, giọng không nhanh không chậm nói, “Chuyện đó hình như không liên quan tới Lăng đế” Khoảnh khắc khi hắn không tin tưởng nàng, iền xác định bọn họ như người lạ.

Nhìn dáng vẻ hỏi huyệt của nàng, Thượng Quan Lăng nhỏ giọng gào lên giận dữ, “Nàng là nữ nhân của ta!” Hắn không lúc nào không nhớ nhưng nàng, nàng lại sớm quên mất hắn không còn một chút gì sao?

Thủy nhi nhú mày, cười đến lười biếng quyến rũ, “Chẳng lẽ Lăng đế đã quên? Ngươi đã đưa ta cho người rồi!”

Thượng Quan Lăng đau xót trong lòng, giọng nói hơi khàn khàn, “Xin lỗi, ta biết rõ tất cả đều là lỗi của ta, là ta hại chết con của chúng ta...”

Thủy nhi lên tiếng cắt đứt lời hắn, “Ta đã sớm nói rồi, đó là con của ngươi, không phải của ta!”

“Có ý gì?”

Thủy nhi cười khẽ một tiếng, “Thượng Quan Lăng, ngươi ngay cả người mình cường bạo là ai cũng không biết rõ sao! Đó là con của ngươi và Thủy Nguyệt Linh, không liên quan tới ta!”

Sắc mặt Thượng Quan Lăng tái nhợt, sau đó lại thờ phào nhẹ nhõm, nói như thế, ít nhất hắn không hại chết hài tử của bọn họ, bớt đi một chuyện sai lầm không thể tha thứ, nhìn về phía người lười biếng nằm nghiêng trên giường êm, dáng vẻ yêu kiều động lòng người kia, khó trách có thể có được sủng ái của Hiên Viên Mị, hai quả đấm trong ống tay áo siết chặt đến sứt sáo, cho dù Hiên Viên Mị sâu không lường được cỡ nào, lần này hắn không muốn vì vậy mà buông tay, “Linh nhi, nàng phải như thế nào mới bằng lòng tha thứ cho ta?” die~nd a4nle^q u21ydo^n

Thủy nhi nhú mày, có phần không nhìn được, rất nhiều chuyện không phải biết sai hối hận rồi liền có thể cứu vãn, khi nàng yêu Mị đã quyết nhất

định phải rời khỏi hắn, càng không nói đến hiện giờ nàng không yêu hắn, tuyệt đối không yêu!

Đề tách trà trong tay xuống, Thủy nhi đứng lên lạnh nhạt nói, “Ta mệt mỏi, mời Lăng đi về!” Dứt lời chân bước ra ngoài đình, trong lòng định trở về ngủ một giấc, khi đó chắc Mị đã trở lại rồi.

Không nghĩ tới Thượng Quan Lăng lại đột nhiên nhào tới, đè nàng lên cột, trong mắt Thủy nhi run lên, “Thượng Quan Lăng!” Hiện giờ trong lòng nàng cực kỳ khó chịu, cảnh giác của nàng thân là sát thủ dường như có phần thoái hóa, khi có người ở bên cạnh, lại dám tùy ý mất hồn, xem ra thật sự ở dưới cánh chim của Hiên Viên Mị quá lâu... Bị Mị làm hư rồi, trong đầu thoáng qua dung nhan tuấn mỹ của hắn, vẻ mặt dịu dàng, ánh mắt cung chiều, đáng chết! Lại mất hồn rồi...

Thu hồi tinh thần, lại thấy cặp mắt của Thượng Quan Lăng đỏ bừng, trên người bốc lên tức giận, Thủy nhi nhú nhú mày, thấy hắn vẫn nhìn cô nàng, mới nhớ tới người nào đó cố ý lưu lại dấu vết cho nàng, không vui nhìn hắn, lạnh lùng nói, “Buông tay!”

Thượng Quan Lăng tức giận nói, “Nàng là của ta!” Sau đó cúi đầu định hôn nàng.

Sắc mặt Thủy nhi trầm xuống, nhanh chóng đưa tay bóp cổ hắn, nhìn ánh mắt không dám tin của hắn, cười lạnh nói, “Đừng coi ta là con tôm chân mềm giống như Thủy Nguyệt Linh, có thể cường bạo liên cường bạo.”

“Ta... Ta không có...” Hắn chỉ vì nhìn thấy dấu vết trên người nàng nên quá mức tức giận, mặc dù biết rõ nàng và Hiên Viên Mị không thể nào trong sạch, nhưng tận mắt nhìn thấy dấu vết mập mờ như vậy, vẫn khiến cho hắn mất khống chế.

“Vậy sao?” Thủy nhi đẩy hắn ra, lạnh lùng nói, “Thượng Quan Lăng, đừng quay lại dây dưa với ta, ở trong mắt ta Hoàng đế chẳng là gì, chọc giận ta, ta sẽ giết không tha!”

Trong lòng Thượng Quan Lăng nguội lạnh, nhìn sắc mặt lạnh lùng của nàng, tiếng nói chua chất hỏi, “Nàng muốn giết ta?” Mới vừa rồi trên người nàng tản ra sát khí nồng đậm, khiến cho hắn không cách nào lừa mình dối người, nàng thật sự muốn giết hắn!

Thủy nhi chỉ nhàn nhạt liếc nhìn hắn, cũng không quay đầu lại rồi đi, Thượng Quan Lăng nhìn bóng lưng của nàng sững sờ mất hồn, thật sự không có cách nào cứu vãn sao? Hắn không cam lòng, tại sao nàng ngay cả một cơ hội cũng không chịu cho hắn?

Thủy nhi ngáp một cái, cởi quần áo trên người xuống, nằm trên giường, cũng không biết lật qua lật lại trên giường bao lâu mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Cảm thấy sau lưng dính sát vào lồng ngực ấm áp, cũng không phát hiện ra điều gì không đúng, dựa vào phía sau, yên tâm ngủ thật say.

Nhìn tiểu nữ nhân ngủ được sâu hơn ở trong ngực, Hiên Viên Mị cười cũng không được tức cũng không xong, nàng không cảm thấy tức giận trên người hắn sao? Lại ngủ ngon như vậy? Bất đắc dĩ lắc đầu một cái, nhẹ nhàng vén sợi tóc trên mặt nàng ra sau tai, cũng không quan tâm tý vớ ngoài kia đã bắt đầu, nhắm mắt lại cùng ngủ với nàng, hắn vội vàng trở về như thế, dĩ nhiên chưa nghĩ ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Kết thân

Editor: Puck - Diễn đàn

Thượng Quan Lăng ngồi trên long ý thật cao, nhìn tỷ vớ phía dưới, hơi không yên lòng, hắn cũng không thêm để ý tới tỷ vớ này thắng hay thua, cho dù thắng thì như thế nào, Diệp quốc thủy chung còn không bằng Huyền quốc, đây là sự thật!

Lúc này hắn đang nghĩ tới chuyện tối hôm qua, tuy công lực của hắn không thể nói là thiên hạ vô địch, nhưng cũng coi như cao thủ hàng đầu, mặc dù lúc ấy tâm tình hắn xao động rất lớn, cũng chưa từng để phòng Thủy nhi, nhưng Thủy nhi dễ dàng chế trụ hắn như vậy, khiến cho hắn có chút kinh hãi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Ừm...” Lòng mi khẽ run, từ từ mở mắt ra, Thủy nhi chậm nửa nhịp nhìn bàn tay trên ngực, cảm nhận được sau lưng truyền đến nhiệt độ, khóe miệng dần nhếch lên, “Mị...”

Định xoay người, lại bị Hiên Viên Mị giam cầm không cách nào nhúc nhích, nhú mày, “Làm cái gì?”

Hiên Viên Mị túm lấy hai tay nàng, cánh tay cố định eo nàng, giọng nói nghe không ra tâm tình, “Thủy nhi đã đáp ứng ta, sẽ không để cho người ta thừa cơ mà vào.”

Trong lòng Thủy nhi “Lộp bộp...” Một tiếng, sau đó cắn răng nghiêng lợi nói, “Anh đáng chết... Ta muốn tìm hắn tính sổ!”

“Hử?” Bàn tay trượt từ bụng bằng phẳng vào giữa đùi của nàng, giọng nói hơi nguy hiểm, “Thủy nhi định trèo tường sau lưng ta?”

“Ừm... Mị...” Thủy nhi bị bàn tay xấu xa của hắn trêu chọc đến run rẩy một trận, thân thể dần dần trở nên nóng bỏng, trên mặt cũng nhiễm vào đỏ ửng câu nguời.

Hồ hấp của Hiên Viên Mị hơi nặng nề, tiến tới bên tai nàng khẽ cắn chặt vành tai trắng nõn của nàng, nguy hiểm thầm nói, “Lại dám áp áp ôm ôm với nam nhân khác, nàng nói sỗ sách này nên tính như thế nào? Hử?” Nhẹ nhàng găm cắn đầu vai mượt mà của nàng, chờ câu trả lời của nàng.

Thủy nhi liếc mắt, cũng biết bị hắn biết được nhất định không có khả năng tốt lành rồi, bĩu môi, “Ta cũng không phải cô ý...”

“Không phải cô ý? Thân thủ của Thượng Quan Lăng cũng không bằng nàng?” Trong miệng nói lời giống như thăm vắn, trong mắt lại mang theo dịu dàng tham lam mút hôn da thịt nõn nà của nàng.

Thấy Thủy nhi không nói lời nào, Hiên Viên Mị giật giật, dục vọng lửa nóng chống đỡ giữa đùi nàng, Thủy nhi khẽ run rẩy, chờ đợi hắn tiến vào, nhưng Hiên Viên Mị không định đi vào, môi lưỡi nóng ẩm từ từ chạy trên người nàng, đốt lên nhiều bó lửa, nhưng không muốn dập lửa giúp nàng.

Trống không trong cơ thể khiến Thủy nhi bất mãn, “Hiên Viên Mị, chàng đừng quá đáng quá!”

“Quá đáng?” Giọng nói không nện không nhạt, nghe không ra cao hứng, cũng nghe không ra tức giận. di3nd@n3qu.yd0n

Thủy nhi mấp máy môi, có phần nhận mệnh mà nhận sai, “Ta thật sự không cô ý, chỉ hơi thất thần...”

Hiên Viên Mị nhìn dáng vẻ nhận mệnh của nàng, trong mắt nhiễm vào ý cười, chút ghen tuông trong lòng cũng biến mất hầu như không còn, vẫn lạnh nhạt hỏi, “Tại sao thất thần?”

Thấy nàng không nói lời nào, Hiên Viên Mị nhú mày, cười đến xấu xa, hai ngón tay túm lấy nụ hoa trước ngực nàng dùng sức một cái.

“Shhh... Hồ ly thú... Đau...”

“Đau không? Ta xoa cho nàng.” Bàn tay hắn dùng lực bao lớn bản thân còn không rõ ràng sao? Nhìn nàng kêu khoa trương như vậy, hắn cũng có lòng phối hợp.

Nhìn bàn tay xoa tới xoa đi trước ngực nàng, Thủy nhi không biết nên khóc hay nên cười, gương mặt cọ cọ vào cánh tay hắn, buồn buồn nói, “Ta nhớ chàng...”

Động tác của Hiên Viên Mị dừng lại, sau đó dịu dàng kéo nàng vào trong ngực, “Ta cũng nhớ nàng...” Hắn quyết định lần sau vẫn mang theo nàng bên người thì tốt hơn.

“Mị... Có phải ta quá yếu không?” Nàng dĩ nhiên biết hắn không mang nàng đi cùng là sợ nàng gặp nguy hiểm, nhưng cảm giác như thế rất tệ.

Ở Nhân giới sẽ không có ai là đối thủ của nàng, mà Yêu giới nàng cũng từng gặp mấy con yêu, thật sự không hiểu biết gì về Yêu giới, không biết so sánh mình với những con yêu kia có phải thật sự rất yếu không.

Đợi hồi lâu không thấy hắn trả lời, đang định xoay người, nhưng vật cứng chống đỡ giữa đùi nàng đột nhiên mạnh mẽ đâm tới đi vào, khiến cho nàng hoảng hốt thở gấp ra tiếng, va chạm sau đó tiếp theo, nàng cũng không còn sức lực đi suy xét vấn đề yếu hay không yếu, suy nghĩ dần mê loạn, trong miệng bật ra tiếng rên rỉ yêu kiều đứt quãng.

Không biết qua bao lâu, trong điện chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề, Hiên Viên Mị vẫn nhốt Thủy nhi ở trong ngực như cũ, liếm mút mồ hôi hột trên vai nàng cười nói, “Bây giờ ở Yêu giới nàng cũng coi như cao thủ, về sau ta sẽ không bỏ lại một mình nàng, nhưng nàng cũng không thể khiến cho mình bị thương biết không?”

“Ừ.” Thủy nhi nhớ tới hôm nay là ngày ti vờ, liếc nhìn sắc trời bên ngoài, có phần không nói nên lời mà nói, “Tỷ vờ chắc gần kết thúc rồi? Chàng thật sự định không lộ diện.”

Hiên Viên Mị ôm nàng càng chặt hơn chút, lạnh nhạt nói, “Có đi hay không cũng không gọi là gì, dù sao tỷ vờ hôm nay cũng chỉ là một hình thức.” di@en*dyan(lee^qu.domn)

Thủy nhi gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa, lẳng lặng rúc vào trong ngực hắn, chỉ ôm cùng nhau như vậy, cũng khiến cho nàng cảm thấy hạnh phúc.

Thượng Quan Lăng nhìn vị trí vẫn trống không đó, thần sắc trong mắt đen tối không rõ, Hiên Viên Mị vẫn không xuất hiện, không biết còn chưa trở lại, hay là vốn khinh thường tới tham gia?

Nhớ tới chuyện này, Thượng Quan Lăng lại cảm thấy tức giận, Hiên Viên Mị tự do đi lại trong Hoàng cung của hắn, thế nhưng hắn thì ngay cả hắn ta biến mất lúc nào cũng không biết, Hoàng cung thủ vệ nghiêm ngặt, hắn ta lại muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, càng thêm khiến cho hắn hiểu được nam nhân này sâu không lường được.

Cho đến khi tỷ vờ kết thúc, Hiên Viên Mị cũng không xuất hiện, sắc mặt chúng thần Diệp quốc rất khó coi, bởi vì bọn họ thua hoàn toàn, mà Thượng

Quan Lãng ngược lại giống như không thèm để ý, chỉ có điều tỷ võ vừa kết thúc, liền đi điện Cảnh Tuyên.

“Lãng để bệ hạ, bệ hạ và nương nương đang bận rộn, sợ rằng không có thời gian gặp ngài, xin hãy tha lỗi!” Tiêu Mặc nhìn sắc mặt hần hơi âm trầm, vẫn không kiên nhẫn không tự ti như cũ.

Tầm mắt của Thượng Quan Lãng vẫn nhìn vào trong điện, trông mắt thâm thúy nhìn không thấy đáy, không ai biết hần đang nghĩ gì, sau đó không nói tiếng nào rồi đi, Tiêu Mặc nhìn theo bóng lưng của hần cũng không nhận được nhú mày.

Hiên Viên Mị tất nhiên nghe được tiếng động phía ngoài, không vui mấp máy môi, nhưng không nói gì, Thủy nhi khẽ cười hờn lên môi hần, nói, “Không cần phải để ý đến hần.” Sau đó suy nghĩ một chút hỏi, “Khi nào chúng ta trở về Huyền quốc?”

Hiên Viên Mị nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay nàng, dịu dàng nói, “Thủy nhi muốn đi lúc nào thì đi lúc đó, có Đao Mộc Hiên và Thạch Tu ở đó, không cần lo lắng Huyền quốc sẽ xảy ra vấn đề gì.”

Thủy nhi cọ xát trước ngực hần, lười biếng nói, “Ta mới không lo lắng đâu, chẳng làm Hoàng đế còn không lo, ta có gì hay mà lo lắng?”

Ngày hôm sau, Tiêu Mặc nhìn hai người cuối cùng rời giường, bầm báo nói, “Bệ hạ, tối nay Lãng để bệ hạ mở tiệc mời quốc quân các quốc gia.”

Thủy nhi ngồi trên đùi Hiên Viên Mị, không thú vị nói, “Sao trừ tiệc vẫn là tiệc?”

“Thủy nhi không muốn đi nói lại một tiếng là được.”

“Không sao, đi xem một chút cũng được, dù sao không có việc gì.”

Hiên Viên Mị liếc nhìn người hơi mất hồn trong ngực, dịu dàng hỏi, “Sao vậy?”

Thủy nhi ngẩng đầu nhìn hần, “Ta cảm thấy sau khi đổi thân thể, tốc độ tu luyện tăng lên rất nhiều.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Hiên Viên Mị khẽ cười nói, “Đó là đương nhiên, thân thể ta đổi cho nàng, thân thể của Thủy Nguyệt Linh nào có thể so!” Công lực của hần cũng không phải tiêu hao vô ích.

Thủy nhi vui vẻ nhìn hần, “Thế nào? Chẳng rất ghét bỏ thân thể của Thủy Nguyệt Linh sao? Nhưng ta nhớ ban đầu người nào đó ôm không buông.”

Hiên Viên Mị ghét bỏ nhú mày, “Ta ôm là nàng, không phải là nữ nhân ghê tởm đó.”

Ừm... Thủy nhi sùng sốt, hiện giờ nàng mới phát hiện thì ra hần cũng rất độc lưỡi đấy!

Vẫn tổ chức tiệc ở Ngự hoa viên, khi Thủy nhi và Hiên Viên Mị đến, những người khác đã đến đông đủ, vũ cơ trong sân cũng bắt đầu lắc lư vòng eo ra sức biểu diễn, bữa tiệc như vậy thật sự không có gì mới, trừ xem một chút múa, nghe một chút đàn, chính là diễn trò.

Nhìn hai người ôm nhau đi tới, tay cầm ly rượu của Thượng Quan Lãng siết chặt, sau đó lại như không có chuyện gì ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, cho đến khi vũ cơ trong sân lui ra, Thượng Quan Lãng mới mở miệng, “Nghe nói ở biên thành Hiên Viên để gặp ít chuyện không vui, đây là không liên quan, còn có chuyện Ngọc Dao Công chúa, mặc dù liên quan không nhiều lắm, nhưng nghĩ đến nàng ta làm chuyện gì không thể tha thứ được, chỗ liên quan trong này kính Hiên Viên để một ly, tạm thời biểu lộ xin lỗi!”

Thủy nhi nhú nhú mày, bọn họ đến Diệp quốc cũng không phải ngày một ngày hai rồi, hiện giờ Thượng Quan Lãng mới nhắc đến những chuyện này, không biết có chủ ý gì?

Hiên Viên Mị nói gì cũng không nói, chỉ bung ly rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch, môi mỏng khẽ nhếch lên, cười như không cười, trông mắt thâm thúy không nhìn thấy đáy, khiến cho người ta không nắm bắt được suy nghĩ của hần.

Thủy nhi thấy hần như vậy, trong mắt xuất hiện ý cười, tiến tới bên lỗ tai hần nhẹ giọng nói, “Già bộ không tệ.” Đúng là bí hiểm, làm cho người ta nhìn không thấu.

“Thủy nhi...” Hiên Viên Mị bất đắc dĩ nhìn nàng, hần già bộ chỗ nào? Hần vốn chính là như vậy.

Thủy nhi cúi đầu cầm một trái quýt, nụ cười trong mắt càng đậm, Hiên Viên Mị trực tiếp cướp đi, giúp nàng lột vỏ.

Nhìn thân mật giữa hai người không ai có thể xen vào, ly rượu trong tay Thượng Quan Lãng “Rắc rắc...” Một tiếng vỡ vụn, mọi người nhìn hần, lại nhìn Hiên Viên Mị và Thủy nhi, trong lòng hiểu rõ, sau đó ăn uống như không có việc gì.

Khóe mắt Hiên Viên Mị nhàn nhạt quét qua hần, nhét một múi quýt vào trong miệng Thủy nhi, nhưng không thu tay lại, ngón tay mấp mồm vuốt ve cánh môi mấp máy của nàng, biết hần cố ý, Thủy nhi cũng mặc cho hần hồ đồ.

Thượng Quan Lãng nhận lấy khăn gấm Hưng Nguyên đưa tới lau tay, như không có việc gì tiếp tục nói, “Huyền quốc và nước ta vẫn có tình hữu nghị, hiện giờ Công chúa Ngọc Dao đã chết, quan hệ hai nước không thể vì nàng ta mà bị ảnh hưởng, liền cố ý kết thân lẫn lộn với Huyền quốc, không biết ý của Hiên Viên đế như thế nào?”

Dứt lời, lại không chờ Hiền Viên Mị trả lời, vỗ tay một cái, chỉ thấy một nữ tử giống như tiên trên trời chậm rãi đi tới, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, lông mày tựa như trăng non, da trắng nõn nà, mắt đen bóng, môi anh đào kiều diễm, lại đẹp hơn Ngọc Dao ba phần, nhất là khí chất không ăn khói lửa nhân gian kia càng làm động lòng người.

Chỉ thấy nàng kia từ từ đi tới, nhẹ nhàng nhún người, giọng nói giống như hoàng oanh ra khỏi thung lũng * truyền vào trong tai mọi người, “Ngọc Hinh bá kiển bệ hạ, bá kiển Hiền Viên bệ hạ, các vị quốc quân!”

(*) Hoàng oanh ra khỏi thung lũng: Miêu tả người phụ nữ có giọng hát hoặc giọng nói tuyệt vời.

Thủy nhi liếc nhìn một chút, vừa ăn quyết, vừa nhẹ nói, “Đáng đáp không tệ!”

Hiền Viên Mị hôn lên gò má nàng, dịu dàng nói, “Không đẹp như Thủy nhi.” Trong mắt của hấn trừ Thủy nhi, chỉ sợ nhìn không vào những người khác, huống chi hấn nói là sự thật, hiện giờ Thủy nhi đã khôi phục dáng vẻ của mình, đúng thật không kém nữ nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Editor: Puck - Diễn đàn

Tầm mắt Thượng Quan Lăng nhìn về phía hai người không có phản ứng gì, nhú nhú mày, sau đó lại khẽ giãn ra, khẽ cười nói, “Ngọc Hinh, không phải muội vẫn ngưỡng mộ Hiền Viên đế sao? Hiện giờ coi như Hoàng huynh thỏa mãn tâm nguyện của muội rồi.”

Mặt Thượng Quan Ngọc Hinh đỏ lên, yêu kiều đậm chân, thẹn thùng sảng giọng, “Hoàng huynh...” Khóe mắt lại len lén liếc về phía Hiền Viên Mị, thấy hấn vốn không nhìn nàng, trong mắt không khỏi toát ra chút mát, ngược lại lên tinh thần, còn chưa từng cố gắng, không thể nhanh buông ra như vậy.

Thướt tha đi đến trước mặt Hiền Viên Mị, chinh vật áo thi lễ, môi mỏng chậm rãi hé mở, “Hiền Viên bệ hạ, thần nữ có thể ngồi bên cạnh người không?”

Thủy nhi híp mắt quan sát nàng ta, ánh mắt lóe lên, đột nhiên mở miệng nói, “Ngồi đi.”

Thượng Quan Ngọc Hinh liếc nhìn nàng, trong mắt mang theo kinh ngạc nhân nhật, không nghĩ tới Thủy nhi lại không làm khó nàng không nói, còn hào phóng để cho nàng lại gần Hiền Viên đế như vậy, lại liếc nhìn Hiền Viên Mị, thấy hấn không phản đối, mới ngồi xuống vị trí vốn thuộc về Thủy nhi ở bên cạnh hấn.

Hiền Viên Mị liếc nhìn Thượng Quan Ngọc Hinh, cau mày hỏi, “Thủy nhi tán thành kết thân?”

Thủy nhi lại quan sát Thượng Quan Ngọc Hinh, nhẹ giọng hỏi, “Chàng cảm thấy Thạch Tu như thế nào?”

Hiền Viên Mị lại nhét một mũi quyết vào trong miệng nàng, thờ ơ nói, “Thủy nhi cảm thấy tốt là được.”

Hai người bàn luận xôn xao, vốn coi như Thượng Quan Ngọc Hinh không tồn tại, Thượng Quan Ngọc Hinh cũng không giận, chỉ có điều nhìn hai người lại không nhịn được mà than thở, giữa hai chân mày mang theo nỗi ưu sầu.

Thượng Quan Lăng luôn chú ý tới bọn họ, nhìn tình cảnh như thế, không khỏi nhú nhú mày.

Suy nghĩ của mọi người khác nhau, cho đến khi bữa tiệc tàn, Hiền Viên đế lại để Ngọc Hinh Công chúa cùng trở về điện Cảnh Tuyên. Tất cả mọi người cảm thấy chuyện này thành rồi, suy nghĩ một chút cũng đúng. Ngọc Hinh Công chúa đẹp như vậy, nam nhân nào mà không động lòng? Mặc dù nữ nhân trong ngực Hiền Viên đế rất đẹp, nhưng nhìn đã lâu cũng sẽ chán. die nd da nl e q uy ydo n

Thượng Quan Lăng lại không lạc quan như vậy, mặc dù hấn không muốn thừa nhận, nhưng hấn vẫn rõ ràng cảm thấy, dường như cho dù như thế nào, giữa hai người kia vẫn không có ai có thể xen vào.

Trong điện Cảnh Tuyên, Thủy nhi thoải mái vui trong ngực Hiền Viên Mị, nhìn người trước mắt hỏi, “Người thích hấn?” Ngón tay chỉ về người phía sau.

Thượng Quan Ngọc Hinh liếc mắt nhìn Hiền Viên Mị, giống như hơi do dự một chút, gật đầu.

Thủy nhi lại hỏi, “Vậy người yêu hấn không?”

Thượng Quan Ngọc Hinh giống như không nghĩ tới nàng sẽ hỏi như thế, hơi kinh ngạc nhìn nàng, cũng không biết trả lời như thế nào, “Ta...”

Trong lòng Thủy nhi hiểu rõ, cảm giác của nàng không sai, có lẽ Thượng Quan Ngọc Hinh có chút ấn tượng tốt với Mị, nhưng còn chưa thể nói tới yêu, “Vậy tại sao người muốn gả cho hấn?”

Thượng Quan Ngọc Hinh thấy nàng nhìn thấu mình, thở dài một tiếng, tán dương không keo kiệt chút nào, “Ngươi rất thông minh!”

Khóe miệng nâng lên một nụ cười khổ, tiếp tục nói, “Mặc dù ta thân là Công chúa, nhưng lại thân bất do kỷ, mặc dù hiện giờ Diệp quốc chỉ khuất phục trước Huyền quốc, nhưng mà số mạng của các Công chúa chúng ta vẫn thật đáng buồn như cũ, không phải bị đưa cho vị quốc quân kia, chính là ban cho công tử nhà vị đại thần nào đó, nếu không cách nào chạy trốn khỏi số mạng như vậy, vậy thì ta tình nguyện chọn một người mình nhìn thuận mắt.”

Thủy nhi quay đầu liếc nhìn Hiên Viên Mị, khẽ cười nói, “Ngươi cảm thấy hắn rất thuận mắt?”

Khuôn mặt Thượng Quan Ngọc Hinh đỏ lên, ngượng ngùng nói, “Mặc dù ta từng nghe nói Hiên Viên bệ hạ có thủ đoạn tàn nhẫn, lạnh lùng vô tình, nhưng mà ta nghĩ có thể vì một nữ nhân làm ra nhiều chuyện như vậy, chắc không phải người xấu, hơn nữa ta cũng không ép buộc gì khác, chỉ cần ta có một chỗ dung thân là được rồi, vừa đúng hậu cung Huyền quốc bỏ trống, sẽ không có nhiều lục đục đầu đá như vậy.”

“Ha ha...” Thủy nhi cười khẽ một tiếng, “Không phải người xấu? Ngươi cảm thấy đáng vẽ của hắn giống người tốt sao?”

Thượng Quan Ngọc Hinh thấy nàng không chút kiêng kỵ, không che đậy miệng. Có vẻ lo âu nhìn về phía Hiên Viên Mị, dù sao mặt mũi của Hoàng đế rất quan trọng.

“Thủy nhi...” Hiên Viên Mị bất đắc dĩ nhìn người trong ngực đang cười đến rất vui vẻ, đáy mắt hiện lên rất rõ ràng chính là cung chiêu.

Trong lòng Thượng Quan Ngọc Hinh cảm thấy kinh ngạc, đột nhiên hiểu mình giống như làm một chuyện rất ngu xuẩn, tình cảm giữa hai người này vượt khỏi tưởng tượng của nàng, vốn không thể chứa được người thứ ba, mặc dù chỉ là một danh phận, chỉ sợ cũng không cho. di3nd@nl3qu.yd0n

Thủy nhi giống như vỗ một con chó nhỏ, vỗ vỗ đầu hắn, ngược lại nhìn về phía Thượng Quan Ngọc Hinh, khẽ cười nói, “Ngươi nên thấy may mắn vì ngươi không có ý xấu gì, nếu không ngươi sẽ biết, hắn vốn không có dính dáng gì với người tốt.”

Thượng Quan Ngọc Hinh nhìn Hiên Viên Mị, gật đầu một cái, hung hăng dập tắt chút ấn tượng tốt bắt đầu nảy sinh trong đầu sau đó khẳng định nói, “Ngươi để cho ta tới đây, chắc không chỉ vì để vạch trần ta đi?”

Thủy nhi gật đầu một cái, trả lại lời nói trước cho nàng ấy, “Ngươi rất thông minh!” Lười biếng động đậy thân mình, khẽ cười nói, “Ta rất thích ngươi, cho nên ta có thể giúp ngươi.”

Nghe nàng nói thích, Hiên Viên Mị rõ ràng hơi khó chịu, nhưng chỉ tròn tròn mắt nhìn đỉnh đầu nàng.

Thượng Quan Ngọc Hinh không vội vã hỏi nàng ấy giúp mình như thế nào, mà chân thành nói, “Cám ơn.” Nàng cũng không biết vì sao, chính là tin tưởng nàng ấy có thể giúp nàng, không phải bởi vì sủng ái của Hiên Viên Mị với nàng ấy, mà tin tưởng bản thân nàng ấy có năng lực giúp được nàng.

Thủy nhi nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng ấy một phen, nói, “Ta cảm thấy ngươi và Thạch Tu rất xứng đôi, chỉ có điều chủ yếu vẫn phải xem chính ngươi, ta sẽ để Mị đồng ý kết thân, sau đó ngươi có thể đến Huyền quốc từ từ chọn.”

Đại tướng quân Thạch Tu, mặc dù không nói gì, nhưng Thượng Quan Ngọc Hinh lại ghi tạc cái tên này vào trong lòng, suy nghĩ một chút lại cau mày nói, “Đại thần Huyền quốc sẽ không có dị nghị gì sao?” Dù sao nàng lấy thân phận Công chúa đi hòa thân, lại để cho nàng đến Huyền quốc chậm rãi tuyển chọn phu quân, tuy rằng nàng không hiểu biết nhiều lắm về chuyện triều đình, nhưng cũng biết những lão ngoan cố kia chính là ngoan cố không đổi, nếu nàng nhìn trúng công tử vị đại thần kia còn may, nhưng nếu như nàng coi trọng một người bình thường thì sao đây?

“Yên tâm, không ai dám nói gì đâu!” Quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Mị, để cho hắn cho bảo đảm.

Hiên Viên Mị nhân cơ hội hôn lên môi nàng một cái, cung chiêu nói, “Nàng thích làm như thế nào thì làm như thế đó!”

Thượng Quan Ngọc Hinh hơi đỏ mặt, trong lòng cảm thán, có lẽ hắn không phải là một người tốt, nhưng là nam nhân tốt, đáng tiếc đã là của người khác rồi, nàng rất tự biết rõ, biết rõ không thể được nữa thì sẽ không hao tâm tổn sức đến đoạt, hơn nữa nàng biết hai người này đều không phải người nàng có thể chọc vào.

--- -----Puck.d.đ.lq.đ-----

Ngự thư phòng, một người áo đen đột nhiên xuất hiện, “Chủ tử...”

Nhìn đáng vẽ như muốn nói lại thôi của hắn, Thượng Quan Lăng nhủ mảy mò, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Người áo đen cung kính nói, “Thuộc hạ phát hiện có người xông vào Hoàng cung...”

Thượng Quan Lăng không nói gì, nếu chỉ như vậy, cũng sẽ không khiến cho hắn do dự như vậy, chỉ nghe người áo đen nói tiếp, “Từ cách thức võ công của người kia đến xem, thuộc hạ xác định là người lúc trước đưa lại binh phù!” di@en*dyan(lee^qu.domn)

Thượng Quan Lăng nghe vậy đứng lên, nghiêm túc hỏi, “Ngươi không nhìn lầm?”

“Thuộc hạ xác định là hắn, ban đầu thuộc hạ đã giao thủ với hắn, sẽ không nhận lầm!” Sau đó lại do dự nói, “Hắn vào điện Cảnh Tuyên.” Đây chính là chỗ hắn không hiểu, điện Cảnh Tuyên là chỗ Hiên Viên để ở, chẳng lẽ người ban đầu âm thầm giúp đỡ chủ tử là Hiên Viên để?

Nghe vậy, Thượng Quan Lăng nhủ mảy, hẳn không cảm thấy Hiên Viên Mị sẽ xen vào việc của người khác như thế, đột nhiên nghĩ đến thân thù quý dị của Thủy nhi, chẳng lẽ người ban đầu âm thầm giúp đỡ hắn, lại là nàng?

Thượng Quan Lăng không nói tiếng nào đi ra ngoài, hẳn muốn tìm nàng hỏi rõ ràng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Điện Cảnh Tuyên, Độc Cô Hàn nhìn người trước mặt, thần sắc trong mắt hơi phức tạp, cố gắng che giấu chán nản trong lòng, cung kính nói, “Chủ tử, Âu Dương Mặc không có gì khác thường, nhìn dáng dấp chỉ muốn giải sầu.”

Thủy nhi gật đầu một cái, nàng cũng không tin tưởng hắn ta là người hèn yếu như vậy, nhưng mà hắn đột nhiên chơi trò mất tích, không khỏi làm cho người ta hơi lo lắng, “Để cho người trở lại đi, không cần đi theo.” Nếu hắn ta muốn giải sầu, cứ để cho hắn thoải mái giải sầu đi!

“Dạ!”

Đột nhiên, Thủy nhi nhíu nhíu mày, khoát tay nói, “Người đi trước đi! Có người đến!”

Độc Cô Hàn không đành lòng nhìn nàng một cái, lắc mình một cái, chỉ cần nàng hạnh phúc là được rồi.

Thủy nhi nhìn lướt ra ngoài, lại xoay người đi vào trong điện, nàng sợ người nào đó đợi không kiên nhẫn được nữa.

Hiên Viên Mị toàn thân trần truồng dựa vào trên giường, hai chân thon dài vắt chéo, trong lười biếng lại lộ ra nguy hiểm, cặp mắt hẹp dài nhìn người đi tới, giọng nói trầm thấp dễ nghe chậm rãi vang lên, “Tối đây!”

Thủy nhi nhào tới cọ xát lên người hắn, thờ dài nói, “Không hổ là hồ ly tinh!” Nhìn như thế nào cũng mê người!

“A...” Tiếng cười trầm thấp quanh quẩn bên tai, Hiên Viên Mị ôm nàng ngồi dậy, nâng cằm của nàng, tầm mắt rơi vào trên mặt nàng quan sát một phen, hôn lên khóe miệng nàng, nhẹ giọng nói, “Thủy nhi cũng không kém hơn hồ ly tinh!” Nếu không làm sao khiến cho hắn không cách nào gạt ra, bất cứ lúc nào cũng muốn giam cầm nàng trong ngực, vừa nói vừa đưa tay định cởi áo ngủ của nàng, die ennd kdan/le eequhyd onnn

Thủy nhi một phát bắt được tay của hắn, bắt đắc dĩ nhắc nhở, “Có người đến.” Nàng không tin hắn không biết.

Trong mắt Hiên Viên Mị lộ ra vẻ không vui, “Vậy thì như thế nào? Những người khác còn quan trọng hơn ta sao?”

Thủy nhi dờ khóc dờ cười nhìn hắn, “Mị...”

Hiên Viên Mị không vui mím môi, nhưng vẫn thu tay về, trong mắt Thủy nhi lộ ra ý cười, ôm hắn cọ xát, dụ dỗ giống như dỗ hải tặc nói, “Ngoan... Chàng quan trọng nhất rồi.”

Sắc mặt Hiên Viên Mị đen thui, chỉ có điều câu chàng quan trọng nhất kia nghe rất dễ nghe, cũng không so đo với nàng, ôm chặt nàng một chút, bắt đắc dĩ nói, “Trước hết để cho ta hôn một cái rồi có thể đi!”

Nhìn dáng vẻ hơi đáng thương của hắn, Thủy nhi cảm giác sao mình lại giống như kẻ đại ác đây? Kết quả của mất hồn chính là trên cổ bị tròng đầy dầu tây.

Thủy nhi đứng trước gương to, vuốt cổ mình, “Chàng cố ý!”

Hiên Viên Mị khóa chặt nàng từ phía sau, không hề cảm thấy hổ thẹn chút nào nói, “Thủy nhi không cảm thấy như vậy rất đẹp mắt sao?”

Thủy nhi giật giật khóe miệng, cũng lười biện giải với hắn, cau mày nói, “Chàng đừng lấy thân thể trần truồng chạy loạn khắp nơi có được không?!” Thật khảo nghiệm định lực của người ta!

Hiên Viên Mị cúi đầu ngậm vành tai khéo léo của nàng, chậm rãi liếm mút, hấp dẫn hỏi, “Thủy nhi không thích sao?”

Thủy nhi đang định nói chuyện, lại nghe thấy tiếng ồn ào phía ngoài, “Lăng đế bệ hạ!”

Tiêu Mặc định ngăn cản cũng không ngăn cản được, Thượng Quan Lăng lại trực tiếp xông vào nội điện, Thủy nhi không nghĩ tới Thượng Quan Lăng sẽ xông vào, không vui nhíu nhíu mày, sau đó nhớ tới điều gì, liền tranh thủ đẩy Hiên Viên Mị lên giường, cánh tay vung lên, mần bay xuống trong nháy mắt, Hiên Viên Mị cũng thuận tay bông nàng lên giường, nhíu mày hỏi, “Làm cái gì?”

Thủy nhi trừng mắt liếc hắn một cái, nhắc nhở, “Chàng không mặc quần áo!”

“Ha ha...” Hiên Viên Mị không nhịn được bật cười, “Thủy nhi... Thượng Quan Lăng là nam nhân!”

Thủy nhi hừ nhẹ nói, “Chàng là hồ ly tinh! Ai biết cũng có thể mê hoặc cả nam nhân hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

Editor: Puck - Diễn đàn

Nhìn nàng đề phòng giống như cướp, tất cả trong lòng Hiên Viên Mị đều là vui vẻ, đưa tay nắm lấy cằm của nàng hôn lên, Thủy nhi nhìn tình cảm dịu dàng trong đáy mắt hắn, trong lòng bất giác cũng hiện lên vẻ dịu dàng, đưa cánh tay ôm hắn, thỏa mãn thở dài một tiếng, nhắm mắt đáp lại nụ hôn của hắn.

Thượng Quan Lăng xông vào nội điện, nhìn màn lay động kia, sắc mặt khó coi, trầm giọng nói, “Linh nhi, ta có việc muốn hỏi nàng!”

Thủy nhi mở mắt nhìn hai mắt đỏ như máu trước mắt, không vui trong lòng dần dần tiêu tán, Hiên Viên Mị lạnh lùng liếc mắt ra ngoài, không nỡ buông đôi môi ngọt ngào kia ra, Thủy nhi dựa vào trong ngực hắn, lười biếng hỏi, “Hơn nửa đêm Lăng đế chạy đến đây, rốt cuộc có đại sự gì?”

Hiên Viên Mị thấy nàng nói xong, một lần nữa chặn miệng nàng lại, tỉ mỉ gặm cắn cánh môi mềm mại kia, bàn tay đưa về phía trên eo nàng, Thủy nhi trừng mắt liếc hắn một cái không có kết quả, liền mặc kệ hắn đi, ánh mắt Hiên Viên Mị lóe lên một cái, cỡi áo ngủ trên người nàng xuống, sau đó cười đến không có ý tốt ném xuống mép giường.

Thủy nhi im lặng nhìn hắn chăm chăm, chưa từng thấy người nào thích ăn dấm như vậy, cố tình cho dù hắn làm cái gì nàng đều không cách nào tức giận, còn mơ hồ có một chút ngọt ngào như vậy, Hiên Viên Mị vô tội cười cười, môi mỏng rời khỏi cánh môi của nàng, gặm nuốt một phen trên xương quai xanh tinh xảo của nàng, lại dời về phía trước ngực, từ từ liếm mát, nhìn trên mặt nàng dần dần dâng lên đỏ ửng, lại dời về phía bụng bằng phẳng bóng loáng.

Thượng Quan Lăng nắm chặt hai quả đấm, nhìn chăm chăm quần áo bên giường, hít một hơi thật sâu, khó khăn lắm mới bình ổn được tức giận trong lòng, mới tiếp tục mở miệng, “Ta muốn biết binh phù của ta có phải do nàng trả lại không? Còn có Thượng Quan Văn đột nhiên bị bệnh nặng có phải cũng do nàng làm không?!”

Thủy nhi bình ổn chút hô hấp rồi loạn, mới mở miệng nói, “Đúng thì như thế nào? Không đúng thì như thế nào?”

Nghe giọng nói bởi vì động tình mà trở nên vô cùng yêu kiều quyến rũ, Hiên Viên Mị nhú nhú mày, một lần nữa hôn lên môi của nàng, Thủy nhi đưa tay ôm lấy hắn, trừng mắt nhìn hắn một cái, lại không hề giữ lại đáp lại nụ hôn của hắn

Biết rõ nàng dung túng sẽ khiến cho hắn được voi đòi tiên, nhưng nàng chính là không muốn từ chối hắn, muốn cho hắn vui vẻ. dfienddn lieqiudoon

Thượng Quan Lăng khổ sở trong lòng, thật sự là nàng? Nàng làm cho hắn nhiều như vậy, thế nhưng hắn lại không tin tưởng nàng, làm nhiều việc tổn thương nàng như thế, nàng nhất định rất hận hắn đi! Há miệng, hơi khó khăn nói, “Linh nhi... Thật xin lỗi...” Hắn biết, thật xin lỗi, ba chữ này căn bản không cách nào đền bù chuyện hắn đã làm sai, nhưng trừ đó ra hắn lại không biết nên nói cái gì.

Hiên Viên Mị ngẩng đầu lên, nhìn Thủy nhi, trong mắt đều là không vui, không chỉ bởi vì Thượng Quan Lăng dây dưa, còn bởi vì nàng làm nhiều chuyện như vậy vì Thượng Quan Lăng, mặc dù biết rõ là chuyện quá khứ, hắn vẫn cảm thấy ê ẩm trong lòng, Thủy nhi vô tội chớp mắt mấy cái, Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, eo éch chọt trầm xuống, cúi đầu chặn miệng của nàng lại, nuốt hết toàn bộ tiếng kinh hô của nàng.

Thượng Quan Lăng hung hăng nhắm mắt lại, hắn là người luyện võ, lại ở khoảng cách gần như thế, sao không nghe được những tiếng vang mập mờ kia? Qua thật lâu sau mới mở mắt ra, trong mắt đã không còn thấy những cảm xúc thống khổ kia, chỉ còn lại hoàn toàn thâm thúy không nhìn thấy đáy, xoay người đi ra ngoài, trong mắt tản ra ánh sáng kiên định, hắn nhất định sẽ đoạt nàng lại! Nàng làm cho hắn nhiều như vậy, không phải đã nói rõ nàng rất thích hắn sao? Hắn không tin nàng đã hoàn toàn quên hắn!

Trên giường êm, Thủy nhi nằm trong ngực Hiên Viên Mị lười biếng hỏi, “Mị, khi nào chúng ta trở về?”

Hiên Viên Mị khẽ vuốt tóc nàng, dịu dàng hỏi, “Thủy nhi muốn trở về sao?”

Thủy nhi lắc đầu một cái, vuốt ve ngón tay của hắn, không chút để ý nói, “Có chàng ở đây, chỗ nào cũng giống nhau.”

Cánh tay Hiên Viên Mị căng chặt, ôm nàng lật người, đè nàng dưới thân, cắn cắn môi của nàng, rất bất đắc dĩ nói, “Làm thế nào? Ta lại muốn nàng rồi!” Nói ra lời nói cảm động như vậy, khiến cho hắn rất muốn hung hăng thương yêu nàng!

Thủy nhi nhắm mắt lại, nhắm mắt làm ngơ, hắn còn bất đắc dĩ? Nên bất đắc dĩ là nàng đi!

Trong mắt Hiên Viên Mị lộ ra một nụ cười, cung chiêu hôn lên khuôn mặt nàng, chậm rãi nói, “Qua một khoảng thời gian nữa đi! Diệp quốc xuất hiện một thế lực thần bí, dường như đặc biệt nhắm vào Yêu tộc, ta muốn điều tra rõ ràng!”

“Ừ.” Thủy nhi cũng biết về thế lực này, quá mức thần bí, hơn nữa dường như rất cường đại, nếu có liên quan đến Yêu tộc, trái lại nói qua được, đưa tay

ôm hân cợ xát, ngáp một cái, ánh nắng ấm áp chiếu lên trên người rất thoải mái, có phần mệt rã rời.

Hiên Viên Mị nằm xuống bên người nàng, để cho nàng gối lên cánh tay của hân, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng nàng, Thủy nhi cợ cợ vào trong ngực hân, ngửi hơi thở quen thuộc, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tất cả quốc quân các nước nhỏ đều bận rộn trở về nước, dù sao nước không thể một ngày không vua, mà Hiên Viên Mị vẫn như cũ, một chút ý tứ muốn rời đi cũng không có, bá chiếm điện Cảnh Tuyên, hoàn toàn có dáng vẻ đang ở cung điện của mình, ngược lại giống như hân mới là chủ nhân của nơi này.

Chỉ có điều Thượng Quan Lăng lại không nói gì, cũng chỉ là một cung điện mà thôi, hân ta muốn ở bao lâu thì ở, hiện giờ hân cũng mong mỏi Hiên Viên Mị đừng trở về nước sớm như vậy, như thế hân mới có nhiều thời gian tiếp xúc với Thủy nhi hơn.

Lâm triều một lúc, Thượng Quan Lăng liền đến điện Cảnh Tuyên, nhìn hai người ôm nhau trong đình hóng mát, nhìn thế nào chói mắt thế ấy, nhưng lại không nói gì, trực tiếp đi vào đình hóng mát, ngồi xuống trên ghế đá, thường thức dung nhan khi ngủ của Thủy nhi, Hưng Nguyên thờ dài một tiếng trong lòng, để cho người dâng trà, lẳng lẳng canh giữ bên ngoài đình. die,n; da.nlze.qy;do/nn

Hân còn chưa từng thấy bệ hạ để ý phi tần nào như thế, nhưng sao bệ hạ lại cố tình coi trọng nữ nhân của Hiên Viên đế?

Hiên Viên Mị giận tái mặt, ấn mặt của Thủy nhi vào trong ngực, tầm mắt lạnh như băng bắn về phía Thượng Quan Lăng, không khí ấm áp bị vô cùng bất mãn phá hư, trên mặt đột nhiên nhiều hơn một bàn tay, Thủy nhi an ủi sờ lên mặt hân, khí lạnh trên người Hiên Viên Mị ít đi một chút, nhìn về phía người trong ngực, đáy mắt lộ ra một tia dịu dàng.

Ngay từ khi Thượng Quan Lăng tiến vào, Thủy nhi liền tỉnh, tầm mắt lửa nóng như vậy, khiến nàng ngủ được như thế nào? Chẳng qua chỉ không muốn động mà thôi.

Thượng Quan Lăng liếc nhìn Thủy nhi, sau đó lại nhìn về phía Hiên Viên Mị, cười nói, “Hiên Viên đế, nếu như đã đón nhận hai nước kết thân, có phải nên tìm chút thời gian phụng bồi Ngọc Hinh không?”

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, “Không phiền Lăng đế quan tâm, phi tần hậu cung Lăng đế đông đảo, mới nên tốn chút thời gian phụng bồi mới đúng, tránh cho đến lúc đó triều đình hỗn loạn, chúng đại thần tập thể làm áp lực!”

Nghe nói như thế, sắc mặt Thượng Quan Lăng tối sầm, bởi vì mới vừa lâm triều, chúng đại thần liền tập thể làm áp lực với hân, bởi vì kể từ sau khi Thủy Nguyệt Linh đến, hân liền chưa từng đi tới chỗ các phi tần khác, những đại thần kia không khỏi sốt ruột.

Phi tần hậu cung vẫn không có ai sinh hạ long chủng, mặc dù có người truyền ra có thai, nhưng sẽ không cẩn thận sinh non, ban đầu Thượng Quan Lăng vội vàng đối phó với Thủy Hằng, trong lòng lại nóng ruột nóng gan về Thủy nhi, vốn chưa từng quan tâm tới vấn đề này, nhưng hiện giờ nghiêm túc suy tư một chút, liền tưởng tới lời ban đầu Thủy nhi đã nói, liền biết chút chuyện này đều do Lăng Mạn Diệp làm.

Nhẹ nhàng vuốt ve mép tách trà, khóe miệng Thượng Quan Lăng nhếch lên nụ cười khổ, có lẽ đúng như theo lời Linh nhi nói, hân không xứng làm phụ thân của hài tử!

Hiện giờ Hoàng hậu mất tích, cho dù là nữ nhân trong hậu cung hay là chúng thần trong triều đều mất tha thiết mong chờ vị trí kia, nếu có người nào mang thai long chủng, sẽ tiến lên cách vị trí kia một bước, dưới tình huống như thế, sao có thể để mặc cho Thượng Quan Lăng không đặt chân tới hậu cung?

Thượng Quan Lăng ngược mắt nhìn về phía Hiên Viên Mị, tại sao hân có thể dễ dàng giải tán hậu cung? Còn hân ngay cả cung chiều vị phi tần kia cũng sẽ có người để ý, chỉ có một khoảng thời gian không đặt chân tới hậu cung thôi, những triều thần này liền liên hiệp, tập thể làm áp lực, mặc dù hân thân là Hoàng đế, cũng không thể không thỏa hiệp!

Thủy nhi lẳng lẳng dựa vào trong ngực Hiên Viên Mị, trên mặt mang theo nụ cười, vừa nhìn Thượng Quan Lăng mặt đen, liền biết bị chọc trúng chỗ đau, lúc này mới vừa hạ triều, nhanh như vậy đã biết lúc lâm triều xảy ra chuyện gì, thật hoài nghi Diệp quốc có phải vốn trong suốt đối với hân không! di3n~d@n'Bq21y"d0n

Thượng Quan Lăng yên lặng một lát, mới cau mày nói, “Chuyện của ta không nhọc Hiên Viên đế phí tâm!” Hân thật sự không suy nghĩ nhiều, dù sao thân là Hoàng đế, dĩ nhiên hiểu rõ nhất khó xử ở vị trí này, lâu dài không đi hậu cung, triều thần tập thể làm áp lực là khẳng định, cho nên hân cho rằng Hiên Viên Mị chỉ ngẫu nhiên nói ra vào lúc này mà thôi.

Hiên Viên Mị không để ý tới hân ta, trong mắt đột nhiên lộ ra nụ cười quý dị, Thủy nhi run lên, con hồ ly này lại đang đánh chủ ý xấu gì? Không đợi nàng hỏi hân, Hiên Viên Mị lật người đè nàng dưới thân, khóe miệng xâu xa nhếch lên, nếu muốn nhìn như vậy, hân sẽ để cho hân ta nhìn cho rõ ràng mới đúng!

Cúi đầu chiếm lấy môi mềm mại đỏ mọng kia, hết sức tuyệt hảo liếm mút, mặt Thủy nhi đen thui, đưa tay chống lên lồng ngực của hân, định đẩy hân ra, Hiên Viên Mị cảnh cáo nhìn nàng chăm chăm, nàng dám đẩy ta thử một chút?

Thủy nhi trừng mắt lại, sắc mặt Hiên Viên Mị thay đổi, mang theo một chút oán giận, đáng thương nhìn nàng, Thủy nhi nhận mệnh nhắm mắt lại, ai bảo nàng cố tình yêu một quý hạp hời? Tay chống lên lồng ngực hân thuận thế trượt lên trên, ôm chặt lấy cổ hân.

Hai người dán sát chặt chẽ một chỗ, môi lưỡi quấn quýt, khó xa khó dời, sợi tóc màu bạc và sợi tóc màu đen quấn quanh dây dưa, thân mật không chia lìa, bức họa kia, cho dù nhìn như thế nào cũng rất đẹp.

Nhưng Thượng Quan Lăng lại chỉ cảm thấy chói mắt, rất chói mắt! “Choang” một tiếng, tách trà bị hất nắm trong tay nứt vỡ vụn ra, cặp mắt đỏ bừng nhìn cảnh kia, giống như hận không thể ăn hai người.

Hiên Viên Mị híp híp mắt, nhìn bóng dáng tức giận rời đi của hắn, nụ cười trong mắt phỉếm chút ý lạnh, nhẹ nhàng buông người phía dưới ra, sắc mặt thay đổi, đáng vẻ nhận sai.

Thủy nhi liếc mắt, giả bộ! Biết rõ nàng không tức giận, còn bày ra dáng vẻ nàng dâu nhỏ, ngược lại giống như nàng bắt nạt hắn không bằng! Khóe mắt quét qua bóng dáng nhỏ bé nơi xa xa, Thủy nhi nhìn theo tầm mắt của hắn, nghiêng ngả nhũ mày, sau đó thu hồi tầm mắt, vỗ vỗ khuôn mặt tuấn tú trước mặt, bắt đầu dĩ nhiên, “Ta sai rồi có được không?”

Nghe vậy, Hiên Viên Mị ngược lại không có một chút đáng vẻ sợ hãi, lễ thẳng khí hùng hỏi, “Sai ở đâu?”

Thủy nhi sững sốt một chút, sau đó phản ứng kịp, lật người đè lên người hắn, hai tay chống lên lồng ngực hắn, sắc mặt hơi đen, “Hiên Viên Mị! Chẳng nói cho ta biết, ta sai ở đâu?” Nam nhân thật sự không thể cung chiêu! Được voi đòi tiên!

Hiên Viên Mị nhũ mày, bàn tay vuốt ve mập mờ ngang hông nàng, uất ức nói, “Mỗi ngày nhìn tình địch lác lư ngay trước mắt, ai cũng không thoải mái được! Thủy nhi không thông cảm cho ta một chút sao?”

Khí thế của Thủy nhi yếu đi một chút, “Vậy nếu không chúng ta đừng ở lại trong Hoàng cung nữa?” Nàng cũng không thích mỗi ngày có người tới quấy rầy.

Hiên Viên Mị lại lắc đầu một cái, nghiêm nghị nói, “Ta sợ Ly Tâm sẽ lợi dụng Thượng Quan Lăng!” Cho nên hắn mới để cho Ảnh chú ý từng cử động của Thượng Quan Lăng, hơn nữa thế lực thần bí hiện giờ cũng không thể khinh thường, dường như có một chút liên lạc với người trong triều đình Diệp quốc, ở lại Hoàng cung, tiện cho hắn điều tra hơn... Mặc dù cả ngày nhìn Thượng Quan Lăng làm cho người ta chán ghét, nhưng thật ra thì hắn một chút cũng không lo lắng hắn ta sẽ cướp Thủy nhi đi, tình cảm giữa bọn họ, hắn tin được!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Cổ tuyệt tình

Editor: Puck - Diễn đàn

(*) Cổ trong cổ độc hay sâu độc

Ánh trắng sáng tỏ lộ ra trên không, xuyên qua cửa sổ mở rộng chiếu vào trong phòng, trên giường lớn, hai người lẳng lẳng ôm nhau, một tay Hiên Viên Mị chống đầu, nhìn người ngủ say trong ngực, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn bóng loáng của nàng, vẻ mặt dịu dàng.

“Bệ hạ, Lăng để bệ hạ mời đi Ngự thư phòng!” Tiêu Mặc ở ngoài điện cung kính bẩm báo.

Trong mắt Hiên Viên Mị xẹt qua suy nghĩ sâu xa, nửa đêm canh ba Thượng Quan Lăng tìm hắn làm gì? Thủy nhi nhũ nhũ màu, hơi bất mãn mở mắt ra, trong mắt còn hơi mê man, Hiên Viên Mị hôn lên trán nàng, nhẹ giọng nói, “Thượng Quan Lăng tìm ta, ta đi nhìn một chút!”

Thủy nhi gật gật đầu, nhìn hắn đi xa, chân mày vẫn nhũ, cảm giác trong lòng hơi không thực tế, lẳng lẳng nằm ở trên giường, cũng cuối cùng không cách nào ngủ.

Hiên Viên Mị đến Ngự thư phòng, Thượng Quan Lăng vẫn còn đang phê duyệt tấu chương, nhũ mày, khó trách Thủy nhi nói hắn là hôn quân, hắn làm Hoàng đế thật sự chưa từng bận rộn như vậy.

Lười biếng ngồi xuống bên cạnh, chờ Thượng Quan Lăng mở miệng, qua một lúc lâu, Thượng Quan Lăng dường như mới phát hiện sự hiện hữu của hắn, ngẩng đầu nhìn hắn, lạnh giọng nói, “Linh nhi là nữ nhân của ta, ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào đoạt nàng về!”

Hiên Viên Mị nguy hiểm híp híp mắt, hai mắt hẹp dài nhìn về phía hắn ta, cười như không cười, “Không tiếc bất cứ giá nào? Bao gồm cả Diệp quốc sao?”

Thượng Quan Lăng không trả lời vấn đề của hắn nữa, Hiên Viên Mị không thú vị nhìn hắn một cái, nửa đêm canh ba kêu hắn, chính là vì nói câu nói này? Nhũ nhũ mày, đi ra ngoài, Thượng Quan Lăng chỉ nhìn hắn một cái, ngồi lẳng lẳng, giống như đang suy nghĩ cái gì.

Hiên Viên Mị trực tiếp đi tới điện Cảnh Tuyên, đột nhiên một bóng đen chợt lóe lên, giọng nói quẩn rừ truyền vào trong tai, “Ha ha... Vương, đã lâu không gặp!”

Ly Tâm! Hai mắt Hiên Viên Mị run lên, bóng dáng trong nháy mắt biến mất tại chỗ, nhìn trước mắt trắng xóa một mảnh, Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, thế mà lại dùng huyền trận vây khốn hần! đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Ly Tâm nhìn về mặt cuồng ngạo của hần, trên mặt xuất hiện một ý cười quỷ quyết, trước kia có lẽ vô dụng, nhưng hiện giờ, Yêu Vương Đế Tồn không thể phá vỡ lại cũng có nhược điểm trí mạng, vậy là chuyện khác rồi! Trong ánh mắt quyền rũ thoáng qua một tia phức tạp, Yêu Vương lạnh tâm lạnh tình lại cũng động tình, khẽ cười lắc đầu một cái, phức tạp trong mắt không còn nữa, xoay người biến mất.

Chân mày Hiên Viên Mị nhíu thật chặt, chung quanh tràn ngập sương mù trắng dày đặc, vốn không nhìn thấy rõ cái gì, nếu hần đi quá lâu không trở về, Thủy nhi nhất định sẽ lo lắng, định bước nhanh về phía trước, định nhanh chóng phá trận pháp này.

Cũng không biết đi bao lâu rồi, chỉ giống như trong nháy mắt, lại giống như cực kỳ lâu, sương trắng cuối cùng dần tiêu tán, xuất hiện ở trước mắt chính là điện Cảnh Tuyên, hơi nghi ngờ nhíu mày, nhắc chân đi vào.

Hiên Viên Mị nhìn người ngủ không yên ổn trên giường, mắt lộ ra vẻ cung chiều, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, Thủy nhi mở cặp mắt sương mù ra, nhìn hần, trong mắt lộ ra vẻ dịu dàng, cau mày hỏi, “Tại sao lâu như thế? Thượng Quan Lăng nói gì với chàng vậy?”

Hiên Viên Mị không vui mấp máy môi, nguy hiểm nhìn nàng, hừ lạnh nói, “Hần nói không tiếc bất cứ giá nào cướp nàng qua!”

“Ha ha...” Thủy nhi khẽ cười sờ mặt hần, “Lại ghen?” Tay nhỏ bé trượt xuống dưới gáy hần, nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực mập mờ một nửa của hần, quyền rũ nói, “Bồi thường chàng được không?”

Hiên Viên Mị xấu xa cười nói: “Được!”

Bầu trời dần sáng, Hiên Viên Mị vẫn không trở lại, trong lòng Thủy nhi càng thêm bất an, sờ trái tim đập rộn lên, đứng dậy mặc quần áo vào, đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra ngoài điện, lại nhìn thấy Thượng Quan Lăng, chân mày Thủy nhi nhíu chặt hơn, trầm mặt hỏi, “Mị đâu?”

Thượng Quan Lăng nhìn nàng một cái thật sâu, khổ sở nói, “Linh nhi, nàng cứ không muốn gặp ta như vậy sao?”

Thủy nhi có phần không nhịn được hỏi lần nữa, “Ta hỏi người Mị ở đâu?”

Thượng Quan Lăng hơi mất khống chế gầm nhẹ, “Hần rốt cuộc tốt hơn ta ở chỗ nào? Tại sao nàng tâm tâm niệm niệm đều là hần? Nàng rõ ràng yêu ta không phải sao?”

“Đó là chuyện đã qua, tin tưởng Lăng để là người cảm được thì cũng buông được!”

“Cảm được thì cũng buông được?” Thượng Quan Lăng chăm chọc nhìn nàng, “Cho nên nàng đã hoàn toàn buông ta xuống?” đi l enda4nle3qu21ydo0n

Trong lòng Thủy nhi vốn lo lắng, nhưng không nghĩ tới lúc này hần cứ dây dưa không ngớt, trong lòng cũng rất tức giận, chăm chọc nói, “Ta chưa bao giờ từng làm chuyện có lỗi với người, người lại có thể tuyệt tình đưa ta cho người, người làm những chuyện quá phận với ta như vậy còn trông cậy ta như đứa ngốc mà yêu người? Thượng Quan Lăng, cõi đời này không phải chỉ có một mình người là nam nhân, ta cũng không phải nữ tử yếu đuối không có nam nhân liền sống không nổi, càng không phải không thể không có người!”

Ánh mắt Thượng Quan Lăng tối sầm lại, “Nàng chính là hận ta sao?”

Thủy nhi không nhịn được nói, “Ta không nhân nhả thoải mái như vậy!”

Nhìn về mặt lạnh lùng của nàng, Thượng Quan Lăng đau lòng một trận, khàn giọng quát, “Nàng rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng tha thứ cho ta? Muốn ta chết ở trước mặt nàng sao?”

Trong lòng Thủy nhi cảm thấy buồn cười, sao ngược lại giống như nàng có lỗi với hần vậy? Chẳng thêm để ý tới hần, lướt qua hần liền đi ra ngoài, trong lòng nàng hoang mang rối loạn, thật sự sợ Mị sẽ xảy ra chuyện.

“Đứng lại!” Thượng Quan Lăng nghiêng người ngăn cản đường đi của nàng, không biết lấy ra một cây dao găm từ đâu, lạnh mặt nói, “Nếu quả thật phải dùng máu của ta mới có thể rửa sạch hận trong lòng nàng...” Lời còn chưa dứt, cô tay chuyển một cái, dao găm hiện lên sắc bén đâm vào trong bụng.

“Shhh...” Cách đó không xa truyền đến tiếng hút khí.

Thủy nhi nhìn máu đỏ tươi kia từng giọt nhỏ xuống trên đất, nhưng trên mặt lại không hề lộ vẻ xúc động, lạnh giọng nói, “Thượng Quan Lăng, vô dụng! Cho dù người chết trước mặt ta cũng không có bất cứ ý nghĩa gì!” Không yêu chính là không yêu, lấy cái chết ra uy hiếp, nàng cũng sẽ không thỏa hiệp, nàng tuyệt đối không để ý tới mạng người!

“Sao người có thể tàn nhẫn như vậy?” Một tiếng kêu khẽ truyền, một nữ nhân có khuôn mặt con nít đáng yêu vọt ra, lo âu đỡ Thượng Quan Lăng, mặt tức giận nhìn Thủy nhi.

Nhìn ăn mặc của nàng ta chắc là phi tử của Thượng Quan Lăng, đáng vẻ bảo vệ Thượng Quan Lăng như vậy, rõ ràng chính là yêu Thượng Quan Lăng.

Thủy nhi cười nhạo một tiếng, “Tàn nhẫn?” Mềm lòng với hắn cũng chỉ đưa khổ sở hắn nên nhận tới trên người Mị, “Đều là tổn thương, nếu không tổn thương đến người mà người quan tâm, cho nên ta liền không tàn nhẫn đúng không? Ta ích kỷ, người cũng ích kỷ giống vậy, cho nên đừng cảm thấy mình cao thượng hơn ta bao nhiêu!”

Liễu Linh Tuyết không cách nào phản bác, chỉ đau lòng nhìn Thượng Quan Lăng, Thủy nhi liếc nhìn vết thương của Thượng Quan Lăng, trong mắt lộ ra vẻ châm chọc, lạnh nhạt nói, “Yên tâm! Hắn vốn không bị tổn thương chỗ quan trọng!” Dieễn ddàn lee quiy đôn

Thượng Quan Lăng khựng lại, nhìn về phía Thủy nhi, đã thấy nàng giống như ngay cả liếc hắn một cái cũng ngại dư quá nhiều, xoay người định đi.

Lúc này Hưng Nguyên đột nhiên vội vội vàng vàng chạy đến, “Bệ hạ, có người tự tiện xông vào cấm địa!”

Bước chân Thủy nhi dừng lại một chút, sẽ là Mị sao? Rõ ràng là Thượng Quan Lăng truyền lời tìm hắn mà! Chẳng lẽ ở giữa xảy ra vấn đề gì? Hay là Thượng Quan Lăng có âm mưu gì? Nàng cũng không mở miệng hỏi thăm, bởi vì nàng không tin Thượng Quan Lăng được.

Tùy ý xử lý vết thương một chút, Thượng Quan Lăng liền chạy tới nơi gọi là cấm địa, mặc dù Liễu Linh Tuyết lo lắng, cũng chỉ có thể không nỡ mà liếc nhìn hắn, không dám đi lên, bởi vì vừa nghe cấm địa đó hẳn là chỗ nàng không nên đi, nàng không muốn phạm sai lầm, nàng chỉ muốn sống tốt ở trong hậu cung, có cơ hội có thể nhìn thấy hắn cũng rất vui vẻ.

Thủy nhi do dự một chút, liền đi theo, nàng đi theo phía sau, không nhìn thấy trong mắt Thượng Quan Lăng lóe lên ánh sáng u ám rồi mất.

Cấm địa là một cung điện vàng son lộng lẫy, nhưng bên ngoài có rất nhiều cơ quan trận pháp, nếu không có ai dẫn đường, không ai có thể xông vào, nhưng mà dưới cái nhìn của Thủy nhi cũng không phải rất khó, không nhìn được nhũ nhũ mây, nếu như theo lời Mị nói, những cơ quan trận pháp này nên có mà như không mới đúng, sao có thể bị người phát hiện?

Nhưng đã đi vào cung điện, nàng vẫn quyết định đi xem một chút, liếc nhìn bóng lưng Thượng Quan Lăng, trong mắt xẹt qua một ánh sáng lạnh, nếu như hắn thật sự dám làm ra chuyện gì...

Bởi vì là cấm địa, cho nên không có người khác theo vào, nhưng Thủy nhi đi theo Thượng Quan Lăng cũng không có ai lăm mồm nói gì, Thượng Quan Lăng dừng lại ở đại sảnh cung điện, ánh mắt quét qua bốn phía, Thủy nhi đột nhiên nhũ mây, đi vào phía trong cung điện, Thượng Quan Lăng hí mắt, trong mắt xẹt qua vẻ nghiêm túc, đi theo phía sau nàng tiến vào.

Trên giường, hai thân thể trần truồng đang quấn quýt chặt chẽ, nữ tử yêu kiều hớn hên leo lên người nam nhân, yêu kiều rêu rì, vòng eo giãy giụa nghênh hợp dững dưng trên người nam nhân xông lên, đôi mắt quyến rũ xinh đẹp như tơ, quyến rũ động lòng người.

Thủy nhi nhìn hai người quấn quýt chặt chẽ, trên người lộ ra sát khí mãnh liệt, quay đầu nhìn Thượng Quan Lăng, giọng nói lạnh lẽo dọa người, “Thượng Quan Lăng, người, tìm, chết!”

Dứt lời, đã bóp cổ Thượng Quan Lăng, nhìn trong mắt nàng không hề che giấu sát ý, mắt Thượng Quan Lăng lộ ra vẻ đau đớn, đưa tay bóp tay Thủy nhi, giống như muốn đẩy tay nàng ra, giám sát khổ sở do hít thở không thông kia, nhưng Thủy nhi lại đột nhiên cảm giác có thứ gì đó theo trong tay nàng chui vào, đột ngột bùng nổ ra, lạnh giọng hỏi, “Người làm gì?” die nd da nl e q uu ydo n

Thượng Quan Lăng khụ khụ, nhìn nàng nói từng câu từng chữ, “Cổ, tuyệt, tình!” Châm chọc cười một tiếng, tiếp tục nói, “Ta vốn còn đang do dự có cần cho nàng dùng hay không, nhưng không nghĩ tới nàng thế mà lại thật sự muốn giết ta!”

Sắc mặt Thủy nhi trầm xuống, trong khoảng thời gian này Hiên Viên Mị có kể cho nàng một ít chuyện của Yêu tộc... Ly Tâm thân là xà yêu, bản thân liền có yêu độc, nàng ta lại đam mê nghiên cứu chế tạo các loại độc dược, am hiểu nhất chính là dùng độc, khiến cho người ta khó lòng đề phòng, hơn nữa nàng ta đều dùng yêu độc luyện chế thành độc dược, khác với độc bình thường, không ai có thể giải, hơn nữa mặc dù biết rõ thành phần thuốc giải như thế nào, ở Nhân giới cũng rất khó tìm được vị thuốc này.

Mà cổ tuyệt tình dĩ nhiên là một loại cổ, cũng do Ly Tâm bồi dưỡng ra được, trúng cổ tuyệt tình phải tuyệt tâm tuyệt tình, nếu không chỉ cần vừa động tình, chính là toàn thân đau nhức, yêu càng sâu sẽ càng khổ sở, sẽ không chết, nhưng lại luôn chịu đau đớn hành hạ. Ly Tâm từng thí nghiệm ở Yêu tộc, đại đa số người đến cuối cùng khi nhìn thấy người mình yêu mến chỉ cảm thấy chán ghét, còn có vài người sẽ hoàn toàn quên lãng tất cả liên quan đến người mình yêu, thông qua kiểu lựa chọn quên lãng này để giải thoát, cho dù yêu sâu đậm hay không, không ai có thể kiên trì vượt qua được một tháng!

Hai người trên giường giống như không nhìn thấy trong phòng còn có những người khác, vẫn cơ thể quấy lầy, tiếng rên rỉ mập mờ và tiếng thờ dục không ngừng vang vọng trong tấm điện, Thủy nhi xoay người đối mặt với hai người trên giường, khoe miệng nâng lên nụ cười châm chọc.

Thượng Quan Lăng nhìn bóng lưng của nàng, vốn không nhìn ra điều gì khác thường, chẳng lẽ nàng không yêu Hiên Viên Mị?

Nhưng mà hắn không nhìn thấy, sắc mặt của Thủy nhi đã sớm hoàn toàn tái nhợt, sợi tóc trên trán đã sớm bị mồ hôi làm ướt nhẹp, mím thật chặt môi, đôi tay nắm chặt thành quyền, nhưng không cách nào hóa giải đau đớn tận xương tủy kia, giống như có vô số cây đao đang từng tác từng tác cắt xé trên người nàng, ngay cả xương tủy cũng giống như có ngàn vạn con trùng nhỏ không ngừng tiến lùi cắn xé.

Thủy nhi hít một hơi thật sâu, cắn răng, trong mắt hoàn toàn lạnh như băng, một chương đánh lên nam nhân trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Đau lòng

Editor: Puck - Diễn đàn

Nam nhân “Hự” một tiếng phun ra một ngụm máu, nhưng không lập tức chết đi, lúc này đôi nam nữ này dường như mới phát hiện còn có những người khác ở đây, ánh mắt Thủy nhi càng lạnh hơn một phần, nếu không phải bởi vì có cô tuyệt tình chết tiệt, nam nhân này nào còn thở được?

Thượng Quan Lăng cả kinh, cất bước tiến lên, “Linh nhi...” Nàng lại xuống tay được, chẳng lẽ nàng thật sự không yêu Hiên Viên Mị? Nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, lại khiến cho hắn xác định được, nàng không phải không yêu.

Sợi tóc màu bạc dính máu tươi, Hiên Viên Mị há miệng, nhẹ giọng kêu, “Thủy nhi...” Trong mắt lộ ra một tia áy náy và đau đớn.

Thủy nhi châm chọc cười một tiếng, đã vô lực sau khi giết hắn lần thứ nhất, nhìn đau đớn nát lòng nát dạ trong lòng, đi ra ngoài.

“Linh nhi...” Một tay Thượng Quan Lăng ôm nàng vào trong ngực, đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng.

Trong mắt Thủy nhi một lần nữa hiện lên sát ý, khóe miệng châm chọc khẽ nhếch, đau lòng/ Không phải do chính hắn hạ cò sao?

“Buông tay!”

Giọng nói lạnh như băng làm Thượng Quan Lăng cứng người lại, nhắm mắt, khổ sở nói, “Hắn đã phản bội nàng, tại sao nàng lại không thể cho ta một cơ hội?”

Thủy nhi cười nhạo nói, “Ngươi đừng quên, ngươi cũng từng phản bội ta! Hơn nữa hắn chỉ lên giường cùng một nữ nhân mà thôi, ngươi không phải chỉ một đúng không?”

“Ta...” Thượng Quan Lăng không lời nào để nói, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của nàng, bảo đảm nói, “Về sau ta chỉ có một mình nàng có được không?”

“Không được! Buông tay!” Coi nàng là gì? Nói muốn thì có thể muốn? Cô hết sức tạm thời không nghĩ tới Hiên Viên Mị nữa, muốn giảm bớt đau đớn, có thể có hơi sức đẩy hắn ra, nhưng nản phát hiện nàng lại không làm được, gương mặt đó lúc ẩn lúc hiện ở trong đầu nàng, giống như có lẽ đã thành thói quen, sửa không được rồi!

Khóe miệng nâng lên một nụ cười khổ, nặng nề thở dốc một hơi, cũng không lãng phí hơi sức giãy giụa nữa, trong lòng hung hăng nguyện rửa cò tuyệt tình đáng chết này một trận, nàng vẫn là lần đầu tiên đau như thế này! dinendian.loqidJon

“Linh nhi...” Thấy nàng không giãy giụa nữa, ánh mắt của Thượng Quan Lăng trở nên dịu dàng như nước, định đưa tay sờ mặt nàng, lại bị Thủy nhi nhanh chóng nghiêng đầu tránh ra, nhìn về mặt chán ghét của nàng, trong lòng Thượng Quan Lăng một lần nữa tức giận, tức giận quát, “Nàng cứ chán ghét ta chạm vào nàng như vậy? Chỉ có hắn có thể chạm vào nàng sao? Hắn tốt cuộc tốt hơn ta chỗ nào?”

Hiện giờ Thủy nhi chỉ cảm thấy hắn không thể nói lý, muốn một chương đánh hắn ra, nhưng linh lực vừa mới vận hành, đau đớn trên người chợt tăng lên, khiến cho nàng không nhìn được kêu rên ra tiếng, mặc dù linh lực của nàng thâm hậu, hiện giờ đều không thể sử dụng, một chương mới vừa rồi kia đã là cực hạn.

Thượng Quan Lăng cũng không phát hiện ra sự khác lạ của nàng, đôi tay nắm chặt bả vai của nàng, tất cả trong mắt đều là lừa gạt, “Nàng nói ta tốt cuộc thua kém hắn chỗ nào?”

Ngay cả đôi môi của Thủy nhi cũng bắt đầu tái nhợt, nhưng trừ Hiên Viên Mị ra, nàng sẽ không lộ vẻ yếu đuối ở trước mặt người khác, nhìn Thượng Quan Lăng hơi điên cuồng, Thủy nhi châm chọc cười nói, “Biết khác biệt lớn nhất giữa ngươi và hắn là gì không?”

Thượng Quan Lăng không nói gì, chỉ mím môi nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

Thủy nhi khẽ cười nói, “Hắn vĩnh viễn sẽ không làm ra chuyện tổn thương ta!”

“Hắn đã làm rồi!”

Thủy nhi nhìn về phía nam nữ yên lặng trên giường nhìn bọn họ, nam nhân kia có vẻ mặt đau đớn nhìn nàng, Thủy nhi cười nhạo nói, “Ngươi nói hắn ta?” Thu hồi tầm mắt, trong mắt đều là châm chọc, “Thượng Quan Lăng, cõi đời này chỉ có một Hiên Viên Mị!” Sẽ không bao giờ tìm ra người thứ hai yêu nàng như vậy.

Mặc dù đáng đáp giống nữa, bất chước giống hơn nữa, nhưng mà ở trong mắt nàng lại hoàn toàn khác biệt, hướng chỉ ánh mắt của nam nhân này màu đen, không ai biết ánh mắt của Hiên Viên Mị đã biến thành một đôi mắt màu máu, đây là nét bút hồng lớn nhất!

Sắc mặt Thượng Quan Lăng trầm xuống, “Nàng phát hiện ra?”

“Rất khó phát hiện sao?”

Thượng Quan Lăng không nói, nháy mắt, đôi nam nữ kia cung kính lui ra ngoài, Thượng Quan Lăng nhìn Thủy nhi, trầm giọng nói, “Phát hiện cũng không có tác dụng gì, dù sao, về sao nàng chỉ có thể là của ta!” Vừa nói liền định cúi đầu hôn nàng, tay cũng trực tiếp đưa về phía thắt lưng của nàng.

Hai mắt Thủy nhi nhắm lại, cũng rất thông minh không giãy giụa, hô hấp vững vàng, để cho mình quên đau đớn trên người, trong lòng tính toán góc độ và tốc độ, chuẩn bị cho hân một kích trí mạng, mặc dù bây giờ không thể sử dụng linh lực, nhưng đừng quên, nàng đã từng là sát thủ.

Hiên Viên Mị nhìn thấy đúng lúc là một màn này, khí chưa trong lòng bốc lên, vung ống tay áo lên một phát hất bay Thượng Quan Lăng, kéo Thủy nhi vào trong ngực, đang định dạy dỗ tiểu nữ nhân không biết sống chết này, lại nhìn thấy sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của nàng, “Thủy nhi...” Trong lúc nhất thời dấm chua gì đó đều đã quên cả, chỉ còn lại lo âu và tức giận. diee ndda fileeq uysd doon

Thủy nhi yên tâm dựa vào trong ngực hân, ngay cả mờ mắt cũng cảm thấy phí sức, dứt khoát nhắm mắt lại, hiện giờ nàng giống như vừa mới vọt ra từ trong nước, quần áo cũng bị mờ hơi lạnh làm ướt, Hiên Viên Mị có thể cảm thấy thân thể của nàng đang không ngừng run rẩy, rõ ràng không còn trái tim, nhưng hân lại cảm thấy chỗ tim co rút đau đớn từng cơn, sát ý trên người không ngừng tăng vọt, tầm mắt lạnh lẽo nhìn về phía Thượng Quan Lăng, “Người làm cái gì với nàng?”

Thủy nhi ôm thật chặt cánh tay của hân, định trấn an hân, nhưng vô lực mở miệng, cuối cùng vẫn khó khăn nói, “Ta đã đủ đau đớn... Chẳng đừng khiến cho lòng ta đau đớn...” Tim của hân ở trong cơ thể nàng, hân đau lòng quá mức, nàng cũng chỉ có thể đau đớn theo.

Lúc trước khi đau liền không nhận được nghĩ tới hân, cố tình càng nghĩ tới hân càng đau, đau đến mức nàng muốn nổi điên, hiện giờ nhìn thấy hân, thân thể càng thêm đau đớn, trái tim lại bình tĩnh kỳ quái rồi.

Hiên Viên Mị cẩn thận ôm lấy nàng, “Xin lỗi...” Hân không muốn làm cho nàng đau đớn, nhưng lại không cách nào khống chế đau lòng của mình, là hân không bảo vệ tốt cho nàng, hết lần này đến lần khác khiến cho nàng bị thương.

Thượng Quan Lăng lau vết máu tươi nơi khóe miệng, nhìn về phía Hiên Viên Mị, trong mắt mang theo một tia sáng khoái, lạnh lùng phun ra ba chữ: “Cổ tuyệt tình!”

Mắt Hiên Viên Mị chợt co rút lại, đôi tay hơi run rẩy, cổ tuyệt tình! Hân đã từng tận mắt nhìn thấy người trúng cổ tuyệt tình, không có ai có thể kiên trì đến cuối cùng, cũng có một hai người yêu đến khắc cốt ghi tâm như vậy, không chịu thỏa hiệp với cổ tuyệt tình, nhưng kết quả cuối cùng đều chưa tới một tháng liền sống sờ sờ đau chết, có thể khiến người sống đau chết, có thể thấy được có bao nhiêu đau.

Cảm nhận được đau thương của hân, Thủy nhi nhẹ giọng an ủi, “Không sao...”

Hiên Viên Mị mắt không chớp quát: “Không sao? Nàng như vậy gọi là không sao?”

Khi hân đang phân tâm, một bóng đen lóe lên, Hiên Viên Mị đảo mắt nhìn, thấy Thượng Quan Lăng đã biến mất không thấy, sắc mặt càng thêm lạnh như băng, tất cả trong mắt đều là ánh sáng khất máu, “Ly Tâm!” Hân sẽ cho nàng ta biết kết quả đối nghịch với hân!

“Ành...”

“Chủ tử... Khụ khụ...” Ành cung kính quỳ trên mặt đất... Rõ ràng bị trọng thương... Hân vốn định theo Thủy nhi tiến vào, nhưng bị Ly Tâm ngăn cản, sau một phen dây dưa, bị Ly Tâm đánh trọng thương.

“Kêu Từ Phong tới gặp ta, nhanh lên một chút!”

“Vâng”

“Thủy nhi...” Nhẹ nhàng sờ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, mặt Hiên Viên Mị tràn đầy đau lòng, Thủy nhi nhìn hân, há miệng, lại không biết nên an ủi như thế nào.

Hiên Viên Mị ôm nàng trở về điện Cảnh Tuyên, êm ái đặt nàng xuống giường, sau đó bày kết giới, đi tới bên giường hôn lên trán nàng, xoa người định rồi đi.

Thủy nhi đưa tay kéo hân, hỏi, “Đi đâu?” di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Nàng đổ mồ hôi, ta kêu người giúp nàng tắm rửa.”

Thủy nhi nhíu nhíu mày, “Còn chàng?” Trước kia không phải đều do hân giúp nàng sao?

Hiên Viên Mị nhìn nàng, mang theo một phần không nở, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhẹ giọng nói: “Không nhìn thấy ta, có lẽ, nàng sẽ tốt hơn một chút...”

Thủy nhi thở dài một tiếng, đưa tay ôm lấy hân, “Không thấy được chàng, ta chỉ biết nhớ chàng hơn.”

Hiên Viên Mị do dự một chút, mới đưa tay ôm lấy nàng đi về phía hồ tắm, Thủy nhi lẳng lặng nằm trong ngực hân, nhẹ giọng hỏi, “Một đêm này chàng

đã đi đâu?”

Bàn tay to khỏe vuốt ve da thịt trơn mềm của nàng, động tác êm ái kia dường như sợ mình hơi dùng sức một chút sẽ làm đau nàng, nhưng hắn vẫn cảm thấy nàng run rẩy khe khẽ, Hiên Viên Mị mấp máy môi, nhẹ giọng nói, “Ta vào huyện trận.”

Nhớ tới một màn kia thật đúng là kinh hãi, bởi vì ở trong huyện trận, hắn nhìn thấy nữ nhân kia hoàn toàn là Thủy nhi trong lòng hắn, giống nhau như đúc, vốn không tìm ra một chút khác biệt nào, nếu như không cảm cảm thấy đột nhiên đau lòng, hắn có thể sẽ thật sự bị lạc trong huyện trận.

Nhìn Thủy nhi gắng gượng lên tinh thần nói chuyện với hắn, Hiên Viên Mị dịu dàng nói, “Ngoan... Một mồi nằm ngủ một lát đi, ta sẽ không rời đi.”

Nhìn nàng nhanh chóng ngủ thiếp đi, Hiên Viên Mị thương tiếc hôn lên đôi môi tái nhợt của nàng, lẩm bẩm nói, “Đứa ngọc, nàng chịu đựng như vậy chỉ khiến ta đau lòng hơn.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Như thế nào?”

Diệp Tử Phong do dự nói, “Thần chỉ có thể thử một chút...” Hắn không biết mình có thể tìm được phương pháp giải cổ này không, bết bát nhất chính là, không biết Vương Hậu có thể đợi bao lâu.

Vưu Diệc sợ Hiên Viên Mị lại làm ra việc ngốc nghếch gì, cho nên cũng cùng theo tới rồi, đột nhiên liếc nhìn thấy người trên giường giật giật, lên tiếng nói, “Tĩnh rồi!”

Hiên Viên Mị lắc mình đi tới bên giường, ôm lấy Thủy nhi, để cho nàng dựa vào trước ngực mình, “Thủy nhi, còn đau không?”

Thủy nhi lắc đầu một cái, nhưng trán lại đỏ mồ hôi lạnh, Diệp Tử Phong cau mày nhìn hai người, lo âu nói, “Nhìn dáng dấp, tình huống Vương Hậu còn hồng bết hơn dự đoán của thần, mặc dù thần có thể tìm được phương pháp giải cổ, chỉ sợ Vương Hậu không chờ được.” di1 enda4nle3qu21 ydo0n

Thủy nhi nhìn hắn một cái, nàng trở thành Vương Hậu từ lúc nào rồi hả?

Sắc mặt Hiên Viên Mị biến thành càng khó coi thêm, “Nghĩ cách!”

“Biện pháp ngược lại có một!” Diệp Tử Phong nhìn Hiên Viên Mị, coi như trung cầu ý kiến của hắn, “Thần có thể dùng thuốc để Vương Hậu quên ngài trước, nhưng có thể sẽ có một chút nguy hiểm, nếu như thất bại, Vương Hậu có thể sẽ hoàn toàn quên ngài.”

Cánh tay Hiên Viên Mị ôm Thủy nhi siết chặt, do dự một chút, đang định gạt đầu, trong ngực lại truyền đến một giọng nói không vui, “Có phải các người cần trung cầu ý kiến của ta trước không?”

Hiên Viên Mị nhìn mặt nàng lạnh xuống, nhưng hắn không cách nào tiếp nhận hậu quả mất đi nàng, “Thủy nhi, đây chỉ là tạm thời.”

“Hiên Viên Mị!”

Hiên Viên Mị nhú nhú mày, đưa mắt nhìn Diệp Tử Phong, rõ ràng cho thấy đồng ý đề nghị của hắn.

Sắc mặt Thủy nhi lạnh hơn, đẩy hắn ra, “Chàng tránh ra, ta không muốn nhìn thấy chàng!”

Thủy nhi kéo chăn che kín cả người, bởi vì đau đớn mà thân thể không ngừng run rẩy, ai biết lúc nào Diệp Tử Phong mới có thể giải được cổ trên người nàng? Nếu như vẫn không giải được, có phải hắn sẽ khiến cho nàng luôn luôn quên hắn không? Nếu như thất bại, nàng cũng không nhớ nổi hắn nữa thì làm như thế nào? Hắn không phải định lạng lẽ canh chừng nàng?

Diệp Tử Phong nhìn đồng chí không ngừng rung rung trên giường, cau mày nói, “Vương Hậu, ngài còn chưa hiểu rõ chỗ lợi hại của cổ tuyệt tình này, nếu ngài liều mạng chống cự nó, có thể sẽ sống sờ sờ mà đau chết!” Hơn nữa lấy tình huống hôm nay xem ra, tình cảm của Vương Hậu với Vương cũng thâm hậu giống nhau, tuyệt đối không thiếu một phần so với Vương, nhưng càng như vậy, nỗi khổ sở của nàng chỉ càng tăng thêm.

Thủy nhi vạch chăn, nhìn Hiên Viên Mị, nói từng câu từng chữ, “Ta sẽ không chết!”

Hiên Viên Mị mấp máy môi, nhìn nàng hồi lâu, xoay người lại căn dặn, “Tử Phong, mau sớm nghĩ cách! Vưu Diệc, đào ba thước đất cũng tìm Ly Tâm ra cho ta!” Bây giờ tìm được Ly Tâm là biện pháp giải quyết tốt nhất, chỉ cần tìm được nàng ta, hắn tự có biện pháp để cho nàng ta mở miệng!

Vưu Diệc nhú nhú mày, trước tìm lâu như vậy cũng không tìm ra được tung tích của Ly Tâm, nếu không phải chính nàng ta thò ra, hắn đều cho rằng nàng ta đã biến mất, bây giờ chỉ sợ không dễ dàng tìm được, liếc nhìn hai người trên giường, hắn cũng chỉ có thể cố gắng hết sức!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Mất trí nhớ

Editor: Puck - Diễn đàn

Thấy hai người rời đi, Hiền Viên Mị lên giường nằm xuống, kéo Thủy nhi vào trong ngực, trong mắt trừ đau lòng vẫn là đau lòng, “Thủy nhi...”

Thủy nhi nhú nhú mày, cắt lời hắn, “Đừng nói.” Đưa tay ôm chặt hông hắn, giấu mình vào trong lòng hắn, biết rõ quên hắn là biện pháp tốt nhất, nàng sẽ không đau nữa, hắn cũng không cần vì nàng mà đau lòng, chỉ cần đợi đến khi tìm được phương pháp giải cổ là tốt rồi, nhưng nàng lại không nhìn được mà lo sợ, không phải không tin tưởng hắn, cũng không phải không tin mình, nhưng nàng lại vẫn sẽ sợ, sợ liên hệ giữa bọn họ cứ chặt đứt như vậy.

Hơn nữa nàng rất sợ nếu như mình quên mất hắn sẽ làm ra chuyện tổn thương đến hắn, đó là chuyện nàng không tình nguyện nhìn thấy nhất.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Thủy nhi, như thế nào?” Hiền Viên Mị thấy nàng do dự nhìn đồ ăn bên miệng, trong lòng không khỏi cười khổ, không nghĩ tới nàng lại bắt đầu đề phòng hắn, hơn nữa còn bởi vì nguyên nhân này.

Thở dài một tiếng, dứt đồ ăn vào trong miệng mình, bắt đầu dĩ nói, “Như vậy có thể đi?”

Thủy nhi nhếch môi, dựa vào trong ngực hắn, hưởng thụ hắn cho ăn.

Hiền Viên Mị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, sắc mặt trầm xuống, chỉ mới hai ngày, nàng đã gầy xuống một vòng lớn rồi, bây giờ thân thể của nàng không giống người bình thường, nàng gầy xuống một chút xíu, nàng cho rằng không có gì lớn lao, về sau lại nuôi lại là được, nhưng nàng không biết chỗ hao phí chính là sinh mệnh lực.

Trong mắt Hiền Viên Mị xẹt qua một tia sáng kiên định, không thể để cho nàng tiếp tục như vậy nữa.

“Thôi...”

Hiền Viên Mị nhú nhú mày, nàng ăn được rất ít nhưng hắn cũng không ép nàng ăn, dù sao thức ăn cũng không có bao nhiêu tác dụng đối với nàng, dịu dàng lau miệng giúp nàng, hiện giờ hắn hy vọng nàng không yêu hắn như vậy.

“Ngủ một lúc đi...”

Thủy nhi nhú nhú mày, “Không ngủ được.” Trên người đau như vậy làm sao ngủ được, chỉ có điều thân thể không gánh vác được, mệt đến không xong, nàng mới có thể ngủ thiếp đi.

Chân mày Hiền Viên Mị nhíu chặt hơn, nếu là tổn thương khác, còn có thể đi suốt Địa Tâm, nhưng cổ tuyệt tình này lại không được, linh khí ở suốt Địa Tâm sẽ chỉ làm cho nó không ngừng trưởng thành, trở nên càng thêm sinh động, cho nên hiện giờ ngoại trừ chờ ra, hắn thật sự không có cách nào, cảm giác bất lực này, để cho hắn phiền chán không thôi.

Thủy nhi đưa tay dịu dàng vuốt ve giữa hai chân mày nhíu chặt của hắn, thở dài trong lòng, hai ngày này hắn luôn nhú mày, Hiền Viên Mị thả lỏng chân mày ra, nắm tay nhỏ bé của nàng hôn lên, dịu dàng nói: “Nhắm mắt lại.” di3n~d@n`l3q21y'd0n

Thủy nhi nghe lời nhắm mắt lại, thật sự không yên tâm ngủ thiếp đi, Hiền Viên Mị nhẹ nhàng thở ra, khi ngủ sẽ không đau đớn, điều kiện đầu tiên là không mơ về hắn.

“Như thế nào?” Diệp Tử Phong một lòng luyện chế thuốc giải, Hiền Viên Mị cũng không đi quấy rầy hắn, chính là Vụ Diệc lại bị thúc giục hết lần này đến lần khác.

Vụ Diệc bắt đầu lắc đầu, thật sự không biết Ly Tâm trốn đi đâu, lại một chút tung tích cũng không có.

Sắc mặt Hiền Viên Mi lạnh hơn, “Tiếp tục tìm! Thượng Quan Lăng đâu?”

“Mất tích.” Hiện giờ bởi vì Diệp quốc không có ai làm chủ, hơi hỗn loạn, các đại thần đều tranh nhau đoạt quyền, ngược lại không có mấy ai đi quan tâm tới Hoàng đế mất tích... Không thể không nói, Thượng Quan Lăng vị Hoàng đế này làm thật sự rất thất bại.

Hiền Viên Mị khoát khoát tay để cho hắn tiếp tục đi tìm, sau đó do dự một chút, vẫn đi tìm Diệp Tử Phong.

Trên môi hơi ngửa, Thủy nhi nhú nhú mày, mơ hồ nói lầm bầm: “Mị, đừng làm rộn!” Lưỡi dài nhân cơ hội chui vào trong miệng nàng, dùng sức lật khuấy nát vào, giống như đang phát tiết cái gì.

Thủy nhi mở mắt ra, nhìn đau đớn và không nổi trong mắt hắn, sững sờ một chút, lại cảm giác có thứ gì đó bị đẩy vào cổ họng, theo bản năng nuốt xuống, sau đó lấy lại tinh thần, ý thức được đây là thứ gì, sắc mặt lạnh lẽo, đưa tay định đẩy hắn ra, lại bị hắn tóm được.

Hiền Viên Mị không nói lời nào, chỉ hết lần này đến lần khác hôn nàng, cảm nhận được đau đớn truyền tới từ đáy lòng, Thủy nhi không còn giãy giụa nữa, đưa tay ôm lấy hắn, cố hết sức đáp lại nụ hôn của hắn, nhìn đôi mắt đỏ như máu kia, quên đau đớn trên người, ý thức dần mơ hồ.

Sững sờ ôm lấy thân thể mềm xuống của nàng, Hiên Viên Mị chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, chậm rãi giơ tay lên, lau một giọt nước mắt nơi khóe mắt nàng, khẽ giọng nói, “Thủy nhi, sẽ không quá lâu, rất nhanh sẽ tốt rồi...” Cũng không biết đang nói với nàng, hay đang an ủi mình.

Hiên Viên Mị vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy nhi, không biết khi nào nàng mới có thể tỉnh lại, nghĩ đến sau khi nàng tỉnh lại sẽ không nhận ra hắn nữa, mặc dù biết rõ chỉ là tạm thời, hắn vẫn cảm thấy đau lòng.

“Mị, Thượng Quan Lăng trở lại!”

Giúp Thủy nhi đắp kín mền, Hiên Viên Mị mới đi ra ngoài, lạnh giọng hỏi, “Người đâu?”

Vưu Diệc trầm giọng nói, “Ở bên cạnh.”

Trong căn phòng bên cạnh, bố trí một giá tra tấn, Thượng Quan Lăng bị trói trên giá tra tấn, mặc dù không bị thương gì cả, nhưng tóc và quần áo hơi xốc xếch, một chút cũng không có uy nghiêm của Đế Vương.

Thượng Quan Lăng nhìn thấy Hiên Viên Mị, ánh mắt lạnh lẽo, “Các ngươi rốt cuộc là người gì?” Hắn ý thức được có một số việc dường như vượt ra khỏi nhận thức của hắn, ban đầu bị ghen tỵ làm choáng váng đầu óc, cho nên khi nữ nhân kia tìm đến hắn hợp tác, hắn do dự một chút liền đáp ứng rồi, hắn vốn thật lòng không có ý định hạ cớ Thủy nhi, nhưng một khắc kia, sát khí trên người nàng thật sự chọc giận hắn, hắn chỉ muốn ra sức yêu nàng, tại sao nàng không chịu cho hắn cơ hội kia? Thậm chí còn tuyệt tình đến muốn giết hắn? Một khắc kia lòng tham của hắn đau, cho nên muốn để cho nàng cùng đau với hắn.

Hiên Viên Mị không trả lời vấn đề của hắn, chỉ lạnh lùng hỏi, “Ly Tâm ở đâu?”

Thượng Quan Lăng dời mắt ra chỗ khác, lạnh lùng phun ra ba chữ, “Không biết được.”

“Rắc rắc.”

“A...” Thượng Quan Lăng rên lên một tiếng, trên trán mồ hôi toát ra mồ hôi lạnh, tầm mắt bên nhon bắn về phía Hiên Viên Mị, vẫn không định mở miệng, muốn để cho hắn nhìn bọn họ ngọt ngào, không thể nào! Chỉ cần chờ một chút là được rồi, Linh nhi nhất định sẽ quên Hiên Viên Mị, đến lúc đó hắn sẽ cho nàng thuốc giải, để cho nàng có thể yêu hắn.

“Rắc rắc.”

“Rắc rắc.”

Lại mấy tiếng làm cho người ta ê răng, tứ chi của Thượng Quan Lăng đã vận vẹo kỳ quái, mềm nhũn ở đó, trán nổi gân xanh, tất cả trên mặt đều là mồ hôi lạnh, cắn răng nghiêng lợi nhìn người trước mặt, “Hiên Viên Mị, thù này ta nhất định sẽ báo!” dieendaanleecquydonn

“Vậy sao?” Hiên Viên Mị lạnh lùng nhếch môi, “Chỉ sợ ngươi không có cơ hội kia!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thủy nhi mở mắt ra, hơi thất thần, quan sát căn phòng này một chút, nhú nhú mảy, đây là đâu? Nàng không phải nên ở Mộng U các sao? Sao lại xuất hiện ở đây?

Nhìn ánh mặt trời chói lọi bên ngoài, hơi nghi ngờ, sao cảm giác mùa thay đổi? Nàng rốt cuộc ngủ bao lâu? Hàn chắc đã trộm được binh phù trở lại đi?

Khi nàng đang chóng mặt, đột nhiên nghe thấy tiếng rên rỉ khổ sở truyền đến, nhú mảy, quyết định đi xem một chút.

Đợi đến khi nhìn rõ tình huống trong phòng, Thủy nhi hoảng hốt trong lòng, sao Thượng Quan Lăng lại bị đối xử thô thảm như vậy? Hai người kia là ai?

Mất thấy Hiên Viên Mị lại định ra tay, thân hình Thủy nhi lóe lên, chắn trước mặt Thượng Quan Lăng, một phát túm được cổ tay Hiên Viên Mị.

“Thủy nhi? Nàng đã tỉnh?” Hiên Viên Mị theo thói quen định ôm nàng vào trong ngực, lại bị nàng lắc mình né tránh, thân thể cứng đờ, mới nhớ ra được nàng không nhớ rõ hắn.

Thủy nhi không cảm nhận được sát ý trên người hai người kia, quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Lăng, nhìn đáng vẻ thô thảm của hắn nhú nhú mảy, “Thượng Quan Lăng, xảy ra chuyện gì?”

Thượng Quan Lăng nhếch môi cười nói, “Không sao.” Nàng đã thật sự quên Hiên Viên Mị rồi, chỉ nhớ rõ hắn!

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, hiện giờ trên người Thủy nhi có cổ tuyệt tình, nhìn thấy hắn thể mà lại chuyện gì cũng không có, vậy chứng minh nàng không yêu hắn!

Hiên Viên Mị nhìn nàng, nắm chặt hai quả đấm. Là hắn để cho nàng quên hắn, nhưng nhìn nàng hoàn toàn không nhìn hắn, ngược lại quan tâm một nam nhân khác, hắn vẫn cảm thấy đau lòng.

Thủy nhi nhú nhú mày, vuốt ngực một cái, tầm mắt không tự chủ được chuyển sang Hiên Viên Mị, bốn mắt nhìn nhau, một nghi ngờ, một khổ sở.

Hiên Viên Mị đột nhiên ý thức được không đúng, thuốc Diệp Từ Phong cho hắn là để cho người ta quên được người mình yêu trong lòng, nhưng vì sợ nàng thật sự quên luôn hắn không còn sót chút gì, cho nên thuốc kia chỉ để cho nàng tạm thời quên mất mình hắn, không nhớ nổi tình cảm trong lòng mà thôi, chứ không phải quên tất cả có liên quan tới hắn, nàng phải có thể vẫn nhận ra Vu Diệc mới đúng, nhưng ánh mắt của nàng nhìn Vu Diệc rõ ràng giống như nhìn người xa lạ, chẳng lẽ xảy ra lỗi ở đâu sao?

Hiên Viên Mị nhìn Thủy nhi, sắc mặt biến thành nặng nề, “Vu Diệc, kêu Diệp Từ Phong tới một chút!”

Thủy nhi nhìn Vu Diệc rồi đi, lại liếc nhìn Hiên Viên Mị, nghi ngờ nhú nhú mày, tình huống bây giờ là như thế nào? Nàng không cảm thấy nam nhân này có ý thù địch với nàng, hơn nữa còn nhìn thấy quan tâm trong mắt hắn, nàng biết hắn sao?

“Linh nhi...”

Thủy nhi quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Lăng, trong lòng càng thêm nghi ngờ, từ khi nào trong mắt hắn rõ ràng có tình yêu như vậy? Kỳ quái hơn chính là, nàng rõ ràng động lòng, tại sao nhìn đáng vẻ hắn thâm trầm vậy lại không có cảm giác đau lòng? Hơn nữa nhìn tình yêu trong mắt hắn, trong lòng cũng hoàn toàn yên tĩnh, giống như những cảm giác động lòng kia chỉ là một giấc mộng, tình mộng không còn dấu vết.

“Vương...” Diệp Từ Phong hành lễ với Hiên Viên Mị.

Hiên Viên Mị khoát khoát tay, để cho hắn không cần đa lễ, cau mày nói, “Người kiểm tra một chút xem xảy ra chuyện gì? Tại sao Thủy nhi không nhận ra Vu Diệc?”

Nghe vậy, Diệp Từ Phong hoảng hốt, liền vội vàng hỏi, “Vương Hậu, ngài còn nhận ra thần không?”

Thủy nhi cau mày, nhìn nam tử giống như tiên giáng trần trước mặt, Vương Hậu? Quét mắt nhìn ba người một vòng, Thủy nhi hí hí mắt, nàng không nhận ra dù chỉ một người, bọn họ lại có đáng vẻ giống như rất quen thuộc nàng, rốt cuộc có âm mưu gì?

Không để ý tới bọn họ, Thủy nhi xoay người định giải cứu Thượng Quan Lăng từ trên giá tra tấn xuống, mặc dù bây giờ nàng cảm thấy kỳ quái, nhưng nàng không muốn nhìn hắn chết.

“Thủy nhi...” Một tay Hiên Viên Mị kéo nàng vào trong ngực, mí mắt nhìn nàng, “Không cho phép thả ra!”

Đây coi là gì? Cảnh cáo? Ra lệnh! Sắc mặt Thủy nhi lạnh lẽo, gạt cánh tay bên hông ra, lạnh giọng nói, “Không ai có thể ra lệnh cho ta!” Cho dù là thủ lĩnh sát thủ lúc trước, cũng phải cho nàng mấy phần thể diện.

Xoay người định một chưởng chém đứt dây xích thô to kia, Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, lại kéo nàng vào trong ngực, một tay bắt chéo hai cánh tay của nàng ra sau lưng, tay còn lại cố định hông nàng, tầm mắt lạnh lùng quét về phía Diệp Từ Phong, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Diệp Từ Phong bất đắc dĩ nói, “Có thể thuốc có vấn đề!” Xem ra hắn không chỉ phải nghiên cứu biện pháp giải cổ, còn phải nghiên cứu chế tạo thuốc giải lần nữa mới được.

Hiên Viên Mị liếc nhìn người trong ngực đang lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, phiền não quá, “Nghĩ biện pháp cho ta! Vu Diệc, nơi này giao cho ngươi, nhất định phải hỏi ra tung tích của Ly Tâm!” Nói xong, ôm Thủy nhi lắc mình biến mất.

Trong phòng, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Thủy nhi không nghĩ tới nam nhân này lại lợi hại như vậy, dễ dàng giữ được nàng như thế, trong lòng hơi không cam lòng, “Buông ta ra!”

Hiên Viên Mị chỉ lạnh lùng nhìn nàng, đáng vẻ của nàng giống như trở lại lúc mới quen, nhưng giống như hơi không giống, ít nhất từ đầu tới cuối trên người nàng không có sát ý.

Nhận thức này khiến cho trong lòng hắn dễ chịu hơn một chút, bá đạo nói, “Nhớ kỹ khoản nợ này, về sau cần thận tính toán với nàng!” Mặc dù hắn dứt thuốc cho nàng, nhưng lòng hắn đau đớn, khoản nợ này vẫn phải tính trên người nàng.

Thủy nhi hơi cắn răng nghiêng lợi nói, “Ta không nhớ rõ có nợ ngươi cái gì!” Nói xong lại không nhận được cau mày, sao tâm tình của nàng lại trở nên không bị khống chế như vậy?

Nhìn đáng vẻ uất ức của nàng, trong mắt Hiên Viên Mị lộ ra ý cười, hắn còn rất hoài niệm cảm giác bắt nạt nàng.

Thủy nhi nhìn cặp mắt đỏ như máu kia, đột nhiên có dự cảm không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Giải cổ

Editor: Puck - Diễn đàn

Hiên Viên Mị nhìn dáng vẻ đề phòng của nàng, tâm tình thật tốt, nàng vẫn là người hiểu hân rõ nhất, đưa một bàn tay lên vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn dần khôi phục huyết sắc của nàng, ngón tay cái mập mờ vuốt ve cánh môi mềm mại của nàng, môi mỏng quyến rũ kỳ quái nâng lên, trong tất cả giọng nói đều là hấp dẫn, “Thủy nhi...”

Thủy nhi khẽ run lên, sững sờ nhìn hân, tầm mắt cố định trên môi mỏng kêu gọi của hân, sau đó dần đến gần...

Trên môi truyền đến cảm xúc mềm mại khiến Thủy nhi hoảng hốt, chột lủi ra, có phần không hồi hồn được, nàng làm cái gì? Nhìn nụ cười hài hước trong đôi mắt đỏ như máu kia, Thủy nhi lúng túng ho khan hai tiếng, khó có được đồ mặt, “Không thể trách ta, là chính người hấp dẫn ta đó!” Ặc... Đường như thua thiệt là nàng đi? Sao nàng lại cảm thấy đuối lý?

“Ha ha...” Hiên Viên Mị ôm chặt nàng bật cười to, hôn lên mặt nàng, cười nói, “Thủy nhi thật đáng yêu!”

Mặt Thủy nhi đen xì, “Người buông ta ra!” Lại dám chiếm tiện nghi của nàng!

Tất cả trong mắt Hiên Viên Mị đều là tà ác, giữ chặt cái gáy của nàng liền hôn lên.

Thủy nhi lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cặp mắt đỏ như máu kia, đáng chết! Có phải nam nhân này trời sinh khác nàng không, nàng lại một chút sức chống lại cũng không có! Tệ hại hơn chính là, hân lại quá đáng, nàng cũng không có lòng giết hân, thật sự có phần không bình thường!

Thừa dịp nàng quá mức mất tập trung, lưỡi dài trắng nõn trượt vào trong miệng nàng tùy ý lật khuấy, giống như đang phát tiết cái gì, rồi lại mang theo vẻ dịu dàng.

Tức giận trong lòng Thủy nhi lập tức tiêu tán sạch sẽ, sững sờ nhìn con mắt đỏ như máu ở ngay trước mắt, trong lòng dâng lên đau đớn mơ hồ.

Đột nhiên Thủy nhi một lần nữa giận tái mặt, bởi vì nàng cảm thấy có thứ gì đó thô ráp chống đỡ ở trên bụng nàng, đồ háo sắc đáng chết! Hung hăng cắn một phát, thấy hân quên tránh, trong lòng cá kình, lại khó dừng lại, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình, trong lòng càng thêm tức giận, đuôi phải cong gối hung hăng húc về phía giữa hai chân hân, nhưng mới nâng lên lên được một nửa, đuôi phải liền bị hai chân hân kẹp lại, không thể động đậy.

Hiên Viên Mị mập mờ liếm môi nàng, tỏ vẻ đau lòng nói, “Thủy nhi thật độc ác!”

Sắc mặt của Thủy nhi đã đen đến không thể đen hơn, “Cút ngay!”

Tâm tình Hiên Viên Mị rất tốt liếm lại cắn trên môi nàng, “Thủy nhi, ta muốn nàng...”

Thủy nhi hít sâu hai cái, bùng nổ quát, “Muốn động dục tìm nữ nhân khác!”

Sắc mặt Hiên Viên Mị trầm xuống, túm lấy cằm nàng, lạnh lùng nhìn nàng, trầm giọng hỏi, “Nàng muốn ta đi tìm nữ nhân khác?”

Thủy nhi nhìn biểu hiện lạnh lùng tàn bạo của hân, như thế nào cũng không có biện pháp gạt đầu, tại sao nàng lại cảm thấy hân đang đau lòng? die nda nle equ ydo nn

Sắc mặt Hiên Viên Mị càng thêm âm trầm, “Trả lời vấn đề của ta!” Biết rõ nàng hiện giờ chuyện gì cũng đã quên mất, hân không nên so đo, nhưng vẫn không nhận được mà để ý.

“Ta...” Thủy nhi há miệng, nhưng không biết nên nói cái gì.

Hiên Viên Mị cắn răng nghiêng lợi nhìn nàng, “Nàng đáng chết!” Bàn tay phát một cái lên người nàng.

“Người khôn kiếp!” Lại dám phong tỏa linh lực của nàng!

Nhìn dáng vẻ tức giận đùng đùng của nàng, Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, bàn tay vừa dùng lực, “Roẹt” một tiếng, quần áo trên người Thủy nhi liền bị báo hồng “Người... Ừm...”

Thủy nhi hiện giờ hoàn toàn là một nữ nhi yếu đuối, chỉ có phần bị bắt nạt, hung hăng nhìn chằm chằm vào tròng mắt kia, dùng sức trợn!

Trong lòng Hiên Viên Mị mềm nhũn, cũng không so đo với nàng, ôm ngang eo nàng lên, đi về phía giường lớn trong điện.

Trong lòng Thủy nhi “Lộp bộp”, hân sẽ không thật sự muốn...

“Người...”

“Suyt... Đừng chọc giận ta nữa!”

Nhìn cảm kiên nghị của hân, Thủy nhi lại thật ngoan ngoãn ngậm miệng.

Cho đến khi cảm thấy trên người có sức nặng đè lên, Thủy nhi mới phục hồi tinh thần lại, nhưng không đợi nàng mở miệng, Hiên Viên Mị đã che miệng nàng lại, tránh cho nàng lại nói ra lời gì khiến cho hân tức giận, “Ngoan, ta sẽ không muốn nàng, để cho ta ôm một cái!”

Nhìn dịu dàng nơi đáy mắt hân, Thủy nhi quên giãy giụa, mặc cho hân ôm, một lát sau, thật sự không nhận được đưa tay đẩy hân một cái, cảnh cáo nói, “Chỉ cho ôm!”

Hiên Viên Mị vốn không để ý tới nàng, tiếp tục trông dầu tây trên cần cổ nàng, thấy nàng định nổi đóa, vội vàng hôn hai cái lên môi nàng, trấn an nói, “Chỉ hôn một cái!”

Mặt Thủy nhi đen thui, hân đã hôn không chỉ có một cái chứ? Nhức đầu vuốt vuốt trán, nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lại để cho một nam nhân xa lạ chiếm tiện nghi của mình, cho dù hiện giờ nàng không cách nào chống lại, nhưng theo tính cách của nàng, sẽ phải lựa chọn hai bên tổn hại cũng sẽ không uất ức để cho mình thua thiệt như vậy đi, quan trọng nhất là, nàng vốn không bài xích hân đựng vào, trong khoảng thời gian này xảy ra chuyện gì mà nàng không biết sao?

“Ừ...” Một cảm giác như dòng điện chạy qua toàn thân, khiến cho nàng không nhận được rên rỉ, vội vàng đưa tay đẩy đầu trên ngực, tiếp tục như vậy nữa, nàng nhất định sẽ bị ăn sạch sành sanh.

Hiên Viên Mị túm được cổ tay nàng, kéo hai tay nàng đè lên trên đỉnh đầu, hơi bất mãn nói: “Không cho phép phản kháng!”

Thủy nhi triệt để không có gì để nói rồi, thật sự chưa từng gặp ai bá đạo như vậy, còn không cho phép nàng phản kháng, chẳng lẽ muốn để cho nàng chờ bị hân ăn sạch sành sanh sao? Đột nhiên kinh hoàng thờ gập một tiếng, “Ngươi đừng quá mức... Ừm...” Miệng bị che kín, Thủy nhi giãy giụa né tránh tay hân đang thăm dò giữa đùi nàng.

Hiên Viên Mị hơi bất mãn với việc nàng né tránh, đột nhiên trong mắt chợt lóe sáng, uy hiếp nói, “Nàng còn dám tránh, ta liền diệt Diêm La điện và Minh Thiên lâu!”

Thủy nhi cả kinh trong lòng, sao hân lại biết được? Diệt Diêm La điện và Minh Thiên lâu nàng sẽ không có tư cách đối kháng với Hoàng thất Diệp quốc nữa, vậy nàng còn chạy như thế nào? d1en d4nl 3q21y d0n

Thủy nhi cắn răng nghiêng lợi nhìn người đang tỏ vẻ đắc ý trên người mình, không tránh thì không tránh! Dù sao đây cũng không phải là thân thể của nàng, thất thân cũng không sao!

Luôn bị Hiên Viên Mị chọc giận đến giờ chân, mà gương mặt to kia vừa lúc bị bình phong che lại, nàng vốn hoàn toàn không chú ý tới biến hóa của thân thể mình.

Hiên Viên Mị nhìn nàng, trong mắt đều là dịu dàng, đều là thỏa hiệp, nhưng hân lại có thể phát hiện ra khác biệt, ban đầu mặc dù hân thỏa hiệp, cũng là lạnh lùng xa cách, khiến cho hân cảm thấy khó có thể đến gần, mà bây giờ...

Nhìn nàng tức giận trừng mắt nhìn hân, Hiên Viên Mị cười khẽ một tiếng, mắt thấy nàng lại định giơ chân, vội vàng chặn miệng của nàng lại, bàn tay gọi lên rất nhiều bó lửa dọc theo đường cong dịu dàng của nàng.

Hai tay bị Hiên Viên Mị áp chế, đã sớm tránh thoát khỏi bó buộc, ôm lấy người trên người, tay nhỏ bé tự có ý thức chạy sau lưng hân.

Nhìn đôi mắt quyến rũ của nàng, gò má phỉm ửng đỏ, trông mắt đỏ như máu của Hiên Viên Mị càng thêm đỏ bừng, dục vọng căng thẳng chống đỡ lên mềm mại giữa đùi nàng, cảm thấy nàng khẽ run, Hiên Viên Mị hít một hơi thật sâu, “Thủy nhi?” Hân không muốn miễn cưỡng nàng, cho dù nàng vốn yêu hân, nhưng hiện giờ nàng cái gì cũng đã quên rồi, nếu hân cưỡng ép muốn nàng, nàng nhất định sẽ không vui, hân không muốn nàng oán hận hân, cho dù là tạm thời cũng không muốn!

Thủy nhi nhìn đôi mắt đỏ đến rỉ máu của hân, nàng có thể cảm nhận được hân đang kiềm chế, lúc này hân lại còn có thể nhớ tới hỏi ý kiến của nàng? Nếu nàng không đồng ý, hân thật sự sẽ không muốn nàng, nhận thức rõ ràng như vậy, nhìn thâm tình nơi đáy mắt hân, trong lòng Thủy nhi khẽ động “Ừm...” Không nhận được rên lên một tiếng, màu máu trên mặt chậm rãi thối lui.

Hiên Viên Mị cả kinh, đưa tay ôm nàng vào trong ngực, “Thủy nhi...”

“Đau...!”

“Đau?” Hiên Viên Mị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dân tái nhợt của nàng, giống như nhớ tới chuyện gì, liền vội vàng hỏi, “Có phải toàn thân đều đau không?”

Thủy nhi gật đầu một cái, nhìn đáng vẻ lo lắng của hân, trong lòng âm ập, lại cảm thấy trên người càng thêm đau đớn, Hiên Viên Mị nhìn nàng càng lúc càng khổ sở, vội vàng buông nàng ra, kéo chân đắp lên trên người nàng, mặc quần áo liền đi ra ngoài.

Thủy nhi nhìn hân không quay đầu lại mà thẳng bước đi, hung hăng nghiêng răng, hân lại dám bỏ nàng lại một mình! Trong lòng đột nhiên cảm thấy uất ức, lại mạnh mẽ gạt bỏ cảm giác đó ra, nàng là sát thủ Ngũ hành, tâm tình uất ức này không nên thuộc về nàng!

Hiên Viên Mị tức giận dùng dùng vọt vào phòng thuốc của Diệp Tử Phong, thấy không có ai, lại đi tới phòng nhốt Thượng Quan Lăng, một phát túm được cổ áo của Diệp Tử Phong quất lên, “Ngươi rốt cuộc cho ta thứ thuốc nát gì, tại sao Thủy nhi còn có thể đau?”

“Cái gì?” Diệp Từ Phong kinh hãi, theo tình huống lúc trước đến xem, thuốc kia mặc dù xảy ra chút vấn đề, nhưng tác dụng nên có vẫn có! “Vương, ngài làm cái gì?”

Hiên Viên Mị thu tay lại, chẳng lẽ là bởi vì hắn? Nhưng hắn cái gì cũng không kịp làm mà!

Nhìn dáng vẻ quần áo xốc xếch của hắn, Diệp Từ Phong hơi hiểu ra, cũng không đợi câu trả lời của hắn, thờ dài nói, “Cho dù Vương làm gì, thần chỉ có thể nói cho ngài biết, Vương Hậu có thể lại động lòng!” [dinendian.loqid|jon](#)

Vưu Diệc ở bên cạnh cũng nôn mửa, thờ dài nói, “Thật đúng là cắt bỏ cũng cắt bỏ không xong!” Dứt lời lại rắc một lớp muối lên vết thương của Thượng Quan Lăng, nhưng không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết gì, chỉ có tiếng kêu rên hơi yếu, Thượng Quan Lăng đã sớm bị hành hạ đến thoi thóp một hơi, nhưng hắn cũng thật sự có cốt khí, chính là không chịu nói ra vị trí của Ly Tâm.

Lại động lòng? Sắc mặt Hiên Viên Mị trầm xuống, trong mắt hơi tự trách, hắn cho rằng nàng quên hắn rồi sẽ không có chuyện gì, không nghĩ tới...

“Cho ta thêm chút thuốc!” Hắn không muốn nhìn nàng đau, lần này hắn nhất định sẽ không đi trêu chọc nàng.

“Không được!” Diệp Từ Phong cau mày nói, “Lần trước dùng thuốc, tác dụng của thuốc đã xảy ra không may, thần còn không biết khi nào mới có thể nghiên cứu ra thuốc giải, thuốc này không phải thuốc bình thường, nếu còn dùng thêm, sợ rằng tác dụng của thuốc sẽ sinh ra khác thường, hậu quả ai cũng không biết.”

Hiên Viên Mị vô lực xoa trán, lạnh lùng nói, “Vậy ngươi còn không đi nghiên cứu chế tạo thuốc giải!”

Diệp Từ Phong biết tâm tình của hắn không tốt, cũng không thêm để ý tới khẩu khí của hắn, an ủi, “Hiện giờ Vương Hậu chỉ vừa động lòng, cũng sẽ không khổ sở giống như lúc trước.”

Vưu Diệc thấy hắn định đi, vội vàng gọi hắn lại, “Cho thêm một chút thuốc dùng coi!”

Diệp Từ Phong quay đầu ném cho hắn một bình sứ nhỏ, sau đó đi ra ngoài.

Hiên Viên Mị lạnh lùng nhìn Thượng Quan Lăng, sau đó cũng đi ra ngoài, trở về phòng, Thủy nhi đã ngủ rồi, trên mặt vẫn mang theo vẻ tái nhợt như cũ, cuộn tròn thật chặt, nhìn qua có vài phần đáng thương, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, toàn bộ trong mắt Hiên Viên Mị đều là đau lòng và tự trách, “Thủy nhi, xin lỗi...” Nếu không phải hắn không cách nào nhìn được nàng xa cách, có chấp đến gần nàng, nàng cũng sẽ không phải chịu khổ lần nữa.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Vưu Diệc nhìn Thượng Quan Lăng cười lạnh nói, “Không biết lần này là thứ gì?” Mở nắp bình ra, bên trong là bột màu trắng, ngửi mùi vị một cái, hắn biết thuốc này, tên là huyết hỏa.

Chỉ cần trên người có vết thương, dính vào thuốc này sẽ bị thối rữa, hơn nữa vừa thối rữa, toàn thân đồng thời sẽ vô cùng đau nhức, sống không bằng chết.

Vưu Diệc rất hài lòng với thuốc này, đỏ một chút xú lên ngón tay Thượng Quan Lăng đã bị rút móng, chỉ nghe một loạt tiếng vang “Xèo xèo...”, sau đó trong phòng vang lên tiếng kêu khàn khàn.

Bởi vì thuốc dùng ít, cho nên chỉ thối rữa một cánh tay, Vưu Diệc khinh thường nhìn hắn, “Kêu la cái gì? Khi Vương Hậu đau cũng chỉ có thể nhịn, ngươi một đại nam nhân lại làm thành thế thảm như vậy, thật mất thể diện!”

Trải qua chuyện này, hắn cũng không bắt bình vì Hiên Viên Mị, thừa nhận địa vị của Thủy nhi.

Thượng Quan Lăng có hết sức lặng lẽ trợn mắt, Linh nhi cũng đau như thế này sao? Hắn cho rằng sẽ không quá đau khổ, chỉ cần nàng quên Hiên Viên Mị là được rồi! Hắn dường như vẫn luôn tổn thương nàng. [diee ndda ffileeq uysd doon](#)

Trải qua những hành hạ không dành cho người này, hắn ngược lại giống như đã nghĩ thông suốt, từ vừa mới bắt đầu chính là hắn tự tay đẩy nàng ra, hiện giờ có tư cách gì mà yêu cầu nàng trở lại bên cạnh hắn? Hắn làm những chuyện này, sẽ chỉ khiến cho nàng càng hận hắn hơn mà thôi, đau khổ nhắm mắt lại, hắn biết đời này nàng sẽ không thể nào tha thứ cho hắn, nếu có kiếp sau, hắn nhất định sẽ thật quý trọng nàng, chỉ có điều nàng sẽ cho hắn cơ hội này sao?

Há miệng thờ đốc, khó khăn nói, “Ta có thuốc giải!” Ban đầu khi hắn đồng ý hợp tác với Ly Tâm, nhưng lại không tin được nàng ta, nếu sau đó nàng ta không cho hắn thuốc giải, chẳng phải Linh nhi không thể nào yêu hắn sao? Cho nên hắn muốn Ly Tâm đưa thuốc giải cho hắn, mà Ly Tâm vốn không sợ hắn giờ trở gì, trực tiếp đưa cho hắn.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Mị, thuốc giải!”

Hiên Viên Mị ngồi bật dậy, nhận lấy bình sứ trong tay Vưu Diệc, cau mày hỏi, “Từ Phong kiểm tra rồi sao?”

“Kiểm tra rồi, không có vấn đề!”

Nghe vậy, Hiên Viên Mị nhẹ nhàng ôm Thủy nhi vào trong ngực, dịu dàng vuốt cho nàng ăn vào, một lát sau, khi thấy toàn thân Thủy nhi co quắp một trận, sau đó “Oe...” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, trong máu kia có một con trùng màu đen ghê tởm giữa, Vu Diệc nhanh chóng xử lý xong con trùng kia.

Hiên Viên Mị thấy Thủy nhi hôn mê bất tỉnh, dịu dàng lau vết máu bên khóe miệng cho nàng, để cho nàng nằm xuống, lạnh giọng hỏi, “Thượng Quan Lăng đâu?”

“Ừm... Bị thần hóa!” Hắn giống như giấy vò thành nhện, sau khi để Diệp Tử Phong xác nhận thuốc giải xong, hắn liền nhanh chóng đi tới, nhưng khi đi qua gian phòng kia, thuận tiện liền đổ toàn bộ bình huyết hóa xuống người Thượng Quan Lăng, nhìn hắn bị hóa đến xương cốt cũng không còn, trong lòng hắn cảm thấy thoải mái một trận, xong rồi! Có phải hắn hơi biến thái không?

Hiên Viên Mị nhíu nhíu mày, cũng không trách hắn tự tiện làm chủ, trầm giọng căn dặn, “Tiếp tục tìm Ly Tâm, tra xem nàng ta có phải có liên quan tới thể lực thần bí này không!” Băng vào lực lượng của một mình Ly Tâm cũng không thể khiến cho bọn họ tìm kiếm lâu như vậy cũng không có thu hoạch gì.

“Vâng.”

Thấy Vu Diệc đi ra ngoài, Hiên Viên Mị lại cất giọng gọi, “Tiêu Mặc!”

“Bệ hạ...” Mấy ngày nay Tiêu Mặc vẫn đường hoàng tránh ngoài tầm mắt của Hiên Viên Mị, bởi vì hắn biết rõ khi tâm tình Hiên Viên Mị không tốt tuyệt đối không thể trêu, không muốn làm ra chuyện sai lầm, biện pháp tốt nhất chính là cái gì cũng không làm, sau đó Hiên Viên Mị sẽ không tìm hắn tính sổ, đây đã là kinh nghiệm!

“Thông báo cho Đao Mộc Hiên tiếp nhận lấy Diệp quốc!”

Tiêu Mặc cả kinh trong lòng, hắn biết Lăng đế bệ hạ đã bị bệ hạ bắt trở lại, hiện giờ bệ hạ hạ lệnh như vậy, sợ rằng Lăng đế bệ hạ đã lãnh ít dữ nhiều, chỉ có điều mặc dù Lăng đế bệ hạ này không có con cháu, nhưng Thượng Quan Văn có nhi tử, muốn tiếp nhận Diệp quốc chỉ sợ cần phí chút tâm tư, nhưng mà đây là chuyện mà Thừa tướng đại nhân nên suy tính, hắn cũng lười lo lắng những chuyện này, hơn nữa cho dù Lăng đế bệ hạ vẫn còn đây, nếu bệ hạ muốn Diệp quốc của hắn, còn không phải chuyện dễ dàng sao!

“Dạ!”

Hiên Viên Mị ôm Thủy nhi nằm trên giường, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, cô tuyệt tình đã được giải, bây giờ chỉ cần chờ Tử Phong nghiên cứu ra thuốc giải, để cho nàng nhớ lại hắn là được rồi!

Thủy nhi giật giật, mở mắt ra liền nhìn thấy Hiên Viên Mị, hừ lạnh một tiếng, một cước đạp tới, lại dám bỏ nàng lại một mình, bây giờ còn có mặt mũi tới ôm nàng!

“Shhhh... Thủy nhi, thật đau.” Hiên Viên Mị uất ức nhìn nàng, hai cánh tay ôm nàng thật chặt, cảm như vô tình hay cố ý cách chặn cọ cọ trước ngực nàng.

“Đồ háo sắc chết tiệt, nguoi cút ngay cho ta!”

“Đừng mà...” Dứt lời một phát vén chăn lên, Thủy nhi mới ý thức được bao lấy trên người nàng là chăn mềm, trong chăn trống không.

Hiên Viên Mị lật người đè lên nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng, đặc ý uy hiếp, “Ngoan ngoãn nghe lời, đừng quên Diêm La điện và Minh Thiên lâu!”

“Nguoi...” Thủy nhi nhìn hắn chằm chằm, tức chết nàng! Nhìn Hiên Viên Mị sờ tới sờ lui trên người nàng, Thủy nhi giãy giụa thân thể, gào to, “Ta bắt chấp rồi, nguoi muốn diệt cứ diệt đi, còn dám động tay động chân, ta phé nguoi!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Chạy trốn

Editor: Puck - Diễn đàn

Hiên Viên Mị buồn cười túm lấy hai cánh tay đang quơ múa của nàng, nhíu mày hỏi: “Thủy nhi, sao nàng biết ta thật sự có năng lực kia, nói không chừng ta đang lừa gạt nàng đó?!”

Thủy nhi sững sốt, đúng vậy! Hắn nói diệt nàng liền tin? Ngược mắt đánh giá người trên người một phen, hơi nhụt chí, vấn đề chính là nàng cảm thấy hắn có năng lực kia! Hơn nữa hiện giờ linh lực của nàng bị phong tỏa, đâu thể là đối thủ của hắn?

Lại liếc nhìn Hiên Viên Mị, nhúu nhúu mày, dứt khoát nhắm mắt lại, nhắm mắt làm ngo, nàng thật sự quá không bình thường, xúc động như vậy, sợ rằng muốn chạy trốn cũng thành vấn đề, nàng cần bình tĩnh một chút.

Nhìn nàng cứ nhắm mắt như vậy, Hiên Viên Mị nhúu mày, nàng thật sự không sợ hấn ăn nàng thật sao? “Thủy nhi...” Tầm mắt như lửa nóng rơi vào trên thân thể mềm mại trần trụi của nàng.

Không để ý tới!

“Thủy nhi...” Môi lưỡi nóng bỏng bắt đầu chạy.

Thủy nhi nhúu nhúu mày, vẫn chưa để ý tới!

Tất cả trong mắt Hiên Viên Mị đều là ý cười xấu xa, trước chặn hai tay hai chân của nàng, tiếp theo sau đó, thấy nàng vẫn không có phản ứng, nhúu nhúu mày, bàn tay dọc theo bụng bằng phẳng của nàng trượt vào giữa hai chân, cảm thấy nàng khẽ run, nhưng Thủy nhi vẫn nhắm hai mắt, giống như ngủ thiếp đi, chính là không để ý tới hấn.

Trong lòng Thủy nhi hận cắn răng nghiêng lợi, quân tử báo thù mười năm không muộn! Hiện giờ nàng không có sức phản kháng, bút toán này trước ghi nhớ cho hấn.

Thật ra thì cho dù linh lực của nàng bị phong tỏa cũng không trở thành đáng về nhuyển chân tôm như hiện giờ, nhưng nàng chính là không có cách nào hạ sát thủ với hấn, thật sự làm cho người ta buồn bực! dĩl enda4nle3qu2lydo0n

Hiên Viên Mị thở dài một tiếng, nằm xuống bên người nàng, ôm nàng vào trong ngực, hơi bất mãn cau mày, “Thủy nhi cần nuôi dưỡng thịt, quá gầy!” Nhưng hiện giờ sợ rằng nàng không quá đồng ý.

Thủy nhi thắm trợn trừng mắt trong lòng, sao lại đột nhiên dịu dàng như vậy? Ặc, dường như hấn vẫn luôn rất dịu dàng, mặc dù nhìn như đang bắt nạt nàng, nhưng cũng rất đúng mực, không tự chủ nhích lại gần trong ngực hấn.

Hiên Viên Mị nhìn động tác của nàng, nhíu miêng lên, bàn tay nhẹ nhàng khẽ vuốt sau lưng nàng, không nhận được lại nhúu mày, thật quá gầy! Liếc mắt nhìn người trong ngực, đột nhiên nói, “Thủy nhi, ta muốn nàng...”

Thủy nhi chợt mở mắt ra, thấy hấn không hề có ý tứ muốn đùa giỡn, vội vàng kiên định cự tuyệt, “Không được!” Nhắc tới cũng buồn cười, rõ ràng hiện giờ nàng không có năng lực chống cự, nàng lại một chút cũng không sợ hấn sẽ làm ra chuyện gì quá phận, cũng có lẽ trong tiềm thức cảm thấy hấn làm chuyện gì đều không tính là quá phận.

Rối loạn rối loạn! Phiền não từng mất lờm Hiên Viên Mị, đều do hấn làm hại, xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía hấn, mặc kệ hấn!

Hiên Viên Mị vẫn như trước ôm nàng vào trong ngực, hôn nhẹ lên vai nàng, hơi vô lại hỏi, “Tại sao không được? Thủy nhi rõ ràng yêu thích ta mà!”

“Có quý mới thích người!” Nói có vẻ kiên quyết nhưng trong lòng lại hơi chột dạ, nàng đây là như thế nào? Không thể nào, nàng ngay cả hấn là ai cũng không biết, làm sao sẽ thích hấn?

“Thủy nhi chán ghét ta sao?”

“Ta...” Nghe lời nói hơi bi thương kia, trong lòng Thủy nhi căng thẳng, không biết nên trả lời như thế nào, nhưng trong lòng rất rõ ràng, nàng không ghét hấn!

Hiên Viên Mị quay thân thể của nàng lại, đè lên trán nàng, nhìn thẳng vào nàng, tất cả trong mắt đều là bi thương, “Thủy nhi...”

“Người...” Thủy nhi đau lòng một trận, há miệng, lại không biết nên nói gì, trước khi nàng còn chưa phản ứng kịp, đã đưa tay ôm lấy hấn. Dieễn đàn lee quy đôn

“Thủy nhi...” Nhẹ nhàng kêu nàng, môi mỏng dán lên môi trái tim đầy đặn của nàng, dịu dàng liếm mát, lưỡi dài êm ái mở đôi môi của nàng ra, trượt vào trong miệng nàng, câu lấy cái lưỡi mềm mại của nàng, bàn tay cũng đang chậm rãi chạy trên người nàng.

Thủy nhi dần khép mắt, hương thụ nộ hôn dịu dàng của hấn, không nhìn thấy trong cặp mắt màu máu kia chợt lóe lên vẻ xảo trá, động tác dịu dàng, không thức tỉnh nàng, lại khiến cho nàng dần động tình.

Hiên Viên Mị khẽ liếm lấy cánh môi của nàng, nghe trong cổ họng nàng tràn ra tiếng rên rỉ yêu kiều, hô hấp càng thêm nặng nề, dịu dàng tách hai chân nàng ra, chậm rãi chen người tiến vào.

Thủy nhi thỏa mãn thở dài một tiếng, hai chân thon dài quấn chặt lấy hông hấn, “Mị...”

Động tác của Hiên Viên Mị dừng lại, nàng nhớ ra hấn là ai? Nhưng nhìn cặp mắt sưng mù của nàng, lại hủy bỏ ý nghĩ này, vậy căn bản chính là phản ứng theo bản năng.

Thủy nhi bất mãn với việc hấn dừng lại, uốn éo hông muốn nhiều hơn, Hiên Viên Mị thấy nàng như thế, cũng không nhẫn nại nữa, ôm chặt nàng điên

cuồng va chạm

“Ừm... Mì...” Theo bản năng kêu tên hắn, ngẩng đầu hôn lên môi mỏng gợi cảm của hắn.

Nhìn người một ngủ thiếp đi trong ngực, Hiên Viên Mị tỏ vẻ thỏa mãn, nhưng trong lòng cảm thấy hơi buồn cười, lại không hề đề phòng hắn như vậy, nhìn trên người nàng căng đầy vết hôn, mắt lộ ra ý cười, không biết nàng tỉnh lại có thể nổi đóa hay không?

Bàn tay nhéo trên lưng nàng, như vậy tốt hơn nhiều rồi! Thật cao hứng nuôi mập nàng, tuyệt đối không để ý mình bị tổn thất công lực!

Thủy nhi hơi bất mãn nhũ mào, mơ mơ hồ hồ nói lầm bầm: “Mì, đừng làm rộn...” Chui vào trong lòng hắn, né tránh bàn tay quái ác kia.

Hiên Viên Mị triu mến hôn lên trán nàng, mặc dù không có trí nhớ, nhưng sâu trong nội tâm nàng vẫn nhớ hắn.

“Ừm...” Ánh sáng hơi chói mắt, Thủy nhi mơ hồ rúc vào trong ngực Hiên Viên Mị, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong ngực hắn, sau đó động tác cứng đờ, chợt mở mắt ra, trí nhớ dần trở lại, sắc mặt càng ngày càng đen, nàng lại bị hắn ăn sạch sành sanh? Hơn nữa còn ăn hoàn toàn, nàng đều không nhớ rõ hắn muốn nàng bao nhiêu lần, thật đáng buồn chính là, đến bây giờ nàng mới phát hiện ra mình bị gạt!

Nhìn khuôn mặt nam nhân còn giảo hoạt hơn hồ ly ở trước mặt, Thủy nhi hung hăng nghiêng răng, đôi tay chậm rãi, chậm rãi dờ lên cổ hắn, rất muốn bóp chết hắn! Nhưng sau khi thử mấy lần, lại nhụt chí thu tay lại, tại sao lại không xuống tay được? Nàng giết người vốn là chuyện thường như cơm bữa, tại sao chính là không xuống tay với hắn được?

Hừ lạnh một tiếng, rón rén định đứng dậy, sau đó thân thể chợt cứng đờ, đồ háo sắc đáng chết này, lại còn ở lại trong cơ thể nàng, hung hăng trợn mắt nhìn hắn một lúc, mới đứng dậy xuống giường, nhìn quần áo bị xé rách cách đó không xa, nhũ nhũ mào, không thể không đi tìm quần áo khác. die nd da nl e q uy do n

Nhìn người xuất hiện trong gương, Thủy nhi có phần không phản ứng kịp, đây không phải là dáng vẻ kiêu trước của nàng sao? Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ nàng lại xuyên qua? Nhưng nàng rõ ràng còn gặp được Thượng Quan Lăng mà!

Suy nghĩ thật lâu cũng nghĩ không thông, tìm bộ quần áo mặc vào, sau đó đi trở về bên giường, nhìn người ngủ say trên giường, không nhịn được đưa tay miêu tả dáng vẻ hoàn mỹ của hắn, dần dần cúi người hôn lên môi hắn, lại chợt lui ra, ảo não nhũ mào, nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cảm giác nằm ngoài tầm tay như vậy thật sự khiến cho người ta cực kỳ khó chịu, nhìn người vẫn ngủ say như cũ, Thủy nhi mím môi... Không được, nam nhân này quá nguy hiểm, nàng nhất định phải trốn!

Bởi vì phải truyền công lực qua cơ thể nàng, cho nên Hiên Viên Mị đã giải khai linh lực bị phong tỏa giúp nàng, Thủy nhi dĩ nhiên cảm thấy, nhưng cho dù nàng khôi phục linh lực, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của nam nhân này.

Ánh mắt lóe lên một cái, nhanh chóng ra tay, nhìn người trên giường vẫn không có phản ứng gì, khoe miệng khê nhếch, hừ hừ! Phong tỏa linh lực của nàng? Cho rằng nàng sẽ không sao? Xoay người liền đi ra ngoài, trong chớp mắt lúc đóng cửa lại, trong lòng sinh ra mấy phần không ổn, nhìn một lát, khê đóng cửa, ngăn cách tầm mắt của mình, hít một hơi thật sâu, bước nhanh ra ngoài.

Hiên Viên Mị mở mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, trong mắt lộ ra mấy phần nguy hiểm, vốn cho rằng nàng sẽ nổi giận, nhưng nàng lại chạy trốn khỏi hắn!

Thủy nhi nhìn tầng màng mỏng trong suốt kia, hơi ừ ừ, đáng chết! Sao kết giới này lại kiên cố như vậy? Nàng lại không dám gây ra động tĩnh quá lớn, mặc dù nàng phong tỏa linh lực của nam nhân kia, nhưng trong lòng nàng luôn hơi bất an, nấp mấy môi, liềm mạng!

Bàn tay chậm rãi tụ tập một tầng sương trắng, đang định đẩy ra ngoài, lại đột nhiên bị người từ phía sau túm lấy cổ tay, vành tai cảm thấy một trận ầm ập, ngay sau đó bên tai vang lên giọng nói trầm thấp dễ nghe lại tràn đầy nguy hiểm, “Thủy nhi định đi đâu?”

Thủy nhi giật mình, cũng nhanh chóng trấn định lại, thân mình vừa trượt, định rút lui khỏi ngực hắn, Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, cánh tay chụp tới, giam cầm thật chặt eo của nàng, nguy hiểm nói, “Lại dám chạy trốn?”

Trong mắt Thủy nhi lộ ra một tia kinh ngạc, “Ngươi không phải...” Không phải hắn đã bị phong tỏa linh lực rồi sao?

“Thủy nhi, nàng quá coi thường ta!” Thật sự cho rằng hắn sẽ ngủ như chết vậy!

“Ngươi buông ta ra trước!”

“Nàng cảm thấy có khả năng sao?” Dứt lời vác nàng lên vai, đi vào trong điện.

Thủy nhi ngược lại không giãy giụa, thay vào đó nhũ nhũ mào đột nhiên nói, “Ngươi ngu ngốc sao?” Lưu sau lưng lại cho nàng như thế, nếu nàng muốn giết hắn, không biết hắn chết mấy trăm lần! di3nd@nl3qu.yd0n

Môi mỏng của Hiên Viên Mị nhếch lên, tức giận trong lòng tàn đi không ít, “Thủy nhi đang lo lắng cho ta sao?”

Thủy nhi phản ứng kịp, “Có quý mới lo lắng cho ngươi!”

Hiên Viên Mị cũng không tức giận, nhẹ nhàng nói, “Ta không cần đề phòng nàng!” Mặc dù nàng quên hắn, nhưng nàng vẫn không có cách nào ra tay tổn thương hắn, không phải sao? Dừng một chút, lại khê cười nói, “Giống như nàng sẽ không đề phòng ta vậy!”

Thủy nhi nghe ra vẻ tàn bạo trong lời nói của hắn, trong nháy mắt tối mặt, nàng dĩ nhiên biết hắn ám chỉ điều gì, nàng chính là bởi vì lòng đề phòng hắn quá yếu, cho nên mới không cẩn thận bị hắn ăn sạch sành sanh, một đời anh minh của nàng cứ bị phá hủy như vậy! Cho nên nàng mới muốn trốn đi, đối với nàng mà nói, nam nhân này thật sự quá nguy hiểm!

Hiên Viên Mị đặt nàng lên giường, thở dài nói, “Tại sao muốn trốn?” Nàng rõ ràng đã yêu hắn không phải sao?

Thủy nhi hừ một tiếng, kéo chăn chuẩn bị ngả đầu nằm ngủ.

Hiên Viên Mị đưa tay vén chăn ra, kéo nàng vào trong ngực, kiên nhẫn hỏi lần nữa, “Tại sao muốn trốn?”

Thủy nhi nhìn hắn, dứt khoát trốn vào trong ngực hắn, còn không định nói chuyện.

Hiên Viên Mị nhìn đầu nhỏ trong ngực bật cười, cũng chỉ có ở trước mặt hắn, nàng mới có dáng vẻ không được tự nhiên như vậy.

Nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc mềm mượt của nàng, Hiên Viên Mị nhẹ nhàng nói, “Thủy nhi, ta yêu nàng!”

Thân thể Thủy nhi cứng lại, buồn bực nói, “Ta và ngươi không quen!”

“Nàng chỉ quên ta thôi”

Thủy nhi ngược mắt nhìn hắn, “Có ý gì?”

“Nàng trứng cổ tuyệt tình, cho nên mới có thể khiến cho nàng quên ta!” Thủy nhi không rõ cổ tuyệt tình là gì, nhưng lại hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, nói cách khác nàng vốn yêu hắn, nhưng hắn để cho nàng quên hắn!

Nhiu nhieu mày, nhìn hắn nói, “Vì sao ta phải tin tưởng ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong mắt Hiên Viên Mị lộ ra nụ cười, nhẹ nhàng dựa lên trán nàng, cười nói, “Thủy nhi rõ ràng đã tin, không phải sao?”

Hơi thở ấm áp phun lên mặt, Thủy nhi hơi khoái chí, nghe được hắn nói, mày nhieu lại thật chặt, đúng vậy, nàng tin, một chút hoài nghi cũng không có, chính là vì vậy mới khiến cho nàng cảm thấy nguy hiểm.

Hiên Viên Mị nhẹ giọng thở dài, “Thủy nhi...”

Thủy nhi cúi mắt không nhìn hắn, không muốn lại bị hắn hấp dẫn.

Hiên Viên Mị bất mãn nâng cằm nàng lên, “Thủy nhi, nàng rốt cuộc đang sợ hãi điều gì, ta sẽ không làm tổn thương nàng, vĩnh viễn sẽ không!” Ban đầu hắn có thể bình tĩnh dây dưa với nàng, nhưng hiện giờ hắn hơi sốt ruột khó nén, nàng trốn tránh hắn khiến cho hắn có cảm giác rất thất bại, hắn hy vọng nàng có thể giống như trước kia, toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn.

Thủy nhi nhìn hắn, nấp máy môi, nhẹ giọng nói, “Cho dù như lời của ngươi nói, là ta yêu ngươi, nhưng hiện giờ ta cái gì cũng không nhớ rồi, ngươi có thể nhìn thấu ta, mà ta lại không cách nào không sinh lòng đề phòng ngươi, ở trong trí nhớ của ta chưa từng có tồn tại của người như vậy, ngươi khiến cho ta cảm thấy rất nguy hiểm” Thấy Hiên Viên Mị định nói gì, Thủy nhi đưa tay che miệng hắn, tiếp tục nói, “Chẳng qua ta không nhát gan đến mức một mực trốn tránh người, nếu ban đầu có thể tiếp nhận ngươi, như vậy tiếp nhận thêm một lần nữa cũng không sao, ta tin tưởng chính ta!” Nàng sẽ không dễ dàng tiếp nhận một người, nếu như ban đầu đón nhận hắn, như vậy đã nói rõ hắn đã phá vỡ đề phòng trong lòng nàng, hơn nữa, nàng tin tưởng hắn sẽ không làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến nàng, mặc dù nói không biết vì sao, thế nhưng nhận thức này lại chính là giống như được khắc vào sâu trong đáy lòng, mặc dù nàng muốn thoát khỏi cũng thoát không được.

Hiên Viên Mị nhếch miệng lên, nắm tay nhỏ bé của nàng hôn một cái, nhẹ giọng nói, “Từ Phong đã nghiên cứu chế tạo thuốc giải, cho dù có thành công hay không, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta là được rồi!” Nếu nàng vẫn không cách nào nhớ lại quá khứ của bọn họ, hắn nhất định sẽ cảm thấy tiếc nuối, nhưng chỉ cần nàng vẫn còn ở bên cạnh hắn, những thứ kia cũng có thể coi thường.

Trong mắt Thủy nhi xuất hiện nụ cười, sau khi ra quyết định, trong lòng nhẹ nhõm không ít, thuận theo tâm ý của mình, tay nhỏ bé ôm cổ của hắn, hôn lên môi mỏng khô gò của hắn, trong lòng sinh ra một tia thỏa mãn.

Hiên Viên Mị khẽ cười một tiếng, giữ lấy gáy nàng, lưỡi dài chui vào trong miệng nàng lúc thì dịu dàng lúc lại điên cuồng mút hôn dây dưa, bàn tay suông sã luồn vào bên trong áo nàng, đầu ngón tay êm ái xẹt qua trên da thịt nhẵn nhụi trơn mềm của nàng, Thủy nhi khẽ run, đưa tay định đẩy hất ra, “Người...”

Hiên Viên Mị vẫn không nhúc nhích, bàn tay phủ lên đầy đặn trước ngực nàng, nhàn nhạt phun ra một chữ, “Mị!”

Thủy nhi sừng sốt một chút, hơi run rẩy tiếp tục đẩy một cái, “Mị, người hãy thành thật một chút!” di@en*dyan(lee^qu.donn)

Một tay Hiên Viên Mị tum được bàn tay nhỏ bé chống trên ngực, môi lưỡi dờn về phía cổ trắng nõn thon dài của nàng, bàn tay càng thêm càn rỡ trêu đùa vuốt ve đầy dả mềm mại kia, không chút để ý nói, “Nàng thấy ta đáng hoàng khi nào?”

Thủy nhi giật giật khoe miệng, mệch cho hân có thể nói lẽ thẳng khí hùng như vậy!

“Roẹt...”

Thủy nhi buồn bực nhìn quần áo của mình một lần nữa báo hỏng, “Người có thể đừng mỗi lần đều xé nát quần áo của ta không?”

“Như vậy tương đối nhanh!” Tách hai chân của nàng ra, để cho nàng giạng chân trên đùi hân, bàn tay dọc theo vòng eo mảnh khảnh trượt xuống, thăm dò vào giữa đùi nàng, cảm nhận được ướt át nơi đó, khoe miệng xấu xa nhếch lên.

Thủy nhi liếc mắt, lẽ thẳng khí hùng nói, “Phản ứng sinh lý bình thường.”

Hiên Viên Mị nguy hiểm híp mắt, khoe miệng vẫn mang theo nụ cười như cũ, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác da đầu tê dại, “Vậy sao?”

Hai chữ êm ái khiến Thủy nhi run lên.

Hiên Viên Mị cời dây buộc áo ngủ ra, vóc người hoàn mỹ lộ ra, lúc này Thủy nhi mới phát hiện trên người hân chỉ khoác một chiếc áo ngủ rộng lưng thùng.

Bàn tay nâng mông vênh của nàng lên, lửa nóng dâng trào chống đỡ nơi mềm mại của nàng nhẹ nhàng ma sát, êm ái hỏi, “Thủy nhi có ý tứ là nam nhân khác cũng có thể?”

Nam nhân khác? Thủy nhi chán ghét nhũ nhũ mảy, nhìn vẻ mặt chán ghét của nàng, không vui trong lòng Hiên Viên Mị đã biến mất tích, chỉ có điều vẫn không có ý định cứ bỏ qua cho nàng như vậy.

“Ừm...” Thủy nhi hơi run rẩy, đưa tay ôm thật chặt hân, dán chặt thân thể nóng bỏng lên trên người của hân, không ngừng thở gấp, nơi cổ họng bật ra tiếng rên rỉ đứt quãng, cảm hận nhìn hân chăm chăm, giận dữ không mở miệng.

“Bệ hạ, Mặc Vương cầu kiến!”

Hiên Viên Mị cau mày, Âu Dương Mặc cầu kiến, chắc là vì chuyện của Thượng Quan Lăng mà đến, hừ lạnh một tiếng, “Để cho hân chờ!” Liếc nhìn Thủy nhi, thấy nàng không có phản ứng gì, cũng không biết nàng có còn nhớ Âu Dương Mặc không nữa.

Hai gò má của Thủy nhi phồng đỏ ửng, cặp mắt sưng mủ, bởi vì trống không trong cơ thể mà không kiên nhẫn cau mày, nhưng hiện giờ nàng đang chống đối với Hiên Viên Mị rồi, xem ai kiên trì đến cuối cùng!

Hiên Viên Mị nhìn đáng vẻ quật cường của nàng, mắt lộ ra một tia bất đắc dĩ, sao cảm giác nàng càng ngày càng không được tự nhiên rồi? Chỉ có điều thật đáng yêu, khiến cho hân rất muốn bắt nạt nàng, cung chiêu cười cười, dán lên cánh môi đỏ thắm của nàng, dịu dàng liếm mút.

Thủy nhi cảm thấy vật to lớn nóng bỏng đang từng chút một chầm rãi đâm vào trong cơ thể nàng, cảm giác vật lạ xâm lấn khiến cho nàng run rẩy toàn thân, hung hăng cắn răng, nam nhân này chính là có ý hành hạ nàng, die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Thủy nhi...”

Thủy nhi ngược mắt nhìn thấy dịu dàng trong mắt hân, tức giận trong lòng biến mất hầu như không còn, trong lòng cảm thấy hơi buồn cười, sao nàng lại so đo với hân, hân lại không làm ra chuyện gì quá phận, cũng chỉ vì đánh không lại hân nên cảm thấy hơi uất ức.

Nhìn trông mắt đỏ như máu của hân, Thủy nhi thờ hớn hên nói, “Về sau không cho phép bắt nạt ta!”

Hiên Viên Mị khẽ cười nói, “Được!” Dứt lời, eo ếch động một cái, hoàn toàn xuyên qua nàng, hoàn toàn đặt thân thể mềm mại của nàng vào trong ngực, không ngừng đẩy động thất lưng, tùy ý đụng chạm mềm mại của nàng.

Tiếng thở dốc nặng nề và tiếng rên rỉ yêu kiều lẫn lộn chung một chỗ, vang vọng ở trong điện, một phòng kiều diễm.

Tư thế thay đổi, Hiên Viên Mị ngồi trên giường, bàn tay vô ý thức khẽ vuốt ve lưng ướt mồ hôi của Thủy nhi, cặp mắt hẹp dài khép hờ, giống như đang tự hỏi điều gì.

Thủy nhi lẳng lặng dựa vào trong cổ hân, ngón tay như có như không quấn lấy sợi tóc màu bạc của hân, giống như đang đi vào cõi thần tiên.

“Bệ hạ, Mặc Vương cầu kiến nương nương!” Giọng Tiêu Mặc một lần nữa truyền đến.

Môi mông của Hiên Viên Mị khẽ nhếch, xem ra Âu Dương Mặc đợi không kiên nhẫn được nữa! Chuyện của Thượng Quan Lăng, hẳn cũng không có ý che giấu, nói vậy để lại không ít dấu vết.

Thủy nhi ngược mắt nhìn cảm kiên nghị của hắn, bệ hạ? Mị? Hắn là Hoàng đế Hiên Viên Mị của Huyền quốc?

Thủy nhi đưa tay ôm cổ hắn, nhìn thẳng vào hắn, cau mày nói, “Hiên Viên Mị, ngươi xác định không lừa gạt ta?”

Hiên Viên Mị nghi ngờ nhíu mày, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, khẳng định nói, “Không có!”

Thủy nhi hí hí mắt, vỗ vỗ gương mặt tuấn tú của hắn, “Ngươi xác định ta sẽ yêu một Hoàng đế?” Mặc dù nàng cũng cảm giác nàng hẳn là yêu hắn, nhưng yêu một Hoàng đế không giống như chuyện nàng làm ra được?

Hiên Viên Mị khẽ véo cằm nàng, bật cười nói, “Xem ra Thủy nhi rất kỳ thị Hoàng đế, vậy nếu không ta sẽ thoái vị?”

Thoái vị? Hắn xác định đây là lời mà Hoàng đế nên nói sao? Hoàng đế không phải đều sống chết chiếm cứ lấy ghế rồng cứng rắn, có chết cũng không chịu buông tay sao? Thủy nhi quan sát hắn hồi lâu, lắc đầu một cái, nhàn nhạt phun ra hai chữ, “Không cần!” Hơi không vui nhíu nhíu mày, nàng không thích tình huống chuyện gì cũng không rõ ràng.

Giống như nhìn ra được suy nghĩ trong lòng nàng, Hiên Viên Mị chỉnh mấy sợi tóc trước trán nàng, an ủi, “Chờ Từ Phong nghiên cứu ra thuốc giải liền tốt rồi, có muốn cùng ta đi gặp Âu Dương Mặc không?” [dfienddn liequidoon](#)

“Âu Dương Mặc, không đi, ta không phải rất quen thuộc với hắn!”

Hiên Viên Mị nhíu mày, không phải rất quen thuộc? Xem ra nàng đã quên một chuyện, đề lên trán nàng, không yên tâm căn dặn, “Ta đã thu kết giới, không cho phép chạy trốn biết không?”

Thủy nhi liếc hắn một cái, “Ta giống như người không nói uy tín sao?!”

Hiên Viên Mị cắn một cái lên môi nàng, mới đứng dậy mặc áo, nhìn bóng lưng hắn rời đi, khoe miệng Thủy nhi treo một nụ cười thần nhiên, nằm trên giường một lúc, không buồn ngủ, liền đứng dậy mặc quần áo vào, duỗi lưng một cái, định ra ngoài đi dạo.

Đột nhiên giống như có sát khí đến, bước chân Thủy nhi dừng lại một chút, lạnh lẽo tỏa ra trong mắt, hơi nghiêng người, trong khoảnh khắc tránh thoát ra khỏi khí lạnh dày đặc kia, tay phải thành trảo, bắt lấy cổ tay người tới, hơi dùng lực “Rắc rắc” một tiếng.

“A...” Một tiếng hét thảm, Thủy nhi khinh thường hừ nhẹ một tiếng, lại “Rắc rắc” mấy tiếng, trong nháy mắt liền thấy người tới tê liệt ngã xuống trên mặt đất, tứ chi rõ ràng bị bẻ gãy, trên khuôn mặt con nít hiện đầy mồ hôi lạnh, hoàn toàn tái nhợt, nhưng cho dù rất khổ sở, lại vẫn mang đầy ý hận nhìn về phía Thủy nhi.

Thủy nhi cười lạnh nói, “Có chút cốt khí! Hận ta như vậy? Ta giết chết cả nhà ngươi?”

Tất cả trong mắt Liễu Linh Tuyết đều là ý hận, cắn răng nói, “Hắn yêu ngươi như vậy, tại sao ngươi phải đối xử với hắn như thế?”

Thủy nhi nhíu mày, không hiểu nàng ta đang nói gì, đang định hỏi, lại đụng vào trong vòng ngực ấm áp.

Hiên Viên Mị cau mày nhìn nàng, “Không sao chứ?”

Thủy nhi thuận thế dựa vào trong ngực hắn, “Không sao, nàng ta còn chưa có năng lực chạm vào ta!”

Âu Dương Mặc cau mày nhìn người trên đất, “Tuyệt phi, ngươi làm gì?” Nếu không phải nàng ta cầu xin hắn, hẳn cũng sẽ không mang theo nàng ta đi cùng.

Tầm mắt mang theo ý hận của Liễu Linh Tuyết vẫn nhìn Thủy nhi, “Ta muốn giết nàng ta, là nàng ta hại chết bệ hạ...”

Sắc mặt Âu Dương Mặc hơi tối tăm, mới vừa rồi Hiên Viên Mị đã thừa nhận là hắn giết Lăng, Lăng đột nhiên mất tích, Huyền quốc đột nhiên mạnh mẽ cắn nuốt Diệp quốc, hẳn đã sớm đoán được chuyện này không thoát khỏi liên quan tới Hiên Viên Mị, liếc nhìn Thủy nhi, nếu mà nàng ngăn cản, Hiên Viên Mị tuyệt đối sẽ không trái ý của nàng.

Thủy nhi làm như không thấy tầm mắt của hai người bọn họ, chỉ nhìn về phía Hiên Viên Mị, hỏi, “Ngươi biết xảy ra chuyện gì?” [die,n; da.nlze.qu;ydo/nm](#)

Hiên Viên Mị nhìn nàng, do dự một chút, nói, “Thượng Quan Lăng chết!”

Thủy nhi khẽ nhíu nhíu mày, nhưng không dao động cảm xúc quá lớn, “Ngươi giết?” Thượng Quan Lăng đã là Hoàng đế rồi sao? Suy nghĩ một chút cũng đúng, nàng đã quên mất trí nhớ một đoạn thời gian, hẳn đã lên ngôi cũng coi như bình thường.

“Vưu Diệc ra tay, coi như là ta giết!”

Thủy nhi nhìn về phía Liễu Linh Tuyết, lạnh nhạt nói, “Nghe rõ chưa vậy? Không liên quan đến ta, muốn báo thù thì tìm hần!”

Liễu Linh Tuyết vốn thuần túy cho Thủy nhi và Hiên Viên Mị là một phe, sau khi nghe được Hiên Viên Mị thừa nhận là hần đã giết Thượng Quan Lăng, liền cảm thấy không đáng thay Thượng Quan Lăng, tức giận tìm đến Thủy nhi báo thù, lúc này biết Thủy nhi cũng không cảm kích, ý hận đối với nàng ta ở trong lòng tiêu tán một chút, nhưng thấy nàng ta có thái độ thờ ơ như thế, lửa giận trong nháy mắt đốt mạnh mẽ hơn, “Ngươi nữ nhân này rốt cuộc có tim không? Bệ hạ chỉ vì ngươi đến mạng cũng không cần, ngươi lại vô tình với bệ hạ như vậy!”

Thủy nhi nhú nhú mày, “Thượng Quan Lăng vì ta ngay cả mạng cũng không cần?”

Hiên Viên Mị cũng nhú mày, chuyện khi nào? Sao hần lại không biết?

Liễu Linh Tuyết cho rằng nàng ta có ý, lửa giận nung đỏ cặp mắt, hận không thể nhào tới xé Thủy nhi thành mảnh nhỏ, bắt đết đi lại không thể động đậy.

Âu Dương Mặc vẫn cau mày, mỹ nhân không biết Hiên Viên Mị giết Lăng, nhưng theo tình huống bọn họ như hình với bóng dường như không có khả năng, nhưng nàng lại quả thật không biết, hơn nữa ánh mắt mỹ nhân nhìn hần rất xa cách, giống như lúc mới quen, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Không nghĩ tới đi ra ngoài thả lỏng tâm tình, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Hiện giờ có Mặc Thành ở đây, còn có Triển Ứng và Lăng Thiên, tạm thời không chế được triều đình hỗn loạn, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản Huyền quốc cắn nuốt, tình huống rất tệ, hơn nữa một khi tin tức Lăng băng hà truyền ra, sợ rằng tình huống sẽ càng thêm không thể khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Tìm chết

Editor: Puck - Diễn đàn

“Mỹ nhân... Nhất định phải nuốt trọn Diệp quốc sao?” Hiên Viên đế nhiều năm như vậy vẫn không có động tĩnh gì, rõ ràng chính là không có hứng thú với Diệp quốc, nhưng bây giờ sao lại đột nhiên hành động?

Nuốt trọn Diệp quốc? Thủy nhi liếc nhìn Hiên Viên Mị, lại nhìn về phía Âu Dương Mặc, cảm thấy người này hơi ngu ngốc, “Lời này ngươi nên hỏi hần, có liên quan gì đến ta?” Nàng cũng không phải Hoàng đế, muốn nuốt trọn Diệp quốc cũng không phải nàng!

Âu Dương Mặc nhú mày, “Chỉ cần nàng mở miệng, ta tin tưởng Hiên Viên đế sẽ nghe lời nàng!”

Cái gì? Lời của nàng có trọng lượng như vậy? Hoài nghi nhìn về phía Hiên Viên Mị, đây chính là chuyện liên quan đến nửa thiên hạ, chỉ bằng một câu nói của nàng, hần sẽ thay đổi chủ ý?

Hiên Viên Mị hơi không vui với việc nàng hoài nghi, tay đặt trên eo nàng thật chặt, cảnh cáo nhìn nàng một cái.

Trong mắt Thủy nhi xuất hiện ý cười, hiểu ý tứ của hần, đưa tay khẽ vuốt ve trên lưng hần, đảo mắt nhìn về phía Âu Dương Mặc, lạnh nhạt nói, “Chuyện này không liên quan đến ta, hơn nữa ta không có hứng thú quan tâm đến!”

Liễu Linh Tuyết nghe vậy, kích động lần nữa, “Ngươi đồ nữ nhân không có lương tâm...”

Trong mắt Thủy nhi run lên, nàng không so đo không có nghĩa rằng nàng thích bị người mắng, không đợi lời Liễu Tuyết Linh nói hết, vung tay lên, Liễu Tuyết Linh trợn mắt, quay đầu dứt hơi, cuối cùng yên tĩnh lại!

Âu Dương Mặc liếc nhìn thi thể trên đất cũng không nói thêm điều gì, hiện giờ hần quan tâm hơn chính là Diệp quốc, cau mày nhìn về phía Thủy nhi, “Mỹ nhân, ta biết rõ nàng đã không có tình cảm với Lăng, nhưng coi như nể tình ta, bỏ qua cho Diệp quốc được không?” Hần và Lăng làm bằng hữu nhiều năm như vậy, bây giờ Lăng đã chết, hần thế mà lại không thể báo thù cho Lăng, vậy ít nhất thay Lăng bảo vệ quốc gia Lăng coi trọng.

“Nể mặt ngươi Ta và ngươi dường như không quen đi?”

“Không quen?” Âu Dương Mặc kinh ngạc nhìn nàng, mặc dù đã sớm cảm thấy nàng xa cách, nhưng không nghĩ đến nàng sẽ nói như vậy, hần rõ ràng Thủy nhi sẽ không dùng phương thức này phủi sạch quan hệ với hần, nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngược mắt nhìn về phía Hiên Viên Mị, Hiên Viên Mị nhất định biết. di1enda4nle3qu21ydo0n

Hiên Viên Mị nhếch miệng lên, nhưng đường cong kia lại lạnh như băng dọa người, “Thượng Quan Lăng hạ cổ tuyệt tình cho nàng ấy!”

Mặc dù Âu Dương Mặc không biết cổ tuyệt tình là gì, nhưng nghe cái tên này, lại liên hệ tới rồi rắc giữa bọn họ, cũng có thể đoán được bảy tám phần, hần đã nói sao Hiên Viên đế lại đột nhiên đối phó với Lăng, thì ra là bởi vì mỹ nhân!

“Vậy hiện giờ nàng như thế nào?”

Hiên Viên Mị lạnh nhạt nói, “Chỉ quên mất một chuyện!” Cau mày liếc nhìn thi thể trên đất, ý bảo Tiêu Mặc dọn dẹp sạch sẽ, “Ta muốn định Diệp quốc, Mặc Vương vẫn không nên tốn nhiều tâm tư!”

Âu Dương Mặc liếc nhìn hắn, lại liếc nhìn Thủy nhi, thờ dài nói, “Thôi!” Hắn biết ở trong lòng Hiên Viên để mỹ nhân nặng bao nhiêu, mỹ nhân xảy ra chuyện, muốn Hiên Viên để cứ như vậy mà hết giận là không có khả năng đấy!

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Thủy nhi nhủ vậy, Âu Dương Mặc ở trong trí nhớ của nàng chính là một hoa hoa công tử, nhưng hiện giờ người mang một chút bi thương, đa sầu đa cảm cũng đúng là Âu Dương Mặc, thật hoài nghi người này có bệnh tâm thần phân liệt.

Trong điện được thu dọn sạch sẽ, người nên đi cũng đi hết, Hiên Viên Mị đưa tay ôm Thủy nhi lên giường. Thủy nhi đề phòng nhìn hắn, “Người định làm gì?”

Hiên Viên Mị sững sốt một chút, xấu xa cười nói, “Thủy nhi hy vọng ta làm cái gì?”

Thủy nhi biết mình hiểu lầm, cũng không cảm thấy lúng túng, kéo cánh tay của hắn, không khách khí gối lên, đưa tay ôm hông hắn, cọt cọt hai cái, nhẹ giọng thăm hỏi, “Sao ôm người liền muốn ngủ?”

Hiên Viên Mị vuốt ve nhẹ nhàng sau lưng nàng, nhướng mày cười nói: “Nói rõ sức quyến rũ của ta còn chưa đủ, cần cố gắng nhiều hơn!”

Thủy nhi hừ nhẹ một tiếng, nhắm hai mắt lại không nói thêm gì nữa, ngửi mùi vị trên người hắn, mơ mơ màng màng thủ thiếp đi, Hiên Viên Mị vén sợi tóc trên mặt nàng, hôn lên trán nàng, mắt khép hờ, lặng lẽ nhìn đáng vẻ ngủ say của nàng.

“Vương...”

Hiên Viên Mị nghe giọng nói như thế, nhẹ giọng nói, “Vào đi!”

Diệp Tử Phong đi vào trong phòng, đưa bình nhỏ cầm trong tay cho hắn, liếc nhìn Thủy nhi đang ngủ, nhẹ giọng nói: “Đây là thuốc giải!”

Hiên Viên Mị gật đầu một cái, nhìn về phía người trong ngực, Diệp Tử Phong lẳng lặng lui ra ngoài, hắn ngày đêm không ngừng bận rộn như vậy, cũng nên nghỉ ngơi một chút.

“Thủy nhi...” Dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của người trong ngực, nhìn nàng vô thức cọt xát vào bàn tay của hắn, dịu dàng trong mắt Hiên Viên Mị càng sâu, nhẹ nhàng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch của nàng, mớm viên thuốc trong miệng vào trong miệng nàng, thấy nàng nuốt xuống, mới tinh tế mát hôn đôi môi mềm mại của nàng.

Hồi lâu, thấy hô hấp của nàng không thuận, mới luyến tiếc rời khỏi đôi môi của nàng, Hiên Viên Mị ôm lấy nàng, để cho nàng tiếp tục ngủ, cuối cùng mình cũng ngủ thiếp đi với nàng. Diễn đàn lee quý đôn

Thủy nhi giật giật, chậm rãi mở mắt ra, cọt vào lồng ngực ấm áp kia, sau đó trí nhớ dần dần thu lại, nguy hiểm híp híp mắt, nàng dường như bị người nào đó bắt nạt!

Ngay từ khi nàng động Hiên Viên Mị đã tỉnh dậy, thấy nàng hồi lâu không có động tĩnh gì, mới mở mắt ra nhìn về phía nàng, “Thủy nhi?”

Thủy nhi đột nhiên đề lên người hắn, nguy hiểm cười lạnh nói, “Ta rất dễ bắt nạt, hử?” Tầm mắt không ngừng quét tới quét lui trên người hắn, giống như đang suy nghĩ làm sao xé thịt hắn!

Biết nàng nhớ ra rồi, trên mặt Hiên Viên Mị hiện lên nụ cười, kéo nàng vào trong ngực, khẽ cười nói, “Thủy nhi định làm gì ta?”

“Lột da cáo của chàng như thế nào?”

Quý quái trong mắt Hiên Viên Mị chợt lóe lên, “Được!” Sau đó buông nàng ra, bắt đầu cởi quần áo của mình.

Thủy nhi giật giật khoe miệng, vỗ một cái lên lồng ngực trần trụi của hắn, sau đó nhảy xuống giường, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, Hiên Viên Mị tiếc nuối thờ dài một tiếng, mặc lại quần áo đã cởi một nửa, cũng đi ra ngoài theo.

Tiêu Mặc vừa đứng từ bên ngoài đi tới, nhìn thấy Hiên Viên Mị, cung kính bẩm báo: “Bệ hạ, sau khi tin tức Lăng đế băng hà truyền đi, triều đình đã rối loạn, quan hệ giữa Triển Ung và Lăng Thiên vốn không tệ, nhưng mà đến bây giờ lãnh binh của mình vọt vào Hoàng cung, lúc này đang giằng co, sợ rằng không bao lâu nữa sẽ đánh rồi!”

Sau khi Thượng Quan Lăng lên ngôi thu hồi tất cả binh quyền, để Triển Ung và Lăng Thiên hai người của mình chấp chương, bây giờ hai người này đánh nhau chỉ sợ rất rối loạn.

Chỉ có điều Hiên Viên Mị không quan tâm Diệp quốc có thể đại loạn hay không, Thủy nhi cũng không hề cảm thấy có hứng thú, chỉ lắc đầu cười nói, “Lúc này còn có thể làm nội loạn, Diệp quốc nhất định xong rồi!” Chờ bọn họ đánh xong, đại quân Huyền quốc chỉ sợ cũng đã đến Hoàng cung rồi.

Hiên Viên Mị cung chiều cười nói, “Muốn đi xem cuộc vui không!”

“Xem một chút cũng không tồi!”

Chờ Thủy nhi và Hiên Viên Mị đến, liền nhìn thấy hai phe không nhân nhượng, Triển Ngao Thiên đứng sau lưng Triển Ứng, Lăng Tuyên cũng đứng sau lưng Lăng Thiên, Triển Ứng đỏ mắt, tức giận, “Lăng Thiên, con gái ngươi hại chết con gái ta, hôm nay ta phải tính sổ cùng ngươi!” die nd da nl e q uu ydo n

Thì ra sau khi Triển Tuyết Nhạn bị đẩy vào lãnh cung, Lăng Mạn Điệp cũng không bỏ qua cho nàng ta, tìm người hại chết nàng ta rồi, nhưng không khéo bị Triển Ứng điều tra ra, Triển Ứng luôn thương yêu đứa con gái này, biết Lăng Mạn Điệp hại chết nữ nhi bảo bối của mình, liền cái gì cũng không cần biết rồi, một lòng muốn tìm Lăng Thiên báo thù.

Lăng Thiên ngược lại tỉnh táo, biết hiện giờ phải ứng phó là Huyền quốc, nhưng Triển Ứng này không hề nói lý, không hề nghe ông nói gì, một lòng chỉ muốn tìm ông báo thù, thật sự cật lực mạnh đến làm cho người ta nổi cáu, lập tức không khách khí nói chuyện với ông ta, lạnh giọng hừ nói: “Điệp nhi cũng không thấy, còn hoài nghi là ngươi giờ trò quỷ!”

Triển Ứng giận dữ hét, “Con tiện nhân kia, nếu như rơi vào trong tay ta, ta nhất định ném nó vào trong quân doanh, làm quân kỹ!”

Thủy nhi lắc đầu, những ân oán cá nhân này còn kéo vào trong Hoàng cung gây lộn, khẽ cười nhìn về phía Hiên Viên Mị, nhỏ giọng hỏi, “Lăng Mạn Điệp còn sống không?”

Hiên Viên Mị lắc đầu nói, “Đã chết!” Những đại tiểu thư được nuông chiều từ bé này, đến trong quân doanh vốn không kiên trì được bao lâu.

Nghe được lời Triển Ứng nói, Lăng Thiên cũng nổi giận, mắt thấy không khí hết sức căng thẳng, Lăng Tuyên tinh mắt nhìn thấy Hiên Viên Mị và Thủy nhi, ghé vào bên tai Lăng Thiên nói gì đó, tức giận của Lăng Thiên tiêu mất một chút, đảo mắt nhìn về phía Hiên Viên Mị, ánh mắt lóe lóe, gật đầu một cái với Lăng Tuyên, chỉ thấy Lăng Tuyên đột nhiên đi về phía Triển Ứng, nhưng hắn không trực tiếp nói chuyện với Triển Ứng, mà nói gì đó với Triển Ngao Thiên, Triển Ngao Thiên trầm ngâm một lúc, liếc nhìn Thủy nhi, sau đó ghé vào bên tai Triển Ứng nói một lúc, Triển Ứng mới trầm mặc vung tay lên, “Đi!”

Mấy tướng sĩ trong đại điện do ông mang tới theo ông đi ra ngoài... Bên ngoài còn có quân đội của Triển Ứng...

Thủy nhi nhìn màn kịch vui này, nhủ thầm, thờ dài nói, “Chúng ta không nên tới! Người ta không đánh nổi rồi!”

Hiên Viên Mị khẽ cười nói, “Nói không chừng còn có trò vui hay hơn!”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, chỉ thấy nhân mã phía Lăng Thiên nhanh chóng bao vây hai người lại, khoe miệng Thủy nhi nhếch lên một đường cong nhàn nhạt, trong mắt lại phấp một tia sáng lạnh, ngược mắt nhìn lên, ngoài đại điện cũng bị người trùng trùng điệp điệp vây lại, không cần phải nói, dĩ nhiên là kiệt tác của Triển Ứng.

Lăng Thiên tỏ vẻ trầm trọng nhìn Hiên Viên Mị, nói, “Hiên Viên bệ hạ, chúng ta không có lòng mạo phạm, chỉ có điều kính xin Huyền quốc lui binh, trả cho Điệp quốc chúng ta một yên bình!”

Trước cũng không phải không có ai nghĩ tới thừa dịp Hiên Viên Mị ở Điệp quốc, bắt được Hiên Viên Mị ép Huyền quốc lui binh, nhưng chỉ cần có người xông vào Cảnh Tuyên điện, liền sẽ không bao giờ có thể ra ngoài nữa, nhưng hôm nay chính là cơ hội ngàn năm một thuở, Hiên Viên Mị một người cũng không mang, Thủy nhi trong ngực hắn trực tiếp bị người bỏ qua, một nữ nhân có thể làm gì?

Âu Dương Mặc nghe nói nội loạn, chạy tới liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhìn không thấy Tô Mặc Thành, cau mày nói, “Ứng Vương và Lăng đại tướng quân đang làm gì vậy?”

Lăng Thiên thấy hắn thì nhủ thầm, không đặt Vương gia nhân tài này vào trong mắt, lạnh nhạt nói, “Chỉ muốn mời Hiên Viên bệ hạ lui binh mà thôi, Mặc Vương không cần quản!”

Âu Dương Mặc nhức đầu day trán, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, khiến cho hắn cảm thấy rất vô lực.

Thủy nhi nhìn hắn cười nói, “Âu Dương Mặc, làm yên Vương gia nhân tài của ngươi là được, những chuyện này ngươi không cần quản, đã có người muốn tìm chết, đương nhiên không cần ngăn cản!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Ly tâm

Editor: Puck - Diễn đàn

Âu Dương Mặc kinh ngạc nhìn nàng, “Mỹ nhân, nàng nhớ ra ta?”

Thủy nhi khẽ cười nói, “Có kinh ngạc như vậy sao? Ta cũng chỉ tạm thời mất đi trí nhớ mà thôi!”

Âu Dương Mặc phản ứng kịp, xoay người rời đi, nếu như mỹ nhân đã khôi phục trí nhớ, vậy hẳn không có gì cần phải lo lắng rồi, chỗ có thể cho hắn mặt mũi, nàng nhất định sẽ cho, nếu không có thể, hẳn ở đây cũng vô dụng.

Âu Dương Mặc mới vừa đi, Tô Mặc Thành theo sát mà đến, liếc nhìn tình huống hai phe giằng co, lại trầm mặc đứng bên cạnh, cũng không nói gì.

Nhìn hai người rảnh rang ôm nhau, cũng không hề có một chút tâm tình coi như khản trương lo lắng, trong lòng Lăng Thiên hơi đánh trống, rõ ràng bị vây khốn, khí thế trên người Hiên Viên Mị vẫn như cũ khiến cho người ta cảm thấy hắn là một Vương giả, những người này không giống như đang vây khốn hắn, mà đang cùng bài hắn!

Nhìn ánh mắt lóe lên của Lăng Thiên, Thủy nhi khẽ cười một tiếng, mập mờ vuốt ve gò má của Hiên Viên Mị, yêu kiều sáng giọng, “Mị, chàng hù đến Lăng đại tướng quân người ta rồi kìa!”

Thấy châm chọc trong mắt nàng, trong mắt Lăng Thiên hiện vẻ tức giận, nhưng trong lòng vẫn hơi sợ hãi Hiên Viên Mị, chỉ có điều nghĩ tới có một nửa quân đội cả Diệp quốc đều ở bên ngoài này rồi, Hiên Viên Mị cho dù chấp cánh cũng không thể bay ra, trong lòng lại dần yên ổn lại.

Hiên Viên Mị cũng mặc kệ bây giờ là tình huống như thế nào, mỹ nhân trong ngực, tâm tình hết sức vui vẻ, cúi đầu ngậm môi đỏ mọng đang tươi cười kia, từng chút một gặm nuốt mút cắn.

Thủy nhi đối diện với cặp mắt của hắn, châm chọc trong mắt không còn nữa, mang theo một chút dịu dàng híp mắt nhìn đôi mắt đỏ như máu của hắn, sao nàng lại may mắn như vậy chứ? Tay nhỏ bé sờ lên gò má tuấn mỹ của hắn, thè đầu lưỡi liếm môi của hắn, hàm hồ nói, “Mị, ta yêu chàng.” Hắn như vậy, sao nàng có thể không yêu đây?

Nhưng nhìn ánh mắt âm trầm của hắn, nàng đột nhiên ý thức được, nàng không nên hành động theo cảm tính vào lúc này đây! Sau một khắc, không đợi nàng thoát khỏi, lưỡi dài linh hoạt mạnh mẽ xông vào trong miệng nàng, không ngừng tàn sát bừa bãi, cảm thấy vật cứng chống đỡ trên bụng, Thủy nhi bất đắc dĩ tròn tròn mắt, thừa dịp hắn thoáng buông nàng ra, vội vàng chống vai hắn thờ khẽ nói, “Mị, trước tiên giải quyết phiền toái đi!” Ý bảo Lăng Thiên đang nhìn mà bị người coi khinh, mặt đỏ lên vì tức.

Lúc này, Tô Mặc Thành lại lên tiếng, “Lăng đại tướng quân...” Đào mắt nhìn về phía Triển Ưng ngoài cửa, “Ưng Vương, Huyền quốc và Diệp quốc luôn là nước hữu nghị, hai vị đối xử với Hiên Viên bệ hạ như vậy dường như không ổn!”

Thủy nhi dựa vào trong ngực Hiên Viên Mị, ngược mắt nhìn Tô Mặc Thành, hứng thú nhún nhún, Tô Mặc Thành chú ý tới tầm mắt của nàng, khẽ gạt đầu một cái với nàng.

Hiên Viên Mị không vui quay mặt nàng lại, khóe miệng Thủy nhi không nhịn được nhếch lên, đang hoảng rúc vào trong ngực hắn, ngửi mùi vị làm cho người ta trầm mê trên người hắn.

Lăng Thiên và Triển Ưng nghe được lời ông ta nói, cũng hơi bất mãn, tầm mắt bén nhọn của Lăng Thiên bắn về phía Tô Mặc Thành, “Thừa tướng đại nhân chẳng lẽ không biết Huyền quốc đang định cắn nuốt Diệp quốc chúng ta sao?”

Tô Mặc Thành lạnh nhạt nói, “Nếu Lăng đại tướng quân biết, vì sao còn dẫn đại quân đến Hoàng cung gây chuyện?”

Lăng Thiên bị hắn chặn lại, hung hăng tròn mắt nhìn Triển Ưng, cho rằng ông muốn sao? Còn không phải do lão bắt từ kia đuổi sát ông không buông.

Thủy nhi giật giật, chớp mũi nhẹ nhàng cọ cọ vào da thịt trên cổ Hiên Viên Mị, cảm thấy thân thể của hắn hơi căng thẳng, nụ cười nơi khóe miệng dần mở rộng, “Mị, sức quyến rũ của chàng thật lớn, vị Thừa tướng đại nhân này dường như đứng về phía chàng!”

Hơi thở ấm áp phun lên cổ, thân thể Hiên Viên Mị càng thêm cứng ngắc, không để ý đến nàng, mà nhỏ giọng nói ra, “Ta muốn nàng!”

Tay Thủy nhi đang vòng trên hông hắn không nặng không nhẹ néo một cái, “Nghiêm chỉnh một chút!”

“Ta nào không nghiêm chỉnh? Yêu nàng là chuyện nghiêm chỉnh nhất!” Liếc nhìn Tô Mặc Thành, lại liếc nhìn Lăng Thiên và Triển Ưng, hơi không nhịn được, lạnh lùng nói, “Anh, kẻ cản trở ta, giết không tha!”

Dứt lời, trực tiếp ôm Thủy nhi đi ra ngoài.

Lăng Thiên phát tay để cho người ta ngăn cản hắn lại, nhưng chỉ cần có người đến gần hắn trong ba thước sẽ gặp thần không biết quỷ không hay mà ngã xuống, không nhìn thấy bóng người... Lại quý dị giết mở ra một cái đường máu, liếc nhìn mấy thi thể trên mặt đất, binh lính phía sau sợ hãi lại không dám đến gần.

Tô Mặc Thành chỉ lẳng lặng nhìn, ánh mắt càng thêm kiên định, bây giờ Thượng Quan Lăng đã chết, Diệp quốc tìm không ra minh quân, cho dù như thế nào, cuối cùng Diệp quốc rơi vào trong tay Huyền quốc, như thế chẳng rõ ràng chút, tránh cho dân chúng chịu khổ vì chiến loạn, mặc dù có lời đồn Hiên Viên đề khát máu tàn nhẫn, nhưng mà ở trong cái nhìn của ông, hắn xem ra cũng là một vị minh quân, Huyền quốc có thể đè Diệp quốc xuống, có thể nói đều là công lao của hắn!

Lăng Thiên và Triển Ứng nhìn người của mình không ngừng ngã xuống, trong lòng tức giận cuộn cuộn, liếc mắt nhìn nhau, cùng đồng thời lướt về phía Hiên Viên Mị.

Ánh mắt Thủy nhi lạnh lẽo, không đợi Ảnh ra tay, liền đánh ra hai chưởng trong không trung, khóe miệng khẽ nhếch, lạnh lùng phun ra sáu chữ, “Không biết tự lượng sức mình!”

Hai người nhận một chưởng của nàng, thân thể nhanh chóng rơi xuống, “Rầm” một tiếng đập xuống đất, “Phụt” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, tất cả trong mắt đều là không dám tin, lệch đầu, không cam lòng hít vào một hơi.

Tô Mặc Thành nhìn một màn này, trong mắt khó nén kinh ngạc, Lăng Thiên và Triển Ứng bất kỳ ai đều không phải nhân vật dễ bắt nạt, nhưng không nghĩ tới một nữ tử yếu đuối khẽ giạt giạt tay, liền giải quyết bọn họ, Tô Mặc Thành nhìn hai người bọn họ trợn to hai mắt, cũng khó trách bọn họ sẽ chết không nhắm mắt!

Ngược lại nhìn về phía Hiên Viên Mị, tất cả trong mắt đều là trầm tư, chỉ là một nữ nhân bên cạnh hần đã lợi hại như thế, vậy còn hần

Ảnh ẩn trong bóng tối cũng hơi giật mình, công lực của Vương Hậu dường như càng ngày càng thâm hậu!

Hiên Viên Mị tỏ vẻ vui vẻ, Thủy nhi ngẩng đầu nhìn hần, nhíu mày, “Sao vậy? Thật cao hứng?”

Hiên Viên Mị khẽ cười ôm nàng lên, giống như ôm một đứa trẻ để cho nàng ngồi trên cánh tay mình, mặt đối mặt với nàng, khẽ cười nói, “Thủy nhi vì ta mà tức giận, ta đương nhiên cao hứng!”

Thủy nhi nhíu mày, đưa tay ôm cổ hần, mặc cho hần ôm về điện Cảnh Tuyên.

Lúc này Lăng Tuyên và Triển Ngao Thiên đều ở đây, tận mắt nhìn thấy cha của mình bị người giết hại làm sao có thể không căm giận? Nhất là Triển Ngao Thiên có tình cảm hơi đặc thù với Thủy nhi, nàng không chút lưu tình như vậy giết chết cha hần, hần càng thêm đau lòng căm phẫn, vì vậy hai người liền kích động ả vào Cảnh Tuyên điện định báo thù, nhưng lại bị Ảnh dễ dàng giải quyết, mặc dù hai người này coi như xuất sắc trong đám bạn đồng lứa, nhưng gặp Ảnh kẻ không phải người như vậy, chỉ có thể coi như bọn họ xui xẻo.

Bên ngoài có biến động hay không, hai người trong điện Cảnh Tuyên, vốn không để ý tới, ở bên tông tầm điện, tiếng thở dốc nặng nề xen lẫn tiếng rên rỉ yếu ớt đứt quãng truyền ra.

“Hiên Viên Mị!” Giọng nói này có mùi vị hơi cần răng nghiền lợi, nhưng lại mang theo thở khẽ hơi mềm yếu vô lực, không có lực uy hiếp gì. die emnd kdan/le eequhyd onnn

“Hử?” Nhìn dang về mê người quỵn rũ lại cần răng nghiền lợi của nàng, Hiên Viên Mị khẽ cắn vành tai phỉm đồ ửng của nàng, giọng nói khàn khàn hấp dẫn lạ thường, “Đây chính là Thủy nhi hấp dẫn ta đó!” Dứt lời, động tác phía dưới càng thêm điên cuồng.

“Ừm, chàng, ừm...” Bị chặn miệng, Thủy nhi chỉ có thể hung hăng nhìn chằm chằm hần, chỉ có điều đáng về cặp mắt mê ly kia, giống như không có lực uy hiếp gì.

Trong lòng thở dài một tiếng, khép mắt, ôm chặt lấy hần, thừa nhận hần đòi lấy, nàng biết trong khoảng thời gian này hần không dễ chịu, tâm tình trong lòng cần thổ lộ.

Nhìn nàng nhu thuận nghênh hợp hần, trong lòng Hiên Viên Mị căng thẳng, dừng động tác lại, Thủy nhi không hiểu mở mắt nhìn hần, Hiên Viên Mị nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ôm nàng nằm nghiêng, hôn lên môi nàng, “Ngủ đi!”

Thủy nhi há miệng, cuối cùng thở dài phun ra hai chữ, “Ngu ngốc!” Lăng lạng nhắm hai mắt lại, khóe miệng không nhịn được khẽ nhếch lên.

Hiên Viên Mị cũng không giận, một cánh tay luôn dưới cổ nàng, để cho nàng gối lên, bàn tay khẽ vuốt ve cánh tay của nàng, một tay khác không nặng không nhẹ vuốt ve trên eo nàng, nhìn nàng dần ngủ thiếp đi, vẫn không ngừng, hần biết mình yêu cầu có phần quá mức.

Hôn lên trán nàng, lăng lạng nhìn khuôn mặt khi ngủ của nàng, trước khi gặp được nàng, hần chưa từng gặp cảm giác bất lực đó, sau khi gặp được nàng, hần thể mà lại thường xuyên trải nghiệm, nàng không chịu tiếp nhận hần, nàng bị thương, cảm giác bất lực đó khiến cho hần phát điên, hiện giờ hần chính là vương giả, cao cao tại thượng, khinh thường nhìn thiên hạ, nhưng hần lại biết, nếu không có nàng, toàn bộ thiên hạ vốn không có ý nghĩa gì đối với hần mà nói. dfienddn liequidoon

Người trên giường khẽ giạt giạt, cau mày, sau đó lại duỗi tay sờ, chân mày nhíu chặt hơn, bất mãn mở mắt ra, không nhìn thấy người nên nằm bên cạnh, mấp máy môi, ngồi dậy, chân chày xuống, trên da thịt trắng trẻo hiện đầy vết đỏ, Thủy nhi hiểu Hiên Viên Mị không mang nàng đi suối Địa Tâm, nhưng yêu cầu vô độ kiểu kia, trên người nàng trừ có phần không có chút sức lực nào ra, lại không xuất hiện triệu chứng đau nhức gì, Thủy nhi hơi nghi ngờ nhíu mày, chẳng lẽ linh lực của nàng thật sự rất thâm hậu?

Hoàn toàn không biết Hiên Viên Mị xoa bóp cho nàng cả đêm.

Chậm rãi đứng dậy mặc quần áo từ tế, định đi nhìn xem Hiên Viên Mị đi đâu, nhưng vừa đi đến cửa, bước chân đột nhiên dừng lại, mũi chân nhẹ nhàng hạ xuống, thân thể nhanh chóng lui về phía sau.

“Ha ha, không tệ, có chút tiến bộ, đáng tiếc tất cả đều do trên giường có được!”

Thủy nhi híp mắt quan sát nữ nhân trước mắt, hai chữ hiện lên trong đầu, “Yêu tinh”, nữ nhân này xinh đẹp đến cực hạn, xưng là yêu tinh tuyệt đối không quá, nhưng nàng lại không thích người quá mức phô trương, vẫn như Hiên Viên Mị thì tốt hơn, đủ kín kẽ, nhưng mà như thế nào cũng không che nổi ánh sáng của bản thân, làm cho người ta không nhìn được liền bị mị hoặc thẩm thấu từ trong lòng hấn đi ra hấp dẫn.

Chậm rãi thường thức lời của nàng ta, Thủy nhi hiểu được nữ nhân này là người của Yêu tộc, cười nhạt nói, “Ta và nam nhân của ta lên giường, những người khác dường như không cần xen vào!”

Hai mắt Ly Tâm nhú lại, dò xét cẩn thận nàng ta, vẻ điên cuồng kiêu ngạo không để thứ gì vào trong mắt đó ngược lại cực kỳ giống Hiên Viên Mị, có thể như chuyện đương nhiên nói ra lời nói như vậy, cũng thật sự không giống nữ tử nhân loại!

Xinh đẹp cười một tiếng, Ly Tâm không khách khí ngồi xuống ghế, mập mờ mà cười nói: “Vương thân kinh bách chiến, nói vậy ngươi rất hài lòng với Vương!”

Khích bác ly gián? Thủy nhi nhẹ nhàng cười một tiếng, vô tình nói, “Đúng là rất hài lòng!” Nhưng trong lòng hung hăng ngầm đánh một bút lớn cho Hiên Viên Mị! Nhìn khi Ly Tâm nhắc tới Hiên Viên Mị thì trong mắt chợt lóe lên khác thường, ánh mắt Thủy nhi lóe lóe, hỏi rất trực tiếp, “Thế nào? Coi trọng hấn?”

Ly Tâm híp mắt nói, “Vương đúng thật hấp dẫn người khác, nhưng mà ta lại có hứng thú với vị trí Yêu Vương hơn!” Hơn nữa trong lòng nàng rất rõ ràng Hiên Viên Mị vô tình, người được hấn yêu thật tốt số, bởi vì hấn vô tình với người khác, lại dành tất cả tình cho người hấn yêu, nhưng thật không may, người kia không phải nàng, cho nên hấn không có một chút tình cảm với nàng, nếu biết rõ như thế, nàng cần gì phải cưỡng cầu, khiến cho mình thương tích đầy mình?

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Mang thai

Editor: Puck - Diễn đàn

Thủy nhi nhú mày, còn là một người có dã tâm!

Ly Tâm nhìn nàng, xinh đẹp mà cười nói, “Mặc dù ngươi cũng coi như là tình địch của ta, nhưng mà ta lại thật thích ngươi, có lẽ chúng ta có thể trở thành bạn bè!”

Thủy nhi không chút cử động, “Đáng tiếc ngươi là kẻ địch của hấn!”

“Ta và hấn là kẻ địch, cũng có thể là bạn bè với ngươi!”

“Kẻ địch của hấn chính là kẻ địch của ta!” Hơn nữa những chuyện trước kia không thoát khỏi liên quan tới nàng ta, nếu nàng đoán không sai, nàng ta chính là Ly Tâm!

Ly Tâm tiếc nuối lắc đầu một cái, giọng nói yêu kiều quyến rũ mê người, “Vậy thì không có gì đáng nói.” Dứt lời đột nhiên ra tay.

Hai mắt Thủy nhi nhú lại, thân thể nghiêng sang bên cạnh, tay Ly Tâm chớp tới chỉ bắt được tàn ảnh, tay nhanh chóng chuyển một cái, lại một lần nữa đánh về phía Thủy nhi, Thủy nhi cũng không khách khí với nàng ta, ra tay nhiều chiêu tàn nhẫn, những chiêu thức giết người kia sử dụng phối hợp với linh lực, uy lực không thể khinh thường, trong mắt Ly Tâm lộ vẻ nặng nề, không nghĩ tới nàng ta trúng cô tuyệt tình, lại khôi phục được nhanh như vậy, xem ra Hiên Viên Mị thật sự thích nàng ta, lại không tiếc hy sinh công lực của mình, hơn nữa một kích lần trước của nàng, nữ nhân này chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng hiện giờ nàng ta vẫn còn sống rất tốt, nếu nàng đoán không lầm, Hiên Viên Mị nhất định đưa trái tim bất tử cho nữ nhân này.

Yêu Vương Đế Tôn vô tình khi yêu một người lại có thể điên cuồng như vậy, mặc dù đã sớm biết rõ Hiên Viên Mị không có bất cứ tình cảm gì với nàng, cũng nói mình phải quên nam nhân kia đi, nhưng trong lòng vẫn không nhìn được mà ghen tỵ.

Thừa dịp nàng ta hơi mất hồn, Thủy nhi nhanh chóng túm được tay một lần nữa đánh tới của nàng ta, dùng sức vặn một cái, “Rắc rắc” một tiếng, ngay sau đó truyền đến tiếng kêu rên của Ly Tâm, Thủy nhi không cho nàng ta cơ hội phản kích, nhanh chóng phé luôn cả tay khác của nàng ta, tay bóp cổ nàng ta, khẽ cười nói, “Đúng là lam nhan họa thủy đúng không?” Nàng nhìn thấy rõ ràng ghen tỵ mới vừa lóe lên trong mắt nàng ta.

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Hiên Viên Mị nghe kết quả điều tra của Vụ Diệt, Ly Tâm quả nhiên có liên quan tới thể lực thần bí này.

“Mị, có vẻ thể lực này có một chút uy hiếp với Yêu tộc, nhưng lại không cách nào điều tra rõ ràng, không thể coi thường, còn có gần đây Tiên tộc mờ

ám càng thường xuyên, có thể qua không bao lâu nữa sẽ ra tay!”

Hiên Viên Mị trầm ngâm nói, “Tiếp tục điều tra, về phần Tiên tộc, chờ chuyện ở đây xong rồi, ta liền trở về Yêu tộc!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ly Tâm bị quản chế nhưng không vội vàng, vẫn cười đến xinh đẹp mê người như cũ, “Đúng vậy!” Theo nàng nói chuyện, trong miệng đồng thời bay ra khói mù nhàn nhạt.

Thủy nhi nhàn nhạt nhú mày, vẫn không buông tay.

Ly Tâm kinh ngạc nhìn nàng, “Ngươi... Ngươi lại không sao?”

“Ta cũng không thể cuối cùng vẫn ngã nhào một chỗ đứng không?” Kể từ sau khi Hiên Viên Mị nói tình huống của Ly Tâm cho nàng, nàng liền nghiên cứu biện pháp đối phó nàng ta, độc dược của Ly Tâm cũng không thể rời bỏ yêu độc, thậm chí cổ độc cũng không có ngoại lệ, cho nên nàng một mực nghiên cứu tất cả phương pháp khắc chế yêu độc, nhưng thật bất hạnh khi Thượng Quan Lăng ra tay, nàng còn thiếu một chút sẽ thành công, kết quả lại bởi vì thiếu một chút như vậy, trúng chiêu, hai ngày nay nàng thật vất vả rút ra chút thời gian, liền tổn công ở mặt này rồi, chỉ có điều trời xanh không phụ người khổ tâm, cuối cùng thành công, mà bây giờ nàng vốn không sợ độc của nàng ta, tất cả có yêu độc gì đó cũng không sợ, không có yêu độc càng thêm vô dụng với nàng.

Hiên Viên Mị đi tới liền thấy cảnh tượng như vậy, lạnh lùng liếc nhìn Ly Tâm, sau đó từ phía sau ôm Thủy nhi vào trong ngực, môi mòng nhẹ nhàng lướt qua vành tai của nàng, động tác kia, nhìn thế nào mập mờ thế ấy. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Thủy nhi liếc mắt, “Đừng náo loạn!”

“Ta nào có náo loạn!” Hiên Viên Mị cọ cọ cổ nàng, mặt dịu dàng mà hỏi, “Thủy nhi bóp như vậy có mệt không? Có muốn ta giúp nàng một tay không?”

Thủy nhi đảo mắt nhìn về phía hắn, tỉ mỉ quan sát, sau đó tỏ vẻ hoài nghi nói, “Không phải chàng sẽ coi trọng người ta chứ?”

“Bóp...”

Cái trán bị vỗ một cái, Thủy nhi tức giận tròn trĩnh mắt nhìn hắn, Hiên Viên Mị lại đưa tay vuốt ve giúp nàng, cảnh cáo nói: “Không cho phép nói lung tung!”

Ly Tâm nhìn về mặt ghét bỏ của hắn, trong lòng điên cuồng, coi trọng nàng rất mất mặt sao?

Thủy nhi bấu môi, buông tay ra, xoay người ôm lấy hắn, “Nói đi? Có chuyện gì?”

Hiên Viên Mị lạnh lùng nói, “Ành, giao nàng ta cho Vụ Diệc!”

Nghe vậy, Ly Tâm run lên, con báo nhỏ biến thái kia? Thủ đoạn giày vò của hắn là từng bộ từng kiểu, nhưng vẫn luôn tốt hơn rơi vào trong tay Hiên Viên Mị, chỉ trách nàng đánh giá thấp đối thủ, được làm vua thua làm giặc, nàng sẽ không cầu xin tha thứ, bởi vì kiêu ngạo của nàng không cho phép!

Bên trong phòng chỉ còn lại hai người, Hiên Viên Mị mới hỏi, “Thủy nhi có muốn đi Yêu giới nhìn một chút không?”

Thủy nhi nhú mày, hơi hứng thú, “Lúc nào đi?”

“Mấy ngày nữa đi!”

Thủy nhi im lặng nhìn hắn, mấy ngày nữa? Huyền quốc mới đón nhận lấy Diệc quốc, tất cả đều vẫn chưa ổn định, hắn vị Hoàng đế này lại chạy trốn.

Lăng Thiên và Triển ung đã chết, Âu Dương Mặc không có ý định nhúng tay, cả triều đình gần như đều do Tô Mặc Thành định đoạt, mà Tô Mặc Thành rõ ràng đứng về phía Hiên Viên Mị, vì vậy Huyền quốc thuận lợi tiếp nhận Diệc quốc, nhưng vẫn còn có một vài người không phục.

Hiên Viên Mị trực tiếp hạ lệnh, có người không phục, giết không tha!

Sau khi giết mấy triều thần, những đại thần kia mặc dù cảm thấy Hiên Viên Mị tàn bạo, nhưng lại không dám ra vẻ bất mãn nữa, chuyện còn lại đều giao cho Tô Mặc Thành đi xử lý, Hiên Viên Mị cũng không sợ ông ta hai lòng, ôm Thủy nhi nằm trên giường êm phoir nắn, cuộc sống phải nói có bao nhiêu nhàn nhã thì có bấy nhiêu nhàn nhã.

“Mị...” Thủy nhi nằm trên người Hiên Viên Mị, ngón tay mân mê tóc hắn, lười biếng mở miệng.

“Hử? Thủy nhi đang hấp dẫn ta sao?”

Thủy nhi sùng sốt một chút, vỗ một cái lên ngực hắn, “Nghiêm chỉnh một chút!”

Hiên Viên Mị vòng chặt cánh tay, nhìn nàng nói, “Ta vẫn luôn rất nghiêm chỉnh!”

Thủy nhi mặc kệ hần, “Nói cho ta nghe một chút về Yêu tộc!”

Hiên Viên Mị vuốt ve sợi tóc của nàng, nhẹ nhàng nói, “Thật ra thì Yêu tộc và Nhân tộc cũng không có bao nhiêu khác biệt, chỉ có điều người của Yêu tộc, linh lực càng thêm thâm hậu, linh khí ở Yêu giới đầy đủ, không có từ khí trầm trọng giống như Nhân giới, có lợi cho tu luyện, cho nên bình thường người của Yêu tộc không tình nguyện đi đến Nhân tộc...”

Ánh nắng ấm áp chiếu lên hai người, tạo thành một tầng vàng sáng trên người hai người, gió nhẹ lướt qua, đóa hoa mềm mại theo gió chấp chôn, sợi tóc của hai người quấn quanh một chỗ, giống như như thế nào cũng không thể tách ra. dñiendn liequidoon

Âu Dương Mặc sờ sờ lỗ mũi, xoay người rời đi, vốn nghe nói bọn họ phải đi, cho nên mới muốn tìm hai người tụ họp một chút, nhưng nhìn hình ảnh như vậy, hần vẫn không nên đi quấy rầy!

Phơi đủ mặt trời rồi, Hiên Viên Mị ôm Thủy nhi đứng dậy, nhưng mới vừa đi hai bước, Thủy nhi liền lắc lư, cánh tay Hiên Viên Mị thất lại chặt hơn, khẩn trương hỏi, “Sao vậy?” Chẳng lẽ lúc trước Ly Tâm làm cái gì?

Vừa đúng lúc Vu Diệc cũng đi tới, Hiên Viên Mị trầm giọng hỏi, “Ly Tâm đâu?”

Ặc, Vu Diệc nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận từng li từng tí nói, “Bị thần không cẩn thận giết chết!” Ai bảo nàng ta như thế nào cũng không chịu nói chút gì về chuyện liên quan đến thể lực thần bí? Mị đưa người cho hần, không phải để cho hần ra sức chiêu đãi sao? Đừng nói hiện giờ mới nói cho hần biết Ly Tâm không thể chết!

“Đáng chết! Đi gọi Từ Phong!”

Thủy nhi vỗ vỗ cánh tay của hần an ủi, “Không sao, chỉ choáng váng đầu một chút mà thôi, không cần lo lắng!”

Lúc này vừa đúng có lão đầu từ mặc quan phục đi tới, liếc nhìn Hiên Viên Mị, cẩn thận nói: “Bệ hạ, cự thần có thể kiểm tra giúp nương nương một chút!”

“Ngươi là thái y?”

“Đúng vậy, cự thần...”

Hiên Viên Mị trực tiếp ngắt lời nói nhảm của ông ta, “Mau kiểm tra! Vu Diệc, đi tìm Từ Phong!” Hần còn không yên tâm được, lỡ như lão đầu này là lang băm thì như thế nào?

Mặc cho thái y bắt mạch, Thủy nhi bất đắc dĩ cười nói, “Mị, ta thật sự không sao!” Thân thể của chính mình nàng còn không rõ ràng sao?

Lão thái y đó dần dần nhíu mày, trong ánh mắt có chút hoài nghi, sau đó nhìn về phía bụng của Thủy nhi.

Hiên Viên Mị nhìn thấy ánh mắt chăm chú của ông ta, tức giận nói: “Bắt mạch nhanh lên một chút! Lại nhìn ta móc mắt ngươi!”

Lão thái y run lên, “Đạ... Đạ...” Sau đó lại kiểm tra trong chốc lát, chân mày nhíu chặt hơn, tầm mắt lại không nhìn được thoáng liếc qua bụng của Thủy nhi, nhưng cảm thấy tầm mắt lạnh như băng của Hiên Viên Mị, đứng lúc thu về.

Thủy nhi im lặng liếc nhìn, bắt mạch cần lâu như vậy sao? Rõ ràng chính nàng làm được! Sau đó giống như nghĩ tới điều gì, liếc nhìn thấy hoài nghi trong mắt thái y, kinh ngạc, không thể nào? Chẳng lẽ thân thể của nàng thay đổi, mạch tượng khác với nhân loại?

Hiên Viên Mị đã sớm không nhìn được, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ngươi có thể bắt mạch không?”

Lão thái y run lên, run rẩy thu tay lại, do dự nói, “Chúc mừng bệ hạ, nương nương là hỉ mạch, nhưng mà... Nương nương đã có thai năm tháng rồi...” Vừa nói tầm mắt lại không nhìn được nhìn về phía bụng của Thủy nhi, đáng vẻ của nàng thật sự một chút cũng không giống người mang thai năm tháng?

Hiên Viên Mị sững sốt một chút, sau đó nhíu nhíu mày, có hài tử?

Thủy nhi có phần không phản ứng kịp, nàng mang thai? Hơn nữa đã năm tháng rồi hả? Đứa bé này thật cường đại, nàng trúng cổ tuyệt tình đau chết đi sống lại, nó lại vẫn tốt đẹp ở trong bụng của nàng?

Hiên Viên Mị khoát khoát tay, ý bảo thái y lui ra, trong lòng có vui sướng mơ hồ, nhưng càng nhiều hơn là lo lắng, nhìn người còn chưa phục hồi tinh thần lại, ôm nàng lên, đi về phía điện Cảnh Tuyên. die,n; da.nlze.quydo/n

Cho đến khi được Hiên Viên Mị đặt lên giường, Thủy nhi mới hồi phục tinh thần lại, “Mị, ta thật sự mang thai sao?” Nghi ngờ vuốt ve bụng bằng phẳng của mình, không phải thái y nói đã được năm tháng rồi sao? Tại sao nàng không có triệu chứng gì? Năm tháng rồi, mới choáng váng một chút như vậy, hơn nữa bụng còn bằng phẳng, nàng sẽ không mang thai một quái thai chứ?

“Vô cùng chính xác!” Hiên Viên Mị tiếp tục liếm mút trước ngực nàng.

Thủy nhi nhìn về phía nam nhân còn đang bận rộn trước ngực nàng, “Vậy chàng đang làm gì?” Vì sao hần lại cởi quần áo của nàng? Hơn nữa đã từng nghe nói tới nam nhân nào có lão bà mang thai, phản ứng duy nhất là kéo lão bà lên giường chưa?

“Yêu nàng!” Hiền Viên Mị ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nói như lý lẽ đương nhiên.

Đưa tay đẩy nam nhân trên người ra, Thủy nhi tỏ vẻ nghiêm túc: “Sẽ làm bị thương đến cục cưng!” Làm ơn! Nào có người làm cha như vậy sao?

Hiền Viên Mị không thèm để ý nói, “Nó là giống của ta, nào có yếu ớt như vậy? Yên tâm đi! Cho dù nàng đánh hấn hai chưởng cũng không có chuyện gì!”

Mặt Thủy nhi đầy vạch đen, thì ra nàng thật sự mang thai một quái thai? Mắt thấy Hiền Viên Mị định cởi quần áo trên người mình ra, Thủy nhi đẩy hấn ra, cau mày nói, “Mị!”

Hiền Viên Mị trừng mắt nhìn vào bụng của nàng, hận nghiêng răng nghiêng lợi, quả nhiên lo lắng của hấn là chính xác, còn chưa ra đời đã dám giành Thủy nhi với hấn! Nhìn hấn vô cùng căm thù nhìn bụng của mình, Thủy nhi có phần không rõ, đó là giống của hấn nha, cũng không phải kẻ thù của hấn chứ?

Hiền Viên Mị đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía nàng, rất nghiêm túc hỏi, “Thủy nhi, rốt cuộc là ta quan trọng hay thằng nhai con trong bụng nàng quan trọng?”

“Phụt... Ha ha.” Thủy nhi ôm bụng mình cười ha ha, cục cưng còn chưa có phản ứng gì đâu, hấn đã bắt đầu tranh giành tình nhân rồi!

Vưu Diệc mang Diệp Tử Phong tới Ngự hoa viên không tìm được người, sau đó lại chạy tới điện Cảnh Tuyên, vừa đứng nghe được lời nói chát chúa kia, hiểu được xảy ra chuyện gì, hai người liếc mắt nhìn nhau, tất cả trong mắt đều là buồn cười, bắt đầu đi xoay người rồi đi.

“Hừ!” Hiền Viên Mị hừ lạnh một tiếng, hai ba phát cởi quần áo trên người mình ra, để lên.

Thủy nhi ngưng cười một tiếng, vội vàng đưa tay đẩy hấn, “Hiền Viên Mị! Chàng định mưu sát con trai của chàng sao?”

Hiền Viên Mị cắn răng nghiêng lợi nói, “Ta lại muốn!”

“Ừm... Đừng mà... Chàng nhẹ một chút... Nếu cục cưng có chuyện ta và chàng không xong!”

Nghe những lời này, khí chưa chung quanh càng thêm nồng đậm, Hiền Viên Mị giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, càng thêm dùng sức động eo ếch, “Vậy nàng cũng cần có hơi sức kia!”

“Ừm... Cầm thú!”

“Đừng vậy mà...” Thủy nhi không còn hơi sức rên rĩ ra ba chữ, tiếp tục như vậy nữa, cục cưng không sao, nàng chơi xong trước rồi!

Hiền Viên Mị giống như không nghe thấy lời của nàng, tiếp tục động, cho đến hai người một lần nữa leo lên vui vẻ tột cùng, ôm thân thể xụi lơ của nàng, hằm hừ hỏi, “Ta quan trọng hay cục cưng quan trọng?”

Thủy nhi nhìn đáng vẻ trẻ con của hấn, không biết nên khóc hay nên cười, “Chàng quan trọng.” Bây giờ nàng không thể không cúi đầu trước thế lực ác!

Hiền Viên Mị cuối cùng bỏ qua cho nàng, ôm nàng đi tới suối Địa Tâm, Thủy nhi vô lực dựa vào trong ngực hấn, tất cả trong mắt đều là vui vẻ bất đắc dĩ, tên ngu ngốc này! Nếu như không phải là hài tử của hấn, hấn cho rằng nàng sẽ để ý sao?

“Chủ tử...” Độc Cô Hàn nhìn người được Hiền Viên Mị ôm vào trong ngực, ánh mắt phức tạp, giống như đang cố gắng đè nén tình cảm trong lòng.

Nhìn đôi tay kia đang sờ tới sờ lui trên bụng mình, Thủy nhi bật cười, rõ ràng hấn cũng thích chứ sao!

“Hàn, ta sẽ rời đi một khoảng thời gian, Diêm La điện và Minh Thiên lâu liên giao cho người xử lý!” Nói ra nàng thật sự không ra lực gì, vẫn luôn do Độc Cô Hàn xử lý, vốn chỉ vì rời khỏi Thượng Quan Lăng, nhưng lại không nghĩ tới không dùng tới.

“Chủ tử?” Độc Cô Hàn định nói cái gì, cuối cùng nhẫn nhịn, chỉ hỏi, “Khi nào chủ tử trở lại?”

Thủy nhi ngẩng đầu nhìn về phía Hiền Viên Mị, Hiền Viên Mị vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dịu dàng nói, “Thủy nhi muốn trở lại, bất cứ lúc nào đều có thể!”

Thủy nhi gật đầu một cái, “Có thể sẽ qua một khoảng thời gian rất dài!” Nàng biết Hiền Viên Mị trở về Yêu tộc có chính sự, khẳng định cần có thời gian xử lý.

Ánh mắt của Độc Cô Hàn hơi âm trầm, cuối cùng chỉ nói, “Chủ tử bảo trọng!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Ma linh

Editor: Puck - Diễn đàn

Hiên Viên Mị giao lại sự tình, một nhóm bốn người liền đi tới Yêu giới, không đúng, phải nói là năm người, còn có Ảnh.

Trong xe ngựa, Thủy nhi được Hiên Viên Mị ôm vào trong ngực, Diệp Tử Phong và Vu Diệc ngồi ở bên kia, xe ngựa rất rộng rãi, cũng không e ngại chật chội, Diệp Tử Phong hoàn toàn bị Vu Diệc lôi kéo đảm đương kỳ đà cản mũi, Hiên Viên Mị thật sự rất khô hời, cho nên Vu Diệc liền mạo hiểm nguy hiểm đến tính mạng cũng không bằng lòng cười ngựa.

Thủy nhi bắt đầu đi nhìn bàn tay nắm mê tới nắm mê lui trên bụng nàng, “Mị, cẩn thận cục cưng bị chàng nắm mê đến không có!”

Hiên Viên Mị hừ nói, “Nắm mê tôi không có là tốt nhất!”

Tất cả trong mắt Thủy nhi đều là nụ cười, nam nhân thật không được tự nhiên, rõ ràng thích, nhưng cố tình lại muốn ghen! Vén rèm lên nhìn một chút, tò mò hỏi nói, “Đây không phải là đường đi Huyền quốc sao?”

“Kết giới đi tới Yêu giới ở trong một rừng cây giữa Huyền quốc và Diệp quốc, như thế nào? Có một không? Có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

Thủy nhi lắc đầu một cái, nàng thật sự không có cảm giác gì, nàng thật sự rất hoài nghi nàng vốn không mang thai, nhưng Diệp Tử Phong cũng đã kiểm tra rồi, xác định nàng thật sự mang thai hơn năm tháng rồi! Suy nghĩ một chút nàng thay đổi thân thể chẳng qua mới hơn năm tháng mà thôi, ban đầu dùng thân thể Thủy Nguyệt Linh lâu như vậy cũng không mang thai, kết quả vừa thay đổi một cái ngược lại liền mang thai.

Mà theo cách nói của Diệp Tử Phong, ban đầu bởi vì còn có linh hồn của Thủy Nguyệt Linh ở đây, nàng chưa hoàn toàn lấy được thân thể kia, hơn nữa linh hồn của Thủy Nguyệt Linh hơi tà ác, cho nên không cách nào mang thai hài tử của Hiên Viên Mị!

Thủy nhi rất không thể nói gì, đứa nhỏ này có phải quá kén chọn không, hơn nữa nàng cũng không cảm thấy mình là người tốt!

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Hiên Viên Mị, Thủy nhi nhún mày làm trò nói, “Không biết là ai nói đánh hấn hai chương cũng không có việc gì?”

“Phụt...” Vu Diệc phun toàn bộ nước trà trong miệng ra ngoài, ánh mắt nhìn về phía bụng của Thủy nhi, Hiên Viên Mị vội vàng dùng ống tay áo che kín, mắt lạnh bắn về phía hấn

“Khụ khụ...” Vu Diệc ho khan hai tiếng, tầm mắt chuyển sang bên, lời này ngược lại không sai... Đánh hai chương thật không có việc gì!

Hiên Viên Mị hôn lên trên mặt nàng, “Ta sợ nàng mệt mỏi, nhai con đó mới sẽ không dễ dàng mệt mỏi như vậy!” dĩ3n~d@n`l3q2l y"d0n

Thủy nhi liếc mắt, nàng biết nàng có thể mang thai là con hồ ly nhỏ, nhưng hấn có thể đừng luôn nhắc nhở nàng như vậy không, “Diệp Tử Phong, nữ nhân Yêu tộc mang thai đều như vậy sao?” Như vậy đến lúc thật sự có thể sinh ra một thằng nhai con, không đúng, thật sự có thể sinh ra đứa bé sao? Nàng rất hoài nghi!

Diệp Tử Phong ôn hòa mà cười nói, “Không phải, Vương Hậu tương đối đặc biệt

Thủy nhi nhún mày, “Là ta đặc biệt, hay là nó đặc biệt?” Ngón tay chỉ chỉ vào bụng của mình.

Hiên Viên Mị bất mãn túm lấy tay của nàng, ôm nàng thật chặt vào trong ngực, “Thủy nhi có thể hỏi ta!”

Vu Diệc cúi đầu, bà vai càng không ngừng rung động, không biết mấy lần đầu từ kia ở Yêu tộc khi nhìn thấy Yêu Vương Đế Tôn như vậy sẽ có cảm tưởng thế nào?

Thủy nhi xoay người nhìn về phía hấn, bắt đầu dĩ thời dài, vốn thích ăn dấm rồi, kể từ sau khi biết nàng mang thai, càng thêm trầm trọng hóa thêm, nàng rất hoài nghi hấn có phải bị cục cưng nhập vào thân rồi không, quả thật giống như tiểu hài tử!

“Thủy nhi...” Hiên Viên Mị uất ức nhìn nàng, nàng lại nhìn hấn mà than thở, mới có cục cưng liền bắt đầu ghét bỏ hấn, cặp mắt không nhìn được trừng về phía bụng của nàng.

“Phi...” Lần này Vu Diệc thật sự không nhìn được, “Ha ha...” Vừa cười vừa vỗ chân của mình, thật sự quá buồn cười rồi!

Hiên Viên Mị híp mắt nhìn về phía hấn, Vu Diệc vội vàng che miệng mình, nhưng cơ mặt nhất định không nghe lời, hấn sao lại quên? Hiên Viên Mị chính là Hiên Viên Mị, Yêu Vương lạnh lùng vô tình đó, chỉ đối xử khác với Vương Hậu mà thôi.

“Được rồi...” Thủy nhi sờ mặt của hấn, đột nhiên nghiêm túc hỏi, “Mị, chàng thật sự không thích đứa bé này?” Nàng cảm thấy hấn thích, hơn nữa nàng cũng thích, nhưng nếu như hấn thật sự để ý như vậy...

Đưa tay vuốt ve bụng, có lẽ bởi vì không có triệu chứng gì, nàng vốn không cảm thấy có một sinh mạng tồn tại, tự nhiên chưa nói ra được tình cảm gì, nàng chỉ biết nàng thích hấn và hài tử của nàng, nhưng lại không cách nào thắng được hấn.

Nhìn trầm tư trong mắt của nàng, Hiên Viên Mị nhếch miệng lên, đột nhiên cúi đầu hôn nàng.

Thủy nhi ngược mắt đối diện với cặp mắt của hắn, trong mắt dần hiện ra một nụ cười, đưa tay ôm cổ của hắn, mặc cho lưỡi của hắn lướt qua môi nàng, luồn vào trong miệng nàng.

“Haizzz... Phi lễ chứ nhìn phi lễ chứ nhìn!” Vu Diệc gật gù đắc ý nói, cặp mắt lại không chớp nhìn hai người. dieendaaneequaydonn

Hiên Viên Mị buông Thủy nhi ra, hí mắt nhìn hắn, cười lạnh nói, “Vu Diệc, xem ra thời gian gần đây ngươi sống quá thoải mái!”

“Khụ... Tuyệt đối không có!” Vu Diệc giang hai tay... Trên mặt là một vẻ “Ta sai lầm rồi”.

Hiên Viên Mị không nhìn hắn, chỉ lạnh lùng mà nói, “Không phải nói Tiên Đế lại muốn kết thân sao?”

Vu Diệc kêu thảm một tiếng, “Đừng mà! Mị, ta sai lầm rồi, tha cho ta có được không? Nếu không ngươi phạt ta đi làm cu li là được!”

Thủy nhi chép chép miệng, “Tình nguyện làm cu li cũng không bằng lòng cưới mỹ nhân?” Cặp mắt hoài nghi quan sát hắn, “Ngươi không phải sẽ thích nam nhân chứ?”

“Khụ khụ...” Vu Diệc thiếu chút nữa bị sặc nước miếng, “Ta thích nữ nhân... Nữ nhân!” Nhưng là không thích nữ nhân Tiên tộc, nữ nhân Tiên tộc đều có dáng vẻ cao ngạo, giống như không có nàng ta, thế giới này cũng sẽ bị phá hủy, người nào chịu được!

Ban đầu Hiên Viên Mị chính là nhìn không quen Lam Phiêu Vũ luôn dây dưa hắn, rồi lại tỏ vẻ cao cao tại thượng, giống như bỏ thí cho hắn, cho nên mới ở trước mặt mọi người từ chối kết thân, còn không nể mặt nói gì mà kiểu nữ nhân như vậy không hợp khẩu vị của hắn.

Thủy nhi tỏ vẻ hoài nghi, tất cả trong mắt đều là đùa giỡn, “Ngươi xác định?”

Vu Diệc nhìn Hiên Viên Mị một cái, cắn răng, hắn nhìn! Ai bảo người ta có núi dựa lớn như vậy!

Hiên Viên Mị nghiêng đầu, gò má dán lên trán của Thủy nhi, bàn tay khẽ vuốt ve bụng của nàng, nhẹ giọng nói, “Thủy nhi đừng suy nghĩ nhiều như vậy, tiểu tử này mạng rất lớn, đến đây rồi cũng sẽ không đi, chỉ có điều Thủy nhi chỉ có thể thích hắn, không thể yêu hắn, chỉ có thể yêu ta, biết không?”

Diệp Từ Phong tao nhã uống trà, trong mắt mang theo nụ cười thản nhiên, trong lòng là chúc phúc tràn đầy.

Thủy nhi nhẹ nhàng cọ mặt của hắn, hơi không hiểu, “Tại sao?”

Hiên Viên Mị tự nhiên biết nàng hỏi chính là cái gì, bắt đầu dĩ nhiên nói, “Tiểu tử này là ma linh, sẽ là tồn tại cường đại nhất trong tứ giới, mặc dù bây giờ còn chưa ra đời, nhưng cũng không ai có thể dễ dàng làm nó bị thương!

Trời! Nàng rốt cuộc mang thai thứ gì? Tồn tại cường đại nhất trong tứ giới?!

Trải qua mấy ngày nay bổ sung, nàng đã biết, tứ giới này chỉ Nhân giới, Yêu giới, Ma giới và Tiên giới, Ma tộc vốn là chủng tộc mạnh nhất, nhưng kể từ khi vị Ma Đế Ma Tà vĩ đại nhất trong lịch sử kia bị bắt, Yêu tộc và Tiên tộc liên hiệp chèn ép Ma tộc, cứ thế Ma tộc dần dần xuống dốc, bây giờ người trong Ma tộc đã không nhiều lắm, chỉ có thể co đầu rút cổ một góc, chỉ cầu bình an sống qua ngày, trong lòng mong mỏi Ma Đế bệ hạ của bọn họ có thể sớm ngày trở về, nhưng mà hiện giờ ở dưới thống trị của Hiên Viên Mị, Yêu tộc đã là chủng tộc cường đại nhất, Tiên tộc hơi yếu, mà Nhân giới từ trước tới nay chính là thoát ly với ba chủng tộc khác, chẳng biết tại sao, thân thể loài người yếu ớt nhu nhược hơn ba tộc khác, tu luyện cũng sẽ tương đối khó khăn, nhưng giống như từ xưa tới nay liền có hiệp nghị, ba tộc khác không được xâm phạm Nhân giới, nhưng ba tộc khác cũng là lúc có xung đột. die~nd a4nle^q u21ydo^n

“Cái gì là ma linh?”

Hiên Viên Mị kiên nhẫn giải thích nói, “Yêu tộc từ xưa tới nay liền có lời tiên đoán, nếu xuất hiện một vị Yêu Vương có được trái tim bất tử, vậy con trai của người đó chính là ma linh, phải có huyết mạch của Ma tộc và Yêu tộc, kèm theo tình yêu chân thành tha thiết nhất mà sinh, đều trở thành tồn tại mạnh nhất trong tứ giới.”

Thủy nhi nuốt một ngụm nước bọt, “Mị, chàng không phải định nạp thiếp đấy chứ?!”

Vu Diệc nhìn không được chen miệng mà nói, “Vương Hậu của ta! Trái tim bất tử của Mị cũng đưa cho người, người cảm thấy ngài ấy còn có thể có thể nạp thiếp như thế nào nữa?”

Thủy nhi không vui liếc hắn một cái, “Không hỏi ngươi!”

Vu Diệc tự tìm mất mặt sờ sờ lỗ mũi, hai người kia sao lại đều không cho hắn mặt mũi?

Hiên Viên Mị khẽ cười hôn lên trán của nàng, “Mặc dù nói không biết này huyết mạch Ma tộc tới từ đâu, nhưng theo tình huống bây giờ xem ra, tiểu tử này đúng là ma linh!”

Thủy nhi không nhìn được cau mày, “Xem ra không thể để cho người khác biết ta mang thai!” Tồn tại mạnh nhất tứ giới, Yêu tộc còn may, Ma tộc chỉ sợ tự lo không xong, nhưng mà Tiên tộc, chắc chắn sẽ không muốn để cho ma linh ra đời.

Mặc dù nói không ai có thể dễ dàng làm tổn thương hấn, nhưng cũng không phải hoàn toàn không gây tổn thương được hấn! Hơn nữa nếu như nàng nghèo rồi, cục cưng còn có thể nhảy nhót như thế nào?

“Yên tâm, chuyện nàng mang thai, chỉ có năm người chúng ta biết mà thôi.” Bao gồm Ảnh, người của Nhân giới cũng không tính, “Hơn nữa lời tiên đoán của Yêu tộc, người biết cũng không nhiều, người của Tiên tộc tự nhiên không thể nào biết, hơn nữa mặc dù bây giờ nàng hơi đặc biệt, nhưng cũng coi là yêu... Mặc dù biết lời tiên đoán này, cũng sẽ không hoài nghi đến trên đầu nàng.”

Thủy nhi gật đầu một cái, thờ dài, nàng mang thai rất nhẹ nhõm, không ói, không choáng váng, không mệt mỏi, nhưng không nghĩ tới mang trong bụng cũng là một phiền toái lớn

Mặc dù Hiên Viên Mị trở về Yêu tộc là vì có chính sự, nhưng hấn lại giống như một chút cũng không nóng nảy, dọc theo đường đi đi một chút lại dừng, đi gần bốn tháng, mới tới cánh rừng kia.

Thủy nhi đột nhiên hỏi, “Cục cưng sẽ ở trong bụng ta bao lâu?” Tính toán thời gian, cũng chín tháng rồi.

Diệp Tử Phong cau mày nói, “Giống như người bình thường, chừng mười tháng, nhưng thời gian dù ít dù nhiều cũng sẽ có chút sai lệch, thời gian tiếp theo, Vương vẫn ở bên Vương Hậu nhiều hơn tương đối tốt.”

Mặt Thủy nhi đầy vạch đen, nàng đây là sắp sinh con rồi hả? Sờ sờ bụng của mình, còn là bằng phẳng, “Người xác định ta có thể sinh ra thứ gì?”

Diệp Tử Phong nghẹn lời, bởi vì đã sớm biết ma linh đặc biệt, cho nên hấn không có phản ứng gì, mọi người cũng không thấy kỳ quái, nhưng mà đến lúc đó muốn sinh ra đứa bé như thế nào, hấn cũng không biết!

Hiên Viên Mị ôm nàng tiếp tục đi vào trong cánh rừng, lạnh nhạt nói, “Nếu đến lúc đó không sinh được thì không sinh, vừa đúng!”

Thủy nhi rất không thể nói gì vượt bụng thăm nói, “Không phải nói là tồn tại mạnh nhất trong tứ giới sao? Vậy hấn rất thông minh mới đúng, sao động cũng không động một cái? Ta hoài nghi bên trong vốn không có gì!”

Vừa dứt lời, Thủy nhi đột nhiên che bụng dừng bước, Hiên Viên Mị khẩn trương hỏi, “Sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Sầu lo

Editor: Puck - Diễn đàn

Thủy nhi vỗ vỗ bụng, bất đắc dĩ nói nói, “Biết con ở trong này, cần phải đá nặng như vậy sao?”

“Mẫu thân...” Giọng nói mềm nhũn êm ái truyền vào trong tai, làm cho người ta rất ưa thích.

Trong lòng Thủy nhi mềm mại, hiện giờ mới coi như có một chút cảm giác làm mẹ, nhìn bụng mình, “Cục cưng? Người có thể nói?” Không hổ là Ma Linh!

Nhìn vẻ mặt dịu dàng của Thủy nhi, trong lòng Hiên Viên Mị tràn ra khí chua, trước kia vẻ mặt dịu dàng của Thủy nhi đều chỉ lộ ra với hấn, cảm hận nhìn chăm chăm bụng của Thủy nhi, “Tiểu tử chết tiệt, không cho phép giả bộ đáng yêu!”

“Lão tử chết tiệt, không cho phép chiếm đoạt mẫu thân!” Vẫn là giọng nói mềm nhũn êm ái, lại mang theo khí phách không thua Hiên Viên Mị.

Nhìn khuôn mặt đen thui của Hiên Viên Mị, Thủy nhi không nhịn được cười ra tiếng, cục cưng còn chưa ra đời đâu, đã âm ỹ rồi, chờ cục cưng ra đời, vậy còn không phải thế giới đại loạn?

Hiên Viên Mị đột nhiên nâng mặt của nàng lên hôn, sau khi hôn xong, khiêu khích nhìn bụng của Thủy nhi, lại nghe được vật nhỏ trong bụng khinh thường phun ra hai chữ, “Ngây thơ!”

Giọng nói nghe vào tất cả đều là khinh thường, nhưng Thủy nhi lại nghe ra trong giọng nói mềm nhũn kia còn mang theo một chút uất ức, trong lòng mềm nhũn, lên tiếng nói, “Mị, đừng làm rộn!” di1enda4nle3qu21ydo0n

Nghe vậy, mặt Hiên Viên Mị liền biến sắc, không nói thêm gì nữa... Vật nhỏ trong bụng giống như có thể nhìn thấy hấn biến sắc mặt, cao hứng ha ha cười không ngừng, cục kỳ mềm mại nói, “Mẫu thân tốt nhất!”

Thấy Hiên Viên Mị thật sự không vui, Thủy nhi không khỏi nhũn nhũn mày, trong lòng thờ dài một tiếng, vượt bụng dụ dỗ nói, “Cục cưng ngoan...”

“Ừm... Mẩu thân... Cục cưng buồn ngủ quá... Buồn ngủ...” Giọng nói càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng yên tĩnh lại.

Hiên Viên Mị ôm Thủy nhi tiếp tục đi về phía trước, nhưng vẫn trầm mặt, cũng không nói chuyện, Diệp Từ Phong và Vu Diệc không nghe được cục cưng nói chuyện, nhưng cũng biết người nào đó lại ăn dặm của con trai mình rồi.

Thủy nhi nhìn Hiên Viên Mị hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được dừng bước lại, kéo hẳn đi sang bên cạnh, hai người kia thức thòi không đi quấy rầy.

“Mị...” Thủy nhi không nhịn được cau mày, sao nàng lại cảm thấy lần này hẳn không chỉ hơi ăn dặm mà thôi? Đưa tay sờ sờ mặt của hắn, dịu dàng hỏi, “Sao vậy?” Nàng cảm thấy hắn thật không vui.

Hiên Viên Mị một phát ôm chặt nàng, cúi đầu vùi mặt ở trong cổ nàng, cũng không nói chuyện, chỉ tham lam ngửi hơi thở mát mẻ nhàn nhạt trên người nàng, bình ổn buồn bực trong lòng.

Thủy nhi khẽ nhủ mày, đưa tay ôm hắn, nhẹ vỗ lưng của hắn, im lặng an ủi, chờ hắn mở miệng.

Hồi lâu, Hiên Viên Mị ngẩng đầu nhìn nàng, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười khổ nói, “Thủy nhi, ta hi vọng nàng vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình ta, trong lòng chỉ có một mình ta, không muốn nàng chú ý đến người khác, ngay cả hài tử cũng không được, ta có phải rất ích kỷ không? Nhưng mà, ta thật sự...” Thật sự rất sợ mất đi nàng!

Nhìn cặp mắt màu máu kia mang theo mờ mịt và bất an, trong lòng Thủy nhi đau xót, ngẩng đầu hôn hắn, tinh tế liếm hôn, muốn trấn an lòng bất an của hắn, hắn như vậy khiến cho nàng rất đau lòng.

Hiên Viên Mị phục hồi tinh thần lại, đôi bị động thành chủ động, nóng bỏng hôn nàng, cánh tay để ngang trên eo nàng dần dần thắt chặt, một tay khác cũng đang chạy trên người nàng muốn luồn vào trong quần áo, Thủy nhi vội vàng đẩy hắn ra, “Mị, Vu Diệc và Diệp Từ Phong vẫn đang chờ!” Dieffen lea quý đôn

Hiên Viên Mị đè lên trán của nàng, mặt không tình nguyện, lại hôn mấy cái lên môi nàng.

Thủy nhi nhìn hắn, khẽ cười nói, “Mị, ta cho phép chàng ích kỷ!” Nàng cũng ích kỷ giống vậy, nếu hắn chú ý tới cục cưng nhiều hơn nàng, nàng cũng không thoải mái.

Hiên Viên Mị lại ôm chặt nàng một chút, “Vậy cục cưng thì sao?”

Thủy nhi đưa tay ôm cổ của hắn, cười nói, “Ngu ngốc, chúng ta chỉ là cha mẹ cục cưng, chỉ cần bảo đảm cục cưng có thể vui vẻ khỏe mạnh lớn lên là được rồi, cục cưng cũng sẽ có một người thuộc về cục cưng.”

Hiên Viên Mị được voi đòi tiên yêu cầu nói, “Vậy lần sau nàng không thể giúp nó!”

Thủy nhi cọ cọ chóp mũi của hắn, buồn cười nói, “Cục cưng còn là tiểu hài tử, sao chàng cứ so đo với cục cưng?”

Hiên Viên Mị buông nàng ra, trợn mắt nhìn bụng của nàng một cái, lại ôm nàng vào trong lòng, hừ lạnh nói, “Nó không phải tiểu hài tử bình thường!” Còn chưa ra đời đã dám thách thức ông đây!

Thủy nhi hơi nhức đầu, “Mị, cục cưng là con trai của chàng, chàng bỏ qua cho cục cưng một chút xiu có được không?”

Hiên Viên Mị uất ức nói, “Vậy nếu nó bắt nạt ta thì làm thế nào?”

Thủy nhi giật giật khóe miệng, bắt nạt hắn? Chỉ có điều cục cưng sẽ là tồn tại mạnh nhất trong tứ giới, nhìn tình huống tranh phong so đo mới vừa rồi, có lẽ, nói cũng không chừng có thể thật sự sẽ bắt nạt hắn, “Vậy chàng không để cho cục cưng có cơ sở để bắt nạt, nhường cho cục cưng một chút xiu là được rồi!”

Trong mắt Hiên Viên Mị xẹt qua một tia sáng loáng, chuông báo động trong lòng Thủy nhi nhất thời gõ vang, đưa tay đặt lên vai của hắn, thân thể cố hết sức ngửa ra sau, “Mị, có phải chàng lại đang tính toán ta không?”

Hiên Viên Mị ôm chặt hông của nàng, tránh cho nàng không cẩn thận ngã xuống, dịu dàng cười nói, “Nào có? Ta chỉ muốn nói, muốn ta không so đo với tiểu tử kia cũng được, nhưng mà...” dieffen lea quý đôn

Thủy nhi không chớp mắt nhìn hắn, cũng biết hắn lại muốn tính toán nàng, quả nhiên, Hiên Viên Mị cúi đầu liếm liếm cánh môi của nàng, xấu xa mà cười nói, “Nếu như tiểu tử kia bắt nạt ta, Thủy nhi có thể phải bồi thường cho ta, an ủi trái tim bị thương của ta mới được!”

Giật giật khóe miệng, Thủy nhi bắt đầu dĩ gạt đầu một cái, thôi, hắn cao hứng là được rồi

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Nhìn Hiên Viên Mị nhanh như vậy đã sau cơn mưa trời lại sáng, trong lòng Vu Diệc thật sự bội phục Thủy nhi, đúng là có một tay! Lại giáo huấn đường đường Yêu Vương Đế Tôn khiêm nhường phục tùng như vậy đây!

Lại đi một lúc, Thủy nhi nhìn vách đá trước mắt, nhíu mày hỏi, “Chính là chỗ này?”

“Ừ.” Hiên Viên Mị nắm tay của nàng chạm một cái lên trước, liền thấy một hình hoa văn giống như vân nước lay động chậm rãi mở ra, sau đó lại dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Thủy nhi nhíu mày, hỏi, “Chẳng lẽ không sợ có người đánh bậy đánh bạ xông vào sao?”

Hiên Viên Mị ôm hông của nàng, giải thích, “Không phải người trong Yêu tộc không đụng vào tới tầng kết giới này được.

Ừm... Mới vừa rồi nàng đụng phải, cho nên hiện giờ nàng thật sự không tính là người rồi!)

“Đi thôi!” Hiên Viên Mị ôm Thủy nhi dẫn đầu đi vào, vân nước khẽ lay động một trận, chờ sau khi thân hình của năm người biến mất, lại chậm rãi khôi phục.

Nhìn cảnh tượng xuất hiện ở trước mắt, Thủy nhi thở dài nói, “Quả thật là tiên cảnh!” Thật sự rất đẹp!

Bầu trời xanh thẳm, đám mây trắng tinh, non xanh nước biếc, gió nhẹ phát qua... Làm cho người ta có cảm giác chính là sạch sẽ không chứa một tia tạp chất, nói là tiên cảnh tuyệt đối không quá, vừa tiến đến liền làm cho người ta có cảm giác giống như lỗ chân lông cả người đều giãn ra, thoải mái muốn rên rĩ ra tiếng.

Hiên Viên Mị khẽ cười nói, “Đi thôi! Về Vương cung trước!”

Cửa cung đã sớm mở ra, lấy bốn lão đầu tóc hoa râm cầm đầu, một đám người đứng đó, cung kính cúi đầu chào đón, “Cung nghênh Đế Tôn hồi cung!”

Thủy nhi nhíu mày, Đế Tôn? Xung hô này ngược lại dễ nghe, nhưng không phải Diệp Tử Phong đều gọi là Vương sao? Ngay cả Ly Tâm cũng thế.

Không đợi nàng suy nghĩ nhiều, Hiên Viên Mị ôm nàng lên xe liễn dừng ở cửa cung, Diệp Tử Phong và Vu Diệc một trái một phải đứng ở hai bên xe liễn, xe liễn chậm rãi đi về phía trước, chúng thần cúi đầu đi theo. di3nd@n3qu.yd0n

Thủy nhi vén lên màn che liếc mắt nhìn, con đường trong cung thế mà lại tất cả đều do ngọc trắng khối lớn trải thành, trắng tinh như tuyết, không nhiễm trần thế, đối với lần này, Thủy nhi chỉ nhàn nhạt bĩu môi.

Bốn vị lão giả cầm đầu theo ở phía sau thấy Thủy nhi cũng đi lên xe liễn theo, không khỏi hơi kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau, lại liếc nhìn dáng vẻ giống như chuyện đương nhiên của Vu Diệc và Diệp Tử Phong, trong mắt hơi sâu lo.

Thủy nhi thò đầu ra nhìn về phía sau một cái, chỉ một liếc mắt, lại nhìn rõ ràng thần sắc của bốn người kia vào trong mắt, rút đầu về, miễn cưỡng treo trên người Hiên Viên Mị, nhíu mày hỏi, “Mị, bốn lão đầu kia giống như rất lo lắng?”

Hiên Viên Mị cũng không giấu giếm, hôn lên môi nàng, nói, “Lúc trước khi ta trở về Yêu tộc giải tán hậu cung, bốn vị trưởng lão kia đều có nữ nhi bị đưa ra khỏi cung, có thể còn muốn đưa nữ nhi trở lại đi, cho nên nhìn thấy nàng lên xe liễn mới có thể lo lắng!”

“Chắc chắn... Hai hậu cung, Mị, người thật đúng là diễm phúc không cạn! Chẳng xác định chàng không phải sẽ chưa già đã yếu sao?”

“Hử?” Hiên Viên Mị nhíu mày... Lật người đè nàng trên ghế ngồi... Xấu xa cười nói, “Thủy nhi muốn thử một chút không?” Hắn cũng không để ý tới lời nói của Thủy nhi, ngược lại trong lòng rất thoải mái, bởi vì hắn giống như người thấy vị chua.

Thủy nhi ôm cổ của hắn, nói sang chuyện khác hỏi, “Tại sao ta lên xe liễn bọn họ sẽ lo lắng?”

“Chỉ có Vương Hậu mới có tư cách ngồi chung với ta, hiểu chưa?”

“Ặc... Còn mong chờ vị trí Vương Hậu, chỉ có điều cũng không phải là không thể được! Mị, chàng còn chưa lấy ta đâu!” Nàng đã quên chuyện này.

Hiên Viên Mị nhíu mày, vốn định trở về Huyền quốc liền cử hành hôn lễ, nhưng hiện tại giống như trong lúc nhất thời cũng sẽ không trở về, vậy ở chỗ này cũng giống vậy, trực tiếp mở miệng phân phó nói, “Vu Diệc, để cho người chuẩn bị đại điển phong Hậu...”

Thủy nhi vội vàng che miệng của hắn, liếc hắn một cái, “Phong cái gì mà phong? Một mối!” Nàng hiện giờ là người bất cứ lúc nào sẽ sinh con, nếu như đến lúc đó không cẩn thận làm rớt con ra ngoài thì làm sao? di@en*dyan(lee^qu.domn)

Hiên Viên Mị vội vàng đổi lời, “Vu Diệc, kêu người chuẩn bị hôn lễ, càng đơn giản càng tốt!”

Vu Diệc không nói được gì liếc mắt, “Dạ!” Người phía sau có lẽ không nghe được trong xe liễn bàn luận xôn xao, nhưng hắn và Tử Phong ngược lại nghe được rất rõ ràng, khi nghe được Thủy nhi nói ra chưa già đã yếu, hắn thiếu chút nữa liền không nhịn được bật cười, haizzz, bây giờ Yêu Vương Đế Tôn hoàn toàn chính là mẫu người sợ vợ sao!

Vừa về tới tẩm cung, Hiên Viên Mị liền kêu người chuẩn bị đồ ăn, sau đó cho Thủy nhi ăn no, liền kéo nàng lên giường ngủ.

“Mị, ta không mệt!” Mặc dù nàng mang thai, nhưng căn bản không giống như phụ nữ có thai chứ sao! Một chút cũng không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại tinh thần rất tốt!

Hiên Viên Mị nhú mồm, “Vậy nếu không...”

Không đợi hắn nói xong, Thủy nhi nhắm mắt lại, “Ta ngủ!”

Hiên Viên Mị khẽ cười một tiếng... Tất cả trong mắt đều là cung chiều, dịu dàng ôm nàng vào ngực, cùng nghỉ ngơi với nàng.

Vì vậy vì ghen ghét đố kỵ Yêu Vương hồi cung mà cử hành bữa tiệc tẩy trần, chính chủ vốn không hề xuất hiện.

Sau khi bốn vị trưởng lão hỏi thăm biết được Đế Tôn đã sớm nghỉ ngơi, nghĩ đến nữ nhân nhìn thấy trước đó, trong lòng không khỏi càng thêm lo lắng, lần trước Đế Tôn trở về lại khư khư cố chấp giải tán hậu cung, chẳng lẽ có liên quan tới nữ nhân này? Nếu thật sự như thế, chỉ sợ cũng phiền toái!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Ma Linh ra đời

Editor: Puck - Diễn đàn

Liên tiếp mấy ngày, bốn vị trưởng lão tới cầu kiến, đều bị chặn ngoài cửa, gấp đến độ bốn người xoay quanh.

Tại sao gấp? Bởi vì cũng biết Vu Diệc đã phân phó chuẩn bị hôn lễ, hơn nữa Vu Diệc nói càng đơn giản càng tốt, nhưng lại cố ý phân phó không thể thiếu huyết tể, ý vị là Đế Tôn muốn phong nữ nhân không rõ lai lịch đó làm Hậu! Bọn họ sao có thể không gấp?

Nhưng gấp nữa cũng vô dụng, Hiên Viên Mị vốn không gấp bọn họ, bọn họ ngay cả khuyên can cũng không có cửa.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sáng sớm, Thủy nhi bị đánh thức, sững sờ nhìn gương mặt tuấn tú phía trên, hơi mất hồn, khóe môi Hiên Viên Mị nhếch lên, động eo, thành công khiến Thủy nhi phục hồi tinh thần lại, nhìn được như ý ở trong mắt hắn, Thủy nhi không biết nên làm ra vẻ mặt gì, khi hắn đâm vào phần còn dư lại không nhận được rên rỉ ra tiếng, cố gắng duy trì một phần tỉnh táo, bất đắc dĩ hỏi, “Lại như thế nào?”

Hiên Viên Mị uất ức nói, “Sau khi nàng ngủ, tiểu tử kia liền bắt nạt ta rồi, lại nói sau khi ra đời muốn đánh ta răng rơi đầy đất, Thủy nhi, ta rất đau lòng, nàng nhất định phải cố gắng an ủi ta!”

Thủy nhi theo bản năng nghiêng hợp hắn, thở gấp liên tiếp liếc mắt, lại là thế này? Rõ ràng là chiến tranh giữa cha con bọn họ, tại sao muốn dính líu nàng vào?

Trong giây lát nhớ tới chuyện gì, Thủy nhi thở gấp mở miệng, “Mị... Hôm nay còn có lễ cưới...”

Hiên Viên Mị thờ ơ nói, “Chúng ta động phòng trước, lại bái thiên địa!”

Hôn lễ thật sự rất đơn giản, chỉ lạy thiên địa một cái, sau đó liền huyết tể, đó là nghi thức chắc chắn không thể thiếu trong lễ phong Hậu.

Huyết tể ở đây cũng không phải chỉ giết súc vật tể tự, mà nhỏ máu của hai người vào trong cùng một cái ly sau đó cùng uống vào, tượng trưng máu sữa giao hòa, không xa không rời. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Thủy nhi nhìn Hiên Viên Mị kéo tay của nàng qua vạch một đạo, hưng hăng giựt giựt khóe miệng, tại sao thành hôn còn phải uống máu? Nhìn máu hai người nhỏ vào trong ly, bốn vị trưởng lão tỏ vẻ chán nản, sau nghi thức này, Thủy nhi thật sự thành Vương Hậu rồi.

“Chờ một chút!” Nghe một tiếng ngăn cản như thế, bốn lão đầu đều cặp mắt sáng lên, đáng vẻ ước gì có người nào loạn nơi này.

Người đến là một nam tử có dáng vẻ sắp ba mươi tuổi, một thân áo trắng bông bành giống như tiên, nhưng ánh nhìn cao ngạo trong mắt khiến cho không có ai thích, người này chính là Lam Vũ, con trai của Tiên Đế Lam Lăng, ca ca của Lam Phiêu Vũ.

Lam Vũ đi vào đại điện, nhìn Hiên Viên Mị trên đài cao cao ngạo nói, “Công chúa Tiên tộc ta đường xa mà đến, đang định kết thân với Yêu Vương Đế Tôn, Yêu Vương sao có thể cưới người khác?” Khi tầm mắt rơi vào trên người Thủy nhi thì trong mắt nhìn không được mà lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đi theo phía sau Lam Vũ là một nữ tử cũng mặc áo trắng giống vậy, dùng khăn che mặt, không thể hoàn toàn thấy rõ dung mạo của nàng ta, nhưng loáng thoáng lộ ra dung nhan kia, còn có dáng vẻ mê người kia cũng tỏ rõ nàng là mỹ nhân, nhưng trên người cũng mang theo một tia ngạo mạn giống vậy.

Mỹ nhân này tên là Lam Tâm, sau khi Lam Phiêu Vũ chết, trong lòng Tiên Đế nuốt không nổi khẩu khí kia, liền không muốn để cho Hiên Viên Mị tốt hơn, đặc biệt chọn mỹ nhân như vậy thu làm dưỡng nữ, định kết thân với Hiên Viên Mị, nhưng ý đồ chân chính phải cần cân nhắc.

Ánh mắt Hiên Viên Mị lạnh lẽo, bụng ly lên, uống máu trong ly vào trong miệng, cúi đầu đặt lên cánh môi Thủy nhi, mùi máu tươi lan tràn trong miệng hai người, người phía dưới toàn bộ ngây ngốc, mặc dù luôn luôn biết Đế Tôn tự ý làm bậy, nhưng không nghĩ tới hắn sẽ làm ra chuyện tương đương với khiêu khích Tiên tộc như vậy.

Sắc mặt Lam Vũ càng thêm khó coi, trong mắt toát ra lửa giận, “Yêu Vương đây là ý gì? Là xem thường Tiên tộc ta, muốn khai chiến đúng không?”

Hiên Viên Mị là lưỡi liềm vết máu bên khóe miệng, dáng vẻ kia mang theo vài phần khát máu, cũng tà mị không gì sánh được, làm cho người ta không nhìn được tim đập rộn lên.

Thủy nhi nhìn si mê trong mắt Lam Tâm, trong lòng than vãn, yêu nghiệt à yêu nghiệt! Lại câu người khắp nơi! dfienddn lieqiudoon

“Bôn tôn không ngại khai chiến!!” Những lời này không khác nào là tuyên chiến rồi.

Lam Vũ nhất thời cũng không biết nên tiếp lời như thế nào rồi, hiện giờ khai chiến mà nói rất bất lợi cho Tiên tộc, bằng không phụ vương cũng sẽ không muốn kết thân, mục đích của kết thân này chính là vì duy trì hòa bình mặt ngoài, trì hoãn một khoảng thời gian, đồng thời khiến Hiên Viên Mị buông lỏng cảnh giác, ở Tiên tộc chuẩn bị sẵn sàng đánh hắn trở tay không kịp, Lam Lăng đánh bàn tính ngược lại rất tốt, nhưng cũng không hề nghĩ đến Hiên Viên Mị là người mà ông ta có thể tính kế sao?

Ánh mắt Lam Tâm chớp chớp, dịu dàng nói, “Vị cô nương này, thân là Vương Hậu sẽ phải có năng lực san sẻ giúp Đế Tôn, cô nương có thể khiến cho Đế Tôn coi trọng như thế chắc có chỗ hơn người, Lam Tâm bất tài, chỉ có linh lực có được bản lĩnh, cô nương chắc không ngại chỉ giáo chứ?” Giọng nói êm ái dịu dàng, lời này lại rõ ràng chính là khiêu khích.

Trực tiếp xưng Hiên Viên Mị là Đế Tôn, đây rõ ràng đã coi mình thành người của Hiên Viên Mị rồi!

Nàng đã sớm tìm hiểu, vị Vương Hậu này do Hiên Viên Mị mang từ Nhân giới về, loài người nhỏ bé yếu ớt sao có thể cao quý hơn Tiên tộc được? Nàng chỉ cần một đầu ngón tay liền có thể nghiền chết nàng ta, trong tay võ có chút gì ngoài ý muốn, đó cũng là không thể tránh khỏi không phải sao?

“Hừ! Nữ nhân xấu xí này lại dám bắt nạt mẫu thân, lão đầu tử, đánh ngã ả ta!” Tất cả trong giọng nói mềm mại nhẹ nhàng đều là tức giận, thậm chí mang theo sát ý khát máu.

Thủy nhi không nghi ngờ chút nào, nếu hắn có thể từ trong bụng của nàng ra ngoài, hẳn khẳng định đã xông lên rồi.

Trong mắt Hiên Viên Mị xuất hiện một nụ cười, khó có được không tranh phong đối lập với thằng bé, thậm chí còn đưa tay sờ sờ bụng của Thủy nhi, động tác kia được gọi là dịu dàng, hai cha con lần đầu tiên đứng cùng một trận tuyến!

Thủy nhi nhíu mày, muốn ứng chiến, nhưng há to miệng, rồi lại không nói gì, bởi vì nàng đột nhiên nghĩ đến trong bụng mình còn có một đứa trẻ, nếu tổn thương đến cục cưng thì làm như thế nào?

Cục cưng giống như biết ý tưởng của nàng, vội vàng nói, “Mẫu thân... Đi đi chứ... Đi mà, cục cưng giúp nương đánh nữ nhân xấu!”

Thủy nhi đưa mắt nhìn Hiên Viên Mị, Hiên Viên Mị gật đầu một cái, Thủy nhi nghĩ tới cục cưng giống như rất cường hãn, nếu Mị và cục cưng đều nói không sao, vậy nàng sẽ dạy cho nữ nhân không biết trời cao đất rộng này một trận là được.

Mũi chân khẽ điểm, nhanh nhẹn rơi xuống đất, đã đứng trước người Lam Tâm, nhìn dáng vẻ cao ngạo của nàng ta, Thủy nhi cười nhạo nói, “Một Công chúa Tiên tộc già mà thôi!” Mị đã nói, Tiên Đế chỉ có một nữ nhi là Lam Phiêu Vũ, như vậy người này hiển nhiên là già đấy! die,n; da.nlze.qy;do/nn

Nhìn tức giận trong mắt Lam Tâm, Thủy nhi khẽ cười nói, “Lam Phiêu Vũ đã bị lột sạch điều phố thị chúng rồi, người nói người đồ Công chúa già này sẽ như thế nào đấy?”

Lam Tâm chắc không biết những chuyện này, lúc này nghe Thủy nhi nói như thế, trong lòng nghi ngờ không thôi, ngẩng đầu đưa mắt nhìn Hiên Viên Mị, lại thấy tầm mắt của hắn đều rơi vào trên người Thủy nhi, đây quả thật chính là nhục nhã trần trụi đối với nàng, nàng lần đầu tiên coi trọng một nam nhân, nam nhân này lại không nhìn nàng như vậy!

Trong lòng giận dữ, đột nhiên tấn công về phía Thủy nhi, ánh mắt Thủy nhi lạnh lẽo, không tránh không né, trực tiếp nghênh đón, nữ nhân này so ra kém Ly Tâm, tự nhiên không thể là đối thủ của Thủy nhi, chỉ đánh mấy chiêu, liền bị một chiêu của Thủy nhi đánh lên trên ngực.

“Phụt...” Lam Tâm ngã xuống đất, khăn che mặt đã sớm rơi xuống, bị máu tươi trong miệng phun ra nhuộm đỏ, cố hết sức muốn đứng lên, nhưng lại lực bất tòng tâm, lắc lư, ngã xuống đất, cặp mắt không cam lòng nhắm lại.

Lam Vũ vội vàng đi tới bên người nàng ta, kiểm tra một phen, mặt liền biến sắc, nổi giận nói, “Yêu Vương đây là ý gì? Tiên tộc ta cố ý kết thân với người, đó là để mắt đến người, người lại dung túng cho nữ nhân này giết chết Công chúa Tiên tộc ta, hôm nay nếu Yêu Vương không cho ta một công đạo, chúng ta cũng chỉ có thể xung đột vũ trang rồi!” Người Tiên tộc xưa nay ngạo mạn, nếu không phải Yêu tộc mạnh hơn Tiên tộc rất nhiều, lúc trước hẳn liền sẽ không dễ dàng tha thứ, hôm nay Lam Tâm cứ như vậy mà chết đi, nếu không thể đòi được một công đạo, mặt mũi của Lam Vũ hẳn đặt vào đâu? Mặt mũi của Tiên tộc lại đặt vào đâu?

Hiên Viên Mị đi tới bên cạnh Thủy nhi ôm nàng vào trong ngực, căn bản mặc kệ Lam Vũ hô to gọi nhỏ, Thủy nhi nhúc nhích đầu vuốt ve bụng, trong giọng nói lại mang theo vẻ cưng chiều, “... Đường bình!” Nàng vốn không có ý định giết Lam Tâm, cho nên một chiêu kia vốn không đủ để trí mạng, nhưng

lại không nghĩ tới khi bàn tay đánh vào Lam Tâm, đột nhiên bộc phát ra một lực lượng, nghĩ đến nếu không phải hiện giờ cục cung còn nhỏ, sợ rằng Lam Tâm sẽ chết đứt khoát hơn!

“Hừ! Ai bảo nữ nhân kia dám bắt nạt mẫu thân? Người bắt nạt mẫu thân đều đáng chết, lão đầu tử, ngươi nói đúng không?”

Hiên Viên Mị gật đầu nói, “Đáng chết!” Hắn đột nhiên cảm thấy này nọ cũng vô cùng tốt, nếu không giành Thủy nhi với hắn thì tốt hơn!

“Ngươi nói cái gì?” Lam Vũ muốn một công đạo, lại nghe thấy hắn nói đáng chết, lập tức liền trở mặt, “Xem ra Yêu Vương lựa chọn khai chiến, vậy Tiên tộc ta theo cùng đến cùng! Đi!”

Nhìn Lam Vũ tức giận rồi đi, bốn vị trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, cũng vội vàng nháy mắt về phía người của mình, trong lúc nhất thời chúng thần thảo luận rối rít, đều đang trách cứ Thủy nhi mang đến tai họa cho Yêu tộc. đi3n~d@n`Bq21y'd0n

Thủy nhi bắt đầu đi liếc mắt, chẳng lẽ nàng nhất định phải diễn vai nhân vật hồng nhan họa thủy sao?

Trong bụng lần nữa truyền đến giọng nói mềm nhũn êm ái lại khí phách, “Lão đầu tử, quản lý thuộc hạ không ra sao! Chờ ta ra ngoài, nhất định phải làm thịt bọn họ!”

Bị tiểu tử thú vị kia dạy dỗ, sắc mặt Hiên Viên Mị hơi khó coi, lạnh lùng nói, “Câm miệng! Ai còn nói thêm một câu nữa, ta liền để cho hắn vĩnh viễn không thể mở miệng!”

Trong đại điện trong nháy mắt im ắng yên tĩnh, ai cũng không dám đi dò xét lời của hắn là thật hay giả, vị Yêu Vương này cho tới bây giờ chính là muốn làm cái gì thì làm cái đó, quy củ, tổ huấn cái gì, vốn vô dụng với hắn, cho nên mặc dù bốn vị trưởng lão được Yêu Vương đòi trước đặc xá tội chết, cũng không dám thốt nhiều một tiếng.

Này đặc xá tội chết giống như kim bài miễn tử, nhưng mà đây chỉ là một câu nói của Yêu Vương đòi trước mà thôi.

Thủy nhi đột nhiên nhú nhú mày, trước mắt bỗng tối sầm, không còn kịp nữa mở miệng liền mềm nhũn ngã trong ngực Hiên Viên Mị, Hiên Viên Mị cả kinh, “Thủy nhi. . . Từ Phong!”

Diệp Từ Phong kiểm tra một phen, âm thầm truyền âm an ủi, “Vương, không có chuyện gì, chỉ sợ Ma Linh muốn ra đời rồi.”

Hiên Viên Mị liền vội vàng ôm lấy Thủy nhi, lao đi tìm cung, Diệp Từ Phong theo sau đó, Vu Diệc nhìn tình huống như thế, cũng đi theo, còn sót lại một đám đại thần riu ra riu rít thảo luận.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ mới vừa rồi bị Công chúa Tiên tộc đánh tổn thương?”

“Rất có khả năng, nhìn dáng vẻ Đế Tôn rất khản trương. . . Hi vọng đừng xảy ra chuyện gì mới tốt, bằng không giữa Yêu tộc và Tiên tộc sợ rằng thật sự chỉ có một con đường khai chiến!”

“Nhưng như bây giờ, muốn không khai chiến cũng khó!”

Bốn vị trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng không biết nên vui hay nên buồn, bọn họ ước gì Thủy nhi biến mất mới phải, con gái của mình mới có cơ hội trở lại hậu cung, tranh đoạt vị trí Vương Hậu, nhưng bọn họ không muốn khai chiến.

Từ Yêu Vương đòi trước bắt đầu kể vị, liền có rất ít chiến tranh quy mô lớn, những người này đã an nhàn quá lâu, lâu đến bắt đầu sợ chiến tranh.

Khi mọi người đang bàn luận ầm ĩ, bầu trời đột nhiên vang lên một trận sấm, gió lớn gào thét, đất rung núi chuyển, mọi người đều bị lắc lư ngã trái ngã phải, linh lực không đủ thâm hậu vốn không cách nào ổn định thân hình, ngã thành một đống.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sao lại xuất hiện cảnh tượng lạ như thế? Nhất định có chuyện lớn xảy ra!”

“Chẳng phải biểu thị chiến tranh lần này không cách nào tránh khỏi rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Khai chiến

Editor: Puck - Diễn đàn

Hiên Viên Mị nhìn Thủy nhi nhắm mắt nằm ở trên giường, trong lòng nóng nảy không thôi, nhìn về phía Diệp Từ Phong, gấp gáp hỏi, “Làm thế nào?”

Diệp Từ Phong cũng không có cách nào, mặc dù y thuật của hắn tốt, nhưng tình huống của Thủy nhi như thế hắn thật sự không biết làm thế nào? Ma Linh này rốt cuộc phải như thế nào mới có thể ra ngoài, ai cũng không rõ ràng lắm? Hiện giờ bụng của Thủy nhi còn bình thường, phải sinh ra đứa bé như thế nào?

Vưu Diệc vội vàng an ủi, “Không có chuyện gì! Ma Linh là tồn tại mạnh nhất trong tứ giới, sẽ không buồn chết ở trong bụng mẹ đâu!”

Lời của hắn ta đôi lúc trùng mắt lạnh như băng của Hiên Viên Mị, hắn đương nhiên biết tiểu tử kia không có việc gì, hắn lo lắng Thủy nhi có chuyện!

Khi ba người đang mắt to trừng mắt nhỏ thì trên bụng Thủy nhi đột nhiên phát ra một trận sáng bạc chói mắt, làm cho người ta mở mắt không ra, không cách nào nhìn thẳng, trong phòng đột nhiên vang lên một loạt tiếng rầm rầm, cả tấm điện đều đang lay động, không đứng, chỉ sợ toàn bộ mặt đất đều đang lay động, tiếng sấm trên không trung không ngừng, tiếng gió vù vù đâm vào lỗ tai làm đau, bàn ghế trong nhà bàn lật ghế đổ cũng ngã trái ngã phải, bình trà gì đó rớt đầy đất.

Hiên Viên Mị ổn định thân hình, nhìn không được mà mắng, “Tiểu tử chết tiệt, ra khỏi bụng mẹ mà thôi, phải dùng tới động tĩnh lớn như vậy sao?”

Qua thật lâu, ánh sáng bạc kia mới dần dần yếu đi, mặt đất cũng chậm rãi ngừng lay động, tiếng sấm tạm nghỉ, gió lớn cũng dần dần biến thành gió nhẹ ẩm áp.

Trên bụng Thủy nhi có một con hồ ly nhỏ màu bạc lấp lạng nhắm hai mắt, co rúc thành một đoàn, nhìn qua rất chọc người yêu mến, Thủy nhi thật sự sinh ra một thằng nhãi hồ ly! dĩl enda4nle3qu21ydo0n

Vưu Diệc nhìn con hồ ly nhỏ kia nói, “Mị, không hồ là con trai của ngươi, đáng đáp cũng đáng yêu như ngươi!”

Trong mắt Diệp Từ Phong mang theo thương xót nhìn về phía hắn, biết rõ Mị ghét nhất người ta nói Mị đáng yêu, hắn lại còn dám nói lộ liễu như thế!

Nhưng lại ngoài dự đoán chính là, Hiên Viên Mị lần này không nổi đóa, mà nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, cặp mắt nhìn con hồ ly nhỏ còn chưa mở mắt, thái độ hơi dịu dàng, giờ phút này cảm giác trong lòng hắn rất phức tạp, rõ ràng thằng nhóc này luôn đối nghịch với hắn h, nhưng nhìn nó như vậy, trong lòng hắn lại không nhìn được bắt đầu sinh ra một niềm vui sướng.

Không nhìn được đưa tay định ôm nó, nhưng vừa mới định chạm vào nó, một tia sáng bạc lóe lên, đôi tay Hiên Viên Mị đau xót, vội vàng thu tay lại, sắc mặt lập tức đen thui, “Thằng nhóc chết tiệt, ta là cha con, ôm một cái sẽ chết à!”

Vưu Diệc quay đầu không đành lòng nhìn hắn, thật sự có tổn hại hình tượng đó! Mị thật sự cách hình tượng của Yêu Vương Đế Tôn càng ngày càng xa!

Con hồ ly nhỏ mở mắt ra, tất cả trong đôi mắt long lanh ngập nước lại đều là khí phách, “Hừ! Lão đầu tử, đừng coi con là tiểu hài tử!”

Lần này ngay cả Diệp Từ Phong cũng nhìn không được mà lộ ra nụ cười, rõ ràng vừa mới ra đời, còn không cho người coi hắn là tiểu hài tử?

“Ừm...” Thủy nhi giật giật, nhẹ nhàng mở mắt ra, hai mắt hồ ly nhỏ sáng lên, nhào vào trong lòng nàng, “Mẫu thân... Ôm ôm...”

Hiên Viên Mị im lặng, không phải không cho ôm sao? Đào mắt nhìn thấy một con hồ ly đang nằm trước ngực Thủy nhi, sắc mặt tối sầm, “Thằng nhóc chết tiệt này, ngươi cút ngay cho ta!” Lại dám giả bộ đáng yêu, ăn đậu hũ?

Con hồ ly nhỏ khiêu khích nhìn hắn, cố ý cọ sát trước ngực Thủy nhi, tức chết hắn!

Thủy nhi có phản không hồi hồn, ôm con hồ ly nhỏ trước ngực đưa tới trước mắt nhìn, “Cục cưng?” Trừ cặp mắt màu đen ra, con hồ ly nhỏ này quả thật giống như con hồ ly nhỏ ban đầu như đúc.

“Vâng, mẫu thân... Mẫu thân...” Tiểu tử không nhìn mặt đen của Hiên Viên Mị, cao hứng lè lưỡi liếm mặt của Thủy nhi. Dieễn ddân lee quiy đôn

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, liền thò tay kéo nó lên.

Con hồ ly nhỏ không ngừng đá bấp chân giãy giụa, “Lão đầu chết tiệt, ngươi buông ta ra!” Thật đáng chết! Năng lực của hắn còn quá yếu, lại không phải là đối thủ của lão đầu này.

Thủy nhi còn hơi sững sờ, nàng thật sự sinh ra một thằng nhãi hồ ly? Nàng sinh ra như thế nào? Qua một lúc lâu, Thủy nhi tỏ vẻ nghi ngờ nhìn về phía Hiên Viên Mị, “Mị, dù sao cũng là con ta! Tại sao có đáng vẻ như con hồ ly, chỉ giống chàng mà không giống ta?”

Nghe được giọng nói của nàng, hồ ly nhỏ đáng thương nhìn về phía nàng tỏ cáo, “Mẫu thân... Lão đầu tử bắt nạt con...”

Hiên Viên Mị không để ý tới con hồ ly trong tay, cười nói với Thủy nhi, “Chẳng lẽ Thủy nhi định sinh nửa người nửa hồ ly?”

“Ồ thì... Vẫn như vậy thì tốt hơn!” Đưa tay tiếp nhận hồ ly nhỏ đang không ngừng giãy giụa, cười nói, “Cục cưng, không thể bắt nạt cha con nha!”

Khỏe miệng Vụ Diệc co rút, thật là toàn gia quái thai!

Hồ ly nhỏ rất không tình nguyện giãy giụa thân thể, nhỏ giọng nói, “Nếu như ông ấy không bắt nạt con, con liền không bắt nạt ông ấy!”

Thật ra thì hắn cũng thích người cha này, chỉ có điều rất ghét ông ấy luôn giành mẩu thân!

Thủy nhi vuốt ve đầu nhỏ của con trai, tất cả trong mắt đều là nụ cười dịu dàng, đời trước vẫn một mình, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy!

Hiên Viên Mị đưa tay ôm nằng vào trong ngực, liếc nhìn hồ ly trong ngực nằng, ngược lại không túm nó ra.

Thủy nhi đảo mắt nhìn về phía hắn, cười nói: “Cục cưng còn chưa có tên đâu!”

Ngoài dự đoán chính là, hồ ly nhỏ lại phản bác, “Cục cưng có tên rồi nha, cục cưng tên là Ma Linh, là phụ thân lấy tên!”

Hừ... Thủy nhi hơi nghi ngờ nhìn về phía Hiên Viên Mị, Hiên Viên Mị cũng tỏ vẻ không hiểu, hắn đặt tên cho nó khi nào?

Ma Linh đột nhiên hốc mắt ửng đỏ nhìn hai người trước mặt, nước mắt nói: “Người xấu! Lão đầu tử không nhớ rõ người ta, mẫu thân cũng không nhớ người ta!” Sau đó ánh sáng bạc chợt lóe, liền biến mất không thấy.

Thủy nhi lo âu nhủ nhủ mảy, Hiên Viên Mị ôm nằng, an ủi, “Không có chuyện gì, tiểu tử kia có chừng mực!” Mặc dù vừa sinh ra, nhưng hắn một chút cũng không lo lắng, con trai của Hiên Viên Mị hắn sao có thể yếu đuối? Hơn nữa còn là Ma Linh! Trong lòng không nhận được sinh ra về kiểu ngao!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tiên tộc.

Lam Lăng nhìn nam tử trước mắt một thân áo đỏ thẫm, mê hoặc lòng người lạ thường, trong mắt mang theo vẻ e ngại, chỉ vì nam tử trước mắt có tu vi cao đến đáng sợ, Lam Lăng tỏ vẻ cung kính, cẩn thận từng li từng tí nói, “Đại nhân, hiện giờ Tiên tộc còn không phải là đối thủ của Yêu tộc, ngài để cho ta khai chiến lúc này...”

Lam Vũ trở lại đã nói tất cả sự tình một lần, mặc dù ông cũng tức giận giống vậy, nhưng lý trí nói cho ông biết, phải nhin! Những khuất nhục này sớm muộn gì ông cũng sẽ đòi lại, nhưng không phải hiện tại! Thế nhưng nam nhân thần bí này lại đột nhiên tìm tới ông, để cho ông khai chiến với Yêu tộc, đối với người có lai lịch không rõ, ông thân là Tiên Đế tự nhiên khó tránh khỏi ngao mạn vô lễ, nhưng nam nhân này chỉ nhẹ nhàng vẫy tay, liền phát bay ông, khiến cho ông không thể coi thường, thân thủ như vậy, chỉ sợ là nhân vật lớn khủng khiếp! die nd da nl e q uu ydo n

Nam tử áo đỏ nhân nhật liếc ông ta một cái, lạnh lùng nói, “Ta sẽ phái người giúp ngươi, ta chỉ muốn quyết một trận tử chiến với Hiên Viên Mị, ngươi chỉ cần bảo đảm không để cho những người khác tới quấy rối là được!”

Nam tử mặc áo đỏ này chính là Yêu Vương Ly Mặc kiếp trước, nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn một mực tìm kiếm Ma Tà, nhiều năm qua thủy chung vẫn chú ý Ma tộc, nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích của Ma Tà, chưa từng nghĩ tới hắn ta thế mà lại chuyển thế ở Yêu tộc, còn thành Vương của Yêu tộc, thật đúng là việc đời khó liệu! Nếu không phải dưới sự trùng hợp gặp được Ly Tâm, từ trong miệng nằng ta dò thám ra được một chút dấu vết, hắn sợ rằng bây giờ vẫn còn đang chú ý tới Ma tộc!

Tia sáng liên tục chớp lóe lên trong mắt Lam Lăng, tỏ vẻ do dự, sao Ly Mặc không biết được tâm tư cẩn thận của ông ta, hừ lạnh nói, “Sau khi chuyện này thành công, Yêu tộc sẽ là của ngươi!”

Bây giờ Vương vị, tộc nhân, những thứ này hắn cũng không muốn quan tâm, hắn chỉ muốn báo thù thay Thủy nhi, tại sao Ma Tà làm hại Thủy nhi hồn phi phách tán, thế nhưng hắn lại có thể bình yên chuyển thế?

Trong lòng Lam Lăng vui vẻ, “Tạ đại nhân thành toàn!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Đế Tôn... Không xong... Đại quân Tiên tộc đánh vào!” Một tướng sĩ chạy vào đại điện kinh hoàng bẩm báo.

Trong lúc nhất thời đại điện nổ vang, Tiên tộc cứ đánh vào như vậy? Giữa Yêu giới và Tiên giới có kết giới, không cho người Tiên tộc đi vào... Trừ phi phá vỡ kết giới, nếu không tại sao có thể đánh vào? Vào thời điểm hôn lễ, Lam Vũ đột nhiên xuất hiện, đó chính là do bốn vị trưởng lão len lén cho vào, Hiên Viên Mị dĩ nhiên biết, chính là trong lúc nhất thời còn chưa kịp tìm bốn lão già kia tính sổ.

Tên tướng sĩ kia quỳ trên mặt đất thở dốc một hơi, tiếp tục nói, “Kết giới... Kết giới bị phá rồi...”

Lần này tiếng bàn luận càng gia tăng, nếu nói là có người len lén cho qua, vậy nói rõ là có nội gian, chỉ cần bắt được nội gian là được, nhưng kết giới bị phá? Kết giới kiên cố như vậy cần linh lực thâm hậu cỡ nào mới có thể phá vỡ? Đây chính là từ xưa để lại! Tiên tộc từ khi nào xuất hiện cao thủ như thế?

Hiên Viên Mị cũng không nhận được nhủ mảy, trực giác chuyện ngoài dự đoán như vậy có liên quan tới thế lực thần bí, nhìn một nhóm người nhao nhao ầm ĩ, thật sự không nhận được, lạnh lùng nói, “Câm miệng! Vụ Diệc, chuẩn bị nghênh chiến!”

“Dạ!” Vẻ khát máu lóe lên rồi qua trong mắt Vụ Diệc, nhưng hắn đã sớm chuẩn bị xong rồi, liếc nhìn một đám đại thần sợ chết trong đại điện, mắt lộ vẻ

khinh thường, xoay người đi ra khỏi đại điện, chuẩn bị dẫn dắt quân đội của hắn nghênh chiến!

Nhìn người nhắm mắt dưỡng thần trên ghế rồng, đại thần phía dưới muốn đi lại không dám đi, tiếng chém giết kinh thiên động địa phía ngoài nghe được mà lòng người tim gan run sợ, Hiên Viên Mị đột nhiên mở mắt ra, muốn trở về cùng Thủy nhi, nhưng đúng lúc này, một tiếng hét phần nộ vang dội trời đất.

“Ma Tà, ra ngoài nhận lấy cái chết!”

Sắc mặt Hiên Viên Mị trầm xuống, trong mắt mang theo nặng nề đi ra ngoài, nhưng trong lòng hơi nghi ngờ, tu vi của người này rất cao, lấy tu vi trước mắt của hắn sợ rằng không có khả năng đối kháng, nhưng vì sao người này lại đến Yêu tộc tìm Ma Tà?

Người trong tam giới cũng rõ ràng, ban đầu Ma Đế bị vây ở Yêu tộc, nhưng sau đó không biết vì sao lại mất tích, chẳng lẽ người này không biết sao? đi3nd@n3qu.yd0n

Đi ra đại điện, liền nhìn thấy một nam tử yêu mị mặc một thân áo đỏ trôi nổi giữa không trung, một thân áo đỏ bị gió thổi lên, liễu lĩnh nhìn xuống chúng sinh.

Nhìn người đi ra, trông mắt Ly Mặc co rút nhanh một trận, gương mặt đỏ... Quả nhiên là Ma Tà! Lửa giận trong mắt dần dâng lên, “Ma Tà, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!”

Dứt lời, nhanh chóng lao về phía Hiên Viên Mị, trên không trung chỉ còn lại một vệt tàn ảnh.

Mắt Hiên Viên Mị nhú lại, biết rõ không địch lại, nhưng không lùi bước, hướng chi, còn chưa so, làm sao biết nhất định sẽ thua.

“Rầm”

Một tiếng vang thật lớn, sau một kích, Hiên Viên Mị lui về sau vài bước mới đứng vững thân hình, khóe miệng tràn ra một tia máu, tất cả trong mắt đều là sát ý lạnh như băng, đáng chết! Lại bị trúng yêu độc! Hiện giờ toàn thân hắn chết lặng, vốn không cách nào nhúc nhích, người này rốt cuộc là lão yêu quái nhô ra từ đâu? Yêu độc lại lợi hại như thế! Rất nhiều động vật có độc, mà vài động vật sau khi tu luyện thành yêu, độc cũng sẽ biến thành yêu độc, tu luyện được càng lâu, yêu độc cũng càng lợi hại!

Ly Mặc lui trở về vị trí cũ, khinh miệt nhìn Hiên Viên Mị, châm chọc mà cười nói, “Không nghĩ tới ban đầu là người mạnh nhất tứ giới hiện giờ lại không thể chịu nổi một kích như thế!”

Thật ra thì công lực của Hiên Viên Mị vốn không chỉ có thế, nhưng mà bởi vì Thủy nhi, hiện giờ công lực của hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, không thể tăng lên.

Ánh mắt Ly Mặc lạnh lẽo, lại một lần nữa đánh về phía Hiên Viên Mị, ánh mắt Hiên Viên Mị căng thẳng, nhưng không cách nào nhúc nhích.

“Mị...” Thủy nhi vốn nghe được tiếng hét phần nộ kia, mới chạy ra nhìn xem, nhưng không nghĩ tới vừa lúc nhìn thấy một cảnh này, theo bản năng lướt về phía Hiên Viên Mị.

Hiên Viên Mị nhìn Thủy nhi nhào tới, trong lòng như tê liệt đau đớn, tất cả trong mắt đều là khủng hoảng, “Không cho phép tới đây!” Trong lòng chỉ còn lại một âm thanh, hắn lại phải mất đi năng.

Hắn không cho phép, không cho phép! Một tia sáng bạc đột nhiên bộc phát ra từ trong thân thể hắn, thân thể chết lặng khôi phục tri giá, một tay kéo Thủy nhi vào trong ngực, nhưng đã không kịp né tránh nữa.

Ly Mặc nhìn khuôn mặt quen thuộc, cảnh tượng ban đầu kia lại tái diễn trước mắt, cứng rần thu hồi công lực, lùi ngược lại hai bước, bởi vì bị cản trở, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng hắn thế mà lại giống như không phát hiện ra điều gì, sững sờ nhìn khuôn mặt đó, “Thủy nhi...” Sẽ không, không phải là Thủy nhi, Thủy nhi đã hồn phi phách tán, năng ta chỉ có khuôn mặt giống Thủy nhi mà thôi.

Hiên Viên Mị nhìn người trong ngực, chưa tỉnh hồn gào lên giận dữ, “Nàng đồ ngu ngốc này!”

Thủy nhi đưa tay ôm chặt hắn, rất chặt rất chặt, giọng nói mang theo run rẩy, “Mị...”

Lúc này trong không trung đột nhiên truyền đến một giọng nói non nớt gầm lên, “Ly Mặc, ta muốn ngươi nợ máu phải trả bằng máu!” Rõ ràng là giọng hài tử, mềm mại non nớt, nhưng thù hận trong đó lại khiến cho người ta kinh hãi.

Nghe giọng nói như thế, Thủy nhi cả kinh, “Cục cụng...”

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Cấm địa

Editor: Puck - Diễn đàn

Thủy nhi ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy một tiểu oa nhi khoảng ba tuổi trôi lơ lửng trên không trung, từ trên cao nhìn xuống Ly Mặc, tất cả trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại đều là khát máu sát ý.

Mặc dù nói không biết tại sao cục cưng lại đột nhiên biến thành người, nhưng Thủy nhi xác định đó là cục cưng, sắc mặt biến thành rất khó coi, “Cục cưng trở lại!”

Ly Mặc lấy lại tinh thần nhìn đứa bé lơ lửng trên không trung, ánh mắt căng thẳng, “Ma Linh!” Ngay từ lúc hần là Vương, Yêu tộc liền có lời tiên đoán như vậy.

Nếu Ma Linh có thể ra đời sớm một chút, Yêu tộc căn bản không phải e ngại Ma tộc, hần cũng không cần hợp tác với Tiên tộc, dùng kế phong bế linh lực của Ma Tà lại, vây nhốt hần ở Yêu tộc, thật ả thì không phải hần không muốn trực tiếp giết chết hần ta, mà là Ma Tà quá mạnh mẽ, mạnh đến khiến cho người ta sợ hãi, cho dù phong bế linh lực của hần ta lại, hần vẫn không có cách nào giết chết hần ta.

Ma Linh vốn không nghe lời Thủy nhi nói, tay nhỏ bé núc ních thịt chậm rãi giơ lên, chuẩn bị ra tay!

“Ma Linh, trở lại!” Hiên Viên Mị trầm mặc nhìn tiểu oa nhi nho nhỏ kia, mặc dù Ma Linh nhất định áp đảo trên chúng sinh, nhưng hiện giờ nó vừa mới ra đời, sao có thể là đối thủ của lão yêu quái này được?

Động tác của Ma Linh dừng lại, nhìn về phía Hiên Viên Mị, nhỏ giọng kêu lên, “Phụ vương...” Trong mắt tụ tập hơi nước, nước mắt lã lã, đáng thương hít hít mũi, lạnh lùng trợn mắt nhìn Ly Mặc, uất uất ức ức bay vào trong ngực Thủy nhi, “Mẫu thân, lão đầu tử bắt nạt con!”

Thủy nhi im lặng, rõ ràng là hai cha con không hợp... Lúc mẫu chốt tiểu tử này cũng không nghe lời nàng... Mà nghe lời Mị nói!

Ly Mặc đột nhiên cảm thấy buồn cười, ban đầu hần mong mỏi Ma Linh ra đời, có thể đối kháng với Ma Tà, nhưng bắt đầu dĩ hần không có trái tim bất tử, hiện giờ Ma Linh ra đời rồi, lại là con trai của Ma Tà, thật châm chọc!

Ly Mặc nhìn Thủy nhi, rồi lại giống như xuyên qua nàng nhìn một người khác, trong lòng không ngừng tự nói với mình, nàng ta không phải Thủy nhi, Thủy nhi đã không còn ở đây, nhưng tại sao lại giống nhau như vậy? Ngay cả ánh mắt của Ma Tà cũng tương tự như vậy, khiến cho hần cảm thấy đau lòng.

“A...” Ly Mặc đột nhiên khò sở quát to một tiếng, bóng dáng nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại một vệt tàn ảnh.

Thủy nhi thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt của Hiên Viên Mị cũng thoáng hòa hoãn chút.

Ma Linh nhìn vệt tàn ảnh kia, trong mắt đều là ý lạnh, đột nhiên bị nhắc nhở, quay đầu nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Hiên Viên Mị, động tác gãy giữa dừng lại, nắm tay nhỏ bé, nhỏ giọng lại kiên định nói, “Mẫu thân nói phụ vương rất lợi hại, nhưng Ma Linh có thể lợi hại hơn phụ vương, cho nên Ma Linh phải bảo vệ phụ vương!” Nhưng hần lại không bảo vệ tốt cho phụ vương, cũng không bảo vệ tốt mẫu thân.

Thủy nhi ngăn người, nàng nói vậy khi nào? Động tác xách Ma Linh của Hiên Viên Mị biến thành ôm, đưa tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn núc ních của hần, hừ lạnh nói, “Chờ con đánh thắng được ta đi lại nói!” Đưa tay ôm lấy Thủy nhi, đi tới tám điện, thật là! Hần không bị lão yêu quái đó đánh chết cũng sẽ bị một lớn một nhỏ này hù chết!

“Hừ! Lão đầu tử, người bây giờ kém như vậy, con nghĩ không bao lâu nữa có thể đánh thắng được người!” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

“Hừ! Tiểu tử thôi, khoác lác vô si!”

Chỉ trong chốc lát, lại ầm ỉ lên rồi, Thủy nhi cũng lười khuyên.

Sững sờ nhìn bọn họ đi xa, các vị đại thần cuối cùng phục hồi tinh thần lại, tiếng bàn luận lập tức vang lên.

“Ly Mặc...” Đó không phải là người kia không nói ra miệng, nhưng lời còn dư lại ai cũng hiểu, ban đầu Yêu tộc có một vị Yêu Vương tục danh đúng gọi là Ly Mặc, rốt cuộc là trùng hợp, hay là...

“Sao hần lại gọi Đế Tôn là Ma Tà? Ma Tà không phải là vị Ma Đế kia sao?”

“Còn nữa, tiểu tử kia thật sự là Ma Linh sao?”

Bốn vị trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, nếu hài tử kia thật sự là Ma Linh, vậy bọn họ cũng không cần đưa nữ nhi lên vị trí Vương Hậu nữa? Nhưng chuyện Ma Tà vừa rồi là xảy ra chuyện gì? Xem ra bọn họ nên đi tới lật ghi chép có liên quan tới Yêu tộc.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bây giờ Lam Lăng gấp đến mức giờ chân, vị đại nhân thần bí kia nói sau khi sự tình thành công Yêu tộc chính là của ông, nhưng vấn đề bây giờ là Yêu tộc đánh ngược vào Tiên tộc rồi, vậy như thế nào mới tốt? Vị đại nhân kia dường như cũng mất tích, như thế nào cũng không tìm được.

“Lam Lăng!”

Nghe âm thanh như thế, Lam Lăng chán chường ngồi ngay đó, xong rồi!

Vưu Diệc mang người xông vào đại điện, thị vệ trong điện vội vàng bảo vệ Lam Lăng ở phía sau.

Vưu Diệc hừ lạnh nói, “Lam Lăng, ngươi lại dám to gan lớn mật tấn công Yêu tộc, hôm nay chính là ngày Tiên tộc của ngươi tiêu diệt!” Tất cả trong mắt Vưu Diệc đều là lửa giận. Vốn đã sớm chuẩn bị kỹ càng, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ thêm vào thế lực thần bí này, làm hại Yêu tộc bị tổn thất không nhỏ, bút toán này đương nhiên phải tính trên đầu Lam Lăng.

Lam Lăng hơi sợ hãi nhìn Vưu Diệc trước mắt, Vưu Diệc là thủ hạ của Hiên Viên Mị, trừ Hiên Viên Mị, hẳn chính là người kinh khủng nhất của Yêu tộc, đừng nhìn đáng vẻ cả lo phát phờ của hắn, trên thực tế là kẻ tàn nhẫn vô tình, rơi vào trên tay hắn, tuyệt đối không có kết quả tốt! die ennd kdan/le eequhyd onnn

Lam Lăng cắn răng một cái, giơ tay lên định một chưởng đánh lên trên trán, Vưu Diệc hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay vừa ra, nhanh chóng cắt bàn tay ông ta xuống, lạnh giọng phân phó với người phía sau, “Róc xương lóc thịt!”

Thị vệ bảo vệ cho ông ta nhanh chóng bị giết sạch, Lam Lăng bị kiềm chế trên đất.

“Vưu Diệc... Ngươi không thể đối xử với ta như thế, ta là Tiên Đế, a...”

Từng tiếng kêu gào thảm thiết truyền vào trong tai, Vưu Diệc trầm mặt không có phản ứng gì, nhìn Lam Lăng bị áp chế, thịt trên người từng miếng một bị cắt xuống.

Người đứng sau lưng ông ta, sắc mặt hơi trắng bệch, nhưng nghĩ đến đồng đạo huynh đệ đã chết đi, cặp mắt lại nhìn chằm chằm vào Lam Lăng, ước gì ông ta bị nhiều thêm mấy đao.

--- -----Puck.d.đ.lq.đ-----

Hiên Viên Mị liếc nhìn người ngủ say trong ngực, hôn lên trán nàng, rón rén đứng dậy, mặc quần áo, đi vào phòng bên cạnh, trên giường to như vậy, một hài tử nho nhỏ càng thêm nhỏ... Mang theo khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào mập mạp của con nít, cái miệng nhỏ nhắn mồm mím khê chu, tay nhỏ bé mập mạp nắm hờ, đang ngủ say.

Hiên Viên Mị đưa tay ôm lấy Ma Linh, nhàn nhạt hỏi, “Ngươi biết những thứ gì?”

Đứa trẻ vốn ngủ say đột nhiên đưa tay nhỏ bé ra ôm chặt lấy hắn, nhỏ giọng thút thít, “Phụ Vương... Ma Linh rất nhớ phụ thân... Rất nhớ mẫu thân.”

Hiên Viên Mị đưa tay vỗ nhẹ lưng hắn, nhìn hắn khóc đến thở không nổi, không nhịn được hơi đau lòng.

Ngay từ khi Hiên Viên Mị rời đi Thủy nhi đã tỉnh, mở mắt ra nằm trên giường, nghĩ tới chuyện xảy ra ban ngày, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc thút thít nho nhỏ kia, trong lòng đau nhói nhẩn nhẹn, cuối cùng vẫn không nhịn được mặc quần áo đi vào, đi tới phòng bên cạnh.

Đưa tay tiếp nhận người trong ngực Hiên Viên Mị, Thủy nhi nhẹ giọng dụ dỗ, “Cục cưng ngoan... Cục cưng đừng cảm nhát rồi!”

Ai ngờ Ma Linh dứt khoát lớn tiếng khóc lên, trước kia mẫu thân cũng dụ dỗ hắn như vậy, mặc dù thời điểm đó ở trong bụng mẫu thân, vẫn còn rất nhỏ cực kỳ nhỏ, không thể nói chuyện với mẫu thân, nhưng mẫu thân cũng sẽ dụ dỗ hắn, hắn còn nhớ rõ lời nói cuối cùng của mẫu thân.

“Cục cưng, xin lỗi, mẫu thân vốn định đợi con ra đời rồi mới cứu phụ vương con ra ngoài, nhưng mà hiện giờ... Cục cưng, chúng ta cùng đi cứu phụ vương được không?”

Hắn không muốn mẫu thân phải lo lắng, hắn rất biết điều, cũng rất lợi hại, không có việc gì, nhưng hắn vẫn không thể mở miệng.

“Mẫu thân...” Nếu như không phải lúc đó còn quá nhỏ, năng lực quá yếu, hẳn nhất định có thể bảo vệ phụ vương và mẫu thân.

Khóc thật lâu, Ma Linh mới thút tha thút thít ngừng khóc, Thủy nhi giúp hắn lau khô nước mắt, nhìn cặp mắt ửng đỏ của hắn hơi đau lòng, mặc dù cục cưng nhìn qua giống như hài tử ba tuổi, nhưng ra đời chưa tới mấy ngày, coi như trẻ sơ sinh.

Ma Linh ôm lấy cổ nàng, nhìn về phía Hiên Viên Mị hỏi, “Phụ Vương chắc biết cảm địa của Yêu tộc chứ?” Lúc trước khi hắn còn ở trong bụng mẫu thân, từng đi tới nhiều lần, nhưng không biết hiện giờ còn ở chỗ đó không, có lẽ đến chỗ đó, bọn họ sẽ nghĩ ra điều gì cũng không chừng. dfienddn liequduonn

Hiên Viên Mị gật đầu một cái, Yêu tộc có hai cảm địa, một chỗ là Thánh địa, chỉ có Yêu Vương mới có thể tiến vào, trong Thánh địa thờ phụng Thánh vật nhiều thế hệ Yêu tộc truyền xuống, lời đồn đại đó là đồ gì đó của Ma Đế, mặc dù cung phụng ở Thánh địa, nhưng vật kia lại giống như có linh tính, rất bài xích người trong Yêu tộc, mỗi một đời Yêu Vương đều muốn biến nó làm của riêng, nhưng ngay cả dụng vào nó cũng không được, kể từ khi hắn kế nhiệm tới nay, cũng chưa từng để ý tới vật kia, nhưng lần trước Thánh vật lại tan ra tiến vào trong cơ thể hắn, khiến hắn hơi hoài nghi, nhưng cũng chưa từng nghĩ sâu, nhưng không nghĩ tới lại liên quan đến vấn đề thân thể hắn.

Trước giải được yêu độc của Ly Mặc, cũng là công lao của thứ kia.

Cắm địa thứ hai là nơi theo lời đồn đại lúc trước nhốt Ma Tà, nhiều năm như vậy đã sớm hoang phế, chỉ là một nhà tù mà thôi, hẳn cũng chưa từng nhìn, dù sao phần lớn thời gian hẳn đều ở Nhân giới.

Cắm địa theo lời Ma Linh dĩ nhiên chỉ nơi thứ hai!

Một tay Hiên Viên Mị ôm Ma Linh, một tay ôm Thủy nhi, nhìn cảnh tượng bụi cỏ dại mọc đầy trước mắt, trong lòng buồn bức một trận, tầm mắt rơi vào trên người Thủy nhi, thấy nàng vẫn chau đôi mày lại, cánh tay ôm nàng thật chặt, Thủy nhi quay đầu nhìn về phía hắn, khẽ cười hôn lên mặt hắn.

“Mẫu thân... Con cũng muốn hôn hôn như vậy...” Ma Linh giang hai tay nhỏ bé mập mập về phía Thủy nhi.

Sắc mặt Hiên Viên Mị tối sầm, “Nhóc thú, đừng hòng mơ tưởng!”

“Lão đầu thú, mẫu thân là của con!” Cặp mắt long lanh nhìn về phía Thủy nhi, đáng vẻ thật uất ức.

Hiên Viên Mị cũng nhíu mày nhìn về phía Thủy nhi, trong mắt đều là cảnh cáo, Thủy nhi ho khan hai tiếng đổi chủ đề: “Vào xem một chút!”

Hiên Viên Mị hài lòng nhếch môi, Ma Linh lại uất ức mím miệng, cặp mắt tố cáo nhìn về phía Thủy nhi.

Thủy nhi bị ánh mắt tố cáo lên án của hắn nhìn một trận không được tự nhiên, trong lòng thầm nhủ, cục cựa, không thể trách mẫu thân! Chỉ có thể trách cha con thật bá đạo, cùng lắm thì lần sau thừa dịp cha con không có ở đây lại hôn là được!

Một não loạn như vậy, tâm tình bi thương đè nén ngược lại khá hơn nhiều, tiếp tục đi về phía trước, nhưng đi không tới mấy bước lại bị ép dừng lại, Hiên Viên Mị nhìn kết giới trước mắt, chậm rãi giơ tay lên, kết giới này có thể cách ly người Yêu tộc, nhưng vô dụng đối với hắn!

“Rắc rắc” một tiếng vang nhỏ, kết giới vỡ vụn, một cơn gió lạnh xông tới mặt, Thủy nhi không nhịn được nhíu mày.

Ma Linh nhẹ giọng nói, “Ban đầu khi lão đầu nổi điên giết rất nhiều người của Yêu tộc!”

Thủy nhi giật giật khoe miệng, đừng nói cho nàng biết có quý! Chỉ có điều suy nghĩ một chút Yêu cũng không sợ, quý này dù kinh khủng cũng không tới đâu, chỉ có điều cảm giác bi thương theo kết giới vỡ vụn càng thêm nặng nề, khiến cho người ta hít thở không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Kiếp trước kiếp này (1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Hiên Viên Mị ôm chặt lấy Thủy nhi, không nói gì, Ma Linh nhìn chỗ này, cũng trầm mặc lạ thường.

Hiên Viên Mị ôm Thủy nhi tiếp tục đi về phía trước, trừ hoang vu vẫn là hoang vu, cũng không tồn tại nguy hiểm gì, ban đầu Ma Đế bị phong ấn linh lực lại, còn có vật lộn độ sức với Phục Ma Liên, Ly Mặc vốn không lo lắng hắn chạy trốn, chỉ có điều vẫn thiết lập kết giới để phòng có người xông vào, nhưng hẳn chẳng thể nghĩ tới có thể có người có thể tùy ý ra vào kết giới của hắn.

Nơi xa, đột nhiên có tia sáng đỏ khẽ lóe lên, Ma Linh vội vàng lắc lắc cổ Hiên Viên Mị nói: “Phụ Vương, ở đó!”

Hiên Viên Mị ôm lấy Thủy nhi từ từ bước đi tới chỗ ánh sáng đỏ lóe lên, chậm rãi đến gần mới phát hiện đó là một cửa động, tay nhỏ bé của Ma Linh nắm thật chặt, có vẻ hơi khấn trương, Hiên Viên Mị an ủi, “Không có chuyện gì, đừng khấn trương!”

Ma Linh không phục hừ nói: “Con mới không khấn trương!”

Hiên Viên Mị nhìn hắn hất cằm lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại mang theo chút ửng đỏ, trong mắt không khỏi lộ ra một nụ cười, thật là thằng nhóc không được tự nhiên! Thủy nhi cũng không nhịn được nhếch miệng lên.

Theo đi tới càng gần, ánh sáng đỏ kia lóe lên càng thêm lợi hại, cũng càng ngày càng sáng, sắc mặt Thủy nhi nặng nề, liếc nhìn Hiên Viên Mị, nhích lại gần trong ngực hắn, cho dù sắp phải đối mặt với cái gì, có hắn ở bên liền cái gì cũng không sợ.

Đi tới cửa động nhìn vào bên trong, chỉ thấy một lối đi thật dài bị cả ánh sáng đỏ chiếu sáng, ngay cả trên mặt ba người ngoài động cũng bị ánh sáng đỏ chiếu lên.

Chậm rãi đi vào dọc theo lối đi, thật ra thì lối đi cũng không phải đặc biệt dài, chỉ chốc lát sau đã tới điểm cuối, nơi cuối cùng rộng rãi hơn lối đi nhiều, chỉ

có một chiếc giường đá còn có một xích sắt thô to bị khảm trong tường đá, trên tường đá có rất nhiều ký hiệu kỳ kỳ quái quái, khiến Thủy nhi nghĩ tới bùa chú. dI3nd@nl3qu.yd0n

Hiên Viên Mị cau mày nói: “Đây là phong ấn, khắc xích sắt này vào trong bức tường, xích sắt nhìn như tương liên với vách tường, thực chất ra hợp với toàn bộ đại địa, trừ phi phá hủy toàn bộ thế giới, nếu không không cách nào tránh thoát!”

Đột nhiên ánh sáng đỏ trong động cực mạnh, thổi lên một trận gió lớn, Ma Linh đột nhiên hôn mê bất tỉnh, Thủy nhi cả kinh: “Cục cưng.”

Hiên Viên Mị kiểm tra, an ủi, “Không sao, chỉ tạm thời ngất đi.” Sắc mặt lại trở nên nặng nề, ánh sáng đỏ này rốt cuộc là thứ gì, mặc dù Ma Linh ra đời không lâu, nhưng thứ đồ tâm thường cũng không thể tổn thương được hẳn.

Ánh sáng đỏ càng lúc càng chói mắt, Thủy nhi không thể không nhắm mắt lại, Hiên Viên Mị híp mắt cố nén đau đớn trong mắt, chỉ thấy một giọt nước đỏ như máu trôi lơ lửng tới trước hai người.

Giọt nước nhún nhảy mấy cái, giống như hơi cao hứng, đột nhiên sau đó biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại ánh sáng đỏ bao vây hoàn toàn hai người, sau đó liền thấy hai người mềm nhũn ngã xuống, ánh sáng đỏ giống như bị hút vào trong thân thể hai người, tiêu tán đến vô ảnh vô tung.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Nhanh lên một chút!” Một nam nhân xấu xí quay đầu lại thúc một nam nhân khác hơi mập gục đi theo phía sau.

Trên mặt nam nhân hơi mập kia có vẻ do dự, “Chúng ta thật sự phải đi? Nơi đó đã bị làm thành cấm địa, tùy ý tiến vào nhất định sẽ chịu phạt.”

Nam nhân xấu xí kia hừ lạnh nói, “Ta đã thề, thù cụt tay ta nhất định sẽ báo! Không nghĩ tới Ma Tà hẳn cũng có hôm nay, nếu ta không nhân cơ hội này trả lại toàn bộ cho hắn, liền thật có lỗi với chính ta!” Nhìn ống tay áo trống rỗng bên trái của mình, tất cả trong mắt nam nhân xấu xí đều là ý hận, lại thúc dục gấp rút nói, “Người rốt cuộc muốn đi hay không? Chớ lè rả lè rề, nếu như chờ Vương điều dưỡng tốt vết thương thiết lập kết giới, đến lúc đó muốn đi cũng không biện pháp!” Lần này mặc dù Ma Đế bị bắt, nhưng Ly Mặc cũng bị thương.

Cuối cùng nam nhân hơi mập kia vẫn bị nam nhân xấu xí đó lôi đi, bọn họ đi không lâu sau, tại chỗ xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp mười lăm tuổi, khí chất như mặt nước trong suốt, làm cho người ta vừa nhìn liền sinh ấn tượng tốt, chân mày tinh tế nhíu lại, đôi mắt sáng như nước nhìn phương hướng hai người rời đi, tay nhỏ bé sờ lên cằm, môi trái tim đỏ thắm khẽ nhếch, phun ra hai chữ, “Ma Tà?” Giọng nói ngọt ngào, như một dòng suối trong chảy qua, trong giọng nói rõ ràng mang theo vài phần tò mò.

Khóe miệng khẽ nhếch, sau đó cũng len lén vội vàng đi theo.

Trong sơn động, nam tử tuấn mỹ ngồi trên giường đá, tóc bạch kim xổ ra, tất cả trên người đều là vẻ tàn bạo, lạnh lùng nhìn hai người tiến vào phía trước mặt, trong mắt không hề che giấu sát ý chút nào.

Hắn không nghĩ tới người hắn tin tưởng lại có thể phản bội hắn, làm hại hắn lật thuyền trong mương, bị Ly Mặc bắt, trở thành tù nhân, nghĩ tới ý hận trong mắt Vương Hậu của hắn, hắn cảm thấy buồn cười, ban đầu hắn đã nói, hắn sẽ không yêu bất cứ kẻ nào, nhưng nàng ta cứ không tin, nàng ta nói nàng ta không cầu báo lại, chỉ cần ở lại bên cạnh hắn là tốt rồi, vì vậy hắn liền cho nàng ta một danh phận, cũng nhìn nàng ta đi theo bên cạnh hắn nhiều năm, vẫn trung thành cảnh cảnh, không có công lao cũng có khổ lao, nhưng hiện giờ nàng ta lại quên lời ban đầu nàng ta nói, trách hắn chỉ cho nàng ta danh phận, cũng không quan tâm tới nàng ta, không yêu nàng ta, vì vậy nàng ta hận hắn.

Nàng ta cho rằng hắn vẫn cao cao tại thượng... Cho nên mới khiến cho nàng ta chạm không tới... Cho nên nàng ta trợ giúp Yêu tộc và Tiên tộc kéo hắn từ trên Vương vị xuống, Ly Mặc đồng ý phong bế linh lực của hắn liền giao hắn cho nàng ta, nhưng cuối cùng Ly Mặc lại không chút lưu tình giết nữ nhân ngu xuẩn đó, đối với cái chết của nàng ta, Ma Tà không hề thương hại chút nào, bởi vì nàng ta đáng chết! di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Bị ánh mắt lạnh lẽo của hắn nhìn, hai người kia đều không nhịn được run lên, nam nhân hơi mập đó lại không dám tiến lên, mà ý hận trong lòng nam nhân miệng sắc bén đó đã sớm thăng được sợ hãi, đi tới cách Ma Tà không xa, cười lạnh nói, “Người đừng nhìn ta như vậy, Ma Đế đại nhân, người cho rằng ánh mắt của người bây giờ có thể đủ trừng chết ta sao?”

Ma Tà không nói, khí thế trên người một chút cũng không bởi vì bị vây khốn mà giảm bớt một phần, nhưng hắn bây giờ thật sự không có biện pháp tổn thương được hắn ta, bởi vì nam nhân kia rất cẩn thận, mặc dù hiện giờ linh lực của Ma Tà bị phong bế, hắn ta cũng chưa từng phớt lờ, vốn không hề đứng trong phạm vi hoạt động của hắn.

Sờ ống tay áo trống rỗng của mình, nam nhân vốn có đáng đáp xấu xí bởi vì thù hận mà vận vẹo mặt càng thêm khó coi, “Ma Tà, người nói ta nên báo thù như thế nào?”

Ma Tà như trước vẫn trầm mặc không nói, hắn biết kẻ thù của hắn rất nhiều, hôm nay hắn bị vây khốn ở Yêu tộc, người đến tìm hắn phiền toái tuyệt đối sẽ không ít!

Người nọ thấy hắn không nói lời nào, hừ lạnh một tiếng, sau đó trong mắt lộ ra vẻ quý dị, “Nghe nói Ma Đế đại nhân rất được hoan nghênh, trong tam giới hơn phân nửa mỹ nữ cũng muốn đầu nhập vào cái ôm trong ngực Ma Đế đại nhân, đúng không? Đáng tiếc ở chỗ này không có mỹ nữ, không biết khi Ma Đế đại nhân cần nên làm cái gì bây giờ?” Dứt lời, lấy ra một bình sứ nhỏ, nụ cười nơi khóe miệng khiến người ta nhìn thấy mà tê dại da đầu.

Nam nhân hơi mập đó dường như rất hiểu rõ hắn, vội vàng móc ra một viên thuốc từ trên người nuốt vào, nam nhân xấu xí đó trước nuốt vào một viên thuốc, sau đó tay buông lỏng, bình sứ rơi trên mặt đất bị bể nát, kỳ quái chính là, trong bình sứ không có gì cả.

Trong mắt Ma Tà căng thẳng, không phải cái gì cũng không có, mà là loại thuốc này vừa gặp không khí sẽ tiêu tán trong không khí, theo hô hấp của người tiến vào trong cơ thể, hơn nữa mặc dù không hô hấp, cũng sẽ thấm theo da thịt đi vào, hiện giờ linh lực của hắn bị phong bế, vốn không thể chống cự được xâm nhập của thuốc, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, Ma Tà hắn từ lúc nào bị uất ức như vậy!

Thủy nhi nhìn động tác của nam nhân kia, vội vàng lập một kết giới che giấu thuốc bên ngoài, chờ thuốc tiêu tán, trong lòng thầm nhủ, “Thật sự đủ nham hiểm đấy!”

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên mặt Ma Tà dâng lên đỏ ửng không bình thường, hô hấp nặng nề một chút, trừ đó ra, không có phản ứng gì khác.

Thủy nhi nhíu mày, nam nhân này thật sự có thể nhịn!

Nam nhân xấu xí đó tức giận, lại không có phản ứng như vậy? Mục đích của hắn chính là thúc nện Ma Tà, nhưng hiện giờ không nhìn thấy phản ứng như trong kỳ vọng, khiến cho hắn càng thêm căm phẫn, trong mắt lộ vẻ điên cuồng, “Ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi có thể nhịn bao nhiêu!” Vừa nói lại lấy ra một bình nhỏ giống vậy.

Nam nhân hơi mập đó cau mày nói, “Chúng ta vẫn đi mau đi! Bằng không bị phát hiện chúng ta sẽ chết rất thảm!”

Nam nhân xấu xí đó tức giận hét, “Sợ chết tự mình về đi!”

“Ngươi...” Nam nhân hơi mập đó cũng tức giận, hừ lạnh một tiếng, xoay người rồi đi.

Thủy nhi thiết lập kết giới ẩn thân, từ góc tối đi ra một chút, đợi đến khi nam nhân hơi mập đó đi tới gần, nhanh chóng bóp chặt cổ hắn khẽ vặn, nam nhân kia không kịp kêu cứu liền tắt thở, Thủy nhi ngẩng đầu lại vừa đứng chống lại tầm mắt của Ma Tà, không khỏi ngẩn người, nghiêng người định tránh, sau đó nhớ tới mình thiết lập kết giới ẩn thân hắn không nhìn thấy nàng mới phải, nhưng mà hắn lại thấy được nam nhân bị nàng vặn gãy cổ. die ennd
kdan/le eequhyd omn

Là nàng khinh thường, nàng không nghĩ tới Ma Tà trúng thuốc, hơn nữa bị phong bế linh lực, cảm giác còn nhạy cảm như vậy, nàng vốn định nhanh chóng giết nam nhân kia, sau đó kéo thi thể của hắn sang bên cạnh rồi tiếp tục xem diễn, nhưng lại không nghĩ tới bị phát hiện.

Chỉ có điều Ma Tà chỉ nhìn về phía đó, cái gì cũng không nói, mắt thấy nam nhân xấu xí đó lại định làm rớt bình, Thủy nhi nhíu mày, nàng vốn không thích xen vào việc của người khác, nhưng nàng rất thương thức nam nhân này, giúp hắn một lần nữa cũng không sao cả, nghĩ như vậy liền nhanh chóng ra tay giải quyết nam nhân kia.

“Ngươi là ai?” Giọng nói hơi lạnh, nhưng giọng nói của hắn lại giống như mang theo ma lực, Thủy nhi ngây ngốc, phát tay phá bỏ kết giới, cũng không sợ hắn nhìn thấy nàng.

Tầm mắt Thủy nhi rơi thẳng lên người hắn, không e dè quan sát hắn, không tự chủ đi về phía trước hai bước, thờ dãi nói: “Khó trách nữ nhân trong tam giới phần lớn đều coi Ma Đế là tình nhân trong mộng, quả nhiên rất hoàn mỹ!” Thậm chí còn hấp dẫn người ta hơn Vương!

Vừa dứt lời, liền bị ôm cổ, Thủy nhi mới nhớ tới vị Ma Đế đại nhân này bị trúng thuốc, nàng lại còn đến gần hắn! Nhíu nhíu mày, “Này, ngươi buông ta ra!” Không phải mới vừa rồi còn có thể nhịn được sao?

“Ma Tà... Ừm...” Uy hiếp còn chưa ra khỏi miệng, miệng liền bị môi nóng bỏng chặn lại, Thủy nhi trừng mắt, tất cả trong mắt đều là tức giận, rất tốt! Từ khi nàng tu thành người cho tới nay còn chưa bao giờ bị thua thiệt, khoản nợ này nàng nhớ!

Cảm thấy bàn tay lửa nóng đặt lên trên bộ ngực mềm mại của nàng, hơi khản đặc vuốt ve, khuôn mặt Thủy nhi đỏ lên, há mồm khẽ cắn.

“Shhh”, Ma Tà thở dốc vì kinh ngạc, trong mắt trừ lửa dục ra còn có lửa giận, “Nữ nhân, nàng lại dám cắn ta!”

“Cắn ngươi thì làm sao? Ta...” Lời nàng còn chưa ra khỏi miệng, “Roẹt” một tiếng... Ma Tà một phát xé quần áo của nàng ra, cúi đầu liền ngậm nụ hoa màu hồng phấn ở trước ngực nàng, toàn thân Thủy nhi run lên, hai gò má càng đỏ, lửa giận trong mắt càng mạnh.

“Rào” một tiếng nước chảy, sau đó liền nghe thấy tiếng kêu giận dữ, “Nữ nhân đáng chết! Lại dám dâm ta!”

Thủy nhi linh hoạt trượt từ trong ngực hắn ra, đứng xa một chút, tức giận đùng đùng sửa sang lại quần áo bị xé rách, “Dâm chính là ngươi!”

Chỉ thấy Ma Tà đã thành công ướt sũng, đầu tóc bạch kim bị nước ướt nhẹp, dính vào sau lưng, một thân áo bào màu đen cũng bị ướt đẫm dính chặt vào trên người, buộc vòng quanh vóc người hoàn mỹ, tất cả trong mắt hẹp dài đều là tức giận, nữ nhân đáng chết này dâm nước hắn còn không nói, còn dùng nước đá dâm hắn, chỉ có điều nhờ phúc của nàng, lửa dục trên người hắn ngược lại bớt đi không ít.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Kiếp trước kiếp này (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

Hai tay Thủy nhi ôm ngực, híp mắt nhìn Ma Tà đang lửa giận ngút trời, nguy hiểm nói, “Ma Tà, ta tốt bụng cứu ngươi, ngươi lại không biết phân biệt, ngươi nói ta nên báo thù như thế nào?” Năm ngón tay khẽ mở, liền thò tay cầm bình nhỏ trong tay nam tử xấu xí vào trong tay, khước miệng khẽ cau, có vài phần nhìn qua hơi xấu xa.

Ma Tà nhìn động tác của nàng, lửa giận trong mắt càng tăng lên, “Nữ nhân đáng chết... Nàng dám!”

Thủy nhi nhíu mày cười khê, giống như dáng vẻ tức giận của hấn lấy lòng nàng, “Tại sao không dám? Ma Đế đại nhân hiện giờ dường như không phải là đối thủ của ta!” Nàng phát hiện bất nạt vị Ma Đế đại nhân này rất thú vị đấy!

“Choang” một tiếng, tiếng vang thanh thúy khiến Ma Tà hoàn toàn tối mặt, nữ nhân này! Nàng thật có can đảm!

Thủy nhi dựa vào một bên vách tường, hoàn toàn ở trong phạm vi an toàn, tỏ vẻ nhàn nhã nhìn Ma Tà.

Ma Tà giận không kiềm chế được, nhưng hấn càng tức giận, tác dụng của thuốc càng phát tác nhanh hơn, trán mồ hôi toát ra mồ hôi lạnh, cặp mắt vẫn chăm chú nhìn chăm chăm nữ nhân đang xem trò vui!

Thủy nhi nhẹ nhàng nghịch tóc của mình, tâm tình rất tốt nói, “Ma Đế đại nhân, nếu không ngươi nhận sai, ta đi kiếm nữ nhân lại đây cho ngươi?”

“Ngươi đáng chết!” Tác dụng của thuốc lúc trước còn chưa hết, bây giờ thêm một lần thuốc, trời mới biết hấn có bao nhiêu khó chịu, hiện giờ hấn hận không thể bóc xương lóc thịt đầu sỏ này rồi, thật đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh!

Đột nhiên, Thủy nhi chợt đứng thẳng người, tầm mắt của Ma Tà cũng nhìn về phía lối đi thật dài kia, Thủy nhi không thiết lập kết giới ẩn thân, bởi vì lần này tới là Ly Mặc, công lực của Ly Mặc cao hơn nàng nhiều, kết giới của nàng vốn không có tác dụng, thay vì trốn trốn tránh tránh, còn chẳng bằng tự nhiên. dfienddn lieqiudoon

Ly Mặc nhìn thấy nàng, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, “Thủy nhi?”

Thủy nhi gật đầu một cái, “Vương!” Cũng không hành lễ theo quy củ, Ma Tà nhìn tình huống như thế, ánh mắt lóe lóe, cũng không biết đang nghĩ gì.

Một nam nhân trung niên đi theo phía sau Ly Mặc đột nhiên tức giận nói: “Tà hộ pháp, thân là hộ pháp lại tự tiện xông vào cấm địa, ngươi đây biết rõ rồi mà còn phạm phải!”

Trong mắt Thủy nhi không hề có vẻ hốt hoảng, lạnh nhạt nói, “Ta chỉ vì nhìn thấy hai người này len lén xông vào cấm địa, cho nên mới đi theo tới xem một chút, tự tiện xông vào cấm địa là tội chết, ta thân là tà hộ pháp đương nhiên có quyền lực xử quyết, hữu hộ pháp cảm thấy như thế nào?”

Hữu hộ pháp hừ lạnh một tiếng, dưới tầm mắt của Ly Mặc, không thể không im miệng, nhưng mà trong lòng vẫn rất không phục, cũng chỉ là một Thủy yêu mới tu thành hình người không lâu, Vương lại phong nàng ta làm tà hộ pháp, hơn nữa nàng ta không làm bất cứ chuyện gì, thậm chí ngay cả bóng người cũng ít nhìn thấy, tại sao quyền lực lại còn lớn hơn ông thân là hữu hộ pháp? Còn không phải dựa vào dáng dấp có vẻ thù mị mẽ hoặc Vương sao!

Ly Mặc không nói gì, một chút cũng không có ý tứ trách tội Thủy nhi, chỉ nhìn về phía Ma Tà, hai người nhìn thẳng vào mắt nhưng vẫn chưa nói gì, tất cả trong mắt Ma Tà đều là vẻ lạnh lẽo tàn bạo, nhưng trong mắt Ly Mặc lại là nhàn nhạt, sau đó xoay người rời đi, từ đầu đến cuối đều không nói gì, giống như cũng chỉ tới nhìn Ma Tà một chút mà thôi.

Vừa chạy ra ngoài, vừa phân phó vị hữu hộ pháp kia, “Xử lý thi thể!” Nhìn dáng vẻ Ma Tà cũng biết hai người này làm chuyện gì, Yêu giới cũng không ít người từng ăn thiệt thòi của Ma Tà, có người đến tìm hấn gây phiền phức cũng là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng mà hấn kính nể Ma Tà, nếu không phải vì Yêu tộc, hấn cũng sẽ không sử dụng thủ đoạn ti tiện bắt giữ hấn ta, cho nên hấn cũng không muốn hấn ta bị người nhục nhã, hơn nữa cũng muốn đề phòng có người tới cứu hấn ta, mặc dù có Phục Ma Liên, nhưng mà lại để cho người của Ma tộc tiếp xúc với Ma Tà, không phải là chuyện tốt, dù tình huống gì, Ma Tà cũng không thể coi thường.

Thủy nhi nhìn Ly Mặc thiết lập kết giới, sau đó lạnh nhạt nói, “Ta đi tu luyện!”

Ly Mặc mở miệng gọi nàng lại, “Thủy nhi.” Sau đó giống như không biết nên nói cái gì, khoát tay nói, “Nàng đi đi!” Nhìn nàng không hề lưu luyến xoay người, Ly Mặc hơi chán nản, nàng rốt cuộc đến khi nào mới có thể hiểu được lòng hấn đây?

Sau đó không lâu, Thủy nhi lại quay trở lại, nhìn kết giới trước mắt, nhíu mày, không ai biết, kết giới vốn không có tác dụng với nàng, bắt đắ đi lắ đầu một cái, sao lại mềm lòng đây? Thở dài, trực tiếp cất bước đi vào.

Ma Tà ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt lập tức lại một lần nữa toát ra lửa giận, Thủy nhi lắc đầu nói, “Ma Đế đại nhân, lúc không có người cũng không cần nhìn chứ?” Thật đúng là không thể không bội phục công phu nhẫn nại của hấn, thật hoài nghi thuốc kia có phải giả không! die,n; da.nlze.qy.ydo/nn

Ma Tà hừ lạnh một tiếng, trừng mắt không nhìn nàng, Thủy nhi nhíu mày, tới gần hấn, vừa tiến vào phạm vi hoạt động của Ma Tà, liền bị ôm cổ, Ma Tà nhìn nàng chăm chăm tức giận quát: “Nữ nhân đáng chết... Ngươi nói ta nên đối phó với ngươi như thế nào?”

Thủy nhi đưa tay chống lên lồng ngực hần, rành rang nói, “Ta khuyên ngươi đừng khiến ta thay đổi chủ ý thì tốt hơn!”

Nghe vậy, Ma Tà híp mắt nhìn nàng, giống như đang suy nghĩ nàng lại có ý định gì, Thủy nhi lắc đầu một cái, đột nhiên đưa tay đặt lên môi hần, “Nuốt xuống!”

Ma Tà do dự một chút, Thủy nhi không vui chuẩn bị thu tay lại, nàng khó có được tốt bụng, người ta lại không cảm kích, nếu như vậy, nàng không cần thiết cảm nắng nóng dán lên mông lạnh của người ta.

Khi nàng thu tay lại, đầu lưỡi Ma Tà khẽ cuốn, cuốn viên thuốc trong lòng bàn tay nàng vào trong miệng, Thủy nhi chợt rút tay lại, trừng mắt liếc hần một cái, trong mắt Ma Tà lộ ra nụ cười tà mị, đột nhiên cúi đầu chặn miệng nàng lại.

Dáng vẻ yêu nghiệt của hần khiến Thủy nhi hơi mất hồn, ngược lại phục hồi tinh thần lại, trong mắt toát ra lửa giận hùng hục, khôn kiếp không biết cảm ơn! Đưa tay không chút lưu tình bóp cổ Ma Tà, nhưng Ma Tà chỉ nhẹ nhàng nhún mày, một chút cũng không có phản ứng hít thở không thông, ngược lại quá đáng lẽ lưỡi cạy hàm răng của nàng ra, lưỡi dài thăm dò vào trong miệng nàng tùy ý lật khuấy.

Thân thể Thủy nhi hơi nhũn ra, khó trách Vương muốn khóa hần ở đây, thì ra người nọ giết không chết đấy! Ánh mắt Thủy nhi lạnh lẽo, một chương đánh tới ngực hần, thân thể nhanh chóng lui ra, mắt lạnh nhìn vết máu nơi khoe miệng Ma Tà, sẽ không chết, không có nghĩa sẽ không bị thương!

Hừ lạnh một tiếng hơi tức giận xoay người rời đi, nàng thật ăn no rồi việc mới có thể trở lại cho hần thuốc giải, Ma Tà nhìn bóng lưng nàng rời đi, khoe miệng khẽ nhếch lên, đáy mắt thâm thúy không nhìn ra là tâm tình gì, lại giống như đang tính toán điều gì.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Ha ha... Tà hộ pháp? Thì ra chẳng qua cũng chỉ như thế sao!” Một nam nhân trung niên dẫn theo một đám người vây lấy thiếu nữ ở chính giữa.

Thủy nhi lạnh lùng nhìn nam nhân trước mắt, sớm biết nam nhân này tồn tại địch ý với nàng, nhưng chưa từng nghĩ, vị hữu hộ pháp này lại có thể biết thừa dịp Ly Mặc không có ở đây, ra tay độc ác với nàng! Lá gan ngược lại càng lúc càng lớn.

Cho tới nay, nàng chỉ chú ý tới tu luyện của bản thân, cũng không qua lại quá gần với người khác, lúc máu chốt vốn không có ai sẽ giúp nàng, mà vị hữu hộ pháp luôn luôn coi trọng quyền lực, thù hạ chính là không ít người, hơn nữa thời gian nàng tu thành người không tính là dài, làm sao có thể đánh thắng được nhiều lão yêu quái như vậy?

Thủy nhi mấp máy môi, đánh không lại chỉ có chạy, hôm nay chỗ an toàn nhất chính là cấm địa, kết giới ở nơi đó những người này không vào được.

Trong lòng cân nhắc một phen, sau đó Thủy nhi châm chọc mà cười nói, “Không gì hơn cái này? Nhưng mà ta lại còn là tà hộ pháp!”
đi3n~d@n'3q21y"d0n

“Ngươi...” Quả nhiên trải qua dả kích của nàng, vị hữu hộ pháp kia giận đến không kiềm được, những người khác thấy ông tức giận, vội vàng chân chó người một lời ta một câu khuyên lon

“Hữu hộ pháp đừng nóng giận, nữ nhân này chẳng qua chỉ dựa vào leo lên giường của Vương, mới có địa vị như vậy!”

“Đúng vậy! Chiếm vị trí tà hộ pháp, cũng không làm việc, chuyện gì đều do hữu hộ pháp bận trong vội ngoài!”

“Đúng, nàng đã nên xuống đài sớm!”

Thủy nhi chờ chính là cơ hội này, thừa dịp lực chú ý của mọi người không ở trên người nàng, thân hình lóe lên, trong nháy mắt liền biến mất ở trước mặt mọi người.

“Người đâu? Lại chạy! Các ngươi những thứ ngu ngốc này, đuổi theo cho ta!”

Tiến vào kết giới, Thủy nhi mới thở phào một hơi, đưa tay che ngực, ho nhẹ hai tiếng, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi, ánh lạnh trong mắt lóe lên, thù này, nàng nhất định sẽ báo!

Lắc đầu một cái, để cho mình tỉnh táo một chút, cố hết sức đi vào trong sơn động, kết giới này trong suốt, nàng không muốn bị người nhìn ra, để cho người ta biết nàng có năng lực có thể tùy ý ra vào kết giới, mọi việc luôn phải giấu giếm.

“Khụ khụ...” Nghe thấy tiếng ho khan yếu đuối, Ma Tà ngẩng đầu liền nhìn thấy Thủy nhi lung la lung lay đi tới, ánh mắt đã không có tiêu cự, hần là hoàn toàn dựa vào lực ý chí đi tới.

Thủy nhi bây giờ đã không cách nào suy xét, chỉ máy móc nhắc chân lên đi về phía trước, cho đến khi gặp phải trở ngại, cũng không nhận được nữa, mềm nhũn té xuống.

Ma Tà ôm lấy thân thể mềm nhũn của nàng, nhún mày, bị thương nặng như vậy, Yêu tộc đã xảy ra chuyện gì sao? Nhìn dáng vẻ Ly Mặc, rất coi trọng nàng, nếu không có việc gì, có Ly Mặc che chở, nàng làm sao sẽ bị thương nặng như vậy?

Trong mắt Ma Tà lóe lên tia sáng rồi mất, “Roẹt” một tiếng, xé quần áo của nàng ra, trừ dấu tay ở ngực ra, cũng không thiếu vết thương, may mà trên

người nàng có thuốc trị thương, tùy ý bôi thuốc lên người cho nàng, sau đó xé nát quần áo của nàng, thay nàng băng bó kỹ, chỉ có điều kỹ thuật kia thật sự không ra làm sao, dù sao hần thân là Ma Đế đại nhân vẫn là lần đầu tiên băng bó giúp người!

Thủy nhi thân là Thủy yêu, thương thế tốt lên nhanh hơn người bình thường, ngủ một ngày, liền mơ mơ hồ hồ khôi phục ý thức, cảm giác trên người lạnh run, không nhận được nhích lại gần nguồn nhiệt bên cạnh, thử giật giật, phát hiện có thứ gì đó đè ở ngang hông mình, chợt mở mắt ra, liền nhìn thấy gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, sừng sốt một chút, thấy rõ ràng tình huống của mình, Thủy nhi cắn răng nghiêng lợi phun ra hai chữ, “Ma Tà!”

Trên người nàng hiện giờ trừ vài rách băng bó vết thương ra, không có gì cả, hần phải lột nàng sạch sẽ như vậy sao, ngay cả áo trong cũng không lưu lại cho nàng sao? Hơn nữa nàng bây giờ vốn hoàn toàn bị Ma Tà ôm vào trong ngực.

Ma Tà mở mắt ra nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói, “Vết thương trên người ngươi quá nhiều, nơi này chỉ có một cái giường!” Cho nên lột nàng sạch trơn không phải lỗi của hần, ôm nàng cùng giường chung gối, cũng không phải là lỗi của hần!

“Ngươi...” Hai mắt Thủy nhi bốc lửa nhìn hần, nếu không phải trên người không có hơi sức gì, nàng nhất định một chương đập chết hần! Nàng giống như quên Ma Tà đánh không chết đây!

Hít sâu vài hơi, Thủy nhi dần dần bình tĩnh lại, liền thò tay ra cởi quần áo trên người hần.

Ma Tà nhú mày, lật người đè nàng dưới thân, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khẽ miết tà mị giờ lên, “Muốn ta?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Kiếp trước kiếp này (3)

Editor: Puck - Diễn đàn

Thủy nhi lạnh lùng trừng mắt liếc hần một cái, “Đứng lên, ngươi đè lên vết thương của ta rồi, cởi quần áo cho ta!” Mặc dù nàng tốt lên nhanh hơn người thường, nhưng lần này bị thương quá nặng, không thể nào lập tức khỏi hần.

Hơi suy nghĩ một chút liền biết, chuyện này thoát không khỏi liên quan đến Vương Hậu, Vương Hậu của Ly Mặc là Công chúa Tiên tộc, kết thân giữa tam tộc là chuyện quá bình thường, đó cũng là thủ đoạn duy trì hòa bình giữa tam tộc, chỉ có điều kể từ sau khi Ma Tà kế vị Ma tộc, liền rất không cho hai tộc khác mặt mũi, cố ý làm bậy. Cố tình hần lại quá mạnh mẽ, làm hai tộc khác cảm nhận được uy hiếp, cho nên mới phải nghĩ hết biện pháp muốn trừ hần đi!

Ly Mặc phong Thủy nhi làm tả hộ pháp, thật ra không chỉ bởi vì có tình cảm đặc thù với Thủy nhi, cũng thật sự thương thức nàng, mặc dù nàng tu thành hình người không lâu, nhưng cho dù là tâm tính hay là tu vi đều thắng được rất nhiều lão yêu quái, nếu đợi thêm một thời gian, nhất định không thể khinh thường, nhưng trong Yêu tộc lại có rất nhiều người không phục Thủy nhi, lời đồn đại khó nghe không ít, Thủy nhi chưa bao giờ để những chuyện này ở trong lòng, nhưng nàng không thêm để ý, không có nghĩa là những người khác cũng không để ý, Vương Hậu của Ly Mặc chính là người để ý nhất, dù sao ai cũng không muốn nghe được trượng phu của mình có không rõ ràng với nữ nhân khác, mặc dù Ly Mặc cũng không phải chỉ có một nữ nhân là nàng ta, nhưng Thủy nhi lại làm cho nàng ta cảm nhận được uy hiếp, Thủy nhi vẫn biết nữ nhân kia căm thù nàng, chỉ có điều nàng vẫn không để ở trong lòng, dù sao quanh năm suốt tháng cũng không gặp mặt được mấy lần, hơn nữa thực lực hiện giờ của nàng cũng không thích hợp đắc tội nhân vật lớn.

Lần này Yêu tộc và Tiên tộc tụ hội chính là đề nghị của Vương Hậu... Mà Ly Mặc vừa mới đi... Hữu hộ pháp này liền động thủ, rõ ràng chính là trước đó chuẩn bị kỹ càng, hơn nữa mặc dù người dưới quyền của hữu hộ pháp chính là nhiều, nhưng cũng không đến mức khiến cho nàng thâm như vậy, nàng vừa đứng không khéo nhận ra là một người là người của Vương Hậu.

Ánh sáng lạnh chợt lóe lên trong mắt, nàng cũng không phải người ai cũng có thể tùy ý bắt nạt!

Thấy nàng rơi vào trầm tư, Ma Tà nhú mày, mắt lộ ra nụ cười ý vị không rõ, cúi đầu liền hôn môi của nàng, Thủy nhi nhú nhú mày, trong mắt là ý lạnh không che giấu chút nào, dùng tưởng rằng nàng không biết hần đang nghĩ cái gì.

Hiện giờ nàng cũng không có hơi sức đối phó hần, dứt khoát nhắm mắt lại, không để ý tới hần, lúc này nàng cần nghỉ ngơi! dfienddn lieqjudoon

Ma Tà không thú vị buông nàng ra, hần lần đầu tiên mỹ nam kế với nữ nhân dùng, lại nhận lấy thất bại, thật sự đã kích lòng tự tin của hần!

Âm thanh xích sắt kèm theo âm thanh xột xột xoạt xoạt vang lên, sau đó Thủy nhi liền cảm thấy vài vóc mềm mại phủ lên trên người, Thủy nhi cũng không để ý tới, mơ mơ màng màng lại ngủ thiếp đi.

Ma Tà nằm ở bên cạnh nàng, quay đầu nhìn nàng một cái, nhướng mi cười cười mà nói, “Lại yên tâm với ta như vậy?” Chuyển tầm mắt, khẽ nhắm mắt lại, cũng không biết nghĩ tới điều gì, tia sáng lạnh lẽo tàn nhẫn chớp hiện trong mắt, môi mỏng khẽ nhếch, lại mang theo một phần khát máu.

Thủy nhi thu công mở mắt, sau đó nằm xuống, Ma Tà nhìn động tác của nàng, nhú mày, “Ngươi lại ngủ?” Nàng trừ luyện công ra chính là ngủ, trừ việc

này ra, chuyện gì đều không làm

Thủy nhi nhắm mắt lại, “Không ngủ thì làm cái gì?”

“Tại sao ngươi bị thương nặng như vậy?”

“Bởi vì có người muốn ta chết!”

“Tại sao?”

Thủy nhi đột nhiên mở mắt ra nhìn về phía hắn, “Sao ta chưa từng nghe nói Ma Đế đại nhân om sòm như vậy?”

Ma Tà đưa tay ôm nàng vào trong ngực, mập mờ cọ cọ mặt của nàng, “Vậy ngươi nghe nói những chuyện gì?”

Thủy nhi nhú nhú mày, “Buông ra!”

Ma Tà hôn lên trên mặt nàng, “Ngoan, nói nghe một chút!”

Ánh mắt của Thủy nhi càng thêm lạnh như băng, “Ma Tà, đừng đánh chủ ý lên trên người ta!”

Ma Tà nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc của nàng, tà mị mà cười nói, “là nơi này cũng chỉ có ngươi tới, ta không đánh chủ ý lên ngươi, vậy phải làm thế nào?”

“Ta quản ngươi làm cái gì, cút ngay!”

Trong mắt Ma Tà cũng mang theo một phản ý lạnh, “Ngươi là người đầu tiên dám nói như vậy với ta!”

Tầm mắt hai người đụng nhau, không ai nhường ai, qua thật lâu, Ma Tà đột nhiên nhếch môi cười, ôm nàng nằm xuống, “Ngoan, ngủ đi!” die,n; da.nlze.qu;ydro/nn

Sắc mặt Thủy nhi hơi âm trầm, Ma Tà trái lại nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói, “Hiện giờ tốt nhất đừng dùng linh lực, cẩn thận thương tổn càng thêm thương tổn!”

Thủy nhi lạnh lùng tròn mắt nhìn hắn hồi lâu, cắn giận nhắm mắt lại, khóe miệng Ma Tà nhếch nhếch, hồi lâu, mới nhẹ giọng hỏi, “Khi nào ngươi đi ra ngoài?”

“Vương sẽ ở lại Tiên tộc một tháng.”

“Hắn trở về, ngươi lại không có chuyện gì rồi.”

“Ừ.”

“Ngươi tin tưởng hắn như vậy?”

“Ừ.”

“Ngươi...” Ma Tà không nói gì thêm, chỉ có điều chân mày nhíu chặt, trong lòng hơi ề ảm, rất không thoải mái.

Một lát sau, Ma Tà mở mắt nhìn về phía Thủy nhi, thấy nàng ngủ được rất yên ổn, không vui nấp máy môi, hừ lạnh một tiếng, cũng giận dữ nhắm mắt lại.

“Ma Tà!” Thủy nhi căm hận nhìn nam nhân ở trên người, một chương đẩy hắn ra, “Ta đã nói không cho phép ngươi dùng những trò xiếc kia ở trên người ta, vô dụng!” Chính xong quần áo trên người, ngẩng đầu nhìn vết máu ở khóe miệng người nào đó, trái tim bất ngờ đau nói, Thủy nhi dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, nhắm mắt lại mặc kệ hắn.

Ma Tà thè lưỡi lau vết máu bên khóe miệng, đôi mắt khép hờ, thần sắc đen tối trong mắt không rõ, nhưng không hề dao động chút nào, liếc nhìn người không thèm để ý tới hắn nữa, tất cả trong mắt đều là tình thế bất buộc.

“Đáng chết! Ngươi lại nổi điên cái gì?” Gần như mỗi lần tỉnh lại đều sẽ trình diễn tiết mục giống vậy, nhưng mà Thủy nhi lại không động một chút lại cho hắn một chương nữa.

Ma Tà chặt chẽ đè trên người nàng, tay luồn vào trong áo bào quá lớn kia lục lọi, mặt tà mị nhìn nàng, ý tứ hấp dẫn không cần nói cũng biết.

Thủy nhi lạnh lùng nhìn hắn, “Buông ra!”

“Không buông, Thủy nhi, ta yêu nàng!”

Thủy nhi khựng một chút, khóe miệng khẽ cau, lạnh giọng nói, “Vậy sao? Chuyện đó có liên quan gì đến ta?”

“Thủy nhi...”

“Được rồi! Ta phải đi!” Đẩy hẳn ra, Thủy nhi chỉnh lại áo bào quá lớn trên người một chút, đứng dậy đi ra ngoài.

Ma Tà mím môi, “Thủy nhi...”

Thủy nhi xoay người nhìn về phía hắc, đột nhiên khẽ cười nói, “Người yên tâm, lần này ta có thể tránh được một kiếp cũng coi như công lao của người, ta sẽ nghĩ cách cứu người đi ra ngoài!” Dứt lời, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài. di3n~d@n'13q21y'd0n

Ma Tà sững sờ nhìn theo bóng dáng nàng biến mất, đây chẳng phải là kết quả hắc muốn sao? Tại sao hắc một chút cũng không vui? Là sợ nàng sẽ không cố hết sức, hay sợ nàng nói không giữ lời?

Thủy nhi đứng ngoài động hồi lâu, sau đó hơi tự giễu mà cười cười, xoay người rời đi, tia sáng lạnh lẽo trong mắt chợt lóe lên, nên đến lúc tính sổ!

Ngoài dự đoán chính là, Thủy nhi chậm một bước, Ly Mặc lại đã trở lại từ sớm, người nên xử lý cũng bị xử lý!

Ly Mặc vừa thấy được Thủy nhi liền ôm nàng thật chặt vào trong ngực, hơi sợ nói, “Xin lỗi, Thủy nhi, đều là ta không tốt!” Mặc dù người kia ở Tiên tộc, nhưng bên cạnh Vương Hậu lại có tâm phúc nằm vùng hắc, Thủy nhi gặp chuyện không may, người nọ kịp thời báo cho Ly Mặc, Ly Mặc không để ý đến Tiên Đế ngăn cản trở về Yêu tộc, dưới sự phản nộ giết hữu hộ pháp, còn Vương Hậu bởi vì là Công chúa của Tiên tộc, hắc không thể tùy tiện động vào nàng ta, cho nên chỉ tiễn nàng ta trở về Tiên tộc.

Nhưng hắc lại như thế nào cũng không tìm được Thủy nhi, hắc còn tưởng rằng...

Thủy nhi mấp má môi, không biết nên nói gì, nàng vẫn biết tình cảm của Ly Mặc đối với nàng, hắc là một vị Yêu Vương xuất sắc, nàng có thương thức hắc cũng, nhưng lại không có tình cảm dư thừa nào khác, cho nên nàng luôn lạnh lạnh nhạt nhạt Ly Mặc, không muốn có quá nhiều dính dáng, trong đầu đột nhiên xuất hiện gương mặt tuấn tú của Ma Tà, Thủy nhi không vui nhàu nhàu mày, thu suy nghĩ lại, khẽ đẩy Ly Mặc ra, lạnh nhạt nói, “Vương cũng không có sai lầm gì, không cần nhận lỗi với ta!”

“Thủy nhi...” Ly Mặc ảo não nhàu nhàu mày, nàng nhất định phải kéo khoảng cách giữa bọn họ xa đến như vậy sao?

“Nếu hữu hộ pháp đã chết, sự kiện này xong rồi, ta đi tu luyện!”

Ly Mặc nhìn nàng rời đi, tất cả trong mắt đều là thất bại.

Những ngày tiếp theo dường như cũng không có gì khác biệt, chỉ có điều Thủy nhi trừ tu luyện ra, sẽ cố ý vô ý thám thính chuyện Phược Ma Liên, có lúc sẽ mất hồn.

Thánh Địa yên tĩnh, đột nhiên náo loạn lên.

“Có người tự tiện xông vào Thánh Địa!”

“Bắt lấy nàng ta!”

“Đừng để cho nàng ta chạy!”

Nhìn người vọt tới từ bốn phương tám hướng, Thủy nhi nhàu chặt chân mày, trong lòng không nhận được khổ nguyện rửa, thật đáng chết, chọc tổ ong vò vẽ rồi! Vốn thám thính được chìa khóa của Phược Ma Liên đặt trong Thánh Điện trong Thánh Địa, cho nên nàng mới có thể tới trước thăm dò một chút, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị phát hiện.

Thần sắc trong mắt hơi nặng nề, nàng phải tốc chiến tốc thắng, bằng không chờ Ly Mặc tới đây, nàng vốn không có khả năng thoát thân, nhưng nàng lại không thể để cho người ta phát hiện ra thân phận của nàng, rất nhiều chiêu thức không thể dùng, ngay cả kiếm băng của nàng cũng không thể sử dụng, trong khoảng thời gian ngắn rất khó thoát thân.

Thấy bóng dáng áo đỏ từ xa xa, chân mày Thủy nhi nhàu chặt hơn, chiêu thức càng ngày càng hung ác, tất cả đều là cách đánh hai bên cùng tổn hại, trên người cũng đã bị thương không ít, thừa dịp Ly Mặc đến, lúc lực chú ý của mọi người phân tán, Thủy nhi rút cuộc nguy hiểm thoát thân.

Chỉ có điều một thân áo đen bị trúng không ít vết thương, càng không ngừng rỉ máu, trên trán Thủy nhi mồ hôi toát mồ hôi lạnh, nghe tiếng bước chân đuổi theo phía sau, lắc lắc đầu, hiện giờ nàng không thể ngắt đi. dieendaanleequydonn

May mà Ly Mặc cũng không đuổi theo, mà vội vã đi kiểm tra gì đó trong Thánh Điện, thấy đồ của Ma Tà chìa khóa của Phược Ma Liên đều ở đây, mới thờ phào nhẹ nhõm, vật kia to cỡ nắm tay nhỏ, hình dáng rất không quy tắc, tản ra tia sáng trắng óng ánh, hắc không cách nào đụng chạm, cũng không biết là cái gì, chỉ biết nếu vật này bị Ma Tà cầm trở về...Chỉ sợ sẽ khiến cho Ma Tà coi bỏ linh lực bị phong bế.

Giống như ngay cả ông trời cũng đang giúp Thủy nhi, vốn khí trời thật tốt, lại đột nhiên trút mưa xuống, cuốn đi một đường vết máu, làm rối loạn phương hướng của người đuổi theo sau lưng.

Trong sơn động, Ma Tà nằm trên giường đá, sững sờ nhìn đỉnh đầu, tất cả trong đầu đều là bóng dáng xinh đẹp kia, hắc không nên lợi dụng nàng, hắc rất muốn nói cho nàng biết, hắc hối hận, nhưng mà đã lâu như vậy nàng cũng không xuất hiện nữa, có lẽ nàng vẫn luôn sẽ không xuất hiện đi!

Đưa tay vuốt vuốt trán, trong lòng không ngừng nghĩ tới, lựa chọn giữa nàng và tự do, hắn sẽ lựa chọn như thế nào, nhưng đáp án đều là nàng, rõ ràng trước đây không lâu, hắn vẫn còn rất kiên định nghĩ tới cho dù như thế nào, hắn nhất định phải đi ra ngoài, nhất định phải diệt Yêu tộc và Tiên tộc, không nghĩ tới nhanh như vậy liền thay đổi rồi!

Tiếng bước chân lao đảo truyền đến, Ma Tà chợt ngừng đầu nhìn lại, cảnh tượng giống vậy, nhưng lần này hắn thế mà lại cảm thấy đau lòng tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Kiếp trước kiếp này (4)

Editor: Puck - Diễn đàn

Thủy nhi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt cái gì đều nhìn không rõ, chỉ dựa vào lực ý chí đi về phía trước, giờ khắc này trong đầu nàng nghĩ cũng là Ma Tà, nàng muốn gặp hắn!

Lão đảo đi tới, rõ ràng đã không phân rõ được phương hướng, lại đi thẳng về phía Ma Tà, Ma Tà ngồi dậy, ôm lấy thân thể yếu ớt của nàng vào trong ngực, sắc mặt âm trầm dọa người, giận dữ hét, “Nữ nhân đáng chết!” Hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Thủy nhi, giống như có thù oán với nàng.

Bình ổn tức giận trong lòng, Ma Tà nhẹ nhàng cởi quần áo ướt đầm của nàng xuống, nhìn từng vết thương sâu cạn không đều trên người nàng, đau lòng một trận, bết bát hơn chính là, lần này trên người Thủy nhi vốn không có thuốc trị thương.

“Um... Lạnh...” Thủy nhi run rẩy rúc vào trong lòng hắn, vuốt ve da thịt lạnh như băng của nàng, Ma Tà nhú chặt chân mày, trợn mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, sau đó cởi quần áo ra, ôm nàng nằm xuống, bọc nàng vào trong quần áo của mình, hôn lên trán nàng, hung dữ nói, “Nữ nhân, ta cảnh cáo nàng, nếu dám có chuyện, cẩn thận ta đánh người!” Động tác cũng rất êm ái, cẩn thận ôm nàng không dám lộn xộn, sợ không cẩn thận đụng phải vết thương trên người nàng, sẽ làm đau nàng.

“Um... Nóng...” Cảm nhận được nhiệt độ như lửa nóng trên người nàng, sắc mặt Ma Tà biến thành rất khó coi, đáng chết! Phát sốt! Hiện giờ hắn thật sự rất cảm hận linh lực của mình bị phong bế lại, cái gì cũng không làm được.

Thủy nhi cảm giác mình giống như rơi vào trong lò lửa, rất khó chịu, nhưng cả người lại vô lực, muốn động một cái cũng khó khăn, chỉ có thể bị động thừa nhận bàn nung nóng bỏng.

Lần này, Thủy nhi ngủ hai ngày mới yếu ớt tỉnh lại, cảm thấy dưới thân ngọc thật thoải mái, khiến cho nàng không nhận được cọ xát, Ma Tà rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã tỉnh rồi.

Nhẹ nhàng mở mắt ra, Thủy nhi nhìn cứng rần trước mắt mà ngẩn người, sau đó ngừng đầu liền nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Ma Tà, trí nhớ lúc trước dần dần thu lại, nghĩ đến lại là Ma Tà cứu nàng, die~nd a4nle^q u21ydo^h

Nhưng cảm xúc tron bóng phía dưới lại làm cho Thủy nhi cứng đờ, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng, lúng túng ho khan hai tiếng, nhẹ giọng nói, “Cám ơn.” Định đứng dậy, lại phát hiện trên người không có hơi sức, sắc mặt không khỏi càng thêm lúng túng.

Trong mắt Ma Tà lộ ra một nụ cười, bàn tay “Trong lúc vô ý”, liền đặt lên trên mông nàng, có lòng tốt nói: “Dù sao đã ôm hai ngày rồi, ôm nhiều một chút cũng không sao!”

Thủy nhi lập tức tối mặt, “Ma Tà!”

Ma Tà vô tội nhìn nàng, “Sao vậy?”

“Cảm phiền lấy móng vuốt của người ra!”

Ma Tà thở dài một tiếng, “Thủy nhi, ta cũng mệt chết đi, không còn hơi sức rồi!”

Sắc mặt Thủy nhi biến thành đen hơn, sao nàng chưa từng nghe nói tới Ma Đế đại nhân thân là cường giả đệ nhất trong tứ giới lại là tên vô lại! Giật giật tay, chạm phải da thịt của hắn, hung hăng bóp một cái.

“Shhh...” Ma Tà hít sâu một hơi, hơi uất ức ai oán nói, “Thủy nhi sao lại nhẫn tâm xuống tay nặng như vậy?”

Thủy nhi hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt lại không nhìn hắn, cũng không có chú ý tới ngọn lửa lay động trong mắt Ma Tà, hắn đã ý thức được tình cảm của mình, hiện giờ hai người mập mờ ôm nhau như vậy, hắn cũng không phải xác chết, sao sẽ không có cảm giác? Chỉ có điều lúc trước bởi vì lo lắng cho nàng, không có tâm tình muốn những chuyện này, nhưng mà đến bây giờ không khỏi suy nghĩ nhảy nhót.

Đột nhiên, thân thể Thủy nhi cứng đờ, sắc mặt biến thành đỏ bừng, ngẩng đầu tức giận trừng mắt nhìn Ma Tà, đáng về cắn răng nghiền lợi hận không thể hung hăng đánh hấn một trận, “Ma Tà!” Sắc lang đáng chết! Có phải hấn đã quá lâu không đụng vào nữ nhân không?

Vật cứng như lửa nóng kia chết không từ tế chống đỡ chính giữa hai chân nàng, Thủy nhi chuyển người, Ma Tà lại một phát ôm lấy nàng, giọng nói hơn ngàn ngàn: “Đừng động, lát nữa là được rồi!”

Thủy nhi không ngừng hít sâu, trong lòng không ngừng an ủi mình, không nổi giận không nổi giận, không thể làm mình tức chết!

Một lát sau, Ma Tà nhẹ giọng gọi, “Thủy nhi...”

Thủy nhi tức giận nói, “Cái gì?”

Nhẹ nhàng ôm chặt nàng, Ma Tà mấp máy môi, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi...”

Thủy nhi ngẩn ra, khẽ cười nói, “Ma Đế đại nhân cũng biết nói xin lỗi người ta?”

Ma Tà nghiêm túc nói, “Nàng là người đầu tiên! Nàng...”

Thủy nhi không đợi hấn nói xong, liền nhắm mắt lại, đáng về không để ý đến hấn.

Ma Tà chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói, “Thủy nhi, ta biết rõ ta sai rồi, nàng tha thứ cho ta có được không?” die nda nle equ ydo nn

Thủy nhi vẫn không có phản ứng, Ma Tà có đáng về như nàng dâu nhỏ, uất ức nhìn nàng vẫn nhắm chặt hai mắt, “Thủy nhi, nàng muốn như thế nào mới bằng lòng tha thứ cho ta? Nếu không nàng đánh ta hai chưởng là được!”

Thủy nhi hừ khẽ một tiếng, “Không còn hơi sức!”

“Vậy chờ nàng khỏe lên lại đánh? Đừng không để ý đến ta!”

Thủy nhi chợt mở mắt ra, không nhìn được nhìn về phía hấn, nhưng nhìn đáng về đường đường là Ma Đế đại nhân lại tỏ vẻ gặp cảnh khó khăn, không nhìn được “Phì” một tiếng bật cười.

Trong mắt Ma Tà vui mừng, “Thủy nhi, có phải nàng tha thứ cho ta không?”

Thủy nhi buồn cười lắc đầu, thờ dãi nói: “Thật sự có tổn hại hình tượng!”

Ma Tà không hài lòng với câu trả lời của nàng, tiếp tục quấn lấy nàng, “Thủy nhi, tha thứ cho ta có được không? Nàng nhất định phải tha thứ cho ta, hiện giờ ta liền muốn nàng!”

Thủy nhi nguy hiểm hít mắt lại, “Ma Tà, ngươi đang uy hiếp ta sao?”

“Không phải...” Nhìn nàng lại nhắm mắt lại không để ý đến hấn, Ma Tà ôm chặt nàng nghiêm túc nói, “Thủy nhi, ta biết rõ ta sai rồi, ta yêu nàng! Thật, ta thế!” Nhìn nàng vẫn không để ý tới hấn, Ma Tà hơi nhụt chí, hấn coi như đã biết cái gọi là tự gây nghiệt không thể sống rồi!

Qua một lúc lâu, Thủy nhi đột nhiên đưa tay vỗ vỗ mặt của hấn, “Ngủ!”

Khóe miệng Ma Tà không nhìn được nhếch lên, cầm lấy tay nàng hôn một cái, cũng không hề nao loạn nàng nữa, chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt khi ngủ của nàng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cũng may, không để vuột mất!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Ma Tà!” Thủy nhi cau mày nhìn chăm chăm người tỏ vẻ giao hoạt, trên mặt mang một tia đỏ ửng, người này thừa dịp nàng hiện giờ không thể vận dụng linh lực, đã sờ khắp toàn thân nàng rồi, chỉ có điều giống như một tháng trước một chút cũng sờ không dư thừa cái gì, nhưng lần này không giống vậy, lúc trước hấn chỉ muốn lợi dụng nàng, nàng có thể lạnh lùng đối đãi, nhưng hiện giờ...

Ma Tà ngâm vành tai của nàng cắn cắn, dục dõ nói, “Thủy nhi, ta muốn nàng...”

Mặt Thủy nhi đầy vạch đen, lại là câu này, nhưng nàng không đồng ý, hấn cũng sẽ không làm cái gì.

“Ta không muốn ngươi!” d1en d4nl 3q21y d0n

“Thủy nhi, nàng đây là ghét bỏ ta sao?” Cúi đầu nhìn qua nhìn vóc người hoàn mỹ của mình, rầm thú nói, “Ta cảm thấy cũng không tệ lắm mà!”

Thủy nhi giận cũng không được, cười cũng không được, mấy ngày nay hấn đã hoàn toàn phá vỡ hình tượng máu lạnh vô tình của Ma Đế.

Gạt bàn tay sờ sảng trước ngực ra, Thủy nhi cảnh cáo nói, “Đàng hoàng một chút!” Minh lại đưa tay ôm lấy hông của hấn, cọ xát trên ngực hấn.

“Thủy nhi, như vậy rất không công bằng, tại sao nàng có thể sờ ta, ta không thể sờ nàng?”

Thủy nhi liếc hắt một cái, vốn mặc kệ hắt, hắt sờ còn thiếu sao?

Ma Tà cuối cùng đành hoảng xuống, chỉ lẳng lẳng ôm nàng, vuốt ve sợi tóc mềm mượt của nàng, thấy nàng mắt hờn, không khỏi dịu dàng hỏi: “Đang suy nghĩ gì?”

Thủy nhi vô ý thức phun ra hai chữ, “Ly Mặc!”

Khí lạnh bốn phía đột nhiên tăng vọt, Thủy nhi kéo suy nghĩ về, nhìn sắc mặt âm trầm của hắt, không hiểu hỏi, “Sao vậy?”

Ma Tà nhìn nàng chăm chăm, cắn răng nghiêng lợi nói, “Không cho phép nghĩ tới nam nhân khác!”

Thủy nhi trầm mặc không nói, nàng vẫn biết tình cảm của Ly Mặc đối với nàng, nhưng nàng không cách nào đáp lại, cũng không định lợi dụng tình cảm của hắt, bởi vì Ly Mặc thật sự giúp nàng rất nhiều, nhưng hiện tại, nàng phải cứu Ma Tà chính là đang đối địch với hắt, một khi Ma Tà khôi phục tự do, Yêu tộc và Tiên tộc nhất định chạy không thoát, nhưng nàng vẫn lựa chọn như vậy, mặc dù có chút áy náy với Ly Mặc, nhưng nàng chưa bao giờ hối hận với quyết định do mình làm ra, cuộc sống luôn phải lựa chọn, có bỏ mới có được, không thể nào vẹn toàn đôi bên

Ma Tà nhìn thấy nàng trầm mặc, lửa giận trong mắt càng tăng lên, nâng cằm của nàng lên, nhìn vào mắt của nàng, tức giận hỏi, “Có nghe thấy không?”

Thủy nhi miễn cưỡng ngoáy ngoáy lỗ tai, nhú mày hỏi, “Ngươi sẽ không nghĩ tới nữ nhân khác?”

Ma Tà sắp bùng nổ, tức giận tròn trĩnh mắt nhìn nàng quát, “Không có! Ta chỉ nghĩ tới nàng, chỉ thích nàng, chỉ cần nàng, nàng cũng không được nghĩ tới những nam nhân khác cho ta, bằng không ta liền làm thịt hắt cho chó ăn!”

Thủy nhi che lỗ tai bị hại của mình lại, giống như ngại hắt giận đến không đủ, thân nhiên nói, “Bây giờ ngươi như vậy có thể làm thịt ai đây?”

“Ta...” Ma Tà hơi thất bại nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên sau đó nghiêng người đè nàng dưới thân, hừ lạnh nói, “Ta làm thịt nàng trước!” Dứt lời, hung hăng chặn cái miệng nhỏ nhắn tức chết người không đền mạng lại. [dinendian.loqidjon](#)

“Ừm...” Hai mắt Thủy nhi nhìn chăm chăm hắt, Ma Tà hừ lạnh một tiếng, càng thêm suồng sã lật khuấy bốn phía ở trong miệng nàng, bàn tay cũng đang thăm dò trên người nàng.

Một lát sau, Ma Tà lại đột nhiên dừng động tác lại, ôm nàng thở hắt hắt, hơi buồn bực, Thủy nhi thở khê, có phần nghi ngờ nhìn hắt, “Tà?”

“Vết thương của nàng còn chưa khỏe!” Trong giọng nói vẫn mang theo tức giận như cũ.

Thật ra thì vết thương trên người Thủy nhi đã khỏi được bảy tám phần, chỉ có hai đạo vết thương tương đối sâu, nhưng cũng đã kết vảy.

Khẩu khí trong lòng Ma Tà như thế nào cũng không thuận, hung ác thô bạo nói, “Không cho phép nghĩ tới Ly Mặc!”

Thủy nhi đưa tay ôm hắt, mím mím môi, đột nhiên nói, “Tà, hiện giờ ta muốn ngươi!”

Ma Tà sừng sốt một chút, mím môi, trong mắt lấp lóe ngọn lửa, hầu kết lẩn lẩn, lại cố chấp nói, “Vết thương của nàng còn chưa khỏe!”

Nụ cười trong mắt Thủy nhi càng đậm, tay nhỏ bé chậm rãi tác quái trên người của hắt, “Thật sự không cần? Nói không chừng ta lập tức đổi ý!”

Ma Tà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười của nàng, giống như suy nghĩ một chút, sau đó nói, “Không sao, cùng lắm thì dùng sức mạnh!”

Thủy nhi rất im lặng, dứt khoát ôm cổ của hắt hôn lên, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve vằn da chặt chẽ bền chắc của hắt, cảm thấy hắt căng thẳng, khoe miệng Thủy nhi nhếch nhẹ, liếm liếm cánh môi của hắt, đôi mắt quyến rũ xinh đẹp nhìn hắt, “Tà, thật sự không cần?”

Trong mắt Ma Tà Nhãn hoàn toàn âm trầm, một phát giữ chặt lấy cái gáy của nàng, môi mỏng nóng bỏng đặt lên môi trái tim mềm mại của nàng, bàn tay cũng dao động theo đường cong dịu dàng của nàng, không khí dần trở nên nóng như lửa.

Đau đớn như tê liệt truyền đến, Thủy nhi không nhịn được khê hừ một tiếng, Ma Tà đau lòng hôn môi của nàng một cái, không dám lộn xộn, “Thủy nhi, ta yêu nàng... Không cho phép nghĩ tới nam nhân khác!”

“Phụt!” Thủy nhi không nhịn được cười ra tiếng, lúc này hắt lại còn nhớ chuyện này!

Ma Tà khê vuốt ve trên người nàng, muốn giảm bớt khổ sở cho nàng, cũng không quên lấy được cam đoan của nàng, “Có nghe thấy không?”

“Ha ha... Được!”

Ma Tà cuối cùng hài lòng, thử giật giật, thấy nàng không có vẻ mặt khổ sở, mới bắt đầu công thành chiếm đất.

Thời gian ngọt ngào luôn trôi qua rất nhanh, Thủy nhi lẳng lẳng nhìn khuôn mặt ngủ say của Ma Tà... Không nhịn được đưa tay miêu tả hình dáng tuấn mỹ của hắt, trong mắt mang theo một tia không nữ, thả lỏng động tác, chuẩn bị đứng dậy, nhưng Ma Tà vẫn tỉnh, một tay kéo nàng vào trong ngực, Ma Tà nhú nhú mày, “Thủy nhi...”

“Tà, ta cần phải trở về!”

Cánh tay Ma Tà không nhận được thất chặt, “Ồ lại với ta!”

Thủy nhi đưa tay sờ sờ mặt của hắn, cười nói, “Thế nào? Không phải chàng muốn đi ra ngoài sao? Ta đã biết chìa khóa đặt ở Thánh điện, ta sẽ nghĩ cách lấy được!”

Sắc mặt Ma Tà càng thay đổi, “Lần đó nàng bị thương là bởi vì xông vào Thánh điện

Thủy nhi không nói, Ma Tà ôm nàng càng chặt hơn, “Thủy nhi, thật ra thì ta ra ngoài được hay không cũng không quá quan trọng, dù sao Ly Mặc cũng không thể làm gì được ta, chỉ cần nàng ở cùng với ta là được rồi!” Nếu như nàng có chuyện gì, hắn đi ra ngoài còn có ý nghĩa gì?

“Tà, nơi này không thích hợp với chàng!” Đường đường Ma Đế không nên bị vây ở trong một vùng trời đất nhỏ bé này, hơn nữa có ai muốn cả đời đều tù nhân? Càng không nói đến là Ma Đế cao ngạo!

Thủy nhi nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, hung ác quyết tâm đẩy tay của hắn ra, khoác bộ quần áo đen lên người, không hề nhìn Ma Tà nữa, xoay người đi ra ngoài.

Ma Tà nắm chặt hai quả đấm, gọi nàng lại, “Thủy nhi... Nàng nhớ, nàng bị thương, ta sẽ đau hơn! Nàng chết, ta cũng sẽ không sống!”

Bước chân của Thủy nhi ngừng lại một chút, há miệng, nhẹ giọng hỏi, “Đáng giá không?”

Thời gian bọn họ chung đụng cộng lại chẳng qua chỉ hai tháng, đáng giá để hắn ngay cả mạng cũng đưa lên sao? Nàng lại không hề ngờ, chính nàng còn không phải cũng đánh nhau đến chết?

“Người nhớ kỹ là được rồi!”

“Ừ.” Khẽ lên tiếng, Thủy nhi cũng không dừng lại, tuy rằng nàng thường không nhìn thấy bóng người, nhưng cũng bảo đảm không cho phép sẽ có người hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Kiếp trước kiếp này (5)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Vương ở đâu?”

“Khởi bẩm tả hộ pháp, Vương ở Thánh Địa!”

Thánh Địa? Ánh mắt Thủy nhi lóe lóe, nghênh ngang đi tới Thánh Địa, nhưng không xông vào, chỉ chờ ở bên ngoài, những người khác không thể đi vào Thánh Địa, chỉ có thể chờ Ly Mặc ra ngoài.

Thủy nhi âm thầm quan sát thủ vệ, kể từ sau lần trước nàng xông qua nơi này, thủ vệ rõ ràng nghiêm mật hơn trước kia nhiều, không nhận được nhú nhú này, muốn xông vào là không có khả năng, nhưng Thánh Địa này chỉ có một mình Ly Mặc có thể đi vào, nàng phải như thế nào mới có thể lấy được chìa khóa đây?

Đột nhiên trong mắt xẹt qua một tia ánh sáng, trừ Ly Mặc còn có một người, đó chính là Vương Hậu, ngày phong hậu, Vương Hậu có thể cùng Yêu Vương cùng nhau đi vào Thánh Điện triều bái, nhưng có Ly Mặc đi cùng, nàng cũng không tiện xuống tay, nhưng mà đây là cơ hội duy nhất!

Thần sắc trong mắt đen tối không rõ, nếu không phải không có biện pháp khác, nàng cũng không muốn dùng phương pháp này, nàng cũng không muốn lợi dụng tình cảm của Ly Mặc, hơn nữa người nào đó nhất định sẽ đề ý!

Khóe miệng không nhận được mỉm lại, lại đợi một lát, giống như không nhận được, mới xoay người rời đi, thật ra thì nàng tới chỗ này cũng chỉ vì quang minh chính đại tra xét tình huống mà thôi.

Tầm mắt nhìn về phía một hướng khác, trong lòng khẽ động, rất nhớ hắn, vậy thì đi xem một chút đi!

“Tà...”

Người nằm ở trên giường đá không nhúc nhích, Thủy nhi nhú nhú này, trong lòng hơi sợ hãi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Vội vàng chạy tới tra xét,

hoàn toàn quên Ma Tà chính là một con gián đánh không chết, đâu có thể có chuyện gì?

Thủy nhi mới vừa đi tới bên cạnh hắn, Ma Tà đột nhiên ôm cổ nàng, lật người một phát liền đặt nàng ở phía dưới, mặt âm trầm nhìn nàng.

Thủy nhi ngẩn người, đưa tay ôm lấy hắn, “Sao vậy?”

Sắc mặt Ma Tà càng thêm âm trầm, “Nàng còn hỏi ta thế nào? Nàng đồ nữ nhân không có lương tâm này! Lâu như vậy cũng không biết đến nhìn ta, còn hỏi ta như thế nào?”

Thủy nhi sửng sốt một chút, “Phụt, ha ha... Tà, bây giờ chàng giống như oán phụ!”

Oán phụ? Sắc mặt Ma Tà càng thêm khó coi, Thủy nhi cười đến càng thêm vui sướng, “Ngoan, đừng tức giận nữa, ta sẽ cố gắng yêu chàng!”

Náo loạn, Ma Tà đột nhiên nhếch môi cười, tà mị mê người, “Là nên cố gắng yêu một cái!” Dứt lời trực tiếp chặn miệng của nàng lại.

“Ừm...” Thủy nhi nhìn hắn, cũng không phản đối, chủ động đưa tay cởi áo bào của hắn, nàng cũng rất muốn hắn.

Son động lạnh như băng dần dần trở nên nóng như lửa, tiếng vang mập mờ trở nên rõ ràng khác thường trong một phương nhỏ bé trong trời đất này.

“Ừ, chàng nhẹ một chút...”

“Hừ!”

“A...Ma Tà!”

.....

Cũng không biết trải qua bao lâu, tiếng rên rỉ thở dốc mập mờ kia mới cuối cùng dừng lại, trong son động dần yên tĩnh trở lại.

Cảm giác tay người người nào đó lại bắt đầu hạnh kiểm xấu, Thủy nhi cảnh cáo nói, “Ma Tà, chàng dám đến tiếp, cẩn thận ta trở mặt!” die nda nle equ ydo mn

Ma Tà đưa tay ôm chặt nàng vào trong ngực, vén sợi tóc dính trên khuôn mặt nhỏ nhắn ướt mồ hôi của nàng, được tiện nghi còn ra vẻ nói, “Ai bảo nàng để ta đây đói bụng bao lâu? Ta chỉ bù lại mà thôi.”

Thủy nhi liếc mắt, lẳng lặng dựa vào trong ngực hắn, chậm rãi ngủ thiếp đi, Ma Tà chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt khi ngủ của nàng, dịu dàng tô vẽ mặt mày nàng, không biết bao nhiêu lần, trong mắt hơi đen tối, hắn thật sự cảm hận cảm giác vô lực này, nhìn nàng vì hắn mạo hiểm, thế nhưng hắn lại cái gì cũng không làm được, chỉ có thể lo lắng suông.

Thủy nhi nặng nề ngủ một giấc, tỉnh lại liền đối diện với cặp mắt thâm thúy kia, khóe miệng không nhịn được nhếch lên, cọ xát lồng ngực bóng loáng của hắn, trong lòng hoàn toàn thỏa mãn.

Ma Tà ôm nàng lật người, “Thủy nhi, nghỉ ngơi tốt rồi chứ?”

Thủy nhi tỏ vẻ bất đắc dĩ, vươn cánh tay ôm cổ của hắn, “Tà... Chàng có thể đừng cứ muốn chuyện này không?”

Ma Tà vươn tay khẽ vuốt ve trên người nàng, hơi buồn bã nói, “Thủy nhi mệt rồi thì sẽ không đi nữa chứ sao!”

Thủy nhi không nhịn được bật cười, vị này xác định là Ma Tà sao? Vừa định nói gì, lại đột nhiên nhú nhú mày, Ma Tà dừng lại, “Sao vậy?”

Thủy nhi không để ý đến hắn, vẫn ôm cổ hắn như cũ, tay đang nắm cổ tay trái giật giật, một lát sau, mấp máy môi, sau đó đưa tay đến trước mặt Ma Tà, “Chàng bắt mạch giúp ta!” Y thuật của nàng không phải rất tinh thông, có lẽ bắt sai lắm rồi đi!

Ma Tà nhú mày, thật ra thì hắn cũng không tinh thông y thuật, đưa tay kéo cổ tay của nàng qua, một lát sau, mặt không thay đổi để xuống, Thủy nhi thờ phào nhẹ nhõm, sẽ không có chuyện gì đi!

Nhưng lại không nghĩ tới Ma Tà thật bình tĩnh nói, “Nàng hắn không tính sai!”

Nghe vậy, Thủy nhi không nhịn được cau mày, “Ta thật sự mang thai?” Lúc này mang thai dường như không phải một chuyện tốt!

Ma Tà nhú mày, “Sao vậy? Thủy nhi không muốn có hài tử của ta?”

Thủy nhi ôm hắn cọ xát, thở dài nói, “Không phải, chỉ có điều hiện giờ không phải lúc!”

“Vậy thì phá bỏ đi!” Giọng nói rất bình tĩnh, giống như đây vốn không phải là hài tử của hắn

“Ma Tà!” Thủy nhi bất mãn nhú mày.

Ma Tà đưa tay vuốt ve bụng của nàng, lạnh nhạt nói, “Nếu không muốn phá bỏ, vậy thì giữ lại, chỉ có điều nàng có phải nên vì hải tử suy nghĩ một chút không?” Hắn thật sự không muốn nàng đi mạo hiểm.

Thủy nhi bất đắc dĩ nói, “Được rồi! Ta sẽ chờ sau khi đứa bé ra đời, lại đi trộm chìa khóa đó!”

Ma Tà hài lòng gật đầu một cái, Thủy nhi lại đột nhiên thay đổi sắc mặt thêm, “Lúc trước chàng dùng sức như vậy, hải tử không sao chứ?”

Ma Tà khẽ cười nói, “Yên tâm, nó là giống của ta, nào có yếu ớt như vậy?”

Thủy nhi suy nghĩ một chút, Ma Tà là thân bất từ, chẳng lẽ ở trong bụng của nàng cũng thế, “Người có muốn lấy một cái tên cho cục cưng không?”

Ma Tà nhú mày, lạnh nhạt nói, “Ma Linh!”

“Đây là tên con trai hay là tên con gái?”

“Thủy nhi cảm thấy thế nào?”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Thủy nhi...” Ma Tà bất mãn nhìn người trong ngực.

“Ta cũng không thể vẫn không lộ diện đi? Sẽ khiến người hoài nghi, ta bảo đảm, sẽ trở lại rất nhanh!” d1en d4nl 3q21y d0n

Ma Tà mỉm môi, “Nhiều nhất hai ngày, nếu không tự gánh lấy hậu quả!”

Thủy nhi bất mãn ai oán nói, “Ta là phụ nữ có thai đó nha!”

Ma Tà lười biếng dựa vào trên vách đá, nhìn nàng mặc y phục, nhàn nhạt cười nói, “Nàng mang chính là con trai của ta, không giống với phụ nữ có thai bình thường!”

Động tác của Thủy nhi dừng lại, “Chàng khẳng định là nhi tử?”

Thấy Ma Tà gật đầu, Thủy nhi lại hiếu kỳ hỏi, “Tại sao không giống với phụ nữ có thai bình thường?”

Ma Tà mỉm môi, nhưng không trả lời vấn đề của nàng, nếu như nói cho nàng biết, nàng khẳng định lại không cố kỵ chút nào chạy đi trộm chìa khóa.

Thủy nhi cũng không có truy hỏi đến cùng, mặc quần áo tử tế, ôm hắn hôn một cái, liền đi ra ngoài.

Sau lưng truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Ma Tà, “Hai ngày!”

Thủy nhi không nhịn được mỉm môi, “Biết rồi!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Nói là hai ngày, cuối cùng lại nuốt lời rồi!

Bởi vì Vương Hậu bị đuổi về Tiên tộc, cho nên chuyện lập tân hậu khác tự nhiên bị nói ra

“Thủy nhi.” Ly Mặc nhìn nàng muốn nói lại thôi.

Thủy nhi thu tay đặt ở trên bụng, nhú mày hỏi, “Vương tìm ta có việc?”

Ly Mặc nhìn nàng, nghiêm túc nói, “Thủy nhi, có thể cho ta một cơ hội không?”

Thủy nhi kinh ngạc nhìn hắn, không hiểu tại sao hắn lại định vào lúc này xuyên phá tầng giấy bóng kính kia.

Ly Mặc cau mày nói, “Nàng biết chuyện lập hậu, ta muốn lập nàng làm hậu!”

“Tại sao?”

“Nàng nên hiểu hai tộc kết thân nói là duy trì hữu nghị giữa hai tộc, trên thực chất chính là con tin và tai mắt, ta không muốn lập nữ tử Tiên tộc làm hậu nữa!” Dù sao tác dụng của con tin này cũng vô tác dụng. dinendian.loqidJon

“Nhưng Yêu tộc còn có người khác.”

“Trưởng lão và đại thần cũng vội vã đưa nữ nhi tiến cung, nhưng mà hiện giờ thế lực khắp nơi vừa vặn cân bằng, nếu là một khi tùy ý phong một nữ nhi của bọn họ làm hậu, sự cân bằng này sẽ bị đánh phá!”

Thủy nhi không lại nói còn có nữ tử khác không liên lụy đến thế lực, bởi vì nàng đang suy nghĩ có muốn bắt lấy cơ hội này không, không nhận được đưa tay vuốt ve bụng.

Ly Mặc tiếp tục nói, “Nàng yên tâm, chỉ là một danh phận mà thôi, coi như cho ta một cơ hội, nếu nàng thủy chung không thể tiếp nhận ta, ta sẽ thả nàng rời đi!”

Ánh mắt Thủy nhi lấp lóe, nhỏ giọng mà nói ra, “Vương giúp ta rất nhiều, ta tự nhiên nên báo ại một chút... Chuyện này ta đáp ứng.”

Sau khi Ly Mặc đi, Thủy nhi khẽ vuốt ve bụng, lầm bầm nói, “Cục cung, con nhất định phải ngoan ngoãn, biết không?” Nàng cũng không biết Ma Linh có lúc tỉnh, hơn nữa có thể nghe hiểu lời của nàng.

Đại điển phong hậu định vào hai tháng sau, nhưng mà bởi vì quá nhiều chú ý, nàng không dám tùy ý đi tìm Ma Tà, hai tháng chỉ nắm được cơ hội đi ba, bốn lần, Ma Tà rất bất mãn, mơ hồ biết nàng đang làm gì, nhưng hấn biết hấn không cách nào ngăn cản.

“Cục cung, xin lỗi, mẫu thân vốn định đợi con ra đời sau đó mới đi cứu phụ vương con ra ngoài, nhưng mà hiện giờ, cục cung, chúng ta cùng đi cứu phụ vương có được không?”

Thủy nhi mặc một thân hỷ phục đỏ thắm, nhưng trên mặt lại không có sắc mặt vui mừng, chỉ có nặng nề, vuốt bụng của mình, trong mắt lại không khỏi lộ ra một tia dục dăng, cục cung vẫn rất biết điều, hai tháng này nàng vốn không có phản ứng gì.

Lập hậu thật sự rất phiền toái, nghi thức nghi thức như thế kia, vốn chính là giày vò người! Thật vất vả cử hành nghi thức huyết tể, cuối cùng có thể đến Thánh điện triều bái rồi, Thủy nhi không nhận được hơi khăn trương, cơ hội chỉ có một lần!

Ly Mặc nhìn ngọc bội bên hông lóe ra tia sáng đỏ, thần sắc trong mắt đen tối không rõ, ngọc bội kia chỉ có cảm ứng được hơi thở của người Ma tộc mới phát ra ánh sáng đỏ.

Đuổi lui một nhóm người đi theo, Ly Mặc liếc nhìn Thủy nhi, dẫn đầu đi vào.

Thủy nhi đi theo phía sau hấn, đi vào Thánh điện, liền nhìn thấy Phược Ma Liên và chìa khóa bằng gỗ đều được đặt ở chỗ dễ thấy, Thủy nhi không nhận được nhú mảy, hơi không bình thường, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, Ly Mặc không có lý do hoài nghi nàng, dù sao Ly Mặc bày kết giới, lấy năng lực của nàng không thể đi vào.

“Rầm”

Nhìn người ngã xuống, Thủy nhi thở phào nhẹ nhõm trong lòng, may mà thành công, vội vàng cầm lấy chìa khóa đi ra ngoài, nhưng đột nhiên lại dừng bước chân lại, nàng thiếu chút nữa đã quên mất, nếu linh lực của Tà không cách nào khôi phục, mặc dù có chìa khóa cũng không trốn thoát được.

Đưa tay lục lọi một lúc trên người Ly Mặc, cuối cùng tìm được một bình sứ nhỏ, mở nắp bình hít hà, chính là cái này!

Nhưng trong lòng nàng không có hưng phấn, lại ngược lại hơi hoảng hốt, tất cả quá mức thuận lợi, không khỏi khiến cho nàng hoài nghi, nhưng sự tình đã đến bước này, nàng không thể quay đầu lại, hơn nữa nàng biết Yêu tộc và Tiên tộc một mực nghiên cứu phương pháp giết chết Ma Tà, mặc dù còn chưa có đầu mối, nhưng khó bảo đảm sẽ không có một ngày đột nhiên nghiên cứu ra được, đến lúc đó...

“Vương Hậu nương nương.”

Thủ vệ chỉ hành lễ một cái, cũng không ngăn cản bước chân của nàng, bởi vì đây là quy củ, sau triều bái, Vương Hậu sẽ đi ra trước tiên, mà Yêu Vương sẽ ở bên trong ngày ngọc ba ngày.

Ly Mặc mở mắt ra, tất cả trong mắt đều là thất vọng, “Thủy nhi, ta đã cho nàng cơ hội, tại sao?” Sững sờ ngồi một lát, chợt nhảy dựng lên, hấn không thể để cho Ma Tà chạy.

Hấn vẫn tự nói với mình là hấn suy nghĩ nhiều, hấn không muốn tin tưởng Thủy nhi sẽ cùng Ma Tà ở chung một chỗ, dù sao kết giới kia là hấn tự tay thiết lập, cho nên hấn cưỡng ép mình tin tưởng là ngọc bội có vấn đề, tin tưởng Thủy nhi vô tội, cho nên hấn cũng không làm giả, chìa khóa và thuốc kia đều là thật.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Mất tích

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong son động, một bộ áo đỏ đột nhiên xuất hiện, liếc nhìn ba người té xỉu, một phát ôm lấy Thủy nhi, lắc mình biến mất.

Thủy nhi chậm rãi tỉnh lại, sững sờ mắt tròn, trong lúc nhất thời không phát hiện bản thân mình đang ở nơi hoàn cảnh xa lạ.

“Nàng chết, ta cũng sẽ không còn sống!” Tên ngu ngốc kia thật sự làm như vậy! Một kích toàn lực của Ly Mặc, nàng vốn nên hôn bay phách tán, nhưng Ma Tà lại khởi động cấm chú sinh mạng, cứng rắn kéo hồn phách của nàng trở lại.

Những thứ này nàng đều thấy được, giọt nước đỏ như máu kia vốn là giọt lệ máu Ma Tà lưu lại vì nàng, ghi lại ký ức của hai người bọn họ.

Trong lòng Thủy nhi hoàn toàn đau lòng, Ma Tà, còn có Ma Linh, tiểu ngu ngốc đó, trước khi nàng tắt thở, vận dụng lực lượng mới có tách hồn phách bám vào nốt ruồi son đỏ như máu trên trán nàng, bên tai dường như còn có thể nghe thấy giọng nói yếu đuối của hắn, “Mẫu thân không thể bỏ lại cục cưng...”

Nàng rút cuộc biết vì sao nhìn con mắt màu máu của Mị, nàng sẽ cảm thấy bi thương đau lòng, thì ra cũng bởi vì nàng!

“Kẹt” một tiếng, cửa phòng được mở ra, Thủy nhi phục hồi tinh thần lại, nhìn nam tử mặc áo đỏ đi tới, nhẹ giọng nói, “Ly Mặc...”

Ánh mắt Ly Mặc căng thẳng, “Người thật sự là Thủy nhi?” Hắn vốn bắt cóc nàng trở lại, là muốn nghĩ cách xác định nàng không phải là Thủy nhi, nhưng mà hiện giờ không cần, vẻ mặt như vậy rõ ràng chính là Thủy nhi, vẫn mang theo xa cách lạnh lùng như cũ.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong son động, Hiên Viên Mị và Ma Linh đồng thời tỉnh lại, lại phát hiện không thấy Thủy nhi, tất cả trong mắt Ma Linh đều là tức giận, “Nhất định là con răn yêu kia!”

Hiên Viên Mị ôm hắn vào trong ngực, tất cả trong mắt cũng đều là ý lạnh, theo hồi phục trí nhớ, cái gọi là thánh vật kia cũng hoàn toàn dung hợp với hắn, để cho hắn khôi phục năng lực của kiếp trước, nhưng qua nhiều năm như vậy, Ly Mặc lại đã sớm không phải Ly Mặc ban đầu rồi diee ndda fbleeq uysd doon

Ma Linh ôm cổ của hắn, an ủi, “Phụ vương, người yên tâm, con nhất định sẽ cứu mẫu thân ra!”

Hiên Viên Mị nghiêm túc nói, “Không cho phép dính vào, con còn chưa trưởng thành!” Mặc dù có thân thể bất tử, cũng phải đợi đến sau khi trưởng thành mới có thể chân chính không chết!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Rầm” một tiếng vang thật lớn, tất cả đồ bên trong phòng đều biến thành bột, mặt mày Hiên Viên Mị lạnh lẽo, “Tiếp tục tìm cho ta!” Thế lực thần bí này đã bị phá hủy, nhưng lại không có tung tích của Thủy nhi và Ly Mặc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ma Linh cũng lạnh lẽo, tất cả trong mắt đều là khát máu, hắn thật hy vọng mình lớn lên nhanh một chút!

Mà trong một son trang bí ẩn, Thủy nhi đang miễn cưỡng nằm ở trên giường êm phoi nải, Ly Mặc đứng ở nơi xa lảng lảng nhìn nàng, trong mắt ánh mắt phức tạp, thật lâu sau mới đi về phía nàng, lạnh nhạt nói, “Ma Tà phá hủy thế lực của ta!”

Thấy nàng không có phản ứng, lại tiếp tục nói, “Khi ta bắt nàng đi vốn có thể giết Ma Tà và Ma Linh đấy!” Khi đó năng lực của Ma Tà còn chưa khôi phục, cũng không khôi phục thân thể bất tử, còn Ma Linh quá nhỏ, hắn muốn giết nó quá dễ dàng rồi.

Thủy nhi hít mắt nhìn ánh mặt trời không phải đặc biệt chói mắt, khẽ cười nói, “Người muốn ta cảm kích người?”

“Ta muốn để cho nàng yêu ta!” Thấy Thủy nhi trầm mặc không nói, Ly Mặc tiếp tục nói, “Đời trước nàng yêu hắn, đời này yêu ta, không thể được sao?”

Thủy nhi trầm mặc hồi lâu, mới lạnh nhạt nói, “Ly Mặc, không thể nào, người biết vì sao ta không bị hôn bay phách tán không?”

Ly Mặc nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp, hắn cũng rất tò mò!

Thủy nhi sâu xa nói, “Bởi vì tên ngu ngốc kia dùng thân thể bất tử, khởi động cấm chú sinh mạng, ta và hắn có tình duyên trọn đời!”

Sắc mặt Ly Mặc trắng nhợt, cho nên đời đời kiếp kiếp bọn họ đều không thể sao? Không, nhất định có biện pháp!

“Tại sao ban đầu nàng lại yêu hắn? Hắn là kẻ địch của cả Yêu tộc!”

Thủy nhi cười khẽ một tiếng, “Người cảm thấy ta là người quan tâm tộc nhân sao? Chỉ vừa vặn là cùng loại mà thôi, bọn họ cũng không làm ra chuyện gì đáng được ta cảm kích.”

“Vậy ta đây?” Hắn cũng chỉ là người râu ria sao?

Thủy nhi thờ dãi nói, “Ta thật sự thiếu nhân tình của người!”

“Ha ha, Ly Mặc cảm thấy buồn cười, hẳn chỉ là một người nàng thiếu nhân tình sao? Đột nhiên tiếng cười dừng lại, Ly Mặc lạnh nhạt nói, “Người sớm muộn gì sẽ yêu ta đấy!” Nói xong, cũng không quản về mặt của Thủy nhi ra sao, xoay người rời đi.

Thủy nhi nhú nhú mày, linh lực của nàng bị Ly Mặc phong bế rồi, son trang này sắp đặt kết giới, nàng căn bản không ra được. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Không nhận được thờ dài một tiếng, nếu ban đầu Ly Mặc thật sự đủ yêu nàng, có lẽ nàng sẽ yêu hẳn cũng chưa biết chừng, nhưng hẳn không phải Ma Tà, cũng không phải Hiên Viên Mị, sau khi Ma Tà phát hiện ra tình cảm của mình, có thể dễ xuống cao ngạo của Ma Đế, nhận lỗi với nàng, có thể bỏ thể diện xuống, quán quít chặt lấy, có thể vì yêu nàng, bồi đền vào tất cả, nhưng Ly Mặc không được, Ly Mặc không bỏ được Yêu tộc, giống như ban đầu nàng thiếu chút nữa bị Vương Hậu hại chết, hẳn chẳng qua chỉ đưa Vương Hậu về Tiên tộc, nếu là Ma Tà, nữ nhân kia tổn thương đến nàng, sợ rằng sẽ sống không bằng chết, cho dù hậu thuẫn của nàng ta cứng bao nhiêu! Cho dù là Ma Tà hay là Hiên Viên Mị, cũng có thể vì yêu nàng, bất chấp tất cả.

Cho dù là kiếp trước, hay là đời này, nàng đều quá mức lý trí, cũng chỉ có Hiên Viên Mị nam nhân như vậy mới có thể khiến cho nàng vứt bỏ tất cả, cái gì cũng không cần lo ngại đi yêu hắn.

Mặc dù bây giờ Ly Mặc có thể vứt bỏ tất cả, nhưng nàng đã có Hiên Viên Mị, không thể nào yêu người khác nữa.

Nếu như nói, mỗi người từ khi sinh ra đều là một nửa vòng tròn, như vậy chỉ có Hiên Viên Mị mới có thể là một nửa kia hoàn toàn phù hợp với nàng, những người khác đều không được

“Tiểu thư, nên dùng ăn trưa rồi!” Một nha hoàn xinh đẹp tiến lên nhẹ giọng nói, nhìn mềm mại, nhưng trong mắt không thấy chút cung kính nào.

Thủy nhi nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, xoay người vào nhà, nha hoàn này gọi Di Nguyệt, là người Ly Mặc phái tới phục vụ nàng, dĩ nhiên cũng là giám thị nàng, Thủy nhi cảm thấy buồn cười, nàng đã không có năng lực của kiếp trước, bị phong bế linh lực, làm sao có thể ra khỏi kết giới của Ly Mặc được, hơn nữa mặc dù linh lực vẫn còn đây, nàng cũng không thể nào phá kết giới của Ly Mặc được, Ly Mặc bây giờ, sợ rằng còn mạnh hơn Ma Tà lúc trước!

Hiển nhiên, Ly Mặc còn đang vì chuyện ban đầu mà canh cánh trong lòng, chỉ sợ Thủy nhi không cẩn thận trốn mất.

Nhìn món ăn ngon miệng trên bàn, Thủy nhi lại không có khẩu vị gì, tùy ý ăn hai miếng, liền cho người ta lui xuống, sau đó miễn cưỡng gục xuống bàn không muốn động, không có Hiên Viên Mị ở bên cạnh, nàng vốn ngủ không yên ổn, rõ ràng hiện giờ nàng không cần ngủ cũng sẽ không có vấn đề quá lớn, nhưng nàng chính là cảm thấy rất mệt mỏi, rất muốn ôm Hiên Viên Mị ngủ ngon một giấc.

“Tiểu thư... Tiểu thư.” Di Nguyệt nhẹ nhàng gọi hai tiếng.

Thủy nhi mơ mơ màng màng nghe, nhưng lại không muốn để ý tới, Di Nguyệt thấy nàng ngủ, lập tức xụ mặt xuống, hoàn toàn mất hết dáng vẻ dịu dàng lúc trước, nàng không nghĩ ra nữ nhân này có gì tốt, đáng để chủ nhân nhớ mãi không quên, lại nhìn Thủy nhi một cái, trong lòng hừ lạnh một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

“Thủy nhi đâu?” Di Nguyệt vừa ra khỏi cửa liền gặp Ly Mặc, nghe hắn hỏi như thế, buông ghen tỵ không khỏi thoáng qua trong mắt xuống, chỉ mềm mại đáp, “Tiểu thư dùng xong bữa trưa liền ngủ thiếp đi.” di1enda4nle3qu21ydo0n

Ly Mặc đứng một lát, mới lên tiếng, “Ta đi xem một chút!”

Di Nguyệt nhìn bóng lưng của hắn, cắn cắn môi, mắt lộ ra một tia không cam lòng, nàng đi theo bên cạnh chủ nhân đã rất lâu rồi, cũng thích hắn đã lâu rồi, nhưng hẳn lại cũng không nhìn nàng lâu một cái.

Ly Mặc nhìn người gục xuống bàn ngủ, mắt lộ ra một vẻ dịu dàng, không nhận được đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong lòng thờ dài, tại sao nàng yêu là không phải ta chứ? Rõ ràng là ta gặp nàng trước, không phải sao? Trong lòng hắn vẫn rất hối hận, ban đầu cho rằng bày kết giới liền không ai có thể đến gần Ma Tà, nhưng lại không nghĩ tới Thủy nhi có thể vào ra kết giới của hắn.

Thủy nhi vốn là ngủ không phải rất yên ổn, cảm giác trên mặt ngứa ngáy, không khỏi nhú nhú mày, một cái tát đánh ra, “Cút ngay!”

Ly Mặc nhìn dáng vẻ cau mày bất mãn của nàng, mắt lộ ra một nụ cười, cố ý lại chìa tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, chân mày Thủy nhi nhú chặt hơn, đột nhiên ngồi dậy, bất mãn quát, “Hiên Viên Mị!”

Mở mắt lại nhìn thấy sắc mặt khó coi của Ly Mặc, Thủy nhi sùng sốt một chút, thu hồi vẻ bất mãn, nhàn nhạt hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Trong mắt Ly Mặc mang theo vẻ tức giận, lạnh giọng nói, “Nàng tốt nhất quên hẳn đi, nếu không ta không ngại giết hẳn!”

Thủy nhi không vui nhú nhú mày, lạnh nhạt nói, “Hắn có thân thể bất tử!”

Ly Mặc cười lạnh nói, “Lúc trước ta không có cách nào với hắn, nàng cho rằng bây giờ ta còn hết cách với hắn sao? Nhiều năm như vậy mục tiêu của ta chính là giết Ma Tà, nếu bây giờ còn không có cách nào với thân thể bất tử của hắn, vậy ta cũng quá vô dụng!”

Thủy nhi đứng lên duỗi lưng một cái, miễn cưỡng nói. “Không sao cả, dù sao ta sẽ cùng hắn đồng sinh cộng tử!”

Tức giận trong mắt Ly Mặc càng tăng lên, “Vậy còn Ma Linh?”

Ánh mắt Thủy nhi lạnh lẽo, một chút áy náy với Ly Mặc ở trong lòng cũng biến mất tích, Ly Mặc quay lưng lại lạnh lùng mà nói, “Ta sẽ nghĩ cách phá cấm chú sinh mạng, đời này ta sẽ không theo đuổi nàng nữa, nàng chỉ có thể là của ta!”

“Vậy sao?” Thủy nhi nhếch môi cười lạnh, chuyện nàng không muốn, không ai có thể bức bách nàng, mặc dù Ly Mặc mạnh hơn nàng!

Ly Mặc không để ý đến nàng, tức giận dùng dùng phát tay áo rời đi, ban đầu hấn cũng không nên phóng túng nàng, nếu không sự tình cũng sẽ không phát triển trở thành tình trạng như bây giờ!

Ngay cả tâm tình đi ngủ của Thủy nhi cũng không có, lại chạy đi phơi nắng, chỉ có điều nàng cảm thấy giường êm này không thoải mái, lăn qua lộn lại, cảm thấy khó chịu.

Đột nhiên đưa tay sờ ngực, cảm thấy trong lòng nhớ nhung mãnh liệt, khoe miệng không nhịn được nhếch lên, nghĩ tới dáng vẻ người nào đó nổi trận lôi đình, nàng lại cảm thấy vui vẻ, ách, nàng dường như hơi tà ác!

Người nào đó bây giờ đúng thật đang nổi trận lôi đình, “Tìm cho ta! Các người đều ăn cơm không sao?”

Vưu Diệc tỏ vẻ khổ sở, bọn họ thật sự rất cố gắng tìm kiếm! Nhưng chính là không tìm được, hấn có biện pháp gì? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ma Linh tỏ vẻ lạnh lẽo nhắc nhở, “Lão đầu, nếu con rấn yêu kia bày kết giới ẩn hình, bọn họ không phát hiện ra được đâu!” Con rấn yêu kia bây giờ rất lợi hại!

Hiên Viên Mị hít sâu mấy hơi, tức giận nói, “Tự ta đi tìm!”

Ma Linh nện bấp chân đi theo, “Lão đầu, con cũng đi!”

Hiên Viên Mị xoay người nhìn hấn, “Con yên ổn ngay ngốc cho ta!”

“Phụ vương!” Ma Linh tỏ vẻ nghiêm túc nhìn Hiên Viên Mị, không hề thỏa hiệp chút nào, lần này, hấn nhất định phải bảo vệ tốt cho mẫu thân!

Hiên Viên Mị bắt đắc dĩ thỏa hiệp, một phát ôm lấy hấn đi ra ngoài, cau mày nói, “Con phải nhớ mình còn chưa trưởng thành, nếu dám bị thương chọc giận mẫu thân con lo lắng, xem ta thu thập con như thế nào!”

Ma Linh hừ hừ hai tiếng, chỉ có điều cảm nhận được sự quan tâm của hấn, cũng không làm trái lại hấn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Ghen ghét

Editor: Puck - Dẫn đàn

“Haizz...” Thủy nhi không nhịn được than thở, Hiên Viên Mị đáng chết, làm sao còn chưa tới tìm nàng?

“Tiểu thư sao vậy?” Di Nguyệt tỏ vẻ quan tâm hỏi.

Thủy nhi nhàn nhạt liếc nàng ta một cái, nhắm mắt lại không nói lời nào, sao nàng có thể không biết Di Nguyệt ghét nàng này? Ghét liền ghét đi, dù sao nàng không quan tâm!

“Thủy nhi...” Nghe thấy âm thanh này, Thủy nhi vốn không muốn quan tâm biết, vẫn nhắm hai mắt như cũ, hấn thật sự cho rằng giam lỏng nàng đến chỗ này, nàng sẽ yêu hấn? Nàng sao không biết Ly Mặc thì ra là người ngây thơ như vậy?

Ly Mặc giống như đã quen với nàng lạnh lùng, khoát khoát tay, để Di Nguyệt lui ra, Di Nguyệt không cam lòng cắn cắn môi, cung kính lui xuống.

Ly Mặc ngồi xuống trên giường nệm, kinh ngạc nhìn Thủy nhi, đưa tay định vuốt ve mặt của nàng, lại bị Thủy nhi nghiêng đầu né tránh, trong mắt Ly Mặc không nhìn được hiện ra một tia tức giận, trong khoảng thời gian này, nàng lạnh lùng khiến cho hấn càng ngày càng phiền não, “Ta rốt cuộc kém hấn chỗ nào?” Hấn chỉ muốn nàng yêu hấn mà thôi, tại sao cứ khó khăn như vậy?

Thủy nhi còn không để ý đến hấn, thật sự không muốn nói chuyện với hấn, lãng phí nét mặt! Hành động của Ly Mặc đã sớm xóa sạch thương thức và áy náy ban đầu trong lòng nàng không còn sót chút gì.

Tức giận trong mắt Ly Mặc càng tăng lên, ngay cả nói một câu với hấn, nàng cũng không muốn sao? Một tay kéo nàng vào trong ngực, cánh tay chặt chẽ siết chặt lấy nàng, cặp mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn không tỏ vẻ gì của nàng, giọng nói cũng không che giấu tức giận chút nào, “Thủy nhi...”

Thủy nhi cuối cùng mở mắt ra nhìn về phía hắn, không nhìn được nhú nhú mây, lạnh lùng mà nói, “Buông ta ra!” Nàng bị giam lỏng cũng không tức giận, hẳn có gì phải tức giận? Lại nói tức giận cũng không đáng yêu như Mị nhà nàng!

Ly Mặc phần hận cần răng, cúi đầu liền định hôn nàng, động tác lại đột nhiên dừng lại, máu ấm áp trên cần cỏ theo cỏ trắng trơn trượt xuống, trong mắt Ly Mặc hoàn toàn thâm trầm, nhìn về mặt đầy ý lạnh của Thủy nhi, không để ý tới lưỡi dao đang đề lên cổ, vẫn muốn hôn nàng, hẳn đang đánh cuộc!

Hắn đánh cuộc Thủy nhi sẽ không ra tay giết hắn, nhưng mà, hắn cược sai rồi, nếu như không phải hắn kịp thời dừng động tác lại, hẳn thật sự sẽ chết trong tay Thủy nhi, Ly Mặc chậm rãi buông nàng ra, tất cả trong mắt đều là thống khổ, cuối cùng lạnh giọng nói, “Nghĩ ngợi thật tốt, mười ngày sau chúng ta thành thân!” Diễn đàn lee quý đôn

Nhìn Ly Mặc rời đi, Thủy nhi nhìn vết máu trên tay, lẩm bầm nói, “Đây chính là khác biệt!” Ly Mặc sẽ để lại đường lui vì mình, sẽ kịp thời dừng động tác, cho nên người thua chỉ có thể là hắn! Nếu là Hiên Viên Mị, hắn sẽ hung ác quyết tâm lấy mạng đi liều mạng, cho nên mỗi lần người thua đều là Thủy nhi!

Rửa sạch vết máu trên tay, Thủy nhi lười biếng nằm trên giường êm, lẩm bầm nói thầm, “Hồ ly thú, không tới tìm ta, ta phải gả cho người khác, đến lúc đó cũng đừng tìm ta khóc nhé!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Choang...” Vò rượu rơi trên mặt đất nát bấy, Di Nguyệt vội vàng đưa tay đỡ Ly Mặc, “Chủ nhân, người đừng uống nữa!” Nhìn dáng vẻ này của Ly Mặc, Di Nguyệt càng thêm ghen ghét Thủy nhi, trong mắt nhìn Ly Mặc tất cả đều là lo lắng.

Ly Mặc đột nhiên ôm cổ nàng, lẩm bầm nói, “Thủy nhi, tại sao người nàng yêu không phải là ta? Rõ ràng là ta gặp nàng trước...” Nhiều năm như vậy hẳn vẫn chưa từng quên nàng, tại sao nàng không thể yêu hắn?

Nghe hắn lẩm bầm nói, tâm tình Di Nguyệt phức tạp, nàng cũng rất muốn hỏi, tại sao hắn yêu không phải là nàng?

“Thủy nhi, Thủy nhi...”

“Ừm...” Di Nguyệt đột nhiên tròn to mắt, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ gần trong gang tấc, trái tim “Thình thịch” nhảy không ngừng, không đợi nàng hồi hồn, lưỡi dài linh hoạt đã thăm dò vào trong miệng nàng điên cuồng càn quét.

Hai mắt Di Nguyệt dần dần mê ly, thân thể một hồi như nhũn ra, trong đầu cũng hoàn toàn hỗn loạn, hoàn toàn không có sức suy nghĩ, vốn không biết Ly Mặc ôm nàng lên giường khi nào, cho đến đau đớn như tê liệt kia truyền đến, nàng mới hơi tỉnh táo lại, khuôn mặt vốn đỏ bừng, càng thêm đỏ đến rí máu, nàng là nữ nhân của chủ nhân, vui sướng kích động trong lòng khiến cho nàng quên luôn thân thể đau đớn.

Nàng đang trong mộng đẹp, một giây tiếp theo lại giống như bị một chậu nước lạnh dội từ đầu đến chân, lạnh đến cả người nàng phát run.

“Thủy nhi, ta yêu nàng...”

Di Nguyệt sững sờ thừa nhận hắn đòi lấy, tâm tình vốn vui sướng lập tức chìm đến đáy vực, nắm chặt hai quả đấm kia, còn có cắn hận trong mắt kia, đều đang chân chân thật thật nói nàng không cam lòng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thủy nhi nhìn trăng tròn luân phiên trên không trung kia, hôm nay Di Nguyệt không tới phiên nàng, thật sự khiến nàng yên tĩnh không ít, nhưng cũng đừng một ngày không cho người tới đưa đồ ăn chứ? Chẳng lẽ bởi vì nàng cho Ly Mặc một dao, cho nên liền trừng phạt nàng bị đói? Nhưng mà nàng không đói!

Haizzz, nhầm chán thật nhầm chán, thật nhớ con hồ ly kia! Còn có cục cưng! Miễn cưỡng đứng lên, duỗi lưng một cái, tùy ý chọn lấy một phương hướng, bắt đầu rảnh rang tản bộ.

“Shhh...” Thủy nhi đột nhiên hít một hơi khí lạnh, khom lưng xoa đầu gối của mình, trong lòng mắng Hiên Viên Mị không biết bao nhiêu lần, về phần tại sao muốn mắng Hiên Viên Mị? Nếu không phải nhớ hắn, nàng cũng sẽ không mất hồn, nàng không mất hồn, làm sao sẽ đụng vào? Tóm lại chính là bị Hiên Viên Mị làm hư rồi, chuyện gì cũng đẩy tới trên người hắn là được rồi! die nd da nl e q uu ydo n

Đột nhiên nghe một loạt tiếng rên rỉ mập mờ loáng thoáng truyền đến, Thủy nhi nhú mày, đây hình như là giọng của Di Nguyệt! Mất lộ ra vẻ thú vị, lại xoa đầu gối, tìm về phía âm thanh mập mờ kia.

Nhìn cửa phòng rộng mở, thú vị trong mắt Thủy nhi càng đậm, thoải mái đứng ở ngoài cửa xem cuộc vui, nhìn hai người dây dưa chặt chẽ trên giường, trong lòng Thủy nhi cười trào phúng, Ly Mặc cầm tù nàng ở đây, chết sống không để cho nàng rời đi, nàng còn tưởng rằng hắn thật sự yêu nàng nhiều, thì ra cũng chẳng qua như thế.

Khóe mắt Di Nguyệt liếc về nàng, ý hận trong mắt chợt lóe lên, vịn thật chặt Ly Mặc, tiếng rên rỉ càng thêm yêu kiều, “Mặc... Chàng nhẹ một chút... Người ta không được...”

Thủy nhi run lên, đưa tay chà chà cánh tay, rõ là... Khiếp sợ người!

Đột nhiên bên hông căng thẳng, bị người kéo ra ngoài, tay Thủy nhi đánh lên đầu người phía sau, một giây tiếp theo, rồi lại lập tức xoay người, ôm cổ người vừa đến, hôn lên.

Sau khi hôn, Hiên Viên Mị ôm nàng lướt trở về viện nàng ở, ôm nàng ngã vào trong giường lớn, Thủy nhi nhìn hần cởi quần áo của nàng ra, có phần không hồi hồn được, sững sờ hỏi, “Mị, không phải chúng ta nên nhanh trốn chạy một chút sao?”

Hiên Viên Mị không để ý đến vấn đề của nàng, rất uất ức nói, “Thủy nhi... Ta đói bụng đã lâu rồi!”

Khóe miệng Thủy nhi giật giật, một phát gạt tay của hần ra, “Hiên Viên Mị, chàng xác định đầu của chàng không có vấn đề gì?”

Hiên Viên Mị kéo tay của nàng hôn một cái, bất đắc dĩ nói, “Không phải là ta không muốn chạy, mà là chúng ta không ra được!” Kết giới này đi vào dễ dàng, đi ra ngoài liền khó khăn, hần vẫn xem thường Ly Mặc, may mà kết giới hần lập ra mạnh mẽ Ma Linh lưu ở lại bên ngoài rồi.

Thủy nhi nhú nhú mày, chỉ có điều nhìn thấy Hiên Viên Mị, nàng cũng không lo lắng tới vấn đề có thể đi ra ngoài hay không, “Cục cung đâu?” Không biết tiểu ngu ngốc kia có nhớ nàng không?

Hiên Viên Mị không hài lòng, một ngụm cắn lên cổ của nàng, lưu lại một dấu răng nhàn nhạt, lại dọc theo dấu răng kia chậm rãi liếm mát, Thủy nhi run rẩy, hô hấp hơi gấp rút, trong lòng không nhịn được rên rỉ, sao nàng cảm thấy hần càng ngày càng yêu nghiệt rồi hả?

Lưu lại dấu vết màu đỏ, Hiên Viên Mị mới lên tiếng, “Yên tâm, tiểu tử kia không sao

Nhìn cặp mắt đỏ như máu kia, Thủy nhi hơi lo lắng hỏi, “Mị, chàng đánh không lại Ly Mặc đúng không?”

Sắc mặt Hiên Viên Mị tối sầm, uất ức nói, “Tối thiểu người ta cũng sống ít hơn Ly Mặc mấy ngàn năm!” Từ Ma Tà chết, đến Hiên Viên Mị chuyển thế, trong khoảng này tối thiểu có lẽ hồng mấy ngàn năm, Ly Mặc sẽ trở nên lợi hại hơn hần cũng là chuyện đương nhiên!

Thủy nhi ôm hần cười nói, “Ta lại không ghét bỏ chàng!” Thôi, dù sao có cảm chú sinh mạng, cho dù như thế nào bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn đi chung với nhau, nhưng mà cục cung để cho nàng hơi bận tâm! di3nd@nl3qu.yd0n

Hiên Viên Mị giống như tuyệt đối không lo lắng, cúi đầu hôn nàng, lại đốt lửa trên người nàng, vừa lột sạch hai người, nhìn ánh mắt quyến rũ mê ly của nàng, Hiên Viên Mị hôn lên môi nàng, hỏi, “Thủy nhi, vóc người của ta có phải đẹp hơn Ly Mặc không?”

“Xi...” Thủy nhi cười khẽ một tiếng, thì ra vẫn còn để ý chuyện mới vừa rồi! Tay nhỏ bé khẽ vuốt ve lồng ngực bóng loáng trắng kiện của hần, Thủy nhi đột nhiên nói, “Mị, ta phải thành thân với Ly Mặc rồi!”

Quả nhiên, sắc mặt Hiên Viên Mị âm trầm theo như dự đoán, tất cả trong mắt đều là lạnh lùng tàn nhẫn khát máu, “Thành thân?” Ly Mặc đáng chết! Coi hần là người chết sao?

“Đúng rồi... Linh lực của ta bị phong bế rồi!” Thủy nhi không nhịn được cau mày, cảm giác có khí lực nhưng không sử dụng được thật là rất khó chịu.

Sắc mặt Hiên Viên Mị đột nhiên chuyển biến tốt, tà mị mà cười nói, “Thủy nhi muốn khôi phục linh lực?”

Thủy nhi hí mắt nhìn hần, không đợi hần nói lên yêu cầu, cảnh cáo trước nói, “Đừng quá phận!”

“Ta biết rồi!” Cho dù quá phận hay không, chỉ cần hần cảm thấy không quá phận là được!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ly Mặc tỉnh dậy, đưa tay vuốt trán đau đớn mờ mờ ảo ảo, cảm thấy xúc cảm mềm mại phía dưới, không nhịn được nhú nhú mày, hồi tưởng lại, sau đó thấy rõ người phía dưới là Di Nguyệt, trong mắt hơi buồn bực, hần lại coi nàng ta thành Thủy nhi rồi!

Di Nguyệt đã sớm tỉnh, nghe được tiếng hần sột sột soạt soạt mặc quần áo từ tế, định ra cửa, cuối cùng không nhịn được mở mắt ra, nhẹ giọng kêu, “Chủ nhân...” Mặc dù biết rõ từ đầu đến cuối hần đều coi nàng là thể thân, nhưng trong lòng nàng vẫn không nhịn được có một chút chờ đợi.

Ly Mặc quay đầu nhìn nàng ta một cái, lạnh nhạt nói, “Tỉnh rồi trở về Li viện!” Hiện giờ Thủy nhi ở chính là Li viện.

Di Nguyệt nhìn bóng lưng hần rời đi, không nhịn được đau lòng rơi lệ, thật lâu sau mới kéo thân thể đau đớn đứng dậy, tất cả trong lòng đều là oán hận, hần còn muốn để cho nàng trở về phục vụ nữ nhân kia, đúng rồi, nàng lại quên mất, hần sẽ thành thân với nữ nhân kia rồi!

Di Nguyệt mất hồn mất vía trở lại Li viện, nhưng không nghĩ tới sẽ nghe được âm thanh mập mờ làm cho người ta mặt đỏ tím đập rộn.

Hiên Viên Mị nhìn người tỏ vẻ ngọt ngào và quyến rũ ở phía dưới mặt, khàn giọng cười nói, “Xem ra Thủy nhi cũng rất nhớ ta!” Nếu như là trước kia, mặc dù nàng sẽ không chân chính cự tuyệt hần cầu hoan, nhưng nếu như hần quá mức, nàng luôn sẽ trừng mắt nhìn hần, nói hần đôi câu, nhưng mà đến bây giờ lại không có.

Thủy nhi hừ nhẹ một tiếng, không có phản bác, cảm giác đột nhiên cảm nhận thấy tầm mắt không thiện cảm, Thủy nhi cau mày nhìn lại, lại không thấy gì cả, lúc này nàng cũng không cách nào nghiêm túc suy tư, định không đi để ý nữa, dù sao có Hiên Viên Mị ở đây, nàng không cần lo lắng nhiều như vậy, mà Hiên Viên Mị giống như hoàn toàn không cảm thấy, hay chính là, hần vốn không để ở trong lòng.

Di Nguyệt ở ngoài phòng, oán hận trong mắt càng đậm, cũng chỉ là một tiện nhân tùy ý quyền rũ nam nhân, lại khiến chủ nhân coi trọng như vậy! Lúc này nàng hoàn toàn không nghĩ đến, nam nhân này xuất hiện ở nơi đây như thế nào.

Di Nguyệt lại liếc nhìn hai người liễu chết trên miên trong nhà, ánh sáng ác ý thoáng qua trong mắt, nàng nhất định phải để cho chủ nhân thấy rõ diện mạo thật sự của nữ nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Tức chết hần

Editor: Puck

“Chủ nhân, không xong...”

Ly Mặc nhìn Di Nguyệt tỏ vẻ kinh hoàng, nhúu nhúu mày, lạnh giọng hỏi, “Chuyện gì?” Chẳng lẽ Thủy nhi đã xảy ra chuyện gì, nghĩ tới liền lo lắng hỏi, “Có phải Thủy nhi đã xảy ra chuyện gì không?”

Di Nguyệt nhìn đáng vẻ nóng nảy của hần, trong lòng đắng chát, càng thêm oán hận, trên mặt lại tỏ vẻ nóng nảy cũng không biết nên nói như thế nào, “Tiểu thư... Tiểu thư nàng ta...”

Ly Mặc thấy nàng ấp a ấp úng nói không nên lời nguyên nhân vì sao, trong lòng nóng nảy, trực tiếp liền lao đi Li viện, khoe miệng Di Nguyệt khề giờ lên, tất cả trong mắt đều là được như ý, vội vàng đi theo.

Trong lòng Ly Mặc gấp gấp, tất nhiên không để ý che giấu hơi thở, Hiên Viên Mị phát hiện hần đến, đưa tay kéo chắn qua đắp lên trên người hai người, ta mị mà cười nói, “Thủy nhi, chúng ta làm tức chết Ly Mặc có được không?”

Còn chưa chờ Thủy nhi phục hồi tinh thần lại, eo ếch Hiên Viên Mị dùng sức một cái, Thủy nhi không nhịn được thở gấp một tiếng.

Cửa phòng “Rầm” một tiếng bị mở ra, Ly Mặc nhìn hai người dây dưa trên giường, cặp mắt đỏ lên, toàn thân lộ ra hơi thở bạo ngược khiến Di Nguyệt theo sát mà đến ở sau lưng không dám đến gần.

Có Hiên Viên Mị che chở, Thủy nhi ngược lại không cảm thấy khó chịu, nhưng mà cũng dờ khóc dờ cười nhìn nam nhân trên người, chuyện trẻ con như vậy, một cho hần làm ra được!

“Ma, Tà!” Ly Mặc nắm chặt hai quả đấm, đáng vẻ muốn chặt Hiên Viên Mị trăm mảnh, nhìn đáng vẻ bất đắc dĩ của Thủy nhi, đột nhiên lại cười to lên, nhìn Thủy nhi cười nói, “Ta chỉ đụng vào nàng, nàng liền muốn mạng của ta, hần như vậy với nàng, nàng nói nên làm cái gì bây giờ? Rút gân lột da, hay là róc xương lóc thịt?”

Sắc mặt Thủy nhi trầm xuống, đột nhiên cười quyền rũ hôn lên môi mỏng kêu gọi của Hiên Viên Mị, đấm đấm đưa tình nhìn hần, thâm tình nói, “Mị, ta yêu chàng!”

Hiên Viên Mị lại sững sờ nhìn nàng, có phần không hồi hồn được, Thủy nhi liếc hần một cái, không phải hần nói muốn tức chết Ly Mặc sao? Lúc này nàng tức giận, nhưng nàng đánh không lại Ly Mặc, vậy thì chọn lựa sách lược của hần, tức chết Ly Mặc là được!

Hiên Viên Mị phục hồi tinh thần lại, môi mỏng khẽ nhếch lên, phát tay vung màn lên, mặc dù hần định tức chết Ly Mặc, nhưng thân thể của Thủy nhi cũng không thể cho hần nhìn đi. di ien n#đang# yuklle e#q quiq on

“Ừm, Hiên Viên Mị, chàng đang sờ đi đâu?”

“Thủy nhi, nàng còn có chỗ nào ta chưa từng sờ?”

“Ừm... Chàng nhẹ một chút... Nhẹ một chút...”

Nhìn màn kia đang đưa, nghe tiếng động mập mờ đến mức tận cùng kia, Ly Mặc cuối cùng bộc phát, “Rầm...” Tất cả mọi thứ trong phòng trong khoảnh khắc trở nên nát bầy, trừ giường!

Thủy nhi hoài nghi nhìn Hiên Viên Mị, Hiên Viên Mị hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, ý bảo lát nữa giải thích cho nàng.

Ly Mặc phát tiết đi qua, rốt cuộc tỉnh táo lại, nhìn giường lớn hoàn hảo không hao tổn, hơi kinh ngạc, hơi tức giận, hơn nữa là may mắn, hần lại thiếu chút nữa làm bị thương đến Thủy nhi!

Hai người trên giường không sao, nhưng Di Nguyệt sẽ không may mắn như thế, bị bắn ra ngoài đến mấy mét, phun vài ngụm máu, nếu không phải nàng ta cách khá xa, hơn nữa công lực của bản thân nàng ta cũng không yếu, khẳng định đã sớm gặp Diêm Vương rồi.

Hiên Viên Mị bây giờ giữ vững không sợ hãi, hấp dẫn nói, “Nào, Thủy nhi, chúng ta đổi lại tư thế!”

Thủy nhi giật giật khoe miệng, đột nhiên có phản đồng tình với Ly Mặc, chọc phải Hiên Viên Mị, sợ rằng thật sự sẽ bị tức chết, hoàn toàn quên trước đó do mình khơi mào!

“Ma Tà... Không cho phép đụng vào nàng!”

Hiên Viên Mị chắc chắn nói, “Ly Mặc, ngươi không phải định ngay cả khi phu thê nhà người ta làm chuyện phòng the cũng muốn quản chứ? Ngươi không cảm thấy bản thân mình lo quá nhiều chuyện?”

Sắc mặt Ly Mặc lạnh lẽo, Hiên Viên Mị tốt bụng nhắc nhở, “Ta khuyên ngươi chính là đừng hao phí công lực, ngươi không gây tổn thương cho ta được!”

Thật sự không chịu nổi âm thanh mập mờ kia, Ly Mặc tức giận dùng tay áo rời đi.

Tất cả trong mắt Hiên Viên Mị đều là lạnh lẽo tàn nhẫn, hẳn hiện giờ quả thật không phải là đối thủ của Ly Mặc, nhưng Ly Mặc cũng không chiếm được chỗ tốt!

Thủy nhi đưa tay vỗ vỗ mặt của hắn, “Nói một chút xảy ra chuyện gì?”

Hiên Viên Mị ôm nàng lật người, để cho nàng nằm trong ngực hắn, khẽ vuốt ve sống lưng bóng loáng của nàng, nhẹ giọng nói, “Mặc dù ta sống ít hơn Ly Mặc mấy ngàn năm, nhưng không có Ngọc Linh.”

“Ngọc Linh?”

“Ừ, chính là thánh vật Yêu tộc cung phụng, ta vốn chính là do Ngọc Thạch hấp thu tinh hoa nhật nguyệt mà sinh, đối với ta mà nói, Ngọc Linh giống như nội đan của Yêu tộc!”

Người của Yêu tộc tu luyện tới trình độ nhất định sẽ ngưng tụ ra nội đan, nội đan là một phần của bản thể, nhưng nếu như thoát khỏi bản thể, cũng không trở thành tổn thương cho bản thể, nhưng nếu có nội đan lại có thể khiến bản thể thu được ích lợi không nhỏ.

Ban đầu Ly Mặc liên hiệp Tiên Đế của Tiên tộc đòi trước, ép Ngọc Linh của Ma Tà ra ngoài, nhưng lại không nghĩ tới Ngọc Linh kia sẽ là tồn tại tương tự như nội đan, cũng có lẽ đã đoán như vậy, nhưng không dám chắc, Ly Mặc cũng nghĩ tới hủy diệt Ngọc Linh, nhưng lại không có năng lực như vậy!

“Thánh Địa Yêu tộc vốn đầy đủ linh khí, Ngọc Linh ở đó ngày người lâu như vậy, tự nhiên lớn dần không ít, nhưng mà bởi vì Ngọc Linh tự thân lớn lên, cho nên mặc dù hiện giờ Ngọc Linh đã hoàn toàn dung hợp với ta, cũng chỉ để cho ta khôi phục lại năng lực của kiếp trước, nếu muốn hấp thu năng lượng của Ngọc Linh để cho mình sử dụng, còn cần thời gian, nhưng mà đối với công kích của ngoại giới, Ngọc Linh sẽ phòng ngự theo bản năng.”

“Cho nên chàng vốn không sợ Ly Mặc?”

Hiên Viên Mị vén một sợi tóc của nàng lên, đặt ở bên môi hôn một cái, khẽ cười nói, “Nàng cũng không cần sợ! Thủy nhi, thân thể của nàng bởi vì ta mà sinh, tương đương với một phần của ta, ta có thể phòng ngự, tự nhiên nàng cũng có thể!”

Thủy nhi nhún mày, “Vậy lúc trước tại sao Ly Mặc có thể phong bế linh lực của ta

“Cái này sao... Mặc dù nàng là một phần của ta, nhưng nàng cũng là một thân thể độc lập!”

Thủy nhi cảm thấy hơi choáng váng, nàng rốt cuộc có thể hay không thể coi thường công kích của Ly Mặc đây?

Hiên Viên Mị mập mờ cắn cắn vành tai của nàng, nhỏ giọng nói, “Hiện giờ không phải chúng ta lại kết hợp lần nữa sao? Sau mỗi lần hoan ái, biến hóa của thân thể chúng ta sẽ truyền lại cho đối phương, cho tới bây giờ nàng đều không cảm thấy sao?”

Thủy nhi cảm thấy hơi kinh hãi, chẳng lẽ giống như bột mì, chia một cục bột mì làm hai phần, sau đó lại nhồi hai phần bột mì vào chung một chỗ, rồi lại chia làm hai phần? Cho nên hẳn vừa xuất hiện liền kéo nàng lên giường, là vì để cho nàng có thể phòng ngự công kích của Ly Mặc?

Thủy nhi choáng váng nằm trước ngực hắn, tổng kết lại mà nói, “Tóm lại hiện giờ chúng ta không cần sợ Ly Mặc, nhưng mà cũng không được ra, cho nên chúng ta chỉ có thể chậm rãi tức chết hắn, đúng không?”

Hiên Viên Mị cười nói, “Đúng!”

--- -----Puck.d.đ.lq.đ-----

“Tiểu thư, mời vào nhà, Di Nguyệt nên trang điểm cho người!” Di Nguyệt nắm thật chặt hai quả đấm, móng tay cũng đâm vào trong thịt, mới không có một chương đánh về phía Thủy nhi.

Tại sao? Chủ nhân tận mắt nhìn thấy nữ nhân này dấy dựa trên giường với nam nhân này, chủ nhân còn muốn kết hôn với nàng ta, nữ nhân này cứ tốt như vậy sao? Nàng đã là người của chủ nhân, thế nhưng chủ nhân lại coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, có lúc nàng đều hoài nghi ký ức lửa nóng triền miên kia cũng chỉ là ảo tưởng của nàng mà thôi, tại sao chủ nhân có thể vô tình với nàng như vậy?

Thủy nhi lười biếng nằm trên người Hiên Viên Mị, kéo tay của hắn che lỗ tai của mình, lười phải nghe! Dieễn dần lee quyđôn

Hiên Viên Mị lạnh lùng quét nhìn Di Nguyệt, “Cút!”

Di Nguyệt vẫn cúi đầu, dịu dàng nói, “Xin tiểu thư đừng làm khó dễ nô tỳ, nếu bỏ lỡ giờ lành, chủ nhân nhất định sẽ trách tội nô tỳ đấy!”

Thủy nhi không kiên nhẫn mở mắt nhìn về phía nàng, ngáp một cái, cười lạnh nói, “Có liên quan gì đến ta đâu?” Đừng tưởng rằng nàng không biết là do nàng ta dẫn Ly Mặc đi xem xuân cung sống đấy!

“Tiểu thư...”

Thủy nhi cười ngắt lời nàng ta, nói, “Nếu không ngại liền thay ta giả cho Ly Mặc là được, dù sao người thích hắn như vậy, hơn nữa không phải ngại đã là người của hắn sao?”

Ly Mặc đoán được nàng sẽ không nghe lời, cho nên đích thân đến Li viện, vừa lúc nghe được lời nói của nàng, sắc mặt liền thay đổi, “Nàng đã biết?”

Thủy nhi nghiêng đầu nhìn hắn, vô tội nói, “Không thể trách ta, ai kêu các người ngay cả cửa cũng không đóng!”

Ly Mặc mặt lạnh giải thích, “Ta uống say rồi, coi nàng ta như nàng nên mới có thể...”

Lời giải thích của hắn khiến lửa giận trong lòng Hiên Viên Mị bốc lên, Thủy nhi đưa tay vuốt xuôi trước ngực hắn, vội vàng ngắt lời Ly Mặc, tò mò hỏi nói: “Chẳng lẽ nhiều năm như vậy, người không có nữ nhân khác?”

“Ta... Ta là nam nhân!”

Thủy nhi không hiểu chớp mắt mấy cái, “Ta hiểu biết rồi!”

Trong mắt Hiên Viên Mị lộ ra một nụ cười, chỉ bằng một điểm này, Thủy nhi cũng không thể coi trọng Ly Mặc, vừa thâm tình không hối hận với nàng, vừa lại triền miên với nữ nhân khác, cho dù coi những nữ nhân kia làm thành thể thân của Thủy nhi, Thủy nhi cũng chắc chắn sẽ không tiếp nhận!

Ly Mặc liếc nhìn Hiên Viên Mị giống như thật cao hứng, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn về phía Thủy nhi nói, “Ta là nam nhân, tự nhiên có nhu cầu, nhưng mà ta lại chỉ thích nàng!” Những nữ nhân kia cũng chỉ là công cụ để phát tiết dục vọng mà thôi, chỉ có khi cần, hắn mới cho gọi họ.

Thủy nhi quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Mị, tỏ vẻ vô tội hỏi, “Mị, nam nhân có nhu cầu gì?”

Hiên Viên Mị cười đến mặt tà mị, một phát ôm lấy nàng, mập mờ nói, “Trở về phòng nói cho nàng biết!”

Thủy nhi giật giật khoe miệng, liếc hắn một cái, thật đúng là biết nắm bắt thời cơ!

Tất cả trong mắt Ly Mặc đều là lửa giận, “Ma Tà... Không cho phép đụng vào nàng!”

Hiên Viên Mị lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, sau đó cúi đầu liền hung hăng hôn lên môi Thủy nhi, còn dư vị liếm liếm môi, “Thật ngọt!”

“Ma Tà!”

Hiên Viên Mị không để ý đến lửa giận của hắn, ôm Thủy nhi đi vào trong phòng, tức chết người không đền mạng nói, “Thủy nhi, đừng để ý đến hắn, chúng ta đi động phòng!”

Sắc mặt Ly Mặc âm trầm, một chương chụp giường êm thành bột, Di Nguyệt lặng lẽ cúi đầu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mà chủ nhân không kết hôn, nhưng nghĩ tới những lời chủ nhân nói, rồi lại đau lòng không thôi, nàng không phải giống với những nữ nhân kia sao, chỉ là công cụ phát tiết dục vọng của chủ nhân? Không đúng, sao nàng lại là công cụ đây? Nàng là thể thân! Nàng nên cảm thấy cao hứng hay nên cảm thấy bi ai?

Trên bàn cơm, Hiên Viên Mị ôm Thủy nhi vào trong ngực, về mặt sung sướng ăn, Ly Mặc vẫn dùng mắt lạnh nhìn Hiên Viên Mị, trong lòng không ngừng hối hận, ban đầu khi bắt Thủy nhi đi tại sao không giết Hiên Viên Mị? Hắn thật đúng là đổ nước vào chảo lửa rồi, mới có thể tha cho Hiên Viên Mị một mạng!

Lúc trước, Ly Mặc nhìn thấy bọn họ thân thiết không chịu nổi, luôn sẽ tức giận rồi đi, nhưng hôm nay lại thái độ khác thường, mặc cho Hiên Viên Mị chọc giận hắn như thế nào, hắn chính là bám lấy Li viện không đi.

Thủy nhi cũng không để ý tới Hiên Viên Mị và Ly Mặc náo loạn như thế nào, dù sao Hiên Viên Mị muốn làm cái gì, nàng phối hợp là được, nàng bị giam lỏng lâu như vậy, vừa đúng khiến Hiên Viên Mị xả giận cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105: Uy hiếp

Editor: Puck - Diễn đàn

Hiên Viên Mị tỏ vẻ cung chiêu nhìn Thủy nhi, bất đắc dĩ nói, “Thủy nhi, sao đã là người lớn rồi, còn ăn dính đầy miệng vậy?”

Rõ ràng chính là hấn cố ý nhét đầy miệng nàng đấy! Thủy nhi cũng không nói chuyện, mặc cho hấn náo loạn.

Hiên Viên Mị cúi đầu liền đặt lên đôi môi của Thủy nhi, đầu lưỡi liếm từng chút một, hết sức kích thích liếm mút sạch sẽ dầu mỡ trên miệng nàng. Ly Mặc thật sự không thể nhìn được nữa, liền đưa tay định kéo Thủy nhi từ trong ngực hấn ra, kết quả lại chạm phải một tầng màng mỏng, cho dù như thế nào cũng không có biện pháp bước lên trước.

Thủy nhi nghi ngờ nhìn về phía Hiên Viên Mị, Ly Mặc rõ ràng không muốn công kích à? Sao không cách nào đụng vào đây?

Hiên Viên Mị nhẹ giọng giải thích, “Bởi vì Ngọc Linh đặc biệt ghét người của Yêu tộc!” Bởi vì ban đầu hấn là người ở Yêu tộc, cho nên rất ghét Yêu tộc, mặc dù khi đó Ngọc Linh rời thân thể rồi, nhưng dù nhiều dù ít vẫn sẽ dính vào một chút tâm tình của hấn.

Mặt Ly Mặc âm trầm, hấn không thể chặt Hiên Viên Mị làm trăm mảnh, rồi lại không tổn thương được Hiên Viên Mị chút nào, không nghĩ tới ban đầu hấn không cách nào đối phó Ma Tà, hiện giờ vẫn như cũ không đối phó được Hiên Viên Mị, hấn thủy chung không bằng Hiên Viên Mị, cho nên Thủy nhi mới có thể lựa chọn Hiên Viên Mị sao?

Di Nguyệt nhìn thần sắc của chủ nhân biến hóa, trong lòng đắng chát, nếu như chủ nhân yêu nàng thì tốt, nàng nhất định sẽ không khiến cho chủ nhân đau lòng.

Bất kể hai người nào đó như thế nào, dù sao tâm tình của Thủy nhi và Hiên Viên Mị rất tốt, ăn uống no đủ không có gì làm, dĩ nhiên chính là ngủ, Thủy nhi miễn cưỡng ngáp một cái, cọ cọ lồng ngực Hiên Viên Mị, “Mị, người ta mệt nhọc!”

“Vậy chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi!”

Nhìn hai người không nhìn mình, Ly Mặc hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên ánh sáng không rõ, sau đó mặt âm trầm rồi đi, Di Nguyệt nhìn bóng lưng hấn rồi đi, trong mắt cũng hoàn toàn đen tối không rõ, không ai biết nàng đang suy nghĩ gì.

Bên trong phòng hai người lẳng lặng ôm nhau, Thủy nhi dựa vào lồng ngực Hiên Viên Mị, đột nhiên hỏi, “Mị, chàng có nhớ cục cưng không?”

“Thủy nhi nhớ đến tiểu tử thú kia rồi hả?” Trong lòng Hiên Viên Mị cực kỳ khó chịu, có hấn theo cùng, nàng lại còn nghĩ đến người khác, nhưng hấn lại không có cách nào tức giận, hấn cũng hơi lo lắng cho tên tiểu tử kia. die nd da nl e q uu ydo n

Thủy nhi khê cào cào lồng ngực của hấn, nhẹ giọng cười nói, “Đừng nói với ta chàng không nhớ!” Đưa tay vuốt ve chân mày hơi nhíu của hấn, đùa giỡn nói, “Chàng không lo lắng cho cục cưng sao?”

Hiên Viên Mị mạnh miệng nói, “Ta lo lắng tiểu tử kia có chuyện gì, nàng sẽ đau lòng!”

Thủy nhi ôm hấn cười ra tiếng, thật không được tự nhiên, lo lắng cho con trai của mình rất mất mặt sau? Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn có phần không được tự nhiên của Ma Linh, Thủy nhi cười càng vui vẻ hơn, không hổ là phụ tử!

Hiên Viên Mị cảnh cáo vỗ một cái lên hông nàng, trầm ngâm nói, “Ta sợ Ly Mặc không có biện pháp gì với chúng ta, sẽ ra tay với tiểu tử kia!” Kết giới của hấn có thể ngăn cản Ma Linh, lại không ngăn được Ly Mặc.

Thủy nhi khê ngược ngửa đầu, môi đỏ mọng nhẹ nhàng dính vào trên môi hấn, hàm hồ nói, “Vậy chàng còn chọc giận hấn như vậy?”

“Ly Mặc thấy chúng ta ở chung một chỗ vốn tức giận, nhất định sẽ nghĩ cách chia rẽ chúng ta, Ma Linh chính là nhược điểm lớn nhất, ta cố ý chọc giận hấn, cũng chỉ hi vọng hấn nhất thời tức văng đầu, tạm thời quên Ma Linh, kéo được một lúc là một lúc, nhưng lấy khôn khéo của Ly Mặc, hấn sẽ nhanh chóng phát hiện!”

Thủy nhi không nhìn được cau mày, cục cưng mới ra đời không lâu, căn bản sẽ không phải là đối thủ của Ly Mặc, Hiên Viên Mị mút môi nàng, an ủi, “Yên tâm, tiểu tử kia rất thông minh, sẽ không dễ dàng bị bắt nạt như vậy!” Tuy rằng nói như thế, nhưng trong lòng hấn vẫn không nhìn được có chút bận tâm

Thủy nhi gật đầu một cái, lẳng lặng dựa vào trước ngực hấn, mặc dù không có tiếng tim đập trầm ổn này, nhưng vẫn như cũ để cho nàng cảm thấy yên tâm

Trong viện nào đó, Ma Linh nện bấp chân không ngừng đi tới đi lui, vẻ mặt tức giận, “Lão đầu thú! lại nói chuyện không giữ lời, tiểu nhân!” Hắn thật sự lo lắng cho mẫu thân, dĩ nhiên hắn sẽ không thừa nhận hắn cũng lo lắng cho lão đầu thú đấy!

“Không được, ta nhất định phải đi ra ngoài!” Thân thể nhỏ bé chọt vọt lên, sau đó giống như tên rời cung bay ra bên ngoài.

“Phịch” một tiếng, thân thể nhỏ bé của Ma Linh bị bắn trở lại, tức giận đứng dậy từ dưới đất, tay nhỏ liên tiếp đánh ra mấy chưởng, “Rầm rầm rầm” kết giới vô hình kia chỉ là lung lay hai cái, sau đó vẫn thực hiện chức trách của mình.

Ma Linh dùng sức dậm chân hai cái, “Lão đầu chết tiệt, lão đầu thú!” Trong suốt chuyển động trong mắt, sau đó lại hít mũi một cái, nhin không được khóc, mẫu thân nói cực cung đừng cảm nhát, không thể khóc! Hơn nữa hắn mới không để cho lão đầu thú đó có cơ hội giễu cợt hắn!

Ma Linh cảm hận nhìn chằm chằm kết giới kia, sau đó liền ngồi xếp bằng tại chỗ, hắn muốn luyện công, hắn nhất định phải đánh vỡ kết giới này, đi tìm mẫu thân!

Mà trên bầu trời trong viện, một nam tử mặc áo trắng nhìn đứa bé phía dưới, lẩm bẩm cười nói, “Ma Linh? Chẳng qua cũng như thế?”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ly Mặc cuối cùng không trở lại quấy rầy hai người, nhưng hai người này ngược lại cũng không thích ý, Thủy nhi lo âu nhìn Hiên Viên Mị, trong mắt Hiên Viên Mị cũng xẹt qua một tia lo lắng, sau đó bàn tay nắm thật chặt, không để cho nàng quá lo lắng, nhưng ngay cả chính bản thân hắn cũng không nhận được lo lắng, Ly Mặc đột nhiên không hề phản ứng đến bọn họ nữa, rất có thể đi tìm kiếm Ma Linh rồi!

Liên tiếp mấy ngày cũng không thấy bóng dáng của Ly Mặc, một ngày kia thế nhưng hắn lại đột nhiên xuất hiện rồi, nhàn nhạt nhìn hai người một cái, sau đó căn dặn Di Nguyệt đi chuẩn bị, ba ngày sau đại hôn!

Ly Mặc làm như không thấy ánh mắt đau khổ của Di Nguyệt, nhìn hai người cười nói, “Thủy nhi, nàng phải gả cho ta, hay muốn thi thể của Ma Linh, tự nàng chọn!” Nói xong liền xoay người rồi đi, hắn sợ nàng lại dùng ánh mắt lạnh như băng đó nhìn hắn, nói hắn là kẻ thù của nàng.

Về tàn ác vòng quanh cả người Hiên Viên Mị, tất cả trong lòng mắt đỏ như máu đều là bạo ngược, Thủy nhi vội vàng ôm lấy hắn, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, để cho hắn không đến nỗi mất khống chế. di3nd@n13qu.yd0n

Hiên Viên Mị ôm chặt nàng, cười khổ nói, “Thủy nhi, có phải ta rất vô dụng không?”

Thủy nhi khẽ vuốt ve gương mặt của hắn, nhủ nhủ mảy, “Mị, đây không giống với chàng!”

Hiên Viên Mị dần dần bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói, “Ta cần thời gian, ba ngày chưa đủ!”

Cả đêm Di Nguyệt không chợp mắt, vốn tưởng rằng không tiến hành hôn sự nữa, lại bị nhắc tới, chủ nhân cuối cùng vẫn còn muốn kết hôn với nữ nhân kia! Mà nàng, vốn một chút dấu vết cũng chưa từng lưu lại trong lòng chủ nhân, lòng đã sớm đau đến chết lặng, oán hận trong lòng cũng càng để lâu càng sâu, tại sao nữ nhân kia lại xuất hiện? Nếu như nàng ta không xuất hiện, ít nhất chủ nhân sẽ không thuộc về nữ nhân khác, ít nhất trong lòng nàng còn có thể chờ đợi.

“Ừm... A... Mị...” Mập mờ âm thanh rõ ràng truyền vào trong tai.

“Thủy nhi... Ta yêu nàng...”

“Nhưng mà... Người ta phải gả cho Ly Mặc rồi...”

“Không sao... Mặc dù gả cho Ly Mặc, chúng ta vẫn là có thể giống như bây giờ

“Ừm... Mị... Ta thích chàng nhất!”

Di Nguyệt vốn sắp không đề nén được, nghe được lời nói như thế, oán hận trong lòng đã sớm mất khống chế, cặp mắt đỏ bừng nhìn cánh cửa phòng kia, nữ nhân kia thật là đáng chết! Nữ nhân táng tận lương tâm như vậy, sao xứng với chủ nhân?

Nghe tiếng bước chân xa dần, Thủy nhi khẽ cười nói, “Nữ nhân ghen tỵ rất đáng sợ!”

Hiên Viên Mị nhủ nhủ mảy, “Thủy nhi...”

“Yên tâm, không có chuyện gì!” Thân thể của nàng tương đương với một phần của Hiên Viên Mị, Hiên Viên Mị có thân thể bất tử, nàng tự nhiên cũng giống vậy, nhiều nhất chịu bị thương mà thôi, hiện giờ nàng sẽ chờ Di Nguyệt làm ra chút chuyện lớn gì đó, kéo dài thời gian.

Chỉ cần Hiên Viên Mị chuyển năng lượng trong Ngọc Linh cho mình sử dụng, Ly Mặc liền không đủ sợ hãi rồi!

Hiên Viên Mị sao có thể không lo lắng? Mặc dù nàng chịu một chút vết thương nhỏ, hắn cũng sẽ đau lòng không dứt, hơn nữa hiện giờ hắn vẫn còn ở bên người nàng, nhưng bởi vì mình không có năng lực bảo vệ nàng, cho nên chỉ có thể nhìn nàng bị thương, trong lòng hắn làm sao có thể dễ chịu hơn?

Nếu như có thể, hẳn thật sự muốn để cho nàng tạm thời gả cho Ly Mặc là được, nhưng hẳn biết nàng sẽ không bằng lòng, đối với nàng mà nói, như vậy chỉ sợ là tổn thương lớn hơn! [di@en*dyan\(lee^qu.domn\)](mailto:di@en*dyan(lee^qu.domn))

Hắn biết, nếu hẳn dám nói ra lời như vậy, Thủy nhi nhất định sẽ rất tức giận, càng sẽ đau lòng!

Một ngày trôi qua rồi, Di Nguyệt lại không có phản ứng gì, Thủy nhi không nhịn được cau mày, ngược lại mím môi, oán hận của nữ nhân này đối với nàng sợ rằng còn sâu hơn biển, hai ngày tiếp theo này, tiếp tục kích thích nàng ta là được, nàng không tin nàng ta sẽ không động thủ!

Kể từ sau lần Ly Mặc tới uy hiếp Thủy nhi, liền chưa từng xuất hiện lại, có lẽ sợ đối mặt với Thủy nhi đi!

Trong viện, Hiên Viên Mị cũng không quên Di Nguyệt còn đứng ở đó, lật người liền đề Thủy nhi lên trên giường êm, mập mờ nói, “Thủy nhi, thừa dịp hai ngày này, chúng ta có phải nên ra sức thân thiết một chút không?” Cũng không đợi nàng gạt đầu, bàn tay liền luồn vào trong quần áo của nàng, đặt lên mềm mại trước ngực nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Khuôn mặt Thủy nhi yêu kiều nhìn hắn, sắc giọng, “Ghét, còn có người ở đây?”

“Không cần để ý đến nàng ta, Thủy nhi cảm thấy thoải mái là được.”

Thủy nhi trợn mắt nhìn vào mắt hắn, để cho hắn có chừng có mực, hắn là người của nàng, nếu dám để nữ nhân kia nhìn, xem nàng chính hắn như thế nào!

Khóe mắt liếc về Di Nguyệt đang trong mắt cấm phần, Thủy nhi nhẹ nhàng chu môi, hai cánh tay chủ động leo lên cổ Hiên Viên Mị, mị nhãn như tơ nhìn hắn, bất mãn chu mỏ nói, “Chàng phải luôn luôn cùng với ta, cho dù ta lập gia đình cũng không thể rời khỏi ta, bằng không người ta sẽ rất nhớ chàng!”

“Ta dĩ nhiên sẽ không rời khỏi nàng, chỉ có điều nếu như Ly Mặc bắt nạt ta thì làm thế nào?” Hiên Viên Mị nói có vẻ được gọi là uất ức.

Thủy nhi hừ lạnh một tiếng, “Hắn dám!”

Giọng Hiên Viên Mị lập tức chuyển sang quang đăng, mặt vui sướng, “Xem ra Thủy nhi thích ta hơn

“Đó là đương nhiên, chàng tốt hơn Ly Mặc nhiều!”

Nghe lời nói chuyện đương nhiên của nàng, vui sướng trong mắt Hiên Viên Mị càng tăng lên, “Vậy ta đây phải ra sức thương cho nàng!”

“Ừm... Chàng xấu lắm...” Thủy nhi không nhịn được run lên, mình cũng không chịu nổi, Di Nguyệt này sao còn chưa bị chọc tức!

Đôi tay Di Nguyệt nắm thật chặt thành quyền, mắt chớp cũng không chớp, chăm chú nhìn chăm chăm hai người, nàng cũng muốn xem một chút nữ nhân này rốt cuộc có thể có bao nhiêu vô sỉ!

Thủy nhi bắt đầu liếc nhìn Hiên Viên Mị, sau đó bĩu môi, nếu nàng ta muốn nhìn tiếp, tại sao nàng không thể theo cùng đến cùng?

Hai chân quần lên hông của Hiên Viên Mị, lắc lư vòng eo, yêu kiều nói, “Mị... Người ta muốn...” Cảm thấy cương cứng chống đỡ ở giữa đùi, Thủy nhi có phần không biết nói gì, chỉ có điều, đã như vậy rồi, muốn hắn không có phản ứng thật sự hơi khó khăn!

Hiên Viên Mị chậm rãi trồng dâu tây trên cổ nàng, dịu dàng dụ dỗ nói, “Ngoan... Đừng nóng vội... Từ từ đi...”

Thủy nhi rất muốn cười, hẳn lại có thể biết nói từ từ đi! Hiên Viên Mị tự nhiên biết nàng đang suy nghĩ gì, nếu không phải nữ nhân chết tiết kia vẫn đứng ở đó, hẳn phải nhìn sao?

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Trúng độc

Editor: Puck - Diễn đàn

Ôn hương nhuyễn ngọc ôm đầy cõi lòng, lại không thể nuốt vào bụng, trong lòng thật sự khó chịu, cho nên Hiên Viên Mị đã quyết định, nếu Di Nguyệt rơi vào trong tay hắn, hẳn nhất định sẽ ra sức chiều đãi nàng ta!

Nhìn hai người càng diễn càng mãnh liệt, nhưng thủy chung không có hành động thực chất, Di Nguyệt cười lạnh nói, “Tiểu thư chẳng lẽ bận tâm đến nô tỳ sao? Thì ra là tiểu thư cũng cần thể diện!” Không thể tiếp tục làm bộ dụ dỗ, nàng thật sự hận không thể rút gân lột da nữ nhân này!

Thủy nhi vội vàng đề bàn tay trên người lại, lúc này cũng không thể khiến Hiên Viên Mị ra tay, sẽ hỏng việc đấy! Nếu nàng có ý bị thương hoặc tìm cái

khác lấy có tri hoãn, Ly Mặc nhất định sẽ không để cho bọn họ như ý, nói không chừng hấn tức giận, còn có thể tổn thương đến cục cưng!

Chỉ có để Di Nguyệt ra tay tổn thương nàng, Di Nguyệt là người của Ly Mặc, nếu Di Nguyệt đánh nàng bị thương, Ly Mặc tự nhiên không lời nào để nói, thậm chí sẽ cảm thấy đau lòng, nhất định sẽ không vội vã để cho nàng mang theo vết thương đi báỉ đường!

Thủy nhi mập mờ vuốt ve cổ Hiên Viên Mị, khẽ cười nói, “Di Nguyệt chắc cần thể diện, khi hoan ái với chủ nhân của ngươi ngay cả cửa cũng không đóng, bây giờ nhìn người ta hoan ái cũng không biết dời tầm mắt đi, ngược lại tròn tròn mắt muốn xem cho rõ ràng, người không biết thể diện như vậy, dĩ nhiên cần thể diện!”

“Ngươi...” Di Nguyệt tức đến đỏ mặt, hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói, “Vẫn tốt hơn người sẽ lập tức thành thân, vẫn triển miên với nam nhân khác!”

Thủy nhi tỏ vẻ nghi ngờ nhìn nàng ta, “Người ta muốn gả không phải ngươi, người triển miên với ta cũng không phải ngươi, ngươi có gì phải tức giận? Nếu cảm thấy chướng mắt, ngươi cần gì phải tròn tròn mắt nhìn?”

Di Nguyệt dứt khoát ngồi xuống ghế đá bên cạnh, giận quá hóa cười, “Hôm nay nô tỳ liền nhìn xem tiểu thư quyền rũ nam nhân như thế nào, nô tỳ rất tò mò!”

Thủy nhi đã sớm luồn tay vào trong áo bào của Hiên Viên Mị khẽ vuốt, nhìn như trêu đùa, trên thực tế là đang trấn an cơn tức giận của Hiên Viên Mị, Hiên Viên Mị nhìn chằm chằm người phía dưới, trong con mắt đỏ như máu tất cả đều là lửa giận, chỉ có chăm chú nhìn chằm chằm vào Thủy nhi, mới có thể đè nén xuống tức giận trong lòng, không đến nỗi mất khống chế. die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Vậy ngươi hãy nhìn cho kỹ, học một chút, tránh cho sau này ôm ấp yêu thương, người ta còn không nhận nợ, còn muốn cưới người khác, nói ra Di Nguyệt cũng là người đáng thương!” Thủy nhi tỏ vẻ thương hại, giống như thật sự rất đồng tình với nàng ta.

Di Nguyệt bị đâm chọt trúng chỗ đau, hai mắt giận đến đỏ bừng, hai tay nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay đau đớn, nhắc nhở nàng, không thể kích động, nếu như nàng cứ giết nữ nhân này như vậy, chủ nhân nhất định sẽ hận nàng!

Thủy nhi dùng sức một cái, đổi vị trí với Hiên Viên Mị, nhìn nam nhân phía dưới tỏ vẻ căng thẳng, trong lòng thờ dài một tiếng, ban đầu bị Ly Mặc và Tiên Đế tính toán, bị buộc trở thành tù nhân, hấn đều có thể bình tĩnh đối mặt với Ly Mặc, nhưng một khi sự tình liên lụy đến nàng, hấn liền hoàn toàn không có cách nào tỉnh táo, trong lòng Thủy nhi cảm thấy bất đắc dĩ rồi lại cảm động, nên cảm tạ lòng hiếu kỳ ban đầu của nàng, không để cho bọn họ bỏ qua nhau.

Đôi môi mềm mại nhẹ nhàng đặt lên môi mỏng mím chặt của hấn, hôn rất nhẹ nhàng, đã chậm rãi trấn an được tức giận và sát ý trong lòng Hiên Viên Mị.

Theo vuốt ve của đôi bàn tay nhỏ bé kia, ngọn lửa trong đôi mắt như máu đã sớm thay đổi, hoàn toàn từ lửa giận biến thành lửa dục, Hiên Viên Mị nhũn nhũn, giọng nói khàn khàn mang theo một tia cảnh cáo, “Thủy nhi...” Đối với nàng, hấn cũng không có tự chủ tốt như vậy, nàng trêu chọc tiếp nữa, hấn nhất định sẽ mất khống chế.

Thủy nhi nhẹ nhàng cười một tiếng, cái lưỡi thăm dò vào trong miệng hấn tìm kiếm lưỡi của hấn, Hiên Viên Mị đối khách làm chủ, tùy ý dây dưa cái lưỡi ngọt ngào tự đưa tới cửa.

Tay nhỏ bé mềm mại nhẹ nhàng hoạt động theo vân da bụng của hấn, Hiên Viên Mị hừ nhẹ một tiếng, đưa tay ôm chặt nàng, buông cái lưỡi của nàng ra, môi mỏng khẽ chạm vào môi đỏ mọng ngọt ngào của nàng, “Thủy nhi...” Giọng nói gần như nỉ non, mang theo thâm tình không cách nào nói ra, thật sự muốn hòa tan nàng ra tiến vào bên trong xương thịt, vĩnh viễn không chia lìa.

“Mị...Ta yêu chàng...” Tay nhỏ bé tiếp tục hướng xuống, nhẹ nhàng mà nắm chặt.

Hiên Viên Mị rên lên một tiếng, hô hấp càng thêm nặng nề, theo hoạt động của đôi tay nhỏ bé kia, lồng ngực không ngừng phập phồng, tròn mắt đỏ như máu vẫn nhìn chăm chú vào người trên người.

Di Nguyệt nhìn hai người biểu diễn, tất cả trên mặt đều là cười lạnh, ngay trước mặt nàng người sống sờ sờ này, hầu hạ nam nhân như vậy, thật đủ để tiện đây!

Thật sự không nhìn nổi nữa rồi, nàng sợ nhìn nữa, nàng sẽ lập tức giết nữ nhân hạ tiện này! Mặc dù muốn giết cũng không thể lộ liễu như vậy, nàng không thể để cho chủ nhân hận nàng, chỉ có điều nữ nhân này phải chết! Nàng ta không xứng với chủ nhân!

Thủy nhi dừng động tác lại, khẽ liếc nhìn bóng dáng rời đi, khoe miệng khẽ cười, Hiên Viên Mị hơi bất mãn cắn cắn môi của nàng, “Tiếp tục!”

Thủy nhi thu tay lại, lạnh nhạt nói, “Người xem đã đi rồi!”

Hiên Viên Mị thở gấp hỗn hển nói, “Thật không có lương tâm, chẳng lẽ nàng định để cho ta như vậy?”

Thủy nhi nhũn nhũn cười khê, “Như vậy có gì không đúng sao? Chàng không phải vô cùng tốt? Đáng vẻ kia rất mê người!” dfienddn lieqiudoon

Hiên Viên Mị hừ nhẹ một tiếng, “Mê người? Vậy tại sao Thủy nhi lại vứt bỏ ta?” Dứt lời, một phát ôm lấy nàng đi vào trong gian phòng.

Thủy nhi cũng không giãy giụa, vô tội cười nói, “Cũng là bởi vì quá mê người mới luyện tiếu ăn chứ sao!”

“Không sao, không ăn một lần sẽ không có, Thủy nhi muốn ăn khi nào cũng có thể!”

Thủy nhi lo lắng cho Ma Linh, muốn nhìn thấy thằng bé, nhưng Ly Mặc lại cự tuyệt, giống như cho rằng Thủy nhi không tin Ma Linh trong tay hắn, Ly Mặc để Di Nguyệt đưa một viên ngọc châu đeo trên người Ma Linh cho Thủy nhi, Hiên Viên Mị nhìn viên ngọc châu kia nhú nhú mảy, hắn nhớ lúc ra cửa, trên người Ma Linh xác thực mang theo thứ này!

Thật ra thì hắn cũng không hoài nghi lời Ly Mặc nói, bởi vì lấy thực lực của Ly Mặc, bắt được Ma Linh cũng không khó!

Trên bàn cơm, Hiên Viên Mị ôm Thủy nhi, yên tĩnh dứt ăn, chân mày vẫn khẽ nhú, Di Nguyệt đứng ở phía sau hai người, cũng lẳng lặng, ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe lên.

“Mị... Người ta muốn uống canh.”

Hiên Viên Mị dừng lại, dịu dàng dụ dỗ nói, “Canh đó vừa nhìn đã thấy uống không ngon, vẫn đừng uống!”

Thủy nhi bất mãn nhìn hắn chằm chằm, “Mị...”

“Thủy nhi...” Nhẹ nhàng nỉ non một tiếng, Hiên Viên Mị dời tầm mắt đi không nhìn nàng, chính là không dứt cho nàng uống.

Thủy nhi định tự mình đưa tay cầm, lại bị Hiên Viên Mị bắt được, cánh tay thắt chặt ngang hông, khiến cho nàng cảm thấy eo cũng sắp bị cắt đứt rồi.

Thủy nhi tức giận quát, “Hiên Viên Mị, chàng nổi cái làm gì?”

Hiên Viên Mị nhìn nàng, Thủy nhi cũng yên lặng nhìn hắn, nhìn nhau hồi lâu, Hiên Viên Mị thỏa hiệp nói, “Ta cho nàng ăn.”

Thủy nhi bất mãn hừ nói, “Người ta còn chưa gả người đây, lại không cho người ta ăn canh rồi, nếu lập gia đình xong, có phải chàng ngay cả cơm cũng không cho ta ăn không?”

Nghe xong lời của nàng, Di Nguyệt bỏ đi nghỉ ngơi trong lòng, cho rằng Hiên Viên Mị bởi vì ghen mới có ý giận đối với Thủy nhi.

Hiên Viên Mị lẳng lặng không nói gì, từng muỗng từng muỗng cho Thủy nhi uống canh, cố gắng để cho mình tay đừng run rẩy.

Uống một chén nhỏ, Hiên Viên Mị khoát tay áo, Di Nguyệt để cho người ta dọn thức ăn trên bàn lui xuống, lẳng lặng lui đến ngoài cửa, không để lại dấu vết nháy mắt với một gã sai vặt bụng canh.

Hiên Viên Mị ôm thật chặt người trong ngực, vùi mặt vào trên cổ nàng, yên tĩnh không nói một câu.

Thủy nhi biết trong lòng hắn không dễ chịu, cũng chỉ lẳng lặng ôm hông của hắn, lúc này, sự an ủi của nàng sẽ chỉ làm hắn tự trách hơn. die,n; da.nlze.qu;dydo/n

Đột nhiên cắn cổ ầm ập một trận, Thủy nhi ngẩn người, trong lòng đau nhói, “Mị...”

“Thủy nhi, thật xin lỗi.” Là hắn vô dụng, kiếp trước nàng mất mạng vì hắn, đời này hắn vẫn không bảo vệ được nàng.

“Mị, không phải lỗi của chàng.” Nàng biết nàng bị thương, hắn sẽ đau hơn, nàng không biết nên an ủi hắn như thế nào.

Đột nhiên trong bụng quặn đau một trận, Thủy nhi nhăn nhó, cuối cùng không nhịn được, “Phụt...” Phun ra một ngụm máu tươi.

“Thủy nhi...” Hiên Viên Mị cẩn thận lau vết máu trên khóe miệng nàng, đau lòng hỏi, “Có đau không?”

Sắc mặt Thủy nhi hơi tái nhợt, lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói, “Đề Di Nguyệt đi thông báo cho Ly Mặc!”

Hiên Viên Mị cẩn thận đặt nàng nằm trên giường, lạnh lẽo trong mắt gần như làm người ta lạnh đến phát đau, Ly, Mặc!

Ly Mặc nhìn sắc mặt Thủy nhi tái nhợt, lạnh giọng hỏi, “Xảy ra chuyện gì?” Ngày mai sẽ là ngày thành thân, lúc này Thủy nhi gặp chuyện không may, khiến cho hắn không thể không hoài nghi!

Hiên Viên Mị không nói gì, nhưng mà cả người bốc lên sát khí, lẳng lặng nhìn người yếu đuối trên giường.

Ly Mặc cau mày nhìn hắn một cái, thấy hắn tức giận không giống làm bộ, chẳng lẽ Thủy nhi không phải có ý trớ trêu độc hại sao? Như vậy có người muốn cho nàng chết?

Phân phó hạ nhân điều tra chuyện này, Ly Mặc nhìn Thủy nhi, giống như đang suy nghĩ điều gì, Thủy nhi đau khổ hừ nhẹ một tiếng, đột nhiên lại phun ra một ngụm máu tươi.

“Thủy nhi...” Hiên Viên Mị vội vàng đỡ nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng cho nàng, tất cả trong mắt đều là đau lòng.

Hiên Viên Mị đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Ly Mặc, trong mắt không hề che giấu sát khí lạnh lẽo chút nào, “Ly Mặc, nếu Thủy nhi có chuyện gì, ta

nhất định chặt người làm trăm mảnh!” Đối với Ly Mặc, Hiên Viên Mị thật sự hận không thể giết chết hắn, cho nên giờ phút này sát khí cũng không phải giả bộ!

Ly Mặc bị tầm mắt lạnh lẽo của hắn nhìn, trong lòng cứng lại, liếc nhìn Thủy nhi yếu đuối, trầm giọng nói, “Chuyện này ta sẽ cho Thủy nhi một công đạo!” Vốn còn định kiên trì ngày mai thành thân, nhưng nhìn dáng vẻ đau khổ của Thủy nhi, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lui hôn lễ lại kéo dài về sau rồi!

“Nói! Tại sao muốn làm như vậy? Người nhận chỉ điểm của người phương nào?” Ly Mặc nhìn gã sai vặt quỳ phía dưới, sát khí đầy người, thì ra thật sự có người muốn hại Thủy nhi!

Gã sai vặt kia bị sợ tới mức run lấy bầy, ấp a ấp úng nói, “Chủ nhân minh xét, tiểu nhân, tiểu nhân oan uổng!”

“Oan uổng? Nhân chứng vật chứng đều có, người còn nói người oan uổng?” “Rầm” một tiếng, bàn gỗ bên bị một chưởng của Ly Mặc đập bể.

Một mảnh vụn trắng tấp bắn về phía tên sai vặt kia, lại rõ ràng cắt đứt một cánh tay của gã sai vặt này.

“A...” Tên gã sai vặt kia kêu gào đau khổ ra tiếng, che bả vai đang máu chảy không ngừng, cầu xin tha thứ, “Chủ nhân, tiểu nhân thật sự oan uổng... Chủ nhân tha mạng...”

“Còn chưa nói sao?” Ly Mặc tất nhiên không tin hắn một gã sai vặt sẽ có thâm thù đại hận gì, với Thủy nhi, tên gã sai vặt này lớn mật hạ độc cho Thủy nhi như thế, chỉ có thể bị người chỉ điểm, hơn nữa còn là người trong son trang này, bởi vì từ sau khi Thủy nhi đến, hắn thiếp lập kết giới, trong son trang không có ai có thể liên lạc với bên ngoài.

“A...” Lại một tiếng hét thảm, cánh tay còn lại của tên sai vặt kia cũng rõ ràng bị cắt xuống.

“Chủ nhân tha mạng tiểu nhân nói, độc tiểu nhân hạ, nữ nhân như vậy không xứng với chủ nhân... Tiểu nhân cũng vì tốt cho chủ nhân...” Hắn biết tâm ý của Di Nguyệt với chủ nhân, cái mạng này của hắn là do Di Nguyệt cứu, trong lòng hắn Di Nguyệt tốt hơn nữ nhân kia không chỉ gấp trăm, hắn cho dù liều cái mạng này cũng muốn cho Di Nguyệt lấy được hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107

Editor: Puck - Diễn đàn

Ly Mặc hừ lạnh một tiếng, “Người không nói cũng không sao, cho dù là ai chỉ điểm cho người, đều là người trong son trang này, ta liền giết toàn bộ người trong son trang này, luôn có một!”

Di Nguyệt không nghĩ tới Thủy nhi trúng độc như vậy lại không chết, tức giận trong lòng càng thêm không có chỗ nào phát tiết, vừa đứng Hiên Viên Mị canh chừng Thủy nhi, không cần nàng, mà nàng cũng không muốn nhìn thấy nữ nhân kia, hơn nữa Ly Mặc lại đang điều tra hung thủ hạ độc, nàng có phần không yên lòng, cho nên vẫn đi theo bên cạnh Ly Mặc.

Lúc này, lời Ly Mặc vừa ra khỏi miệng, trở tay một cái, liền túm Di Nguyệt trong tay, nhẹ nhàng vung lên, Di Nguyệt giống như búp bê bằng vải rách, bị hung hăng đập xuống đất.

Tu vi của Di Nguyệt cũng không thấp, nhưng Ly Mặc ra tay, nàng lại không có một chút năng lực phản kháng nào, hơn nữa nàng cũng sẽ không phản kháng hắn!

“Khụ khụ...” Trong miệng Di Nguyệt càng không ngừng phun ra máu, nhưng nàng lại giống như không có cảm giác, chỉ sững sờ nhìn Ly Mặc, đối diện với tầm mắt lạnh như băng của hắn, toàn thân run lên, mắt lộ ra một tia sợ hãi, trong lòng chỉ có một ý tưởng, đó chính là chủ nhân đã biết, hắn nhất định sẽ hận nàng, hận không thể giết chết nàng!

“Chủ nhân...” Di Nguyệt nhìn hắn, tất cả trong mắt đều là cầu xin, không phải cầu xin hắn đừng giết nàng, chỉ cầu xin hắn đừng hận nàng!

Ly Mặc cũng không phải ngốc, Thủy nhi vốn không quen biết người trong son trang, cũng không có bất kỳ xung đột lợi ích, sẽ không có ai mạo hiểm tính mạng đi hại nàng, trừ Di Nguyệt!

Cảm tình của Di Nguyệt đối với hắn rõ ràng như vậy, hắn làm sao có thể không nhìn ra? Chỉ có điều trong lòng hắn, Di Nguyệt giống như những nữ nhân âm mưu khác cho hắn, không có bất kỳ vết tích, hắn càng sẽ không thương tiếc!

“Chủ nhân, Di Nguyệt biết rõ sai rồi...” Nước mắt chớp động trong mắt Di Nguyệt, nàng không muốn hắn hận nàng!

Việc đã đến nước này, gã sai vặt kia cũng không giấu giếm được nữa, chịu đựng đau đớn kịch liệt, mở miệng nói, “Chủ nhân, Di Nguyệt cô nương chỉ vì

thích chủ nhân mà thôi, hạ độc nữ nhân kia cũng là vì tốt cho chủ nhân, nữ nhân kia đây đưa không rõ với những nam nhân khác, sao xứng với chủ nhân? Chủ nhân đừng bị nữ nhân kia mê hoặc!

“Vì tốt cho ta?” Ly Mặc neho mắt nhìn Di Nguyệt, ánh mắt lạnh lẽo như rắn, cười lạnh nói, “Thật đúng là lý do đường hoàng!” Giống như khinh thường nhìn Di Nguyệt, lạnh giọng nói, “Di Nguyệt, cho dù không có Thủy nhi ta cũng sẽ không thích ngươi, ngươi, cái gì cũng không phải!”

Di Nguyệt như rót vào hầm băng, lạnh đến phát run, trong đầu chỉ còn lại lời nói vô tình lạnh như băng của hắn, cái gì cũng không phải, cái gì cũng không phải là!

Mấy lười gió đánh úp về phía Di Nguyệt, chỉ một thoáng máu tươi chảy dài trên cổ tay cổ chân Di Nguyệt, ngã xuống đất, tứ chi cuối cùng không dùng được lực, nhưng nằng lại vô tri vô giác, ánh mắt trống rỗng, giống như choáng váng, nhưng mà nước mắt lại giống như có ý thức tự chủ không ngừng chảy ra ngoài.

Ly Mặc không hề liếc nhìn nàng một cái nào nữa, phân phó người ném gã sai vật kia và Di Nguyệt vào hang rắn, sau đó đi tới Li viện.

Li viện, Hiên Viên Mị dịu dàng ôm Thủy nhi vào trong ngực, thương tiếc vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, Thủy nhi nhìn hắn một cái, hơi yếu ớt cười nói, “Yên tâm đi...Mấy ngày nữa sẽ tốt!”

Hiên Viên Mị nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, nhẹ giọng nói, “Thủy nhi, nếu như cho ta thêm một cơ hội ta vẫn sẽ yêu nàng, cũng sẽ khiến nàng yêu ta!”

Thủy nhi nhẹ nhàng cọ xát trên vai hắn, “Ta biết rõ...” Nàng cũng chưa bao giờ hối hận.

Hai người chỉ lặng lẽ ôm nhau, lại làm cho người ta có cảm giác ấm áp như vậy, Ly Mặc nhìn bức họa trước mặt, cảm thấy hơi chói mắt, giống như hai người này vốn nên ở chung một chỗ, cho dù hắn cố gắng thế nào cũng không thể nhúng tay vào.

Đột nhiên, cánh tay Hiên Viên Mị căng thẳng, cặp mắt hẹp dài hip lại, môi mỏng khẽ nhếch lên, lộ ra lạnh lùng, cuối cùng tới thời điểm tính sổ! Cảm thấy tồn tại của Ly Mặc, đường cong khoe miệng Hiên Viên Mị dần dần mở rộng!

Thủy nhi không hiểu nhìn hắn hỏi, “Sao vậy?”

Hiên Viên Mị dịu dàng cười cười, dịu dàng nói, “Không có gì.” Sau đó lại hỏi, “Thủy nhi, ban đầu vì sao nàng không yêu Ly Mặc vậy?”

“Hừ?” Thủy nhi nhìn hắn nhú nhú mày, cảm giác Hiên Viên Mị không nên hỏi vấn đề này mới đúng, chỉ có điều nàng vẫn đành hoàng đáp lại, “Không có duyên phận đi!”

Hiên Viên Mị nhú mày, chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi, “Tại sao không có duyên phận?”

Thủy nhi càng thêm kỳ quái nhìn hắn, đưa tay sờ trán của hắn, Hiên Viên Mị buồn cười kéo tay nàng xuống, đặt vào bên môi hôn một cái, thúc giục, “Ta muốn biết, nói mau.”

Thủy nhi nhú mày, thờ dãi nói, “Nhớ lần đầu tiên ta bị thương chứ?”

Nhìn Hiên Viên Mị gật đầu, Thủy nhi tiếp tục nói, “Lần đó nếu như không phải bởi vì những người khác vào không được kết giới, ta đã sớm chết rồi! Lần đó người chủ sự sau lưng là Vương Hậu, nếu như là chàng, chàng sẽ xử lý Vương Hậu như thế nào?” dieendaanleequydomn

Hiên Viên Mị nghĩ tới tất cả những vết thương lớn nhỏ trên người Thủy nhi, ánh mắt không khỏi lạnh lẽo, ban đầu hắn chỉ muốn khiến Thủy nhi yêu hắn, để cho nàng cam tâm tình nguyện liều mạng cứu hắn đi ra ngoài, cho nên không có bao nhiêu cảm giác, nhưng bây giờ nghĩ lại lại không nhịn được đau lòng, giọng nói cũng vô cùng lạnh lẽo, “Róc xương lóc thịt!”

Thủy nhi nhú mày khẽ cười nói, “Đây chính là công chúa Tiên tộc!”

“Vậy thì như thế nào?” Hiên Viên Mị khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhẹ giọng nói, “Cho dù là địch với tất cả người tứ giới, ta cũng sẽ không để cho nàng chịu uất ức!” Cho dù muốn bắt nạt, cũng chỉ có hắn mới có thể bắt nạt!

Tầm mắt khẽ rũ xuống, che lại một tia đau lòng xẹt qua đáy mắt, nhưng mà, hắn vẫn khiến cho nàng bị thương!

Thủy nhi không phát hiện ra hắn tiếc nuối, khẽ cười một tiếng, đáp án như vậy là trong dự đoán, cho nên nàng cũng không giật mình, chỉ có điều trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào, đưa tay ôm lấy hông của hắn, nhẹ nói, “Lúc ấy Ly Mặc chỉ tiễn nàng ta trở về Tiên tộc! Tình yêu của hắn có chỗ bảo tồn, cho nên ta cũng sẽ giữ vững lý trí, ta biết rõ hắn không thích hợp với ta người ích kỷ như vậy, trong tiềm thức cũng sẽ không cho phép bản thân mình đi yêu hắn, Ly Mặc giống như Thượng Quan Lăng, ta cho dù yêu, cũng sẽ không yêu khắc sâu, một khi chạm vào cấm kỵ của ta, ta cũng sẽ bất cứ lúc nào xoay người rời đi, thật ra thì bọn họ cũng không có lỗi gì, chỉ không thích hợp với ta mà thôi!” Nàng muốn quá nhiều, bọn họ lại làm không được nhiều như vậy, cho nên tự nhiên không cách nào kết hợp hoàn mỹ.

“Vẫn là ta tốt nhất có đúng không?”

Thủy nhi nhìn đáng vẻ vui vẻ của hắn, bĩu môi nói, “Chàng ngốc nhất!”

Hiên Viên Mị nhủ mày nói, “Ta đây gọi là thông minh, không phải lừa gạt Thủy nhi tới tay sao?”

Thủy nhi nhìn hấn chăm chú một lát, hừ nhẹ nói, “Còn thông minh? Là kẻ ngu ngốc nào vốn định lợi dụng ta, kết quả đến cuối cùng lại nói ‘Thật ra thì ta ra hay không ra cũng không có quan hệ quá lớn’, còn có, tên ngu ngốc nào quý xuống về phía một nữ nhân ngu xuẩn, lại còn dám cụt tay vì ta, bị một nữ nhân ngu xuẩn đùa được xoay quanh, còn dám nói thông minh!” Thủy nhi càng nói càng kích động, tức giận nhìn chăm chăm một con hồ ly, hiển nhiên vẫn canh cánh trong lòng chuyện ban đầu hấn cụt tay.

Hiên Viên Mị vội vàng vỗ nhẹ lưng của nàng, dịu dàng nói, “Đều là lỗi của ta, ta ngốc nhất, nàng đừng kích động, cẩn thận lại học máu...” Nhìn nàng phun nhiều máu như vậy, hấn cũng sắp đau lòng muốn chết, thật vất vả khá hơn một chút, cũng đừng tức giận, sớm biết hấn cũng không nên hỏi nhiều như vậy, vốn chỉ muốn chọc tức Ly Mặc, kết quả không nghĩ tới lại chọc tức đến Thủy nhi rồi! die~nd a4nle^q u2lydo^h

Thủy nhi hừ nhẹ một tiếng, “Đó cũng là do bị chàng chọc tức đến học máu đấy!”

“Ừ, đều là lỗi của ta!” Hấn mỗi lần nhận lầm ngược lại đặc biệt dứt khoát.

Thủy nhi nhìn đáng vẻ khản trương của hấn, tức giận gì đều tiêu mất, nàng cũng không muốn học máu nữa, tư vị kia quả thật không dễ chịu, hơn nữa mấy ngày nay, hấn sợ rằng còn khó chịu hơn nàng, nàng cũng không muốn lại nhìn thấy đáng vẻ tự trách của hấn.

Ly Mặc nhìn hai người, tất cả trong mắt đều là phức tạp, thì ra là hấn và nàng sở dĩ lỡ mất, là bởi vì hấn yêu không được đủ, không cách nào làm cho nàng yên lòng đi yêu hấn, nếu như...” Về sau hấn thật lòng yêu nàng, nàng còn có thể cho hấn cơ hội này không?

Nửa đêm, Hiên Viên Mị định âm thầm đứng dậy, nhưng người trong ngực lại ôm chặt hông của hấn, toàn bộ dính trên người hấn, nhìn đáng vẻ này của nàng, khóe miệng Hiên Viên Mị không nhịn được nhếch lên, cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Thủy nhi cảm thấy trên môi hơi ngứa ngáy, còn hơi buồn ngủ, mơ mơ màng màng mở mắt ra, đối diện với cặp mắt đỏ như máu kia, bất mãn lắm bầm, “Làm cái gì?”

Nhìn đáng vẻ mơ hồ đáng yêu của nàng, Hiên Viên Mị không nhịn được hôn nàng một cái thật sâu, cũng cuối cùng lại khiến cho Thủy nhi tỉnh táo lại, ngáp một cái, miễn cưỡng hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Hiên Viên Mị vuốt ve cánh môi của nàng, nhẹ giọng nói, “Ta đi điều tra xem, xem một chút xem Ma Linh ở đâu, nàng tiếp tục ngủ đi!”

Hai mắt Thủy nhi sáng lên, “Chàng đã khỏe rồi sao?”

“Ừ.” Hiên Viên Mị thay nàng kéo chăn, hôn lên nàng trán, đang định xuống giường, lại bị Thủy nhi kéo lại.

Thủy nhi đưa tay ôm hấn, không chịu buông tay, “Ta cũng đi!”

Hiên Viên Mị do dự một chút, gật đầu nói, “Được!” Để cho nàng một mình ở đây hấn cũng không quá yên tâm, mặc dù Ly Mặc không tổn thương được nàng, nhưng vẫn để cho nàng ở trong tầm mắt của hấn, hấn mới tương đối yên tâm.

Tìm trọn cả sơn trang một lần, nhưng không phát hiện ra tung tích của Ma Linh, Thủy nhi ôm cổ Hiên Viên Mị, cau mày nói, “Ly Mặc có thể lừa gạt chúng ta không?” Bởi vì độc của nàng còn chưa hoàn toàn trừ hết, cho nên Hiên Viên Mị không để cho nàng xuống đất.

Hiên Viên Mị nhắm mắt suy ngẫm, nhẹ giọng nói, “Viên ngọc châu kia đúng là của Ma Linh, nhưng cũng không loại bỏ khả năng này!”

Theo lý thuyết, Ly Mặc ở trong sơn trang, nếu như bắt Ma Linh cũng có khả năng phải mang thằng bé đến trong sơn trang mới đúng, dù thế nào đi nữa hấn và Thủy nhi cũng không ra khỏi kết giới được, hấn ta vốn không cần lo lắng bọn họ sẽ cứu Ma Linh đi, hơn nữa còn bất cứ lúc nào cũng có thể lấy Ma Linh tới uy hiếp bọn họ, nhưng cũng không loại bỏ khả năng Ly Mặc nhốt Ma Linh ở chỗ khác!

Thủy nhi thở dài một tiếng, “Vậy tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?” Hiện giờ Ly Mặc đã không phải là đối thủ của Hiên Viên Mị rồi, nhưng nếu như Ma Linh thật sự ở trên tay hấn, bọn họ lại không thể không cố kỵ!

Hiên Viên Mị không nói gì, trực tiếp ôm nàng lên giường, “Nghỉ ngơi trước, ngày mai lại nói!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Thủy nhi, nàng tìm ta có chuyện gì sao?” Ly Mặc nhìn trên mặt thiên hạ dần dần khôi phục sắc máu, mặt tràn đầy phức tạp.

Thủy nhi cũng không khách khí với hấn, trực tiếp yêu cầu nói, “Ta muốn thấy Ma Linh!”

Tầm mắt Ly Mặc rơi vào trên mặt nàng, dừng một chút mới lên tiếng, “Sau khi chúng ta thành thân, ta tự nhiên sẽ để cho nàng thấy hấn!”

Thủy nhi tựa vào trong ngực Hiên Viên Mị, hip mắt xem xét kỹ lưỡng hấn ta, lại nhìn không thấu lời hấn ta nói là thật hay giả, không để lại dấu vết nhủ mày.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 108

Editor: Puck - Diễn đàn

Hiên Viên Mị nhẹ nhàng vỗ vỗ trên eo nàng, không để cho nàng phải quá lo lắng, Thủy nhi nhìn Ly Mặc lạnh lùng nói, “Ta làm sao biết được cục cưng có phải thật sự ở trên tay người không?”

Ánh mắt Ly Mặc lóe lóe, “Nàng gả cho ta liền biết ngay là thật hay giả rồi!”

Hiên Viên Mị không vui nhú nhú mày, “Ly Mặc, người không cảm thấy người làm những chuyện như vậy đều đang khiến Thủy nhi càng ngày càng chán ghét người sao?”

Ly Mặc cứng đờ, nhìn ánh mắt của Thủy nhi càng ngày càng lạnh, mặc dù không muốn, hắn không thừa nhận cũng không được, hắn giống như thật sự khiến Thủy nhi ghét hắn! Trước kia mặc dù Thủy nhi không yêu hắn, vẫn mang theo xa cách nhàn nhạt với hắn, nhưng đáy mắt nàng lại có cảm kích, cho đến khi hắn dẫn người ngăn chặn nàng và Ma Tà lại, trong mắt của nàng chỉ còn lại lạnh như băng, nghĩ tới, mắt Ly Mặc lạnh lẽo nhìn Ma Tà, nếu như không phải do Ma Tà, hắn và Thủy nhi cũng sẽ không đi tới bước này!

Ly Mặc nhìn Thủy nhi, thật lâu chưa từng dời tầm mắt đi, hắn không muốn nàng hận hắn, không muốn quan hệ giữa bọn họ càng thêm ác liệt, cuối cùng Ly Mặc mở miệng nói, “Ma Linh không có ở trong tay ta, khi ta đến Ma Linh đã không thấy, nơi đó có dấu vết đánh nhau, hắn bị người bắt đi, viên ngọc châu kia là ta nhặt được đấy!”

Nghe vậy, mặt Thủy nhi liền biến sắc, cục cưng không có ở trong tay hắn, lại không biết bị ai bắt đi? Mặc dù cục cưng ra đời không lâu, nhưng lại ít có người là đối thủ của hắn, người có thể bắt cục cưng đi trừ Ly Mặc, còn có thể là ai? Hơn nữa đã nhiều ngày như vậy, cục cưng sẽ không có chuyện gì chứ? Thủy nhi nóng nảy trong lòng, ánh mắt nhìn Ly Mặc cũng càng ngày càng lạnh, “Ly Mặc, nếu cục cưng có chuyện gì, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!”

Ly Mặc nhìn vẻ mặt lạnh như băng của nàng, trong lòng đau xót, thấy nàng kéo Hiên Viên Mị định đi, ánh mắt không khỏi lạnh lẽo, “Thủy nhi, nàng không ra được, ta sẽ phái người đi tìm Ma Linh, nhưng nàng phải lập tức thành thân với ta!” Cứ để nàng đi như vậy, kêu hắn cam tâm như thế nào?

Hiên Viên Mị khẽ liếc hắn một cái, châm chọc mà cười nói, “Vậy sao? Ly Mặc, người không cảm thấy người quá mức tự tin rồi sao?”

Dứt lời, tay áo vung lên, một tia lưỡi gió nhanh chóng đi tới kết giới nơi xa, “Rắc rắc” một tiếng vang thanh thúy, kết giới bẻ tan tành tiêu tán.

Mặt Ly Mặc liền biến sắc, “Người...”

Môi mông của Hiên Viên Mị khẽ cau, cuồng ngạo nói, “Người đừng quên, ta là người mạnh nhất trong tứ giới, mặc dù sống ít hơn mấy năm, sự thật này vẫn như cũ sẽ không thay đổi!” Về phần Ma Linh trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy, vậy cũng phải chờ hắn trưởng thành lại nói! Diễn đàn lee quý đôn

Sắc mặt Ly Mặc âm trầm, hắn nhất định sẽ không để cho Thủy nhi rời khỏi hắn! Ánh sáng lạnh trong mắt chợt lóe, liền đưa tay bắt lấy Thủy nhi, Hiên Viên Mị ôm Thủy nhi khẽ nghiêng người, cánh tay giờ lên, ngăn cản Ly Mặc.

Thủy nhi khẽ nói, “Mị, chàng không cần phải lo lắng cho ta, hắn không thể tổn thương đến ta!”

Hiên Viên Mị mới nhớ tới, Ly Mặc xác thực không tổn thương được Thủy nhi, lúc này mới nhẹ nhàng buông nàng ra, chiến đấu với Ly Mặc, Hiên Viên Mị ra tay cũng không lưu tình, bây giờ không phải là lúc dây dưa với Ly Mặc, Ma Linh không biết tung tích, thời gian kéo càng lâu, Ma Linh lại càng nguy hiểm.

Thủy nhi nhìn hai người quần lấy đấu, trên mặt hoàn toàn lạnh như băng, nàng đã sớm sinh ra sát ý với Ly Mặc, nghĩ tới cục cưng không biết có bị thương không, trong lòng càng thêm nóng nảy.

“Àm...”

Trên bầu trời hai người nhanh chóng chạm nhau một chương, lại nhanh chóng tách ra, Hiên Viên Mị trầm mặt nhìn Ly Mặc.

Nơi cổ họng Ly Mặc ngọt ngào, khoe miệng chậm rãi chảy ra máu tươi, ánh mắt nhìn Hiên Viên Mị vô cùng âm u lạnh lẽo, ban đầu Ma Tà cường đại đến khiến người sợ hãi, không nghĩ tới Hiên Viên Mị bây giờ vẫn mạnh hơn hắn không chỉ một điểm.

“Àm...”

Qua lâu như vậy, mới vang lên một tiếng này nổ, sau đó liền thấy cả viện trong khoảnh khắc bị san thành đất bằng, Thủy nhi bởi vì có tác dụng của Ngọc Linh, ngược lại không có chuyện gì.

Hiên Viên Mị hừ lạnh nói, “Ly Mặc, ngươi không phải là đối thủ của ta!”

Ly Mặc đột nhiên cười ha ha, “Vây sao?” Sau đó liền thấy ánh sáng màu đen trên người hắn cực thịnh, thật lâu không diệt.

Mặt Thủy nhi liền biến sắc, Ly Mặc lại hoàn toàn chuyển hóa sinh mệnh lực thành linh lực! Như vậy không khác nào muốn chết, nhưng trong chớp nhoáng này tăng lên lực lượng cũng rất kinh khủng, trong lúc nhất thời không khỏi hơi lo lắng cho Hiên Viên Mị, mặc dù hắn sẽ không chết, nhưng bị thương nặng cũng sẽ đau lòng, hơn nữa nàng không biết cực hạn của thân bất tử ở đâu, có phải thật sự đối mặt bất luận lực lượng gì đều có thể không chết không, nếu như bọn họ đều chết hết, cục cung làm thế nào?

Tầm mắt của Thủy nhi khóa thật chặt lại hai người phía trên, nhìn Ly Mặc trong thời gian chớp mắt còn chưa tới, liền đã đến trước mặt Hiên Viên Mị, trong lòng không khỏi cả kinh, mặc dù nàng không phải là đối thủ của Hiên Viên Mị và Ly Mặc, nhưng tu vi của nàng cũng không thấp, nhưng lại khiến cho nàng ngay cả tàn ảnh cũng không thấy, tốc độ như vậy quả kinh khủng!

Lại một chương đụng vào nhau, sau đó lần nữa tách ra, hai người này giống như chính là thuần chất liệu linh lực, không có chiều thức xinh đẹp, có lẽ cao thủ chân chính, đã không quan tâm đến chiều thức rồi! die nd da nl e q uu ydo n

Thủy nhi nhìn chăm chăm Hiên Viên Mị, nhìn thấy vết máu nơi khoe miệng hắn, đồng tử co rút lại, hai quả đấm không tự chủ được nắm chặt, Hiên Viên Mị nhìn nàng một cái, ý bảo nàng yên tâm.

“Phụt... Khụ khụ...” Một lát sau, lại thấy Ly Mặc lần nữa hộc máu, thân thể lay động một cái, rơi xuống mặt đất.

“Rầm”

Ly Mặc rơi trên mặt đất, tất cả khoe miệng đều là khô sớ, thì ra Ma Tà mạnh đến mức này, mặc dù hắn dùng hết tất cả sinh mệnh lực đánh một kích, cũng chỉ có thể khiến cho Ma Tà bị thương, đứng rồi, sao hắn lại quên Ma Tà có thân bất tử? Mặc dù lực công kích của hắn mạnh hơn nữa, cũng không thể giết Ma Tà rồi, chỉ có thể khiến cho hắn bị thương mà thôi, ban đầu hắn ở trước mặt Thủy nhi nói có biện pháp đối phó với thân thể bất tử của Ma Tà, thật ra cũng chỉ là lừa gạt nàng, hắn vốn không có biện pháp.

Hiên Viên Mị cũng hạ xuống đất, Thủy nhi vội vàng chạy tới, lo âu hỏi, “Mị, không sao chứ?” Kiểm tra toàn bộ hắn một phen, phát hiện không có chuyện quá lớn, Thủy nhi mới thoáng yên tâm, chỉ có điều nhìn vết máu trên khoe miệng hắn, vẫn nhìn không được cau mày.

Hiên Viên Mị đưa tay ôm nàng, an ủi, “Không có chuyện gì, hai ngày nữa là tốt!” Đây cũng là chỗ tốt của thân thể bất tử!

Đã tiêu hao hết sinh mệnh lực, sinh mệnh của Ly Mặc tự nhiên cũng đi tới điểm cuối, nhìn hai người ôm nhau đi chung với nhau, trong lòng chỉ còn lại bi thương, trong đầu không khỏi hiện ra cảnh tượng ban đầu khi lần đầu tiên nhìn thấy Thủy nhi.

“Ngươi là ai?”

Bởi vì Vương Hậu phách lối nên trong lòng Ly Mặc nhìn một ngum hòn sỏi, cho nên mới một mình ra ngoài giải sầu, đột nhiên nghe được câu hỏi như vậy, theo bản năng xoay người, nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp đứng ở sau lưng hắn, hắn cảm thấy trong lòng thả lỏng, chút hòn sỏi trong lòng kia thoáng chốc biến mất không thấy gì nữa, nàng giống như dòng suối trong, có thể gột rửa tâm hồn người ta.

Thấy hắn không trả lời, Thủy nhi không để lại dấu vết nhíu mày, hỏi lần nữa, “Ngươi là ai?” Đối với người khác xâm lấn địa bàn của nàng, trong lòng có phần không vui.

Ly Mặc nhẹ nhàng nhếch môi, nhàn nhạt phun ra hai chữ, “Ly Mặc!”

Trong mắt Thủy nhi lộ ra một tia kinh ngạc, “Vương?” Nhưng chỉ kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó liền không có phản ứng gì khác.

Điều này cũng khiến Ly Mặc hơi kinh ngạc rồi, tò mò hỏi, “Ngươi là ai? Trước kia ta chưa từng gặp ngươi...” dĩ3nd@nl3qu.yd0n

Thủy nhi lạnh nhạt nói, “Thủy yêu! Ta mới vừa tu thành hình người không lâu, hơn nữa Vương bận rộn như vậy, chưa từng thấy rất bình thường!” Yêu tộc nhiều người như vậy, sợ rằng hơn phân nửa hắn cũng chưa từng gặp đi? Dĩ nhiên Thủy nhi còn không đến mức nói chuyện không khách khí như vậy, dù sao nàng cũng coi như đang ở dưới mái hiên người ta!

Ly Mặc thấy dáng vẻ xa cách của nàng, không khỏi nhíu mày hỏi, “Dáng dấp của ta rất xấu sao?” Sao có dáng vẻ giống như ngay cả nhìn nhiều lần một cái cũng không kiên nhẫn? Hắn thật sự rất ít nhận được lạnh nhạt như vậy!

Thủy nhi nghiêm túc nhìn hắn một cái, thành thật nói, “Dáng dấp của ngươi rất xinh đẹp!”

Ly Mặc cười cũng không được, tức cũng không được, xinh đẹp? Đó là từ hình dung nữ nhân đi? Đang định nói gì, nơi xa lại truyền đến một tiếng nói.

“Dịch ca, đừng cười nữ nhân kia có được không?”

Hai người nhìn về phía nguồn gốc âm thanh, liền thấy một nữ tử xinh đẹp lôi kéo một nam tử có dáng dấp coi như tuấn lãng, vẻ mặt cầu xin.

Nam tử dịu dàng nhìn nữ tử, bất đắc dĩ nói, “Linh Linh, không phải là ta muốn kết hôn với nữ nhân kia, nàng cũng biết, đây là Vương tự mình ban hôn cho, sao ta có thể phản đối? Hơn nữa ta cũng không thể bởi vì tư tình nhi nữ mà không để ý phụ thân và mẫu thân!”

Ánh mắt nữ tử buồn bã, trong mắt mang lệ, lại miễn cưỡng cười nói, “Dịch ca, ta hiểu! Chẳng yên tâm, ta sẽ không có chuyện không hiểu chuyện như vậy, nam tử tam thể tứ thiếp vốn là chuyện hiển nhiên!”

“Linh Linh...” Nam tử thương tiếc ôm nữ tử vào trong ngực, vẻ mặt dịu dàng.

Ly Mặc nhìn một màn này, không có bao nhiêu phản ứng, mặc dù bọn họ nói Vương đó là chi hấn! Đào mắt nhìn thấy mặt Thủy nhi không có vẻ gì, không khỏi tò mò hỏi nói, “Ngươi nhìn mặt tình thâm như vậy cũng không có cảm giác sao?” Không phải nữ tử đều là đa sầu đa cảm sao?

“Thâm tình?” Khóe miệng Thủy nhi nâng lên vẻ châm chọc, theo ý nàng, cũng không phải thâm tình như vậy!

Khi đó hấn không hiểu nụ cười châm chọc của nàng là vì sao, nhưng bây giờ đã hiểu! Hấn không thể không thừa nhận, tình yêu của hấn đối với nàng so ra kém Ma Tà, so sánh với tình yêu của Ma Tà đối với nàng, cảnh tượng ban đầu nhìn thấy kia, quả thật không chút dính dáng đến thâm tình.

Nhưng mà lại có mấy người có thể gặp được một cái liền có thể vứt bỏ đi tất cả người khác đang yêu mình chứ? Thủy nhi rất may mắn, vừa vận dụng phải một người, mà nàng cũng là người thông minh, nàng cũng bằng lòng vứt bỏ tất cả, chỉ vì bắt được kia phần yêu không chứa chút tạp chất nào.

Hai người cũng có thể vứt bỏ tất cả, yêu như vậy, hấn làm sao có thể nhúng tay vào đây? Chỉ trách ban đầu chính hấn chưa từng hiểu, không thể bắt được.

Bóng dáng hai người ôm nhau càng ngày càng mờ hồ, Ly Mặc há miệng, im lặng nói, “Thủy nhi, thật không thú vị, làm nhiều chuyện khiến cho nàng khó xử như vậy!”

Nhìn Ly Mặc tắt thở, Thủy nhi thở dài một tiếng, sau đó gấp gấp nói, “Mị, chúng ta nhanh chóng một chút đi tìm cục cưng!”

Hiên Viên Mị ôm lấy nàng, an ủi, “Đừng nóng vội! Chúng ta về Yêu tộc trước!”

Thủy nhi gạt đầu một cái, không yên tâm nhìn về phía hấn hỏi, “Chàng thật sự không có chuyện gì sao?”

Hiên Viên Mị khẽ cười nói, “Không phải nàng đã kiểm tra rồi sao?”

Thủy nhi bĩu môi, “Ta không quá yên tâm chứ sao!” Nàng cũng cảm giác mình trở nên lè mề rồi! Chỉ có điều tất cả đều do hấn làm hại, cho dù là đời này, hay là kiếp trước, trước lúc gặp hấn, nàng đều rất dứt khoát!

“Ừ... Tim có đau một chút!”

Thủy nhi tỏ vẻ hoài nghi nhìn hấn, lúc trước chuyện gì cũng không có, đột nhiên liền đau? Chỉ có điều bị thương không đau dường như không có khả năng! “Nói đi! Muốn thế nào?”

Hiên Viên Mị khẽ cười nói, “Thủy nhi thật hiểu ta! Hôn một cái!”

Thủy nhi liếc mắt, ngẩng đầu hôn lên trên môi hấn, “Vậy được rồi chứ?”

“Quá miễn cưỡng...”

“Được rồi, trở về nhanh một chút thôi! Ta lo lắng cho cục cưng!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109

Editor: Puck - Diễn đàn

Vưu Diệc nhìn thấy hai người trở về, thờ phào nhẹ nhõm, Còn tưởng rằng hai người định mất tích như vậy đến cùng chứ? Đúng rồi, Ma Linh đâu?” Sao bọn họ đã trở về, nhưng không thấy Ma Linh?

Hiên Viên Mị trầm mặt nói, “Ma Linh bị người bắt đi, ngươi phái người tìm một chút!” Mặc dù để cho người ta đi tìm, nhưng trong lòng Hiên Viên Mị rõ ràng, nếu người nọ có thể bắt Ma Linh đi, hấn không phải là nhân vật đơn giản, hấn không trông cậy vào bọn họ có thể tìm được, vẫn phải do chính hấn đi tìm!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong một gian phòng lớn, Ma Linh nhắm mắt ngồi thẳng, hiển nhiên đang nắm chặt thời gian tu luyện, hẳn không biết nam nhân kia chộp hấn tới nơi này định làm cái gì, nhưng Ma Linh hẳn cũng không phải người mặc cho người ta làm thịt làm hại.

Một tia sáng bạc lóe lên, trên đất là một đứa bé đáng yêu khoảng ba tuổi trong nháy mắt lớn thành dáng vẻ sáu, bảy tuổi, nhìn quần áo trên người nhỏ không chỉ một ít, không nhìn được cau mày, nhưng mà hiện giờ hẳn cũng không muốn đuổi người ra, hẳn cần phải thời gian tu luyện, hẳn không thể liên lụy phụ vương và mẫu thân!

Bởi vì có kết giới, nam nhân kia không hạn chế hành động của Ma Linh, còn cho hẳn ăn ngon uống tốt, nhưng hẳn nhìn ra được thù hận nơi đáy mắt hẳn ta.

“Két...” Cửa phòng được mở ra.

Ma Linh ngược mắt nhìn, liền thấy một tiểu cô nương chừng bốn, năm mở một đôi mắt to linh động sững sờ nhìn hẳn, Ma Linh nhú nhú mày, “Ngươi là người của Ma tộc?”

Tiểu cô nương vẫn sững sờ nhìn hẳn, giống như vốn không nghe thấy câu hỏi của hẳn, một lát sau đột nhiên cười nói, “Ca ca, dáng dấp của huynh nhìn thật đẹp!” Sau đó liền nhào về phía Ma Linh.

Thân thể Ma Linh nhẹ nhàng bay về phía sau, tiểu cô nương thẳng tắp té trên đất, sau đó lả chã chực khóc nhìn Ma Linh ở phía trước cách đó không xa đang mắt lạnh nhìn nàng, uất ức nói, “Ca ca... Đau đau...” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Ma Linh chỉ mắt lạnh nhìn, một chút cũng không hề để ý nàng, mặc dù dáng dấp cô bé này trắng trẻo nõn nà, rất xinh đẹp, thật đáng yêu, nhưng cũng rất khả nghi!

Tiểu cô nương vốn nhịn không khóc thấy hẳn không để ý đến nàng, đột nhiên oa oa khóc lớn, “Hu hu, ca ca bắt nạt Văn nhi...”

Qua hồi lâu, tiếng khóc vẫn không ngừng, Ma Linh không nhìn được quát, “Đừng khóc

Tiểu cô nương bị hẳn làm giật mình, ngừng tiếng khóc, mím miệng thút thít, nước mắt còn không ngừng rớt xuống đất.

Ma Linh ngồi xuống trên ghế dựa bên cạnh, lạnh giọng hỏi, “Ngươi là ai?”

Tiểu cô nương uất uất ức ức nhìn hẳn, chậm rãi bò dậy, thút thít nói, “Mẫu thân vẫn gọi muội là Văn nhi...” Sau đó sợ hãi định tới gần Ma Linh, rồi lại không dám.

“Sao ngươi lại ở đây?”

Văn nhi lắc lắc đầu, “Văn nhi tỉnh lại chính là chỗ này!”

Ma Linh cau mày quan sát nàng, đột nhiên nói, “Tới đây!”

Hai mắt Văn nhi sáng lên, hấp ta hấp tấp chạy tới, nhào vào trong ngực hẳn, ôm chặt lấy hẳn, Ma Linh nhú nhú mày, một phát túm được cổ tay của nàng, không phát hiện ra điều đặc biệt gì, nhưng hẳn lại không hề để xuống đề phòng.

Văn nhi ôm hẳn, ha ha cười không ngừng, “Dáng dấp ca ca thật dễ nhìn, Văn nhi thích ca ca!”

Ma Linh một phát gạt tay của nàng ra, đi tới giường lớn trong phòng, thoải mái thư thả nằm xuống, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Thấy hẳn lại không để ý tới nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Văn nhi suy sụp, uất ức mím miệng, nện bấp chân chạy tới bên giường, cố hết sức muốn bò lên trên giường, nhưng bất đắc dĩ giường quá cao, năng thể nào cũng leo không lên được, nhưng nàng lại rất cố nghị lực, kiên quyết không buông tha.

Ma Linh không nhìn được mở mắt ra nhìn về phía nàng, Văn nhi bị hẳn làm giật mình, đặt mông ngồi trên mặt đất, đau đến nhe răng nhếch miệng, nước mắt lưng tròng.

“Ngươi rốt cuộc định làm cái gì?” Ma Linh phiền não nhìn nàng, đây rốt cuộc là tiểu hài tử nhô ra từ đâu?

Ma Linh không giống hài tử bình thường, mặc dù linh hồn của hẳn một mực ngủ say, nhưng dù sao cũng có mấy ngàn năm rồi, hơn nữa nhìn tốc độ lớn lên của hẳn, lúc này mới ra đời bao lâu, đã có dáng vẻ sáu, bảy tuổi, cho nên theo ý hẳn, tiểu nữ oa này xác thực chính là một tiểu hài tử

“Văn nhi... Văn nhi muốn ở cùng ca ca, Văn nhi không muốn trở về ở cùng một chỗ với những đứa bé kia...” Văn nhi đáng thương nhìn Ma Linh, tiếp tục nói, “Hơn nữa... Văn nhi trốn ở chỗ này cũng sẽ không bị lấy máu rồi...” die ennd kdan/le eequhyd omnn

Ma Linh nghe được câu này, chợt ngồi dậy, nhìn tiểu cô nương trên đất, đưa tay kéo lấy thân thể nho nhỏ của nàng lên giường, Văn nhi cao hứng nhào vào trong ngực hẳn, Ma Linh đưa tay ôm lấy nàng, dụ dỗ nói, “Văn nhi ngoan, ngoan ngoan trả lời vấn đề của ca ca có được không?” Sau khi dụ dỗ xong, lại mặt lạnh uy hiếp nói, “Nếu như ngươi không phải ngoan, ta liền ném ngươi ra ngoài!”

Văn nhi lắc lắc đầu, ôm hẳn càng chặt hơn, “Đừng mà...! Văn nhi sẽ rất ngoan...! Ca ca đừng ném Văn nhi đi ra ngoài...” Vừa nói lại bắt đầu nghẹn ngào, nước mắt lưng tròng nhìn Ma Linh.

“Văn nhi mới vừa nói lấy máu là có ý gì?”

Văn nhi chán ghét nhú nhú mày, tiến tới bên tai Ma Linh, nhỏ giọng nói, “Ca ca, muội cho huynh biết, trong nhà lớn bên kia có rất nhiều đứa trẻ, còn có một ao lớn, trong ao tất cả đều là máu, còn có thể cuộn cuộn, cứ vài ngày cũng sẽ có một đứa trẻ bị lấy máu!”

Trong mắt Ma Linh xẹt qua một suy nghĩ sâu xa, néo khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp mang theo vẻ trẻ nít của Văn nhi, phát hiện cảm giác tay cũng không tê lắm, không nhìn được bóp một cái nữa, vừa nói, “Văn nhi không sợ sao?”

Văn nhi bị hấn bóp hơi đau, nhú mũi một cái, không nhìn được né tránh, đành hoảng nói, “Vừa mới bắt đầu Văn nhi rất sợ, sẽ bị hù dọa khóc, sau khi những đứa bé kia chết, toàn thân đều trắng bệch, thật khó nhìn! Chỉ có điều sau này lại cũng không hề sợ, ca ca, muội cho huynh biết! Mỗi lần đều không lấy máu của Văn nhi!” Nói tới chỗ này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Văn nhi lộ ra một nụ cười xán lạn, giống như đang vì không bị lấy máu mà cao hứng.

Ma Linh không nhìn được lại néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thật là một đứa bé ngu ngốc! Nếu như đến lượt nàng, nàng còn có thể vui vẻ sao, “Văn nhi ngây người ở đây đã bao lâu?”

“Không biết, Văn nhi đã chờ thật lâu, nhưng mẫu thân vẫn còn chưa tới tìm Văn nhi!”

Ma Linh rơi vào trầm tư, Văn nhi bây giờ còn nhỏ, nàng còn nhớ rõ mẫu thân ruột của mình, như vậy lúc bị bắt đi cũng có thể còn nhớ, nàng nán lại ở đây trong thời gian cũng không dài lắm, huyết tri? Vừa nghe cũng biết là tà ma ngoại đạo gì đó.

(*) Huyết tri: Ao máu

“Ca ca...”

Giọng nói uất ức của Văn nhi kéo suy nghĩ của Ma Linh về, “Sao vậy?”

“Ca ca có thể đừng bóp Văn nhi nữa không, thật đau!”

Ma Linh vừa nhìn, gò má trắng nõn nà của Văn nhi đã bị hấn bóp đỏ ửng rồi, vội vàng thu tay lại, tầm mắt rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn, mang theo đánh giá kỹ.

Văn nhi xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, thấy Ma Linh nhìn nàng như vậy, hơi bất xê dịch thân thể, sợ hãi kêu lên, “Ca ca...” Nàng đã ngoan ngoãn trả lời vấn đề của ca ca rồi, hấn còn định vứt nàng đi ra ngoài sao? dfienddn lieqiudoon

“Văn nhi muốn sống ở đây?”

“Ừ.” Văn nhi hung hăng gật đầu.

“Vậy sau này đều phải nghe lời của ta biết không?”

“Văn nhi đều nghe lời ca ca nói!”

Ma Linh vuốt ve đầu nhỏ của nàng, ôm nàng nằm xuống, “Hiện tại ngủ cho ta!”

Văn nhi uất uất ức ức ngồi bên cạnh, nhìn Ma Linh tĩnh tọa, tay nhỏ bé tức giận néo tay áo của mình, ca ca luôn không chơi với nàng!

Ma Linh mở mắt ra, còn chưa kịp thở ra một hơi, liền bị thân thể nhỏ bé của Văn nhi đụng tới ngã lăn trên mặt đất, nhìn tiểu bát điểm trên người, Ma Linh không nhìn được tối đen mặt.

Văn nhi rút cổ một cái, “Người ta rất nghe lời, không quấy rầy ca ca, không cho ca ca tức giận!”

Ma Linh nhú mày, biểu tình kia quả thật giống Hiên Viên Mị như đúc, lá gan của tiểu nha đầu trở nên lớn hơn, có phải do hấn quá dung túng nàng không?

Cũng không biết phụ vương có tìm được mẫu thân không, phát hiện hấn bị bắt đi không, kể từ sau khi bị bắt, nam nhân kia lại không hề xuất hiện nữa, nếu như hấn đoán không sai nam nhân kia chắc là có thù oán với phụ vương hoặc mẫu thân, nhưng tại sao nam nhân kia thể mà lại vẫn không đụng đến hấn, giống như hoàn toàn quên lãng hấn? Hấn không nhìn lắm về thù hận trong đáy mắt nam nhân kia, mặc dù nam nhân kia định sử dụng hấn uy hiếp phụ vương hoặc mẫu thân, nam nhân kia đối xử khách khí với hấn như vậy cũng thật sự không bình thường, chỉ sợ có có chuyện quan trọng hơn ngược đãi hấn đi? Lại nghĩ tới huyết tri Văn nhi nói, chẳng lẽ có liên quan đến cái đó?

“Ca ca... Ca ca...”

Ma Linh phục hồi tinh thần lại, ôm nàng từ trên mặt đất lên, định để cho nàng đứng ngay ngắn, nhưng Văn nhi ôm chặt lấy hấn, chính là không buông tay, Ma Linh im lặng hỏi ông trời, hấn rốt cuộc tại sao phải lượm một miếng kẹo da trâu chứ?

Ánh trăng lẳng lẳng chiếu trên mặt đất, tiếng la khóc của con nít rạch phá bầu trời đêm yên tĩnh, Ma Linh chợt mở mắt ra, dừng một chút, sau đó rón rén gạt tay nhỏ bé của Văn nhi ra, chuẩn bị đi điều tra một phen, nếu như hấn đoán không sai, chắc lại có đứa trẻ bị lấy máu rồi!

Văn nhi tỉnh lại, mơ mơ màng màng dụi dụi mắt, thấy hần định đi, miệng mím lại, nước mắt từng giọt từng giọt lớn liền rơi xuống, “Ca ca...”

Bước chân của Ma Linh dừng lại một chút, xoay người nhìn về phía nàng, không nhận được nhú nhú mày, lại đi trở về bên giường, ôm nàng vào trong ngực, “Sao vậy?”

Văn nhi khịt khịt cái mũi, “Ca ca không cần Văn nhi nữa sao?”

Ma Linh bất đắc dĩ dụi dụi mắt, “Không phải, ca ca muốn đi xem huyết trì lớn mà Văn nhi nói!”

Văn nhi đưa tay ôm lấy hần, “Văn nhi đi cùng ca ca! Văn nhi biết đường!”

Ma Linh nhú nhú mày, hơi do dự, Văn nhi thấy hần do dự, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, lại là đáng về định khóc.

“Không được khóc!” Ma Linh lườm nàng một cái, bất đắc dĩ ôm nàng cùng nhau ra cửa.

Văn nhi chôn khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong ngực hần cười đến mặt giả hoạt, hoàn toàn có dáng vẻ tiểu hồ ly, cũng biết ca ca sợ nàng khóc!

Đi tới cửa viện kia, Văn nhi đột nhiên kéo Ma Linh, nhỏ giọng nói, “Ca ca, chờ một chút, nơi này có trận pháp!”

Ma Linh dừng lại, hoài nghi nhìn Văn nhi, một đứa trẻ bốn, năm tuổi bình thường ẽ sẽ biết cái gì là trận pháp sao? Văn nhi nhìn thấy hoài nghi trong mắt hần, lệ quang chớp động trong mắt, “Ca ca...”

Ma Linh nhú nhú mày, “Không được khóc!” Nhìn Văn nhi một lúc lâu, Ma Linh mới mở miệng nói, “Nếu muội dám gạt ta, ta liền lấy hết sạch máu của muội!”

Văn nhi nhếch miệng cười cười, ca ca nói như vậy chính là tin tưởng nàng!

Ma Linh nhìn viện trước mắt, nhú nhú mày, tại sao không lập kết giới ngược lại muốn lấy trận pháp gì đây?

Văn nhi đột nhiên nói, “Ca ca đừng lo lắng, Văn nhi biết rõ đi vào như thế nào!”

Hử? Ma Linh nhú mày nhìn đứa bé trong ngực, hần dường như coi thường nàng, chỉ có điều cũng phải, Văn nhi vốn chính là từ bên trong chạy đến, khẳng định biết trận pháp này mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Tín vật đính ước

Editor: Puck - Dẫn đàn

Yêu tộc.

Hiên Viên Mị nhìn Vu Diệc một cái, nhàn nhạt hỏi, “Không tìm được?” Thật ra thì đây hoàn toàn trong dự liệu của hần, đừng nói một chút thời gian như vậy, chính là cho hần nhiều thời gian hơn, chỉ sợ cũng không tìm ra được, không nhận được nhú nhú mày, sao lại đột nhiên liền tòi ra nhiều cao thủ như vậy, “Thủy nhi...”

Không đợi hần nói ra khỏi miệng, Thủy nhi đã nói, “Ta và chàng cùng đi!” Dù sao bây giờ không phải nàng có Ngọc Linh bảo vệ sao? Nói như vậy chắc sẽ không bị thương, ít nhất Ly Mặc ở trong trạng thái bình thường, cũng không gây tổn thương được nàng, không phải sao?

Hiên Viên Mị do dự một chút, sau đó gật đầu nói, “Được!”

“Vết thương của chàng thật sự không có chuyện gì sao?” Biết rõ hơi dư thừa, Thủy nhi vẫn không nhận được lo lắng.

Hiên Viên Mị nhếch môi cười nói, “Không sao, vẫn đi tìm Ma Linh trước đi!” Ma Linh ra đời không lâu, không thể nào đắc tội ai, người nọ chỉ sợ cũng nhằm về hần đấy!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Cửa viện, trên khuôn mặt nhỏ bé của Văn nhi hoàn toàn nghiêm túc, “Ca ca, huynh phải cẩn thận đấy, một bước cũng không thể đi nhầm, bằng không chúng ta cũng chỉ có thể trở thành âm khí vong hồn tích tụ lại rồi!”

Ma Linh nghe vậy không khỏi hỏi, “Đây rốt cuộc là trận pháp gì?”

Văn nhi nghiêm túc nói, “Cái này gọi là vòng hồn trận, người bình thường đi vào, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, người kia ở trong viện thiết kế trận pháp như vậy, không chỉ đề phòng có thể có người xông vào, còn có thể thu thập quý hồn của những người xông vào, tích tụ âm khí, bồi dưỡng huyết trì!”

“Văn nhi sao sẽ biết những thứ này?” Văn nhi như vậy thật sự là không giống một đứa trẻ bốn, năm tuổi.

Văn nhi khẽ nói, “Bởi vì chỉ có hài tử thông minh nghe lời mới không bị lấy máu!” Nàng có thể còn sống sót liền chứng minh nàng mạnh hơn người khác! “Ca ca, đi nơi này!”

Ma Linh nhìn nàng một cái, cũng không hỏi tới nữa, theo phương hướng nàng chỉ đi tới.

“Ngừng! Quay trái, đi bảy bước! Sau đó lùi ra sau, đi chín bước!”

Viện không lớn, Ma Linh ôm Văn nhi đi nửa canh giờ mới coi như đi qua trận pháp kia, huyết khí nồng đậm bay vào cánh mũi, hơi thở làm cho người ta nôn mửa kia khiến Ma Linh không nhìn được nhú nhú mày.

Văn nhi chỉ vào một gian phòng lớn nói, “Nơi này ở rất nhiều đứa trẻ!”

Nghe vậy, Ma Linh ôm nàng đến gần căn phòng rất lớn kia, trên giường tầng bày chăn đệm, ba, bốn trăm hài tử nhét chung một chỗ, lúc này có lẽ bởi vì tiếng la khóc kia, tất cả đều bị đánh thức, tốp ba tốp năm chen chúc thành một đoàn, run lay bầy, trên mặt tất cả đều là vẻ tái nhợt, trong mắt mang theo sợ hãi, nghĩ tới ban đầu Văn nhi cũng là đáng về này, Ma Linh đột nhiên cảm thấy hơi đau lòng, cánh tay không khỏi siết thật chặt.

Văn nhi khẽ nói, “Ban ngày sẽ có lão sư tới để dạy cho bọn nhỏ, cứ vài ngày sẽ có một cuộc thi, người đứng cuối của cuộc thi, buổi tối hôm đó sẽ bị lấy máu!” Nếu như không muốn chết, cũng chỉ có thể buộc mình lớn lên, chỉ có xuất sắc hơn người khác mới có thể giữ được một cái mạng của mình. đi,n; da.nlze.qu;dydo/n

Ma Linh chú ý quan sát hài tử bên trong phòng, hài tử của Ma tộc nhiều nhất, tiếp theo là Nhân tộc, Yêu tộc vô cùng ít, kỳ quái chính là, không có một người nào là hài tử của Tiên tộc! Trong lòng Ma Linh khẽ cân nhắc.

Lúc này tiếng la khóc kia đã biến mất rồi, qua thời gian dài như vậy, như thể máu cũng đã lấy xong rồi, Ma Linh ôm Văn nhi đi về phía huyết khí nồng nặc.

“Ca ca, chính là chỗ này!”

Thật ra thì không cần nàng nói, Ma Linh cũng biết là nơi này, mùi máu tanh nồng đậm như vậy, thật sự khiến cho không ai có thể coi thường!

Ma Linh lặng lẽ đến gần cạnh cửa, từ khe cửa nhìn vào bên trong, chỉ thấy giữa phòng có một ao khổng lồ, đúng như theo lời Văn nhi nói, bên trong tất cả đều là máu tươi đang cuộn cuộn, một tiểu nam hài bị cố định cạnh bờ ao, một cánh tay vươn về trước, đặt trên bờ ao, trên cổ tay thỉnh thoảng lại nhỏ ra một giọt máu tươi, toàn thân tiểu nam hài hoàn toàn trắng bệch, có thể thấy được máu đã bị lấy hết sạch rồi.

Cả phòng tràn ngập sương máu màu đỏ, mà khoảng không trên ao, một nam tử áo trắng ngồi lơ lửng, sương máu chung quanh thân hắn nồng đậm nhất, chỉ có thể mơ hồ thấy rõ thân hình của hắn, Ma Linh tự nhiên nhận ra hắn, bởi vì hắn chính là người bắt Ma Linh tới đây.

Đột nhiên nam tử áo trắng mở hai mắt ra, tầm mắt vừa vặn đối diện với Ma Linh, Ma Linh cả kinh trong lòng, ôm Văn nhi quay người bỏ chạy, không thể trách hắn mất mặt, hắn bây giờ vốn không phải là đối thủ của người kia, chẳng lẽ định ở lại chỗ này chờ chết sao?

Khóe miệng nam tử áo trắng khẽ nhếch, cũng không đuổi theo Ma Linh, hiện giờ hắn không vội, chờ hắn hấp thu xong máu của đồng nam đồng nữ, liền đến lượt Ma Linh rồi, máu của Ma Linh, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy mê người, nụ cười nơi khóe miệng nam tử áo trắng càng thêm quý dị, Ma Tà, nếu như ngươi dự đoán được con trai của mình sẽ có kết quả như vậy, có thể hối hận ban đầu đã làm những chuyện như vậy không?

Ma Linh ôm Văn nhi trở về phòng, mặt nặng nề, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn không gặp, người kia dường như càng thêm sâu không lường được, càng thêm âm lãnh rồi, nghĩ tới Văn nhi nói sẽ có lão sư dạy học cho những hài tử kia, không khỏi hỏi, “Văn nhi, lão sư dạy những hài tử kia thứ gì?”

“Cái gì cũng dạy! Ca ca, những hài tử không nên thân sẽ bị lấy máu, người xuất sắc qua một khoảng thời gian sẽ biến mất!” Thật ra thì nàng cũng sớm nên bị đưa đi, chỉ có điều theo trực giác của nàng bị đưa đi cũng không phải là chuyện tốt gì, cho nên nàng một mực biểu hiện tài nghệ cấp trung!

Nhỏ như vậy đã biết đạo ẩn giấu thực lực, trưởng thành sẽ ra một nhân vật xuất sắc!

Nghe lời Văn nhi nói, Ma Linh không nhìn được cau mày, nói như vậy nam nhân kia đang bồi dưỡng thể lực của mình! đi3n~d@n`l3q21y"d0n

“Ca ca?”

Ma Linh thu hồi suy nghĩ, “Không sao, ngủ!”

“Ca ca...”

Cứ theo lẽ thường là Ma Linh tu luyện xong vừa mở mắt, Văn nhi liền nhào tới, Ma Linh cũng chiều cười cười, đột nhiên sau đó mặt liền biến sắc, tỏ vẻ đề phòng.

“Ken két...” Cửa phòng được mở ra, nam tử một thân áo trắng đi vào trong phòng, dáng vẻ không ăn nhân gian khỏi lửa kia, làm cho người ta khó có thể liên hệ hắn và người tối hôm qua trong huyết tri ở chung một chỗ.

Nam tử khẽ cười nhìn về phía hai đứa trẻ dính chung một chỗ, không có ý tốt nói, “Ma Linh, ngươi không xuất hiện ta thiếu chút nữa đã quên ngươi rồi, bây giờ mặc dù không phải là thời điểm giết ngươi, nhưng mà ta thu chút lợi tức trước cũng tốt, muốn trách thì trách Ma Tà làm bậy quá nhiều!”

Dứt lời, tay phải thành trào, Ma Linh cảm thấy một lực hút không thể chống lại, vội vàng đẩy Văn nhi ra, thân thể trong nháy mắt bị hút kéo về phía trước.

Nam tử áo trắng bóp cổ Ma Linh, nhắc hắn lên, cười đến mặt dịu dàng.

Mặc dù chỉ cần nam tử áo trắng dùng sức một cái, hắn sẽ đi đời nhà ma, nhưng Ma Linh không hề thấy khiếp đảm chút nào, chỉ tỏ vẻ lạnh lẽo, trong mắt mang theo bão táp.

Văn nhi gấp gáp nhào qua, vỗ chân nam tử áo trắng, “Buông ra... Ngươi buông ca ra...”

Nam tử áo trắng liếc nhìn Văn nhi, đột nhiên ha ha cười nói, “Không hổ là con trai của Ma Tà, thật là trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy! Nhỏ như vậy đã có hùng nhan tri kỷ rồi hả?”

Ma Linh nhẹ nhàng cúi mắt, che lại một tia lo lắng trong mắt, nha đầu này, xông lại làm cái gì!

Nam tử áo trắng đưa tay vỗ vỗ đầu nhỏ của Văn nhi, khẽ cười nói, “Ngươi rất thích Ma Linh?”

Văn nhi tỏ vẻ đề phòng nhìn hắn, chọc cho nam tử áo trắng cười khẽ một tiếng, “Ngươi yên tâm, hiện tại ta sẽ không giết hắn!” Dứt lời, trong mắt lạnh lẽo, đổ một viên thuốc vào trong miệng Ma Linh, sau đó một tay ném hắn trên đất.

Văn nhi vội vàng chạy đến bên người hắn, “Ca ca...” Trong mắt lệ quang lóe lên, dáng vẻ nước mắt bất cứ lúc nào cũng sẽ rớt xuống.

Ma Linh trầm mặt quát lên, “Không được khóc!”

Văn nhi nín miệng, nhìn không bật khóc.

Nam tử áo trắng cười nhạo nói, “Thật là một tính tình như Ma Tà, nếu như ban đầu Ma Tà hiểu được dịu dàng một chút với nữ nhân, cũng không trở thành tù nhân!”

Nhìn bóng dáng nam tử áo trắng rời đi, Ma Linh hừ lạnh trong lòng, ngươi biết cái gì! Phụ vương chỉ biết dịu dàng với mẫu thân! dieendaanleequydonn

“Ca ca... Huynh có sao không?” Văn nhi gấp gáp vỗ vỗ ngực của hắn, lại siết chặt cánh tay của hắn, nàng có nhìn thấy người kia cho ca uống thuốc, nghĩ tới những đứa trẻ cứng đầu cứng cổ kia bị đồ thuốc, đau đến lăn lộn đầy đất, có vài đứa thậm chí thất khiếu chảy máu mà chết, khuôn mặt nhỏ nhắn của Văn nhi thoáng chốc trở nên hoàn toàn tái nhợt.

“Oa... Hu hu...” Văn nhi ôm Ma Linh khóc lớn ra tiếng, “Ca ca đừng chết!”

Mặt Ma Linh đầy vạch đen, nam nhân kia không phải nói hiện giờ hắn sẽ không giết ta sao? Đưa tay vỗ vỗ lưng của nàng, an ủi, “Đừng khóc, ta không sao!” Cũng không biết nam nhân kia cho hắn ăn là thuốc gì? Chỉ có điều chắc chắn sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

“Thật sao?” Trên mặt Văn nhi mang lệ, đáng thương nhìn hắn, “Ca ca không thể chết!”

“Tại sao?”

“Bởi vì...” Văn nhi hít mũi một cái, “Bởi vì ca ca chết rồi, Văn nhi sẽ rất khổ sở, còn khó trôi qua hơn rồi khỏi mẫu thân!”

Ma Linh nhìn nàng, qua thật lâu, mới nhẹ giọng nói, “Ta sẽ không chết!” Sau đó lấy ra một viên ngọc châu từ trong ngực, giúp nàng đeo lên trên cổ.

Văn nhi đưa tay cầm viên ngọc châu kia nhìn coi, giống như phát hiện đại lục mới, hưng phấn nói, “Ca ca, trong hạt châu có một con tiểu hồ ly!”

Ma Linh đưa tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói, “Phải giữ gìn kỹ, không cho phép vứt bỏ biết không? Đây là tín vật đính ước!”

Văn nhi không nhịn được lại nhìn coi, sau đó nhìn về phía Ma Linh, tò mò hỏi nói, “Cái gì là tín vật đính ước?”

Ma Linh ngẩn ra, trong lòng không nhịn được than thở, hắn sao lại quên nàng còn nhỏ, nào hiểu cái gì gọi là tín vật đính ước, “Tóm lại Văn nhi vẫn phải đeo ở trên người, không thể vứt bỏ, bằng không sẽ không thấy ta, biết không?”

Văn nhi nghiêm túc gật đầu một cái, nhét ngọc châu vào trong quần áo giấu kỹ, sau đó lại không nhịn được đưa tay kéo kéo sợi dây màu bạc trên cổ kia, không yên tâm hỏi, “Ca ca, sợi dây này có thể đứt không?”

Ma Linh khẽ cười nói, “Yên tâm, sẽ không đứt đâu!”

“À” Văn nhi rút cuộc dời lực chú ý từ ngọc châu về, nhìn thấy trên cổ Ma Linh có vết ngón tay, không nhận được đưa tay sờ sờ, nhíu chân mày nho nhỏ hỏi, “Ca ca, có đau không?”

“Không đau!” Cũng chỉ là một vết thương nho nhỏ mà thôi, hấn mới sẽ không đặt vào trong mắt!

“Ca ca gạt người...” Văn nhi chu mỏ nhìn hấn, sau đó đưa cái miệng nhỏ nhắn tiến tới bên cổ hấn thổi hai cái, nói, “Phù phù cũng không đau đớn, trước kia mẩu thân đều phù phù như vậy cho Văn nhi!”

Ma Linh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Văn nhi hỏi, “Văn nhi rất nhớ mẩu thân sao?”

Văn nhi gạt đầu một cái, hốc mắt ửng đỏ nói, “Văn nhi rất nhớ mẩu thân, nhưng Văn nhi đã không nhớ mẩu thân có đáng về như thế nào rồi, mẩu thân rất thương Văn nhi, nhưng Văn nhi lại quên đáng về của mẩu thân, Văn nhi có phải rất hư không?”

Ma Linh vỗ nhẹ lưng của nàng, an ủi, “Văn nhi chỉ vì quá lâu không gặp được mẩu thân, cho nên mới quên đáng về của mẩu thân!” Hấn cũng rất nhớ mẩu thân, còn có lão đầu thú đó

“Ừm...” Ma Linh đột nhiên rên lên một tiếng, toàn thân co quắp một trận, trán trong khoảnh khắc liền đổ ra mồ hôi lạnh dầy đặc.

“Ca ca...” Văn nhi cầm chặt lấy tay hấn, “Ca ca, huynh đáp ứng Văn nhi không chết đấy!”

Cặp mắt Ma Linh đỏ lên, đột nhiên đẩy ra Văn nhi, quát, “Tránh ra!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Editor: Puck - Diễn đàn

Văn nhi ngồi ngay đó, tất cả trong mắt đều là kinh hoàng, “Ca ca... Ca ca...” Dùng cả tay chân lại định đi qua, cặp mắt đỏ bừng của Ma Linh nhìn chăm chăm nàng, hét lớn, “Không cho phép tới đây!”

Đột nhiên, Ma Linh giống như nổi điên, một quyền đâm lên mặt đất, một tiếng ầm ầm nổ vang, mặt đất lại xuất hiện một hố to sâu hơn ba thước, thân thể Ma Linh cũng rớt theo xuống.

Văn nhi nằm bên miệng hố, nhìn xuống dưới, chỉ thấy thân thể Ma Linh co quắp, đôi tay nắm chặt thành quyền, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, Văn nhi bị sợ tới mức rơi lệ, “Hu hu... Ca ca không thể chết!”

Khóc một lát, đột nhiên đặt mông ngồi xuống dưới đất, lầm bầm nói, “Ca ca không thể chết được! Văn nhi suy nghĩ một chút, đây là độc gì, Văn nhi nhất định biết!” Nhưng càng gấp gáp càng không nghĩ ra, “Độc gì... Suy nghĩ một chút... Suy nghĩ một chút...”

Đột nhiên hai mắt sáng lên, nàng nghĩ tới, lão sư đã từng nói đấy! Quay đầu liếc nhìn Ma Linh trong hố, khịt khịt cái mũi nói, “Ca ca, huynh chờ Văn nhi một chút, Văn nhi đi tìm thuốc giải cho huynh.”

Lúc này Ma Linh căn bản không nghe được nàng nói chuyện, toàn thân như nung như nấu, đau đớn sâu tận xương tủy, làm cho người ta khó có thể chịu được, hơn nữa trong thuốc kia dường như còn có thành phần làm mềm hoá ý chí người, càng làm cho người ta khó có thể chịu được đau đớn kia, quả thật muốn ép người điên rồi.

Văn nhi cuối cùng nhìn Ma Linh một cái, bò dậy nhanh chóng chạy ra ngoài phòng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngón tay Ma Linh giật giật, cuối cùng chậm rãi khôi phục ý thức, toàn thân vẫn rất đau, ngay cả nhẹ nhàng động một cái cũng khiến cho người không chịu nổi, qua thật lâu, Ma Linh mới miễn cưỡng ngồi dậy, nhìn lên phía trên một chút, không nhìn thấy Văn nhi, không nhận được nhíu nhíu mày, “Văn nhi...”

Không nhận được đáp lại, chân mày Ma Linh nhíu chặt hơn, lại ngồi một lát, sau đó kéo thân thể giống như chia ra lại hồi phục lại, bay đi lên.

Chân mới vừa tiếp xúc được mặt đất, Ma Linh liền không nhận được rên lên một tiếng, té quỵ xuống đất, cặp mắt hơi gấp gáp liếc chung quanh nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Văn nhi, sắc mặt trầm xuống, trong lòng có dự cảm xấu.

“Ca ca...”

Ma Linh đang định đi ra ngoài tìm nạng, Văn nhi lại tự mình trở lại, nện bấp chân chạy đến bên cạnh Ma Linh, lo âu hỏi, “Ca ca, còn đau không?” die~nd a4nle^q u2l ydo^ n

Ma Linh thở phào nhẹ nhõm, cau mày nói, “Không sao, về sau không nên chạy loạn!”

Văn nhi cười híp mắt nói, “Văn nhi không chạy loạn! Văn nhi đi tìm thuốc giải cho ca ca.” Vừa nói lấy ra một viên thuốc màu đỏ như máu, đưa tới bên khóe miệng Ma Linh, “Ca ca, ăn thuốc giải sẽ không còn đau đớn!”

Độc này cũng không phải chỉ có một lần phát tác sẽ hết! Nếu như không có thuốc giải, mỗi ngày đều phải chịu đựng một lần đau khổ như thế.

Ma Linh nhú mày lại thật chặt, Văn nhi uất ức nói, “Ca ca, đây thật sự là thuốc giải, Văn nhi không nhận sai!”

Ma Linh nhìn nóng nảy trong mắt nàng, há mồm nuốt viên thuốc trên tay nàng vào, nói, “Về sau không nên đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, ta sẽ lo lắng!”

“Ừ.” Văn nhi gật đầu cười, sau đó cúi đầu nhìn cánh tay mình, hốc mắt hơi đỏ lên.

Thấy nàng đột nhiên yên tĩnh lại, Ma Linh hơi kỳ quái, nhẹ giọng hỏi, “Sao vậy?”

Văn nhi đột nhiên đưa cánh tay nhỏ ra ôm lấy hán, nức nở nói, “Ca ca đáp ứng Văn nhi sẽ không chết!”

Ma Linh đưa tay ôm lấy nàng, chịu đựng đau nhức, vỗ nhẹ lưng của nàng, thật ra thì bị bắt tới cũng không phải hổng bét như vậy!

“Ca ca, huynh không thể xuống giường!” Ma Linh vừa mới ngồi dậy, Văn nhi lập tức đưa tay đè hán nằm xuống.

Ma Linh hơi bất đắc dĩ, “Văn nhi, ta đã không sao, không phải muội đã cho ta ăn thuốc giải sao? Ta hiện giờ phải nắm chặt thời gian luyện công, chúng ta mới có cơ hội chạy đi!”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Văn nhi toàn bộ đều là nghiêm túc, “Không được! Nghỉ ngơi thêm ba ngày nữa!”

“Văn nhi...”

“Hai ngày! Không thể bớt!”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cố chấp của nàng, Ma Linh bất đắc dĩ nằm lại giường, Văn nhi cười cười, nằm ở bên giường, lúi ra lúi rúi nói chuyện, “Ca ca, ta kiện huynh! Những đứa bé kia đều thật ngốc, chuyện rất đơn giản cũng làm không được, cho nên Văn nhi cần bản cũng không lo lắng bị lấy máu, thiết thời cho Văn nhi ban đầu còn sợ như vậy chứ! Thật ra thì Văn nhi muốn học công phu nhất, nhưng lão sư còn chưa kịp dạy Văn nhi.”

Ma Linh nhìn Văn nhi hưng phấn nói chuyện không ngừng, khóe miệng khẽ nhếch lên, không phải người ta ngốc đi? Vốn là nha đầu này quá thông minh, nàng như vậy vốn cũng không phải là một hài tử bình thường!

Kể từ sau khi Ma Linh trúng độc, Văn nhi nói dường như trở nên càng nhiều, luôn lôi kéo hán nói chuyện không ngừng, giống như chỉ sợ lời nói trong bụng nói không hết, mà nam tử áo trắng kia cũng không xuất hiện lại.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bên hồ, Thủy nhi trầm mặt nhìn Hiên Viên Mị, Hiên Viên Mị vẫn mặt bất đắc dĩ nhìn nàng, “Thủy nhi, ta thật sự không có việc gì!”

“Không có việc gì?” Giọng nói không hề phập phồng, nghe không ra vui giận, tầm mắt nhìn về phía một bãi máu cách đó không xa, trong mắt viết rất rõ ràng, “Cái này gọi là không có việc gì?” die nđa nle equ ydo n n

Vốn Thủy nhi tin tưởng Hiên Viên Mị không có chuyện gì, dù sao thân thể bắt tử của hán cũng không phải dùng để dọa một chút người, nhưng không nghĩ tới hán lại đột nhiên phun vài ngụm máu, rõ ràng chính là nội thương chuyển biến xấu rồi.

Hiên Viên Mị cũng không nghĩ ra tại sao lại như vậy, theo lý thuyết hán thật sự không nên có chuyện mới đúng, nhưng mà hiện giờ sự thật đặt ở trước mặt chính là thế, vết thương của hán thật sự chuyển biến xấu rồi.

“Thủy nhi, nàng đừng quá lo lắng, ta thật sự không có việc gì... Khụ khụ...” Mới nói không có việc gì, rồi lại bắt đầu học máu.

Thủy nhi tỏ vẻ âm trầm, tại sao phải như vậy? Ly Mặc rốt cuộc đã làm cái gì, “Mị...”

Hiên Viên Mị không nhận được cau mày, suy đoán nói, “Có thể là yêu độc, Ly Mặc là rắn, tu vi lại cao, yêu độc vốn lợi hại, hán hao phí sinh mệnh lực tăng lên lực lượng đồng thời, yêu độc khẳng định cũng tiến hóa rồi, cho nên ta mới không phát hiện ra, khụ...”

“Mị...” Thủy nhi gấp đến độ xoay quanh, nhìn sắc mặt tái nhợt của hán, không nhận được lo lắng, tiếp tục như vậy nữa, máu sẽ bị hán ỏi cạn sạch, “Ly Mặc đáng chết, sớm biết nên quất xác hán!”

“Ha ha... Thủy nhi thật độc ác! Ly Mặc người ta lại một mảnh tình thâm với nàng...”

Thủy nhi trừng mắt liếc hắt một cái, “Còn cười!”

Hiên Viên Mị đưa tay ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng nói, “Yên tâm, ta sao nỡ bỏ lại Thủy nhi đây?”

Thủy nhi tròn mắt một cái, “Chàng chết, ta cũng sẽ chết!”

“Ta không nỡ để Thủy nhi chết! Cho nên ta sẽ sống thật tốt đấy!” Hiên Viên Mị đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, mặc dù giữa bọn họ có tình duyên trọn đời, nhưng một khắc hân cũng không muốn tách ra khỏi nàng, lại càng không tình nguyện để cho nàng phải tử vong.

Thủy nhi gật đầu một cái, đưa tay ôm lấy hân, lẳng lặng dựa vào trước ngực hân.

Hiên Viên Mị đột nhiên đẩy nàng ra, lại bắt đầu học máu, Thủy nhi vội vàng đưa tay đỡ hân, nhẹ nhàng vỗ lưng của hân, thấy hân càng không ngừng học máu, trong lòng nguyên rửa Ly Mặc vô số lần! “Không được, chúng ta về Yêu tộc trước, để Diệp Từ Phong xem một chút!”

“Khụ khụ...” Sắc mặt Hiên Viên Mị hoàn toàn tái nhợt, nhìn nàng một cái, còn chưa kịp nói gì, liền đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

“Mị...” Thủy nhi đưa tay bắt mạch thay hân, sau đó lại nhụt chí buông ra, nàng vốn không biết giải yêu độc tiến hóa gì kia như thế nào! Hơn nữa đoán chừng Diệp Từ Phong cũng giải không được. d1en d4nl 3q21y d0n

Thủy nhi đột nhiên bình tĩnh lại, lẳng lặng ôm Hiên Viên Mị, hiện giờ cũng chỉ có trông cậy vào thân thể bất tử của hân thật sự không chết được! Đau lòng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của hân, nhẹ nhàng hôn lên trên môi hân, lẳng lặng cùng với hân, chỉ có điều nàng vẫn đề cho Ảnh đi tìm Diệp Từ Phong đến, nói không chừng Diệp Từ Phong có biện pháp! Nhưng mà nơi này cách Yêu tộc rất xa, chờ Diệp Từ Phong đến, tối thiểu cũng phải một ngày.

Sắc trời dần dần đen xuống, Thủy nhi kinh hãi phát hiện thân thể Hiên Viên Mị càng ngày càng lạnh, “Mị...” Thủy nhi vỗ vỗ mặt của hân, lại không nhận được chút đáp lại nào, đưa tay nắm tay hân lại muốn truyền cho hân chút linh lực, nhưng mà không nghĩ tới lại gặp phải cản trở, nếu như không phải là nàng phản ứng nhanh, sợ rằng nàng cũng phải học máu.

Thủy nhi tỏ vẻ âm trầm, “Đáng chết!” Nàng và Hiên Viên Mị có thể nói là nhất thể, linh lực của nàng phần lớn đều do hân giúp nàng tu luyện tới, chuyện cản trở như vậy theo lý thuyết không nên xảy ra mới đúng, Ly Mặc đáng chết, chết cũng không cho người ta yên bình! Nếu Mị thật sự có chuyện gì, nàng nhất định phải moi thi thể của hân ra quất xác! Sẽ tìm đến đầu thai sang kiếp khác của hân hung hăng hành hạ!

Bất đắc dĩ, Thủy nhi chỉ có thể đốt đồng lửa, sau khi được phải Hiên Viên Mị, vẫn có hân cung chiêu, thật đúng là chưa từng làm chuyện như vậy, may mà trước khi xuyên qua, những chuyện này đều là kỹ năng căn bản, quay đầu nhìn người hôn mê, ánh mắt dịu dàng, đưa tay cởi quần áo của mình xuống, sau đó sẽ cởi quần áo của Hiên Viên Mị ra, đưa tay ôm lấy hân, nhiệt độ lạnh như băng trên người hân khiến cho nàng không nhịn được run lên một cái.

Thủy nhi đưa tay mô tả đường nét của hân, nhẹ giọng nói, “Hồ ly thú, tốt nhất không có việc gì, bằng không... Hừ hừ!”

Dần dần, trên người Hiên Viên Mị ngược lại khôi phục nhiệt độ, nhưng vấn đề là, nhiệt độ này lại không ngừng nóng lên, Thủy nhi vuốt ve cũng cảm thấy nóng người, hung hăng nhứ nhứ mảy, cặp mắt liếc về phía hồ cách đó không xa, sau đó nhắc Hiên Viên Mị lên, kéo hân vào trong hồ.

“Bùm” một tiếng, hai người cùng nhau chìm vào trong hồ, “Rào” Thủy nhi ló đầu ra, ho khan hai tiếng, liền tranh thủ vớt Hiên Viên Mị ra ngoài, mang theo hân bơi tới một tảng đá lớn bóng loáng cách đó không xa.

Liếc nhìn Hiên Viên Mị, Thủy nhi thầm nói, “Hân không phải sẽ không hít thở không thông chứ? Bằng không trực tiếp ném trong hồ là được!” Nàng nhớ ban đầu nàng bóp cổ của Ma Tã, hân đều không có việc gì!

Nói thì nói như vậy, lại cẩn thận để Hiên Viên Mị dựa ỏn vào bên cạnh tảng đá lớn, đưa tay捏o khuôn mặt tái nhợt của hân, Thủy nhi không có ý tốt cười nói, “Có nên thừa cơ hội này bắt nạt một chút không đây?” Không thể không nói tâm tình của Thủy nhi thật tốt!

Thật ra thì cũng bởi vì cảm chú đồng sinh cộng tử kia, cho nên nàng mới không cần lo lắng, cho dù là tử vong, cũng sẽ không tách bọn họ ra, chỉ có điều không biết cục cựa thế nào!

Thủy nhi khẽ dựa vào trên vai Hiên Viên Mị, cảm thấy nhiệt độ trên người hân chậm rãi giảm xuống, mới yên lòng, bất tri bất giác đã ngủ thiếp đi.

Hiên Viên Mị mở mắt ra mới phát hiện ra mình chạy đến trong hồ, cảm thấy sức nặng trên vai, quay đầu nhìn lại, nơi cổ họng không khỏi căng chặt.

Mặc dù sắc trời còn chưa sáng tỏ, nhưng hân lại nhìn thấy rất rõ ràng, bởi vì lúc trước sương ẩm, Thủy nhi sớm đã cởi mình sạch sẽ, lúc này nước hồ vừa đúng bao phủ đến trên ngực, đầy đủ như ẩn như hiện kia, nhìn thấy như thế nào cũng đều đang dụ người.

Mặc dù biết hiện giờ có phần không đúng lúc, cũng biết Thủy nhi tỉnh lại nhất định sẽ tròn mắt nhìn hân, nhưng mà, nhìn sắc trời một chút, còn chưa sáng, chờ trời sáng hân lại đi tìm Ma Linh cũng không muộn, hơn nữa lúc trời chưa sáng, có lợi cho che giấu một vài kết giới đặc thù, vốn cho rằng sẽ không bỏ sót, buổi tối bọn họ cũng sẽ không hành động, hơn nữa lúc trước hân phun nhiều máu như vậy, nói thế nào cũng nên bồi thường một chút mới phải!

Xây dựng xong tâm lý, con sói xám lớn nào đó bắt đầu chìa móng vuốt về phía con mồi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Tà công Huyết Linh

Editor: Puck - Diễn đàn

“Ừm... Mị... Đừng làm rộn!” Thủy nhi mơ mơ màng màng làm bầm một tiếng, đưa tay gạt bàn tay trên ngực, núp vào trong ngực hấn.

Hiên Viên Mị nhú mày, đây có tính là ôm ấp yêu thương?

“Ừm...” Thủy nhi có lẽ mệt mỏi thật sự, đưa tay ôm hông của hấn, dựa vào trên người hấn, tiếp tục ngủ, cho dù Hiên Viên Mị tiến vào trong cơ thể nàng, cũng không tỉnh lại.

Hiên Viên Mị dịu dàng động nẩy cái, cuối cùng vẫn không đành lòng đánh thức nàng, thờ dài một tiếng, bắt đầu đi nhìn xuống, ôm nàng lên bờ, để cho nàng ngủ ở trong ngực hấn, vận dụng linh lực hong khô tóc dài của nàng, sau đó nhẹ nhàng vuốt tóc của nàng, rơi vào trầm tư.

Rốt cuộc là ai bắt Ma Linh đi? Hấn tìm lâu như vậy cũng không có chút đầu mối nào, người này cũng không thấp hơn Ly Mặc, đột nhiên nghĩ tới điều gì, híp híp mắt, là hấn ta! Nhất định là hấn ta!

Hừ! Hấn không tìm hấn ta tính sỗ, hấn ta ngược lại tới trước tìm hấn gây phiền phức rồi!

Thủy nhi giật giật, giống như cảm thấy hơi lạnh, co rúc thẳng vào trong ngực hấn, Hiên Viên Mị phục hồi tinh thần lại, cảm lấy quần áo ở bên cạnh khoác lên trên người nàng, dịu dàng ôm nàng, ánh mắt nhu hòa đến có thể được chảy ra nước rồi.

“Hừ... Lạnh.”

Hiên Viên Mị nhú mày, ôm nàng chặt một chút, theo lý thuyết Thủy nhi có linh lực hộ thể, sẽ không bị lạnh mới đúng, sau đó giống như nhớ tới điều gì, liền vội vàng lay nàng tỉnh lại, “Thủy nhi.” dinendian.loqid]on

“Ừm?” Thủy nhi mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm thấy hơi choáng váng, lắc lắc đầu, ngược lại choáng váng hơn, dứt khoát mềm nhũn dựa vào trên người hấn, nhú mày, “Mị, đầu thật choáng váng...” Chẳng lẽ ngấm nước hồ ngấm đến bị cảm? Nàng không đến nỗi kém như vậy chứ?

Hiên Viên Mị cau mày hỏi, “Tối hôm qua có phải ta rét run rồi phát sốt không?”

Phản ứng của Thủy nhi hơi chậm chạp, một lát sau mới gạt đầu một cái, ai oán nói, “Giống như cây côn bằng băng vậy!”

“Nàng ôm ta giúp ta sưởi ấm?”

“Ừ?” Thủy nhi ngửa đầu nhìn về phía hấn, “Có gì không đúng sao?”

Nhìn dáng vẻ mê man của nàng, Hiên Viên Mị dờ khóc dờ cười, “Ngu ngốc, nàng dẫn yêu độc trên người ta tới trên người bản thân rồi!” Yêu độc bình thường có lẽ không đến nỗi, người bình thường có lẽ cũng không sao, nhưng lần này yêu độc quá mãnh liệt rồi, hơn nữa giữa bọn họ có liên hệ quá sâu, cho nên Thủy nhi vẫn ôm hấn liền dẫn một phần yêu độc từ trên người hấn sang bản thân nàng rồi, khó trách hấn tỉnh lại nhanh như vậy!

Kiểm tra tình huống của Thủy nhi một chút, Hiên Viên Mị cau mày nói, “May mà trúng độc không sâu!” Bằng không chỉ sợ gọi cũng không tỉnh, ôm nàng càng chặt hơn chút, Hiên Viên Mị hơi đau lòng hỏi, “Còn lạnh không?”

Thủy nhi đưa tay ôm hấn, gạt đầu một cái, hơi uất ức nhìn hấn, đầu cũng choáng váng.

Thấy dáng vẻ này của nàng, Hiên Viên Mị càng thêm đau lòng, đột nhiên một phát ôm lấy nàng đi vào trong hồ, Thủy nhi đưa tay ôm cổ của hấn, thân thể dính sát trên người của hấn, đầu yên tâm dựa vào trước ngực hấn, cũng không quản hấn mang nàng đi đâu.

“Ừ...” Thủy nhi thoải mái mà rên rì một tiếng, vẫn ôm thật chặt Hiên Viên Mị như cũ, chỉ thấy chu vi xung quanh bọn họ một mét, nước hồ ùng ục sôi trào.

“Khá hơn chút nào không?”

Thủy nhi gạt đầu một cái, buồn bực nói, “Tại sao ta lại không nghĩ đến biện pháp này? Làm hại ta đông lạnh này bao lâu!”

Hiên Viên Mị dịu dàng cười cười, cúi đầu hôn lên trán của nàng, mát, lỗ mũi, cuối cùng là đôi môi dụ người kia, chỉ nhận nhặt hôn, mang theo dịu dàng vô tận.

Qua thật lâu, Thủy nhi dần dần cảm thấy nóng lên, Hiên Viên Mị lại vội vàng giảm nhiệt độ nước hồ xuống, Thủy nhi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề,

“Chàng ôm ta, sẽ không truyền lại độc tới trên người chàng chứ?”

Hiên Viên Mị hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dịu dàng nói, “Yên tâm, chất độc trên người của nàng vốn cũng không nhiều, mặc dù dẫn một phần đến trên người ta, ảnh hưởng đối với ta cũng sẽ không quá lớn.” diee ndda fnleeq uysd doon

Thủy nhi nhú nhú mày, “Chàng buông ta ra được rồi, tự ta ngâm!”

Hiên Viên Mị buồn bã nhìn nàng, “Thủy nhi ghét bỏ ta sao?”

Thủy nhi tức cũng không được, cười cũng không được, “Chúng ta còn phải đi tìm cục cưng, nếu chàng lại té xỉu thì làm thế nào?”

Sắc mặt Hiên Viên Mị hơi đen, “Nàng rót cuộc lo lắng cho ta hay là lo lắng cho tiểu tử thú kia?”

“Ha ha... Chàng cảm thấy như thế nào?”

“Hừ!” Hiên Viên Mị tỏ vẻ khó chịu, ôm nàng thật chặt, giận dữ nói, “Té xỉu vừa đúng!”

Thủy nhi tỏ vẻ bất đắc dĩ, thôi! Nàng còn có hơi choáng! Cũng không để ý tới hấn nữa, yên tâm thoải mái dựa vào trên người hấn.

Hiên Viên Mị trừng mắt nhìn đầu nhỏ trong ngực, hơi buồn bã ai oán nói, “Thủy nhi, nàng thì không thể dụ dỗ ta sao?”

Thủy nhi lần nữa cười ra tiếng, rất bất đắc dĩ, “Mị...” Sao càng ngày càng kỳ quái rồi chứ? Thấy Hiên Viên Mị nhìn chăm chăm vào nàng, Thủy nhi cười dụ dỗ nói, “Ta thích chàng nhất!” Lại tăng thêm một câu, “Không phải dụ dỗ chàng!”

Hiên Viên Mị vuốt tóc của nàng, nhẹ giọng nói, “Ta biết rồi.”

Thủy nhi cười cợt xát trước ngực hấn, cho nên mới nói hấn kỳ quái chứ sao! Rõ ràng trong lòng biết rõ, lại luôn thích so đo, nhưng mà ngay cả đáng về kỳ quái của hấn nàng cũng thích, thật là trúng độc của hấn quá sâu!

Thủy nhi dần dần đã khá nhiều, đầu cũng không còn choáng váng như vậy, nhưng mà nhiệt độ trên người còn không hạ xuống, “Mị, chàng có thể đoán được là ai bắt cục cưng đi không?” Nếu như có thể đoán được đối tượng, có lẽ có thể biết được đầu mối gì, có thể nhanh một chút tìm được cục cưng.

Hiên Viên Mị trầm ngâm nói, “Nếu như ta đoán không sai, chắc là hấn ta!”

“Ài?”

“Thủy nhi còn nhớ rõ lúc đầu tại sao ta lại bị nhốt ở Yêu tộc không?”

Thủy nhi nhú mày nói, “Yêu tộc và Tiên tộc cấu kết chung một chỗ, dụng kế phong tỏa linh lực của chàng... Chàng nói là, Tiên tộc?”

“Ừ, nếu ta đoán không sai, chắc là Bạch Dạ Tiên Đế đòi trước, ban đầu hai tộc cấu kết không chỉ bởi vì kiêng kỵ thực lực của ta, cũng bởi vì Bạch Dạ có thù oán với ta!”

Thủy nhi ngửa đầu nhìn hấn, cười trêu nói, “Không phải chàng đoạt nữ nhân của người ta chứ?”

Hiên Viên Mị trừng phạt nheo eo nàng, hơi bất đắc dĩ giải thích, “Bạch Dạ có một ca ca sinh đôi, gọi là Bạch Trú, mặc dù là huynh đệ sinh đôi, nhưng Bạch Trú không bị kịp được Bạch Dạ, mọi ánh mắt cũng đều bị Bạch Dạ hấp dẫn, Bạch Trú không tự nhiên cam tâm, nhưng cho dù hấn cố gắng nữa, cũng không cách nào vượt qua Bạch Dạ, cuối cùng hấn tìm được một phương pháp bằng môn tà đạo tăng linh lực lên, đó chính là thần công Huyết Linh, hấp thu máu tươi của một ngàn đồng nam đồng nữ chuyển biến thành linh lực, lúc đầu ta phát hiện Ma tộc có đứa trẻ bị mất tích, nên để cho người điều tra, cuối cùng tra được trên người của Bạch Trú...” di ien n#dang# yuklle e#q qi q on

Thủy nhi gật đầu nói, “Hiểu rồi! Chàng khẳng định làm thịt người ta đúng không?”

Hiên Viên Mị hôn lên trán nàng, tiếp tục nói, “Sau khi Bạch Dạ biết được, cho rằng là mình hại Bạch Trú, cho nên rất tự trách, càng thêm tuyên bố nên báo thù vì Bạch Trú, cho nên mới tìm tới Ly Mặc.”

“A...” Thủy nhi gật gù đắc ý nhìn hấn, đưa tay sờ sờ mặt của hấn, cười nói, “Quả nhiên tự gây nghiệt không thể sống!” Ai bảo hấn luôn thích giết người! Kết quả bị bắt chứ sao?

Hiên Viên Mị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười của nàng, ánh mắt dịu dàng, nhẹ giọng nói, “Ta rất may mắn!” Nếu không phải như thế, bọn họ làm sao có duyên phận như thế này!

Thủy nhi khẽ cười một tiếng, cánh tay ôm lấy cổ của hấn, ngẩng đầu hôn lên môi của hấn, môi lưỡi quấn quít, dịu dàng triền miên, Hiên Viên Mị lại đột nhiên buông môi nàng ra, trầm giọng quát lên, “Không cho phép tới đây!”

Diệp Tử Phong và Ảnh từ nơi xa vội vã chạy tới bên này nhanh chóng dừng bước, Thủy nhi bối rối, phản ứng kịp, nghĩ tới chắc là Diệp Tử Phong tới, vẫn không khỏi nghi ngờ, sao nhanh như vậy? Theo lý thuyết tối thiểu còn phải hơn hai canh giờ mới có thể chạy tới!

Chờ hồi lâu cũng không nghe được giọng nói của Hiên Viên Mị, Diệp Từ Phong hơi nóng nảy, nhưng mà vẫn đang hoảng chờ ở nơi xa, cho đến khi nhiệt độ trên người Thủy nhi giảm xuống, Hiên Viên Mị ôm nàng lên bờ, mặc quần áo tử tế cho nàng, mới lên tiếng nói, “Có thể vào!”

Diệp Từ Phong đến gần liền nhìn thấy Hiên Viên Mị đang mặc quần áo, không khỏi hơi kinh ngạc, Vương và Vương Hậu không phải ra ngoài tìm Ma Linh à? Sao còn có thời gian ôn tồn? Không đúng, không phải Anh nói Vương trúng yêu độc ngắt đi sao?

Thủy nhi nhìn người như thần tiên này đang cau mày, tỏ vẻ không hiểu, đáng vẻ còn hơi nóng nảy, không khỏi lên tiếng hỏi, “Diệp Từ Phong, sao người lại tới nhanh như vậy?”

Nghe câu hỏi của nàng, mày Diệp Từ Phong nhíu lại sâu hơn, “Thần vốn chính là phải ra ngoài tìm Vương đấy! Vương... Ngài không sao chứ?”

“Ừ, xảy ra chuyện gì?”

Diệp Từ Phong nghiêm túc nói, “Hai ngày trước có đại thần báo lên nói tôn tử của mình mất tích, thần cho người ta đi thăm dò mới phát hiện, Yêu tộc đã có không ít hài tử mất tích, chỉ có điều những hài tử kia đều là dân chúng bình thường, không ai báo lên. Thần cảm thấy chuyện này không đơn giản, cho nên mới nghĩ đến hỏi thăm ý kiến của Vương một chút!”

“Cái gì?” Sắc mặt Hiên Viên Mị trầm xuống, tất cả trong mắt đều là nặng nề, hài tử mất tích, để cho hắn không khỏi nghĩ đến thần công Huyết Linh kia, hắn có thân thể bất tử, nếu như Bạch Dạ muốn thông qua thần công Huyết Linh tăng lên công lực tới giết chết hắn, cũng xong rồi, nếu quả thật nói như vậy, Ma Linh liền nguy hiểm! Máu của Ma Linh, đây chính là đại bổ, dùng để tu luyện thần công Huyết Linh, tuyệt đối làm ít công to, hơn nữa Ma Linh cũng có thân thể bất tử giống vậy, nếu thừa dịp tuổi còn nhỏ, sử dụng máu thẳng bé luyện công, tuyệt đối có thể đối phó với thân thể bất tử của hắn!

Hiên Viên Mị mặt lạnh hỏi, “Hài tử mất tích sớm nhất là từ khi nào?”

Diệp Từ Phong do dự nói, “Mười năm trước!” Hắn cũng cảm thấy không thể tin nổi kết quả điều tra này. Toàn bộ mười năm, lục tục có hài tử mất tích lại không khiến mọi người coi trọng! Diệp Từ Phong cũng ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, cho nên mới phải vội vã tìm Hiên Viên Mị bẩm báo.

Thật ra thì cũng không thể trách mọi người coi trọng, cả Yêu tộc kia bao lớn? Người bắt đi đứa trẻ nhất định rất cẩn thận, phần lớn cha nương bị mất hài tử đều cho rằng là ngoài ý muốn, cũng không xuất hiện tình huống một chỗ liên tục bị mất hài tử, nếu như không phải là lần này bị mất là hài tử nhà đại thần, cũng sẽ không dẫn tới coi trọng. Chỉ có điều, toàn bộ mười năm cũng cẩn thận như vậy, hiện giờ đột nhiên bắt đi hài tử nhà đại thần, thế nào cũng khiến cho người ta cảm thấy là có ý!

Khuôn mặt Hiên Viên Mị lạnh lùng, mười năm! Muốn luyện thành thần công Huyết Linh cần mỗi năm ngày lấy máu tươi một hài tử, toàn bộ một ngàn đứa bé, cần liên tục mười bốn năm mới có thể luyện thành, nếu như trước mười năm, còn kịp! Nhưng trong tứ giới trong cũng không phải chỉ có Yêu tộc, có lẽ Bạch Dạ đã sớm bắt đầu hành động, nhưng mười năm trước mới bắt đầu động đến người của Yêu tộc cũng không chừng, hiện giờ Bạch Dạ lộ liễu bắt đi hài tử nhà đại thần, hay là đang nhắc nhở hắn, để cho hắn đừng quên ban đầu chính là vậy, như thế xem ra, chỉ sợ thần công Huyết Linh của hắn đã sắp luyện thành, cứ như vậy, Ma Linh cũng rất nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Sắp chết

Editor: Puck - Diễn đàn

“Từ Phong, máu dẫn côn trùng!” Thần công Huyết Linh cần tích lũy máu tươi của một ngàn đứa bé, huyết khí khăng định rất nồng, mặc dù có kết giới, cũng không thể hoàn toàn che giấu, chỉ có điều con người khăng định người không thấy, nhưng máu dẫn côn trùng lại có thể, máu dẫn côn trùng thích nhất chính là máu tươi, có máu dẫn côn trùng dẫn đường, bọn họ có thể rất nhanh tìm được Ma Linh rồi.

Diệp Từ Phong nhíu nhíu mày, “Máu dẫn côn trùng thần không mang trên người.”

Hiên Viên Mị trầm ngâm nói, “Về Yêu tộc trước!” Hắn mù quáng mà tìm kiếm như vậy, còn không bằng trở về Yêu tộc để máu dẫn côn trùng dẫn đường tới còn nhanh hơn!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Ca ca, huynh đừng luyện công nữa! Chơi với Văn nhi!” Văn nhi lôi kéo Ma Linh không để cho hắn đi luyện công.

Ma Linh nhíu nhíu mày, “Văn nhi...”

“Ca ca, chơi với Văn nhi có được không?”

Ma Linh hơi nghi ngờ, lúc trước hẳn muốn luyện công, mặc dù Văn nhi vẫn có đáng về miễn cưỡng, nhưng tuyệt đối sẽ không bốc đồng. “Văn nhi, muội làm sao vậy?”

Văn nhi sững sốt một chút, bĩu môi nói, “Ca ca luôn luyện công, đều không chơi với Văn nhi!”

Ma Linh bắt đầu dĩ nói, “Ta muốn luyện công nhanh lên một chút, chúng ta mới có cơ hội đi ra ngoài, bằng không lần sau khi nam nhân kia tới có thể sẽ giết chết ta rồi!”

“Ca ca...” Văn nhi mím miệng, buông hẳn ra, buồn buồn nói, “Vậy ca ca vẫn đi luyện công đi!” Trong lòng hơi tự trách, tại sao nàng có thể tùy hứng như vậy chứ? Nếu như người kia lại tới tôn thương ca ca thì làm thế nào? Nhưng nàng rất muốn ca ca có thể theo nàng!

Nhìn thất vọng trong mắt nàng, Ma Linh thở dài một tiếng trong lòng, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nàng, “Ta cùng muội, vậy được rồi chứ?”

Văn nhi nhếch miệng cười một tiếng, gật đầu một cái, sau đó lại lắc đầu, nhỏ giọng nói, “Ca ca vẫn luyện công thì tốt hơn, miễn cho bị người xấu bắt nạt!”

Ma Linh kéo tay của nàng đi ra ngoài phòng, trong miệng nói, “Hôm nay cùng muội!”

Văn nhi cười ha ha mà nói, “Ca ca tốt nhất!”

Ma Linh nhú mày, “Có tốt hơn mẫu thân của Văn nhi không?”

“Hả?” Văn nhi sững sốt một chút, sau đó mặt khô sở, giống như nghiêm túc nghĩ ai tốt hơn.

Ma Linh nhú nhú mày, trong lòng lại hơi không thoải mái vì do dự của nàng, lắc đầu bật cười, hẳn không phải đã bị lão đầu thú đó lấy bệnh cho rồi chứ, “Được rồi, không nghĩ ra cũng đừng nghĩ nữa!” dĩn~d@n'13q21y"d0n

“Nha.” Văn nhi ngoan ngoãn gật đầu một cái, hào hứng nói, “Ca ca, trong sân hoa nở! Rất đẹp, muội dẫn huynh đi xem!” Ma Linh mặc cho nàng lôi kéo đi.

Hai người ngồi xuống trên thềm đá, nhìn đóa hoa lay động trong viện, Văn nhi ôm hai chân, đặt cằm ở trên đầu gối, nhìn những hoa tươi xinh đẹp kia, hơi trầm mặc, sau đó không nhịn được nghiêng đầu nhìn Ma Linh, do dự hỏi, “Ca ca, nếu như Văn nhi đi, ca ca có thể nhớ Văn nhi không?”

Đi? Ma Linh quay đầu nhìn về phía nàng, không nhịn được nhú nhú mày, ánh mắt mang theo tìm tòi kỹ, hai ngày nay Văn nhi thật sự quá không bình thường.

Ở dưới tầm mắt của hắn như vậy, Văn nhi không nhịn được rụt cổ một cái, “Ca ca, sao vậy?” Ánh mắt không có nhìn được hơi lóe lên, ca ca phát hiện ra cái gì sao?

Ma Linh đưa tay cầm hai vai của nàng, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của nàng hỏi, “Văn nhi, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Không có... Không có, ca ca, nào có chuyện gì chứ?” Văn nhi đột nhiên đứng lên, kéo hắn đi vào trong phòng, “Ca ca, huynh chính là trở về luyện công đi! Không cần ở bên cạnh Văn nhi nữa, Văn nhi chơi một mình!”

Chân mày Ma Linh nhíu chặt hơn, nhưng nhìn đáng vẻ Văn nhi giống như hỏi cũng không ra cái gì, gật đầu một cái, “Được, vậy muội chơi một mình!” Hẳn thật sự cản trở nên mạnh mẽ, bằng không ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được, làm sao có thể bảo vệ Văn nhi đây?

Văn nhi nhìn hắn vào nhà, sau đó lại ngồi xuống trên thềm đá, sững sờ nhìn những đóa hoa kia, nước mắt tí tít tách rớt xuống đất, cũng không dám khóc thành tiếng, Ma Linh đứng ở cửa lẳng lặng nhìn nàng, không nhịn được siết chặt hai quả đấm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nửa đêm, Văn nhi đột nhiên tỉnh dậy, đưa tay sờ soạng, sờ thấy Ma Linh mới chậm rãi yên tâm, nhờ ánh trăng, nhìn mặt của Ma Linh, nhẹ giọng nức nở nói, “Ca ca nhất định không thể quên Văn nhi, bằng không Văn nhi sẽ đau lòng...”

Đột nhiên đối diện với hai mắt Ma Linh mở ra, Văn nhi ngẩn người, sau đó hơi kinh hoàng lau nước mắt, “Ca... Ca ca...”

Ma Linh nhìn nàng, trầm mặt hỏi, “Văn nhi, nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?”

Văn nhi lắc đầu một cái, “Không có chuyện gì!”

Sắc mặt Ma Linh trầm hơn chút, “Nói cho ta biết!”

Văn nhi né tránh ánh mắt của hắn, lắp bắp nói, “Ca ca... Thật sự không có chuyện gì...”

“Văn nhi!” Ma Linh kích động cầm lấy cánh tay nàng, có chuyện gì không thể nói cho hắn biết?

Văn nhi đột nhiên tỏ vẻ khổ sở, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ ra mồ hôi lạnh, “Ca ca... Đau...”

Ma Linh vội vàng buông nàng ra, ý thức được cái gì, một phát vén tay áo của nàng lên, trông mắt chợt co rụt lại, chỉ thấy trên cánh tay Văn nhi có hai lỗ nhỏ đã biến đen, nhìn kỹ còn có thể nhìn ra trên vết thương phỉm một tia sáng tím, nhưng không có dấu vết chảy máu, cũng không thối rữa, “Văn nhi...”

Giọng Ma Linh hơi run rẩy, trong lòng hoàn toàn khủng hoảng, cảm giác thật giống như lúc trước mẫu thân bị Ly Mặc gây thương tích.

“Oa...” Văn nhi đột nhiên ôm hân khóc lớn ra tiếng, “Hu hu... Ca ca... Văn nhi sắp chết...”

“Văn nhi...” Ma Linh ôm nàng thật chặt, ép buộc mình tỉnh táo lại, “Không có chuyện gì, Văn nhi sẽ không chết, nhất định có cách!”
dieendaanleequydonn

“Hu hu...” Văn nhi lắc đầu mà nói, “Ca ca, Văn nhi bị tử độc xà căn, nhất định sẽ chết! Độc của tử độc xà không có thuốc giải!”

“Sẽ không đâu, nhất định sẽ có cách!” Đúng rồi, phụ vương nhất định có cách! “Văn nhi, bây giờ chúng ta đi ra đi!”

“Đừng...” Văn nhi kéo hân không để cho hân đi, nếu bị người kia phát hiện bọn họ chạy trốn, nhất định sẽ nghĩ biện pháp hành hạ bọn họ, dù sao nàng sắp phải chết, nàng không thể liên lụy ca ca, chỉ cần ca ca luyện công thật tốt, nhất định không bao lâu nữa sẽ có thể chạy đi rồi.

“Văn nhi...”

“Ca ca... Văn nhi không muốn đi ra ngoài...”

“Văn nhi ngoan, đi ra ngoài Văn nhi sẽ không phải chết!” Hân nói khẳng định như thế, thật ra thì ngay cả hân cũng không rõ ràng Hiên Viên Mị thật sự có biện pháp không, tiểu ngu ngốc này, nhất định khi đi tìm thuốc giải cho hân đã bị thương, lại vẫn không nói cho hân!

“Ca ca, đừng đi ra ngoài có được không? Văn nhi không muốn đi ra ngoài!” Nước mắt của Văn nhi tí tá tách rót xuống đất, nàng không muốn ca ca bị người xấu bắt nạt.

“Văn nhi...”

“Ca ca, bây giờ chúng ta không ra được, nếu như bị phát hiện, Văn nhi sẽ chết nhanh hơn!” Văn nhi tỏ vẻ kiên quyết, chính là không chịu đi.

Ma Linh do dự, Văn nhi nói đúng là không sai, hân bây giờ vốn không phải là đối thủ của người kia, nếu bị phát hiện, hân không biết người kia sẽ làm gì! Hơn nữa kết giới kia, hân vốn không ra được! Hân thật hận mình sao không thể lớn lên nhanh lên một chút, mỗi lần đều không thể bảo vệ được người mình quan tâm.

“Ca ca, Văn nhi tạm thời không có việc gì!” Bị tử độc xà căn còn có thể sống bảy ngày, nàng còn có thời gian bốn ngày.

Ma Linh đưa tay ôm lấy nàng, lúc này chỉ có thể kỳ vọng phụ vương có thể mau sớm tìm được hân! Ma Linh nhìn Văn nhi, cảnh tượng ban đầu khi mẫu thân chết lại đang tái diễn trước mắt, hân giống như có phần hiểu được rõ ràng tâm tình của phụ vương rồi, giống như làm ra quyết định gì, Ma Linh dần dần bình tĩnh lại, nhẹ nhàng hôn lên trán Văn nhi, nhỏ giọng nói ra, “Văn nhi đừng sợ, ta sẽ cùng với nàng!” Cho dù sống chết!

Văn nhi lại không hiểu được thâm ý trong lời của hân, ngoan ngoãn gật đầu một cái, có ca ca bên cạnh nàng sẽ không sợ!

“Ca ca... Huynh không đi luyện công sao?”

Ma Linh đưa tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nói, “Đương nhiên cùng Văn nhi tương đối quan trọng!”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của hân, Văn nhi méo miệng, “Có phải ca ca không thích Văn nhi không?” die~nd a4nle^q u2l ydo^ n

“Hử? Tại sao lại hỏi như thế?”

Văn nhi uất ức nói, “Văn nhi sẽ phải chết, ca ca còn vui vẻ như vậy!”

Ma Linh kéo tay của nàng, đi tới viện, khẽ cười hỏi, “Văn nhi muốn nhìn ta khóc sao?”

Văn nhi suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái, “Ca ca vẫn cười thì tốt hơn!”

“Nha đầu ngốc!”

“Văn nhi mới không ngốc! Văn nhi rất thông minh!”

“Sao ta cảm thấy rất ngốc?”

“Ca ca bắt nạt Văn nhi!”

Ma Linh ngồi trên thềm đá, để Văn nhi nằm trên đùi hân, nhẹ nhàng vén tay áo của nàng lên, nhìn trên vết thương cánh tay nàng, cau mày hỏi, “Văn nhi, đau không?”

Văn nhi lắc đầu một cái, “Khi bị cắn hơi đau! Sau cũng không đau đớn!”

Một lát sau, Văn nhi nhìn thẳng về phía hân, nhẹ giọng hỏi, “Ca ca, huynh có thể quên Văn nhi không?”

Ma Linh nắm tay nhỏ bé mềm nhũn của nàng, nhẹ giọng nói, “Sẽ không quên Văn nhi đâu!”

Hai mắt Văn nhi sáng lên, “A, ca ca không thể lừa gạt Văn nhi! Chúng ta ngoan tay!” Vừa nói liền kéo tay Ma Linh ngoan ngoãn ngón tay.

Ma Linh vén tóc vương trên trán cho nàng, vuốt cái trán của nàng hỏi, “Nếu như Văn nhi chết rồi, luyến tiếc nhất ai?”

“Ca ca!”

“Vậy còn mẫu thân Văn nhi?”

“Mẫu thân... Văn nhi không nhớ nổi dáng vẻ của mẫu thân rồi...”

“Ca ca, huynh nói mẫu thân còn nhớ rõ Văn nhi không?”

Nhìn ánh mắt chờ đợi của nàng, Ma Linh gật đầu một cái, “Mẫu thân của Văn nhi nhất định cũng sẽ không quên Văn nhi đâu!”

Văn nhi cười cười, nhìn Ma Linh hỏi, “Vậy nếu như ca ca chết rồi, luyến tiếc nhất ai?” Hỏi xong, lại hơi phiền não nhàu nhàu mày, giống như cảm giác mình không nên hỏi chính là vấn đề này.

Ma Linh hí hóp mắt nói, “Luyến tiếc nhất mẫu thân và phụ vương!”

Khuôn mặt nhỏ bé của Văn nhi xụ xuống, “Không phải Văn nhi sao?”

“Đưa ngọc, không phải Văn nhi đã chết rồi sao? Ta chết sẽ có thể ở cùng một chỗ với Văn nhi!”

“Đừng vậy! Thế ca ca nhất định phải tìm được Văn nhi!”

“Ừ.”

Hai đứa trẻ ở chung một chỗ thảo luận vấn đề sống chết, thấy thế nào cũng khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái!

Nhìn Văn nhi ngủ trên đùi, trong mắt Ma Linh mang theo một tia đau lòng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng, nha đầu này, ở trước mặt hẳn luôn cười đến rất vui vẻ, lại luôn giấu hân mà khóc, thật không biết nàng rốt cuộc có thật sự chỉ mới năm tuổi thôi không

“Ha ha... Không nghĩ tới các người còn ân ái như vậy?” Lúc này nam tử áo trắng xuất hiện lần nữa, nhìn dáng vẻ và thân mật của hai tiểu hài tử không khỏi cười to lên, Văn nhi bị tiếng cười kia làm thức tỉnh, rúc vào trong ngực Ma Linh, giống như hơi sợ hãi.

Nam tử áo trắng không có ý tốt nhìn nàng, cười nói, “Tiểu nha đầu, như thế nào? Bị tử độc xà cắn có đau không?” Lại dám tới trộm thuốc giải, hẳn thật đúng là nuôi một đứa vô tình vô nghĩa, hẳn cho nàng ăn, cho nàng uống, mời xin Lão sư dạy nàng, kết quả nàng lại vì một tiểu tử thú vị mà phản bội hẳn! Hừ! Dám phản bội hẳn, đương nhiên cần phải trả một cái giá cao!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Kết cục (1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Ma Linh đưa tay ôm lấy Văn nhi, mắt nhìn nam tử áo trắng không hề che giấu sát ý.

“Ha ha...” Giống như sát ý của Ma Linh lấy lòng hẳn, nam tử áo trắng cười to lên, “Ma Linh, ha ha... Chẳng qua cũng như thế, người là đối thủ của ta sao?”

Tất cả trong mắt Ma Linh đều là lửa giận, cả người đã không nén được lộ ra sát khí, Văn nhi kéo tay của hẳn, “Ca ca... Đừng...” Nếu như ca ca động thủ với người kia, nhất định sẽ bị thương!

Ý cười đầy mặt nam tử áo trắng, trong mắt mang theo một tia khinh miệt, “Ma Linh, ta cho người một cơ hội, nếu như người đánh thắng được ta, nha đầu này sẽ đưa cho người, nếu như người đánh không lại ta, như vậy liền ngoan ngoãn để cho ta lấy máu, mà nha đầu này cũng phải chết! Như thế nào?” Trong mắt nam tử áo trắng mang theo một tia đùa giỡn, hẳn chính là muốn Ma Linh, hẳn biết Ma Linh không phải là đối thủ của hẳn, hẳn chính là muốn nhìn dáng vẻ vùng vẫy giãy chết của Ma Linh!

“Được!” Ma Linh cũng đáp ứng rất dứt khoát, hẳn hiểu được hẳn bây giờ vốn không được lựa chọn, biện pháp duy nhất chính là đánh bại người này!

Ma Linh nhẹ nhàng buông Văn nhi ra, để cho nàng ngồi yên, nhẹ giọng căn dặn, “Văn nhi không thể chạy loạn, phải ngoan biết không?”

Văn nhi rung rung gật đầu một cái, “Ca ca phải cẩn thận!” Sau đó nhìn nam tử áo trắng một cái, tất cả trong mắt đều là ý hận, tên xấu xa kia lại muốn lấy máu của ca ca, đều do nàng vô dụng, không thể giúp được ca ca.

Ma Linh sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, sau đó đứng lên đối mặt với nam tử áo trắng, mặc dù hiện giờ hắn chỉ có đáng về sáu, bảy tuổi, tu vi cũng không bằng nam tử áo trắng, nhưng trong mắt nhưng không có một tia e ngại, khí thế trên người giống như càng vượt trên nam tử áo trắng kia! die nda nle equ ydo nn

“Ha ha...Không hồ là con trai của Ma Tà, ngược lại có đáng về giống vậy!” Nam tử áo trắng nói xong, trong mắt xẹt qua một tia ác độc, đôi tay thành trào, trực tiếp chộp về phía Ma Linh.

Ma Linh linh hoạt tránh qua, dù chưa bị thương, nhưng lại bị xé đi một mảnh vạt áo, mắt lộ ra vẻ nặng nề, qua mấy chiêu, không muốn một mực né tránh nữa, chủ động tấn công về phía nam tử áo trắng.

Nam tử áo trắng hừ lạnh một tiếng, “Không tự lượng sức!” Một chưởng vỗ lên trên vai Ma Linh, nhưng lại không ngờ tới trên cổ mình bị cào ra ba vết máu.

Ma Linh “Bịch” một tiếng bị ném trên mặt đất, ho khan vài tiếng, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi.

“Ca ca...” Văn nhi gấp gáp định xông tới.

Ma Linh quay đầu nhìn nàng quát lạnh, “Không cho phép tới đây!”

Văn nhi chợt ngừng bước chân, trừng mắt nhìn, nước mắt lăn xuống, “Ca ca...”

Nam tử áo trắng sờ sờ cổ, nhìn máu tươi thuộc về mình trong tay, trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng, cười lạnh nói, “Rất tốt! Ma Linh, xem ra ta quá khinh thường ngươi!” Hắn thật sự coi nhẹ Ma Linh rồi, hắn không nghĩ tới trong thời gian ngắn ngủi, công lực của Ma Linh tăng lên nhiều như vậy.

Ma Linh đứng lên, lau máu tươi bên khoe miệng, trong mắt lạnh lẽo, lại lao về phía nam tử áo trắng, lúc này nam tử áo trắng không dám xem thường hắn, không hề nương tay nữa.

Ma Linh dù sao vẫn không đủ mạnh, sau mấy chiêu một lần nữa bị đánh ngã lên mặt đất, lần này vừa rơi xuống đất liền phun ra một ngụm lớn máu tươi, nam tử áo trắng dùng hết toàn lực đánh một kích, vừa đứng đánh trúng ngực của hắn.

“Ca ca...” Văn nhi cũng không để ý Ma Linh phân phó nữa, chạy tới, chạm vào máu tươi bên khoe miệng hắn, lại không nhìn được thu tay về, tất cả trong mắt đều là kinh hoàng, “Ca ca, huynh đáp ứng Văn nhi sẽ không chết, không thể nói không giữ lời.”

Nam tử áo trắng nhìn hai người cười lạnh phân phó nói, “Mang đi huyết trì! Tiểu nữ oa này mang đi cho từ độc xà ăn!”

“Dạ!” Không biết từ chỗ nào tòi ra một người mặt mũi xấu xí, toàn thân đen nhánh, một tay túm lấy Ma Linh, một tay túm lấy Văn nhi rồi đi.

“Khụ khụ...” Ma Linh lại phun ra một ngụm máu tươi, đột nhiên sau đó hôn mê bất tỉnh, Văn nhi giằng giằng kêu lên, “Ca ca... Buông ra... Buông ta ra...”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Vương, chính là chỗ này!” Diệp Tử Phong thu hồi huyết dẫn còn trùng nói với Hiên Viên Mị.

Hiên Viên Mị một tay ôm Thủy nhi, một tay đánh ra một chưởng, nhìn địa phương giống như không có gì cả lại truyền đến một loạt tiếng vỡ vụn, sau đó liền xuất hiện một sơn trang rất lớn ở trước mắt, Thủy nhi nhú nhú mày, chỉ đứng ở chỗ này thôi cũng có thể ngửi thấy mùi máu tươi nhân nhát.

“Nguy rồi!” Mặt Hiên Viên Mị liền biến sắc, Bạch Dạ tu luyện thần công Huyết Linh, nhất định sẽ phối hợp trận pháp, tích tụ quỷ hồn nuôi dưỡng huyết trì, trận pháp kia sẽ có một chút tác dụng ngăn trở, ban đầu Ma Linh không ngửi thấy mùi máu tanh cũng bởi vì nguyên nhân này.

Cho nên cho dù tích tụ máu tươi của một ngàn đứa bé, mùi máu tanh này cũng không thể truyền đi xa như vậy mới đúng, trừ phi... Là máu của Ma Linh!

Mấy người nhanh chóng lao vào trong sơn trang, trực tiếp theo mùi máu tươi đến sân viện đó, Hiên Viên Mị đưa tay khẽ hút, mấy cục đá bị hút vào trong lòng bàn tay, theo tay vung lên, cục đá đánh úp về phía những chỗ khác nhau, sau đó chỉ nghe “Ầm” một tiếng, cả trận pháp bị phá hư, ngay cả mặt đất cũng bị cuộn lên một tầng.

Giờ phút này, bên trong gian phòng kia, nam tử áo trắng lơ lửng trên không trên huyết trì, tập trung hấp thu huyết khí, đáng về hưởng thụ, mà Ma Linh vẫn đang trong hôn mê, thân thể bị cố định ở cạnh huyết trì, cổ tay bị cắt một vết thương, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài, sắc mặt đã càng ngày càng tái nhợt. d1en d4nl 3q21y d0n

Nghe được một tiếng nổ, nam tử áo trắng chợt mở mắt ra, mắt lộ ra vẻ lo lắng, hiện giờ chính là thời điểm máu chốt, sao Ma Tà đồ chết tiệt * lúc này lại

chạy tới?

(*) Chết tiết: Nguyên gốc: 好死不死 Hảo tử bất tử, có ý tứ “Cố tình”, nhưng so sánh với cố tình thì giọng điệu càng nặng hơn chút, có chứa ý “Áo não”, “Phiền chán”.

Nam tử áo trắng rất nhanh trấn định lại, cất giọng phân phó nói, “Cần bọn họ lại, không cho phép bất cứ kẻ nào đi vào!” Sau đó lại để cho người cắt một cổ tay khác của Ma Linh, tăng nhanh tốc độ lấy máu.

Những người đó sao có thể là đối thủ của Hiên Viên Mị? Hai ba cái liền bị giải quyết, Thủy nhi thấy rõ cảnh tượng bên trong phòng, vội vàng chạy tới cõng trói cho Ma Linh, ôm vào trong ngực, để Diệp Từ Phong cầm máu giúp hắn.

Mắt thấy tà công sẽ luyện thành, lại bị người cắt đứt, nam tử áo trắng giận không kiềm chế được, cặp mắt cũng bị lửa giận nhiễm đến đỏ bừng, “Ma Tà!”

Mặt Hiên Viên Mị cũng tràn đầy sát ý nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng, “Bạch Dạ, quả nhiên là ngươi!”

Bạch Dạ phẫn nộ quát, “Tới vừa đúng, mặc dù tà công Huyết Linh còn chưa luyện thành, ta cũng muốn giết ngươi báo thù cho Bạch Trú!” Dứt lời, mang theo huyết khí khắp người chọt xông về phía Hiên Viên Mị.

Hiên Viên Mị lui nhanh về phía sau, về mặt ghét nói, “Bạch Dạ, ngươi thật đúng là bản!”

Nếu là bình thường Thủy nhi nghe lời nói như thế, nhất định sẽ cảm thấy buồn cười, nhưng hiện giờ nàng lại lòng tràn đầy nóng nảy, Diệp Từ Phong cẩn thận kiểm tra cho Ma Linh xong, về mặt nặng nề, do dự nói, “Ma Linh mất máu quá nhiều, tổn thương đến nguyên khí rồi!”

“Cho nên?” Thủy nhi gấp gáp hỏi tới, nàng chỉ muốn biết kết quả.

Diệp Từ Phong áp a áp ứng nói, “Có thể vĩnh viễn sẽ không thể tỉnh lại!”

“Cái gì?” Vĩnh viễn không cách nào tỉnh lại, ý tứ của hắn là biến thành người sống đòi sống thực vật? Thủy nhi đau lòng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Ma Linh, tại sao có thể như vậy? Cục cưng còn nhỏ như thế! “Diệp Từ Phong, không có biện pháp khác sao?”

Diệp Từ Phong lắc đầu một cái, sau đó lại hơi do dự nói, “Ma Linh không giống người bình thường, có lẽ có thể tự chữa trị, nhưng mà khi nào mới có thể tỉnh lại, thần cũng không rõ ràng lắm!”

Thủy nhi đau lòng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ma Linh, trong mắt run lên, giao Ma Linh cho Diệp Từ Phong, đi ra bên ngoài, nhìn hai người đã sớm giao thủ trong viện, rất bình tĩnh nói, “Mị, ta muốn hắn sống không bằng chết!” [dinendian.loqidJon](#)

Hiên Viên Mị nhướng mày, biết Ma Linh có thể đã xảy ra chuyện, trong lòng hơi lo lắng, ra tay càng thêm tàn nhẫn, bây giờ Hiên Viên Mị và Bạch Dạ, giống như Ma Tà và Bạch Dạ năm đó, Bạch Dạ vốn không phải là đối thủ của Hiên Viên Mị, có lẽ luyện thành tà công Huyết Linh, hắn còn có năng lực liều mạng, nhưng mà đến bây giờ hoàn toàn không có biện pháp làm tổn thương Hiên Viên Mị chút nào!

“A...” Sau một tiếng kêu to thê thảm, Bạch Dạ “Phịch” một tiếng rơi xuống đất, cả người co quắp một trận, cặp mắt đỏ bừng, oán hận nhìn Hiên Viên Mị, “Ma Tà!” Ma Tà lại phẩy linh lực của hắn, linh lực hắn thật vất vả tu luyện được, lại bị Ma Tà dễ dàng phẩy bỏ!

Hiên Viên Mị hạ xuống trước mặt Thủy nhi, cau mày hỏi, “Thủy nhi, Ma Linh như thế nào?”

Thủy nhi đưa tay ôm lấy hắn, giọng nói mang theo một chút ghen ngào, “Mị, cục cưng có thể vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại!” Cục cưng thỉnh thoảng nghịch ngợm, đôi khi khí phách, có lúc yếu ớt đó thật sự sẽ vĩnh viễn ngủ thiếp đi sao?

Hiên Viên Mị an ủi vỗ lưng của nàng, nhìn về phía Diệp Từ Phong hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Diệp Từ Phong một lần nữa lặp lại lời nói của mình, “Mất máu quá nhiều, tổn thương đến nguyên khí rồi!”

Hiên Viên Mị nghe vậy lại thở phào nhẹ nhõm, “Thủy nhi, không có chuyện gì, Ma Linh có thể sẽ ngủ thật lâu, nhưng mà hắn nhất định sẽ tỉnh lại!”

“Thật không?”

“Ừ! Ma Linh có thân thể bất tử, mặc dù hắn còn chưa trưởng thành, nhưng mà cũng không phải người bình thường có thể so sánh với, chỉ cần để cho hắn ngủ lâu một chút là được!”

Nghe vậy, trong lòng Thủy nhi dễ chịu hơn một chút, lau nước mắt lên trên người của hắn, sau đó nhìn về phía Bạch Dạ lúc này đã có dáng vẻ giống như phế nhân, đẩy Hiên Viên Mị ra, đi tới bên cạnh Bạch Dạ, nhìn người trên đất đột nhiên nhếch môi cười, “Mị, ta rất muốn thử phân cân thác cốt thủ một chút!”

(*) Phân cân thác cốt thủ: Cắt gân tháo gỡ các đầu khớp xương.

Hiên Viên Mị liếc nhìn Bạch Dạ, lại chuyển tầm mắt sang phía nàng, cung chiều nói, “Được!”

“A...” Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên trong viện.

Thủy nhi cười lạnh vỗ tay một cái, tiến sát vào trong ngực Hiền Viên Mị, khẽ cười nói, “Diệp Tử Phong, vật này giao cho ngươi thử thuốc là được!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Kết cục (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

Diệp Tử Phong vẫn có dáng vẻ như tiên, dịu dàng nói, “Tạ Vương Hậu ban thưởng, Tử Phong nhất định mỗi ngày sử dụng hần thử thuốc!”

Mà Bạch Dạ trên đất các khớp xương toàn thân đã bị bẻ gãy, vừa gào thảm, đồng thời bắp thịt không nhịn được run lên, sau đó là tiếng hét thảm thê lương hơn.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong Vương cung, cực kỳ náo nhiệt, nhiều mỹ nữ ăn mặc trang điểm xinh đẹp tề tụ trong hoa viên to như vậy, đều vẻ mặt thẹn thùng, cặp mắt thỉnh thoảng lại nghiêng mắt nhìn, có vẻ hơi nóng nảy.

Hôm nay là ngày Vương của tứ giới chọn phi, nhưng mà chính chủ lại chậm chạp chưa tới, khó trách những mỹ nhân này lại nóng nảy, phải biết Vương không chỉ có địa vị cao thượng, thực lực cũng không ai có thể chậm tới, hơn nữa còn là đệ nhất mỹ nam tử! Những tiểu thư này, cho dù là người của bộ tộc nào, đều coi hần làm tình nhân trong mộng của mình.

Đột nhiên, một nữ tử yêu kiều chỉ vào nữ tử đang đi về phía bên này, nhỏ giọng hỏi, “Đó là ai vậy?”

Một nữ tử nhìn có vẻ tương đối kiều ngạo ngồi cùng với nàng, mặc dù dáng dấp rất đẹp, nhưng ít nhiều gì lại bị phần kiều ngạo kia phá hư, nghe được câu hỏi của nàng, nữ tử kiều ngạo giương mắt nhìn, liền nhìn thấy nữ tử xinh đẹp đang đi về phía bên này, không nhịn được nhú nhú mày, cảm nhận được một tia uy hiếp, mặc dù nữ tử này không tính là đẹp nhất, nhưng chỉ cần đứng ở đó, liền hấp dẫn hết tầm mắt của mọi người qua rồi, điều này không thể được, nàng không cho phép có người cướp đi lực chú ý của Vương!

Nghĩ tới, liền đứng dậy đi tới trước người nàng kia, ngăn cản đường đi của nàng, lạnh giọng hỏi, “Ngươi là ai?”

Thủy nhi sững sờ trừng mắt nhìn, nàng trên ai ghẹo ai chứ? Cũng chỉ không muốn để ý tới hai cha con đang tranh đấu kia, cho nên mới tới xem một chút những tiểu thư được tuyển chọn như thế nào, bây giờ nhìn lại mình giống như bị người ta coi thành mục tiêu công kích rồi!

“Hỏi ngươi đó!” Nàng kia thấy nàng không trả lời, khuôn mặt không nhịn được.

Phải biết hôm nay trừ Vương của tứ giới ra, còn có tứ đại hộ pháp, quản lý thế giới của mình, mà nàng chính là nữ nhi bảo bối của hộ pháp Yêu giới, nếu không phải xảy ra ngoài ý muốn, vị trí Vương Hậu này chính xác là của nàng, cho nên nàng mới có thể cao ngạo như thế, không để ai vào trong mắt. diee ndda fileeq uysd doon

Thủy nhi nhếch môi cười, lại gặp phải kẻ đã man rồi! “Vì sao ta phải trả lời ngươi, ngươi là thứ gì?” Ai lại so với đã man chứ? Muốn làm con dâu của nàng, lại đầu tiên đắc tội với nàng người làm mẹ chồng này, nhất định bị ba phát đánh hồng *!

(*) Ba phát đánh hồng: Nguyên văn 三振出局, tam chấn xuất cục, là thuật ngữ trong bóng chày, khi người đánh bóng Batter vùng gậy đánh mà không trúng bóng hoặc đánh trúng bóng mà bóng lại bay ra ngoài vùng danh giới thi đấu thì được tính là một strike, nếu như có ba strike liên tiếp thì sẽ tính là một strike out. Nghĩa trong văn cảnh này là bị đánh rớt.

Mà giờ khắc này trong một cung điện nào đó, hai nam tử có diện mạo hết sức xuất sắc giống nhau, đang đánh đập tàn nhẫn, Ma Linh tránh thoát được một kích của Hiền Viên Mị, giận dữ hét, “Lão đầu chết tiệt, đừng tưởng rằng con không dám ra tay với phụ vương!”

Hiền Viên Mị nhú mày hỏi, “Không sợ bị thiên lôi đánh con cứ thử một chút!”

“Con nói rồi con không muốn chọn phi!”

Hiền Viên Mị rút cuộc chịu dừng tay, giọng điệu thành khẩn nói, “Con cũng đã trưởng thành rồi, ta còn muốn bông cháu!” Đây vốn là chuyện hoang đường gạt người, hần sẽ thích hài tử?

Ma Linh hừ lạnh một tiếng, “Phụ vương chính là một lão bất tử, người gấp cái gì?”

Hiền Viên Mị không chút để ý nói, “Ai nói người bất tử thì không thể sốt ruột?”

“Phụ vương... Tóm lại con sẽ không nạp phi, muốn nạp phụ vương tự mình nạp!”

Hiên Viên Mị trừng mắt liếc hắt hủ một cái, “Thua thiệt mầu thân con thương con như vậy, con lại để cho người ta tới giành tướng công với nàng, thật bất hiếu!”

“Con...” Ma Linh đuối lý ngậm miệng.

Hiên Viên Mị thở dài, vỗ vỗ vai hắt hủ, chậm rãi nói, “Nếu như thật sự không quên được, phải đi tìm nàng!”

Ma Linh ngẩn ra, “Phụ vương biết?”

Hiên Viên Mị hừ nói, “Con cho rằng ta ngay cả như vậy cũng không nhìn ra được sao? Kể từ sau khi con tỉnh lại liền thường mất hồn mất vía, Thủy nhi cũng biết rồi!”

Ma Linh cười khổ nói, “Nhưng mà con ngay cả nàng sống hay chết cũng không biết.”

Hiên Viên Mị ôm vai hắt hủ, giáo dục nói, “Nhi tử, bây giờ con là vua của tứ giới, quyền lực chính là lấy ra để dùng, biết không?”

Ma Linh bủn xỉn nói, “Có ai dạy nhi tử mình lấy việc công làm việc tư không?”

Hiên Viên Mị nhíu mày, vẻ mặt là chuyện đương nhiên, “Có cái gì không đúng? Ta tin tưởng con cũng phải người đi tìm, nhưng còn chưa đủ vang động!”

Ma Linh trong nháy mắt hiểu được, “Cho nên phụ vương hạ lệnh để tất cả nữ tử cùng lứa với Văn nhi đều phải vào Vương Cung tới tham gia chọn phi?”

Hiên Viên Mị vỗ vỗ vai hắt hủ, vừa đi ra ngoài, vừa nói, “Ta sợ Thủy nhi quá lo lắng cho con, lạnh nhạt ta mà thôi!” đi 100m

Trong mắt Ma Linh lộ ra một nụ cười, nhẹ giọng nói, “Phụ vương, cảm ơn!”

Hiên Viên Mị đi tới vườn hoa, vườn hoa này có thể lớn hơn Ngự hoa viên lúc trước của hắt hủ, cho dù như thế, đông đảo nữ tử ở trong vườn hoa này dường như chật chội, Hiên Viên Mị đi vào vườn hoa, tìm kiếm bóng dáng của Thủy nhi, lại đưa tới não động không nhỏ.

“Đó là Vương sao?”

“Rất giống với Vương trên bức họa, nhưng mà không nghe nói ánh mắt của Vương là màu đỏ!”

“Chắc là Vương đi! Bằng không còn có ai dám vào vườn hoa này lúc này chứ?”

Hiên Viên Mị vốn không để trong lòng tiếng thảo luận của đông đảo nữ tử, chỉ là một lòng tìm kiếm Thủy nhi, đột nhiên cặp mắt nguy hiểm híp lại, chỉ thấy cách đó không xa, Thủy nhi rành rang đứng, trước mặt nàng là một nữ nhân chỉ ngón tay vào mũi của nàng, chửi mắng, quả thật giống như nữ nhân chanh chua.

Hiên Viên Mị đi qua vài bước, ôm Thủy nhi vào trong ngực, cười lạnh nhìn về phía nữ nhân kia, “Thế nào? Vương Hậu của ta chọc tới vị tiểu thư này rồi hả?”

Bị khí lạnh trên người hắt hủ đông lạnh đến, nàng kia run lên, sau đó nhìn khuôn mặt của hắt hủ, còn có cặp mắt đỏ như máu kia, đột nhiên nghĩ đến điều gì, sắc mặt trắng nhợt, “Phích” một tiếng quỳ xuống.

Trong vườn hoa này cũng không có thiếu người là biết vị nữ tử này, tự nhiên cũng rõ ràng nàng ta có tính cách như thế nào, đột nhiên thấy nàng ta quỳ xuống, mọi người ngẩn người, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ vị này thật sự là Vương? Bằng không tại sao có thể khiến nữ nhi ngạo mạn của họ pháp quỳ xuống?

Khi mọi người đang suy đoán, lại thấy nơi xa có một nam tử đi tới có dáng dấp tương tự, chỉ có điều cặp mắt kia màu đen.

Ma Linh hừ lạnh một tiếng, “Mang xuống!”

Nàng kia bị hù sợ, vội vàng cầu xin tha thứ, “Vương... Tha mạng! Đế Tôn, thần nữ không phải cố ý mạo phạm Vương Hậu đâu!”

Mọi người suy nghĩ kỹ một lát, mới nhớ tới, hai vị này chắc là cha nương của Vương rồi! Không nghĩ tới cha nương của Vương lại trẻ tuổi như thế, khó trách mọi người nhất thời cũng không nghĩ đến.

Phục hồi tinh thần lại, chúng nữ tử quỳ đầy đất, cũng rất nhiều người hâm mộ nhìn Thủy nhi, phải biết Đế Tôn cũng chỉ có một vị Vương Hậu như vậy, đây là chuyện cả tứ giới biết rõ.

Thủy nhi liếc nhìn Hiên Viên Mị, lại liếc nhìn Ma Linh, nhíu mày nói, “Đừng đánh?”

Hiên Viên Mị hôn lên mặt nàng một cái, uất ức nói, “Thủy nhi cũng vứt bỏ ta, ta nào còn dám đánh?”

Ma Linh ngược lại coi như không thấy gì, một nhóm người quỳ trên mặt đất ngược lại suýt nữa bị hắt hủ dọa sợ choáng váng. Đây... Đây chính là Đế Tôn?

Đế Tôn trong truyền thuyết là nhân vật không thua Vương, sao lại như thế? di1enda4nle3qu21ydo0n

Đúng lúc ấy, biến chuyển khác lạ xảy ra, chỉ thấy ánh lạnh chợt lóe, một nữ tử có dáng dấp rất đáng yêu vẻ mặt sương lạnh, tay cầm trường kiếm đâm về phía Ma Linh.

Hiên Viên Mị trực tiếp ôm Thủy nhi đứng ở bên cạnh xem cuộc vui, hiện giờ Ma Linh còn lợi hại hơn hẳn, vốn không cần người giúp.

Tất cả trong mắt Ma Linh đều là vẻ hung ác, đang định chụp vào cổ nữ tử kia, nhưng khi nhìn thấy rõ mặt mũi của nàng, đổi thành chụp vào cổ tay của nàng, đánh rớt trường kiếm trong tay nữ tử, Ma Linh đột nhiên ý cười đầy mặt, mập mờ đưa tay sờ lên cổ của nàng.

Sắc mặt nữ tử đỏ lên, dịu dàng mắng, “Đồ háo sắc!”

Ma Linh chắc chắn nói, “Chúng ta cùng giường chung gối bao lâu, bây giờ nàng mới đến nói việc này, có phải là quá muộn rồi không?”

Sắc mặt nữ tử càng thêm đỏ bừng, quát to, “Ai cùng giường chung gối với ngươi chứ? Ngươi tên lưu manh này!”

Nhìn Ma Linh kéo hạt châu trên cổ nàng ra ngoài, cầm trong tay vuốt ve, nữ tử thật sự nổi giận, “Không cho phép chạm vào! Bằng không ta giết chết ngươi!”

Ma Linh hài hước mà cười nói, “Nàng giết được ta?”

“Ta... Ta nhiệm vụ thất bại, muốn chém giết muốn róc thịt tùy ngươi!” Hoàn toàn là đáng vẻ thấy chết không sờn.

“Vậy làm Vương Hậu của ta được không?” Lời này vừa nói ra, phần lớn chúng nữ tử đổi sắc mặt, cũng không dám cất tiếng.

“Không được!” Nữ tử không hề suy nghĩ phủ quyết.

“Tại sao không được?”

Nữ tử khề giờ chân, “Không được là không được!”

Ma Linh liếc nhìn hạt châu trong tay, nhẹ giọng hỏi, “Bởi vì nó?”

“Không cần ngươi lo, đã nói không cho phép ngươi chạm vào!”

“Vãn nhi...” Ma Linh đột nhiên nhẹ nhàng kêu một tiếng, cúi đầu chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại.

Vãn nhi kinh ngạc mà nhìn hắn, ca ca? Ôi... Nàng đúng là người xấu, lại quên mất đáng vẻ của ca ca! Thật ra thì không thể trách nàng, ban đầu nàng bị tử độc xà cắn, mặc dù may mắn được cứu, nhưng lại quên mất rất nhiều chuyện, nhớ được duy nhất chỉ sợ chính là Ma Linh rồi.

Ma Linh đau lòng lau nước mắt cho nàng, cười nói, “Bây giờ có thể làm Vương Hậu của ta rồi chứ?”

“Hả? Cái đó...” Khuôn mặt của Vãn nhi sung huyết đỏ bừng, lắp bắp cũng không biết nên nói cái gì.

Ma Linh thấy nàng như thế, cũng không gấp, ôm nàng lên, đi ra ngoài, vừa nói, “Ta nghĩ chúng ta cần bồi dưỡng tình cảm một chút!”

Nhìn hai người đi xa, Thủy nhi hôn lên trên mặt Hiên Viên Mị một cái, khích lệ nói, “Mị, chàng thật thông minh!” Mặc dù sự tình rất không giống như dự đoán, nhưng kết quả ngọt ngào ngào là được rồi!

Hiên Viên Mị cũng là hừ lạnh một tiếng, “Tiểu tử thú, lại để cục diện rồi rầm lại cho ta!”

Thủy nhi lại hôn lên trên môi hắn một cái, yêu kiều mà cười nói, “Người tài nhiều vất vả chứ sao!”

Hiên Viên Mị đột nhiên nhếch môi cười, “Thủy nhi, chúng ta nên đi Nhân giới chơi!”

Vừa nói xong liền kéo Thủy nhi chạy, cuối cùng cục diện rồi rầm này vẫn để lại Ma Linh cho thân là Vương của tứ giới, chỉ có điều, hắn chắc rất vui lòng dọn dẹp cục diện rồi rầm này đây!

HOÀN TRỌN BỘ

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.